Nam Thê Của Tể Tướng

Ebook Truyện Vn

Tác giả: Mạc Tà

Mục lục

Chương 1: Lưu Đày Dương Châu

Chương 2: Bó Tay Không Biện Pháp

Chương 3: Đông Dương Săn Thú

Chương 4: Con Mồi

Chương 5: Dịch Khiêm

Chương 6: Sơn Dã Nói Chuyện Với Nhau

Chương 7: Chân Tướng Năm Đó

Chương 8: Săn Thú Trong Thâm Sơn – Tài Bắn Cung Của Đông Dương

Chương 9: Nhận Lời Thôn Trưởng Và Săn Lợn Rừng

Chương 10: Nói Chân Tướng

Chương 11: Lang Vương

Chương 12: Cân Nhắc

Chương 13: Thân Phận

Chương 14: Y Không Thẹn Với Lương Tâm

Chương 15: Ngủ Lại

Chương 16: Đông Dương Nhắc Tới Hòa Ly

Chương 17: Dục

Chương 18: Đông Dương Lần Thứ Hai Yêu Cầu Hòa Ly

Chương 19: Đại Hạn

Chương 20: Thiếu Nợ Y

Chương 21: Phân Gia (Thượng)

Chương 22: Phân Nhà (Hạ)

Chương 23: Liễu Thị Sợ Hãi

Chương 24: Nhân Họa Đắc Phúc

Chương 25: Rượu Hổ Cốt

Chương 26: Liễu Thị Trốn Đi

Chương 27

Chương 28: Lưu Lại

Chương 29: Đường Lui Của Dịch Vân Khanh

https://thuviensach.vn

Chương 30: Lễ Mừng Năm Mới

Chương 31: Chiết Phiến (Quạt Giấy)

Chương 32: Ngọc Bài

Chương 33: Hôn Sự Của Dịch Vân Thục

Chương 34: Vô Tình Dính Hoa Đào

Chương 35: Đồng Ý Cho Nàng Ta Làm Thiếp Sao?

Chương 36: Chúng Ta Trước Làm Chuyện Khác?

Chương 37: Tứ Gia Phải Nạp Thiếp

Chương 38: Câu Cá Ở Hồ Băng

Chương 39: Năm Mới

Chương 40: Tham Quân (Gia Nhập Quân Ngũ)

Chương 41: Có Lẽ Nên Sửa Miệng

Chương 42: Ước Định

Chương 43: Tài Năng Mới Lộ

Chương 44: Cứu Thái Tử

Chương 45: Tị Họa

Chương 46: Lang Vương, Có Còn Nhớ Rõ Ta?

Chương 47: Gặp Lại

Chương 48: Lên Kinh Thành

Chương 49: Mai Chi

Chương 50: Cô Nãi Nãi

Chương 51: Di Nương

Chương 52: Đèn Hoa Sen

Chương 53: Trồng Đào

Chương 54: Tính Kế

Chương 55: Thái Độ (Thượng)

Chương 56: Thái Độ (Hạ)

Chương 57: Dược Ngọc

Chương 58: Người Thân

Chương 59: Hanh Hanh (Thượng)

Chương 60: Hanh Hanh (Hạ)

Chương 61: Thu Thập Vị Tri Huyện Hồ Đồ

https://thuviensach.vn

Chương 62

Chương 63: Tuyệt Xử Phùng Sinh

Chương 64: Bình An

Chương 65: Hồi Kinh

Chương 66: Lại Một Đóa Hoa Đào

Chương 67: Phúc Hân Quận Chúa

Chương 68: Tam Gia Tới Cửa (Thượng)

Chương 69: Tam Gia Tới Cửa (Hạ)

Chương 70: Phiền Toái

Chương 71: Đào Thục

Chương 72: Dịch Khiêm Trở Về

Chương 73

Chương 74: Quá Độ Chương

Chương 75: Tiểu Bàn Đào Yến (Thượng)

Chương 76: Tiểu Hội Bàn Đào (Trung)

Chương 77: Tiểu Hội Bàn Đào (Hạ)

Chương 78: Thái Hậu Nhận Nghĩa Tử

Chương 79: Rượu Hoa Đào

Chương 80: Phong Hầu

Chương 81: Thiện Ác Tất Báo (Thượng)

Chương 82: Thiện Ác Tất Báo (Hạ)

Chương 83: Chương Gần Cuối :))

Chương 84: Không Tính Phiên Ngoại, Chính Văn Chương Cuối

Chương 85: Phiên Ngoại 1: Liễu Thị

Chương 86: Phiên Ngoại 2: Chiếc Quạt

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 1: Lưu Đày Dương Châu

Tầm mắt Đông Dương theo khe cửa chuyển tới nhà chính, lão gia,phu nhân, công tử, thiếu gia từng sống trong an nhàn sung sướng, hưởng hết vinh hoa phú quý đang đối mặt cục diện trước mắt, tất cả đều thật bó tay không tìm được biện pháp, tất cả đều hiện rõ không chút che đậy.

Bình Dương Dịch gia, từng trăm năm thư hương thế gia, tổ tiên đều giữ chức thái phó qua nhiều triều, chỉ tính thương hải ruộng đất vinh quang không hết,trong lòng Dịch lão thái gia vì vinh quang của Dịch gia mà toàn lực duy trì đứa con trai thứ hai ở kinh làm quan, dùng toàn lực tài lực nhân mạch để duy trì. Đáng tiếc,người con trai thứ hai của Dịch gia đem lại cho Dịch gia không phải là vinh quang, mà là họa sát thân.

Đứa con trai thứ hai của Dịch gia thân là quan nhị phẩm, ám độ trầm thương đi theo Nhị vương gia, sự bại. Kim thượng phán hắn bị xử tử, còn lại một nhà Dịch gia bị lưu đày tới Dương Châu.

Qua hai tháng xóc nảy lên đường, rốt cục buổi sáng hôm nay tới thôn nhỏ ở Dương Châu. Dương Châu thuộc tỉnh Giang Nam, lúa nước thừa thãi, gần năm năm mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an,dân trong thôn an cư lạc nghiệp, thực thiện lương, là một thôn mà mọi nhà đều là phú quý, lương thực dư thừa. Đáng tiếc, mọi người không ai chú ý tới thôn dân sống an nhàn sung sướng.

Tam gia của Dịch gia, từng là một Tam gia không phải tơ lụa thì sẽ không mặc nay một thân quần áo thô ma, nước miếng tung bay đang nói gì đó.

https://thuviensach.vn

“Cha, ngần ấy năm nhị ca làm quan đã giúp chúng ta được cái gì? Về nhà trừ bỏ lấy tiền chính là lấy vật, chỉ vì trợ giúp hắn có cái chức quan mà thời cơ không đến. Nói chúng ta không nuôi dưỡng, không giúp, còn có thể bỏ qua, nhưng đại ca đâu? Huynh ấy chính là ruột thịt của nhị ca, còn có Vân Khánh,” bàn tay được bảo dưỡng tốt làm ra bộ dáng thương tâm. “Vân Khánh ba tuổi đã biết đọc, năm tuổi đã thuộc thư, được người trong gia tộc công nhận là một thiên tài thiên phú tài tình. Mười một tuổi đã đỗ tú tài, chỉ cần đậu Cử nhân có thể nhập quan trường,nhưng nhị ca không cho phép Vân Khánh nhập quan trường, đã không nói lại còn không để hắn thi cử để có đường công danh! Cuối cùng vì phải tránh né tranh đấu hoàng triều gì đó liền bức Vân Khánh thú nam thê! Là thú nam thê, tuy nói triều đình ta có luật được thú nam thê,nhưng có người nào có công danh có báo phụ có tài hoa sẽ thú nam thê, để tự hủy Trường Thành sao?! Nếu lúc trước nhị ca không ngăn cản Vân Khánh nhập quan trường, bằng học thức tài hoa của Vân Khánh có thể khiến cho Kim thượng nhìn trúng, cho dù có phát sinh chuyện của nhị ca, Kim thượng cũng sẽ nể mặt Vân Khánh liền đối Dịch gia chúng ta phá lệ khai ân! Cho nên cha nha, Dịch gia chúng ta đều là bị nhị ca làm hỏng, trưởng tôn Vân Khánh cũng bị hủy trên tay nhị ca!!”

Tam gia của Dịch gia một phen nói một hơi liền khiến cho Dịch lão thái gia đang ngồi trên cao đường mặt phát thanh, bên cạnh Dịch đại lão gia sắc mặt trắng bệch, tứ thiếu gia cũng ngồi ở một bên không nói một lời, ý tứ lạnh lùng xem cuộc vui.

Chỉ có Dịch Vân Khánh, cũng là trưởng tôn của dịch gia được mọi người trong gia tộc xưng là thiên tài, thiên phú tài tình nhưng lại bị Dịch Nhị gia làm hại, bị hủy tiền đồ trong lời nói của Tam gia, đủ đẹp như tranh, tuấn lãng,lông mày mí mắt bán liễm, khẽ mím môi, nhưng tay đặt ở trên đùi đã nắm chặt đến trắng bệch, biểu lộ nội tâm của hắn cũng không được bình tĩnh như mặt ngoài.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt phức tạp của Đông Dương chuyển tới Dịch Vân Khánh, hắn trên danh nghĩa là phu quân của y, còn y trên danh nghĩa là nam thê của hắn, là một người không muốn thú vẫn bị buộc phải thú; một người không muốn gả cũng bị buộc gả cho. Y cho là y nên hận nam nhân này, dù sao vì nam nhân này mà y đường đường là một đấng nam nhi lại bị buộc trở thành thê thị, nhưng nghĩ đến nguyên do, y thật sự cũng không thể hận được.

“Đủ rồi!” Dịch lão thái gia vỗ bàn, khí thế bức Tam gia ngoan ngoãn ngậm miệng lại, ánh mắt cảnh cáo liếc Tam gia rồi chuyển đến đứa con lớn nhất, nói: “Lão đại không nên tự trách, phạm sai lầm chính là lão nhị không phải ngươi. Ai cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh loại sự tình này. Hiện tại việc cấp bách không phải truy trách, mà là làm như thế nào để sinh sống ở thôn này.”

Đông Dương nghe đến khó chịu, thừa dịp nữ quyến tiến vào đưa nước trà liền đi ra ngoài. Lọt vào trong tầm mắt xa xa là thâm sơn rừng già liên miên không ngừng,dưới núi có người đốt khói lửa, ngoài ra còn lại là mảnh lớn mảnh lớn ruộng lúa tốt, lúa đã mọc cao cũng đã vàng, không lâu liền có thể thu hoạch.

Xoay người, phía sau cũng là nơi ở của bọn họ, nói là chỗ ở, kỳ thật chính là mấy đống phòng đất chằng chịt cao thấp, phòng đất lâu năm không tu sửa, may mắn gần đây trời không mưa tạm thời còn có thể ở lại.

Trước nhà là đám cỏ dại mọc tới ngang người, vừa thấy chính là căn nhà bị người ta vứt bỏ.

Đông Dương không chịu ngồi yên, dưới mái hiên sờ soạng đống nông cụ gia dụng được trưởng thôn đưa tới, liền đi ra ngoài bắt đầu dọn cỏ dại. Cố gắng chặt nhổ cả gốc, không thể trừ tận gốc liền chém cả bùn đất. Đông Dương trước chưa gả cho Dịch gia cũng là ở nhà làm nông,mới được gả cho Dịch gia được ba tháng, còn lại bốn năm lẻ chín tháng vẫn là làm nông,

https://thuviensach.vn

nhất thời cũng không ngượng tay, sạch sẽ lưu loát trừ bỏ được một khoảng lớn.

Nhi tử của Tam gia, Lục thiếu gia Dịch Vân Xuân thấy vậy, đem tay áo xắn lên không lên tiếng đi theo sau học Đông Dương xử lý cỏ dại.

Đông Dương quay đầu lại nhìn: “Lục thiếu gia như thế nào không đi ngủ một lát?”

“Ngủ không được. Đại tẩu nếu không để ý thì kêu ta là Lục Lang đi, Lục thiếu gia là người nào chứ, về sau chỉ sợ là không thể đảm nhận được cái tên đó.” Gia cảnh đã biến đổi lớn, hắn cũng được hưởng thụ cuộc sống trước khi xảy ra chuyện, mười ngón tay không dính bụi bây giờ đã không thể tiếp tục, nếu không chỉ sợ bản thân chỉ có thể uống gió Tây Bắc.

Đông Dương không đáp cũng không phản đối, diệt trừ cỏ dại ở cạnh ngoại viện, nói là phơi nắng sau này làm nguyên liệu nhóm lửa cũng tốt.

Một nhóm người trong phòng ở nhà chính cũng không thương lượng được cái gì, vừa ra khỏi cửa nhìn hai người ở trong sân làm đầu đầy mồ hôi, Dịch lão thái gia ánh mắt ảm đạm nhưng vẫn giữ vững tinh thần, bắt đầu chỉ huy đám nam nhân trong nhà đi ra cùng nhau rửa sạch sân.

Tam gia hiện tại liền oán giận: “Không phải đã có người rửa sạch sao? Cha, chúng ta lại chưa từng làm…”

Dịch lão thái gia nộ trừng: “Chưa từng làm cũng có thể học, ai từ nhỏ sẽ làm việc đó? Vân Xuân không phải cũng chưa từng làm sao? Hắn có thể học được chẳng lẽ ngươi này làm cha lại học không được?!”

Tam gia oán giận bị trấn áp, còn lại cũng không một ai dám phản bác, một đám cũng không biết gì về cuộc sống làm nông lại còn là lão gia, thiếu gia cũng không thể không kiên trì.

https://thuviensach.vn

Lão thái gia vừa thấy Đông Dương làm tốt, liền ủy thác y chỉ dạy mọi người. Y cũng dùng tâm để dạy, nhưng cả đám đệ tử đi học không được tốt lắm, cuối cùng lại là y làm chủ lực mới đem toàn bộ sân cũng phòng phía sau miễn cưỡng thu thập gọn gàng.

Chạng vạng thừa dịp trời chưa tối hẳn, nữ quyến phụ nấu lương thực mà buổi sáng thôn dân đưa tới, mọi người đều tùy tiện đối phó rồi một đêm an ổn ngủ lại.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 2: Bó Tay Không Biện Pháp

Sáng sớm hôm sau, thừa dịp mọi người còn chưa dậy, Đông Dương đổ đầy các chum đựng nước, còn tại bên dòng suối chọn ra một bó lớn rau dại rừng, trên đường về cũng nhặt được hai quả trứng vịt.Rau dại dùng nước sôi nấu lên, hai quả trứng vịt một cấp cho lão phu nhân Thiêm Thái, một cấp cho trưởng nữ một tuổi của tam gia Dịch Vân Thanh làm bữa sáng. Đông Dương chính mình thì lại ăn một chén lương thực phụ[1]lót bụng lập tức cảm thấy thể lực khôi phục không ít, bất quá chỉ sợ trong mắt mọi người, người nghĩ sẽ nuốt thứ độc đó cũng chỉ có một mình y. Vội vàng ăn xong bữa sáng, Dịch lão thái gia phái ba nhi tử của mình đi xung quanh để làm quen với hoàn cảnh, mà chính hắn lại đi tới nhà thôn trưởng hỏi việc phân cho bọn họ mười mẫu đất.

Đông Dương cảm thấy may mà vô sự, nhưng cũng không thể cùng với nữ quyến tụ tập làm việc, liền chờ mặt trời còn chưa nắng gắt liền đem môn viện thu thập lại cho tốt. Tay chân lanh lẹ, nhanh nhanh chóng chóng đã thu thập xong, bất quá cũng không quá nửa canh giờ, lau lau cái trán, tầm mắt y quét về bốn phía núi lớn, ánh nắng cũng không quá gắt liền đem địa phương bị lãng quên hôm qua trong môn viện thu dọn lại một lần nữa.

Lưu đày là một hình phạt, nhưng sau khi bị lưu đày cũng chỉ là một dân chúng bình thường. Dịch gia lúc trước còn vinh quang, người người chỉ hận không thể không có thân thích với Dịch gia, bây giờ rơi vào thế hạ phong, thật chẳng còn một ai. Đáng tiếc, thấy rõ được điều này, ngoài Dịch lão thái gia cùng trưởng tôn Dịch Vân Khánh, còn lại mặc kệ là Dịch lão phu nhân hay đại lão gia, tam lão gia, tứ lão gia cùng những người khác vẫn còn đang mơ giấc mộng xa xỉ rằng sẽ được giúp đỡ.

https://thuviensach.vn

Trong đầu nhớ tới sắc mặt Dịch lão phu nhân, một quý phu nhân ngày xưa sống an nhàn sung sướng nay rơi xuống hoàn cảnh như hôm nay, mọi sự xảy ra là ở đứa con thứ hai của nàng, nhưng hiện tại chống đỡ cho nàng là người con lớn nhất cùng một vị phu nhân còn sống trong kinh thành, chỉ cần phu nhân trong kinh vươn tay giúp đỡ duy trì một phần, như vậy nàng vẫn là một quý phu nhân, nàng liền còn có thể cao cao tại thượng mà đem con thứ, con dâu thứ dẫm nát dưới chân. Chính là, Đông Dương nhíu mày, Dịch gia tiểu thư y đã gặp qua, không phải là một người dễ ở chung lại không có quyền lực gì, còn có vị con rể trong kinh kia, lúc trước nhìn trúng chính là Dịch Nhị gia này là quan nhị phẩm trong kinh cùng Dịch gia trăm năm thư hương, hiện tại phần này đã không còn, lại còn là tội nhân, ấn theo điệu bộ của quý nhân trong kinh kia, chỉ sợ vị đại tiểu thư này sẽ không ngớt bị bắt lỗi, nàng còn vọng tưởng rằng nàng ta sẽ ra mặt đỡ đần cho mọi người, chỉ sợ là khó.

Tam tức phụ giúp đỡ lão phu nhân đi ra thì chỉ thấy Đông Dương mặc y phục vải thô liền nhíu mày trầm tư. Thân là nam tử lại bị gả đi làm vợ người, Tam nương tự nhận mình là một hiền lương thục đức liền khinh bỉ, hiện tại liền trầm giọng hỏi: “Vân Khanh tức phụ đang nhìn cái gì vậy? Liên lão phu nhân tiến đến mà không thấy sao?”

Đông Dương xoay người, vội vàng thi lễ.

Dịch lão phu nhân hưng chí không cao xua tay, xem xét môn viện được thu thập tinh tế liền hỏi: “Đây là ngươi làm?”

“Hồi lão phu nhân, không chỉ một mình ta, hôm qua đại lão gia, tam lão gia, Tứ lão gia còn có các thiếu gia giúp đỡ.”

Tứ tức phụ đứng kế bên đỡ lão phu nhân liền đỏ mắt dùng khăn tay ấn ấn, nức nở nói: “Là như vậy thưa lão phu nhân, hôm qua Vân Tùng trở về tay đều đau nửa ngày, chân liền nhức. Chỉ hận người mẹ này không giúp

https://thuviensach.vn

được gì, đáng thương tiểu nhi tử của ta, chỉ chừng mười tuổi liền anh anh ~~~ ”

Lão phu nhân bị hai chữ ‘ là nương ‘ này gợi lên đủ loại chuyện gần đây, hiện tại cũng rưng rưng nước mắt, liếc mắt nhìn nam thê của trưởng tôn vẫn đứng ngốc ở đó nói: “Vân Tùng còn nhỏ, ngươi là đại tẩu như thế nào liền không giúp hắn một chút? Làm cho hắn một tiểu tử như vậy lao động như vậy làm sao được?” Thấy Đông Dương không nói gì, lão phu nhân trong lòng không thích: “Về sau Vân Tùng không cần làm những công việc này. Ngươi là đại tẩu, cần phải thông cảm chút.”

Tam nương mắt lạnh liếc Tứ nương, trong tâm hừ lạnh, đều nói ngươi hiền lương lại không biết ngươi trong tâm có ác ý, chỉ đôi ba câu liền khiến công việc của nhi tử chính mình giao cho người khác làm, tính toán thật tốt a!

Lão phu nhân lên tiếng, Đông Dương chỉ có thể phục thủ nhận lệnh. Ngẩng đầu nhìn ba người, chần chờ xong vẫn nói: “… Lão phu nhân, ta nghĩ muốn ra ngoài một lát.”

Tam nương hé miệng không nói, lạnh xem Tứ nương ứng đối.

Tứ nương ấn ấn khóe mắt nói: “Đa tạ nương, chính là Vân Tùng cũng không còn nhỏ, cũng nên học gì đó. Chính là Vân Khanh tức phụ, Vân Tùng lại do ta nuông chiều, nhiều chuyện cũng không hiểu, phiền ngươi kiên nhẫn chỉ dạy hắn, chỉ dạy hắn cái gì cũng đều biết làm, thím tại đây cám ơn ngươi trước.”

Đông Dương lãnh ngôn,những lời này của Tứ nương y nghe cũng không hiểu được nhiều lắm, hắn chỉ biết là Tứ nương tính ra là trưởng bối của y, đương lão phu nhân vừa lúc trước hướng y nói đối vãn bối thi lễ, mặc kệ nguyên do là gì thì đều là y không đúng. Y là một người ăn nói vụng về nhưng thiện tâm, không muốn dây dưa với những loan loan nhiễu nhiễu

https://thuviensach.vn

cũng không muốn suy nghĩ ý nghĩa hàm ẩn, trước sau bất quá là làm nhiều hơn chút thôi.

Lão phu nhân phẫn nộ: “Như thế nào? Ta lão bà tử bất quá là muốn nhờ ngươi thông cảm, tiểu thúc ngươi liền vứt bỏ trọng trách tuyên bố bản thân phải đi?!”

Đông Dương ảm đạm.”Lão phu nhân, ta không phải là có ý này.”

“Ngươi không phải ý tứ này vậy ngươi là có ý gì? Như thế nào, chê Dịch gia ta cung không nổi cẩm y ngọc thực lăng la tơ lụa sống an nhàn sung sướng, liền chuẩn bị học tiện nhân này trốn đi sao?!” Mấy vị lão gia của Dịch gia nguyên bản không chỉ có chính thê còn có tiểu thiếp, chỉ là thấy Dịch gia lạc tội liền cuốn đồ tế nhuyễn chạy, trong đó có một người là do lão phu nhân tự mình vì đại lão gia tuyển tiểu thiếp. Tiểu thiếp do chính mình tuyển chọn chạy mất khiến cho lão phu nhân mất hết thể diện, lão phu nhân liền hận.

Cẩm y ngọc thực lăng la tơ lụa, Vệ Đông Dương không dám nói láo, năm năm đến ở Dịch gia trừ bỏ tân hôn ba tháng, còn lại bốn năm lẻ chín tháng so với ở nhà mình không có gì bất đồng, ăn cũng là lưỡng huân xứng lưỡng tố, y phục bất quá so với vải thô trên người có tốt hơn một chút. Tiểu viện tử trừ bỏ lão bộc không chịu đi, còn lại mọi việc không phải là y tự thân làm sao? Cho nên nói này năm năm trừ bỏ ba tháng ngày lành tính ra là được sống an nhàn sung sướng, còn lại bốn năm lẻ chín tháng căn bản không chút nào được người hầu hạ, lại càng không nói tới cẩm y ngọc thực lăng la tơ lụa.

Chính là những chuyện này ở trong mắt lão phu nhân đều không tồn tại. Đến nơi đây, Đông Dương không thể không cười khổ, lần đầu tiên hoài nghi mình có phải làm sai cái gì hay không. “Lão phu nhân, ta không phải là có ý này, ta chỉ là muốn đi ra ngoài nhìn xem có cái gì có thể hỗ trợ.”

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh đi đến chỉ thấy nam thê của chính mình đang theo lão phu nhân xoay người tạ lỗi, lão phu nhân vẻ mặt buồn bực, Tam nương Tứ nương giúp đỡ lão phu nhân ở bên thờ ơ lạnh nhạt.”Nãi nãi đây là làm sao vậy?”

Lão phu nhân thấy trưởng tôn của chính mình, liền nghĩ tới nam nhân ngu ngốc trước mắt này là nam thê của hắn là vết nhơ lớn nhất trong cuộc đợi của hắn liền tức giận: “Hắn ta lá gan thật sự không nhỏ đâu, ta bất quá nói hắn hai câu liền tuyên bố muốn đi, không biết cùng loại tiện nhân nào học được!”

Đông Dương trong tâm căng thẳng, lão phu nhân nóng giận mở miệng liền mắng tiện nhân tiện nhân, y mặc dù ăn nói vụng về, thiện tâm nhưng cũng không dễ dãi để cho người khác khinh miệt như vậy!

Dịch Vân Khanh cũng không thèm nhìn tới Đông Dương, chính là cau mày nói: “Nãi nãi trước đừng nóng giận, Đông Dương cũng không phải đã nói là không có ý này sao? Đi ra ngoài nhìn xem cũng hảo, nhỡ đâu thực có việc quan trọng. Tựa như môn viện này, ngày hôm qua không phải là hắn mang theo mọi người thu thập thì hôm nay được như này sao?”

Dịch Vân Khanh là trưởng tôn mà lão phu nhân yêu thích, nghe hắn khuyên hiện tại liền liếc mắt nhìn Đông Dương vẫn đứng ngốc ở đó, vẫn còn có chút lo lắng.

“Nãi nãi yên tâm, ta liền đi theo hắn. Dù sao Đông Dương cũng không phải là nữ phụ được nuôi ở khuê phòng.”

Lão phu nhân tóm được tay Dịch Vân Khanh: “Không phải nữ phụ nhưng dù sao cũng là trong phòng ngươi, cẩn thận chút đừng để truyền ra chút tin đồn nào.” Bình phục triều,đối với nam thê mặc dù không giống như nữ thê có các quy định nhưng luôn luôn có lời ra tiếng vào,như người xưa đã nói cũng nên tránh một phần.

https://thuviensach.vn

Mời lão phu nhân trở vào, Dịch Vân Khanh đối Đông Dương ba bước xa xa nói: “Lão phu nhân sau cơ sự này tính tình thay đổi cũng không trách được, ngươi về sau cần phải thông cảm một chút. ”

Nói đến chuyện này, Đông Dương chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

[1] Lương thực phụ: ngô, khoai, sắn,…

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 3: Đông Dương Săn Thú

Dịch Vân Khanh trưng khuôn mặt tuấn tú thấy không rõ hỉ nộ, hỏi: “Ngươi muốn đi đâu?”

Đông Dương ngẩng đầu,cũng chỉ có thể thấy được đôi mắt trong vắt mà đối phó, không phải là mỹ nhân cũng không tính tuấn tú, lại đứng ở đó không khiêm không ngạo, đứng thẳng thắt lưng, rất có cảm giác trung thần không sợ hãi, trấn định nói.”Đại thiếu gia,ngươi yên tâm ta có thể đi một mình.”

Dịch Vân Khanh không để ý tới, chỉ nghiêng nửa thân mình hỏi: “Đi bên kia?”

Đông Dương nghe vậy cũng đành phải hướng một bên mà đi, xuyên qua từng mảnh ruộng lúa vàng óng ánh, đi tới một đập nước. Nhìn nhìn màu nước lại nhìn cỏ dại héo rũ trên bờ, liền xoay người dùng tay khuấy khuấy nước.

Dịch Vân Khanh không hiểu nhìn hắn hỏi: “Có chuyện gì?”

“Đập chứa nước này đã thật lâu không được dọn qua, là một chỗ tốt để nuôi cá.” Thấy Dịch Vân Khanh không hiểu,liền giải thích: “Nơi này nước ấm thích hợp nuôi cá, lâu ngày trong nước, nước bùn sẽ càng phì, cây trong nước nhiều phù sa lớn lên càng tốt, có điều kiện này lại còn có cá, tính ra chỉ sợ cá đã muốn lớn rồi.” Nói xong chỉ hướng cỏ dại héo rũ trên bờ: “Ngươi nhìn cỏ dại phía bên kia, không phải là do cá ăn sao?”

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh theo đầu ngón tay Đông Dương chỉ nhìn qua, cũng liền nhìn thấy cỏ dại trên bờ bị cắn loạn thất bát tao chỉ còn trống trơn. Trong đầu hiện lên một ý tưởng, chính là thời cơ chưa thuận lợi nên phải áp chế.

Đông Dương cũng không nghĩ tới cái này, y thầm nghĩ ngày mai kiếm cái lưỡi câu đến kiếm chút cá để toàn gia được cải thiện bữa ăn. Ở đập chứa nước đi quanh vài vòng, Đông Dương nhặt được một vài cục đá to, chạy dùng cục đá thảy trên mặt nước.

Dịch Vân Khanh chọn mi, xem cục đá kia lướt ở mặt nước không dưới mười lần. Liền thấy thú vị: “Không tồi, người bình thường nhiều nhất cũng chỉ khiêu[1]được sáu bày lần, ngươi thảy lại đến được mười lần.”

Đông Dương nghe không ra lời này là khen hay trào phúng mình, may mà cũng không có nghe thấy, cứ theo mục đích của bản thân,trên tay cầm cục đá hướng trên núi mà đi.

Dịch Vân Khanh thấy khó hiểu, tất nhiên là đuổi theo.

Dương Châu này là một sơn thôn giàu có, mọi nhà có đất, có thừa lương thực nên chưa từng lên núi kiếm lương thực, săn bắn hầu như không có, dấu vết trên núi có rất ít, sâu hơn một chút hầu như là không hề có vết chân.

Mắt thấy càng chạy càng sâu, Dịch Vân Khanh vô tức nhíu mày dừng bước.

Đông Dương ở phía trước lấy gậy gộc đuổi xà, nghe thấy ai kia đuổi không kịp, quay đầu lại liếc mắt không nói, khóe mắt ngắm đến một vật thân hình như thỏ đột nhiên nhảy ra, mộc côn trong tay liền xuất chiêu, Dịch Vân Khanh ở phía sau căn bản chưa nhìn rõ là cái gì chỉ thấy ở trên tay Đông Dương đã xách một con rắn to bằng cổ tay.

Ngón tay gắt gao tóm lấy con rắn, làm cho thân rắn quấn quanh cánh tay Đông Dương, y mắt cũng không nháy, cầm theo đuôi rắn quất xuống tảng

https://thuviensach.vn

đá một cái, lập tức đầu rắn biến mất.

Dịch Vân Khanh đồng tử co rút, như là lần đầu tiên nhận thức, trong mắt tràn đầy khiếp sợ. Nếu như nói Đông Dương có gan bắt một con rắn lớn như thế làm cho Dịch Vân Khanh khiếp sợ, thì ngay sau đó, Đông Dương dùng cục đá ném ngất xỉu một con gà rừng, Dịch Vân Khanh đã muốn chấn kinh rồi.

Đông Dương bắt lấy gà rừng, cầm trên tay áng chừng nặng hai ba cân, liền lấy dây đem gà rừng và rắn trói lại.

Dịch Vân Khanh nhìn y làm lưu loát như vậy, một lúc lâu sau nói: "Ngươi lên núi chính là để săn thú?"

Đông Dương gật đầu."Trong nhà cái ăn không nhiều lắm, dựa vào thôn dân cứu tế cũng không phải là biện pháp. Cho nên muốn lên núi xem có cái gì có thể săn, chính là rất nhiều năm chưa đi săn sợ nói ra làm cho lão phu nhân các nàng thấy không vui."

"Ngươi hay dùng cục đá săn thú?" Dịch Vân Khanh nhìn về phía chỗ túi tiền kia của y có cục đá to bằng ngón tay, vừa rồi chính là tùy ý có thể thấy được cục đá rất nhanh bay ra đánh ngất xỉu con gà rừng kia.

"Cục đá chính là đồ tiện tay lấy dùng, với gà rừng hoặc thỏ hoang hay một vài loại thú nhỏ còn có thể dùng, nhưng với những con mồi lớn lại không dùng được." Đồ vật treo trên tay có chút không tiện, Dịch Vân Khanh chủ động tiếp nhận liền cảm thấy trên tay trầm xuống."Sau khi trở về đem rắn cùng gà rừng xử lý tốt đun nồi nước, cấp lão phu nhân lão thái gia bọn họ bồi bổ. Lão nhân tối kỵ ốm đau, tình huống trong nhà hiện tại bị bệnh chỉ sợ mời không nổi đại phu tốt."

Dịch Vân Khanh không nói, bởi vì lời Đông Dương nói chính là lời nói thật, nhưng nghĩ tới suy nghĩ của lão phu nhân về Đông Dương lúc xuất

https://thuviensach.vn

môn… làm hắn thấy khó chịu. Thay lão phu nhân giải thích Dịch Vân Khanh nói không nên lời, chỉ yên lặng cầm đồ đi ở phía sau.

Thâm sơn Vệ Đông Dương cũng không dám tiến vào, liền dẫn Dịch Vân Khanh đi vòng phía bên ngoài thâm sơn, như thế cũng thu hoạch được chút đỉnh. Ba con gà rừng hai con rắn lớn, còn có hai ổ trứng gà rừng, trên đường về nhà thì Đông Dương còn dùng tế trúc bắt được năm con cá.

Lần thu hoạch này sợ mọi người nghị luận, hai người đi theo cửa sau trở lại phòng ở.

Lão thái gia ở trong phòng lo lắng hai người không về nhà ăn cơm trưa, đang chuẩn bị gọi người đi tìm, kết quả hai người theo hậu viện đi vào cửa chính. Hai người một tay cầm đầy con mồi làm cho lão thái gia trực tiếp trừng mắt nhìn, bởi vì thứ trên tay hai người thật sự là rất bắt mắt. Con thỏ liền trực tiếp nằm trên tay Dịch Vân Khanh, bên kia là hai con rắn lớn, Đông Dương thì trên vai có một cây gỗ dài, một đầu là sáu con gà rừng một đầu là năm con cá lớn.

Vừa vào phòng, Dịch Vân Khanh buông mấy thứ ở trên tay, sau đó giúp Đông Dương hạ thứ ở trên vai xuống.Đám con mồi đó khiến lão thái gia thấy choáng váng, còn một đám nam đinh, Đại lão gia cùng Tam gia cũng thấy choáng váng.

Vân Tùng nhỏ nhất nuốt nuốt nước miếng, trộm hỏi Tứ gia: “Cha, đêm nay có phải chúng ta sẽ có cá và gà để ăn? Còn có cả thỏ nữa?”

May mắn bọn họ ở nơi rách nát, không giống nhà, không sợ người khác để ý. Lão thái gia nhìn đám con mồi rồi hỏi Đông Dương: “Đông Dương, đây là do ngươi săn?”

Đông Dương mím môi: “Đại thiếu gia có hỗ trợ.”

https://thuviensach.vn

Lão thái gia liếc mắt Dịch Vân Khanh, tôn tử của hắn, hắn biết rõ, bảo hắn lấy bút viết thơ hắn liền làm theo,mặc dù mấy thứ học qua đối với bọn họ căn bản cũng không cần thiết, lại nghe Đông Dương nói phải đi ngoài, chỗ con mồi đó ở đâu cũng liền rõ ràng:" Làm thế nào mà săn được?"

Dịch Vân Khanh còn đang xoa nắn ngón tay, ba con thỏ này cùng hai con rắn nặng không tưởng, lại không chịu nổi đường xa lại không dễ đi, một đường đè ép ngón tay khiến ngón tay có vài nốt sâu xanh trắng.

Đông Dương cũng không biết phải giải thích như thế nào.

Dịch Vân Khanh thay hắn giải thích: "Phụ thân của Đông Dương là một thợ săn nổi tiếng, có một tuyệt kĩ là chỉ cần dùng hòn đá cũng săn được gà rừng và thỏ hoang."

"Dùng cục đá?" Lão thái gia kinh ngạc.

Dịch Vân Khanh ở dưới chân kiếm cục đá."Đại khái là lớn như này, ngắm chuẩn liền có thể ném trúng."

Lão thái gia nhìn về phía Vệ Đông Dương không có tia giấu giếm, âm thanh có chút trầm ngâm: "Không nói việc này nữa, các ngươi ăn cơm chưa? Ta bảo tức phụ của lão đại làm thứ gì đó cho các ngươi ăn."

"Cảm ơn ông nội." Dịch Vân Khanh cười."Chúng ta đã ăn rồi, Đông Dương ở trên núi nướng một con gà rừng rồi hái quả rừng ăn, đúng rồi." Nói xong từ phía sau lưng cởi xuống túi bên người, bên trong lá cây bao dã quả,còn có mấy thứ phát ra mùi lá cây nhẹ."Dã quả này có thể ăn, loại cây này có tên là hương châm thảo[2], rửa phơi nắng rồi pha trà uống có thể giải khát hạ nhiệt." Đem dã quả kiếm được, chỉ con rắn đặt ở bên chân: "Đông Dương cố ý bắt hai con rắn cùng gà rừng nấu lên rồi cấp lão gia và nãi nãi còn có phụ thân, phụ mẫu cùng các thúc thẩm hảo hảo bồi bổ."

https://thuviensach.vn

Tam gia cùng Tứ gia nghe xong trên mặt có chút chột dạ, bởi vì bọn họ đã từ miệng tức phụ nghe được chuyện buổi sáng, không nói đến là châm ngòi ly gián, còn luôn không có hảo ý.

Lão thái gia đối Đông Dương là từ vô thành kiến, nghe vậy khuyên nhủ: “Có gà rừng cùng con thỏ là đủ rồi, rắn thì rất nguy hiểm, cẩn thận bị cắn.”

Đông Dương gật đầu.”Ta sẽ cẩn thận.” Kỳ thật bình thường rắn ở trong núi hắn đều biết, cũng biết bị cắn sẽ như thế nào, lần sau đụng phải còn có thể bắt, nhưng loại sự tình này không thể cùng lão nhân tranh cãi.

Sáu con gà rừng ba con thỏ hoang năm con cá hai con rắn, đồ ăn nhiều như vậy, cả nhà toàn gia ăn cũng không hết, lão thái gia suy nghĩ một lát rồi nói, mang hai con cá, một con gà rừng,một con thỏ hoang để hắn cùng Đại gia mang tới nhà trưởng thôn, hai con rắn cùng hai con gà và một con cá để lại nhà ăn, còn lại đưa đến nhà địa chủ xem họ có muốn không. Nhiệm vụ này giao cho Tứ gia. Tam gia ở nhà giúp nữ quyết xử lý gà rừng cùng rắn.

Tam gia đối với an bài này có chút bất mãn, bất quá bị lão thái gia liếc mắt một cái liền bị trấn áp.

Ý của lão thái gia là vô cùng hợp lý, săn bắn trong thôn thường không có, đối với dã vật liền hiếm lạ, Tứ gia trước nói muốn bán cho địa chủ, chỗ thỏ hoang và gà rừng thì dùng tiền mua, cá thì lại mang tặng, hẹn là Tứ gia nếu lại có con mồi thì cứ việc đưa cho bọn họ, ăn không hết còn có thể đem lên trấn trên bán.

Lão thái gia tự mình bái phỏng trưởng thôn, làm cho trưởng thôn thụ sủng nhược kinh. Trưởng thôn chính là nghe đồn,biết lần này lưu đày tới cũng không phải là gia cảnh bình thường mà là trăm năm thư hương thế gia, tổ tiên có nhiều đời làm thái phó, môn hạ tùy tiện lôi ra một người so với thư sinh tú tài ở trấn này còn giỏi hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Lão thái gia thật tình kết giao, trưởng thôn cũng không cổ hủ, nhận con mồi rồi thiên lưu vạn lưu[3]lão thái gia ở lại ăn cơm, lúc về cũng tặng chút đồ. Lão thái gia về nhà, vừa mở ra, khen lão trưởng thôn đã thành tinh. Nguyên nhân? Bởi vì trưởng thôn đưa đều là đồ vật thường dùng mà toàn gia bọn họ đều thiếu, đều là dầu muối giấm… nhìn không có gì quý giá nhưng lại là đồ dùng chuẩn bị bình thường trong cuộc sống hàng ngày.

Ở nhà giải quyết chỗ dã vật, Tam gia thật ra cũng chỉ là nhìn, đối với người từ nhỏ không đến phòng bếp mà bây giờ phải vào làm, căn bản dùng dao như thế nào cũng không biết, lại càng không biết cách xử lý gà rừng cùng rắn. Vài nữ quyến cũng biết cách xử lý qua như thế nào, nhưng các nàng lại không có can đảm, Dịch Vân Khanh kiên trì cũng không thể ép mọi người được, cuối cùng vẫn là đem Đông Dương kêu đến mới làm xong.

Buổi tối mỗi người uống một bát nồng đậm long phượng thang do Tứ gia dùng tiền bán con mồi mua gạo, còn có nữ quyến thu thập xào gà rừng cùng rán cá, tuy rằng hương vị không có tốt như trong trí nhớ, nhưng cũng được cải thiện hơn nhiều.

Buổi chiều lão thái gia cùng Đại lão gia từ nhà trưởng thôn trở về, toàn gia lại tụ ở bên nhau bàn bạc. Tứ gia không cần lão thái gia nói, chủ động đem một lượng bạc nhờ bán dã vật trừ tiền mua gạo ra, còn nói nhà địa chủ sẽ thu dã vật mọi người chỉ việc mang đến.

Lão thái gia trầm ngâm, nhìn Dịch Vân Khanh: “Tiền này là ngươi cùng Đông Dương kiếm được, ngươi nói xem dùng thế nào.”

Lần họp này, Đông Dương lấy lý do mệt mỏi không tham gia, nữ quyến cũng bị lão thái gia bắt đi ngủ, một phòng đều là nam nhân trụ cột. Dịch Vân Khanh suy nghĩ xong nói: “Lão thái gia, cha, còn có tam thúc tứ thúc. Hoạn nạn của Dịch gia chỉ có thể nói là gần vua như gần cọp, trách không được người khác. Lôi đình hay mưa móc[4]đều là quân ân, thánh thượng

https://thuviensach.vn

lưu đày chúng ta một nhà đến thôn Dương Châu phú quý này còn có mười mẫu đất mà không phải là biên thành lạnh khủng khiếp, có thể nói đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ.”

Lão thái gia gật đầu: “So sánh với lịch sử các đại gia tộc bị chu di cửu tộc cửa nát nhà tan mà nói, chúng ta đã muốn xem như là tốt lắm. Chúng ta có tay có chân, còn có mười mẫu đất, hiện tại lại có Đông Dương biết săn thú, ngày tuy rằng kham khổ chút, nhưng vẫn đầy đủ cho toàn gia. Qua một thế hệ này hảo hảo bồi dưỡng Dịch gia tử tôn, về sau có thể lại ra một vị thái phó chăng.”

Một bên đại lão gia ảm đạm. Từ nhỏ thân đệ được gia tộc sủng đến tận trời liền cấp cho gia tộc cái họa lớn như vậy, hắn thân làm ca ca vừa thẹn vừa mắc cỡ.”Cha, ”

Lão thái gia khoát tay.”Chuyện của đệ đệ ngươi với ngươi không quan hệ, ai đều không biết thánh thượng lại bỗng nhiên làm khó dễ. Vả lại, người một nhà nào có chỉ cộng phú quý không cộng hoạn nạn.”

Lão thái gia một câu nói đại lão gia hốc mắt đỏ sậm, Tam gia Tứ gia bộ dạng phục tùng, bất quá trong mắt bọn hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì cũng chỉ có chính bọn họ biết.

Dịch Vân Khanh bộ dạng phục tùng, hắn đối với nhị thúc luôn chèn ép hắn cùng buộc hắn thú nam thê nói không oán thì là giả, chính là việc đã đến nước này, nhà nhị thúc đã muốn toàn bộ đều bị trảm, tái hận cũng không có nghĩa lý gì, còn không bằng bỏ chút thời gian ngẫm xem hiện tại mọi người nên làm gì.”Lão thái gia, Đông Dương ở trên núi để lại bảy tám cái đăng mạn trúc mũ, vận khí tốt sáng mai có lẽ có thu thập. Đến lúc đó cùng nhau bắt được đem lên trấn trên bán cũng tốt, bán cho địa chủ cũng được, ta nghĩ đem tiền đó cùng một lượng bạc này, đưa cho Đông Dương mua cung tiễn tốt. Đông Dương nói qua hắn săn được lộc, hoẵng, lợn rừng, vào đông còn có thể săn đến trâu rừng, hiện tại trong nhà thiếu tiền là

https://thuviensach.vn

chuyện có thật, nhưng ma đao không lầm đốn củi công[5], nếu có thể săn được con mồi lớn, mà hiện tại mọi người đều muốn mua, chắc cũng đủ để gia đình ta chi tiêu.”

Tam gia là một người nóng nảy, hiện tại liền bất mãn kêu lên: “Vân Khanh tức phụ không phải là dùng đá săn thú, sao lại phải tốn tiền như vậy làm gì? Không bằng tích tiền tu bổ phòng ở, phải biết rằng lập tức sẽ lập đông,hiện tại phòng ở không thể che gió, lão phu nhân sợ không dậy nổi.”

Tứ gia liếc Tam gia, một bộ dáng lười nói với hắn.

Lão thái gia trừng mắt thứ tử của chính mình, trong mắt hiện lên cảm thán chỉ tiếc rèn sắt không thành thép buồn bực nói”Ngươi câm miệng cho ta.”

Tam gia bĩu môi không nói, Tứ gia suy nghĩ xong nói: “Nếu có thể săn được con mồi lớn tất nhiên là tốt, chính là Vân Khanh tức phụ dù sao cũng là một người, trên núi đụng tới con mồi lớn không phải là sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Dịch Vân Khanh nhìn nhìn tam thúc, nói: “Đông Dương đã nói rõ với ta, ngày mai nếu ai muốn cũng có thể cùng y lên núi săn thú, y sẽ dạy chúng ta.”

Lão thái gia nhu mi.”Đông Dương là một người hiểu chuyện.”

[1]Khiêu: nhảy, đập. Ý ở câu này chỉ việc làm cục đá lướt trên mặt nước.

[2]Hương châm thảo: hay Hồng kim Vân Nam thuộc họ Đàn hương.

[3]Thiên lưu vạn lưu: trăm lời mời vạn lời mời

[4]Lôi đình hay mưa móc: Cơn nổi giân hay sự ban thưởng

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 4: Con Mồi

Tìm được hi vọng toàn gia cuối cùng cũng có thể ngủ ngon giấc, ngày hôm sau trời còn chưa sáng Đông Dương liền dậy, đánh thức những người muốn cùng y lên núi săn thú, vội vàng ăn qua đại bính cùng cháo nóng còn lại từ tối hôm qua. Lên tới giữa sườn núi, trời sáng rõ Đông Dương mới nhìn rõ một đám những người đi theo.

Dịch Vân Khanh là quyết tâm đi cùng, nên cũng là người nhanh nhất. Còn lại là hai huynh đệ nhà Tam gia, Dịch Vân Thanh cùng Dịch Vân Xuân, còn có Tứ thiếu gia Vân Tùng, còn ở chỗ tối kia rõ ràng là Tứ gia.

Vân Khanh thấy rõ sự kinh ngạc trong mắt Đông Dương, đẩy y nhẹ giọng nói: “Để cho Tứ thúc đi theo đi, dù sao thì cũng cần trợ giúp.”

Dịch Vân Khanh nói không có việc gì, Đông Dương cũng liền không phát biểu ý kiến, mỗi người đều được đưa cho một nhánh cây, y dạy bọn họ cách gạt cây cỏ, cẩn thận tránh các loại bọ trùng, rồi dạy bọn họ đi đường như thế nào thì không phát ra âm thanh, nhận biết một số thực vật thông thường. Đợi đến khi nhìn thấy bẫy săn thú của bọn họ hôm qua, trong tám bộ bẫy bằng trúc thì có sáu thỏ hoang cùng một con gà rừng, y cẩn thận xem qua bộ bẫy bằng trúc, có lẽ là dã vật ở đây chưa từng bị đặt bẫy nên đa số đều bị trúng.

Lần thu hoạch này làm cho mọi người đều vui mừng loan tới ánh mắt, Tứ gia nhìn một con thỏ hoang, cười gật đầu: “Không sai, hôm qua địa chủ liền yêu nhất loại thỏ hoang này, nói là ăn ngon, là món ăn dân dã vô cùng tốt.”

https://thuviensach.vn

Không ôm nhiều hi vọng rằng bộ bẫy trúc sẽ đủ dùng, Đông Dương nghĩ dạy một … không phải là hai người không công ngồi dồi cách đặt và làm bẫy trúc.Y không nghĩ một lần dạy này, kiên nhẫn cẩn thận chỉ dạy từng bước, cuối cùng thành y tự mình làm mẫu, sau đó thuận tiện dạy một đám người cách đặt bẫy. Thẳng một mạch đặt được hơn ba mươi cái bẫy trúc mới từ bỏ.

Bẫy trúc đặt xuống, cùng với những cục đá ngày hôm qua đã chuẩn bị tốt Đông Dương dẫn theo một đám người, thấy con mồi, tính toán khoảng cách thật tốt rồi lấy đá ném. Đem những người có mặt kinh ngạc muốn trừng rớt con mắt.

Dịch Vân Xuân hiện tại vui đến vò đầu bứt tai, cầu Đông Dương dạy hắn.

Đông Dương cười cười: “Chỉ cần ngươi muốn học ta đương nhiên sẽ dạy, chính là cái này không phải ba bốn ngày là có thể luyện thành, cần phải kiên trì không ngừng. Ta lúc trước luyện cũng mất sáu năm.”

“Sáu năm?” Dịch Vân Xuân kinh ngạc, đếm đốt tay tính toán.”Đại tẩu tám tuổi liền lên núi săn thú?!”

“Ta năm tuổi liền cùng phụ thân lên núi săn thú, tám tuổi học hắn dùng cục đá đánh dã vật, mười tuổi dùng cung, mười hai tuổi có thể một mình lên núi săn thú. Chỉ là năm ấy, phụ thân ta bệnh qua đời.” Lên núi săn thú không phải là việc thoải mái, nhưng quan trọng là cùng phu thân mà chính mình kính yêu ở cạnh nhau, cho dù vất vả cũng là khoái hoạt. Chính là thiên ý trêu người, con muốn dưỡng cha mà cha không đợi được, y rõ ràng vô cùng cao hứng từ trên núi xuống khẩn cấp nghĩ nói cho phụ thân biết bản thân một mình đi săn thú, liền thấy được thân thể ốm yếu bệnh tật của phụ thân.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Xuân lộ ra thần sắc câu nệ, chần chờ nghĩ xem có nên hay không nói lời xin lỗi.

Đông Dương cười, xoay người tiếp tục dạy mọi người kĩ năng săn bắt.

Giữa trưa đoàn người tùy ý ăn chút dã quả cho no bụng, sau giờ ngọ thì Tứ gia cùng Dịch Vân Thanh quay về, đem con mồi về trong thôn. Dù sao hiện tại thời tiết có chút nóng, con mồi chết lâu liền mất vị tươi. Lúc sau lại dẫn bọn họ ở trong núi đi vòng vo, lại thu hoạch được hai con thỏ hoang một con gà rừng, đi qua bên dòng suối, Đông Dương phát hiện dấu chân lợn rừng cùng dã lộc.

“Đây là dấu chân lợn rừng?” Dịch Vân Xuân hồ nghi nhìn dấu vết hỗn độn, bởi vì đối hắn mà nói đo chỉ là một đám lầy lội lung tung, cũng không nhìn ra được dấu chân lợn rừng. Đông Dương gật đầu, liền đem cỏ dại dọn bớt, những dấu chân liền rõ ràng.

Vân Tùng nhỏ tuổi nhất tò mò nhìn: “Như thế nào xác định được đây là dấu chân lợn rừng, không phải là động vật khác?”

Đông Dương đứng dậy, xem khắp bốn phía: ” Dấu chân lợn rừng là dễ nhận ra nhất, ở trong núi săn thú quan trọng nhất chính là xem xét dấu vết động vật, đụng tới lão hổ cùng gấu hay những động vật hung mãnh nhất định phải cẩn thận né tránh, vạn lần không được đụng những con mãnh thú này. Nếu như không có dấu chân vậy liền xem bốn phía cây cối bụi cỏ, ” chỉ hướng trong bụi cỏ bị có cành cây gãy nói: “Các ngươi xem này, nhìn vào vết gãy, cao có thấp có, từ đó có thể phán đoán con mồi lớn nhỏ ra sao, còn có nhìn vết gãy lâu hay mới để phán đoán con mồi đi qua đây vào lúc nào.”

Dịch Vân Khanh cùng Dịch Vân Xuân là thật tâm muốn học, Dịch Vân Tùng nhỏ tuổi nhất có thể vẫn chưa hoàn toàn ý thức được biến hóa gia

https://thuviensach.vn

đình, ảnh hưởng đến hắn như thế nào, đi theo lên núi, thuần túy chỉ là chỗ chơi thật tốt.

“Nơi này hắn là nơi động vật uống nước vào ban đêm.”

Dịch Vân Xuân nhãn tình sáng lên.”Ý đại tẩu là có thể ở trong này hạ bẫy?”

“Hạ bẫy chỉ thích hợp với thỏ hoang gà rừng cùng những con thú nhỏ, đối với lợn rừng dã lộc những con thú lớn thì không hiệu quả, chỉ có thể dùng bẩy rập, hơn nữa động vật có tập tính, bình thường sẽ không ở cùng một nơi liên tục uống nước.” Nhìn thấy ánh mắt mọi người có chút ảm đạm, nói: “Bất quá bẩy rập vẫn là có thể hạ, nhỡ có động vật khác đi qua.”

Nói xong từ trong giỏ trúc xuất ra cái cuốc đã sớm chuẩn bị tốt, chọn lựa một chỗ tốt liền bắt đầu hạ bẫy. Một bên cuốc một bên giảng giải kĩ năng hạ bẫy rập, hạ như thế nào, hạ ở nơi nào, hạ sâu bao nhiêu, sâu bao nhiêu thì có năng lực vây khốn nhiều con mồi, trong lúc đó Dịch gia huynh đệ cũng hỗ trợ, bất quá đối với các vị công tử ca ngày thường sống an nhàn sung sướng mà nói, hỗ trợ nhiều nhất cũng chỉ là chuyển đất mà thôi. Dùng đến cuốc thật sự chỉ có mình Đông Dương. Bẫy rập sâu gần lục thước, ngũ thước1Đông Dương lại phải che giấu bẩy rập như thế nào, tạo kí hiệu cho bẩy rập để người đi đường cẩn thận.

1.Thước: hay xích, 1 thước = 1/3 mét (theo QT)

Một cái bẫy thiết xuống dưới, Đông Dương vội đến đầu đầy mồ hôi. Dịch Vân Khanh lấy khăn lau lau cho hắn, xong bảo Vân Tùng đưa nước sạch trong ống trúc cho y uống.

Lúc Vân Tùng lấy nước y cũng thấy được, cho nên cũng yên tâm mà uống, nói: “Về sau các ngươi lên núi đối với những nơi không quen, thì tốt nhất là chính mình tự mang theo nước. Nước trong núi rừng cũng không phải tất cả đều có thể uống, có chút thực vật có độc rơi vào trong nước hư

https://thuviensach.vn

thối hoặc có động vật chết có hủ thi vậy tốt nhất không nên uống, nếu trong nước có cá tôm hoặc thủy tảo không độc linh tinh, thì mới có thể uống được. Quá mức vẩn đục hoặc quá mức trong suốt, cũng cần phải cẩn thận."

Đông Dương thấy trời đã ngả về tây, liền chuẩn bị trở về nhà. Trên đường đi qua con suối có cá đang bơi ở đó, Dịch Vân Tùng liền quấn quít lấy Đông Dương biểu diễn cho hắn xem màn dùng gậy trúc xiên cá.

Dịch Vân Khanh không thích: "Xiên cá là vì cái ăn, không phải là vì biểu diễn cho ngươi vui."

Dịch Vân Tùng co rụt lại, hắn luôn luôn sợ vị đại cạ tài trí nghiêm nghị này.

"Ta cũng đang muốn xiên mấy con, tối hôm qua lão phu nhân đối với canh cá cũng rất là thích." Đông Dương nói chuyện, Dịch Vân Tùng cảm kích, đối với Đông Dương liếc mắt một cái, cha mẹ hắn đối với vị nam thê của đại ca này luôn tỏ vẻ khinh bỉ thậm chí phỉ nhổ, có thể hai ngày này thường xuyên tiếp xúc với y, vị nam thê của đại ca ngôn ngữ bình thản, mặt mày trong suốt, mặc dù không có dung mạo tuấn tú như đại ca hay phong độ thanh tư của người có tri thức như các ca ca nhưng thẳng thắn cùng một thân tinh khí kia thì các vị ca ca đều không có.

Dịch Vân Xuân cũng chạy nhanh làm nóng không khí, ba chân bốn cẳng đi tìm cây trúc để xiên cá.

Dịch Vân Khanh hôm qua đã xem Đông Dương làm hai cây xiên cá, tự chủ chọn hai cây trúc thẳng to bằng ngón cái, nghĩ cách làm rỗng rồi sẽ đem một đầu vót sắc.

Đông Dương tiếp nhận, cầm trên tay nâng nâng thử sức nặng, gật đầu. Chọn chỗ nước cạn, xắn cao ống quần đứng ở trong nước, hơi nâng cây xiên, ngưng thần nhìn chăm chăm mặt nước, mắt cũng không chớp.

https://thuviensach.vn

Sau một lúc lâu, một con cá bơi vào khu nước cạn, bơi qua bơi lại, Đông Dương nhìn chằm chằm dưới nước, ánh mắt như điện, tay tùy ý động cây trúc, đột nhiên xiên xuống, khi nhấc lên thì đầu kia rõ ràng có con cá béo đang giãy giụa lắc lư.

Dịch Vân Tùng sợ hãi, vỗ tay vui vẻ, Đông Dương đem cá gỡ xuống đi lại gần bờ, ý bảo chớ có lên tiếng, thay đổi vị trí rồi đợi con cá bơi vào tầm mắt rồi phát lực xiên xuống. Một con cá trắm cỏ gần ba cân cũng đủ cho toàn gia ăn, Đông Dương liền lên bờ thả lại ống quần đi giầy rơm vào.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 5: Dịch Khiêm

Dịch Vân Xuân sùng bái nhìn hắn: “Đại tẩu, nguyên lai ngươi còn có võ công nha.”

Đem ống quần xắn xuống rồi đứng dậy, Đông Dương lắc đầu: “Đây cũng không phải là võ công. Quen tay hay việc, một điệu luyện nghìn lần rồi ngươi cũng có thể làm được, có lẽ còn có thể so với ta còn làm tốt hơn.” Thấy hắn thật sự vui mừng, tiếp tục nói: “Ngươi nếu muốn học trở về ta sẽ nói cho ngươi biết khẩu quyết.”

“Hảo! Cám ơn đại tẩu.” Dịch Vân Xuân cảm tạ thực chân thành, Đông Dương nghe cũng có thể cảm nhận được.Chỉ là hai chữ xưng hô kia, y nghe được liền thấy da đầu run lên, nhưng ngẫm lại vẫn là quên đi, dù sao đó cũng là sự thật.

Giờ ngọ Tứ gia trở về với hơn mười con thỏ hoang, tám con gà rừng, tất cả đều bán hết cho địa chủ, nhận được tám lượng bạc cùng với bốn trăm đồng, bốn trăm đồng lão thái gia ra lệnh mua chút đồ gia dụng, còn lại tám lượng bạc cùng với một lượng bạc hôm qua toàn bộ giữ lại lấy tiền làm cung tiễn.

Chính là Đông Dương nghe xong liền nhăn mặt: “Cung tiễn dùng để săn thú mặc dù không thể so với loại cung tiễn trước kia của các lão gia, nhưng nếu nghĩ chín lượng bạc liền có thể mua được một cung tiễn tốt thì làm sao đủ. Tay nghệ nhân già đời làm một hảo cung không sai biệt lắm cũng mất mười lăm lượng, còn muốn mười cung tên, toàn bộ chi phí không thể dưới mười lượng1.”

https://thuviensach.vn

1.Lượng: đơn vị tiền tệ. 1 Lượng = 1 quan = 1000 đồng(xu)

Mười lượng, lão thái gia nội tâm im lặng, trước kia mười lượng đối với hắn mà nói chính là tiền thưởng cho bọn hạ nhân, hiện tại đừng nói là mười lượng, chính là trăm đồng tiền hắn đều phải suy tính rồi mới dùng.”… Nếu muốn dồn tiền lo liệu việc chế tạo một cung tiễn tốt, tiền bạc sẽ không thể đủ chi trong hai ngày. Đúng rồi, lão tứ, địa chủ có bảo ngày mai mua hay không mua nữa không?”

Tứ gia suy nghĩ xong nói: “Mua thì vẫn mua, nhưng qua tình hình hôm nay thì số lượng có điểm khó khăn.”

Đại lão gia trầm ngâm nói: “Cha, nếu địa chủ không mua nhiều như vậy thì chúng ta liền đem con mồi lên trấn trên bán, có lẽ còn có thể tìm được nơi tốt.”

Lão thái gia nhìn về phía Đông Dương: “Đông Dương, thỏ hoang gà rừng có thể bắt sống không? Có thể nuôi trong vòng một hai ngày?”

“Tìm cách thì cũng có thể sống, nhưng cũng sống không quá vài ngày, loại dã vật này sau khi bị bắt đại đa số sẽ không chịu ăn. Săn bằng cung tiễn chỉ sợ cũng không sống được.”

“Ta ngày hôm qua cố ý hỏi thăm một chút.” Dịch Vân Khanh tiếp tục nói: “Trấn trên có hai cái khách điếm Thực Phô, lui tới không chỉ có khách nhân vân du bốn phương mà còn có thương nhân, phô trương thanh thế, bởi vì làm ăn được, một ít phú hộ trấn trên cũng thường thường mở tiệc tại đó. Chỉ cần chúng ta bán được dã vật còn tươi, đủ mỹ vị, không sợ bọn họ không mua.”

“Chúng ta là người ngoại lai, ” Tứ gia lo lắng bị thổ hào thân sĩ địa phương ức hiếp, nếu đối phương cứng rắn ép giá hoặc tìm đến gây phiền toái vậy bọn hắn cũng không thể làm gì được.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh đã sớm nghĩ tới vấn đề này, cho nên hắn đã nghĩ ra biện pháp tốt.”Việc này tứ thúc không cần lo lắng, ta đã muốn cùng Ngưu đại ca nhà thôn trưởng thương nghị tốt, ngày mai hyunh ấy sẽ mang ta đi khách điếm Thực Phô đàm sinh ý.”

“Thôn trưởng đồng ý?”

“Ta đồng ý với hắn về sau mỗi lần mang dã vật đến trấn trên thì sẽ đi bằng xe ngựa của hắn, mỗi lần hai mươi văn.Thôn trưởng lúc ấy cũng đang ngồi ngay tại phòng trong nghe được cũng không nói gì, kia chắc hắn là cũng đồng ý.”

Lão thái gia nghe xong tâm tình trở nên vui vẻ, chỉ cần có người ở địa phương cùng trưởng thôn hỗ trợ liền không lo sinh ý dã vật của chúng ta gặp trở ngại.”Lão đại nha, ngươi chọn ít món ăn dân dã đem tới nhà trưởng thôn đi, nói hiện tại trong nhà chưa được thu thập chỉnh tề nên chưa thể bái phỏng trưởng thôn tới ăn bữa cơm, chờ thêm khoảng thời gian nữa thu xếp ổn thỏa nhất định sẽ bái phỏng.”

Trưởng thôn chính là người đứng đầu tiểu thôn này, nếu là trước kia, Dịch lão thái gia thật không có ý định gặp mặt, nhưng hiện tại bọn họ một nhà nếu muốn tại trong thôn này cắm rễ sinh tồn thì không thể thiếu sự trợ giúp của trưởng thôn.

Cuộc thương nghị của toàn gia chấm dứt, đoàn người liền đưa lão thái gia trở về phòng nghỉ ngơi, trên đường trở về Đông Dương do dự nhưng vẫn hướng Dịch Vân Khanh hỏi: “Thiếu gia ngày mai đưa thỏ hoang đến tửu lâu trấn trên bán, có thể nói với tửu lâu rằng chúng ta thu lại da cùng lông thỏ không?”

Dịch Vân Khanh hồ nghi nhìn hắn.

“Ta sẽ trữ lông với da lại, chuẩn bị cho tốt, mùa đông làm thành áo choàng hoặc cuốn biên, so với bán thịt thỏ hoang sẽ được nhiều hơn.”

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh ánh mắt sáng ngời: “Ta nghe nói trữ lông thực phiền toái, ngươi có chắc là làm được không?”

“Cha ta đã dạy ta. Hai ngày này săn thỏ hoang đều là màu xám hoặc tạp sắc, chế tác thành áo choàng cùng cuốn biên, hắn là có thể thu được mười hai lượng, nếu săn được nhiều bạch thỏ, làm thành một cái áo choàng cho một nam nhân trưởng thành, bán cũng được trăm lượng.” Trữ lông là một việc phi thường phức tạp, phải loại bỏ tạp thịt và mùi máu, cuối cùng còn phải làm thành áo, bình thường thợ săn sẽ không làm, chỉ đem lông giao cho người khác kiếm ít phí tổn, mà lông thú luôn là các đồ vật hiếm, chỉ cần một tú nữ tay nghề tốt thêu thùa chuẩn bị, so với bán thịt thỏ hoang sẽ kiếm được nhiều hơn rất nhiều.

Dịch Vân Khanh không để lộ ra tia ảm đạm khi nhớ tới trước kia, hắn từng có kiện áo choàng lông chồn trắng giá trị gần ngàn lượng bạc. Chính là khi đó lông chồn bạc tuy rằng trân quý nhưng không phải là tốt nhất, tổng cộng dùng được hai lần rồi nhét xuống đáy hòm.”… Ta sẽ cùng Thực Phô thương nghị xem mỗi ngày đem lông, da còn mới đem về, đến lúc đó bảo Tứ đệ và Lục đệ theo giúp ngươi.”

Đông Dương gật đầu, có người hỗ trợ tất nhiên là tốt, tuy rằng không làm được đại ân nhưng trợ thủ bên ngoài cũng tốt.

“Đại thiếu gia.” Dưới mái hiên là một nữ phụ nhẹ mỉm cười, mộc trâm thô ráp không câu nệ giữ lấy mái tóc đen dài, khuôn mặt thanh tú chưa thi phấn trang điểm khúc tất thi lễ, thân hình được bảo dưỡng vô cùng tốt, người tinh ý một chút cũng không thể nhìn ra nữ phụ này là mẫu thân của hai người con trai. Đây là Liễu thị, là thiếp của Dịch Vân Khanh.”Hôm nay đại thiếu gia lên núi săn mồi vất vả, thiếp thân cố ý chuẩn bị chút nước ấm để đại thiếu gia ngâm chân.”

Nhìn thấy Liễu thị ẩn tình đưa mắt nhìn Dịch Vân Khanh, Đông Dương bộ dạng hiểu ý liền thi lễ xoay người rời đi. Trở lại gian phòng nhỏ cũ nát

https://thuviensach.vn

được phân cho y, y là nam thê thân phận xấu hổ, không có khả năng cùng phòng với nam tử hoặc nữ tử, thời điểm phân phòng lo nghĩ điều này liền đem gian phòng nhỏ vốn để chứa tạp vật phân cho y.Đông Dương cũng không có gì phận ý, dọn dẹp một chút liền dùng tấm ván gỗ làm giường rồi ngủ thẳng tới hừng đông. Bình thường đều là y ngủ một mình, nhưng hôm nay lại sờ thấy thân thể của một đứa bé, dựa vào ánh sáng mỏng manh mơ hồ nhìn lại, liền nhận ra là tam tiểu thiếu gia của Dịch Vân Khanh, Dịch Khiêm

Tiểu thiếu gia mơ màng xoa mắt tỉnh lại, chớp mắt hỏi người trước mắt: “Là tiểu cha sao?”

Dịch Khiêm là đứa con thứ ba của Dịch Vân Khanh, năm nay ba tuổi rưỡi, mẫu thân là thiếp thất nhưng khó sanh mà chết, lúc trước vẫn là con trên danh nghĩa của Liễu thị, chính là Liễu thị dù sao cũng đã có hai con thân sinh, nên đứa bé không phải thân sinh này có điểm bị xem nhẹ.

Đông Dương thương hắn tuổi nhỏ đã không có mẫu thân, lại không được người thích, sống thu liễm chút thì cũng không đến nỗi nào. Tâm tiểu hài tử ngây thơ, ai đối hắn tốt hắn liền theo, Đông Dương chăm sóc tiểu Dịch Khiêm cũng có chút tình cảm, cho nên bình thường nếu như phải đến chơi cùng huynh đệ cùng trang lứa với hắn, thì hắn tình nguyện ngốc bồi bên cạnh Đông Dương không giỏi ăn nói này.

“Như thế nào lại không ở chỗ của Liễu di nương?”

“Không thích.” Khuôn mặt trầm ổn thoạt nhìn không giống một tiểu nam hài ba tuổi, còn chưa nói đến mạt cười chán ghét trên đó.

Đông Dương im lặng. Hắn biết Liễu thị căn bản không hiền lành thục nữ như vẻ bề ngoài, cũng không theo như lời mọi người hay nói là xử lý sự việc công bằng. Lúc trước mẫu thân Dịch Khiêm vì khó sinh mà qua đời, Liễu thị chủ động yêu cầu đem hắn làm con trên danh nghĩa, một là vì cái

https://thuviensach.vn

thanh danh, hai là vì muốn khống chế, rất sợ Dịch Khiêm nuôi trên danh nghĩa của y thì sẽ thành con trưởng, liền sẽ có vị trí cao hơn nàng sinh hai đứa con trai. Chính là Liễu thị không tính đến, Dịch gia căn bản không có khả năng sẽ để y, một nam thê được nhận tôn tử của họ làm con trên danh nghĩa. Bởi vì Dịch gia không có khả năng sẽ để y là một nam thê gây ra trở ngại cho con đường làm quan của trưởng tôn tâm đắc nhất của họ Dịch Vân Khanh, cưới y căn bản là để tránh tranh đoạt triều đình, chỉ cần Thái tử phong quan cho Dịch Vân Khanh, thì đó cũng là lúc mà nam thê y sẽ bị hưu.

Liễu thị bị mặt ngoài che mờ ánh mắt, chờ đến lúc chân chính thấy rõ thì cũng đã là thật lâu về sau. Nếu nàng sớm biết như vậy, hẳn là sẽ hối hận đi.

“Phụ thân ngươi biết không?”

“Là chính ta yêu cầu, Liễu di nương sẽ có biện pháp thuyết phục cha ta.” Nói tới đây, khóe miệng đứa bé lộ ra mạt châm chọc.

“… Phụ thân ngươi cũng không chán ghét ngươi.”

“Nhưng cũng không phải là thích.” Không có thân mẫu chăm sóc, lại là thứ tử, phía trước còn có Liễu thị có hai đứa con trai chống đỡ, tất nhiên Dịch Khiêm sẽ ngày càng có nhiều trở ngại.

Đông Dương trải màn trải chăn ngủ ở phía ngoài, Dịch Khiêm nằm ngủ ngay sát cạnh Đông Dương.

“Tiểu cha, Khiêm nhi có thể hỏi ngươi vì cái gì lại gả cho phụ thân không?” Đêm đen khiến cho thanh âm của Dịch Khiêm trở nên đặc biệt non nớt.”Người ta đều nói ngươi gả cho phụ thân là vì vinh hoa phú quý, nhưng người ở đây cũng không được hưởng quá cái gì, so với quản gia của Dịch gia cũng không bằng. Ngươi có tay nghề săn bắn còn có thể dùng cục đá săn thú vật, có thể nuôi sống chính mình lại so với hiện tại còn được tự

https://thuviensach.vn

do. Người ta nói tiểu cha là vì phụ thân, nhưng trong suốt bốn năm phụ thân cũng chưa từng đi tới sân viện của tiểu cha."

Đông Dương không thể không nhíu mày: "Ai nói với ngươi mấy cái này?"

"Ta nhàn rỗi không có gì làm, ở trên cây ngủ thì nghe người hầu nói. Tiểu cha không phải cái ham phú quý, cũng cầu không được phụ thân cái gì, kia tiểu cha vì cái gì không ly khai Dịch gia?"

"Nhàn thoại này nọ về sau ngươi không cần phải nghe."

"Ta là không cẩn thận nghe được."

"Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật ngôn2, sách ngươi đọc đều đi đâu vậy?"

2."Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật ngôn, phi lễ vật động" – Khổng Tử: Không hợp lễ thì không nhìn, không hợp lễ thì không nghe, không hợp lễ thì không nói, không hợp lễ thì không hành động.

"Ta chỉ là tò mò."

"Đây không phải là chuyện ngươi nên tò mò." Trong bóng đêm Đông Dương chỉnh lại chăn cho Dịch Khiêm, nhẹ giọng nói: "Ngươi chỉ cần biết rằng phụ thân ngươi không ghét ngươi, hắn là người thân duy nhất của ngươi trên đời này."

Dịch Khiêm trong lòng phản bác. Không đúng, người thân của ta còn có tiểu cha. Chính là cảm thấy lời này nói ra không có ý nghĩa, hắn liền dùng hành động đáp lại, chỉ cần đợi một thời gian nữa, mười năm hoặc tám năm, hắn liền mười hai tuổi, đến lúc đó hắn học tài nghệ săn thú cũng có thể một mình lên núi săn thú bán lấy tiền, tiền bán được đều cho tiểu cha quản. Tích đủ tiền rồi hắn sẽ dẫn tiểu cha ra ngoài sống, về phần phụ thân, hắn còn có

https://thuviensach.vn

thể tôn kính hắn, hiếu kính hắn, đem hắn thành phụ thân mà đối đãi. Về phần những người còn lại, xem hắn là thân nhân hắn tự nhiên cũng sẽ làm như thân nhân, không đem hắn là thân nhân, thì sau này sẽ thành người lạ.

Nghe Dịch Khiêm nhẹ nhàng hô hấp, Đông Dương chợt nhớ đến đủ loại chuyện. Y từ nhỏ gia nghiệp giàu có, tuy rằng tuổi nhỏ cũng không có mẫu thân, mà phụ thân lại chưa tái giá, toàn tâm toàn ý đợi y là con trai độc nhất, thẳng đến khi phụ thân qua đời, thân đại bá lấy lý do y còn nhỏ liền cầm giữ gia nghiệp, cuối cùng lấy sự an toàn của toàn tộc mà buộc y lập gia đình, đối với một thân nhân như vậy y đã muốn nản lòng thoái chí. Không thân nhân không bằng hữu, sau đó lẻ loi một mình ở đâu có quan trọng sao? Hơn nữa, qua những việc y nhìn thấy, đối với loại hôn nhân hoang đường đáng thẹn này, người chán ghét nhất không phải là y, mà chính là Dịch Vân Khanh.

Trưởng tôn của trăm năm thư hương thế gia, từ nhỏ đọc hiểu thi thư, cẩm y ngọc thực, hàm chứa kim thìa lớn lên, tuy rằng hắn không mắt cao hơn đầu, không coi ai ra gì, lại càng không khinh bỉ người nghèo, lấy cường hiếp yếu, nhưng cao ngạo và hùng tâm vẫn tồn tại trong hắn. Bị thân thúc thúc buộc phải thú nam thê, không được làm quan, bị áp bách qua lại đủ kiểu, đều là vết thương lớn trong lòng hắn, hơi chút nhắc tới lại đau tới tận xương tủy.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 6: Sơn Dã Nói Chuyện Với Nhau

Nghĩ tới trên núi trời vẫn chưa sáng, Đông Dương liền đứng dậy, nguyên bản nghĩ một mình lên núi thì ở cửa phòng liền thấy Dịch Vân Khanh đã thu thập chỉnh tề đứng đó.

"Đại thiếu gia có thể ngủ tiếp." Hôm qua đã bàn bạc với hai huynh đệ Vân Xuân tranh thủ trời mới rạng liền lên núi thu hoạch các con mồi trong bẫy trúc mang về. Ngày hôm qua đã thống nhất canh giờ nhưng hiện tại hai huynh đệ này còn chưa tỉnh, Đông Dương liền tính không dẫn theo hai người họ.

Dịch Vân Khanh không đáp, nhìn thấy chỉ có một mình Đông Dương liền nhíu mày: "Tứ đệ Lục đệ không dậy?"

"Ngày hôm qua đi nhiều như vậy, Tứ thiếu gia cùng Lục thiếu gia chỉ sợ là dậy không nổi. Thu thập một chút con mồi nho nhỏ vậy cũng không nặng, ta có thể tự mang về được."

Dịch Vân Khanh mặt mày hiện lên một tia tức giận: "Dậy không nổi? Bọn họ còn tưởng mình vẫn là thiếu gia sao?" Phát hiện ngữ khí có chút nặng, Dịch Vân Khanh thu ngữ khí liếc hắn: "Ngươi có thể giúp bọn hắn bây giờ nhưng không thể giúp cả đời, hiện tại bây giờ không như trước kia, không còn có gia tộc, chỉ có thể dựa vào chính mình." Thấy Đông Dương không nói gì, liền dặn: "Ngươi chờ một chút, ta đi gọi bọn hắn."

Có Dịch Vân Khanh tự mình giám sát, Vân Thanh huynh đệ không thể không chịu đựng hai chân đi đứng khó khăn, thu thập chỉnh tề theo sau Dịch Vân Khanh trên mặt còn có tức giận cùng không kiên nhẫn, Dịch Vân

https://thuviensach.vn

Xuân không phải có ý định làm biếng, cho nên trên mặt không phải là tức giận mà là xấu hổ.

Vân Khanh nhíu mày, gọi lại Dịch Vân Xuân nghiêm túc chỉ giáo: “Tẩu tử của các ngươi nguyện ý dạy là do y rộng lượng, sư phụ đã nhận nhưng tu hành là ở bản nhân, chính mình phải không chịu thua kém.”

Dịch Vân Xuân cứ ngỡ là mắng hắn ngủ quên, xấu hổ đến vẻ mặt đỏ bừng, vội gật đầu thề nhất định sẽ không tái phạm.

Ba người lục tục xuất môn, Đông Dương đi chậm lại nửa bước.

“Ngươi hiện tại giúp bọn hắn từng bước, kia sau này sẽ là hại bọn họ mười bước.”

Bóng lưng trầm mặc, nhẹ nhàng gật đầu.

Dựa theo ánh sáng mơ hồ men theo sơn đạo hôm qua, đến chỗ đặt bẫy thì trời liền sáng. Ba mươi bẫy trúc theo nguồn nước bố trí, vốn là nhắm đến những dã vật ban đêm tới nơi này uống nước.

Dịch Vân Xuân vốn còn cách xa chỉ thấy trong đám bẫy trúc có một con vật lông xám, liền hưng phấn chạy qua bờ kiểm tra, một tay cầm lấy tai thỏ xám lấy ra khỏi bẫy trúc: “Đại tẩu ngươi xem!”.

Con thỏ xám đã muốn không còn hô hấp, Đông Dương dùng tay niết lấy: “Còn chưa bị cứng ngắc, là bị dây cuốn chết. Chúng ta phải nhanh tay.”

Có thỏ hoang là một khởi đầu tốt đẹp, ba mươi bẫy trúc đứt quãng có thu hoạch, thùa dịp con mồi còn chưa bị cứng ngắc mà tranh thủ dọn dẹp một lát để hai huynh đệ mang xuống núi, bản thân y thì lại xoay người đi vào thâm sơn. Sơn mạch kéo dài không dứt đối với thợ săn kinh nghiệm phong phú mà nói, là một bảo tàng vô cùng trân quý.

https://thuviensach.vn

Bất tri bất giác đi xa, một đường tùy ý ăn chút dã quả cho đỡ đói, đến bên nguồn nước liền muốn tẩy rửa một thân đầy mồ hôi, nhìn bốn bề vắng lặng, liền cởi sạch quần áo tiến vào trong nước. Dòng nước lạnh cuối thu được dương quang chiếu tới so với nhiệt độ cơ thể có hơi thấp một chút, chờ thích ứng được liền thấy lành lạnh thật thoải mái.

Đông Dương thật lâu không có bơi lội lập tức liền thấy thích thú, mặc dù nơi này không lớn, nhưng hồ nước lại trong suốt không có gợn sóng mà lại không có mùi vị bùn đất.

Trong dòng nước trong suốt, dương quang nhè nhẹ, dáng người thon gầy ở trong dòng tạo nên những gợn sóng nhỏ, da thịt ở trong nước được dương quang chiếu tới tựa như bạch ngọc thượng đẳng.

Theo bản năng, Dịch Vân Khanh tới gần,cúi đầu muốn thấy rõ hơn một chút, không nghĩ rằng Đông Dương lại trồi lên mặt nước, không kịp đề phòng mà đụng vào cằm của Dịch Vân Khanh, cằm bị đau Dịch Vân Khanh lấy tay xoa xoa, không nghĩ tới thân thể mất cân bằng, trượt chân ngã xuống nước, Đông Dương cũng bị tình huống này làm cho bất ngờ còn chưa kịp hoàn hồn liền bị Dịch Vân Khanh ngã vào, chìm lại xuống nước. Hai người đều bị chấn kinh, tứ chi quấn quanh giãy dụa, đều uống mấy miếng nước, cũng may hai người đều biết bơi, bình tĩnh lại cũng trồi được lên mặt nước.

Dịch Vân Khanh trồi lên mặt nước, tóc tai tán loạn, quần áo ướt đẫm, khuôn mặt anh tuấn có chút âm trầm, đối với tình huống vừa rồi vẫn chưa thể tiếp nhận được.

Sắc mặt Đông Dương cũng không khá hơn chút nào, yên lặng bò lên bờ mặc lại quần áo, lấy ra đá lửa tại nơi có nắng tạo một đống lửa lớn. “Đại thiếu gia qua đây hong khô quần áo thôi.” Nói xong xoay người đi vào trong rừng, trở ra thì thấy Dịch Vân Khanh lõa thân trên đang hong ngoại lý, phía dưới mặc quần đã được hong khô. Đông Dương cũng không nói gì,

https://thuviensach.vn

liền ở cạnh dòng suối xử lý gà rừng vừa săn được, dùng nhánh cây sạch sẽ đem gà rừng đi nướng, thường thường lại cho vào một ít gia vị kiếm được trong rừng, không bao lâu thì gà rừng đã được nướng hảo, Đông Dương dùng con dao nhỏ sạch sẽ cắt lấy thịt rồi dùng lá cây gói kỹ đưa cho Dịch Vân Khanh.

“Ta giờ ngọ đã ăn rồi.” Dịch Vân Khanh liếc mắt nói.

“Đại thiếu gia vẫn là ăn chút đi, ta dù sao ăn cũng không hết.”Bàn tay đưa tới không có ý thu hồi, Dịch Vân Khanh nghĩ vẫn là nên nhận lấy.

“Cám ơn.”

Đông Dương đối với tiếng cảm ơn này thản nhiên nhận: “Ân.”

Nghe vậy Dịch Vân Khanh bế tắc tới có chút phiền muội, mĩ vị trong miệng cũng mất đi một phần.

Đông Dương trộm liếc mắt, nam nhân ăn uống nhã nhặn vẻ mặt thản nhiên, giống như hắn đang ở trong một nhã gian tráng lệ chứ không phải là thân cây gãy trong thâm sơn rừng già, ăn cũng phải là món gà rừng nướng thôn quê mà là bảo sí tổ yến trân mỹ. Mỗi người đối với hoàn cảnh lạ lẫm cũng đã có chút thích ứng, khác nhau chỉ là ở chỗ tốc độ, mà Dịch Vân Khanh đối với hoàn cảnh thâm sơn thôn dã cũng với thân phận đảo điên này thích ứng nhanh tới mức làm cho người ta không thể hiểu được.

Nhận thấy được ánh mắt phức tạp của Đông Dương, Dịch Vân Khanh giương mắt hỏi: “Vì cái gì lại nhìn ta như vậy?” Thấy Đông Dương cúi đầu, liền hỏi: “Có cái gì muốn hỏi, ngươi cứ hỏi đi, hiện tại ta cũng không phải là đại thiếu gia của thư hương thế gia, thậm chí làm một thôn phu bình thường cũng không bằng. Hơn nữa, ngươi hiện tại là hi vọng của toàn gia, hoàn toàn trông cậy vào khả năng săn thú của người để sinh tồn.”

https://thuviensach.vn

“Ta không có ý lấy oán báo ân. Dịch gia cho ta năm năm ăn mặc, ta hiện tại chỉ là dùng hết khả năng của ta để hoàn lại năm năm ân tình này thôi. Đại thiếu gia không cần lo lắng trước kia thế nào bây giờ ra sao.” Đông Dương trong lời nói có mơ hồ ám chỉ điều gì đó, Dịch Vân Khanh cũng chỉ cười cười.

“Ta không lo lắng, ta nói chính là nói thật.” Hai người trầm mặc mấy giây, Dịch Vân Khanh chậm rãi ăn xong gà rừng nướng trên tay, giương mắt: “Ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta.”

Đông Dương giật mình, mí mắt thấp liễm dùng nhánh cây khơi khơi đống lửa: “Ta chỉ là rất bội phục đại thiếu gia.”

“Bội phục ta?”

“Thánh chỉ ban xuống, đại thiếu gia cũng rất bình tĩnh mà trấn an nô bộc đang hoản loạn trong nhà, trên đường bị lưu đày cũng hạ mình giao hảo với nha dịch bảo hộ cho tỷ muội chu toàn. Đến dã thôn này, mặc chính là vải thô áo tang, ở nơi mà không ai dám ở, ăn cũng là những rau dại chưa từng nếm qua, nhưng đại thiếu gia cũng chưa từng nhăn mặt một lần. Đều nói con người khi đến với một hoàn cảnh mới đều phải có một khoảng thời gian thích ứng, từ khi có lời đồn đãi đến khi quan binh vây phủ, cầu cứu không được rồi tới thánh chỉ lưu đày, tốc độ thích ứng của đại thiếu gia không thể không làm cho người ta thán phục.” Y mặc dù ăn nói không tốt nhưng rõ lý lẽ hiểu nhân tình, Dịch gia trong cơn đại họa, phản ứng của mọi người y đều xem ở trong mắt. Lão thái gia tâm hoảng ý loạn, đại gia hoang mang lo sợ cùng tam gia hỗn linh không rõ, còn có tứ gia ra vẻ cao thâm. Còn, nữ nhân trong hậu viện thì thu hồi tâm ý.

Dịch Vân Khanh nghe vậy liền nói: “Lão thái gia đem nhị thúc là hi vọng phục khởi toàn tộc; nãi nãi1từ trước đến nay luôn nhìn trúng nhị thúc; phụ thân lại hỗ trợ nhị thúc làm trụ cột. Hiện tại trụ cột ngã, còn khiến gia tộc rước lấy đại họa ngập trời, thân là trưởng tôn trong nhà ta nếu không

https://thuviensach.vn

vực lại toàn gia, chỉ sợ trước không qua được các lão nhân trong nhà.” Ngữ khí nhược đốn, nhìn y cười hỏi: “Nếu ta nói ta chỉ là ngoài mạnh trong yếu, phô trương thanh thế, ngươi có tin không?”

1.Nãi nãi: bà nội, bà ngoại, bà bà.

“Tin, mà cũng không tin.”

“Ừm? Tại sao?”

“Ta ở Dịch gia năm năm, tuy rằng không thường qua lại nhưng đối với thái độ làm người của đại thiếu gia vẫn là nắm được một chút, có lẽ cũng sẽ có một chút, nhưng tuyệt đối không đến mức như lời nói của đại thiếu gia gì mà ngoài mạnh trong yếu, phô trương thanh thế.”

Lời nói của Đông Dương làm cho Dịch Vân Khanh cười, cười xong ánh mắt phức tạp.”Không nghĩ tới toàn gia nhiều người như vậy lại chỉ có ngươi hiểu rõ ta nhất.” Mỗi người đều chỉ nhìn đến hắn thân là trưởng tôn tài giỏi của Dịch gia lại không nhìn thấy tại cái gọi là tài giỏi đó sau lưng lại là gian khổ cùng khuất nhục. Mới trước đây bị ông nội giáo huấn sứ mệnh phải làm rạng rỡ tổ tông, ở nhà khác, đứa nhỏ mùa đông được nghịch tuyết, mùa hạ thì nghịch nước còn hắn thì phải thu lại tính tình, ngồi trong thư phòng nghe tiên sinh giảng giải đám cổ văn tối nghĩa khó hiểu, lớn hơn một chút áp lực học hành đã từng làm hắn phải yên lặng khóc trong đêm, mười năm cố gắng giúp hắn dễ dàng vượt qua đám học trò cùng trang lứa, hay đám tú tài, đương lúc tin tưởng đầy chí khí muốn trở thành cử nhân trẻ tuổi nhất thì lão gia nghe theo tin của nhị thúc trong kinh thành, đôi ba câu ép tới hắn không thể không đợi thêm ba năm, đầy bụng chí khí bị gia tộc làm cho chết non, cái loại cảm giác bị đè nén cùng ủy khuất này có thể nói với ai? Ba năm, hừ ba năm. Dịch Vân Khanh châm chọc cười.

Đông Dương nhìn đến mạt châm chọc kia, trong tâm dâng lên nhất mạt thương hại. Đúng vậy, thương hại, đối với người được người người hâm mộ

https://thuviensach.vn

này nhưng không cách nào được khoe tài, trưởng tôn Dịch gia, một thân tài trí nhưng không được thi triển, tài hoa hơn người nhưng không thể không cưới nam thê, vẫn bị thân nhân mình tôn kính bắt buộc, tuy rằng nói đây chỉ là kế tạm thích ứng, nhưng hậu quả lại là trở ngại vĩnh viễn hắn. Cho nên hắn nói, đối này cái cọc hôn nhân hoang đường này, thống khổ nhất không phải là y, Vệ Đông Dương, mà là Dịch Vân Khanh.”Ngươi hận nhị thúc ngươi không?”

“Hận?” Dịch Vân Khanh cười lạnh.”Ta không hận hắn, ta chỉ thấy thương hại hắn. Đáng thương, hắn cái gì cũng đều muốn tranh lại thủy chung không phải là trưởng tử; đáng thương hắn cái gì đều muốn, cuối cùng cái gì cũng chưa có; đáng thương hắn biết rõ áp không được ta, lại tốn nhiều tâm tư khiến ta ngột ngạt; càng đáng thương hắn có mắt không tròng nhận nhầm người đem nghiệt giao khiến cả nhà bị sao trảm.” Nhị thúc nói là ghen tị thiên phú của hắn không bằng nói là đố kỵ hắn, đố kỵ hắn có một ngày Nhất Phi Trùng Thiên2chắn đi hào quang của hắn, càng sợ hãi lão thái gia đem hy vọng đặt ở trên người hắn thu hồi nhân mạch duy trì hắn ở kinh thành và tài lực, chỉ sợ, tối sợ hãi chính là có một ngày phụ thân mà hắn luôn luôn khinh thường dẫm nát trên đầu hắn.

2.Nhất phi trùng thiên: một bước lên trời

Đông Dương im lặng. Có lẽ thật là người ngoài cuộc cho nên thấy rõ chút, Dịch Nhị gia thoạt nhìn đầy bụng tài trí nhã nhặn có lễ, là một quân tử, nhưng thực tế là một ngụy quân tử đầy miệng là quân tâm nan sách, nhưng thực chất lại đầy đố kị chèn ép. Loại này nếu thực là một người đạo đức nhân nghĩa lại cùng đại bá thô lỗ mưu đoạt gia sản của hắn có quen biết được sao?

Hai người nghỉ ngơi, Đông Dương dùng lá cây đem nước dập tắt lửa, quay lại thấy Dịch Vân Khanh đang đem đầu tóc chỉnh lại gọn gàng, liền đi qua bảo hắn ngồi xuống, dùng ngón tay cào cào hai ba lần rồi nhanh chóng lấy mảnh vải cột lại.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh trên mặt hiện lên một tia quẫn bách, tự dối lòng rằng những việc nhỏ này hắn vẫn luôn tự mình có thể làm, nhưng hôm nay không thể là vì không có đồ trang sức quen thuộc cho nên có điểm vụng về.

Đông Dương tựa hồ không phát hiện, xoay người thu thập mọi thứ rồi ra hiệu là có thể đi rồi.

Dịch Vân Khanh ho nhẹ nói: “Ngươi vừa rồi nướng gà rừng gia vị này nọ là lấy ở đâu? Nếu có thể thì chọn thêm chút, về nhà làm đồ gia vị.”

Đông Dương xoay xoay bố đao trên tay.”Ta đã hái một chút, nhưng chỗ gia vị này chỉ thích hợp để nướng thức ăn, không quá thích hợp với các món trong trù phòng, cho nên không lấy thêm.”

“Không có cách nào khác, chọn thêm chút, lo trước khỏi hoạ.”

Nghe vậy Đông Dương cũng không nói gì, một đường dạy hắn làm thế nào để phân biệt các loại lá cây có thể làm gia vị, đụng tới một số thảo dược mình biết Đông Dương cũng kiên nhẫn, kể lại tất cả các chi tiết. Dịch Vân Khanh yên lặng ghi nhớ, thu được ích lợi không nhỏ.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà
dtv-ebook.com

Chương 7: Chân Tướng Năm Đó

Thu thập hương liệu, được Dịch Vân Khanh cực lực đề cử, đêm đó toàn gia ăn các món nướng thôn dã do Đông Dương làm, các lão thái gia luôn không thích ăn các món nướng cũng cực lực khen ngợi, có thể thấy được tay nghề tinh xảo của Đông Dương.

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, Đông Dương lại cùng hai huynh đệ Vân Xuân Vân Thanh lên núi, theo lẽ thường hai huynh đệ lấy các con mồi trong bẫy trúc mang về cho Tứ gia và Dịch Vân Khanh mang lên trấn trên, có hai bẫy rập tuy không thu hoạch được gì nhưng Đông Duong vẫn chưa nản lòng, ngược lại chọn một địa phương mới. Thời điểm thái dương xuống núi, Dịch Vân Khanh chờ ở dưới núi từ phía xa thấy liền đi tới đỡ lấy trên tay y một con thỏ hoang.

Hai người đi song song trên sơn đạo: “Món ăn thôn quê bán ở trấn trên vô cùng tốt, thỏ hoang cùng gà rừng hôm qua đem qua tiêu thụ rất tốt. Lớp da thỏ hoang sau khi được dùng muối xử lý thô ta dùng mười văn tiền đều thu lại hết, hiện tại đều đang ở trong nhà. Chuyện cung tiễn ta đã tìm được tay thợ lão luyện, tổ tiên của tay thợ đó cũng từng là thợ săn, đáng tiếc lưu lại cũng chỉ có tay nghề chế cung tiễn còn tay nghề săn bắn lại thất truyền. Vừa nghe nói ta chế cung tiễn là muốn săn thú, liền cố ý lôi kéo ta lải nhải một phen liền thu ba lượng bạc hẹn ba ngày sau giao tiễn.”

Nghe được chuyện làm cung tiễn có tin tức, Đông Dương vui vẻ.”Chỉ cần có cung tiễn, ta liền vào thâm sơn.”

https://thuviensach.vn

“Năm năm không dùng qua cung tiễn nhưng vẫn tin tưởng như vậy, có thể thấy tài bắn cung tất nhiên cực cao.” Dịch Vân Khanh cũng có tài bắn cung, mười lần bắn trúng tâm không phải nói khoác, cho nên khi nói lời này thì khó tránh khỏi có điểm ý tứ trêu chọc.

Đông Dương liếc nhìn hắn một cái, cười nhưng không nói.

Dịch Vân Khanh không biết nói gì, hắn thấy chính mình bị khách sáo. Hiện tại liền thấy khó chịu, cảm thấy thừa dịp có chút công phu mồm mép cũng không có ý nghĩa, liền đem lời nghẹn lại trong bụng, nghĩ chờ cũng tiễn chế tạo xong liền phải so cao thấp một phen.

Nếu nói là khinh bỉ Dịch Vân Khanh cũng thật là ủy khuất Đông Dương, bởi vì Đông Dương căn bản không có ý so cao thấp. Phải biết rằng dùng danh tiễn vì chữ “sát” cùng với dùng danh tiễn vì chữ “nhạc” có thể so sánh sao? (ý là so sánh việc dùng cung tiễn để săn thú với cung tiễn để giải trí là không hợp lý)

Biết hôm nay sẽ có da được xử lý thô bằng muối thu về, Đông Dương liền trước một bước thu thập xử lý tốt cả loại thảo dược bên ngoài. Mỗi một thợ săn đều biết lớp da đều rất trân quý, nhưng khác nhau ở chỗ có người chỉ biết các xử lý thô là dùng muối rửa sạch rồi thêm ít hương liệu, nhưng cũng có thợ săn biết xử lý thô xong rồi còn biết xử lý tinh tế lớp da, giống như Đông Dương. Cách xử lý lớp da thành phẩm phi thường phức tạp rườm rà, sau khi qua xử lý thành phẩm, lớp da được xử lý thô với xử lý thành phẩm, chất lượng khác nhau một trời một vực.

Da thỏ được rửa bằng nước muối vẫn tản ra mùi khó chịu. Đông Dương nói ra bên dòng suối lấy nước tẩy trắng mười phần, sau lấy ra dụng cụ không cần người giữ hộ, lấy giá gỗ đã được chuẩn bị tốt cố định tứ chi, sau liền dùng nước thuốc được nấu tốt từ mười loại thảo vật, bảo đảm mỗi căn da thỏ đều được trải qua mấy lần nước thuốc tẩy trừ. Chờ đến nước thuốc

https://thuviensach.vn

lạnh rồi liền lấy da thỏ nấu qua nước thuốc đem phơi, hương thuốc tỏa khắp nơi.

Phải đảm bảo mỗi căn da thỏ đều vào nếp, không co lại cũng không bị ruồi. Chờ da thỏ được làm lạnh một chút, rồi lại đem ngâm trong nước suối một buổi tối. Ngày hôm sau lại để dưới bóng mặt trời hong khô, hong khô xong tiếp tục để dưới thái dương phơi nắng nửa canh giờ.

Một đám người xem đến nhập thần, Dịch Vân Xuân không khỏi tò mò hỏi: “Cứ vậy là xong ạ, không cần dùng hương liệu sao?”

“Lớp da sau khi được xử lý tốt, thợ săn bình thường chắc là không biết ướp hương. Một là hương liệu tốt khó cầu, hai là các thương nhân buôn bán hàng da thì ngươi ướp hương liệu lại làm cho đối phương nghĩ rằng người chỉ dùng loại tầm hương để hương lưu ở mặt ngoài, tay nghề không tốt.”

Dịch Vân Xuân cái hiểu cái không.

Đông Dương không để ý nói: “Da thỏ là tương đối dễ dàng xử lý, nếu đụng tới da hổ hay da hồ, chỉ sợ so với hiện tại còn tiêu tốn gấp ba công phu.” Mặc kệ là săn thú hay xử lý da hay công đoạn chuẩn bị thảo dược, Đông Dương cũng chưa nghĩ tới là sẽ dạy được cho ai, y đã muốn chuẩn bị tốt tâm lý từ lâu rồi.

Ngày thứ hai lên núi, Đông Dương đem toàn bộ bẫy trúc thu lại, trực tiếp phá bỏ đều không được, tốt nhất là thay đổi vị trí đặt bẫy, hỏi nguyên nhân thì đó là quy củ bất thành văn của thợ săn, không thể mấy ngày chỉ đặt tại một nơi bắt cùng loại con mồi. Đây là cơ hội để con mồi có cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức. Chính xác là, từ khi Đông Dương vào trong núi, số lượng gà rừng thỏ hoang đã muốn giảm cực nhiều.

Xử lý tốt bẫy trúc Đông Dương chuyển hướng tới ba cái bẫy rập nhìn nhìn, có một cái bẫy rập có dấu vết con mồi giãy dụa, cuối cùng vẫn bị chạy thoát, Đông Dương chỉ sửa một chút rồi không quản.

https://thuviensach.vn

Hôm sau nghỉ ngơi một ngày, ngày thứ ba buổi chiều Đông Dương từ trên núi trở về liền gặp toàn gia tụ ở trước phòng, chỉ thấy Dịch Vân Khanh phong thái tuấn tú nhẹ bước, bả vai khoan thai, tay trái nắm cung tay phải cài tên, ngưng thần tĩnh tâm bắn tên. Mũi tên sắc bén liền hung hăng bắn trúng thân cây cách đó mười bước.

Lúc đó, Dịch gia liền một mảnh khen hảo tiễn.

Đông Dương ở bên cạnh nhìn, không nói hảo cũng không tiến lên ngăn cản. Chỉ là vài cái tên tiểu bối Dịch gia, Dịch Vân Xuân ngẫu nhiên nhìn thấy y liền phất tay nói: “Đại tẩu đã trở lại, cũng xem thử cung tiễn này đi?”

Một nhà già trẻ lúc này mới phát hiện y đã đứng ở kia thật lâu. Dịch lão thái gia ho nhẹ, cười nói: “Đông Dương mười hai tuổi đã một mình vào núi săn thú, chắc tài bắn nhất định tốt lắm. Đến, thử bắn một mũi tên để cả nhà được mở mắt.”

Dịch Vân Tùng mặt đỏ hồng đưa qua cung tiễn trên tay, bởi vì hắn vừa rồi cầm cung cũng chưa kéo ra hoàn toàn, bắn ra tiễn mềm nhũn cũng chưa có chạm được tới vỏ cây.

Đông Dương xem cung tiễn trên tay, lắc đầu: “Đây là cung tiễn tốt, ta liền không thử. Nếu cung tiễn đã muốn làm tốt, ta đây nghĩ ngày mai trời chưa sáng thì liền vào núi.”

Lão thái gia trầm ngâm: “Nhất thời không cần vội. Khanh ca nhi bọn họ mới học săn thú không lâu, mạo muội vào núi chỉ sợ, ”

“Ta hôm nay vào núi phát hiện có dấu vết của dã lộc, ngày mai đi theo dấu vết hắn là có thu hoạch.” Tầm mắt chuyển một vòng, nói: “Nhiều người vào núi sẽ khiến mãnh thũ hoảng sợ, cho nên ngày mai ta chỉ mang một người lên núi.”

https://thuviensach.vn

Dịch lão thái gia không nói gì, dù sao hắn việc săn thú này không rành lắm, biết không nhiều liền không ngắt lời nữa.

Chỉ mang một người lên núi vậy tự nhiên sẽ chỉ mang học trò tốt nhất, Dịch Vân Xuân là phi thường có hứng thú, chính là nếu bàn về học, hắn chỉ có thể xếp hạng thứ hai, đệ nhất tự nhiên là Dịch Vân Khanh.

Đông Dương là nam thê, nếu đơn độc cùng một nam nhân khác lên núi cũng không được tốt lắm, chỉ có thể là Dịch Vân Khanh. Nếu nói lẽ, hắn là phu quân của Đông Dương, luận về công hắn cũng sẽ tự mình xung phong không trốn tránh, vì thế người đi cùng Đông Dương nhập thâm sơn không cần phải bàn cãi.

Con độc nhất phải nhập thâm sơn, đại lão gia cùng phu nhân Dư thị cũng không an lòng, cả đêm dặn dò trước sau, Dư thị còn tự mình chuẩn bị bao hành lý, chuẩn bị lương khô cho hai người.

Phu nhân Đại lão gia Dư thị, xuất thân từ một gia đình thương nhân, không được lão phu nhân chú trọng, sau khi gả cho Dịch gia cũng bị lão phu nhân coi xét cũng không được cấp cho quyền quản lý Dịch gia, khi tuổi còn trẻ cũng từng giận từng tranh đấu, dáng vẻ bệ vệ. Sau khi mang thai và sinh hạ Dịch Vân Khanh liền rời khỏi trung tâm tranh đấu, chuyên tâm an phận chăm sóc nhi tử. Muốn nói toàn bộ Dịch gia đại trạch không phân tranh, đầu tiên chính là Đông Dương, chính thê của trưởng tôn lại đại môn không ra, cửa trong không khóa, thứ hai chính là Dư thị, chính thê của trưởng tử sau khi hoài thai trưởng tôn, về lý nước lên thì thuyền lên lại không ra tranh đấu chỉ bình thản cùng thiếp thất của đại lão gia trò chuyện bình thản giao hảo.

Cả đêm chính thất cằn nhằn, đại lão gia mặc dù lo lắng những cũng không chịu được: “Ngươi liền yên tĩnh chút đi, đứa nhỏ còn chưa xuất môn thì ngươi đã đem đầu mình nổ tung rồi.”

https://thuviensach.vn

Dung nhan Dư thị được bảo dưỡng tốt nhưng mi gian tràn đầy sầu lo, nhẹ giọng nói: “Khanh nhi mặc dù có học qua tài bắn cung, cũng từng cùng bằng hữu vào núi săn bắn, nhưng đều là mười người đi cùng nhau, còn có tráng phó đáng tin đi cùng, hiện tại lại chỉ có hai người, cũng chỉ có một hảo cung tiễn. Nghĩ đến đây tâm ta liền như bị lửa đốt, hay ta liền đi nói với Khanh nhi khiến hắn không lên núi nữa.” Nói xong đứng dậy định đi, đại lão gia tức giận trừng nàng.

“Phu nhân tỉnh lại đi! Hiện tại ngươi nghĩ tiền từ đâu ra? Hiện tại cái gì cũng đều phải dựa vào chính mình, muốn sống tốt chỉ có thể dùng chính đôi tay của mình! Khanh nhi chính mình có lý tưởng, không cho phép ngươi khiến hắn lùi bước!”

Dư thị cũng ảo não: “Ta là thân sinh mẫu thân, chẳng lẽ ta sẽ hại hắn, khiến hắn lùi bước?! Thử nghĩ trên núi có nhiều mãnh thú côn trùng, cái gì mà gọi trời trời không đáp, gọi đất đất chẳng hay, ta làm nương lo lắng như này có gì là sai sao?”

“Lo lắng? Vậy ngươi nói nên làm cái gì bây giờ?”

Dư thị do dự nói: “Đông Dương không phải nói mười hai tuổi liền một mình lên núi săn thú sao? Hắn không phải…”

“Ngừng.” Đại lão gia trừng nàng: “Ngươi cũng thấy do dự a? Con của ngươi là người, con của người khác thì không phải là người sao?”

Dư thị cười lạnh. Nàng rõ ràng không có ý tứ này, đại lão gia lại còn muốn nói ra điều này, đây là lợi dụng tâm nàng mà đem tiếng xấu đổ lên đầu nàng. Đông Dương gả cho Dịch gia năm năm, nàng tự vấn rằng bản thân chưa từng gây khó dễ cho y, bởi vì y mà đứa con duy nhất của nàng có một vết nhơ, chính là nàng biết điều này không thể trách Đông Dương. Cho nên năm năm này, nàng không tức giận cũng không trách cứ, cũng chỉ

https://thuviensach.vn

nhắm mắt làm ngơ, so với việc tam phòng tứ phòng thường thường châm chọc khiêu khích đã muồn có thiện cảm hơn nhiều.

Đại lão gia ngượng ngùng, cũng thấy lời này nói nặng. Chỉ là lời đã nói ra không thể bỏ xuống được, nghĩ nghĩ nói: “Đông Dương gả cho Dịch gia, lúc ấy ta an bài Ngô quản gia chuẩn bị, Ngô quản gia ngươi cũng biết, bình thường ỷ vào có ta là chỗ dựa liền người bình thường cũng không để vào mắt. Khi đó tình huống cấp bách, Ngô quản gia đem người về hoàn tất hôn sự ta cũng không hỏi gì nhiều, chỉ là sau này…” thấy ánh mắt nghi hoặc của Dư thị, khẽ cắn môi nói: “Ta nghe nói Đông Dương cũng không muốn gả cho Dịch gia, là Ngô quản gia lấy danh nghĩa Dịch gia gây áp lực cho nha môn địa phương, vừa lúc đại bá Đông Dương âm mưu chiếm gia sản, khiến người trong tộc bức Đông Dương lên kiệu hoa.”

Dư thị sắc mặt trắng bệch, vội hỏi: “Ngươi xác định việc này?”

Đại lão gia phẫn nộ: “Ta là nghe lời đồn, bất quá ngươi cũng biết tình hình khi đó, ta còn có tâm tư đi xác minh?”

Dư thị sắc mặt càng trắng, bất quá lần này là tức giận.”Lão gia! Không có tâm tư đi xác minh vậy ngươi cũng nên phái người đi hỏi cưới! Nếu Đông Dương không muốn, tuy có đại bá của Đông Dương tác chủ, cùng Ngô quản gia thông tri nha môn tạo áp lực, kia…” kia nói ra không phải chính là bọn họ Dịch gia ỷ thế hiếp người, cường thú dân nam!

Đại lão gia vẻ mặt lúng túng nói: “Khi đó nhị đệ thúc giục nhanh, ta…”

Không nói tới Dịch Nhị gia Dư thị còn không có tức giận quá, vừa nói tới liền nhớ lại đủ loại chèn ép, hiện tại liền tức giận trách móc: “Nhị đệ nhị đệ! Đều là nhị đệ tốt kia của ngươi! Ngươi còn có mặt mũi đề nói về hắn?! Ngươi có mắt không tròng, sai đem gạo đương minh châu, mọi chuyện đều theo hắn, kính hắn giờ hắn đâu? Nhị đệ tốt đẹp của ngươi có từng nghĩ tới ngươi? Lấy oán trả ơn hại Khanh nhi có bao nhiêu thảm? Khiến toàn gia

https://thuviensach.vn

chịu thảm như thế nào?!" Ngoài mặt thì nói né tránh tranh đoạt triều đình bức Vân Khanh thú nam thê, bên trong thì ám độ trầm hương đầu quân cho Nhị vương gia, Nhị vương gia bức vua thoái vị không thành, Hoàng thượng giận dữ toàn bộ người trong vương phủ bị giăm giữ suốt đời, quan viên đi theo Nhị vương gia đều bị liên lụy! Nếu Dịch nhị gia an phận thủ thường, yên ổn làm quan trong kinh thành, làm sao có thể rước lấy đại họa này?!

Đại lão gia muốn biện bạch, nhưng chỉ có thể há miệng thở dốc, sở tác sở vi của Dịch Nhị gia thật sự làm cho hắn không có lập trường để lấy lý do thoái thác.

Dư thị hừ lạnh: "Như thế nào? Không lừa mình dối người nữa?"

Đại lão gia ảm đạm, Dư thị liếc hắn. Thật lâu sau, hỏi: "Việc này trừ ngươi ra còn có ai biết? Lão thái gia biết không?"

"Nghe được tin tức ta liền chặn lại, sao dám để người bên ngoài truyền tai nhau?"

"Ta nghĩ là ngươi không dám để lão thái gia biết?" Việc này mà bị lộ ra ngoài, lão thái gia cả cuộc đời xem ghét ác như cừu chỉ sợ trước tiên lôi hắn ra chịu gia pháp đánh hắn một trận.

Lời này của Dư thị khiến đại lão gia mặt đỏ bừng.

Sau một lúc lâu, Dư thị hỏi: "…Việc này Khanh nhi cũng không biết?"

"Chỉ sợ không biết."

"… Làm bậy nha…" Một đại nam nhân tốt, có tay nghề lại bị bức làm vợ, nhận hết trào phúng khinh bỉ phỉ nhổ, ước chừng là năm năm. Hơn nữa lại còn bị đại bá thân thiết áp bức, chua xót đó có mấy ai hiểu được? Thân là phụ mẫu, việc này song thân của Đông Dương cũng biết, vậy sẽ thương tâm đến mức nào?

https://thuviensach.vn

Biết chân tướng sự tình, Dư thị một đêm không chợp mắt. Thật vất vả mới chợp mắt, thì hai người đang được canh cánh trong lòng thừa dịp ban đêm đã lên núi.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 8: Săn Thú Trong Thâm Sơn – Tài Bắn Cung Của Đông Dương

Dựa vào ánh sáng mơ hồ, hai người liền vào núi, Đông Dương đeo cung tiễn trên lưng còn Dịch Vân Khanh mang theo bọc hành lý đã được giản tiện theo sát phía sau. Sau ba bốn lần lên núi, so với thời điểm xa lạ mới đến đây thì bây giờ Dịch Vân Khanh đã có thể miễn cưỡng đuổi kịp cước bộ của Đông Dương.

Đông Dương liếc mắt nhìn thân ảnh phía sau, gắt gao nắm lấy cung tiễn trên lưng cũng không nói lời nào mà tiếp tục bước về phía trước. Bởi vì phải vào sâu trong rừng, không thể so bì với việc di chuyển ngoài bìa rừng, không những không có dấu vết của con người mà cành lá nhánh cây còn mọc dài chắn cả lối đi, nếu muốn tiến vào sâu hơn chỉ có thể cầm dao mà từng bước chặt hạ.

Vào đến sâu trong núi, Dịch Vân Khanh mới biết được cái gì gọi là săn thú chân chính, cũng mới chân chính cảm nhận được công phu săn bắn cao thâm của Đông Dương. Một lần lại một lần bẻ gẫy nhánh cây, một lần lại một lần chặt mảnh lá cây, một lần lại một lần lưu lại kí hiệu mơ hồ, thậm chí một đống cây cỏ, y đều đoán được mười phần. Chính là dựa vào công phu của đôi bàn tay ấy, mà bọn họ tránh thoát được khu vực huyệt động chết người, mấy lần vượt qua được lão hổ, dã báo cùng lang, nhìn chỉ như là một nắm lá cây bị bóp nát vướng trên người lại liền có thể che dấu hơi người thậm chí còn khiến độc trùng độc xà chủ động tránh đi.

Giờ ngọ hai người không có nhóm lửa, liền uống nước sạch ăn lương khô.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh khi đang lau miệng liền hỏi: “Ngươi rốt cuộc muốn săn con gì?” Bọn họ đi cho tới trưa nhưng cái gì cũng chưa săn, không phải không có con mồi, ngược lại là rất nhiều. Nhưng Đông Dương một chút ý tứ muốn xuống tay cũng không có.

Đông Dương uống hết nước, bỏ vào trong ống trúc: “Ta muốn săn dã hùng lộc”.(Con dã lộc đực)

Dịch Vân Khanh khó hiểu.”Vì cái gì nhất định phải săn dã hùng lộc? Lợn rừng con hoẵng lại không được?”

“Lợn rừng quá nặng, con hoẵng rất nhỏ. Ta muốn săn dã hùng lộc không phải vì thịt, mà vì sừng trên đầu nó.” Nhìn thấy Dịch Vân Khanh cả kinh, tiếp tục nói: “ Trong thâm sơn ai cũng biết, cũng muốn có được dược liệu trân quý, nhưng những thứ đó chỉ có thể khả ngộ không thể cầu, còn về những con hổ hay mãnh thú, chưa nói tới ta hiện tại không có đủ công cụ để săn, muốn săn cũng không thể chủ động săn được. Tính đi tính lại ta thấy chỉ có thể săn dã hùng lộc, sừng của nó sau khi dùng thủ pháp dùng để chế dược, chính là loại dược liệu quý báu. Chỉ cần thành công săn được một cái, làm thành phẩm, qua mùa đông có thể xây được phòng ở.”

Dịch Vân Khanh yết hầu khô khốc, trong tâm hiện lên một tia xấu hổ.

Thấy Dịch Vân Khanh không nói gì, Đông Dương cũng không nói thêm, liền thu thập mọi thứ rồi lại hướng vào sâu trong rừng tiếp tục đi. Khi nhìn thấy đồi núi nhỏ, Đông Dương ý bảo Dịch Vân Khanh đừng lên tiếng, cẩn thận đuổi kịp, thật cẩn thận tránh ở sau cây, theo tầm mắt của hai người, vừa vặn có thể thấy được một con tiểu ấu lộc đang uống nước ở bên suối.

Đông Dương nhẹ giọng nói: ” Nai con còn chưa trưởng thành, bên cạnh nhất định có nai mẹ hoặc hùng lộc đi theo, không cần khiến nó kinh động, chúng ta kiên nhẫn chờ.” Quả thực, một lát sau có một con hùng lộc đi từ bên kia lại gần. Hùng lộc thân thể cường tráng tứ chi dài nhỏ, hoa văn trên

https://thuviensach.vn

da cũng độc đáo, đặc biệt đáng chú ý là sừng hươu trên đầu trông giống cành khô bình thường kia.

Mắt thấy con mồi ngay tại trước mắt, Dịch Vân Khanh ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm, thật muốn đoạt lấy cung tiễn trong tay Đông Dương bắn qua đó một mũi tên.

Đông Dương cảm giác được cảm xúc của người bên cạnh, nhẹ giọng nói: "Chớ có lên tiếng, nín thở, thu liễm cảm xúc." Nói xong, cung tiễn trong tay đã có một mũi tên đang được kéo ra một nửa.

Dịch Vân Khanh thu liễm lại, nhìn lại khoảng cách, nhẹ giọng nói: "Không được, khoảng cách này xa, chúng ta đến gần hơn một chút."

Đông Dương không đáp, chỉ kéo ra cung tiễn lẳng lặng nhìn chằm chằm hùng lộc.

Dịch Vân Khanh thấy Đông Dương không trả lời, chỉ có thể âm thầm sốt ruột. Về phần Đông Dương vì cái gì lại không trả lời hắn, hắn cũng không nghĩ tới, bởi vì khoảng cách thật quá xa, cách khoảng ba mươi bước bắt một mũi tên trúng vào đầu con mồi, hắn nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới.

Hắn không nghĩ tới không có nghĩa là Đông Dương không làm được.

Chỉ thấy thần thái như ngừng lại, Đông Dương hô hấp đều đều, tay phải lôi kéo dây cung chậm rãi cho đến mãn cung. Về sau chỉ thấy Đông Dương hô hấp nhanh hơn trong một khắc, Dịch Vân Khanh chỉ thấy hô hấp của người bên cạnh mỏng manh tựa như không còn, lại ở thời điểm mũi tên bắn ra lại bùng nổ khiến cho người ta sợ hãi, làm người khác mạo cốt tủng nhiên.

Mũi tên bén nhọn trong nháy mắt thoát ra hung hăng xuyên qua chân sau con hùng lộc, hùng lộc bị đâu muốn giãy dụa thoát đi, Đông Dương nhanh tay bắn thêm một mũi tên trúng đầu nó, hùng lộc liền nằm xuống.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh kinh ngạc trừng mắt, thật sự hít vào lãnh khí: “Vì cái gì ngày hôm qua…?”

Đông Dương thu hồi cung tiễn, lạnh giọng: “Bắn cung vì chữ “sát”, không thể dễ dàng bắn cung được.”

Dịch Vân Khanh trong lòng hung hăng run lên, thật lâu không thể nói được lời nào.

Nai con bị chấn kinh tuy rằng có chạy đi nhưng vẫn còn đứng gần đó nhìn lại, Dịch Vân Khanh lấy ra cung tiễn, Đông Dương đưa tay ngăn cản nói: “Săn đại phóng tiểu.” Dùng chủy thủ cẩn thận gỡ xuống sừng hươu dùng bố gói lại kĩ lưỡng, rút ra mũi tên máu liền chảy ra. Đông Dương lấy túi da để đầy đồ ra, sau liền dùng thảo vật cầm máu ở miệng vết thương, xóa đi mùi máu tươi “ Nơi này không thể ở lại lâu, chúng ta đem lộc đến chỗ khác.”

Hùng lộc nặng gần hai trăm cân đối hai người mà nói là một gánh nặng, khiêng tới khu vực hạ du, Đông Dương liền bảo Dịch Vân Khanh châm lửa, y liền từ trong bọc lấy ra thảo dược đã được phơi khô ném vào trong lửa.

Dịch Vân Khanh bịt mũi thối lui.”Thật là khó ngửi.”

“Loại thảo dược này có thể che dấu mùi máu tươi của động vật, có thể ngăn cản được khứu giác mẫn tuệ của dã thú.” Đông Dương khi nói chuyện liền ở cạnh bờ suối xử lý con hùng lộc, mùi máu tươi nồng nặc đã được mùi thối của thảo dược che giấu triệt để. Bỏ đi tứ chi cùng nội tàng không dùng tới, sức nặng so với lúc đầu đã giảm được một nửa. Dùng bao bố đã dược ngâm qua nước thuốc đựng lấy thịt lộc, nội tạng không dùng tới liền chôn dưới đất, xong xuôi liền đem bao bố vác trên lưng.

Dịch Vân Khanh cũng không lằng nhằng, đem những đồ vật còn lại, cung tiễn vác trên lưng, tay cầm khảm đao đi ở phía trước mở đường. Đến chỗ đất bằng phẳng liền kiên trì tranh luận, để hắn vác thịt lộc.

https://thuviensach.vn

Hai người liền như vậy vừa trò chuyện vừa từng bước một đi ra khỏi thâm sơn. Tới gần khu vực rìa ngoài, hai người đi tới chỗ Đông Dương đặt bẫy rập, nguyên bản không ôm hi vọng gì, lại thấy dưới bẫy rập lại có hai con lợn rừng lớn, hai người liền trợn tròn mắt.

Dịch Vân Khanh nhìn Đông Dương, Đông Dương nhìn chằm chằm bẫy rập và lợn rừng, ngẩng đầu nhìn thái dương trong lòng thì hỏi đây là cái giờ gì, mở miệng: “Ngươi…”

“Ngươi…” Vừa vặn Dịch Vân Khanh cũng mở miệng.

Hai người ngẩn ra, mắt xem mắt.

Dịch Vân Khanh cười khẽ: “Xem ra cả hai đều muốn đi. Như vậy đi, ta đi tắt trở về gọi người tới hỗ trợ, ngươi thủ tại chỗ này.” Nhìn thấy rừng rậm bao quanh tứ phía liền nói: “Tốt nhất tìm cái địa phương an toàn trốn đi, chú ý an toàn.”

Đông Dương căn bản là muốn hắn trở về gọi người hỗ trợ, để Dịch Vân Khanh lại đây sợ gặp phải nguy hiểm, hiện tại nếu giờ hắn nói để hắn đi thì lại không tốt, liền đưa qua cung tiễn: “ Đem cái này theo, có gì phòng thân.”

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 9: Nhận Lời Thôn Trưởng Và Săn Lợn Rừng

Dịch Vân Khanh không nói gì, chỉ cầm theo chủy thủ.

Đông Dương ngẩn ra, cũng không kiên trì. Đem thịt lộc để một bên, nhặt cành cây đi làm bẫy rập, nâng tay lau mồ hôi, lại nhìn thấy tán cây bên cạnh, nhanh nhẹn chạy sang bên đó. Đứng ở phía xa quan sát, nhàn rỗi vô sự liền lấy cung bắn những con mồi gần đó, cho nên khi Dịch Vân Khanh mang theo người tới thì liền thu thêm được hai con gà rừng.

Dịch Vân Khanh dẫn tới hai huynh đệ Vân Thanh Vân Xuân, còn có Tam gia cùng Tứ gia cùng với hai con trai nhà trưởng thôn.

Mỗi người thấy trong bẫy rập có lợn rừng liền trừng lớn mắt, con trai trưởng nhà trưởng thôn còn sợ hãi vừa than vừa giải hận: ” Cái thứ này thật đáng giận, mỗi khi tới vụ thu hoạch xuân thì thứ này liền kết thành đàn xuống phá hoại mùa màng, còn đả thương người!”.

Nông dân hận nhất chính là phá hư hoa mầu, nhưng nông dân cũng chỉ là người thành thật, nhìn thấy những con lợn rừng to khỏe với hàm răng trắng dữ tợn kéo thành bầy đàn thì cũng không có mấy ai dám dùng cuốc xông lên.

Người con thứ của trưởng thôn cũng lo lắng: ” Lại nói tới thì thời điểm này cũng là lúc cái thứ này hay kéo theo bầy đàn xuống núi.”

Dịch Vân Khanh chân mày cau lại, cố gắng áp chế cái ý tưởng vừa nảy sinh trong đầu. Cả đám người đem lợn rừng ra khỏi bẫy rập, dùng dây

https://thuviensach.vn

thừng treo lên hai cành cây rồi bốn nam nhân trưởng thành cùng khiêng xuống núi.

Từ trên núi mang xuống một con lợn rừng lớn như vậy, khiến cho từng vòng người đều xúm lai xem náo nhiệt. Ở nhà Dịch lão thái gia đã sớm bảo người chuẩn bị nước nóng, còn tìm trong thông một đồ tể có tay nghề tới giết heo.

Xử lý lợn rừng so với lợn nuôi trong nhà có điểm phức tạp hơn, nhưng đồ tể cũng là người có kinh nghiệm phong phú, không lâu sau được mọi người giúp mà lọc ra được từng miếng thịt lớn. Từng miếng từng miếng thịt được hạ xuống, thừa dịp còn sớm, lão thái gia liền sai Tam gia cùng Tứ gia mang theo cả thịt lộc ban đầu đem tới Thực Phô ở trấn trên đem đổi lấy tiền, nhân tiện mua hai vò rượu ngon, nói là phải mời một nhà trưởng thôn cùng các lão nhân trong thôn uống rượu.

Thôn trưởng vừa nghe, cười nói: ” Vẫn chờ câu nói này của lão thái gia đâu!”

Đám văn giả cười rộ, thấy trưởng giả trêu ghẹo liền nói: “Lão Ngưu Nha, đã nhiều năm như vậy mà tật xấu ăn ngon vẫn còn chưa sửa được sao?”.

Bị mọi người trêu gọi nhũ danh, trưởng thôn cũng không thấy phận ý, liền cười ha hả rồi nói: ” Năng ăn là phúc, có cái ăn cũng là phúc. Hôm nay Dịch lão thái gia có phúc ăn, ta đi theo xin nhiễm ít phúc khí này thì có làm sao? Mà nói tới Tam thúc.” Trưởng thôn đối với trưởng giả trêu ghẹo hắn nói: “Ai mà không biết ngài ngày thường điểm tâm sáng cũng là uống rượu, hôm nay có món nhậu ngon như này, ngài lại không nới rộng bụng ăn sao?”.

Các trưởng giả còn lại đều cười lăn lộn, đám hậu bối không dám cười trước mặt cũng không nhịn được mà quay lại cười đến gập người.

https://thuviensach.vn

Vị trưởng giả được trưởng thôn gọi là tam thúc kia sờ sờ chòm râu, gật đầu: ” Thật sự cũng có tính toán này.”

Đám tôn tử nhờ có trưởng thôn cũng thấy vui vẻ, hiện tại liền chắp tay: ” Câu vừa rồi ngài cũng nên thu lại thôi!”.

Một lão nhân tóc bạc cười nhìn hai người họ, nói: “Ai yêu, hai thúc cháu nhà ngươi a, ai cũng đừng chê cười!” Dứt lời liền hướng Dịch lão thái gia chắp tay nói: “Lão ca ca đừng để ý tới hai người bọn họ, cứ việc phát ghế ngồi đi!”.

Chung quanh lại là một trận cười to, Dịch lão thái gia vội chắp tay đáp lễ nói không dám.

Thịt rừng được xử lý sạch sẽ, Dịch lão thái gia quyết định, một phần đem bán, một phần dùng để làm yến tiệc tối nay còn lại phân đều cho các nhà trước đã Dịch gia lương thực phụ. Mấy nhà nhận được thịt cũng có thoái thác qua, bất quá, Dịch gia cũng muốn mượn vài cái bàn, chén bát cho buổi yến tiệc, đây cũng là ân đối với Dịch gia. Dịch lão thái gia cũng thấy lo, bên ngoài ít nhất cũng phải bày năm bàn, người Dịch gia cũng phải tới ba bàn, muốn có đủ chén bát cho tám bàn, nói đi mượn cũng phải tốn nhiều công phu vì vẫn chưa quen thuộc với thôn dân. May mắn những nhà thân thuộc xung quanh đồng ý tới hỗ trợ, toàn thể nữ quyến của Dịch gia cũng thở phào nhẹ nhõm, Dịch lão thái gia cũng bỏ được tảng đá trong lòng.

Khi mặt trời hoàn toàn xuống núi, trước cửa viện cũng đã bầy biện hảo tám bàn tiệc, các tức phụ trẻ tự nguyện tới hỗ trợ tay chân cũng nhanh nhẹn, nhanh chóng bày lên rượu ngon mua từ trấn trên cùng thức ăn ngon, lát sau mang tới hai đĩa lớn đầy thịt lợn rừng cùng thịt dã lộc.

Trên bàn tiệc, Dịch lão thái gia cùng trưởng thôn khách sáo mấy phen, từ màn dạo đầu của trưởng thôn, Dịch lão thái gia khiêm nhường, về sau là trong thôn nổi danh vọng trưởng giả, tái hậu mới là khai tịch.

https://thuviensach.vn

Rượu ngon, thức ăn ngon, còn có thịt lợn rừng sao thơm nức cùng thịt lộc, một bữa cơm này cả chủ lẫn khách đều vui vẻ. Dịch lão thái gia mượn bữa cơm này để thông báo dân trong thôn này rằng, bọn họ Dịch gia chính thức ở lại nơi này.

Có bữa cơm này đặt nền móng, người dân thôn quê, khoảng cách lập tức gần hơn không ít, các đại thẩm, tiểu tức phụ cùng nữ quyến Dịch gia cũng thường quyên qua lại. Dịch lão thái gia cũng không ngăn cản mấy đứa trẻ, cho chúng cùng bọn trẻ ở đây chơi đùa, có đôi khi đùa tới mức một thân toàn bùn, Dịch lão thái gia cũng chỉ cười, không nói gì.

Thời điểm thu hoạch cũng đã tới rồi, trưởng thôn sầu mi khổ kiếm đến tìm Dịch gia. Biết được nguyên nhân, Dịch lão thái gia cũng không vội vàng đáp ứng, mà là trầm ngâm, cho người đi gọi đại lão gia cùng Dịch Vân Khanh.

Kỳ thật Dịch Vân Khanh tối hôm qua cũng đã nói với Dịch lão thái gia chuyện lợn rừng phá hoại mùa màng, cũng đã cùng Đông Dương thương lượng được một kế hoạch nhất định, sở dĩ không nói ra cũng là muốn cho trưởng thôn thiếu bọn họ một phần nhân tình.

Kế hoạch thì có, nhưng chỉ cách hay là muốn họ đi. Dịch lão thái gia gọi Đông Dương tới, Đông Dương cau mày hỏi vài vấn đề.

“Năm ngoái tổng cộng có bao nhiêu lợn rừng xuống núi?”

” Lớn nhỏ không dưới hai mươi con.”

Hai mươi con lợn rừng lớn nhỏ cùng nhau chạy tới, lực phá hoại cũng không phải chuyện đùa:” Biện pháp thì có, chỉ cần thôn dân toàn lực hỗ trợ.”

Trưởng thôn vừa nghe có biện pháp trong lòng liền vui vẻ, nói: “Vệ tiểu ca, chỉ cần có biện pháp trừ bỏ cái tai họa này, đừng nói là toàn lực phối

https://thuviensach.vn

hợp, muốn toàn thôn già trẻ bỏ sức cũng không phải là vấn đề.”

“Vậy thỉnh thôn trưởng tụ họp ba mươi hán tử, mang theo cuốc, khảm đao, đến nơi năm ngoái lợn rừng xuống núi.” Nói xong quay đầu nói với Dịch Vân Khanh: “Phiền đại thiếu gia tới trấn trên lấy hai thanh cung tiễn.”

Dịch Vân Khanh gật đầu, trở lại cũng là kính nhờ Tứ gia đến trấn trên lấy cung tiễn, mà hắn thì lại đi theo Đông Dương cùng trưởng thôn tới chỗ năm ngoái lợn rừng xuống núi.

Nơi lợn rừng xuống núi năm ngoái, cách đó không xa liền mảnh ruộng lớn, đang chờ thu hoạch, cây lúa vàng óng ánh nặng trĩu cao tới thắt lưng, một làn gió thổi qua, cả biển vàng óng ánh này lung lay trong gió, liên miên không ngừng.

Trưởng thôn nhìn biển vàng óng ánh đó, trong mắt cũng không giấu nổi sầu lo:” Đây là mảnh ruộng tốt nhất trong thôn, nhưng vụ mùa xuân năm nào cũng chỉ thu hoạch được ít nhất.” Hơn hai mươi con lợn rùng theo đường núi này chạy xuống, vài ngày tàn sát bừa bãi, thu hoạch được một nửa cũng là nhờ có Bồ tát phù hộ.

Dịch Vân Khanh hỏi: “Vì cái gì không chuyển thành vụ thu?”

Trưởng thôn trả lời:”Dịch tiểu ca có điều không biết, mảnh ruộng này tốt là bởi đất đai màu mỡ, cho ra được hạt thóc mẩy lại thơm ngát, mang lên trấn trên bán một cân cũng lãi được nửa cân. Chính vì muốn duy trì ưu thế này mà không thể chuyển vụ.” Hàng năm nhìn những hạt thóc tốt nhất bị lợn rừng đạp hư, cái loại đau lòng này, khác nào là tử đao đối với người nông dân.”

Đông Dương lấy dao tách ra hai hạt thóc cho vào miệng cắn, cắn ra hương vị trong veo, trong miệng đầy dư hương: “Đây là loại gạo thượng đẳng.”

https://thuviensach.vn

Trưởng thôn kinh ngạc nhìn y: “Vệ tiểu ca cũng có hiểu biết về hoa màu?”

“Nhà ta cũng từng trồng loại lúa này, ăn xong trong miệng vẫn còn lưu lại hương vị trong trẻo, cũng đủ để xưng là gạo cống phẩm. Bất quá, cũng chính là loại ưa thích của lợn rừng.” Cũng khó trách toàn bộ ruộng trong thôn thì mảng ruộng này vẫn được lợn rừng thường xuyên lui tới.

Đông Dương nhìn toàn bộ đoạn đường núi, gọi người chặt một đống lớn thân cây, làm thành cọc trụ bao lại mảnh ruộng này, có người nói đã từng làm theo cách này nhưng không hiệu quả. Đông Dương cũng không giải thích, chỉ gọi nngười ta dựng hàng rào, sau lại cho người đào hố to rộng để mai cho thật nhiều cọc nhọn xuống đó.

Làm xong cũng đã gần đến hoàng hôn, Đông Dương dặn dò mười thanh niên hán tử theo y gác đêm những điều cần chú ý cùng vị trí gác đêm của mọi người, lại dạy cho Dịch Vân Khanh cùng Dịch Vân Xuân khẩu quyết để dùng cung tiễn xua đuổi lợn rừng, rồi tản ra về nhà ăn cơm. Đợi cho trăng lên tới đỉnh đầu, mọi người tập hợp, Đông Dương lại nhắc lại những điểm lưu ý rồi để mọi người đi về vị trí của mình.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 10: Nói Chân Tướng

Trăng sáng, mấy ngôi sao nhỏ li ti, mắt dần thích ứng với đêm tối, từ mờ mờ đã rõ ràng hơn nhiều. Bởi vì sợ lợn rừng không đến, Đông Dương yêu cầu không thể nói chuyện cũng không được đốt lửa, chỉ có thể ngồi xổm lẳng lặng chờ đợi cùng uy muỗi.

Mười thanh niên hán tử phân thành năm nhóm, nghĩ tới phải ngồi đây nhàn chán cả đêm, có người nhịn không được liền cùng đồng bọn oán giận:"Người này dùng được sao?"

"Ai biết dùng được hay không, cứ phải xem trước đã."

"Nếu không dùng được thì làm sao bây giờ?"

"Ta biết làm sao được? Dù sao mảnh ruộng này cũng không phải của nhà ta, nếu không phải vì mặt mũi của trưởng thôn, ai muốn tình nguyện cả đêm không ngủ lại đi chịu tội thế này?"

Người bên cạnh nghe xong cũng gật đầu, một tay xoa xoa vết muỗi cắn nói: "Tất nhiên, không phải vì trưởng thôn, ai lại muốn đi chịu tội thế này?"

Trong lùm cây tối đen truyền tới tiếng cành lá rơi, ban đầu hai người còn không chú ý, khi thanh âm ngày càng đến gần, cảnh tượng càng ngày càng lớn thì hai người liền cảnh giác. Hai mắt nhìn thẳng về phía phát ra âm thanh, tay nắm chặt mộc bổng, không cần nhìn cũng biết người bên cạnh cũng đang khẩn trương.

https://thuviensach.vn

“Trước đừng lên tiếng, thổi còi trước.” Hai người tránh ở giữa ruộng lúa thổi lên hai tiếng còi, xa xa truyền đến hai tiếng vang. Một lát sau, có bốn hán tử cùng Đông Dương đi tới phía này.

Dưới ánh trăng, năm con lợn rừng cực lớn từ sau lùm cây xuất hiện, một loạt những hàm răng sắc nhọn có thể nhìn thấy nhất thanh nhị sở.

Lợn rừng là mãnh thú, luôn chủ động công kích người, có hàm răng sắc nhọn cùng lực lớn, lợn rừng lại càng hung mãn, đuổi theo người rồi dùng đầu dễ dàng húc gãy thắt lưng của một nam nhân trưởng thành. Đó cũng là nguyên nhân thôn dân sợ lợn rừng, cũng đã từng có người bị lợn rừng giết chết.

Năm con lợn rừng nhanh nhanh tới gần mảng ruộng, nhìn thấy cọc cũng không dừng lại, trực tiếp dùng đầu phá cọc.

Đông Dương đè thấp thân thể đợi thời cơ tốt nhất, liền mạnh khởi thân thể hô to:” Bắt đầu!”. Mười thanh niên hán tử trong nháy mắt tháp sáng mười cây đuốc, hô to giả như có nhiều người đang tới đây, lợn rừng chấn kinh liền chạy vào núi, Đông Dương lập tức bắn ba mũi tên chặn đường lui, lợn rừng chỉ còn có thể chạy theo hướng mà y đã định sẵn.

Tiếng quát tháo liên tiếp cùng biển cây đuốc cháy được nhóm người ngụy tạo ra cùng với tên tiễn thường thường được phóng ra khiến cho đám lợn rừng kinh sợ, hoảng loạn không chọn được đường thoát thân chỉ biết chạy thẳng về phía trước.

Đông Dương bắn tên cũng không gây thương tổn chỉ chặn được trốn của chúng, sợ làm thương chúng thì chúng sẽ hung tính quá mức mà chạy trở lại đả thương người, nhưng vẫn muốn đám lợn rừng thấy được nguy cơ, nhưng cũng chỉ có thể dựa vào ánh trăng, bản lĩnh bắn cung này của Đông Dương khiến cho Dịch Vân Khanh cùng Dịch Vân Xuân vừa kinh sợ lại vừa ngưỡng mộ.

https://thuviensach.vn

Một tiếng trống làm hăng hái tinh thần, mọi người đuổi theo lại càng khiến cho đàn lợn không có tâm đánh trả chỉ muốn chạy, chạy đến cọc gỗ cuối cùng thì rơi vào trong hố mới đào hôm nay, trong hố có chôn nhiều cọc nhọn, đàn lợn chỉ kịp kêu hai tiếng liền chết. Có một con thoát được, vừa chui ra liền bị Đông Dương một tiễn bắn hạ.

“Có hai con con chạy được.”

Hàng rào thưa cùng đêm tối khiến không thể quan sát hết, hai con lợn nhỏ chui qua khe nhỏ chạy lên núi. Bất quá bắt được ba con đã muốn làm cho mười hán tử trực tiếp cười đến liệt miệng.

Nghĩ cả cái thôn này đấu với lợn rừng cũng được hơn nửa đời người, đã từng thu hoạch được như này sao?

Đông Dương thu hồi tên, để người rải lên hương tro, che mùi máu tươi, rồi ai lại về vị trí canh gác của người đó, có lẽ lần nãy động tĩnh lớn khiến cho tất cả đàn lợn trên núi đều sợ, mười người canh tới trời sáng cũng không có con nào chạy tới ăn vụng.

Mười hán tử cùng than’ đáng tiếc ‘, bị một người bạn bên cạnh cười, tới đánh cho một cái.

Thu được tin tức trưởng thôn liền tới xem, thấy trong hố có ba con lợn rừng, cũng thấy hả giận, mười hán tử được hắn khích lệ, đối với Đông Dương ba người liên tục chắp tay cảm tạ.

Dịch Vân Khanh đại diện ba người đáp lễ, nói: “Cùng là người trong thôn, đây là việc chúng ta phải làm.”

Trưởng thôn rất vừa lòng với câu nói của Dịch Vân Khanh, tặng lễ lớn rồi để những người gác đêm đi nghỉ ngơi, lại phái người đem ba con lợn rừng kia tới nhà đồ tể trong thôn, xử lý sạch sẽ rồi phân cho mọi người.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên cũng tăng cường người gác đêm, buổi chiều lại đào hầm đóng cọc, sau đó các trưởng giả trong thôn họp lại.

Đương nhiên, Dịch gia cùng một số trưởng giả có thanh danh cũng có mặt.

Song phương như thế nào khách sáo tạm thời không đề cập tới, lần gác đêm này vì đã từng trải qua, nên ban đêm ba con lợn rừng chạy xuống không chạy thoát một con nào, sáng sớm có hai con xuống núi, nhân lúc có ánh sáng mặt trời, Đông Dương lại có tâm huấn luyện tài bắn cung cho hai người, không dùng tới phương thức xua đuổi mà dùng tên bắn.

Liên tục năm ngày đến khi lúa được thu hoạch, hai mươi con lợn xuống núi ăn trộm hoa mầu đều bắt lại không sai biệt lắm, toàn bộ thôn ăn tới ngán thịt lợn rừng không nói, chủ yếu chính là đã xả được hết giận!

Thừa dịp mấy ngày nay không lên núi, Đông Dương liền chuẩn bị tốt sừng hươu để Dịch Vân Khanh cùng Tứ gia cầm theo cùng với hơn mười cái đai lưng thỏ được làm tốt đem tới thị trấn bán.

Sáng sớm xuất phát, buổi chiều trở về, mang về là hoàn toàn một trăm mười một lượng ngân.

Trắng bóng hiện ngân đặt lên bàn, những người có liên quan đều nhìn tới hoa cả mắt, không phải trước nay chưa từng nhìn thấy thậm chí gấp nhiều lần thế này cũng đã thấy, nhưng nay đâu bằng xưa, từ khi Dịch gia gặp chuyện đến nay, cũng chưa được nhìn thấy nhiều tiền như vậy.

“Lộc nhung giác bán cho dược tiệm lớn nhất trấn trên, được một trăm lẻ ba lượng ngân, ba mươi bảy dây lưng thỏ bán được tám lượng hai trăm đồng. Hai trăm đồng đã dùng vào lộ phí và tiền ăn.”

Dịch lão thái gia tràn đầy vui mừng, Dịch gia gặp nạn, nhưng có nhân tài, liền một ngày nào đó sẽ khôi phục lại được vinh quang ngày xưa. “Tiền

https://thuviensach.vn

này đều là Đông Dương kiếm được.” Lão thái gia liền nhìn về phía Đông Dương ngồi nãy giờ không lên tiếng: “Đông Dương, ngươi nghĩ số tiền này nên dùng làm gì?”.

Không nghĩ tới đề tài lại chuyển tới trên người mình, Đông Dương ngẩn ra.”….Tùy lão thái gia quyết định.”

Lão thái gia cười gật đầu, khóe mắt mang theo cảnh cáo liếc tới đám người liên quan đang định lên tiếng.

Hội nghị gia đình đơn giản chấm dứt, Dịch Vân Khanh đưa lão thái gia về nghỉ ngơi, dưới ánh trăng sáng trong tiểu viện tử, trầm mặc không nói nhìn thanh niên đang đưa búa chặt củi: “Không phải việc này đã giao cho bọn Vân Tùng sao?”

“Ta dù sao cũng ngủ không được, nên đến đây làm.” Cánh tay thô dặt cọc gỗ kiên cố, tay phái vung búa, một tiếng giòn tan vang lên, cọc gỗ liền phân thành hai phần đều đặn, nhìn là biết là đã quá quen với việc này.

Dịch Vân Khanh trầm mặc không biết nên trả lời trả lời thế nào, Đông Dương dùng dư quang liếc mắt nói: “Đại thiếu gia liền đi nghỉ sớm một chút, chạy một ngày cũng thấy mệt mỏi.”

Dịch Vân Khanh biết, hắn chạy đi chạy lại cả một ngày, nhưng Đông Dương cũng tuyệt đối là không nhàn rỗi. Đối với đám thân nhân mà hắn đã ở chung hai mươi năm này, tính thế nào hắn đều rõ ràng, đã sống nửa đời người an nhàn sung sướng thì có mấy ai muốn làm loại công việc này? Trước công việc cũng đã được phân chia, nhưng cuối cùng tổng hợp lại ít nhiều đều là Đông Dương làm.

Chia sẻ công việc của người khác không phải là Đông Dương đau lòng họ, chỉ có thể là Đông Dương chấp nhận thôi. Những việc cỏn con còn cần nửa ngày dậy, nếu muốn học thì sẽ không tìm tới mánh lới, tiếp xúc nửa ngày còn khiến người xem càng tức hơn, còn không bằng y tự làm lấy.

https://thuviensach.vn

“Có một số việc dạy hai lần là được rồi, không học thì sẽ có ông nội thu thập bọn họ.” Dịch Vân Khanh nói xong liền tay áo kéo lên đi theo giúp đỡ, đem chỗ gỗ cần bổ lại đây, đem chỗ đã được bổ xong đặt lại vào góc tường, động tác tuy chậm một chút nhưng thực tâm làm nên cũng tốt.

Đông Dương nương ánh trăng nhìn hắn, cũng không từ chối.

Hai người làm việc ít nhất so với một người cũng nhanh hơn, hai ngươi đem củi đã chặt đem xếp lại vào phòng, thu dọn sân viện xong, Đông Dương rửa tay rồi chào hỏi liền trở về phòng. Dịch Vân Khanh nhíu mi nhìn theo, xoay người đến phòng của đại lão gia, vào trong liền mở miệng hỏi thẳng:” Đông Dương lúc trước gả cho ta, có phải vẫn còn chuyện mà ta không biết không?”

Dư thị đang thắp đèn dầu làm lược châm tuyết đơn giản, nghe vậy tâm run lên kim liền châm vào tay: “Vì cái gì lại hỏi như vậy?”

“Đều nói lúc trước Đông Dương gả ta là vì ham hư vinh, nhưng khi y sống trong Dịch gia năm năm kia cũng chỉ ở tại một cái tiểu viện, không lấy cũng không đòi hỏi gì, so với quản gia ở trong phủ cũng không bằng. Y có tay nghề săn bắn, còn hiểu cách làm lông thú chế thảo dược, tùy tùy tiện tiện đều có thể kiếm được nhiều hơn so với những ngày sống tại Dịch gia ngày trước.” Kì thực không cần hỏi, nhìn phản ứng của nương hắn, Dịch Vân Khanh trong lòng cũng đã đoán được, chỉ là hỏi ra để giấu đi khẩu khí thực sự trong đầu hắn: “Cha, nương. Hài nhi muốn biết.”

Đại lão gia xấu hổ nhìn thê tử nói không nên lời, nói đến chuyện này phụ thân hắn cũng có nửa phần trách nhiệm, nếu hắn không nóng vội dung túng cho nhị đệ khiến cho Ngô quản gia lấy thế đè người thì cái hôn sự xấu hổ này cũng sẽ không thành.

Dư thị nhận được ánh mắt của lão gia liền thấy đau đầu, sớm biết hôm nay sao lúc trước còn làm? Hiện tại mới biết thẹn với nhi tử, không nói

https://thuviensach.vn

được sao? Chung quy cũng nửa đời phu thê, Dư thị cũng không muốn lão gia xấu hổ. Buông châm tuyến, chỉnh lại ngọn đèn, gọi Dịch Vân Khanh ngồi tới bên giường, nói: “Chuyện năm đó đúng là có vài chuyện ngươi không biết, nương cũng mới biết gần đây thôi. Chính là Khanh nhi.” Dư thị ánh mắt từ ái ôn hòa, dựa vào ánh đèn nhìn nhi tử tuấn nhan như ngọc, nói: “Mọi chuyện cũng đã xảy ra đến mức này, chúng ta không thể trách cứ ai cũng không thể oán hận ai, càng không thể trốn tránh, chúng ta phải dũng cảm đối mặt.”

Dịch Vân Khanh gật đầu, Dư thị lúc này mới đem sự tình năm đó kể lại rõ ràng.

Nghĩ và đoán là một chuyện, chính tai nghe được lại là một chuyện khác, Dịch Vân Khanh tay đặt trên đùi vô thức xiết chặt, tuấn nhan như ngọc lúc này dưới ánh đèn có chút trắng bệch: “Đông Dương không phải là tự nguyện gả cho ta, là Ngô quản gia lấy thế đè người, thân đại bá của Đông Dương vì mưu gia đoạt sản nên cưỡng bức y lên kiệu hoa…” Kỳ thật trong năm năm đó, Dịch Vân Khanh cũng đã sớm đoán được Đông Dương không phải vì tham tiền vinh hoa phú quý mà tự nguyện làm nam thê, hắn bị nhị thúc bức cưới y, ủy khuất, khuất nhục, cảm giác bị chèn ép khiến hắn không có tâm suy xét, xem nhẹ sự đồng cảm trong lòng mà nổi giận với y.

“Khanh nhi…” Hiểu con không ai bằng mẹ, Dư thị biết việc này đối với Dịch Vân Khanh là một đả kích lớn. Bị nhị thúc ép lấy nam thê, mà nam thê này còn không phải tự nguyện gả cho hắn, là do phụ thân y qua đời, đại bá của y bức y vứt bỏ thể diện của thân nam tử để đi làm nam thê, sau đó còn bị người trong tộc phản bội, thân đại bá lập mưu đoạt gia sản, cuối cùng y lại chịu đựng năm năm bị hiểu lầm.

Nếu suy xét, không chỉ có hắn nợ y, mà là toàn bộ Dịch gia đều thiếu nợ y! Mệt hắn còn tự oán hận rằng bản thân là người bị hại lớn nhất, nực cười đâu? Hắn cũng là hạng hại người!

https://thuviensach.vn

Đại lão gia cũng có chút lo lắng, há miệng thở dốc: "… Khanh nhi, là cha thực xin lỗi ngươi."

"Cha, nương. Ta muốn yên lặng một chút." Dịch Vân Khanh hốt hoảng đứng dậy rời đi. Hắn nhớ tới những chuyện xảy ra trong năm năm này, người nhà, người trong tộc kể cả người hầu cũng coi thường phỉ nhổ Đông Dương, vừa mới được gả vào Dịch gia đã bị hắn chán ghét, lạnh lùng, còn có lần đó hắn mượn rượu giải sầu xâm nhập tiểu viện của y, đối với y làm cái chuyện gì!

Vào ngày hôm sau, tỉnh dậy nhìn đến người kia đầy ngươi thương tích còn chưa tỉnh, còn tự an ủi bản thân rằng y tự làm tự chịu, cũng thật tốt ha? Dịch Vân Khanh nha Dịch Vân Khanh, mệt ngươi tự nhận là chính nhân quân tử, lại đả thương người không nói còn tự oán trách mà trốn tránh sự thật! Quân tử cái gì?! Chính nhân cái gì?! Ngươi sở tác sở vi so với nhị thúc tư lợi kia của ngươi có khác biệt gì sao?!

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 11: Lang Vương

Nếu mời trưởng thôn cùng các trưởng giả ăn cơm chính là dung nhập toàn thôn, thì việc giúp đỡ thôn dân bắt lợn rừng ăn trộm hoa mầu chính là khiến cho thôn dân có hảo cảm với toàn bộ Dịch gia bọn họ, sau khi thu hoạch xong vụ mùa, nghe thấy Dịch gia phải xây thêm phòng ở mới, nên các tráng hán xảo phụ trong thôn đều chủ động tới hỗ trợ.

Dịch lão thái gia đương nhiên nhiệt liệt hoan nghênh, chỉ huy vài cái nhi tử, tôn tử nhanh chóng làm việc, nữ quyến trong nhà cũng không nhàn rỗi bị Dịch lão phu nhân chỉ huy trong trù phòng, cùng các xảo phụ trong thôn chuẩn bị cái ăn.

Tòa nhà lớn bên trong cũng không đơn giản, biết Lão thái gia làm như vậy cũng muốn Dịch gia bọn họ dùng nhập với thôn dân, nhưng sâu thẳm trong lòng cũng là chê bai nhà ở cũ kĩ không chắn được gió to nắng gắt, nhưng bên ngoài vẫn hết mực thi triển thủ đoạn khiến những nông phụ xung quanh vui vẻ.

Chỉ mình Đông Dương, không tiện ở cùng một đám hán tử lõa nửa thân trên làm việc, cũng không thể tụ tập với khu nữ quyến, may mà được lão thái gia cho phép, liền cầm theo cung tiễn vào núi săn thú, cấp cho mọi người những món ăn thôn quê đặc sản rừng núi. Một nửa lưu lại, một nửa đưa lên trấn trên bán, chỗ tiền đó dùng để lo một phần chi phí xây phòng ở.

Hôm nay, Đông Dương sáng sớm đã muốn mang theo cung tiễn lên núi.

Ra đến cửa, thấy Dịch Vân Khanh nhìn hắn muốn nói lại thôi.

https://thuviensach.vn

Đông Dương cảm thấy mạc danh kỳ diệu, hỏi: “Đại thiếu gia có cái gì phân phó?”

Sau khi biết chân tướng, Dịch Vân Khanh thật sự không biết nên lấy thái độ gì đối y, nói là người xa lạ, bọn họ lại từng xảy ra phu thê chi thực, nếu không phải người xa lạ, trừ bỏ ba tháng sau khi thành thân, số lần họ gặp mặt còn không quá được mười đầu ngón tay. Sau một lúc lâu, dưới ánh mắt nghi hoặc của Đông Dương, kiên trì nói: “… Trong nhà hiện tại tạm thời không thiếu khoản thu đó, vì vậy không cần mạo muội vào sâu trong núi, còn có trở về sớm một chút.”

Đông Dương.”…?” Không nói tới lời nói của Dịch Vân Khanh có nhiều chỗ khiến người ta không đoán được ý nghĩa thật sự, mà Đông Dương khi tiến vào núi cũng liền quên hết không còn một mảnh. Cũng không hẳn là vào sâu trong núi, nhưng so với lần trước săn dã lộc cũng là đi xa hơn. Nguy hiểm lớn thì cơ hội cũng lớn, Đông Dương lại may mắn gặp được đàn dã lộc, dùng cung cũng bắt được vài con. Dã lộc lần này có chút nhỏ hơn, gỡ xuống sừng hươu cùng vứt bỏ những thứ không cần thiết, cũng chỉ lấy được gần trăm cân thịt. Dùng bao tải đã ngâm thuốc vác thịt lộc trên lưng rời khỏi núi, có lẽ vận may cũng đã dùng hết, trên đường về mấy lần suýt cùng mãnh thú trong rừng đối đầu trực tiếp không nói, cuối cùng suýt chút nữa xem vào cục diện đối đầu giữa Hổ vương cùng Lang vương.

Nhìn cách đó không xa đối mặt với lão hổ là Lang vương xám trắng so với dã lang bình thường cường tráng hơn nhiều lần, Đông Dương ra một thân mồ hôi lạnh. Phóng nhẹ hô hấp, cúi người xuống thật thấp, cẩn thận lui lại, kinh nghiệm đi săn nói cho y biết càng vào những lúc nguy hiểm như này lại càng cần phải bình tĩnh, tuyệt không thể hành động lỗ mãng làm kinh ngạc lão hổ cùng Lang vương, nếu không sẽ bị cho rằng có ý khiêu khích chúng, chỉ cần một con thay đổi lực chú ý cũng khiến y chịu không nổi.

https://thuviensach.vn

Thối lui đến khoảng cách an toàn, Đông Dương trèo lên cây cao. Đem thịt lộc để trên nhánh cây, quan sát từ đám lá cây rậm rạp. Lang vẫn là loài mạnh nhất, kiêu hãnh nhất trong rừng sâu, nó gian xảo, hung ác, hữu dũng hữu mưu thích hợp với kiểu sống bầy đàn, đối với kẻ địch không chút nào nương tay đối với bạn đời cùng con cái lại vô cùng trung trinh trân trọng.

Không hề nghi ngờ, lang là loài động vật thông minh, Lang Vương lại là thủ lĩnh, về mặt thực lực, cơ trí, trí tuệ đều là nhân tài kiệt xuất, theo lý nó sẽ không ngốc đến độ một mình đối mặt với chúa tể sơn lâm. Lý do Lang vương không có ý đối đầu là vì phía sau nó là Lang hậu đang chuẩn bị sinh lang con. Lang vương mặc dù là thủ lĩnh nhưng sức chiến đấu cá nhân vẫn không phải là đối thủ của lão hổ, từ cục diện đối đầu Đông Dương có thể cảm nhận được sự lo lắng, liều lĩnh của Lang vương.

Lang hậu vô lực nằm ở sau lưng Lang Vương, toàn thân run rẩy, toàn tâm toàn ý co thắt bụng, vừa thấy chính là lâm vào tình cảnh khó sanh.

Con của Lang vương Lang hậu chính là vương tử của bầy sói, mặc kệ có kế thừa được vương vị hay không thì nó vẫn thừa hưởng được gien tốt, nhất định so với đám lang khác vẫn có lực cạnh tranh hơn.

Không đành lòng nhìn con của Lang Vương bị chết non, Đông Dương bắn ra một mũi tên nhắm vào bên chân lão hổ khiến lão hổ kinh ngạc vang lên tiếng hổ gầm rúng động. Lang vương cũng chấn kinh mà nhe răng dữ tợn hướng về phía Đông Dương. Đông Dương không sợ hai con mãnh thú đang nhìn mình chằm chằm, lại bắn thêm một mũi tên nữa bức lão hổ phải thối lui, về sau lại lên tên nhắm Hổ vương, có ý nếu nó không lùi bước thì sẽ bắn.

Có lẽ là chưa từng nhìn thấy mũi tên nhọn được bắn ra lại ngập đến ba phân trong đất, cũng có lẽ là bị mũi tên mang theo sát khí đe dọa của Đông Dương, nên khi Đông Dương lại giơ tên ngắm bắn Hổ vương liền quơ cái đuôi thật dài, liếm liếm miệng rồi xoay người chui vào rừng cây.

https://thuviensach.vn

Hổ Vương rời đi làm cho Đông Dương nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi tên bắn ra thoạt nhìn là thì nghĩ y bình tĩnh mà bắn ra, chỉ có y biết hai tay cũng như trong tâm đều ra đầy mồ hôi lạnh. Tuy rằng y tự nhận mình có tài săn bắn, nhưng cũng không cuồng vọng tới mức đồng thời không đem Hổ vương cùng Lang vương để vào trong mắt. Buông cung tiễn, thu lại sát khí, Đông Dương đứng trên cây nhìn Lang Vương, Lang vương cũng theo dõi y, có lẽ hành động bức lui Hổ vương khiến Lang vương khó hiểu, một lúc lâu sau cũng thu lại răng nanh quay về bên cạnh lang hậu.

Lang hậu vẫn đang sinh, chính là đã qua lâu mà vẫn chưa thấy đứa nhỏ được sinh ra, không chỉ có Lang vương nóng nảy mà ngay cả Đông Dương cũng lo lắng theo. Đông Dương không dám xuống khỏi cây, không dám hành động thiếu suy nghĩ, rất sợ Lang vương con này có vạn nhất gì xảy ra, dù cho Lang vương tức giận dù y có chạy thoát lần này, ở về sau này phiến sơn mạch cũng chỉ có thể hoa vì vùng cấm.

Mắt thấy mặt trời sắp lặn, lang hậu hô hấp càng ngày càng mỏng manh, Đông Dương linh cơ vừa động, lấy ra dao nhỏ tách ra một miếng thịt lộc nhỏ ném tới phía sau Lang vương. Sở dĩ ném tới phía sau Lang vương là do sợ làm lang hậu giật mình, thứ hai là do lúc này là thời khắc nguy hiểm, Lang vương cũng không để Lang hậu ăn bất cứ thứ gì không rõ lai lịch, chỉ có thể để Lang vương ăn thử trước, để nó tự mình kiểm nghiệm rồi sau tự nó có thể để lang hậu ăn.

Quả nhiên, Lang Vương đối với miếng thịt lộc phía sau nó nhe răng, sau khi phát hiện ra là thịt lộc liền đầy cảnh giác mà nhìn chằm chằm Đông Dương, sau đó mới cẩn thận nuốt miếng thịt. Vừa thấy Lang vương chịu ăn, Đông Dương liển vui vẻ không ngớt, không có chút đau lòng nào mà đem thịt lộc cắt thành từng khối ném cho Lang vương.

Lang Vương ăn cảm giác không có việc gì, lúc này mới đem thịt lộc cho Lang hậu ăn, lang hậu đã hơn nửa ngày chưa ăn gì, sau khi được Lang vương liếm lông an ủi một lúc lâu sau mới bắt đầu nuốt miếng thịt lộc đã

https://thuviensach.vn

được Lang vương nhai kĩ. Đông Dương tách thành các miếng nhỏ, lại được Lang vương nhai cắn nửa ngày, chia miếng thịt thành từng miếng nhỏ bằng ngón tay không cần nhai kĩ để lang hậu một hơi nuốt vào.

Nhìn lang hậu nuốt vào miếng thịt, cuối cùng liền khôi phục khí lực tiếp tục sinh, Đông Dương cuối cùng cũng tìm lại được hơi thở, nhưng y vẫn không dám xuống khỏi cây, dù sao lúc này cũng là thời điểm Lang vương lang hậu hung bạo nhất, y cũng không dám dùng cái mạng nhỏ của mình đi khiêu khích điểm đó dù cho y với hai vị đây vừa có chút giao tình.

Mặt trời đã xuống núi, ánh sáng cũng mờ dần, Đông Dương nghĩ dù sao hôm nay cũng không kịp trở về, dùng chút ánh sáng cuối cùng tách nốt số thịt còn lại ném tới bên chân Lang vương, ánh sáng đuổi dần mơ hồ, sau ngồi trên nhánh cây ôm cung tiễn nhắm mắt dưỡng thần. Trước kia săn thú cũng đã từng ngủ lại trong rừng, cũng không quá khó chịu, cả đêm tỉnh tỉnh ngủ ngủ, mơ mơ màng màng cũng bất tri bất giác mà vượt qua.

Đứng ở trên cây, Đông Dương đã sớm không còn thấy Lang vương lang hậu, trong lòng thở ra một hơi đồng thời cũng nâng cao cảnh giác, vì y cũng không quên bản thân hôm qua đã đắc tội với Hổ vương. Đợi cho trời đã sáng tỏ, Đông Dương cẩn thận leo xuống, thu hồi mũi tên đã bắn ra hôm qua, phân biệt phương hướng rồi trở về.

Đi tới đi tới Đông Dương tổng cảm giác có cái gì đó đi theo y, nhưng hai lần quay đầu lại đều không thấy cái gì, nhưng lần thứ ba thì Đông Dương kinh ngạc. Ở nơi cách y mười bước, thứ đi theo y rõ ràng là Lang vương đã cùng y “giao lưu” hôm qua!

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 12: Cân Nhắc

Trong lúc nhất thời Đông Dương sợ đến lông tơ đều dựng lên, tim đập nhanh, nghĩ tới liệu có chọc giận Lang Vương không, liền giật mình lùi lại mười bước.

Lang Vương cũng nhìn y.

Đông Dương nuốt nuốt nước miếng, nhất thời đi không được mà ở lại cũng không xong.

Thật lâu sau, Lang Vương xoay người đi vài bước lại quay đầu nhìn Đông Dương, Đông Dương giật mình, tỉnh táo lại, nhanh chân chạy theo sau. Một màn này nếu như để thợ săn khác nhìn thấy, chỉ sợ lập tức lông tơ đều dựng hết lên, phía trước là Lang vương cường tráng, đi theo phía sau lại là thợ săn, lưng đeo cung tiễn, vốn là thiên địch vậy mà đi cùng một chỗ lại bình an vô sự?!

Đông Dương theo trực giác biết Lang Vương không có ác ý, Lang Vương thường thường quay đầu lại nhìn phía Đông Dương, tựa hồ như thúc giục y đi nhanh hơn. Một đường đi tới càng ngày càng xa, thẳng đến chỗ trũng, Lang vương dừng lại. Đông Dương theo tầm mắt của Lang vương nhìn qua, hốt hoảng trừng lớn mắt. Ở trong đám cây cối dày đặc kia, có một gốc cây y biết.

Lúc này y không quan tâm tới Lang vương còn đứng bên cạnh, Đông Dương liền nhẹ buông cung tiễn cởi xuống bao lấy ra một sợi dây, cẩn thận đi qua đem dây hồng buộc chặt vào cây. Lần này hắn chuẩn bị phi thường đầy đủ, nghĩ có khả năng gặp được thiên tài địa bảo, không nghĩ tới thực sự

https://thuviensach.vn

là gặp được, mặc dù cũng nhờ vào sự chỉ dẫn của Lang vương, nhưng dù sao thì y cũng chuẩn bị đầy đủ hết rồi.

Đem tơ hồng buộc chặt cánh tay, Đông Dương cầm lấy cái cuốc nhỏ. Mồ hôi chảy như mưa, mất nửa ngày Đông Dương cũng cẩn thận đào ra được một rễ cây, rễ cây được chừng một lóng tay trông giống như một bộ râu bạc, có màu vàng nâu, mơ hồ còn tỏa ra mùi dược cổ. Đông Dương không được tiếp xúc nhiều với nhân sâm, chỉ có thể đại khái ước chừng nhân sâm này được khoảng hai mươi đến năm mươi năm. Tuy rằng không thể so với nhân sâm trăm năm, nhưng cũng đủ để mọi người vui vẻ ra mặt.

Lang Vương chẳng biết đã đi đâu, Đông Dương nhanh đem nhân sâm bao lại cẩn thận rồi đặt vào trong bao, tìm lại phương hướng cầm theo cung tiễn ra khỏi núi.

Toàn thể Dịch gia thấy Đông Dương một đêm không về mà hỗn loạn, buồn cười chính là hơn phân nửa người Dịch gia không phải là lo lắng mà chính là châm chọc nói Đông Dương chạy trốn, không hề có ý lên núi tìm kiếm y mà có ý báo quan tới bắt y.

Dịch Vân Khanh giận dữ, lạnh mặt nói mát Tam gia khiến Tam gia phất tay áo rời đi, rồi tự cầm cung tiễn lên núi tìm kiếm.

Đông Dương vốn dĩ rời đi khá xa lộ tuyến ban đầu, lại sợ đụng phải mãnh thú, nên phải thật cẩn thận đi trên lộ tuyến nguyên bản. Không nghĩ tìm được lộ tuyến không lâu thì gặp Dịch Vân Khanh giáp mặt bắn tên. Đông Dương ngây người.

Dịch Vân Khanh cũng sợ run lên, một khắc đó cũng lưu loát bắn ra được một tên nhắm ngay Đông Dương. Chỉ trong tích tắc, mũi tên nhọn đi sát qua tai Đông Dương ghim chặt vào thân cây sau hắn.

Đông Dương quay đầu, thấy mũi tên nhọn rõ ràng bắn trúng một con rắn độc có màu sắc hoa văn to bằng ngón cái. Tuy rằng Đông Dương sẽ không

https://thuviensach.vn

đi tới cái cây kia, nhưng y cũng đã trực tiếp tiếp cận phạm vi công kích của độc xà. “ Đại thiếu gia tài bắn cung lại tăng lên nhiều rồi.”

Dịch Vân Khanh nhướn mi, đi qua đem tên lấy ra khỏi độc xà đã chết kia “Có ngươi là sư phụ, tự nhiên là sẽ tăng lên.”

“Không dám nhận danh sư phụ này, đại thiếu gia thiên phú cao, học cái gì đều nhanh.”

Dịch Vân Khanh nhìn hắn, không biết suy nghĩ cái gì bỗng nhiên cười.

Đông Dương bị cười liền thấy mạc danh kỳ diệu.

“Kề bên này có dấu vết của con hoẵng, thừa dịp trời còn sớm chúng ta đi thử vận khí xem.”

Tài bắn cung của Dịch Vân Khanh chính xác là đã tăng lên rõ rệt, cách xa hai mươi bước cũng có thể một mũi tên bắn hạ con hoẵng, săn thỏ hoang với gà rừng càng không cần phải nói, Đông Dương đi theo gần như là để trang trí thôi.

Hai người lông tóc không tổn hao gì trở về làm cho Dịch lão thái gia thật cao hứng, phân phó hai người mang những con mồi đó đem hỗ trợ thôn dân thêm chút thức ăn, trên bàn ăn của Dịch gia cũng là thịt cá cho toàn gia ăn đã nghiện. Bọn họ cảm thấy mĩ mãn, toàn gia cũng ăn uống no đủ, lưu nữ quyến ở lại quét tước bàn ăn, nam quyến ở lại thương nghị lại việc xây dựng phòng ốc.

Tam gia ngồi ở trên ghế, đối với Đông Dương nói: “Vân Khanh tức phụ ở trên núi hai ngày mà lại tay không mà về sao? Không phải tam thúc trách ngươi, ngươi qua đêm ở trên núi cũng phải nói với người trong nhà một tiếng, khiến cho toàn gia lo lắng sợ hãi nha. Về sau nếu không bắt được cái gì liền nhanh quay về, trong nhà bề bộn nhiều việc thiếu người làm đâu.”

https://thuviensach.vn

Dịch lão thái gia ngầm có ý cảnh cáo Tam gia liếc mắt một cái, nhưng không nói. Lão thái gia đối Đông Dương không nói một tiếng liền một đêm không về, chung quy cũng có điểm phận ý, chính là hiện tại một nhà đều sống dựa vào tài săn bắn của Đông Dương nên cũng không có ý trách cứ, nhưng cũng có chút ý tứ giống lời Tam gia.

Đại lão gia do dự muốn nói điều gì nhưng không mở được miệng.

Dịch Vân Khanh nhíu mày: “Tam thúc nếu có ý kiến có thể tự mình lên núi săn thú.”

Đông Dương bỗng nhiên không có ý gì, bộ dạng phục tùng trong bọc lấy ra sừng hươu: “Lộc thịt không cẩn thận để mất, chỉ còn lại sừng hươu.”

Dịch lão thái gia vui vẻ, hắn cũng không quên tiền xây phòng ở cũng chính là nhờ bán được lộc nhung. “Tốt tốt, có lộc nhung thì phòng ở cũng có tiền để xây thêm, nếu được năm sau còn có thể chăm được vài mẫu ruộng tốt.”

Tam gia có điểm thẹn quá thành giận, thầm than thở: “Không phải tự nhận mình có tài săn bán sao, như thế nào lại để mất thịt lộc trọng yếu như vậy…”

Đông Dương ngẩn ra, lập tức làm như không có nghe thấy, từ trong bao lấy ra cái túi được bịt kín mở ra, lộ ra một góc gốc cây nhân sâm thượng phẩm không có một vết xước.

Lão thái gia cả kinh, từ trên ghế đứng lên tiếp nhận nhâm sâm trên tay Đông Dương, kích động nói: “Không sai không sai, đây chính là nhân sâm rừng chính tông, thiên tài địa bảo khó có được.” Nhớ tới vừa rồi tam tử còn hoài nghi Đông Dương, nét mặt lão thái gia có chút hồng, “ Đông Dương nha, một chuyến này ngươi vất vả rồi. Có sừng hươu cùng nhân sâm rừng này, cũng đủ cho toàn gia dùng vài năm, mấy ngày tới ngươi cứ ở nhà hảo hảo nghỉ ngơi, không cần phải lên núi nữa.”

https://thuviensach.vn

Đông Dương gật đầu, cảm thấy sự tình đã muốn rõ ràng liền rời khỏi nhà chính. Dịch Vân Khanh liền nhanh bước đuổi theo hỏi: “Lần này lên núi gặp phải chuyện gì?”

Đông Dương trả lời: ” Chỉ có chút việc nhỏ làm cho chậm trễ thôi..”

“Ta cũng không đáng để ngươi tin tưởng sao?” Dịch Vân Khanh ánh mắt trầm ngâm.

Đông Dương liễm mi: “Đại thiếu gia nói quá lời.” Nói xong, thần thái không muốn nhiều lời chỉ muốn rời đi, Dịch Vân Khanh theo bản năng đưa tay ra bắt lấy. Đông Dương cũng đang đi về phía trước, làm cho vị trí Dịch Vân Khanh nắm lấy có chút sai sót, liền bắt được tay.

Hai người đều là cả kinh, song song mạnh buông tay ra.

“Thời điểm không còn sớm, thỉnh đại thiếu gia nghỉ ngơi sớm một chút, không tiễn.” Đông Dương vội vàng rời đi, lưu lại Dịch Vân Khanh nhìn y.

Hai ngày sau nhân sâm rừng cùng lộc nhung đều được xử lý tốt, Dịch Vân Khanh cùng Tứ gia đưa tới trấn trên bán được hơn ba trăm lượng bạc trắng. Dịch lão thái gia lấy ra sáu mươi lượng đặt cọc tiền vật liệu xây phòng ở, ba mươi lượng mua sáu mẫu ruộng tốt, còn lại hai trăm lượng đưa cho Dịch lão phu nhân cất giữ để toàn gia dùng. Tiền bạc đều do lão phu nhân quản lý, cũng chứng mình nội quyến vẫn là do Từ lão phu nhân quán xuyến.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 13: Thân Phận

Sau hai mươi ngày, khu phòng ở mới của Dịch gia rốt cục cũng cất nóc. Gần hai mươi gian phòng ở chằng chịt chiếm một diện tích đất khá lớn, cũng có thể coi như địa chủ có nhà ở lớn nhất trong thôn. Ngày cất nóc Dịch lão thái gia vui vẻ cười toe toét.

Sau hai ngày phơi nắng, mọi người bắt tay vào làm vệ sinh khu nhà mới, đợi cho gia cụ được làm xong, ngày thứ sáu chính thức chuyển nhà. Kỳ thực cái gọi là chuyển nhà cũng chỉ là dời chỗ, khu nhà mới cách khu nhà cũ có vài bước chân.

Từ sáng, pháo đã nổ không ngừng, tuy rằng sợ gây chủ ý nên Dịch lão thái gia không dám mời hí ban, nhưng những cấp bậc lễ nghĩa còn lại vẫn đầy đủ. Hai bàn tiệc đủ món ngon rượu ngon, chiêu đãi thôn dân gần đó, ai cũng khen ai cũng cảm thấy mỹ mãn.

Từ sáng ước chừng nháo đến tối mới được yên tĩnh.

Cuối cùng cũng được yên tĩnh, Đông Dương liền trở lại ngôi nhà nhỏ kế bên được phân cho mình. Phòng nhỏ gia cụ đơn giản, nhưng may cũng đều là đồ mới nên cũng không quá mức ủy khuất. Không gian yên ắng khiến Đông Dương giật mình, lúc này mới nhớ tới, từ hôm nay trở đi, Dịch Khiêm phải đến ở cùng hai huynh đệ kia theo lệnh của lão thái gia. Múc nước rửa mặt chải đầu sạch sẽ, chuẩn bị đóng cửa nghỉ ngơi, Dịch Vân Khanh cầm theo bầu rượu cùng hai cái thực hạp đứng tại cửa.

Ý muốn uống rượu, nói: “Theo ta uống mấy chén.”

https://thuviensach.vn

Đông Dương ngốc xong, liền dẫn người vào trong nhà

Dịch Vân Khanh đã muốn nhớ không nổi lần cuối cùng hắn vào trong viện của Đông Dương là khi nào, đến nỗi có cảm giác như hoàn toàn xa lạ. Một bình rượu nhỏ, hai cái chén, ngoài ra còn có hai cái thực hạp, đáng tiếc Dịch Vân Khanh không mang theo chén đũa. Bất quá cái người không mang theo chén đũa kia tựa hộ không có một chút nào nhận thức được việc mình không mang theo chén đũa là một việc mất mặt như nào, vén một bên tà áo, thẳng lưng ngồi vào một trong hai cái ghế trong phòng.

Đông Dương liếc mắt, từ phòng bếp mang ra hai bộ chén đũa cùng một đĩa lạc rang.

Dịch Vân Khanh rót rượu đưa tới trước mặt Đông Dương, xong rồi cầm lên chén của mình: “Chén thứ nhất, mời ngươi. Khi lưu đầy tới Dương Châu, nếu không có ngươi, đừng nói xây nhà mới, chỉ sợ cái no cái ấm cũng cố không được.”

“Đại thiếu gia quá khiêm tốn rồi. Cho dù không có ta, đại thiếu gia cũng có thể nghĩ ra biện pháp.” Lời tuy nói vậy, Đông Dương vẫn đáp lễ uống một chén này.

Uống xong một chén lại rót rượu: “Chén thứ hai, cám ơn ngươi đã dạy ta cách săn thú, dạy ta tài bắn cung.”

Đông Dương trầm mặc, cũng uống một chén.

“Chén thứ ba. Nói thêm sợ ngươi chê lắm lời.” Nói xong nâng chén ngửa đầu uống cạn. Hết ba chén rượu, Dịch Vân Khanh vẻ mặt thả lỏng, cũng không nói gì chỉ ngồi uống từng chén từng chén. Thật lâu sau, uống cũng hết nửa bầu rượu, Dịch Vân Khanh thấy càng uống lại càng tỉnh “Ta có phải là rất ngu không?”.

“… Đại thiếu gia ngốc, thì trên đời này không có ai là thông minh cả.”

https://thuviensach.vn

“Không đúng, ta rất ngu, rất ngu lại còn ngang bướng.” Tin tưởng vào lời của nhị thúc, cuối cùng thành người bị lưu đày, mơ hồ năm năm đả thương người vô tội. Trên đời này còn có người so với hắn còn ngu hơn sao?

“Đại thiếu gia say rồi.”

“Say? A, rượu không say mà mỗi người tự say, mượn rượu tiêu sầu càng sầu thêm.” Hai mươi năm toàn bộ Dịch gia không ai cho hắn cơ hội thể hiện, gạt bỏ gánh nặng trên vai. Châm chọc hơn nữa, người hiểu hắn rõ nhất lại là vị nam thê mà hắn chưa từng để vào mắt.

Đông Dương không nói, y bất giác cùng Dịch Vân Khanh có giao tình tốt đến nỗi có thể ngồi tâm sự cùng nhau.

Dịch Vân Khanh bỗng nhiên không biết nên nói cái gì, có lẽ là có quá nhiều điều muốn nói mà không biết nên bắt đầu từ đâu. Không khí giữa hai người có chút ứ đọng, Đông Dương không nói gì chỉ nhìn chằm chằm vào hư không, Dịch Vân Khanh cũng chỉ ngồi đó uống rượu. Cả một bầu rượu vào bụng, vừa mới cảm thấy có dũng khí nói “Thực xin lỗi”, thì ngoài của vang lên thanh âm của Liễu thị.

“Đại thiếu gia.” Cửa không khóa, Liễu thị đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt lo lắng, nhìn thấy Dịch Vân Khanh có vẻ đã say liền vào trong nhà, ân cần hỏi han: “ Đại thiếu…”

Không đợi Liễu thị gọi cho xong, Đông Dương xua tay: “Đỡ đại thiếu gia về phòng nghỉ ngơi đi.” Đông Dương đứng dậy không có ý hỗ trợ, nhìn theo Liễu thị dìu Dịch Vân Khanh có chút say ra khỏi cửa, còn không đợi hai người biến mất ở chỗ rẽ đã xoay người thu dọn chén đũa đem về phòng bếp.

Đông Dương xoay người quá nhanh, cho nên không thấy được Dịch Vân Khanh quay đầu lại, vẻ mặt phức tạp.

https://thuviensach.vn

Phòng ở mới được xây xong thì tới mùa đông, Dịch lão thái gia mang toàn bộ nam đinh Dịch gia xuất môn chăm sóc mười mẫu đất đã phân cho bọn họ, tuyên bố đến cuối năm là phải làm cho xong để chờ sang năm gieo trồng vụ xuân. Chính là nam đinh trong Dịch gia có người nào không phải là ngậm kim thìa mà lớn lên, bắt bọn họ mặc hoàng thố làm việc nhà nông, hai ngày đầu còn là vì tò mò, tới ngày thứ ba thứ tư thứ năm mỗi người đều đau xương sống, đau thắt lưng, ai cũng dùng mánh lới nói vài lời rồi cáo bệnh.

Dịch lão thái gia tuy rằng không xuống làm ruộng, nhưng cả ngày canh giữ ở đó, trông coi đám người này cũng không sung sướng gì.

Hôm nay Dịch Vân Khanh nhân lúc nghỉ ngơi, nói chuyện với Dịch lão thái gia: “Ông nội, đây không phải là biện pháp. Mười mẫu đất này nhiều năm không có người chăm sóc sớm đã hoang phế, làm sạch lại rồi còn cần bón phân chăm sóc cả mùa đông đến sang năm mới có thể trồng vụ xuân, chính là theo tốc độ của chúng ta hiện nay, chỉ sợ đến cuối năm cũng không xong được.”

Dịch lão thái gia nhìn vào thành quả chưa tới một mẫu đất đã được làm xong, cũng lo lắng: “Ông nội cũng biết để các ngươi chưa từng làm qua việc nông làm việc này có điểm ép buộc, ông nội cũng không phải là tiếc hai ba lượng tiền thuê người làm hộ. Chính là ông nội sợ hãi. Kim thượng nhân từ phóng Dịch gia chúng ta tới đây cũng chính là muốn tôi luyện chúng ta một thân yếu ớt này, an tâm làm một nông dân, thợ săn kiếm đủ cái ăn cái mặc, xét cho cùng Kim thượng cũng không phải là người tàn bạo, nhưng những kẻ thủ trước kia của nhị thúc ngươi trước mặt Kim thượng lại nói cái gì mà “mọi chuyện đều nhờ người khác làm hộ” khiến Kim thượng tức giận, đến lúc đó toàn gia chúng ta đều khó sống.” Dịch lão thái gia không phải lo lắng quá, phải biết rằng đối thủ của ngươi không chỉ cần ngươi chết là hết hận, mà cái vòng luẩn quẩn đó mục đích cuối cùng vẫn luôn là sao trảm cả nhà!

https://thuviensach.vn

“Ông nội lo lắng không phải không có lý, chính là ông nội, nếu mười mẫu đất này đến lúc xuống giống vụ xuân mà chưa xong, truyền đi có phải hay không cũng thành tội? Ông nội, trước sau đều là sai, chúng ta không bằng cứ mướn mười anh nông dân theo chúng ta làm đất, dù sao chúng ta cũng đã tự làm qua, thỉnh người hỗ trợ cũng hợp tình hợp lý.”

Dịch Vân Khanh nói làm cho Dịch lão thái gia tỉnh ngộ, bất quá cũng là do sau khi Dịch gia gặp chuyện không may, Dịch lão thái gia liền có lỗi suy nghĩ bảo thủ chỉ muốn tự bảo vệ mình. Không nghĩ tới trong mắt người có tâm, bảo thủ cũng là một cái tội.

Có Dịch Vân Khanh khuyên giải an ủi, Dịch lão thái gia tự mình đến nhà trưởng thôn nói lý do muốn mướn người, trưởng thôn cũng rất hiểu lý lẽ, còn cố ý chỉ cho Dịch lão thái gia biết nên mướn người nào quen cải tạo ruộng đất, còn người nào thì không quen làm chuyện này.

Sau khi thu hoạch nông dân chính là nhàn rỗi, vừa nghe Dịch lão thái gia muốn mướn người cải tạo ruộng đất không ai lại không muốn nhận làm.

Có thôn dân hỗ trợ, mười mẫu đất rất nhanh được cải tạo xong, còn tìm người làm phì, chờ dưỡng qua mùa đông, xuân tới là có thể canh tác. Mười mẫu đất được chuẩn bị cho tốt, người Dịch gia nhẹ nhàng thở ra, nam đinh nghĩ rốt cuộc cũng không cần phải làm việc này, nữ quyến cũng là vui vẻ vì nam nhân nhà mình không còn phải đi sớm tối về. Ruộng đất xong xuôi, bất tri bất giác, cũng đã tới tháng chạp.

Mắt thấy sẽ tới mùa đông đại tuyết phong sơn, Đông Dương theo kế hoạch trước khi hết năm liền sẽ vào núi lần nữa, không nghĩ ngày hôm đó sau khi từ bên ngoài trở về liền thấy toàn gia tụ tập ở chính ốc, Liễu thị liền mang theo hai đứa con của mình quỳ trên mặt đất khóc đến chết đi sống lại.

Dịch hạo bốn tuổi quỳ trên mặt đất, trên mặt xanh tím, mắt xanh tím đã khóc đến sưng đỏ, Dịch Thao một tuổi thấy ca ca cùng Liễu thị khóc, cũng

https://thuviensach.vn

khóc theo. Ba mẹ con quỳ trên mặt đất ôm nhau khóc rống khiến cho người nhìn thấy cũng không nhịn được rơi lệ, tâm cũng không đành lòng.

Đông Dương không biết ngọn nguồn sự tình, lại luôn luôn không muốn tham gia vào mọi sự trong nhà, cho nên chỉ đứng ở một bên nhìn. Không nghĩ tới lão phu nhân mắt sắc, trừng mắt lại đây.

“Vân Khanh tức phụ hôm nay có phải hay không đi qua phía tây thôn?”

Đông Dương không biết vậy là có ý gì, nhưng vẫn gật đầu, y đi xem xét lộ tuyến vào núi cũng là đi từ phía tây thôn.

Lão phu nhân vô cùng giận dữ: “Quỳ xuống!”

Đông Dương khó hiểu”Lão phu nhân…”

“Như thế nào? Ta bảo ngươi quỳ ngươi không quỳ sao?” Lão phu nhân chưởng quản Dịch gia nửa đời người, sớm dưỡng thành tính tình không cho phép người khác ngỗ nghịch hiếu thắng, bảo y quỳ y không quỳ, sẽ khiến nàng tức giận.”Ta hỏi ngươi, ngươi buổi chiều đi qua phía tây thôn, có hay không thấy đám trẻ trong thôn khi dễ Hạo ca nhi?!”

Liễu thị khóc run rẩy nói: “Lão phu nhân, không thể trách đại thiếu nãi nãi, có lẽ đại thiếu nãi nãi không có thấy, đại thiếu nãi nãi thiện lương, nhất định sẽ không thấy Hạo nhi bị khi dễ lại làm ngơ.”

Đông Dương sáng tỏ, nguyên lai là tiểu hài tử đánh nhau.”Ta khi đi qua phía tây thôn đúng là có thấy tiểu hài tử đánh nhau, nhưng thật sự không nhìn thấy Hạo ca nhi.”

Lão phu nhân nghe xong tức đến run lên, chỉ vào y mắng: “Ngươi nói lời này mệt không đuối lý? Nhiều đứa nhỏ như vậy khi dễ Hạo ca nhi mà ngươi nói không phát hiện?”

https://thuviensach.vn

Tứ nương ở bên nhu hòa nói: “Vân Khanh tức phụ không phải là thúc nương nói ngươi, cho dù không thấy Hạo ca nhi, ngươi thấy một đám trẻ con đánh nhau, chẳng lẽ liền không tiến đến khuyên hai câu?”

Đông Dương nhíu mày. Trẻ con nông thôn từ nhỏ đến lớn có ai là chưa đánh nhau bao giờ? Chỉ cần không đánh ra hậu quả nghiêm trọng, nhị vị song thân đôi bên cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, sau này gặp mặt còn nói giỡn hai câu rằng tiểu tử nhà người thua tiểu tử nhà ta. Y đi qua phía tây thôn thấy có vài đứa nhỏ đánh nhau, bất quả cũng chỉ là đám nhỏ thường chơi trò gì đó, chính xác là không thấy Hạo ca nhi trong đó.

Dịch lão thái gia xua tay: “Được rồi, vài cái đứa nhỏ đánh nhau thôi làm gì mà to chuyện như vậy? Mấy đứa trẻ trong thông nguyện ý chơi cùng Hạo ca nhi cũng đại biểu là muốn tiếp nhận hắn, sẽ không bị cô lập.”

Lão phu nhân hừ lạnh, nhìn vòng vo vài vòng trên mặt Đông Dương rồi nhìn về phía Dịch Vân Khanh vẫn luôn không lên tiến hỏi: “Khanh ca nhi ngươi nói xem thế nào?”

Dịch Vân Khanh trầm ngâm: “Nãi nãi, chính là vài đứa nhỏ ngoạn nháo mà thôi, ”

“Ngoạn nháo? Ngoạn nháo có thể đem Hạo ca nhi đánh thành như vậy? Vài cái đứa nhỏ đánh Hạo ca nhi, y lại nói không phát hiện, giống cách hành xử của đương gia phu nhân sao? Tuy rằng Hạo nhi là thứ xuất, nhưng cũng là Dịch gia tử tôn!”

Dịch gia tử tôn này ném xuống dưới, làm cho Dịch lão thái gia thay đổi sắc mặt.

“Vài cái đứa nhỏ đánh Hạo nhi là vì cái gì? Bọn họ mắng Hạo nhi là con của thiếp thất không muốn chơi cùng hắn, Hạo nhi giận quá mới theo chân bọn họ đánh nhau. Xét đến cùng là vì cái gì, là bởi vì mẫu thân bọn họ Liễu thị chỉ là thiếp thất!

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 14: Y Không Thẹn Với Lương Tâm

Liễu thị khóc đã lâu, mắt nhắm lại tựa hồ muốn ngất đi.

Nữ quyến trong nhà liền xoa tay nắn tay, quạt khí quạt khí, ấn huyệt nhân trung, huyệt giữa mũi với miệng, thật vất vả mới cứu tỉnh nhưng vẫn mang bộ dáng không thể chống đỡ được.

Lão phu nhân nhìn, rơi lệ.”Đáng thương, thân là mẫu thân ai lại muốn con mình bị người ta nói xấu sau lưng, nghe được những đứa nhỏ trong thôn nói lời như vậy không phải là thương đến tận cốt tủy sao?” Dùng khăn tay ấn ấn khóe mắt, nghiêng đầu nói với Dịch lão thái gia: “Lão gia có tính toán gì, ta thân nữ nhi không hiểu được, chỉ biết được Dịch gia tử tôn không thể để người ta nói như vậy được.”

Nghe vậy, Đông Dương đầu ngón tay nhảy dựng.

Tam gia vốn không có động tĩnh gì, hiện tại nói:“Cha, nương, Liễu di nương đến Dịch gia chúng ta cũng đã được nhiều năm như vậy, hiếu thuận với cha nương, phụng dưỡng Dịch Vân Khanh, còn sinh cho Dịch gia chúng ta hai đứa cháu trai, theo lý cũng nên được thay đổi thân phận. Hiện tại trong nhà cũng không còn gì bận tâm, không bằng liền cân nhắc lại thân phận của Liễu di nương.”

Đông Dương vẫn luôn chiếm thân phận chính thê của Dịch Vân Khanh là vì Nhị gia trong kinh thành áp bức, Dịch lão thái gia vốn vẫn tính chờ thế cục trong kinh thành ổn định, để Dịch Vân Khanh thi lấy một chức quan, đến lúc đó sẽ lại khiến Đông Dương nhượng lại vị trí chính thê. Người tính

https://thuviensach.vn

không bằng trời tính, thế cục trong kinh thành thay đổi khiến Dịch gia cả nhà thành tội nhân.

Đối với quan viên, thời điểm nâng thiếp thất lên thành chính thê sẽ có bình thê chi vị, nhưng đối với Dịch Vân Khanh, có tiếng nhưng bị Dịch nhị gia chèn ép chỉ có được danh tú tài, căn bản không có bình thê chi vị hứa sau sẽ đưa cho Liễu thị. Vậy theo ngụ ý kia chính là khiến Đông Dương nhượng lại vị trí chính thê!

Tuy rằng không có cấm việc thú nam thê, nhưng phu gia có quyền hưu(ly hôn trong hiện đại)nam thê, hoặc hưu hoặc cấm(theo m hiểu thì như là đầy vào lãnh cung), nếu như nam thê sau khi bị hưu mà không rời phu gia, mặc dù không danh chính ngôn thuận nhưng vẫn sẽ mang thân phận nam thiếp.

Thiếp! Với đám quy củ nghiêm khắc thì phải là người hầu ti tiện! Thậm chí so với thể diện của người hầu cũng không bằng!

Dịch lão thái gia suy nghĩ xong hỏi Dịch Vân Khanh: “Vân Khanh thấy thế nào?”

Dịch Vân Khanh hiện tại có điểm loạn, hắn không nghĩ làm như vậy, nhìn hai nhi tử khóc tới khàn cả yết hầu lại có điểm không đành lòng.

Đông Dương nhìn mà muốn cười, mỗi người vì lợi ích của bản thân mà ở trong này diễn lòng vòng vài màn này là vì cái gì? Cũng chỉ là cái thân phận, “Lão thái gia, lão phu nhân, đại lão gia, đại phu nhân, ta đồng ý nhượng thân phận chính thê cho Liễu thị.” Cũng chỉ có một câu, chỉ đơn giản như vậy thôi mà.

Lời này của Đông Dương khiến cho mọi người đều cả kinh.

Lão phu nhân cho y ánh mắt “coi như ngươi thức thời”, nói: “Vậy là đã định, từ hôm nay trở đi, Liễu thị chính là chính thê của Vân Khanh.”

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh vẻ mặt phức tạp liễm mi, hắn biết, hắn lại thiếu người này một phần nhân tình.

Liễu thị nghe vậy, thân thể mềm mại chấn động, tiện đà khóc lớn. Nàng khóc gần năm năm đến ở Dịch gia đều phải nơm nớp lo sợ thật cẩn thận, khóc chính mình rốt cục khổ tẫn cam lai. Ở thời điểm Dịch gia bị lưu đày, những thiếp thất nguyện ý theo Dịch gia đều bị trả về bổn gia chỉ có mình nàng vì đứa nhỏ mà lưu lại, một là vì dù nàng có trở về, ở với kế mẫu cũng không tốt, hai cũng vì thân phận chính thê này. Nàng đoán chắc chắn sau khi bị lưu đầy, Dịch gia sẽ không chấp nhận việc một nam nhân lại chiếm vị trí chính thê của tôn tử, tuy rằng gần đây Đông Dương cũng thu được tâm của mọi người, nhưng nàng có hai đứa con trai không sợ Dịch lão thái gia không chịu! Cho nên nàng tính kế Đông Dương, khiến cho con trưởng của mình khiêu khích đám trẻ con trong thôn dẫn đến đánh nhau bị thương, sau lại cầu tình trước mặt lão phu nhân. Tuy tâm tính kế này có chút đơn giản, nhưng để đạt được thành công trong nháy mắt, đây là kế tốt nhất!

Thân phận Liễu thị và Đông Dương thay đổi cũng khiến cho Dịch gia một phen thay đổi, Liễu thị năm năm làm thiếp thất giờ thành chính thê, trong đó có thể nói là đã có tâm cơ, Đông Dương từ chính thê xuống làm nam thiếp, người Dịch gia vốn khinh thương hắn, nhưng danh chính ngôn thuận sai bảo y thì vẫn chưa thể, trước mặt Dịch lão thái gia cùng Đại lão gia che chở thì không dám làm gì, nhưng sau lưng chỉ sợ….

Đông Dương biết hậu quả sau khi nhường lại thân phận, y cũng có tính toán của y, vừa mới nghĩ đến việc hòa ly(hủy bỏ hôn ước), việc Liễu thị làm cũng để ở trong mắt, Dịch Vân Khanh cũng không phải là phu quân của y, cho đi thì có sao? Dù sao sau này y nhất định cũng sẽ rời đi, dùng thân phận chính thê hay thiếp thất rời đi, với y một nam nhân mà nói cũng không khác nhau.

Trung tuần tháng chạp, Đông Dương cầm theo cung cùng hai mươi mũi tên một mình vào núi. Săn bắn, tay nghề chế lông, da thú cũng đã dạy tốt,

https://thuviensach.vn

tiền bán lộc nhung cùng nhân sâm rừng còn lại ba trăm lượng, lần này vào núi cấp thêm cho Dịch gia một số thứ, có thể trước lễ mừng năm mới, y có thể cùng Dịch Vân Khanh đề nghị hòa ly.

Có lẽ có người sẽ nói, Dịch gia đối y như thế y còn vì họ mà lo lắng là quá ngu ngốc, thậm chí còn bị xem như là người không hiểu chuyện, nhưng với y mà nói, không cần được người khác hiểu hay đồng ý, chỉ cần y không thẹn với lương tâm!

“Nhân sinh con người đều có rất nhiều cực khổ cùng thống khổ, còn có nghi hoặc và những lần phải lựa chọn, nhưng chỉ cần không phải thẹn với lương tâm, vậy là đã rất thành công rồi.” trước khi phụ thân mất đã nắm tay y mà nói như vậy.

Bị buộc lập gia đình, trở thành nam thê, y đã đáp lại ân của toàn bộ thân nhân của y, năm năm sống ở Dịch gia y cũng không oán, sau khi bị lưu đày dùng tài săn bắn hoàn lại ân của Dịch gia trong năm năm đó. Chung quy lại cũng chỉ có người khác nợ y, y không nợ ai, cho nên y không thấy thẹn với lương tâm.

Tháng chạp thời tiết mùa đông lạnh buốt, rừng cây sâu trong núi cũng đã suy tàn, đi lại bên trong càng phải cẩn thận, vì không có lá cây che chắn, đi lại dễ bị dã thú phát hiện.

Đông Dương tính toán lần này ở lại trong núi hai ngày, không nhắm tới dã vật mà là các địa bảo trong núi, cung tiễn để ở sau lưng, mệt mỏi liền nghỉ ngơi, đói bụng liền lấy lương khô mang theo trong bọc ra ăn. Bất tri bất giác liên tục đi trong một ngày, nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ra Đông Dương ngẩng lên nhìn trời

“Tuyết rơi…” Giữa không trung có đám bụi trắng, gió thổi rơi trên mặt tạo cảm giác lạnh như băng. Cũng không phải là lần đầu tiên thấy tuyết trong núi, chỉ ngẩng đầu lên nhìn rồi lại vùi đầu vào núi.

https://thuviensach.vn

Đi được tới buổi chiều, gió rét lạnh mùa đông càng thổi mạnh, Đông Dương dùng tay che che nhìn lên trời, tầm mắt nhìn vách núi cao, trong mắt hiện lên tia vui sướng. Ngẩng đầu nhìn vách núi trước mắt, huyền nhai vách núi hung hiểm, loạn thạch san sát, nhưng nhìn thấy cái cây kia, Đông Dương cũng muốn liều. Động tác nhanh nhẹn dựa vào thạch đá leo lên trên, càng đến gần càng nhìn rõ, đó là một gốc cỏ linh chi mọc giữa thạch bích, so với nhân sâm rừng lần trước không biết còn quý hơn bao nhiêu lần nữa!

Vui mừng đem cỏ linh chi đào được bao lại cất kĩ. Không nghĩ vui mừng xong lại gặp tai họa, tảng đá dưới chân đột nhiên rớt xuống, mất đi thăng bằng, Đông Dương chỉ cảm thấy một mảnh hắc ám rồi liền rơi xuống vách núi. Trong lúc giãy dụa khỏi đường rơi ban đầu, liền theo huyệt động rơi vào trong núi.

Va chạm khi ngã xuống khiến Đông Dương trực tiếp mất đi ý thức.

Gió mùa đông rét lạnh gào thét nguyên một ngày đến lúc chạng vạng cũng tạm thời ngưng, cùng với gió ngưng thì tuyết cũng bắt đầu rơi.

Đông Dương bất tỉnh một lúc rồi trên mặt tuyết băng tỉnh lại. Tuyết tự nhiên rực rỡ hạ xuống tích lại, liên miên không ngừng, cảnh trí rất đẹp. Cổ tay trái đau đến mất cảm giác, nghĩ tới có thể là đã gãy xương rồi. Đông Dương giương mắt nhìn nhìn, vị trí của y bây giờ là một vách núi, cũng có thể coi là một huyệt động ở vách núi, đỉnh cũng cao như vách núi, trong động có cái động khẩu to đùng cũng chính là nơi Đông Dương ngã vào. Cũng may có cái động khẩu này, không khí và ánh sáng đều có đầy đủ, tuyết trắng không ngừng rơi xuống cùng nhờ vào động khẩu này mà hạ xuống. Tuyết trắng trải dài đáy động. Thần kì chính là dưới phần bị tuyết trắng bao phủ lại có hai cái dục tuyền, cái lớn cũng phải được hơn sáu thước, cái nhỏ cũng được hai ba thước. Đông Dương liền đi tới đại tuyền. Dùng tay phải thử thử nước, không thấy lạnh, nguyên lai là ôn tuyền.

https://thuviensach.vn

Không nghĩ bên trong thâm sơn rừng già hẻo lánh như vậy lại có ôn tuyền mà mọi người cầu còn không được!

Đây là nhân họa đắc phúc?

Tay trái bị gãy liền dùng mảnh vải bó lại, Đông Dương liến tới động khẩu dựa vào ánh sáng ở đó thu thập lại mấy thứ. Mở bao ra kiểm tra cỏ linh chi, vẫn còn hoàn hảo liền nhẹ nhàng thở ra. Liền dùng lương khô ăn qua bữa, tính toán hôm nay đem ôn tuyền thành giường ngủ lại đêm nay.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 15: Ngủ Lại

Cổ tay bị thương, Đông Dương cũng không dám tùy ý đi nhiều, sau một ngày mới chậm rãi thăm dò phía sau huyệt động, ông trời đúng là không phụ lòng người, rốt cục đi qua toàn bộ bên trong vách núi, ở góc tìm được một cái sơn phùng1, qua sơn phùng liền nhìn thấy cây cỏ xung quanh, đó là miệng hang. Nếu không phải Đông Dương rơi từ trên vách núi xuống, chỉ sợ không ai nghĩ tới càn khôn2bên trong.

1.Sơn phùng: Khe núi.

2.Càn Khôn: Đất trời, vũ trụ. (ý ở đây là không biết được báu vật bên trong)

Tuyết lớn rơi suốt một ngày, đợi khi lúc ngừng, thì toàn bộ núi đã phủ một lớp tuyết trắng thật dày. Thừa dịp tuyết chưa tan, Đông Dương nhanh chóng rời khỏi núi. Không nói tới những hung hiểm gặp phải trên đường đi, phải tới nửa đêm mới về được tới nhà.

Cửa bị mở ra, gió lạnh thổi vào phòng làm người bên trong tỉnh dậy, một phen xốc lên ổ chăn dựa vào chút ánh sáng nhìn người mới trở về, “Đã trở lại?”

Đông Dương cả kinh, híp mắt nhìn người vừa rời giường đốt đèn: “… Đại thiếu gia?”

Dịch Vân Khanh đốt đèn, khoác quần áo đóng cửa lại,trở lại nhìn thấy tay trái được bao lại mới biết tay trái của y có gì đó không tiện. “Bị thương? Có nặng không? Để ta xem xem.”

https://thuviensach.vn

Đông Dương gãy xương cũng không phải quá nghiêm trọng,được y bó lại cột chắc thì chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là ổn.

Hơn nữa so với việc y bị thương, y càng để ý chuyện vì sao Dịch Vân Khanh lại ngủ trong phòng của y.”… Đại thiếu gia vì sao lại không trở về phòng nghỉ ngơi?”

Dịch Vân Khanh xem xét cổ tay của y một chút, nói: “Ngươi đi ba ngày, lại hạ tuyết lớn trong núi, ta lo lắng. Tính toán nếu hôm nay ngươi cũng chưa về, ngày mai ta liền cùng Vân Xuân đi vào núi tìm ngươi.” Lúc Đông Dương lên núi, Dịch Vân Khanh không có nhà, nếu có, hắn nhất định sẽ không cho y một mình lên núi, vì thế hắn liền lạnh mặt với Liễu thị. Liễu thị cũng là người có tâm cơ, hắn vẫn luôn biết, trước kia bất kể thế nào, thì bây giờ cũng phải nhìn sự hiếu thuận của hai đứa con trai mà phân xử. Nâng nàng lên làm chính thê là hắn không đành lòng, chờ thêm một thời gian nữa, hắn sẽ đem Dịch Khiêm thừa tự của Đông Dương, trước kia thời cơ chưa đến, lão thái gia chắc chắn sẽ không bằng lòng, hiện tại nhờ Đông Dương săn thú kiếm tiền cho Dịch gia cùng ân tình nhường lại vị trí chính thê kia, lão thái gia sẽ không mặt dày mà cự tuyệt.

“Khiến đại thiếu gia lo lắng, thời gian không còn sớm không dám phiền đại thiếu gia nghỉ ngơi.” Ý chính là muốn đuổi người.

Dịch Vân Khanh như thế nào lại có thể dễ dàng rời đi, chỉ vào ghế dựa nói: “Ngươi nghỉ ngơi đi, ta đi bảo trù phòng làm nóng thức ăn cùng nước ấm, ta mang tới đây cho ngươi tắm rửa, ăn tạm vài thứ rồi ngủ tiếp. Hiện tại muộn rồi không tìm được đại phu, sáng mai sẽ mời đại phu tới khám sau.”. Nói xong không đợi Đông Dương cự tuyệt liền đi làm luôn, trước mang nước ấm cho y rửa tay chân, còn muốn chuẩn bị nước tắm nhưng bị Đông Dương cự tuyệt. Ở trong ôn tuyền trong sơn động hai ngày, sớm tẩy sạch rồi. Dùng khăn mặt tùy ý lau lau mặt, từ tủ lấy ra bộ quần áo sạch mặc vào. Dịch Vân Khanh mang tới mấy món ăn, trong lúc Đông Dương ăn cơm liền

https://thuviensach.vn

lấy nước nóng pha hai chén trà. Chờ Đông Dương ăn xong, độ ấm cũng vừa để uống.

Trong lúc Đông Dương uống trà, Dịch Vân Khanh đứng dậy lấy khăn lau sạch mặt bàn, Đông Dương thấy thế liền ngăn lại: “Không phiền đại thiếu gia, việc nặng này ta vẫn có thể làm được.”

“Cái gì việc nặng việc không nặng, người khác có thể làm vì cái gì ta không thể làm?” Dịch Vân Khanh một lần nữa ấn Đông Dương ngồi trở lại, nói: “Tay ngươi bị thương cần phải hảo hảo nghỉ ngơi, nếu không muốn bị bệnh về sau, thì ngươi phải cẩn thận chút.” Nói xong đem bàn lau sạch, bát đũa đem trở lại phòng bếp, không ngờ khi quay lại lại thấy Liễu thị khoác áo bông đi tới

Liễu thị cúi người hành lễ.”Đại thiếu gia.”

Dịch Vân Khanh nhíu mày: “Ngươi như thế nào lại đến đây?”

“Thiếp nghe thấy bên này có tiếng động liền nghĩ Vệ thị đã trở về, cho nên muốn lại đây xem thử.” Nói là lại đây xem thử thực chất là tới mời Dịch Vân Khanh trở về.

Dịch Vân Khanh vốn là sinh ra trong gia tộc, từ nhỏ đến lớn mấy âm mưu tính kế này cũng xem thành quen, hiện tại như có như không nhìn Liễu thị: “Thời điểm không còn sớm, nữ tắc không nên tùy ý đi lại. Đông Dương bị thương, trong khoảng thời gian này ta sẽ ở lại chiếu cố y. Ngươi trở về nghỉ ngơi sớm đi.”

Liễu thị cảm thấy kinh hãi: “… Đại thiếu gia muốn ở lại cùng Vệ thị?” Lời ra khỏi miệng Liễu thị mới phát hiện mình nói sai rồi. Chỉ là lời nói ra như bát nước đã đổ đi, đành phải nhận mắt lạnh từ Dịch Vân Khanh.

“Ta không thích nói đến lần thứ hai.” Dịch Vân Khanh trong tâm khảm là một người kiêu ngạo, không thích người khác vung tay múa chân trước

https://thuviensach.vn

mắt hắn, Dịch nhị gia ép bức hắn cũng là nhờ Dịch lão thái gia với người Dịch gia mới làm được, thêm phần cha nương hắn cũng vô lực, nhưng cũng chỉ giới hạn trong tay những người này. Đừng tưởng rằng hắn bị buộc thú nam thê thì chính là một con người yếu đuối, trái lại, hắn rất bá đạo không chấp nhận chuyện một cái thê thiếp đến giáo hắn nên làm gì!

Liễu thị hầu hạ Dịch Vân Khanh nhiều năm như vậy, vẫn có thể được sủng ái, chính là bởi vì nàng biết nhìn sắc mặt người khác, hành sự đủ ổn trọng tùy theo hoàn cảnh. Vừa thấy Dịch Vân Khanh sinh khí, hiện tại sắc mặt liền trắng lại, lễ phép giải thích.”Thiếp thân biết sai rồi. Kia thiếp thân cáo lui.”

Đông Dương ở bên trong phòng nghe được tiếng Liễu thị, nghĩ Dịch Vân Khanh sẽ trở về phòng của hắn liền đóng cửa, cởi áo khoác, nằm trên giường nghỉ ngơi, không nghĩ đến lúc chuẩn bị tắt đèn, lại thấy Dịch Vân Khanh đẩy cửa tiến vào.

Đông Dương giật mình nhìn hắn.

Dịch Vân Khanh nửa đêm rời giường cơ bản không mặc quần áo chỉnh tề, áo khoác cởi ra liền nằm xuống phía ngoài giường, vươn người thổi tắt nến, đối với Đông Dương vẫn còn đang ngơ ngác nói: “ Nghỉ ngơi sớm một chút.” Bởi vì sợ chạm vào tay trái bị thương của Đông Dương, Dịch Vân Khanh cố ý nằm cách ra một chút.

Nhưng cái khoảng cách này đối với Đông Dương mà nói, thì đây phải là không có khoảng cách.Trongđêm đen, mắt trừng lớn, nhìn chằm chằm đỉnh giường, lại chớp chớp mắt.

Này, này, này là tình huống gì?!

Tin Dịch Vân Khanh ở lại trong phòng Đông Dương sáng sớm hôm sau đã lan truyền toàn bộ đại trạch. Mặc dù lấy lý do là chiếu cố Đông Dương

https://thuviensach.vn

bị thương, nhưng y vẫn là nam thiếp, nên tin này vẫn chứa hàm nghĩa không giống bình thường!

Phải biết rằng đây là lần đầu tiên sau năm năm! Điều này không thể không khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

Thỉnh đại phu xem cổ tay bị gãy xương, Đông Dương lấy cớ mệt mỏi trở về phòng nghỉ ngơi, cách ly đủ loại ánh mắt quỷ dị của mọi người trong nhà làm cho người ta da đầu run lên. Dịch Vân Khanh tạm thời không có ở đây, làm cho y nhẹ nhàng thở ra.

Dịch Khiêm thần tình lo lắng chạy đến: "… Tiểu phụ thân…"

Đông Dương sờ sờ đầu hắn: "Tam thiếu gia về sau không cần gọi ta là tiểu phụ thân." Bây giờ thân phận đã khác, xưng hô tất nhiên cũng không có.

Dịch Khiêm bĩu môi: "Tiểu phụ thân cũng không phải là người cổ hủ như vậy."

Đông Dương cười cười, cũng không tái sửa miệng hắn, hỏi: "Lão thái gia bắt học, thấy mệt sao?"

Đầu nhỏ lắc lắc, trên mặt hiện ra biểu tình trầm ổn hiếm thấy ở một đứa nhỏ độ tuổi này: " Không mệt, ta đều hoàn thành tốt lắm. Đại ca cùng nhị ca thì lại không được, bất quá bọn họ bây giờ là tử tôn, thái gia gia cũng không nỡ phạt bọn họ." Nói ra lời này khuôn mặt Dịch Khiêm hiện lên tia khinh bỉ chán ghét, có thể thấy được sau khi Liễu thị lên làm chính thê, thân phận của Dịch Hạo cùng Dịch Thao cũng được thăng theo, đã ở sau lưng không ít lần ức hiếp Dịch Khiêm đi.

"Bọn họ khi dễ ngươi?" Đông Dương nhíu mày hỏi.

https://thuviensach.vn

Dịch Khiêm lắc đầu: “Với đầu óc của bọn họ thì khi dễ được ai chứ, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm tiểu nhân lanh mồm lanh miệng thôi.” Nói xong ngẩng đầu nhìn Đông Dương, trong mắt là tràn đầy lo lắng: “Cái chính là chuyện tối qua phụ thân ở lại nơi này, trong nhà đã truyền đến khó nghe.”

Đông Dương có thể tưởng tượng ra truyền thành cái dạng gì, hiện tại cười dùng lời của hắn trả lại cho hắn: “Bất quá cũng chỉ là tiểu nhân lanh mồm lanh miệng mà thôi. Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc3, ta không chiếm miếng cơm của bọn họ, đồn đãi ấy cũng không ảnh hưởng đến ta.” Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc: Câu này nghĩa là người ngay thẳng thì cho dù không cần phải giải thích hay biện hộ gì thì bản chất người ta cũng vẫn ngay thẳng. Còn người xấu xa thì cho dù có lấp liếm thế nào rốt cuộc cái bản chất xấu xa cũng sẽ bị lộ ra mà thôi.Dịch Khiêm giống như tiểu đại nhân, cười nói: “Phần tri thức này ta cần phải hảo hảo học từ tiểu phụ thân.”

“Ba hoa!” Đông Dương cười khiển trách, Dịch Khiêm cười có chút ngượng ngùng.

Hai người một lớn một nhỏ ở trong phòng cười nói, tựa như chân chính phụ tử, mà phụ thân chân chính của Dịch Khiêm, Dịch Vân Khanh đứng ở bên cửa sổ nghe tiếng cười nói trong phòng, khóe miệng lộ ra ý cười. Bất quá ý cười sau liền thành tức giận, tức giận bọn họ bịa đặt ác ý hãm hại!

Không biết Dịch Vân Khanh tìm lão thái gia nói gì đó, chỉ thấy lão thái gia tức giận khiển trách những người lắm mồm, vừa nghe có người nói xấu Đông Dương, liền lập tức bị lão thái gia trừng mắt lạnh. Một loạt lời đồn liền như vậy bị lão thái gia trấn áp.

Liên tiếp năm ngày Dịch Vân Khanh đều lấy lý do tay Đông Dương bị thương lưu lại phòng ở của y, Đông Dương minh đuổi ám đuổi cũng không thể đem người đuổi đi, chỉ có thể lơ đi. Những người chờ xem chuyện vui

https://thuviensach.vn

đợi mãi không có việc gì phát sinh cũng đã tập thành thói quen, dù sao người ta cũng là phu thiếp, đóng cửa làm chuyện gì cũng là luân lý bình thường.

Nhưng Liễu thị sao có thể mặc kệ. Nguyên bản nàng cho là có được thê vị thì có thể độc chiếm Dịch Vân Khanh, không nghĩ lại tạo cơ hội cho một Vệ Đông Dương trầm tĩnh gần năm năm, tuy rằng hai người ở trong phòng không làm cái gì, nhưng đối với nữ nhân mang trọng tâm cơ như nàng, sao có thể nuốt trôi cục tức này!

Hôm nay Đông Dương nhìn thấy tuyết không còn rơi nhiều, liền ra khỏi cửa đi lại, nhìn trong viện, đền sài phòng dùng tay phải bổ củi, lại không nghĩ tới chưa làm được một nửa đã bị một cục đá từ bên cạnh ném tới. Cục đá không nhỏ, đập vào đầu cũng có điểm đau, dùng tay xoa xoa, quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Dịch thao nộ khí đằng đằng trừng hắn, thấy y quay lại liền chỉ vào y mắng to.

“Hồ ly tinh! Không biết xấu hổ! Đồ đê tiện!”

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 16: Đông Dương Nhắc Tới Hòa Ly

Đông Dương nổi giận. Người khác nghĩ như thế nào về y, y cũng mặc kệ, không muốn xen vào chuyện người ta nghĩ thế nào về mình, y cũng chỉ cần tâm không thẹn là được, nhưng bị người chỉ vào mũi mắng chửi như này không phải là vấn đề có thể bỏ qua, đó là tôn nghiêm của y! Y mềm lòng, y thiện lương, nhưng không có nghĩa y không có điểm mấu chốt!

Dịch Vân Khanh vừa đi tới chỗ rẽ cũng vừa vặn nghe được, không chút nghĩ ngợi nhanh đi tới, một cái tát hạ xuống khiến Dịch Thao ngã ngồi trên đất nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn.

Hồi thần lại Dịch Thao ôm mặt khóc đến kinh thiên động địa. Tiếng khóc kinh động toàn bộ người Dịch gia, Liễu thị chạy tới, vừa thấy tình hình liền quỳ gối trước mặt Dịch Vân Khanh ôm lấy Dịch Thao đang khóc rung trời mà lau nước mắt.

Lão thái gia lão phu nhân xuất môn liền thấy Dịch Thao mặt ửng hồng khóc thật thảm, lão phu nhân liền thấy đau lòng. Đây chính là tằng tôn(chắt)của nàng!

Đại lão gia cùng Đại phu nhân tới, tới giúp Liễu thị dỗ hài tử, đoàn người quay vào trong phòng đóng cửa lại mà nói. Đại phu nhân liền nhanh đi theo Liễu thị cùng nhau dỗ đứa nhỏ, dù sao cũng là tôn tử của nàng, nàng có thể không thích Liễu thị, nhưng tôn tử thì lại khác.

Dịch Vân Khanh nhíu mày: “Để cho hắn khóc, không khóc không đau hắn không nhớ lâu được.”

https://thuviensach.vn

Liễu thị nghe vậy, nước mắt càng nhiều, hiện tại liền khóc quỳ trước mặt Dịch Vân Khanh: “ Đại thiếu gia, Thao nhi là do thiếp sinh ra, nếu hắn có phạm phải sai lầm gì mong đại thiếu gia nể tình hắn trẻ người non dạ mà tha cho hắn lần này, có cái gì trách phạt thiếp xin chịu thay hắn.”

Liễu thị khóc khiến những người có liên quan cũng có chút đồng tình, nhất là lão phu nhân.

“Cái gì mà chịu thay hắn, Thao nhi là con của ngươi thì cũng là con của Vân Khanh, mau mau đứng lên. Đáng thương, con cái chính là tâm can của người làm mẹ, bình thường có rơi xuống một sợi tóc cũng đau nửa ngày. Đến đến, Thao nhi đến lão tổ mẫu xem xem nào, mau để cho lão tổ mẫu xem xem tiểu bảo bảo ngoan ngoãn của chúng ta nào.” Đem Dịch Thao ôm vào trong lòng, đối Dịch Vân Khanh nói: “ Vân Khanh này là ngươi không đúng, dù thế nào cũng không được đánh trẻ nhỏ, đứa nhỏ cái gì không hiểu người có thể dạy cho hắn. Sao lại có thể ra tay hư thế? Thao nhi ở độ tuổi này là yếu ớt nhất, nếu đánh ra bệnh gì, thử xem người có đau lòng không!”

Tứ nương cũng đứng ra nói: “Đúng vậy, Vân Khanh, phụ tử thì sao lại ra tay đánh như vậy được.”

Dịch Vân Khanh liếc mắt, cười lạnh: “Tứ thúc mẫu, ta cũng là bất đắc dĩ. Thao nhi nhỏ như vậy nói năng tùy hứng, nếu không dậy cho hắn nhớ lâu sau này lớn lên liền vô pháp vô thiên.”

Tứ nương bị nói lại cũng không nói được gì.

Đại lão gia hỏi: “Thao nhi rốt cuộc đã nói gì?”

Dịch Vân Khanh nhìn Liễu thị, lạnh ý trong mắt làm cho Liễu thị run rẩy.

Lão phu nhân đã muốn nhịn không được tự hỏi Dịch Thao vẫn còn run rẩy, bị hỏi vào lần Dịch Thao ủy ủy khuất khuất chỉ vào Đông Dương. Lời nói đứt quãng lão phu nhân nghe không rõ, chỉ biết là Dịch Thao thấy Dịch

https://thuviensach.vn

Vân Khanh không trở về phòng, Liễu thị thương tâm, cho nên liền nhìn không được mà chạy tới mắng Đông Dương. Dịch Thao mắng cái gì, lão phu nhân đã không còn muốn để ý tới, nàng chỉ biết Dịch Vân Khanh vì thiếp thất mà đánh nhi tử của chính mình! Lão thái gia lúc tuổi còn trẻ cũng có thiếp thất, lão phu nhân cũng từng trải qua loại tình huống này, vừa nghĩ tới phu quân vì thiếp thất mà trách đánh con của mình, trong lòng liền tức giận.”Vân Khanh nha, không phải nãi nãi nói ngươi, vì thiếp thất mà đánh Thao nhi, Thao nhi chính là con của ngươi!” Ngụ ý chính là Đông Dương là thiếp không đáng giá để Dịch Vân Khanh vì y mà trách đánh con của mình. Lẽ ra lão phu nhân cũng không phải là người hồ đồ, chính là nàng không thích Đông Dương, lúc này lại đau lòng Dịch Thao, tâm tình bất tri bất giác nghiêng về một phía.

Lão thái gia nhíu mày: “Đủ rồi, đừng nói cái gì thiếp không thiếp, Đông Dương là ân nhân Dịch gia! Đứa nhỏ nói sai thì phải chịu giáo huấn.”

Lão phu nhân trong lòng tức giận nộ khí, liền cãi lại: “Cái gì mà ân nhân, không có y Dịch gia chúng ta không sống nổi sao? Được dám làm dám chịu, một đứa nhỏ cái gì cũng không biết nói ra lời nào cũng xem là thật sao?”

Lão thái gia tức đến trừng mắt, không kiên nhẫn khoát tay nói: “Ta không nói với nữ nhân không hiểu chuyện như ngươi.” Tầm mắt chuyển tới Đông Dương nãy giờ vẫn không nói gì, hòa ái nói: “Đông Dương, Thao nhi trẻ người non dạ, lời của hắn người đừng để trong lòng, tay ngươi bị thương liền nghỉ ngơi thật tốt đừng để mệt mỏi.”

Lão phu nhân trong lòng bạo phát, nhìn Liễu thị, trong lòng lão thái gia giờ đã hoàn toàn nghiêng về phía Đông Dương.

Đông Dương nhìn một màn này, trong lòng cũng tức giận. Lão phu nhân nói dám làm dám chịu, y muốn hỏi một chút, y làm cái gì? Lão thái gia nói

https://thuviensach.vn

Dịch Thao trẻ người non dạ, đúng nha, trẻ người non dạ mà biết mắng ‘ hồ ly tinh, không biết xấu hổ, đồ đê tiện ‘, ‘ vô tri ‘ cũng thật đủ ‘ vô tri ‘ đó!

Thiện lương, nhường nhịn, không mang thù, chỉnh là đặc tính của người bị khi dễ sao?

Lão phu nhân không muốn cùng lão thái gia tranh cãi, không vui liếc mắt nhìn Đông Dương, đối Dịch Vân Khanh nói: “Vân Khanh nha, Thao nhi ngươi đánh cũng đánh, mắng cũng mắng rồi, thì cũng nên giúp mẫu thân của hắn đi.”

Dịch Vân Khanh cười như không cười gật đầu, lão phu nhân thấy hắn đáp ứng cũng liền đám người lui đi, đêm đó Dịch Vân Khanh về phòng Liễu thị, nhưng cũng chỉ là ghé qua, ngồi trên ghế nghe Liễu thị khóc lóc sướt mướt nửa ngày, chờ nàng khóc xong, nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái liền vén tà áo đứng dậy, lưu lại câu “khóc xong thì đi ngủ sớm đi” rồi trở về phòng Đông Dương.

Điều này khiến Liễu thị tức đến suýt nữa ngất đi. Kì thật theo kế hoạch của nàng, Dịch Thao bị Dịch Vân Khanh đánh, sau lại khóc sướt mướt cầu tình, nghĩ như vậy sẽ đạt được kết quả.

Dịch Vân Khanh quay lại, thấy trong phòng Đông Dương đèn vẫn còn sáng, đẩy cửa tiến vào, hỏi: “Như thế nào còn chưa nghỉ ngơi?”

Đông Dương giương mắt: “Đang đợi đại thiếu gia.” Trên bàn bầy hai món điểm tâm cùng một bầu rượu, hai bộ chén đũa cùng hai chén rượu, chính là đang chờ hắn.

Dịch Vân Khanh ngửi được hương vị bất đồng, run sợ ứng chiến. Ra vẻ thoải mái ngồi đối diện Đông Dương, bưng lên chén rượu đầy để dưới mũi ngửi ngửi, cười nói: “Còn nhớ rõ đêm thành thân năm năm về trước không? Uống chén rượu giao bôi, nhưng người không quen liền đem chén rượu đổ hết vào quần áo.”

https://thuviensach.vn

“Ta không nhớ rõ.”

Dịch Vân Khanh nghẹn lời, đặt chén rượu xuống liễm mi. Hắn biết Đông Dương chuẩn bị nói gì, y nhường nhịn không phải vì y là người hồ đồ, y không thân thiết gì với gia đình này, với người ở đây, trừ bỏ Dịch Khiêm, những người còn lại chỉ cần y quay lưng là sẽ quên hết. Cho nên hắn mới là người ngu xuẩn, năm năm mới nhận ra điểm này.

Đông Dương đứng dậy lấy ra hộp gỗ, mở ra đưa cho Dịch Vân Khanh.”Đây là cỏ linh chi mà ta lần này vào núi tìm được, cũng phải hơn hai trăm năm, đại thiếu gia có thể lên trấn trên hoặc phủ thành đổi lấy tiền, rồi thuê hai cửa hàng hay xây nhà ở đều không phải là vấn đề.”

Dịch Vân Khanh cả kinh: “Chính là vì cỏ linh chi này mà bị thương?”

Đông Dương không đáp, tiếp tục nói: “Từ khi đến nơi đây, ta đã làm gì, trong lòng đại thiếu gia đều biết rõ, hơn nữa đổi lấy cỏ linh chi này ta chỉ cầu một việc.”

Dịch Vân Khanh tay đặt trên đùi không tự giác mà siết chặt, trong tâm nói “Đến rồi”, ánh mắt gắt gao nhìn vào người ngồi đối diện.

“Hòa ly4.”

4.Hòa ly: Ly hôn trong hòa bình

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 17: Dục

Hai chữ kia vừa ra khỏi miệng, Đông Dương cảm thấy toàn thân thoải mái. Gả cho Dịch gia là do bị ép buộc, Dịch Vân Khanh cưới y cũng vì bị người áp bức, năm năm không có đề cập tới cũng là vì phải chờ cơ hội trong kinh thành, hiện tại cơ hội cũng đã mất, Liễu thị cũng đã có thân phận chính thê cùng hai người con trai, vì vậy cặp đôi miễn cưỡng cùng với cái cọc hôn nhân hoang đường này hẳn là cũng có thể trở thành đồ bỏ đi.

Không nghĩ tới Dịch Vân Khanh ngay lập tức nói: “Ta không cho phép.”

Đông Dương ngốc lăng. Dịch gia bị lưu đày cũng có nghĩa là lý do lo lắng ngày trước cũng đã không còn tồn tại, tài săn thú, cách làm da thú, nhận biết thảo dược này nọ y cũng đã dạy hết, xây phòng ở mới cũng còn dư tiền, cỏ linh chi bán cũng được hơn trăm lượng bạc trắng, có thể nói y cũng đã vì Dịch gia mà lưu lại vốn liếng để sống an bình. Dịch lão thái gia không phải là người hồ đồ, Dịch Vân Khanh cũng không phải là bình hoa, hảo hảo kinh doanh cũng có thể đảm bảo Dịch gia một đời không phải lo lắng. “… Vì sao?”

Dịch Vân Khanh đầy bụng chữ nghĩa, nhưng vào thời khắc này thiên ngôn vạn ngữ cũng không nói được thành lời.

“Đại thiếu gia. Ta không phải là người lấy oán báo ân, lòng dạ hẹp hòi, trước sau ta vì Dịch gia làm những việc gì, trong lòng đại thiếu gia ít nhiều cũng biết. Liễu thị cũng đã được vị trí chính thê, đại thiếu gia cũng đã có người nối dõi, ta lưu lại chỗ này cũng đâu có vai trò gì.” Có lẽ lão thái gia ban đầu sẽ không đồng ý để bọn họ hòa ly, nhưng nhờ có y săn thú buôn

https://thuviensach.vn

bán kiềm lời khiến cho Dịch gia có phòng ở mới lại còn có của để dành, y lại thật tình cầu xin, nói vậy lão thái gia chắc cũng cao hứng đi.

Dịch Vân Khanh nhíu mày: “Ngươi là người của ta, có hay không có ích là do ta quyết.”

Đông Dương hỏi thẳng: “Đại thiếu gia muốn thế nào mới có thể đáp ứng hòa ly?”

“Vậy ngươi muốn thế nào thì mới có thể không ly khai?” Lời này nói ra khiến Đông Dương á khẩu không trả lời được, bởi vì y cho tới bây giờ không nghĩ đến chuyện sẽ mãi ở lại Dịch gia, năm năm trước chưa từng, năm năm sau lại càng không có. Đông Dương trầm mặc không nói, khiến Dịch Vân Khanh trong lòng biến đổi, không hiểu sao lại tức giận: “Ngươi chưa từng nghĩ tới điều này bao giờ, đúng không?”

Đông Dương trầm mặc, y chính xác là chưa từng nghĩ tới điều này: “ Đại thiếu gia không phải là chán ghét cái cọc hôn nhân này sao?”

‘Đó là trước kia, bây giờ là khác’ Dịch Vân Khanh nói trong lòng, cái nguyên nhân này hắn sẽ không nói ra khỏi miệng. Nói hắn ích kỉ cũng được, đê tiện cũng không sao, hắn sẽ không để mình còn chưa nắm rõ tâm ý của mình mà phóng y rời đi.

Dịch Vân Khanh trưng một bộ dáng không muốn nói nhiều, Đông Dương cũng không thể cưỡng cầu, chỉ là tạm thời buông tha mà thôi. Dịch Vân Khanh cởi bớt y phục nằm lên giường, lưu lại cho y một cái ót. Đông Dương ngồi phát ngốc một hồi, dùng tay phải tùy tiện thu dọn cái bàn rồi chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nằm trên giường bên tai nghe tiếng hô hấp của người bên cạnh, Đông Dương không nghĩ ra được lý do vì sao Dịch Vân Khanh lại không đồng ý hòa ly.

https://thuviensach.vn

Đông Dương bối rối, cùng ngủ trên một cái giường Dịch Vân Khanh cũng rất bối rối, bối rối không biết bản thân có nên làm việc mà hắn muốn làm không. Rối rắm một lúc, cắn răng một cái. Sờ soạng vươn tay sang người bên cạnh.

Giường gỗ không lớn, hai đại nam nhân nằm trên đó nhiều nhất cũng chỉ cách nhau một cái nắm tay, mặc dù trong đêm tối không thấy rõ được phản ứng của đối phương, nhưng động tác lớn nhỏ gì vẫn có thể cảm nhận được.

Cùng một nam nhân ngủ trên một giường, Đông Dương cho tới bây giờ cũng không nghĩ sẽ nổi lên cái tâm tư gì, cho dù nam nhân ấy trên danh nghĩa là phu quân của y, trong thời gian tân hôn cũng đã từng có một lần thân mật tiếp xúc, không phải là không tiếp nhận được, dù sao thì cũng đã từng một lần, chính là đơn thuần cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới. Cho nên khi tay Dịch Vân Khanh theo cổ y hướng vào bên trong, trên da thịt y ái muội vuốt ve, y thật sự nghĩ bản thân bị ảo giác. Nghẹn họng trân trối khiến y cơ hồ nghĩ bản thân chính là đang mơ.

Cảm giác thân thể dưới tay có chút cứng ngắc, Dịch Vân Khanh tiếp cận bên tai Đông Dương, nhẹ nhàng thả khí nói: “Chúng ta là phu thê, sinh hoạt phu thê cũng là theo đạo thường tình.”

Năm năm một lần làm theo đạo phu thê sao?

Hơi thở ấm áp phun ở bên tai khiến cho một trận khinh dương, Đông Dương không nói, tùy ý để bàn tay vói vào trong vuốt ve vỗ về chơi đùa. Cũng đã từng một lần sinh hoạt phu thê, là dưới tình huống Dịch Vân Khanh uống rượu mà xảy ra, y vẫn luôn nhớ rõ sáng sớm hôm sau, trên mặt Dịch Vân Khanh chỉ có biểu tình áp ách. Một nam nhân không thích nam nhân lại đi bính một nam nhân, không phải quá gượng ép sao? Cho nên y cho rằng, Dịch Vân Khanh là không được. Nam nhân xúc động cũng chỉ là cảm thấy vậy thôi, nếu cảm thấy không thể tự nhiên sẽ thối lui.

https://thuviensach.vn

Không nghĩ tới, khi Đông Dương lần đầu tiên thể hiện một mặt chân thật của bản thân, cảm nhận của Dịch Vân Khanh đối với y cũng đã có thay đổi. Đối với công phu săn thú cùng tài bắn cung là kinh hỉ, trợ giúp Dịch gia là cảm kích, cư xử chân thành là kinh ngạc, cùng là người bị thân nhân phản bội là thương hại dung hợp với sự rung động khó hiểu khi ở cùng nhau, phần rung động này cũng đủ làm cho hắn không muốn buông tay. Nhưng thực sự hắn cũng không nghĩ tới sẽ đi ôm một người nam nhân, một lần duy nhất cũng là lúc tức giận mượn rượu mà làm, mà khi bàn tay tiến vào bên trong áo, vuốt ve da thịt của y, Dịch Vân Khanh phát hiện, hắn động tình.

Dưới tay là da thịt không giống với nữ nhân mềm mại, cũng không có phần nõn nà kia, mà là sự dẻo dai có phần cứng rắn, làn da trơn nhẵn có lẽ do buổi chiều rét lạnh mà còn lại một phần thanh lương đặc biệt, giống tơ lụa nhưng càng thấy như đang chạm vào bảo ngọc. Làm cho người ta yêu thích không muốn rời tay.

Đông Dương đối với chuyện phòng the kinh nghiệm rất ít, không có trưởng bối dạy, hơn nữa bình thường tâm cũng lặng như nước, rất ít khi nổi lên ý niệm này, cho dù ngẫu nhiên cũng là cưỡng chế ép xuống, cũng chưa từng tự mình giải quyết, trong lòng không nghĩ tới, nhưng dù sao y vẫn là một nam nhân trưởng thành. Bị đôi tay không phải của mình vuốt ve, huống chi chủ nhân của đôi tay này là phu quân trên danh nghĩa, từng có một lần tiếp xúc thân mật, tuy rằng lần tiếp xúc đó chỉ có thống khổ, nhưng cũng khó tránh khỏi trong tâm dâng lên một cỗ khác thường.

Cảm thấy thân thể dưới tay càng ngày càng cứng ngắc, Dịch Vân Khanh không khỏi dâng lên trong lòng một mạt thương tiếc, dùng đôi môi ấm áp nhẹ nhàng hôn y, ôn nhu nói: “Đừng sợ, ta sẽ không thương tổn ngươi.”

Đông Dương run lên. Vì bàn tay đang đặt bên hông, vì bóng người đang áp trên mình, cũng vì lời nói nhẹ nhàng ấm áp bên tai “… Đại thiếu gia đừng miễn cưỡng chính mình.”

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh cười. Người dưới thân cũng thật đơn thuần, người khác hắn đều nghĩ là hắn không phải là miễn cưỡng mà là phi thường vui đi? Người dưới thân thật đã khiêu khích hắn khiến hắn muốn ngừng cũng không được!

Đông Dương không phải không cảm nhận được cảm xúc của Dịch Vân Khanh đã thay đổi, chính là y một lòng một dạ cho rằng hắn là đang miễn cưỡng, chủ yếu là do lần đó lúc còn tân hôn Dịch Vân Khanh đã lưu lại ánh mắt chán ghét ấy khiến y ấn tượng quá sâu.

Độ ấm trong phòng nhỏ ngày càng tăng lên, hai người xích thân lõa thể, da thịt thân cận, bàn tay đang ở trên người ngày càng nóng hơn, hơi thở ở bên tai cũng ngày càng nóng rực, chỗ mẫn cảm ở dưới bị đụng chạm. Đông Dương cảm thấy sự tình đã muốn hoàn toàn vượt qua dư đoán của y, hiện tại liền kinh động giãy dụa, cả kinh nói: “Đại thiếu gia…”

Những lời còn lại đều bị Dịch Vân Khanh hôn tới giam lại trong miệng.

Đông Dương kinh ngạc không hiểu.

Nhờ có một chút ngẫn ngơ này, Dịch Vân Khanh đã áp được Đông Dương nằm lại xuống giường. Chiếc lưỡi giảo hoạt hút lấy, khẽ liếm đôi môi ấm áp của Đông Dương, linh hoạt tách ra hàm răng khép chặt, đi vào bắt lấy chiếc lưỡi vẫn đang cố trốn tránh kia.

Đông Dương giãy dụa càng lợi hại.

Dịch Vân Khanh che lại môi đoạt đi hô hấp của y, trên tay vẫn thường thường kích thích điểm mẫn cảm của y. Trong lúc y toàn thân vô lực xụi lơ trên giường, Dịch Vân Khanh giơ cao tay trái y lên, cố định lên đỉnh đầu, ôn nhu nói: “Tay trái bị thương chưa khỏi, không nên dùng sức.”

Đông Dương nghiêng đầu, né tránh hơi thở nóng rực bên tai, không nghĩ lúc giãy dụa vô lực lại khiến lộ ra tảng lớn da thịt.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh cúi đầu, ở trên đó liên tiếp hôn xuống.

Đối với kĩ xảo phòng the này, mười Đông Dương so ra vẫn kém một Dịch Vân Khanh. Phản ứng gì của y đều bị Dịch Vân Khanh nắm rõ trong tay, bị dẫn dắt, bị bắt giữ, bị chiếm lấy, hết thảy đều giống như thuận theo tự nhiên, nước chảy thành sông.

Tác giả có lời muốn nói: thật có lỗi trong nhà có việc gấp, không kịp đăng truyện. Ta sẽ nhanh chóng đền bù.

Về phần những người trong Dịch gia, ta cũng không muốn giải thích nhiều lắm, đương nhiên là sẽ có ngược, có thể phần ngược này chính là để Đông Dương báo thù đi? Chắc cũng không hẳn là như vậy? Còn về Dịch Vân Khanh, thật tình mà nói, biểu hiện của hắn cũng giống tra công đi?!

Cảm ơn các bạn đã chú ý cùng nhắn lại, ta vẫn luôn theo dõi. Không thể không nói là nhờ vào việc xem lời nhắn của mọi người mà ta đã nhìn thấy những thiếu sót, ta sẽ cố gắng sửa chữa bổ sung mà không ảnh hưởng tới nội dung truyện. Cho nên, mọi người cần phải để lại càng nhiều lời nhắn hơn nha!

Một câu cuối cùng, công chắc là không có biến đổi. Nhưng tình cảm của công sẽ chậm rãi biến chuyển theo từng biến hóa, cho tới khi trở thành một trung khuyển không thể trung khuyển hơn!

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 18: Đông Dương Lần Thứ Hai Yêu Cầu Hòa Ly

Không thể buông tha, Đông Dương xa xa đã nhìn thấy Dịch Vân Khanh, nhanh chân một bước đem cửa trước khi người kia kịp phản ứng một phen đóng lại.

Dịch Vân Khanh dở khóc dở cười, đã ba ngày kể từ hôm đó, sáng sớm hắn ra khỏi gian phòng đó, đều không có cơ hội đi vào. Trước kia thiếp thất thấy hắn, hận không thể từ cách đó mười dặm mà đón chào hắn, mà đây tự hắn đi tới, cách thật xa đã đem cửa khóa lại, gọi thế nào cũng không chịu mở, ngẫu nhiên chạm mặt cũng xoay người chạy thật nhanh, hận không thể cách cả cả dặm. Đưa tay gõ cửa: “Đông Dương, mở cửa.”

Đông Dương ở trong phòng ngồi thẳng thắt lưng, trên mặt lúc đỏ lúc trắng. Đỏ là vì tức giận, hồng là do xấu hổ, trắng là do khủng hoảng, trải qua đêm đó đã phá vỡ nhận thức hai mươi năm của y, có lẽ chỉ có đêm đó mới khiến y chân chính cảm nhận được cái gì gọi là dục vọng. “Đại thiếu gia, mời ngươi trở về đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Dịch Vân Khanh cười thầm, hiện tại trời sáng trưng, muốn nghỉ ngơi cái gì chứ?! Tìm lý do cũng không biết tìm cái nào hợp lý: “Mở cửa, ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

Không thể mở cửa, Đông Dương do dự đứng dậy đi tới phía sau cửa: “Đại thiếu gia có chuyện gì mời cứ nói.”

Dịch Vân Khanh hận tới nghiến răng, như thế nào lại phòng hắn như phòng cướp? Nghĩ đến đó trong tâm lại một hồi rung động, nhớ tới đêm đó, da thịt như bảo ngọc làm cho hắn muốn ngừng cũng không được. “Mở cửa”

https://thuviensach.vn

“Đại thiếu gia có chuyện gì xin mời nói.”

Dịch Vân Khanh đối với người bên trong thật không có biện pháp, giáo dục nghiêm ngặt của một thư hương thế gia khiến cho hắn không dám làm ra sự tình ồn ào. “Hai ngày nữa chính là năm mới, hôm nay ta lên trấn trên muốn hỏi ngươi có muốn mua cái gì không.”

“Đa tạ đại thiếu gia, ta không cần gì cả.”

Đông Dương nặng nhẹ không chịu khiến cho Dịch Vân Khanh thiếu chút nữa nghẹn tới nội thương. “Ta đây liền tự chủ vậy.” Người trong phòng trầm mặc không nói, Dịch Vân Khanh coi như cam chịu.

Hai ngày sau là năm mới, Dịch gia Từ lão phu nhân mang theo nữ quyến lo liệu phong phú bữa cơm đoàn viên. Đông Dương là thiếp thất theo lý phải ở bên cạnh hầu hạ, lão thái gia phất tay miễn cho y cấp bậc lễ nghĩa này, cho y cầm theo đồ ăn trở lại phòng.

An bài này khiến Đông Dương nhẹ nhàng thở ra, tùy ý chọn hai đĩa thức ăn mang về phòng, một mình ăn. Thật tình mà nói, y cho tới bây giờ không cảm thấy bản thân đã từng dung nhập với Dịch gia, cũng không có tâm ý muốn dung nhập với họ.

“Tiểu phụ thân.” Dịch Khiêm đứng ở trước cửa gọi y.

Đông Dương trở lại.”Khiêm nhi, sao lại không ở chính ốc ăn cơm?”

“Ăn ở đó không có ý nghĩa.” Hai vị ca ca kia chính là nhìn nó cực không vừa mắt, khóc nháo không muốn ngồi cùng một bàn với nó, nó cũng liền thuận lý thành chương, nói với Dịch Vân Khanh muốn trở về ăn với Đông Dương, vốn dĩ cũng chỉ muốn thử một lần không hi vọng sẽ được chấp thuận, không nghĩ tới Dịch Vân Khanh lại đồng ý. “ Phụ thân đã nói với thái gia gia, thái gia gia nói ta có thể tới đây.”

https://thuviensach.vn

“Vậy ủy khuất Khiêm nhi.”

“Tiểu phụ thân không ủy khuất ta, ta cũng không thấy bị ủy khuất.”

Đông Dương cười, sờ sờ đầu nó, lại đi tới phòng bếp lấy hai cái thái trở về cùng một bức bát khoái. Hai người một lớn một nhỏ ngồi đối diện nhau ăn những món thơm phức, một chút cũng không thấy việc không được đón giao thừa tại băn ăn chính là một sự ủy khuất. Bởi vì đối với hai người họ mà nói, không phải là ăn cái gì mà là ăn cùng ai. Có lẽ Dịch Khiêm vì Đông Dương mà thấy rất vui vẻ, một bầu rượu bất tri bất giác được uống hết, Đông Dương hay uống nhưng tửu lượng kém, một bầu rượu bất tri bất giác liền say.

Dịch Vân Khanh lại đây thì vừa lúc thấy Đông Dương chống cái trán ngồi ở đó, trên mặt ửng đỏ.

“Khiêm nhi đã trở về?” Dịch Vân Khanh hỏi.

Đông Dương uống rượu xong phản ứng có chút trì độn, giương mắt nhìn: “Hả?”

Người phản ứng trì độn nâng đầu nghiêng mặt, ánh mắt mơ màng không phát hiện người trước mắt vì bộ dáng không giống ngày thường của y bị mê hoặc. Yết hầu của Dịch Vân Khanh nuốt xuống, nhìn chằm chằm đôi môi ướt át đỏ tươi do Đông Dương uống rượu: “Khiêm nhi đã trở về?”

Cuối cùng cũng nghe rõ, Đông Dương mê muội xoa thái dương, tuy rằng rất cố gắng để nói cho rõ ràng, nhưng vẫn bị nói đớt. “ … Ta đã bảo hắn trở vể…. Ngươi sao lại…”

Bản thân phản ứng trì độn đến mê mắt, toàn bộ thân thể đều bị Dịch Vân Khanh ôm vào lòng cũng không phát hiện.

https://thuviensach.vn

“Ta đưa ngươi lên giường nghỉ ngơi, nghỉ một lát rồi cùng ta đến nhà chính gác đêm.” Dịch Vân Khanh giải thích rõ ràng, nhưng người nghe lại mơ hồ.

“… Gác đêm…?” Rõ ràng là biết, nhưng nghĩ như thế nào cũng không muốn đứng dậy.

Dịch Vân Khanh thâm ý cười cười, nửa cưỡng chế nửa giúp y nằm lại giường, giúp đỡ y uống trà, rồi giúp y cởi quần áo, rồi đắp chăn cho y. “Vui vẻ sao?”

Người uống rượu mặt ửng đỏ, ánh mắt mê man, đôi môi đỏ tươi phun ra hơi thở mang theo hương rượu, muốn ngưng thần nhưng vẫn không thể khống chế được.

Dịch Vân Khanh ánh mắt nhu hòa nhìn người khó có thể thấy được vẻ mặt say rượu, tay vô thức mà xoa mặt y, trong tâm rung động. Dịch Vân Khanh ở lại đến khi y ngủ say, lúc này mới quay lại nhà chính cùng các trưởng bối gác đêm.

Năm mới qua đi chính là tháng giêng, sau khi ăn mừng cả tháng giêng, nông dân lại chuẩn bị bắt đầu cuộc sống trồng trọt hoa mầu của họ. Mười mẫu đất chuẩn bị trồng đậu nành chờ thu hoạch, mười một mẫu đất thì trồng lúa nước, hơn phân nửa tháng bận việc xong thì tay Đông Dương cũng đã khỏi hẳn. Vì thế Tam gia liền âm dương quái khí nói thầm người nào đó bị thương thực đúng lúc, lão thái gia nghe được liền trừng mắt nhìn hắn, Đông Dương thì không thèm để trong lòng, bởi vì y không thẹn với lương tâm, tuy rằng tay bị thương không miễn cưỡng phải làm gì, nhưng những việc làm nông này có việc nào mà y không phải ra tay dạy bọn họ?

Hôm nay, Đông Dương lại nhắc tới hòa ly.

Dịch Vân Khanh không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

https://thuviensach.vn

Đông Dương nóng nảy: “Đại thiếu gia vì cái gì không cho phép? Cái cọc hôn nhân lúc trước không phải ngươi cũng chán ghét sao? Hòa ly đối với đại thiếu gia, đối với cả ta đều tốt, lão phu nhân cùng đại phu nhân cũng sẽ không thấy ta chướng mắt.”

Nếu như nói lúc trước Dịch Vân Khanh còn có chút chưa nắm rõ tâm tư của bản thân, nhưng hiện tại đã rất rõ ràng. Không có một người nam nhân nào lại để người mình thích rời đi cả, ít nhất thì hắn cũng không rộng lượng đến mức tự hi sinh bản thân mình.

“Đại thiếu gia, ta không nợ Dịch gia, ta chỉ muốn được tự do, này cũng không hề quá phận.” Ở lại Dịch gia năm năm là vì tình thế bắt buộc, thời cơ chưa tới, hiện tại Dịch gia bị lưu đày, cái ly do để thú y đã trở thành trò cười, theo lý, Dịch Vân Khanh nhất định sẽ đồng ý hòa ly, nhưng vì cái gì lại cự tuyệt? Là ai, ở điểm nào lại xảy ra vấn đề? “Đại thiếu gia nếu lo lắng sau khi hòa ly ta sẽ đi nói lung tung, vậy thì đại thiếu gia cứ yên tâm. Ta sẽ rời khỏi nơi này thật xa, sẽ không nhắc tới Dịch gia dù chỉ một chữ.”

Sau đó sẽ quên hắn, bắt đầu cuộc sống mới? Dịch Vân Khanh nghĩ vậy, nhìn nam nhân đoan chính ngồi ở trước mặt, đôi môi khẽ mở: “Mặc kệ là ly thư hay hưu thư, ta cũng sẽ không cấp. Cho nên ngươi chết tâm đi!”

“Vì sao?!” Đông Dương trừng lớn mắt. “Ta không tin đại thiếu gia là một người nông cạn, thầm nghĩ lưu lại ta ở đây để cướp tay nghề. Nhưng, luôn phải có một lý do!”

“Không có lý do nào cả.”

Đông Dương kinh ngạc nhìn Dịch Vân Khanh rời đi. Y chỉ nghỉ muốn lưu lại một chút tôn nghiêm cuối cùng, đường đường chính chính theo cửa chính vào đây, vậy thì cũng đường đường chính chính cầm theo hòa ly thư đi ra, chẳng lẽ nguyện vọng nhỏ như vậy cũng không thể thực hiện?!

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 19: Đại Hạn

Dịch Vân Khanh cố ý có lệ làm cho Đông Dương không có cách nào khác, chỉ có thể giằng co như vậy. Đảo mắt đã tới tháng ba, theo lý, lúc này phải là mùa mưa, nhưng nửa tháng nay lại không có một giọt mưa. Đông Dương có dự cảm không tốt.

“Ngươi nói có thể sẽ bị hạn hán?” Dịch Vân Khanh luôn bị Đông Dương trốn tránh còn không kịp, lại được mời về phòng có việc thương lượng, có chút thụ sủng nhược kinh, còn lo lắng y lại nhắc tới chuyện hòa ly, không nghĩ lại là một chuyện khác. Hạn hán đối với hoa mầu mà nói chính là có tính hủy diệt, một chút không cẩn thận là sẽ thành tro bụi. “Vì sao lại nghĩ như vậy?”

“Khi ta sáu tuổi cũng từng trải qua một lần hạn hán, lần đó cũng là vào mùa mưa nhiều nhưng lại bắt đầu không có mưa, các con suối trong núi cũng khô hạn dần, con mồi không đi lại nhiều” Đông Dương do dự nói “ Nhưng cũng chỉ là ta đoán vậy thôi.” Hạn hán cùng lũ lụt đều là thiên tai, ngay cả đại nhân có am hiểu về thiên thời cũng không nói chính xác được, vậy thì có ai có thể nói trước được đây?

Nếu hạn hán thật sự phát sinh tại thôn nhỏ này, đối với đám thôn dân vẫn luôn quen với trạng thái mưa thuận gió hòa mà nói chính là đả kích nghiêm trọng! Đối với Dịch gia mới vừa đứng vững mà nói, cũng là một cú đánh không nhỏ. “Hạn hán gì đó trước đừng nói với ai, chờ xem tình hình một chút.”

https://thuviensach.vn

Đông Dương gật đầu.”Ta hiểu được.” Mặc kệ là có hạn hán hay không, nếu lời đồn đãi này truyền ra ngoài, không biết có tin hay không, cho dù tin cũng không được nói, chuyện này có thể bị quản phủ truy cứu tội danh rải rác lời đồn gây tai họa.

Một lần liền chờ nửa thàng, trời không hạ xuống một giọt nước, nhiệt độ không khí lại tăng cao, rõ ràng chưa tới tháng tư nhưng nhiệt độ ngoài trời đã bằng tháng năm tháng sáu. Những mảnh ruộng tốt trong thôn cũng héo dần, tạo ra các khe hở nhỏ hẹp. Ba tháng liền hạ một trận mưa nhỏ, cả thôn dân ai cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng ngược lại Đông Dương lại càng lo lắng. Bởi vì y nhớ rõ, năm đó hạn hán cũng có một đợt mưa nhỏ, sau đó mới chân chính xảy ra hạn hán.

Dịch Vân Khanh nghe vậy lập tức quyết định đem cỏ linh chi mang lên trấn trên bán, lấy tiền mua rất nhiều lương thực cùng dược liệu ở trấn trên, hai người lại trộm đem giấu ở sau núi. Trong lúc hai người dự trữ xong lương thực cùng dược liệu, sau đó mấy ngày mưa nhỏ liền ngưng, mặt trời bị tầng mây ẩn giấu vài ngày liền không ngừng tỏa ra ánh nắng. Mặt trời giống như hỏa lò, chói chang treo ở trên đỉnh đầu, đem một đám nông dân phơi nắng đến ửng đỏ cả người, trong nhà cũng tái nhợt, mặc cho ai cũng cảm thấy được lão thiên gia không được bình thường.

Nửa tháng sau, quan phủ tuyên cáo tình hình hạn hán.

Mặt trời chói chang treo trên đỉnh đầu, con suối khô cạn, ruộng tốt không có nước tưới, đất tốt cũng đã rạn thành các vết lớn, hoa mầu tươi tốt dưới ánh nắng mỗi ngày, ngày càng khô vàng, mắt thấy liền không thể sống nổi. Trưởng thôn lo tới trắng tóc, các trưởng giả trong thôn cũng đành lực bất tòng tâm.

Dịch lão thái gia nhìn ruộng tốt khô hạn của nhà mình cũng nóng lòng không thôi, nhưng trong lòng lo lắng cho hoa mầu cũng không bằng hiện tại, hắn càng sợ trong thôn có người cố ý sinh sự, đem lần hạn hán bất

https://thuviensach.vn

thường đổ tại cho nhân thân Dịch gia bị lưu đày ở đây. Dù sao ở thôn nhỏ này, hơn hai mươi năm nay chưa từng bị hạn hán, không thể chắc chắn nhưng thôn dân tâm hoảng ý loạn lại bị người có tâm cơ khiêu khích đối phó với bọn họ. Dịch lão thái gia không phải là lo lắng viển vông, cái gọi là ngu dân chính là người dễ bị kích động nhất.

Lão thái gia mặt co mày cáu, Dịch Vân Khanh lòng có sở cảm, hỏi rõ nguyên nhân, khi màn đêm buông xuống liền cùng Đông Dương thương lượng một phen, ngày hôm sau lão thái gia đi tìm trưởng thôn, từ nhà bọn họ mang theo nam đinh trong thôn lên núi săn dã vật.

Trưởng thôn nghe xong vui vẻ không ngừng liền cùng lão thái gia chắp tay xưng cứu tinh. Mắt thấy hoa mầu trồng được nửa năm liền mất trắng, cái ăn khan hiếm, bây giờ lại được Dịch gia mang thôn dân lên núi săn thú, an toàn lại có đảm bảo có thể cấp thêm cho những người trong nhà có thêm miếng thịt còn có thể giải quyết vấn đề lương thực trước mắt. Trưởng thôn cũng không phải là người không hiểu chuyện, Dịch lão thái gia hào phóng mang thôn dân lên núi săn thú là vì cái gì, hiện tại thôn dân cũng đã mơ hồ ám chỉ nạn hạn hán bất thường này là do Dịch gia mang tới. Có hắn ra mặt, liền có thể bình ổn lại.

Có được lời này của trưởng thôn, Dịch lão thái gia đã có thể buông xuống nỗi lo trong lòng.

Chuẩn bị hai ngày, mười tráng đinh trong thôn được Đông Dương, Dịch Vân Khanh, Dịch Vân Xuân mang vào núi. Một đường đả thảo kinh xà, có gói thuốc phòng xà trùng, ống tay áo ống quần được bó chặt, đối với thôn dân xưa nay chưa từng dám xâm nhập núi rừng để tìm con mồi, đều bị ba người luôn miệng dặn dò phải cẩn thận, liền không dám vọng tưởng tự mình hành động.

Có dã vật trong núi làm cái ăn, cuộc sống của thôn nhỏ trong lúc đại hạn cũng không quá khó khăn. Đảo mắt lại qua một tháng, tình hình hạn hán lại

https://thuviensach.vn

càng tăng thêm, toàn bộ Dương Châu cùng các vùng lân cận đều lâm vào đại nạn hạn hán. Tình hình hạn hán tăng thêm kéo theo các thôn nhỏ không quá trù phú liền mất trắng, thảm cỏ vỏ cây đều héo rũ, nước dùng để uống cũng không đủ, để sinh tồn người dân không thể không lựa chọn cách di dân.

Trên đường di dân vì cái ăn, vì chút nước, vì sinh tồn, làm cho những dân chúng thiện lương chân chất ban đầu trở nên hung ác không từ một thủ đoạn.

Quan phủ đối với lưu dân cũng không có biện pháp, không thể cấm bọn họ di dân, càng không thể bắt giam bọn họ, một đám trong lòng biết rõ nhưng chỉ cần không gây ra trọng tội liền mắt nhắm mắt mở cho qua.

Thấy được lưu dân sẽ lẻn vào trong thôn, trưởng thôn lo trắng tóc, đối với thôn dân tìm tới cửa muốn phạm pháp cũng đành phải khổ cực khuyên giải trấn an. Không nghĩ tới lưu dân làm ra chuyện vượt qua tưởng tượng của trưởng thôn, nghe tin thôn bên cạnh bị cướp trắng, ai nấy đều ngồi không yên.

Dịch lão thái gia hiến kế, trưởng thôn điểm danh, từ trong thôn chọn ra các tráng đinh tổ chức thay phiên gác đêm, từng nhà khi đêm xuống liền đóng chặt cửa không được tùy ý mở cửa.

Lúc này đã là lúc tình hình hạn hán xảy ra nghiêm trọng nhất, càng tệ hơn là từ các thị trấn truyền đến lời đồn có kẻ ăn thịt người sống.

Một đội gác đêm được chia thành hai ca, một đội canh nửa đêm trước, đội còn lại gác từ nửa đêm còn lại đến sáng, xem xét bốn phía quanh thôn. Hôm nay, đến phiên hai huynh đệ Dịch Vân Khanh, Dịch Vân Xuân gác nửa đêm đến sáng. Không nghĩ tới vào lúc hai huynh đệ rời đi, nửa canh giờ sau liền có một người lặng lẽ chạy vào đại trạch của Dịch gia.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh trăng, bảy bóng người lưu loát bay qua tường vây theo ba hướng tiếp cận căn nhà, đi tới phòng bếp nhất định phải đi qua phòng của Đông Dương.

Đông Dương là người ngủ không quá say, nay lại là thời kì mẫn cảm, tính cảnh giác lại càng tăng cao lập tức liền bị tiếng bước chân bừng tỉnh, lên tiếng hỏi: “Người nào?!” Tùy tiện mặc y phục liền ra khỏi cửa, nhìn thấy ba bóng người hướng về phía phòng bếp, không chút nghĩ ngợi liền lập tức hô một tiếng “ có kẻ trộm” liền vọt đuổi theo.

Ba người dùng khăn che mặt vừa thấy bị người phát hiện, cũng không kinh hoảng, hai người hướng Đông Dương vọt tới, tên còn lại tiếp tục đi tới phòng bếp.

Đông Dương vốn dĩ là thợ săn, thân thể cũng linh hoạt, hơn nữa luyện cung khiến mắt nhìn rõ hơn người thường, trong đêm tối dựa vào ánh trăng nhìn đến nhất thanh nhị sở từng động tác của hai người kia. Tuy rằng Đông Dương chưa từng học qua công phu quyền cước gì, nhưng đánh nhau là nam nhân trời sinh đã có, dựa vào ưu thế riêng của bản thân, Đông Dương đem ba người đi tới phòng bếp bức trở lại sân.

Đông Dương hét lớn đem những người còn lại gọi tỉnh, đồng loạt mở cửa thấy trong viện tán loạn bóng người liền bị hù đến nhảy dựng.

Đông Dương nỗ lực lấy một trọi ba, Dịch Vân Thanh cùng với những nam quyến còn lại đem bốn người khác vây quanh, chờ lão thái gia chạy tới nơi thì trong sân đã đấu loạn thành một đoàn. Lão phu nhân trong cái khó ló cái khôn, bảo nữ quyến dùng đồ vật trong nhà đập thành tiếng, hi vọng những người gác đêm nghe được tiếng động nhanh trở về.

Quả thực, ở bốn phía trong thôn, đội gác đêm Dịch Vân Khanh, Dịch Vân Xuân nghe thấy tiếng động từ Dịch trạch liền vội vàng chạy tới cửa

https://thuviensach.vn

liền thấy cảnh tượng trên, lửa giận muốn vỡ ra, không chút nghĩ ngợi liền mang theo mộc côn gia nhập cuộc chiến.

Có đội gác đêm của Dịch Vân Khanh gia nhập, rất nhanh bảy tiểu tặc liền bị khống chế, đầu lĩnh thấy chuyện không thành liền gọi mọi người trở về, trong đó có một người không cam lòng, cầm lấy mộc côn, không chút do dự dùng sức đánh về phía Dịch Vân Tùng đứng gần đó.

Mộc côn là hướng tới đầu Dịch Vân Tùng, nếu một gậy này đánh trúng, Dịch Vân Tùng chỉ sợ sẽ không xong. Mắt thấy mộc côn sẽ đánh trúng đầu Dịch Vân Tùng, không kịp tránh, Đông Dương liền dùng thân thể che chắn, mộc côn vốn hướng tới đầu Dịch Vân Tùng liền rơi xuống bả vai Đông Dương.

Đông Dương một tiếng kêu rên, nghe cũng biết là bị thương không nhẹ.

Dịch Vân Khanh trừng mắt, giận dữ không thể kiềm chế được, một gậy đem người làm Đông Dương bị thương đánh tới gãy xương. Hắn vốn dĩ không muốn cùng lưu dân tranh kiện cái gì, nhưng nay hắn sửa chủ ý, hắn nhất định phải đem người khiến Đông Dương bị thương đến quan phủ để xử lý!

Người bị Dịch Vân Khanh đánh cho bị thương ở tay, chạy không được liền bị thôn dân bắt lại, trời vừa sáng liền đưa tới quan phủ.

Đông Dương bị thương ở vai phải, được đỡ trở về phòng, cẩn thận để lộ ra bả vai, vừa nhìn liền thấy cả mảng xanh tím che kín toàn bộ bả vai, ai nhìn thấy đều thấy sợ. Lão thái gia cả kinh, vội bảo lão phu nhân trở về phòng lấy chai rượu thuốc đến.

“Trước đem rượu thuốc cùng nước ấm xoa lên chỗ bị thương, ngày mai liền tìm đại phu tới.”

https://thuviensach.vn

Tứ gia cùng Tứ nương cảm tạ Đông Dương cứu Dịch Vân Tùng một mạng, một phen cảm tạ rồi mới rời đi.

Dịch Vân Khanh giúp Đông Dương nằm xuống, tiếp nhận rượu thuốc nóng từ Dịch Vân Xuân, rồi kêu hắn về phòng nghỉ ngơi, lúc này mới lấy rượu bôi lên vết thương rồi dùng lực nhu nhu bả vai Đông Dương.

Rượu thuốc bắt đầu tản ra, đau đến mức Đông Dương phải rên lên.

Dịch Vân Khanh đau lòng nói: “Đau liền hô lên, người khác nghe được cũng đâu có làm sao.”

Chỉ vì đau một chút liền hô lên cũng không phải chuyện một nam tử nên làm.

Thấy Đông Dương nhịn đau không lên tiếng, Dịch Vân Khanh lại càng đau lòng, chi càng cẩn thận dùng lực xoa rượu thuốc.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 20: Thiếu Nợ Y

Đảo mắt lại qua hai tháng, đến trung tuần tháng chín, qua mấy tháng hè mới hạ trận mưa đầu tiên. Nông dân nhẹ nhàng thở ra, nửa năm tuy rằng hạn hán, cũng đã lỡ thời kì xuống giống cho vụ mùa sáu tháng cuối năm, nhưng cũng may còn có thể trồng loại lương thực khác. Đông Dương mang theo Dịch gia nam đinh đem mười mẫu đất cùng mười mẫu ruộng gieo trồng thật tốt, may mắn cũng xong trước tháng mười. Có lẽ trận hạn hán trước đã đem năng lượng của lão thiên gia dùng hết, mới gần tháng mười mà khí hậu đã muốn giống tháng mười một.

Ngày hôm đó, Đông Dương đang ở trong viện dọn dẹp, tiểu thư Dịch Vân Nhàn của Tam gia luôn không ra khỏi cửa, hôm nay đi ngang qua liền bị trượt chân sắp ngã, Đông Dương nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy, không ngờ Tam nương nhìn thấy, liền hô to gọi nhỏ nói Đông Dương đụng chạm tiểu nữ của nàng, ồn ào khiến lão phu nhân biết được.

Lão phu nhân bị Tam nương náo loạn đến đau đầu, Liễu thị ở giữa giả bộ phân xét, minh lý ám lý1, nói Đông Dương căn bản không đem nữ quyến bọn họ để vào mắt, điều này làm cho lão phu nhân tức giận. Phải biết rằng Đông Dương mặc dù là nam nhân nhưng vẫn là thiếp thất của Dịch Vân Khanh, theo lý vẫn là do lão phu nhân quản, không đem hậu viện nữ quyến để vào mắt khác nào không đem nàng Dịch lão phu nhân để vào mắt? Tuy rằng nàng cũng biết rõ Dịch gia có được như hiện tại căn bản cũng là dựa vào tay nghề săn bắn của y, nhưng điều này cũng không có nghĩa lão phu nhân không dám phạt y. Minh lý ám lý: tạm hiểu như trực tiếp gián tiếp ám chỉ.Đại phu nhân Dư thị ở ngoài muốn giúp đỡ cũng lực bất tòng tâm, bởi

https://thuviensach.vn

vì nàng từ trước đến nay, ở trước mặt lão phu nhân đều không có tiếng nói gì.

Tam nương ngay từ đầu là người khơi mào ra chuyện này, tất nhiên nàng luôn khinh thường Đông Dương, vui mừng khi Đông Dương bị phạt.

Tứ nương vì chịu ơn Đông Dương cứu Dịch Vân Tùng nên không nói theo, nhưng cũng không ra mặt nói đỡ cho Đông Dương.

Liễu thị thì càng đắc ý, sự việc hôm nay cũng có chút do tay nàng thêm vào, bởi vì thái độ Dịch Vân Khanh đối với Đông Dương khiến cho nàng thấy dự cảm không tốt, nàng cảm nhận được sự uy hiếp từ Đông Dương! Thừa dịp Dịch Vân Khanh lên trấn trên ba ngày không về, đương nhiên muốn nhân cơ hội này đem tai họa ngầm diệt bỏ. Nàng cũng không nghĩ tới, khiến cho Đông Dương rời đi,thì Dịch Vân Khanh khi trở về đầu tiên sẽ trách cứ ai.

Lão phu nhân mắng xong liền phạt Đông Dương quỳ gối trong viện. Đông Dương quỳ. Đúng vậy, y quỳ chính là đối lão phu nhân, từ nay về sau y cùng Dịch gia, không thù, không oán, không hận, không ân, sau đó liền không có liên hệ.

Y cũng không nợ Dịch gia, cho dù có cái ân năm năm cho y cái ăn cũng đã trả xong, nay Dịch gia nợ y. Y đã muốn làm hết mọi việc, không thẹn với lương tâm, hơn nữa lần quỳ này, Dịch Vân Khanh có cho hay không cho y hòa ly thư, y cũng không để ý.

Dịch Khiêm nhìn thấy, tự biết chính mình cầu cũng không được, chỉ biết tìm Dịch Vân Xuân, nhờ hắn chạy nhanh đến nhà trưởng thôn, đem lão thái gia gọi trở về. Đến lúc lão thái gia quay về cũng đã là nửa canh giờ sau, lúc đó trời cũng đã hạ một cơn mưa nhỏ, Đông Dương liền quỳ gối trong viện ngâm mình gần nửa canh giờ dưới mưa.

https://thuviensach.vn

Lão thái gia sau đó cũng khiến lão phu nhân sửa lại chủ ý, nhưng Đông Dương cũng đã chịu mưa đến nửa canh giờ, ngấm mưa chưa tới tối liền bị cảm sốt, cũng may thể chất y tốt, uống một bát thuốc, hôm sau đã khỏe hơn nhiều.

Dịch Khiên từ sáng sớm đã chạy tới, lo lắng nhìn Đông Dương đem toàn bộ phòng từ trên xuống dưới thu thập. “Tiểu phụ thân…”

Nhìn phòng ở chỉnh tề, Đông Dương xoa đầu Dịch Khiêm, nhu hòa nói: “ Khiêm nhi, có thể cho ta mượn giấy bút của ngươi không?”

Dịch Khiêm không hiểu, nhưng nó vẫn luôn nghe lời Đông Dương, nhanh chân chạy về phòng đem giấy bút tới. Nhìn Đông Dương ở trên bàn trải giấy, cầm bút, ngồi thẳng người, tay phải cầm bút viết xuống từng hàng chữ ngay ngắn.

Chữ Đông Dương cũng không có bút phong sắc bén, cũng không xinh đẹp nho nhã như nữ tử, chỉ toát lên sự ôn nhuận ngay thẳng như chính con người y.

Viết xong, Đông Dương đề tên cùng in lên đó dấu tay của mình, xong để lại vào phong, bên trên liền đề ‘Dịch Vân Khanh, thân khải’.

Thân khải: “ 亲” – Thân: người thân, “ 启 ” – Khải: bày tỏ, cho biết, thưa,tâu.

Dịch Khiêm là một đứa nhỏ đã sớm trưởng thành, nhìn thấy Đông Dương viết ba chữ đó cũng biết được ý định của Đông Dương. Nó cũng không ngốc, có thể thấy được năm năm này, còn có cảnh quỳ ngày hôm qua, cho dù thương y cũng sẽ không ngăn cản y. Chỉ hàm chứa hai mắt đẫm lệ, yên lặng nhìn Đông Dương đem thư viết xong, đưa tới phòng Liễu thị, rồi đi theo Đông Dương ra ngoài: “Tiểu phụ thân, Khiêm nhi tiễn ngươi một đoạn đường.”

https://thuviensach.vn

Đông Dương im lặng, cười xoa đầu Dịch Khiêm, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nó đi vào phía sau núi. “Từ hôm nay trở đi, Khiêm nhi không cần phải gọi ta là tiểu phụ thân, nếu Khiêm nhi không chê, thì gọi ta một tiếng nghĩa phụ.” Y đã tự ý cùng Dịch Vân Khanh hòa ly, vậy liền không thể tiếp tục danh xưng tiểu phụ thân này.

Dịch Khiêm tất nhiên là vui vẻ, liền mở miệng.”Nghĩa phụ.”

Đông Dương ứng một tiếng, lấy ra một tờ ngân phiếu năm mươi lượng đưa tới tay Dịch Khiêm, nói: “Ngân phiếu này phải tự mình cất kĩ, lúc khẩn cấp thì dùng.” Đây là y trong khoảng thời gian này trộm dùng dã vật đổi thành tiền, vốn dĩ cũng là chuẩn bị cho Dịch Khiêm.

“Nghĩa phụ…” Dịch Khiêm biết Đông Dương trộm cất chỗ tiền này cũng không dễ dàng gì.

“Gọi ta một tiếng nghĩa phụ thì nhận đi.” Tuy rằng trải qua trận hạn hán, không phải là thời điểm tốt để săn dã vật, nhưng đối với y mà nói cũng không phải không có khả năng. “ Có thời gian ta sẽ trở về thăm ngươi, phải hảo hảo chiếu cố bản thân.”

Dịch Khiêm cũng không lằng nhằng nhận lấy ngân phiếu, hai đầu gối quỳ xuống bái biệt: “Khiêm nhi bái biệt nghĩa phụ, cũng thỉnh nghĩa phụ bảo trọng.”

Đông Dương nâng Dịch Khiêm dậy, phủi ống quần cho nó: “Nam nhi dưới trướng có hoàng kim, đừng dễ dàng khúc chiết.”

Khúc chiết: quanh co, không thẳng thắn

“Xin nghe nghĩa phụ dạy bảo” Chắp tay bái biệt, Dịch Khiêm nhìn Đông Dương xoay người rời đi, cho đến lúc không còn nhìn thấy được nữa mới rời đi. Trở lại Dịch trạch, Dịch Khiêm đem đồ cất kĩ làm bộ không có chuyện gì, bộ dáng nên thế nào thì thế đó.

https://thuviensach.vn

Đến chạng vạng Dịch Vân Khanh từ thị trấn trở về, tìm không thấy Đông Dương, từ tay Liễu thị nhận lấy lá thư, lúc này tin Đông Dương rời đi mới chính thức nổ tung Dịch gia!

Dịch Vân Khanh cầm phong thư hòa ly của Đông Dương trên tay, thật lâu sau vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Y… đi rồi? Sau khi hắn hiểu được tình cảm đối với y, liền như vậy đi rồi? Không lưu tình chút nào liền rời khỏi? Hắn một chút cũng không lưu được y sao?

Dịch gia chính đường.

Dịch lão thái gia cầm hòa ly thư do chính Đông Dương tự tay viết, cũng ngây người thật lâu. Nghĩ thầm: Đây mới là y nhường nhịn hết thảy sao? "… Là Dịch gia chúng ta có lỗi với y."

Dịch Vân Khanh giương mắt: "Ngày hôm qua xảy ra chuyện gì?" Hắn không phải đã muốn chỉ rõ tầm quan trọng của Đông Dương đối với hắn sao? Nhưng vì cái gì cuối cùng con người thiện lương đó vẫn bị bức đến mức phải rời đi?! Tầm mắt quét qua một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Dịch Vân Xuân.

Dịch Vân Xuân bị nhìn, da đầu cũng run lên, nhìn một đám người lui về phía sau không muốn nói ra sự tình hoặc những người ăn nói không tốt, liền kiên trì đem chuyện ngày hôm qua Tam nương nói Đông Dương đụng chạm tiểu nữ của nàng, bị lão phu nhân phạt quỳ, việc Đông Dương bị sốt cũng không dám giấu diếm.

Tam nương kiên trì tranh luận: " Vốn dĩ là y đụng chạm Nhàn nhi thôi, Nhàn nhi là một đại cô nương, sắp tới tuổi gả chồng, việc bị nam thiếp của ca ca đụng chạm lan truyền ra, không phải là muốn giết chết nàng sao?!"

Tứ nương bên cạnh bĩu môi, lúc này thì nói là vì quan tâm tới tiểu nữ nhà mình, sao lúc khác lại không quan tâm đi?!

https://thuviensach.vn

Lão phu nhân ngồi ở chủ tọa thấy trưởng tôn mình yêu thương nhất vì chuyện nam thiếp bị phạt hôm qua mà tức giận, nàng – người đã phạt y có điểm không nhịn được. “Bất quá cũng chỉ là phạt quỳ? Ta lão thái bà liền không thể phạt y sao?”

Dịch Vân Khanh nhìn những người còn lại, trong tâm cười khổ, đây chính là thái độ mà người nhà của hắn đối đãi với y sao? Mặc kệ y vì cái nhà này làm ít làm nhiều, không lên tiếng cũng có nghĩa là sẽ không có tiếng nói, liền đối đãi với y như vậy sao? Ở nơi hắn không nhìn thấy, y lại phải nhận những con mắt như này sao?

Là hắn, thực xin lỗi y, là hắn nợ y.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 21: Phân Gia (Thượng)

Dịch Vân Khanh một thân y bào quỳ gối trước mặt lão thái gia.

Mọi người càng hoảng sợ, vì Dịch Vân Khanh rất ít khi làm ra hành động long trọng như quỳ trước lão thái gia như này, biểu tình trên mặt cũng chưa từng thấy nghiêm túc đến mức đó.

“Gia gia, nãi nãi, phụ thân, mẫu thân, tam thúc, tam thẩm, tứ thúc, tứ thẩm. Từ khi lưu đày, có thể nói nếu như không có tài săn bắn của Đông Dương, nếu như không có những thứ của Đông Dương mang về đổi lấy tiền, chúng ta không thể có được những thứ như hiện tại.”

Lão phu nhân nhíu mày.

Tam nương ngượng ngùng nói nhỏ: “Nói cứ như y không phải là người Dịch gia.” Thấy Dịch Vân Khanh nhìn về phía nàng, liền kiên trì lúng túng nói: “Sự việc vốn là như vậy, lão thái gia, lão phu nhân, đại lão gia, đại phu nhân đều là trưởng bối của y, hiểu thuận là điều phải làm. Dịch gia chúng ta cũng đã nuôi y năm năm! Vân Khanh nha, ngươi cũng nghĩ lại, cũng bởi vì y mà ngươi khi ở phủ Bình Dương chịu ủy khuất, trưởng tôn Dịch gia lại cưới nam thê chính là chuyện đã làm oanh động toàn bộ phủ Bình Dương!”

Dịch Vân Khanh cười khổ, đúng vậy, cũng chính là vì tức giận, mà hắn đã xem nhẹ y năm năm, không hỏi nguyên nhân, không có sai lầm, không có ân oán. “Năm năm, có lẽ nên nói là Dịch gia chúng ta đã giam cầm y năm năm. Nếu như không có Dịch gia chúng ta, y có lẽ đã có một thê tử xinh đẹp hiền thục, cũng có cho mình hai nữ hài tử thông minh xinh xắn, y là người có thể đảm đương được gia đình, có trách nhiệm lại thiện lương. Y

https://thuviensach.vn

đối với thê tử sẽ yêu thương ôn nhu săn sóc, đối nữ tử từ ái khoan dung, y chính là một vị hôn phu hoàn hảo, một phụ thân tốt.” Hắn còn thấy chính bản thân mình bị thương, còn y sao lại không thấy như vậy? “Chuyện Đông Dương gả cho Dịch gia không phải là chuyện mà y mong muốn, là Dịch gia lấy thế đè người, lấy quyền khinh người…”

Nghe xong chân tướng chuyện Đông Dương gả nhập Dịch gia năm đó, lão thái gia thiếu chút nữa tức chết, chỉ vào Đại lão gia tức mắng đến sùi bọt mép:”Ngươi… Ngươi… nghiệt tử…”

Đại lão gia lúc này quỳ xuống, Dư thị cũng quỳ ở một bên.

Lão phu nhân lau nước mắt, nàng đã tạo nghiệt gì, vì cái gì mà không có đứa nào khiến nàng bớt lo được?

Nhìn đại lão gia cùng Dư thị thành thật quỳ một bên, lão thái gia thở dài. Tính đứa con lớn nhất này, hắn rõ nhất, không giống như lão tam hồ đồ hay lão tứ thâm cơ, cũng không thông minh như lão nhị, không có dã tâm của một trưởng tử nên có, đối huynh đệ tỷ muội vẫn luôn bao dung, hào phóng, biết mình không thông minh như lão nhị nên cũng thật tình mà giúp đỡ hắn, nếu muốn nói hắn sai ở đâu thì cũng chính là quá mức thuận theo đệ đệ mà không có chủ kiến của riêng mình.Nhìntrưởng tử như vậy, bất quá cũng may, hắn cũng nhận được ân huệ. Lão thái gia chuyển mắt về Dịch Vân Khanh, trong tâm thấy vô cùng có lỗi, giống như lão tam nói, nếu hắn đem toàn bộ hy vọng đặt ở nơi lão nhị đưa tới cho trưởng tôn luôn luôn xuất chúng của hắn, có phải hay không Dịch gia cũng sẽ không rơi xuống tình trạng như hiện nay? “Chuyện này còn có ai biết?” Việc này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nếu việc này nói đến tai quan trên, thì chính là cướp đi nốt cọng rơm rạ cuối cùng của Dịch gia!

“Nguyên nhân lúc trước giờ đã không thể truy cứu được, Đông Dương lên kiệu hoa thì đã trở thành người Dịch gia. Năm năm đó Đông Dương không nợ Dịch gia cái gì, là Dịch gia chúng ta nợ y. Tay nghề săn bắn,

https://thuviensach.vn

phòng ở mới đều là nhờ Đông Dương tận tâm tận lực mới có được, hòa ly cũng đã từng nói qua với ta hai lần, ta chưa từng đáp ứng. Vì chuyện của Hạo nhi cùng Thao nhi mà y tự xin nhường lại thân phận chính thê cho Liễu thị. Gia gia, hôm nay ta chỉ xin ba việc, một, Liễu thị với thân phận chính thê lại bất công bất chính đố kị, một lần nữa hàng xuống làm thiếp, Đông Dương vẫn là chính thê của ta." Hắn hiện tại không có công danh tú tài, việc nâng Liễu thị lên làm chính thê cũng chưa được viết vào gia phả, nghiêm khắc mà nói, Liễu thị cũng chưa phải là chính thê của hắn.

Thấy đại lão gia cùng đại phu nhân quỳ thì không có lý nào mà Liễu thị nàng có thể đứng, nghe Dịch Vân Khanh nói xong, thân mình liền mềm nhũn tê liệt. Ánh mắt cầu cứu hướng về phía lão phu nhân, nhưng lão phu nhân còn đang dùng khăn lau nước mắt há lại có thể cứu được nàng?

Những người còn lại đều mở mang tầm mắt, lựa chọn bo bo giữ mình.

Không cầu được ai, nhìn những người bình thường đối với nàng khách khách khí khí, Liễu thị trong lòng cười lạnh, nước mắt cũng ào ào chạy ra "…. Đại thiếu gia, thiếp thân đã phạm phải điều gì mà lại phạt thiếp thân như vậy? Hạo nhi và Thao nhi cũng là con của đại thiếu gia, bọn chúng còn nhỏ như vậy…"

Dịch Vân Khanh nói tiếp: "Việc thứ hai, Dịch Khiêm thông minh lanh lợi, hiếu thuận trưởng bối, ta nghĩ muốn cho nó đi theo Đông Dương, thừa tự của Đông Dương." Nói xong ngoắc ngoắc ý bảo Dịch Khiêm quỳ xuống.

Liễu thị sửng sốt, ngón tay run rẩy.

Lão thái gia nháy mắt nhảy dựng lên: "Hạo nhi cùng Thao nhi…"

"Ông nội, dựa vào biểu hiện của chúng trong khoảng thời gian này, Tôn nhi cũng sẽ không làm ra quyết định như vậy." Đông Dương vẫn là chính thê, Dịch Khiêm thừa tự của y chính là đích tử, Hạo nhi cùng Thao nhi nuôi

https://thuviensach.vn

dưới danh nghĩa của Liễu thị chỉ là thứ tử! Đây chính là đường lui cuối cùng của Liễu thị!

Liễu thị trong tâm chỉ thấy không cam lòng, vì cái gì mà nàng đã tính toán tâm cơ như vậy vẫn không thể thay đổi được vận mệnh của y? Chẳng lẽ nàng phải đi theo khuôn rập làm thiếp thất giống như nương nàng sao? Cuối cùng không có ai chăm sóc vì bệnh cũ tái phát mà qua đời sao? Không, nàng không chấp nhận số mệnh đó! Trong lòng nghĩ vậy, nhưng mặt ngoài Liễu thị cũng không biểu thị điều gì, vì nàng biết, chuyện mà Dịch Vân Khanh đã quyết thì không ai có thể thay đôi được.

Lão thái gia há miệng thở dốc, nói: “Để Khiêm nhi nuôi dưới danh nghĩa của Đông Dương, Khanh nhi ngươi hiểu rõ vậy là có ý gì chứ? Khiêm nhi bây giờ còn nhỏ có lẽ không hiểu chuyện này đại biểu cái gì, chờ Khiêm nhi lớn lên sẽ không hối hận chứ?” Danh nghĩa nam thê không giống nữ thê, kém hơn phân nửa, phân nửa đó sau này có thể khiến Dịch Khiêm không thể ngẩng đầu lên được!

Dịch Vân Khanh hỏi Dịch Khiêm: “Khiêm nhi có muốn làm con thừa tự của tiểu phụ thân không?”

Tất nhiên không phải là vì danh nghĩa đích tử của người này, Dịch Khiêm vẫn vui không tả: “Hài nhi nguyện ý.”

“Không hối hận?”

“Hài nhi không hối hận.”

Trên khuôn mặt non nớt của Dịch Khiêm lại lộ ra sự trầm ổn bất đồng với những đứa nhỏ cùng tuổi khiến lão thái gia đem lời cự tuyệt vô lực mà nuốt lại trong bụng, nhìn về phía đại lão gia cùng Dư thị: “Các ngươi là thân sinh của Khanh nhi, có bằng lòng để Khiêm nhi làm con thừa tự của Đông Dương hay không?”

https://thuviensach.vn

Đại lão gia cùng Dư thị nhìn nhau.

Dịch Vân Khanh đối hai người nói: “Cầu cha mẹ thành toàn.”

Thân mình nho nhỏ của Dịch Khiêm cũng hướng về phía hai người cúi lạy.

Đại lão gia trong mắt hiện lên áy náy, Dư thị dùng khăn lau khóe mắt, hai phu thê hành lễ:”Hết thảy đều theo cha định đoạt.” Mặc dù không nói rõ ý nguyện, nhưng lời này cũng giống như đồng ý với quyết định của Vân Khanh.

Lão thái gia thầm than, trầm trọng gật đầu xem như đồng ý.

Dịch Vân Khanh trong lòng thở nhẹ, vẻ mặt lẫm nhiên lại trầm giọng: “ Việc thứ ba cầu người chủ trì, đó là phân gia.”

Phân gia: chia nhà, nghĩa là phân chia nhà cửa, đất ruộng vườn, của cải cho các con trong gia đình đó, về mặt pháp lý thì các nhà không có quan hệ gì sau khi phân gia, cũng gần giống như việc phân chia quyền thừa kế trong thời nay vậy.

Một lời khiến cho bầu không khí lạnh xuống, Tam gia cùng Tứ gia thiếu kiên nhẫn, Tam gia tính tình luôn nóng nảy hiện tại liền cự tuyệt đối với lão thái gia nói: “Cha, hài nhi không đồng ý phân gia. Dịch gia chúng ta là thư hương thế gia, sao có thể phụ mẫu còn mà lại phân gia?”

Tứ gia cùng Tứ nương trao đổi ánh mắt, trước lựa chọn trầm mặc.

Tam gia nóng nảy, nặng lời nói với Dịch Vân Khanh: “Khanh nhi, tuy rằng chúng ta hiện tại đã sa sút, nhưng vẫn xuất thân là một thư hương thế gia, cũng không thể học theo nhà nghèo mà trưởng bối vẫn còn mà đòi phân nhà, nói ra chính là thể diện toàn bộ người Dịch gia chúng ta!”

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh trong tâm cười lạnh, thế gia? Tam thúc của hắn cũng không thấy thẹn mà nói là xuất thân thế gia, không nói lúc còn ở phu Bình Dương, chỉ nói hiện tại, tam thúc thể hiện được cái trách nhiệm đảm đương thể diện gia đình? Giống như hiện tại phản đối chuyện phân gia, không phải là vì không muốn phải lo lắng kế sinh nhai cho cả gia đình, chỉ muống nhàn hạ dùng mánh lới mà hưởng lợi sao? Dịch Vân Khanh sớm đã lường trước, không chút hoang mang nói: “Trồng cây rồi cũng đến ngày kết quả, quả rồi sẽ tự rơi xuống đất, gia gia, toàn gia lớn như vậy nhất định tách ra mới có thể biểu hiện được sự trường tồn của gia tộc.”

Lão thái gia cũng không muốn phân gia, có thể xem xét biểu hiện của các nhà trong thời gian gần đây, cũng tự hiểu được phân gia mới là cách tốt nhất.

“Gia gia, Đông Dương vì toàn gia mà cúc cung tận tụy cuối cùng nhận lại được cái gì? Đông Dương thiện tâm cái gì cũng không nói, người khác chỉ nghĩ đó là chuyện y phải làm. Đông Dương không cầu công cũng không cầu ơn, nhưng được cái gì? Không ai thèm hỏi y mùa đông có lạnh không, mùa hạ có nóng không, sau lưng lại chẳng có lấy một lời hay, nhìn thấy tiểu muội trượt chân có lòng giúp đỡ lại nhận được tội danh xâm phạm cô nương, ta cũng muốn hỏi một chút, y đụng chạm chỗ nào? Chẳng lẽ nhìn thấy tiểu muội trượt chân mặc kệ không giúp mới là làm đúng theo lẽ phải?”

Lời này làm cho Tam nương một trận hồng một trận trắng, hiện tại liền quỳ xuống khóc đến đáng thương: “… Ta chỉ là nóng vội lo cho thanh danh của Nhàn nhi, nàng tuy là thứ nữ nhưng cũng là nữ tử của Tam gia, huyết mạch Dịch gia, phụ thân, nhi tức cũng chỉ là nóng vội, không có ý tứ gì khác, cha, thỉnh ngài tin tưởng nhi tức. Nương…”

Lão thái gia ngón tay gõ xuống, nét mặt già nua của lão phu nhân cũng ửng hồng vì nàng mới là người phạt Đông Dương phải quỳ.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh cười lạnh: “Tam thẩm có tâm tư gì trong lòng là rõ ràng nhất, chất nhi cũng không dám vọng nghĩ.”

Tam gia thấy thê tử của mình bị chỉ trích như vậy, liền cảm thấy mặt mũi của chính mình cũng mất, chỉ vào Dịch Vân Khanh, mắng: “Ngươi như vậy còn dám nói không dám vọng đoán? Ngươi chỉ còn thiếu nước chỉ vào mặt tam thẩm mà mắng!” Khí thần đỏ bừng, đối lão thái gia nói: “Cha, nương, đại ca, đại tẩu, Khanh nhi vì một nam thê mà chỉ trích trưởng bối, chẳng lẽ mọi người liền mặc kệ không quản sao?”.

Dịch Vân Khanh liếc mắt, hàn ý trong mắt khiến cho Tam gia bị hù đến ngậm miệng.

“Ta hỏi một câu, Đông Dương đỡ tiểu muội là đúng hay sai, ai cho rằng là sai thì đứng ra!” Dịch Vân Khanh hỏi một tiếng, một phòng người, ngươi xem ta, ta xem ngươi, đều xấu hổ cúi thấp đầu.

“Vậy ai cho rằng Đông Dương vì Dịch gia làm những chuyện này đều là do y phải làm? Không cần phải mang ân y?”

Lão thái gia trên mặt hiện lên một tia xấu hổ.

“Dịch gia nợ y, buộc y trở thành nam thê, hủy đi đường sống của y, năm năm bị giam trong một cái tiểu viện, nhưng y lại không hận cũng không oán, trên đường bị lưu đày cũng giúp đỡ chiếu cố người trong nhà, ở thôn nhỏ này cũng chính y dạy cho cái nghề, vào núi ba ngày không về cũng không ai nghĩ liệu y có gặp nguy hiểm gì không, hái thuốc săn thú, ai mà không biết thâm sơn nguy hiểm? Nhưng y có từng nói qua không?”

“Giúp đỡ tiểu muội lại bị tam thẩm nói thành tội danh như thế, khiến lão phu nhân phạt quỳ trong biện, mưa thu lạnh lẽo như vậy từng có ai quan tâm hỏi han y? Sau đó cũng có hỏi qua y, mắc mưa xong bị sốt, có ai đi qua liếc mắt nhìn y một cái? Tứ thúc tứ thẩm, các ngươi còn nhớ không? Năm nay Đông Dương vì Vân Tùng mà đỡ một gậy đó, một gậy đó vốn là đánh

https://thuviensach.vn

tới đầu Vân Tùng, các ngươi có từng nghĩ tới? Nhưng Đông Dương bị phạt quỳ, các ngươi có nói đỡ cho y được một câu nào không?”

Dịch Vân Khanh chỉ trích như vậy, ai có thể phản bác được vì hắn đâu có nói sai?

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 22: Phân Nhà (Hạ)

"Người vất vả nhất là y, người gây dựng lại nhà này cũng là y, nhưng cái gì cũng không nói vẫn lại là y. Giống như lần đại hạn này, cũng là Đông Dương đoán được, tìm ta thương lượng. Các ngươi cho rằng lương thực trong nhà không bị thiếu là do ta biến ra sao? Đó là ta cùng Đông Dương từ trong trấn mua từ trước, đợi đến lúc không có ai mới đem về giấu trong núi, có đôi khi sợ người phát hiện, Đông Dương đều phải thừa dịp trời tối mới trộm vào núi đem lương thực mang về, vài lần đều thiếu chút nữa bị rắn độc cắn, vài lần bị cành cây để lại mấy miệng vết thương. Các ngươi cho tới bây giờ cũng chỉ nhìn vẻ ngoài của y, chỉ vì y không nói, nhưng vất vả sau lưng y các ngươi đều toàn bộ không phát hiện, cũng không nhìn tới. Cũng chỉ vì ta quá ngốc, ta cứ nghĩ là ta đã bồi thường cho y được một chút nào đó, nhưng tới bây giờ xem ra những thứ ta bồi lại cho y cũng không phải thứ mà y muốn."

Dự thị dùng khăn lau đi nước mắt, lần này nàng không khóc vì nàng, cũng không phải vì Dịch Vân Khanh, mà vì đứa nhỏ vô tội kia bị Dịch gia liên lụy. Con trai nàng tuy khổ, nhưng vẫn còn có nàng là mẫu thân toàn tâm toàn ý lo cho hắn, nhưng hài tử kia thì sao? Đã không còn song thân, không có huynh đệ tỷ muội, đại bá thân thuộc duy nhất cũng lừa y, người trong gia tộc ép y làm nam thê, giống như nhi tử nàng nói, nếu như không có Dịch gia, không có Dịch Vân Khanh bị nhị thúc đố kị chèn ép, đứa nhỏ kia có phải hay không giờ này đã có hiền thê xinh đẹp, nữ tử thông minh lanh lợi? Về sau con cháu đầy đàn, an vui hưởng lạc?

Dịch Vân Khanh đứng dậy, từ trong tay áo lấy ra một hộp gỗ, mở ra đặt ở trên bàn, rồi lại quỳ xuống nói: "Trên này có ngân phiếu ba nghìn một

https://thuviensach.vn

trăm lượng bạc trắng, cùng khế ước mua bán hai gian cửa hàng trong trấn. Năm trước Đông Dương vào núi bị gãy tay có đem về một gốc cỏ linh chi, ta đem lên trấn bán, lấy tiền vốn trước đó mua lương thực, dược liệu đầu cơ trục lợi, hai gian cửa hàng này cũng là mới mua. Thỉnh gia gia tác chủ, đem những thứ này phân ra."

Ngân phiếu ba nghìn một trăm lượng, đối với Dịch gia trước kia mà nói cũng không phải là một khoản tiền nhỏ, huống chi là hiện tại? Chỉ thấy toàn bộ ánh mắt của những người trong phòng đều hướng về phía hộp gỗ kia, tham lam có, giả lấp lánh có, cũng có cả vẻ cổ quái.

Lão thái gia mặt mày trầm xuống."Đầu cơ trục lợi lương thực dược liệu " đây là tội nặng, không bị ai phát hiện là may, nhưng một khi có ai phát hiện ra thì chính là tội mất đầu!

"Gia gia xin yên tâm, Tôn nhi có chừng mực. Vẫn luôn là tìm người khác làm, ba ngày nay lên trấn cũng là để xóa dấu vết." Những người tranh thủ tình thế mà trục lợi cũng không ít, quan viên có, quý tộc có, cùng thương hộ cấu kết đầu cơ trục lợi cũng không ít, cái gì mà trời cao hoàng đế xa, cho dù muốn tra cũng không tra được đến hắn, một tiểu nhân vật trung gian ở giữa. Người mà hắn nhờ cũng đã cầm tiền, đối phương cũng sẽ vĩnh viễn không quay lại đây, tin tức báo lên trên cũng là do tình hình hạn hán vừa rồi mà chết.

Lão thái gia trầm ngâm, hắn biết rõ tính tình của trưởng tôn, nếu nói là xóa dấu vết thì chính là xoá dấu vết. Đầu cơ trục lợi cũng giống như thanh kiếm lúc nào cũng treo trên đỉnh đầu, tuy rằng nói tiền tài khiến con người ta động tâm, nhưng muốn cũng phải có gan, có tầm nhìn! Người bình thường tuyệt đối sẽ không dám làm vậy! Đúng thời liền làm, làm thì phải làm thật tốt, phải làm sạch sẽ, khiến cho không có ai có thể bắt thóp được mình, gan dạ sáng suốt, can đảm cùng tâm tư kín đáo, thiếu một thứ cũng không được!

https://thuviensach.vn

Hắn vẫn là xem thường trưởng tôn của hắn, lão thái gia lại một lần nữa thấy hối hận, bị áp chế mà còn có thể tính toán như vậy, nếu như không bị người trong gia tộc áp chế, có phải hay không Dịch gia bây giờ sẽ khác? Hối hận cũng đã muộn, truy cứu cũng vô dụng. Lão thái gia nhìn ba nhi tử, hỏi: “Các ngươi thấy thế nào?”

Đại lão gia thân là trưởng tử, hoàn toán có quyền được lên tiếng trước. Chính là đại lão gia tính tình mềm yếu luôn không có chủ kiến, hiện tại bộ dáng phục mệnh, hành lễ nói: “Đều nghe theo phụ thân chủ trì.” Ngụ ý là không phản đối, cũng không đồng ý, hết thảy đều theo ý tứ của lão thái gia.

Tam gia là một người hồ đồ, nhưng vẫn biết loại thời điểm này thì phải làm thế nào, hiện tại liền theo ý của đại lão gia: “Xin theo ý phụ thân.” Vừa mới bắt đầu liền cự tuyệt, hiện tại lại nói tất cả đều theo quyết định của lão thái gia, sửa miệng như vậy bất quá cũng biểu đạt ý tứ của Tam gia.

Lão thái gia trong tâm sáng tỏ, bất động thanh sắc nhìn về phía Tứ gia.

Tứ gia là một người có tâm cơ. Tụ lại cùng một chỗ, nơi nơi đều bị người áp chế không bằng tách ra để có cuộc sống của mình, có tài kinh thương hắn không sợ. Vả lại, xem tình thế bây giờ, lão thái gia đối với Dịch Vân Khanh đã muốn vừa lòng đến cực điểm, đến lúc đó phải nâng lên một nhà để áp chế hai nhà, một thứ tử như hắn có cái gì để tranh với trưởng tôn đây? Còn không bằng phân ra đi tìm con đường riêng. Về việc phân tài sản, Tứ gia cũng không thấy lo lắng, tiền đều được công khai, lão thái gia là người công bằng, vả lại liên quan tới hai nhà, lão thái thái chắc sẽ không bất công. Nghĩ thông suốt, Tứ gia cũng quỳ hành lễ: “ Theo quyết định của phụ thân.”

Theo lẽ đó, các huynh trưởng đều đã nói như vậy, các đệ đệ phía sau đều trả lời theo vậy, không sai biệt lắm, có thời điểm không phải tranh cãi như vậy, lão thái gia trong tâm thờ dài, ba nhi tử đều nói nghe hắn an bài, ngoài

https://thuviensach.vn

đứa thứ nhất không có chủ kiến chỉ thật tâm nghe hắn tác chủ, đứa thứ ba cùng đứa thứ tư cũng là có tâm tư khác.

“Nếu tất cả đều nghe ta an bài, vậy để ta quyết định vậy.” Lão thái gia cũng muốn phân, nhi tử lớn rồi đều có suy nghĩ của riêng mình, một câu vô nghĩa cũng không nói: “Nhà này, phân”.

Nói chia liền chia, Dịch gia bọn họ là một chi, không nhất thiết phải hỏi ý người trong gia tộc, về phần các thôn dân cũng sẽ không quản việc riêng của bọn họ, cho nên lão thái gia cùng lão phu nhân cầm hết tiền, khế ước trong nhà đến. Đem tiền còn dư toàn bộ đều đếm rõ ràng.

“Năm trước trong nhà còn lại hai trăm bảy mươi lượng bạc, trong lúc đại hạn dùng hết năm mươi lượng, bán lương thực cùng mua hạt giống hết hai mươi lượng, cùng với ba nghìn một trăm lượng mà Khanh nhi vừa mang tới, tất cả là ba nghìn ba trăm lượng. Hai gian của hàng hơn kém không nhiều, đều ở trấn trên. Ruộng tốt có mười một mẫu, sa địa1có mười mẫu. Còn có gian phòng ở này” Lão thái gia đem từng mục liệt kê rõ ràng, rồi nói: “Ta và nương các ngươi cũng còn sức khỏe thân thể cường tráng, tạm thời không tính đến ở với các ngươi, cho nên tài sản này chia thành bốn phần.” Sa địa: đất cát, có bề mặt là cát, bao gồm sa mạc và đất ven biển. (Vì m ko tìm đc tài liệu địa lý giải thích thuật ngữ này nên hiểu tạm vậy nha:p)Đại lão gia giương mắt: “Phụ thân,…”

Lão thái gia xua tay: “Ta, chủ ý đã định. Chờ đến ta cùng nương ngươi thân thể không thể động đậy được nữa, đến lúc đó mới nói tới chuyện nuôi dưỡng sau.”

Lão thái gia đã quyết, liền không thể dễ dành thay đổi: “Trước từ phòng ở chia ra đi. Hiện tại ai đang ở đâu thì đều thuộc sở hữu của người đó, bao gồm cả gia cụ, phòng bếp, dụng cụ đều là một bộ liền chẳng thể phân biệt được, ta nghĩ các ngươi cũng thấy chướng mắt. Về phần chuyển nhà thì nghe theo ý của các ngươi.Tiền đều là do Khanh nhi cùng Đông Dương

https://thuviensach.vn

kiếm, cho nên theo lý sẽ được nhiều hơn một chút. Ba nghìn ba trăm lượng chia như sau: một ngàn hai trăm lượng, một gian cửa hàng, năm mẫu ruộng tốt cùng năm mẫu sa địa; phần ruộng tốt, ruộng cát đều chia đều, ta và nương các ngươi già rồi nên không làm ruộng, các ngươi hàng năm đem một phần sang đây. Về phần tiền bạc cùng cửa hàng, chọn cửa hàng chỉ có thể có năm trăm lượng, không chọn cửa hàng có chín trăm lượng.” Chia xong trên tay lão thái gia còn bảy trăm lượng bạc, có chỗ bạc này hai lão nhân bọn họ có thể không cần nhờ con cái vẫn thể sống tốt được. Bất quá lão thái gia phân như vậy cũng không phải là vì tư tâm, hắn nghĩ nếu có thì tại sao phải dựa dẫm, hắn cũng có thể tự tay làm thân.”Phân như vậy các ngươi có ý kiến gì không?”

Lão thái gia phân như vậy là cực kỳ công bằng, đích thứ có bạc, chia nhiều như vậy khiến Tam gia cùng Tứ gia có điểm ngoài ý muốn.

Tứ gia hành lễ đạo: “Hài nhi hổ thẹn.”

Tam gia cũng vội hành lễ.

Lão thái gia hỏi: “Vậy ai chọn cửa hàng? Ai chọn chín trăm lượng?”

Tam gia cùng Tứ gia nhìn nhau, đều trầm ngâm, Tam gia nói: “Tứ đệ đối với kinh thương luôn có hứng thú, ta đối kinh thương không hề có cảm giác, ta chọn chín trăm lượng.”

Lựa chọn của Tam gia cũng nằm trong suy đoán của Tứ gia, chắp tay hoàn lễ nói: “Đa tạ Tam ca thành toàn.”

Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương kiếm được nhiều như vậy lại chỉ được phân có vậy sẽ có người nói không công bằng, nhưng ăn chung nồi thì sẽ thành như vậy, có kiếm được cũng là mọi người cùng kiếm! Hơn nữa nếu như không có nhiều như vậy thì nhà này chắc chắn không phân ra được!

https://thuviensach.vn

Dịch gia phân nhà bởi vì không nói qua với gia tộc nên không kinh động tới người trong thôn, Tứ gia nói lên trấn trên sống, Tam gia đến sống tại thôn bên cạnh, lúc đó người trong thôn mới biết Dịch gia phân nhà.

Trưởng thôn chạy tới hỏi lão thái gia có cái gì cần giúp không. Lão thái gia vội cảm ơn, nói qua nguyên do, nhẹ nhàng thoáng qua. Chờ đến lúc Tam gia và Tứ gia chuyển ra ngoài xong, Dịch Vân Khanh ở nơi cách nhà cũ không xa xây gian phòng ở mới. Nhà mới không to như nhà cũ, dù sao cũng không phải toàn gia ở, nhưng được cái sáng ngời thanh thoát, bản vẽ cũng là do Dịch Vân Khanh tự mình họa.

Sau đại môn là chính phòng sáng sủa, đi qua hành lang bên phải là tiểu viện tử của đại lão gia cùng Dư thị, tay trái sau hành lang là viện tử của Dịch Vân Khanh, trong viện có chính phòng, thư phòng, còn có phòng của Dịch Khiêm, phía sân sau chính là phòng ở của Liễu thị cùng Dịch Hạo, Dịch Thao, sau nữa là phòng bếp, sau còn có con suối nhỏ, theo dòng suối vòng ra sau chính là đại viện tử. Sau phòng ở chính là núi lớn, trước mặt nhìn tới những mảnh ruộng tốt. Phía đất trống trước viện, Dịch Vân Khanh tính toán chờ mùa xuân tới liền trồng ít cây trà2hoặc dã cúc3

Sau một tháng phòng ở cũng hoàn thành, tuy rằng không lớn như nhà cũ cũng không xa hoa như nhà địa chủ, nhưng bố cục tinh tế lại độc đáo mới mẻ, nhìn thấy không thể không tán thưởng vài lời.

2.Cây trà:

3. Dã cúc:

Cái đoạn chia tài sản thì mình xin giai thích một chút như này:

-Lão thái gia: 700 lượng cùng gian phòng ở mới xây

– Đại lão gia được 1200, một gian cửa hàng, 5 mẫu đất ruộng và sa địa

https://thuviensach.vn

– Tam gia: 900 lượng và hai mẫu đất ruộng và 3 mẫu sa địa

– Tứ gia: 500 lượng, một gian hàng, 3 mẫu đất và 2 mẫu sa địa.

Vì tác giả cũng không viết rõ lắm, nên mình cũng không quá chắc về phần này, nên nếu mình có hiểu sai thì các bạn góp ý cho mình.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 23: Liễu Thị Sợ Hãi

Tạm gác lại chuyện Dịch Vân Khanh xây khu ở mới cùng với âm thầm tìm kiếm Đông Dương như nào, Đông Dương ngày ấy sau khi rời khỏi thôn liền trực tiếp đi sâu vào trong núi.

Vượt qua tầng tầng đường núi, đi vào sơn động ôn tuyền ngày trước, sau hai ngày đem toàn bộ sơn động quét dọn sạch sẽ, sau đi săn mồi liền đưa cho hộ gia đình thành thật ở ngoài núi đem bán lấy tiền, rồi nhờ họ mua hộ những nhu yếu phẩm. Gạo, lương thực, dầu muối tương giấm, quần áo chăn đệm cùng các gia cụ thông thường khác, Đông Dương giống như con kiến chuyển nhà, từng chút một đem về sơn động, sơn động vốn dĩ không mang chút hơi thở của con người cũng dần giống một căn nhà, Đông Dương cảm nhận được một cỗ ‘vui sướng’ tràn ngập nội tâm.

Nếu bây giờ có người tìm được sơn động này nhất định sẽ phi thường kinh ngạc, bởi vì sơn động vốn cũng rất thích hợp để con người ở lại, qua tay của Đông Dương liền giống như nơi ẩn cư của thế ngoại cao nhân.

Đá vụn gần cửa động đã được Đông Dương thu dọn sạch sẽ, trên vách tường dọc thông đạo tối tăm ngày trước nay đã được treo đèn, dưới đất cũng là từng phiến đá chỉnh tề sạch sẽ, cuối cùng chính là cửa động dẫn tới ôn tuyền, bởi vì đỉnh động cao lại có cửa động lớn, khiến không khí lưu thông khô ráo, thoải mái, ôn tuyền trong vắt có thể thấy đáy, có lẽ vì chưa tới mùa đông, nhiệt độ trong ôn tuyền cũng không có nóng như đợt trước. Bốn phía huyệt động đều được giăng đèn, phía góc tường có đặt một bình sứ trắng hoa lan tao nhã, bình sứ trắng này chính là Đông Dương làm ra để trữ những lá trà dại. Gần đó là một chiếc bàn, trên bàn có bộ trà cụ men

https://thuviensach.vn

ngọc, cùng hai cái ghế tròn. Đối diện cái bàn là một cái giường đá tự nhiên, trên đó có dải một lớp da thú, trên nữa là một chiếc chiếu trúc được làm rất tinh mỹ, một cái gối và bộ chăn đã được gấp lại gọn gàng. Đầu giường có hai cái tủ, một cái để đựng quần áo, còn một cái Đông Dương cũng chưa biết nên đựng gì. Từ cửa huyệt động ôn tuyền đi ra liền có động nhỏ có con suối, Đông Dương liền sửa thành nhà bếp, củi gạo mắm muối tương cà đều được sắp đặt gọn gàng, đồ làm bếp cũng có đầy đủ, từ đó còn có hai động khẩu ở hai hướng khác nhau, một cái ướt át ấm áp có thể trồng nấm, một cái có độ ấm rất thích hợp để trữ rượu. Hai cái phát hiện này làm Đông Dương kinh hỉ vô cùng, nghĩ nếu không dùng tới thì thật lãng phí, liền ra ngoài núi đến, quán rượu lớn mua mấy chục vò hảo tửu, bắt dã lộc liền dùng ngâm rượu, ngoài ra còn cùng Lang Vương giết chết lão hổ có cừu oán ngày trước, hổ cốt, hổ tiên thêm hổ huyết đều là những dược liệu quý báu, Đông Dương tin tưởng rượu này chỉ cần trữ thêm một thời gian nữa thì chính là trân phẩm khó thể có được.

Sáng sớm, Đông Dương ăn qua loa màn thầu tự chế cùng ít cháo trắng, trên lưng đeo cung tiễn xuất môn, chuẩn bị vào núi săn thú đang ra ngoài kiếm ăn để chuẩn bị ngủ đông, xa xa đã được Lang vương tiếp đón, trên đường về còn nhặt được khúc gỗ có thể nuôi dùng làm cọc gỗ trồng nấm, mấy món dã vật mới mẻ cùng ít cơm tẻ dùng để làm bữa trưa, sau xử lý chút thịt làm món ăn thôn quê, da thú lông thú đương nhiên là được giữ lại. Xử lý xong mấy món ăn thôn quê thì vừa vặn trời cũng đã lên đến đỉnh núi, vội vàng ăn cơm chiều rồi tắm rửa, ngoài núi liền vang lên tiếng gào thét của Lang vương. Vội vàng đón tiếp Lang vương vào trong vách núi, trở ra liền đem theo tám cái bát lớn hảo tửu để trước mặt Lang vương.

Lang vương uống rượu, lại còn có thể chọn đúng hảo tử để uống các ngươi đã từng thấy qua sao? Dù sao thì y cũng chưa từng thấy, hơn nữa lại còn có người ở trong núi lấy rượu quý ra để báo ân Lang vương, lại càng chưa thấy thợ săn nào lại cùng Lang vương vây giết lão hổ!

https://thuviensach.vn

Mặc kệ Lang vương có nghe hiểu hay không, Đông Dương vẫn nói: “Chỉ uống tám bát này thôi, uống nhiều quá ngươi lại giống như mấy ngày trước buổi đêm còn gào thét khiến cho toàn bộ dã lang trong núi cũng ngẩng lên ngắm trăng gào thét, làm cho động vật trong núi không dám đi ngủ” Bao gồm cả y. Y xem như đã được học qua rồi, Lang vương chỉ uống rượu ngon nhưng tửu lượng thật sự không được tốt lắm.

Lang vương cúi đầu liếm rượu trong chén, đại khái là uống đến thư thái, quỳ rạp trên mặt đất, đem cái đầu sói cực đại gối lên chân trước, lỗ tai thỉnh thoảng lại rung rung, một bộ nhàn nhã hưởng thụ.

Đông Dương mỉm cười, thoải mái dựa vào cái ghế bên cạnh, nhìn trời chiều sáng tới chói mắt ở đỉnh núi xa xa, thích ý liền uống một ngụm rượu, không thích thì liền nhắm mắt lại ngủ. Gió mát từ từ thổi tới, nhìn sơn mạch liên miên, cái gì cũng không cần phải lo nghĩ, thoải mái sống qua ngày, nguyện không muốn thành tiên!

Đông Dương ở trong sơn động tiên cảnh đó qua ngày, thì Dịch Vân Khanh ở ngoài núi tìm y đến phát điên rồi. Ai cũng không nghĩ tới y lại trốn ở trong rừng sâu, càng không nghĩ tới ở trong núi sâu lại có một nơi như tiên cảnh như vậy, Đông Dương lại cố tình muốn trốn, luôn dặn người thường giúp y đổi đồ trên trấn không được nói cho ai biết về y, cứ thế Dịch Vân Khanh tìm khắp nơi, bao nhiêu lần cũng không thấy được một dấu vết nào.

Dự thị nghĩ nhỡ đâu Đông Dương đã quay về quê, nhưng Dịch Vân Khanh lập tức phủ nhận. Bởi vì hắn biết, những người thân bắt y thành nam thê, Đông Dương tuyệt đối sẽ không muốn nhận lại, y cũng không phải một người hiền lành cổ hủ vì quan hệ với người trong tộc mà phải nhắm mắt nhận người, điểm ấy từ chuyện đưa thư hòa ly cho hắn cũng có thể nhận ra được.

https://thuviensach.vn

Đảo mắt đã tới mùa đông khắc nghiệt, so với năm vừa rồi đại tuyết tới sớm hơn một chút, khoác lên toàn bộ thôn một bộ áo mới. Lọt vào trong tầm mắt chỉ có một màu trắng, gió lạnh mạnh mẽ thổi tới cũng đủ khiến người ta thấy rát cả mặt.

Hơn hai tháng không hề có tin tức, khiến Dịch Vân Khanh có lỗi giác rằng đã vĩnh viễn mất đi Đông Dương, đây là ông trời đang trừng phạt hắn vì đã không biết quý trọng y sao?

Ngày hôm đó đại tuyết đã ngừng rơi, Dịch Vân Khanh uống cốc trà nóng để đỡ đau đầu do hôm qua uống rượu giải sầu, Liễu thị biết ý đã chuẩn bị tốt điểm tâm mang tới.

Dịch Vân Khanh liếc mắt: “Lão gia cùng phu nhân đâu?”

Liễu thị đáp: “Lão gia cùng phu nhân đi về nhà cũ thỉnh an.”

“Tiểu thiếu gia đâu?”

“Tiểu thiếu gia cũng đi theo.”

Dịch Vân Khanh nhíu mày, hỏi tiếp: “Hạo nhi cùng Thao nhi đâu?” Thấy Liễu thị do dự, Dịch Vân Khanh liền đoán được: “Vẫn còn ngủ trên giường?”

Liễu thị cúi đầu: “… Hạo nhi cùng Thao nhi còn nhỏ…”

Vẻ mặt của Liễu thị khiến Dịch Vân Khanh tự tiếu phi tiếu, nhìn vẻ mặt ngoan hiền của nàng, một lúc lâu sau mới hỏi: “Có phải hay không thấy ta thật vô tình? Thật tàn nhẫn?”

“Thiếp thân không dám.”

“Ngoài miệng không dám, nhưng trong lòng đang không ngừng chửi rủa ta đi?” Lời nói của Dịch Vân Khanh làm cho Liễu thị kinh sợ quỳ xuống,

https://thuviensach.vn

nước mắt tràn mi.

“Thiếp thân không dám, đại thiếu gia hiểu nhầm thiếp thân.”

Dịch Vân Khanh nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Liễu thị, mỉm cười. Vì nàng còn chưa từ bỏ ý định diễn trò, một câu thật tình mà nói, hắn chưa từng thích Liễu thị, thậm chí mà nói thú nàng cũng là do trưởng bối an bài, cách làm người của Liễu thị hắn đã thấy đến nhất thanh nhị sợ, mười phần mười là trong ngoài không đồng nhất, tâm cơ thâm trầm. Nước mắt cùng giả bộ đáng thương là vũ khí của nàng. Vốn dĩ người gả cho hắn phải là tỷ tỷ của nàng, là Liễu thị ngầm tự tay hãm hại danh dự khuê phòng của tỷ tỷ nàng, xong lại trước mặt mọi người nói là nàng đã chứng kiến, về sau Liễu gia cũng có ý thoái thác, nhưng ván đã đóng thuyền nàng như nguyện được gả vào Dịch gia. Liễu thị ở Dịch gia bốn năm, đùa giỡn tâm cơ cùng giả bộ đáng thương, cũng có hại người bên ngoài, thân nhị thúc vì tư lợi mà không ngừng tính kế chèn ép chất tử của mình, là người như nàng chẳng lẽ lại không làm chút việc gì giống vậy sao?

Dịch Vân Khanh tự nhận không phải là người ác, nhưng cũng không phải là thánh nhân, không có ánh mắt đồng tình người khác, nếu như muốn đứng ở vị trí hưởng thụ này, quả thực phải gánh vác hậu quả thất bại, thắng ở nơi tính được thiệt hơn, bị đánh bại cũng không đáng thương. Liễu thị trước kia tâm cơ thế nào hắn có thể bỏ qua, nhưng không nên đã bị hắn cảnh cáo mà nàng vẫn dám tính kế Đông Dương, tính kế giành thân phận chính thê, tính kế hãm hại thanh danh của Đông Dương, xong lại giấu diếm bức thư của Đông Dương. Hắn đã nhìn thấu, đây là một nữ nhân mười phần ích kỉ, trước mặt thì nói là vì thương hắn, nhưng sau lưng thì chỉ vì cái vị trí thân phận chính thê của trưởng tôn Dịch gia, vì vị trí này đại biểu cho vinh hoa. Đây là một nữ nhân ham hư vinh, hắn vẫn luôn nhìn rõ. Ngón tay xoa xoa gõ xuống bàn, ánh mắt thâm thúy nhìn nữ phụ vẫn còn đang giả bộ đáng thương. “ Nghe nói tỷ tỷ ngươi vì không muốn gả cho tên gia phó đã phá hủy khuê dự của nàng, đã bị người trong gia tộc đưa đi làm ni cô sau

https://thuviensach.vn

đó liền đi theo cửa Phật. Ngươi, nửa đêm nằm mơ cũng không thấy áy náy sao?"

Liễu thị quỳ trên mặt đất, toàn thân run lên. "… Đại thiếu gia nói vậy là có ý gì, thiếp thân không hiểu." Vẻ mặt bên ngoài không che giấu được nội tâm sợ hãi của Liễu thị, trong tâm nàng đã bị dọa đến rối loạn.

Dịch Vân Khanh vẫn gõ gõ xuống bàn, lạnh mặt nói: "Là có ý gì trong lòng người hiểu được. Ta cũng nói trước, sau này ngươi tốt nhất là nên an phận thủ thường, như vậy ta có thể đảm bảo cho người một cuộc sống vô lo, nếu không, đến lúc đó đừng trách ta không nể tình."

Lời nói lãnh ngạnh của Dịch Vân Khanh khiến cho những gì Liễu thị định nói đều bị ngẽn lại cổ họng. Nàng đã đi theo Dịch Vân Khanh bốn năm, nếu như không có chứng cớ, người này tuyệt đối sẽ không xác định sự việc kia là do nàng hãm hại. Lúc này Liễu thị cũng hối hận, vì cái gì đã biết rõ hôn sự này có được là do nàng tính kế, khiến nàng bốn năm làm ra nhiều mộng đẹp như vậy, nguyên tưởng rằng kế hoạch không có chút sơ hở nào, hóa ra trong mắt nam nhân trước mặt này lại đang làm trò cười sao? Nhìn nàng truy đuổi phế tận tâm cơ, nguyên tưởng rằng thành công vững vàng ngồi trên vị trí chính thê, kết quả lại là giấc mộng Nam Kha?

"… Đứng dậy đi. Gọi Hạo nhi cùng Thao nhi dậy, Khiêm nhi là đệ đệ còn biết sáng sớm phải đi thỉnh an trưởng bối, bọn họ hai ca ca thế nào lại không biết chuyện này?"

Liễu thị nghe theo, đứng dậy rời đi.

Không lâu sau đại lão gia cùng Dư thị trở về, Dịch Vân Khanh liền tới thỉnh an, không thấy Dịch Khiêm, liền biết được nó đã bị lão thái gia giữ lại nhà cũ ăn cơm. Từ khi ba người con rời khỏi nhà cũ, lão thái gia liền mời tới hai người quản gia, một người phụ trách ngày ba bữa cơm, một người

https://thuviensach.vn

phụ trách những việc sinh hoạt hàng ngày. Tuy rằng không còn náo nhiệt như trước kia, nhưng cũng khó được thanh tĩnh như lúc này.

Tỉnh rượu, Dịch Vân Khanh hưng trí không cao, thấy tuyết ngừng rơi liền mang theo cung tiễn lên núi.

Dịch Vân Khanh vốn dĩ không tính vào sâu trong núi, dù sao hắn cũng chỉ có một mình, phải lấy an toàn làm trọng. Cũng không biết là vì cái gì, có lẽ là do thế giới toàn màu trắng làm con người ta bị mê hoặc, cũng có thể là do duyên số, đến khi Dịch Vân Khanh bất tri bất giá nhận ra bản thân đã đi vào nơi mà bình thường rất ít khi hắn tới, hơn nữa thực không hay ho còn bị dã thú đuổi theo.

Mùa đông là mùa dã thú cực kì nguy hiểm, vì con mồi đã giảm bớt, thực vật cũng không còn nhiều. Dịch Vân Khanh vận khí thật không tốt, đụng phải báo hoang ra ngoài kiếm ăn. Báo là dã thú nhanh nhẹn mà cực nguy hiểm, lại là lúc thiếu thức ăn, chỉ cần nhìn thấy, Dịch Vân Khanh liền bị coi thành con mồi.

Dịch Vân Khanh không lỗ mãng đến mức cùng con báo đối nghịch, chỉ dùng cung tiễn cùng con báo vừa đánh vừa lui, liền bất tri bất giác đi sâu vào trong rừng. Cái gọi là người đang không gặp may thì liền gặp họa, trong lúc chạy trốn khỏi con báo, Dịch Vân Khanh một cái không cẩn thận liền bị cành cây làm bị thương ở chân không nói, còn bị lăn xuống sườn núi, đầu bị nện xuống tầng băng dầy dẫn tới hôn mê

Trước khi hôn mê hắn nghe được sói tru, ở trên sườn núi có tầm tám con lang đang chằm chằm theo dõi hắn, đi đầu là Lang vương cao lớn uy mãnh, và sau đó từ sau lưng Lang vương có một người chậm rãi đi đến.

Dịch Vân Khanh rất muốn nhìn cho rõ, cố gắng mở to mắt, nhưng đầu bị va chạm mạnh như thể đập vào cự thạch, ngón tay run rẩy: “Đông…… Dương…?”

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 24: Nhân Họa Đắc Phúc

Cơn đau ở chân khiến cho Dịch Vân Khanh từ hôn mê tỉnh lại, nhưng so với vết thương ở chân, hắn lại càng chú ý tới bóng người mà hắn nhìn thấy trước khi rơi vào bóng tối: " Đông Dương!" Bật dậy thật mạnh mà quên mất cái trán đang bị thương, lập tức liền choáng váng mà ngã xuống.

Từ phòng bếp Đông Dương vội vã đi tới, không nói một lời, lấy gối đầu rồi giúp hắn dựa vào.

Dịch Vân Khanh ngây ngốc nhìn dáng người mà hắn điên cuồng tìm kiếm suốt thời gian qua, trong ánh mắt tỉnh táo ấy không giấu nổi sự vui sướng.

Đông Dương không nói gì, tùy ý để hắn dùng ánh mắt nóng bỏng đó đánh giá mình, giúp hắn dựa vào gối liền dứt ra rời đi.

Dịch Vân Khanh theo bản năng cầm tay y."Đông Dương…"

Đông Dương do dự không biết nên gọi hắn là gì, theo lẽ mà nói, y đã chủ động hòa ly hiện không thể gọi hắn là đại thiếu gia, gọi hắn là Dịch công tử hay Dịch thiếu gia lại có vẻ không được tự nhiên, liền đơn giản là không gọi hắn. Rút lại tay: "… Vết thương ở chân ta đã thoa dược, nghỉ ngơi hai ngày liền khỏi. Có chút bị cảm lạnh, ta đi nấu cho ngươi ít dược." Bưng bát dược tới, nhìn hắn uống hết, đưa qua chén trà nóng rồi thu hồi lại bát dược. "Hôm nay đã quá muộn, ngày mai ta sẽ đưa ngươi trở về sau." Đông Dương là người mềm lòng, không thể thấy chết mà không cứu, cũng không thể không để ý tới, chỉ có thể đem Dịch Vân Khanh thành người bệnh mà

https://thuviensach.vn

nhất mực chiếu cố, nghĩ sáng sớm mai liền đưa hắn ra khỏi khu rừng sâu rồi để hắn tự mình trở về.

Không nghĩ tới, đã tìm y suốt hai tháng nay, Dịch Vân Khanh hắn lại có thể như vậy mà tìm ra? Bất quá lúc này hắn cũng không vội, chỉ cần tìm thấy người, hắn liền có biện pháp để mang y trở về.

Không nói Dịch Vân Khanh lấy đâu ra loại tự tin này, dù sao bản thân cũng giống như đã được dùng thuốc an thần, trong lòng thấy thanh thản, liền quan sát xung quanh, đánh giá huyệt động rồi nhìn thấy hai cái ôn tuyền đang bị tuyết che giấu kia, lập tức nhãn tình sáng lên: “Đông Dương, Đông Dương!”

Nghĩ rằng Dịch Vân Khanh xảy ra chuyện gì, Đông Dương vội vàng từ phòng bếp chạy tới, vội vã hỏi: “Làm sao vậy?”

Dịch Vân Khanh chỉ vào ôn tuyền: “Đó là ôn tuyền đúng không?”

Đông Dương giật mình, gật đầu.

“Ta muốn tắm.” Dịch Vân Khanh đúng lý hợp tình yêu cầu, một chút tự giác bản thân là người bệnh đều không có.

Đông Dương chần chờ nói: “Chân ngươi đang bị thương…”

“Không sao cả, ngươi giúp ta, chỉ cần không để miệng vết thương dính nước là được rồi.” Nói xong giả bộ đáng thương nhìn Đông Dương: “ Đông Dương, hôm nay ta ở trong rừng bị báo hoang đuổi theo nửa ngày, ra cả một thân mồ hôi lạnh…”

Dịch Vân Khanh là một người có ngũ quan phi thường tuấn tứ, phong tư xuất chúng, lúc này đôi mắt đẹp đó giống như đang cầu xin mà nhìn y, tóc có chút loạn quả thật có cảm giác thật đáng thương.

https://thuviensach.vn

Đông Dương mềm lòng, liền đáp ứng. Cẩn thận đỡ người xuống giường, ra khỏi ổ chăn ấm áp khiến Dịch Vân Khanh rùng mình một cái. Đông Dương liền vội vã đỡ hắn tới gần ôn tuyền.

Tuyết quanh bờ ôn tuyền còn đọng, bước nhẹ lên xèo xèo vang, gió lạnh đến xương, nhưng khi tiến vào ôn tuyền cũng không có cảm giác rét lạnh. So với thân nhiệt hơi cao hơn một chút, ngâm mình trong làn nước không đến mức quá nóng này thật làm cho người ta thoải mái đến cực điểm.

Đông Dương sợ thời điểm cởi quần áo sẽ bị lạnh, cho nên khuyên hắn vẫn mặc lý y trong ôn tuyền, chỉ là vừa vào trong nước, Dịch Vân Khanh liền không kiên nhẫn mặc quần áo ngâm trong đó, vì thế chờ đến lúc Đông Dương tìm được đồ cố định thương thế ở chân quay lại thì người kia đã đem mình lột sạch sẽ. Thân thể trắng nõn ở trong nước như ẩn như hiện, một bên chân trắng thon dài lộ ra bên ngoài, trên đó có một miệng vết thương cực kì phá hư mỹ cảm. Miệng vết thương không sâu, cũng không đến mức tróc da bóc thịt, nhưng vết thương này không nên có ở đó, khiến cho người ta chướng mắt.

Ghé thân vào phiến đá, Dịch Vân Khanh nhìn Đông Dương đang cẩn thận quấn mấy tầng băng gạc thật dày quanh vết thương, lại cẩn thận căn dặn hắn là không được để vết thương dính nước, chính là lúc chuẩn bị đứng dậy rời đi, tay Dịch Vân Khanh lại giữ chặt góc áo y, ghé sát vào nói: “ Đông Dương…. Ta đói bụng…”. Tùy tiện ăn chút điểm tâm liền mang theo cung tiễn vào núi, bị báo đuổi theo đến cơm trưa lâu như vậy rồi vẫn chưa được ăn, lúc nãy bụng đã kháng nghị.

Đông Dương tức giận trừng mắt, ngươi không cứ chút lại gọi y gây sức ép, thì lúc này đồ ăn cũng đã sẵn sàng trên bàn rồi!

Dịch Vân Khanh da mặt siêu dày nhìn y, một chút cũng không chột dạ chính mình đang giằng co với y.

https://thuviensach.vn

Đông Dương chán nản, quay lại phòng bếp làm bữa tối. Một món gà rừng hầm với nấm, một món thịt thỏ xào, còn có một món canh mộc nhĩ với thịt, cơm tẻ, ở trong thâm sơn này mà Đông Dương được một bàn ăn như vậy thật quá tài giỏi, đặc biệt là có nấm mộc nhĩ, mấy thứ này đều hiếm đến nỗi ngay cả mùa xuân cũng khó mà được ăn, chứ đừng nói là ở trong mùa đông khắc nghiệt

Chỉ là nam nhân bị thương kia vẫn là không vui, chiếc đũa trạc trạc trong bát, ủy khuất cúi đầu.

Đông Dương vốn dĩ không muốn để ý tới, có thể là do nam nhân bị thương lại dính phong hàn, giống như người bệnh lại thêm bệnh, vì thế hỏi: "Không hợp khẩu vị?"

Dịch Vân Khanh nâng hạ mí mắt, sau lại cúi đầu nghịch cơm trong bát. Theo lý mà nói, năm nay hạn hán, được ăn cơm trắng chính là cuộc sống khó có được, chỉ dựa vào tay nghề săn bắn xuất chúng nên Đông Dương cũng không thiếu tiền bạc, cho nên cũng sẽ không ủy khuất bản thân. Từng hạt gạo trắng ngần được nấu vừa phải, để ở trong chén nhìn thật ngon miệng, nhưng Dịch Vân Khah chỉ nghịch nghịch chứ không ăn, sau lại yếu ớt ủy khuất nói: "Đầu có điểm đau, không muốn ăn… Ta muốn ăn món mì nước ngươi làm …"

Nếu Đông Dương là người có tình tính không tốt lúc này khẳng định sẽ đem chén cơm đó đổ lên đầu Dịch Vân Khanh mà mắng to: Vừa rồi là ai kêu đói bụng? Hiện tại lại nói không muốn ăn? Không ăn thì thôi!! Nhưng Đông Dương lại không như vậy, chỉ trừng mắt nhìn hắn rồi lại cúi đầu ăn cơm. "Không có".

Nghe vậy Dịch Vân Khanh không nói, thả chiếc đũa xuống, hạ bả vai, nghiêm mặt một bộ dáng không thoải mái, không muốn ăn, kỳ thật trong lòng hận không thể không cắn Đông Dương hai cái. Người không lương

https://thuviensach.vn

tâm, đối với người khác thì siêu kiên nhẫn như vậy để làm gì, mà tới lượt hắn thì liền hếch cái mũi dựng thẳng mắt? Cớ là vì sao?

Có lẽ bản thân Dịch Vân Khanh cũng không phát hiện, câu độc thoại nội tâm này của hắn không phải là sinh khí mà là ghen!

Sau một lúc lâu, Đông Dương liền "ba" một tiếng, thả bát đứng dậy, "… Chịu thua ngươi!" Xoay người quay lại bếp không lâu liền bưng ra một chén mì nóng hầm hập, trên mặt bát mì to còn có rất nhiều nấm cùng hai quả trứng gà, đặt lên bàn cũng không nhìn bên kia."Ăn hết!"

Dịch Vân Khanh vui vẻ gật đầu, tựa hồ một chút cũng không đề ý tới phản ứng của người kia, cầm chiếc đũa gắp đồ vào miệng, một chút cũng không dừng lại, một bộ ăn với tốc độ ánh sáng.

Đông Dương âm thầm trừng mắt nhìn, y nấu mỳ chất lượng ra sao, y là người nắm rõ nhất, bình thường cũng ăn được hai vắt. Y là nam nhân bình thường cũng ăn không ít, lúc này hai vắt mì giống như một vắt được đưa vào bụng, không phải vì y tiếc miếng ăn mà là kinh ngạc, chẳng lẽ Dịch gia sau khi y rời đi liền không có đủ cơm ăn sao? Mắt thấy Dịch Vân Khanh ăn hết, mặt còn không hết hi vọng còn muốn một bát canh mộc nhỉ, Đông Dương vội ngăn cản: " Nghỉ ngơi một lát rồi lại ăn."

Dịch Vân Khanh nắm lấy bàn tay Đông Dương đưa qua: "Ta nghe lời ngươi." Thần sắc bình thường, bộ dáng một chút không thấy giả, lại đối với Đông Dương nở nụ cười ấm áp nhu hòa, nguyên bản là một bộ phong tư xuất chúng nay với nụ cười này thành Phong Thần tuấn tú dung mạo xuất sắc.

Đông Dương hoảng hốt, rút lại tay rồi chạy đi pha trà. "Không chuẩn bị được trà tốt, đây là trà ta tự chế từ những lá trà dại, ngươi uống thử xem thế nào?"

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh tiếp nhận chén trà, đầu ngón tay vô tình xẹt qua lòng bàn tay Đông Dương, nhưng y lại như không phát giác mà chỉ chú tâm vào việc đưa cho hắn chén trà, quả nhiên là một quân tử phi lễ không xem, phi lễ không nói, phi lễ không động, khiêm khiêm quân tử.

Ăn cơm xong, Đông Dương đem dọn chén đũa, đem quần áo Dịch Vân Khanh thay ra dùng nước trong ôn tuyền giặt qua rồi hơ bên đống lửa cho khô. Dịch Vân Khanh cao hơn Đông Dương một chút, thân hình cũng lớn hơn một chút, cho nên y phục mặc trên người đều nhỏ hơn.

Dịch Vân Khanh cũng không đến nháo, hắn hiện tại là tò mò nhìn ngắm toàn bộ sơn động thần kì này. Ôn tuyền ở bên cạnh một cái ao tuyết mà không bị nhiễm lạnh, hơn nữa hơn phân nửa sơn động rõ ràng đều bị phủ một tầng tuyết, dẫm lên tuyết cũng thấy lạnh, nhưng ở nơi không dính tuyết lại như là một vùng đất khác, rất ấm áp khô ráo.

“Sau khi rời khỏi nhà, người vẫn luôn ở lại nơi này?” Dịch Vân Khanh hỏi.

Đông Dương sợ run lên, gật đầu.

“Khi nào thì phát hiện được sơn động này?”

Đông Dương quay đầu lại, nhìn thần thái nhàn nhã giống như chỉ là tùy ý hỏi một chút của Dịch Vân Khanh, rồi mới trả lời. “Lần bị gãy xương”. Giương mắt ý bảo nhìn lên chỗ lỗ hổng nói: “Cỏ linh chi kia chính là phía trên kia hái xuống, khi ngã xuống vừa vặn rơi vào nơi có ôn tuyền này.”

Dịch Vân Khanh trong tâm căng thẳng, ngẩng đầu nhìn đỉnh động thật cao kia, trong tâm thấy may mắn là rơi vào nơi cạnh ôn tuyền.

Câu được câu không trò chuyện liền qua được hơn phân nửa thời gian, đợi cho quần áo khô, hai người cũng chuẩn bị nghỉ ngơi. Đông Dương trước đỡ Dịch Vân Khanh nằm lên giường, đắp chăn, người nào đó liền

https://thuviensach.vn

không biết lấy ở đâu ra cái ghế nằm rồi dùng da thú trải lên, sau lại có chăn bông, xong xuôi cũng thành một cái giường tạm.

Đông Dương mới chuẩn bị xong thì Dịch Vân Khanh liền đứng dậy, cho là đối phương muốn ra ngoài giải quyết việc riêng, liền hảo tâm đi qua đỡ hắn. Không nghĩ Dịch Vân Khanh lại lắc đầu: " Ta ngủ ở ghế ngươi ngủ trên giường."

Đông Dương tất nhiên là không chịu, y cũng không nhẫn tâm để người bị thương lại có bệnh nằm ngủ trên ghế.

Dịch Vân Khanh lại kiên trì, hai bên tranh luận, lúc sau Dịch Vân Khanh đưa ra hai lựa chọn. Một, hắn ngủ ghế nằm, Đông Dương nằm giường. Hai, là cả hai cùng ngủ giường.

Cái giường đá lớn kia đừng nói hai người, dù có thêm hai người nữa cũng không thành vấn đề. Chính là Đông Dương không được tự nhiên, y đối với việc nằm ngủ cùng giường với Dịch Vân Khanh có một bóng ma.

Tranh luận gay gắt, Dịch Vân Khanh nói: "Vậy thì cả hai cùng ngủ giường, dù sao ngươi cũng chỉ lưu ta ở lại có một đêm."

Đông Dương nghỉ sáng sớm mai sẽ đưa hắn trở về, vậy tính ra cũng chỉ có một đêm, tiếp tục tranh cãi cũng không được kết quả gì, đơn giản liền đồng ý. Đồng ý chính là đồng ý, nhưng Đông Dương vẫn là đem giường và chăn tách ra.

Dịch Vân Khanh nghiến răng. Phòng hắn như phòng cướp! So đi so lại đến nay số lần đắc thủ cũng chưa quá một bàn tay! Nhịn! Trong lòng nghĩ vậy, liền thành thành thật thật đi ngủ.

Hơn nửa đêm, cảm thấy người bên cạnh không nhúc nhích cái tâm tư gì, Đông Dương liền yên tâm, lập tức cũng chìm vào mộng đẹp.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm hôm sau, Đông Dương vội chuẩn bị làm điểm tâm, rồi giúp Dịch Vân Khanh rời giường ăn điểm tâm, dọn dẹp một chút rồi đưa hắn trở về. Ra khỏi rừng sâu liền thấy ngay đường vào núi, Đông Dương liền dừng lại, từ xa nhìn Dịch Vân Khanh từng bước từng bước rời khỏi. Y nghĩ, Dịch Vân Khanh nếu không nhắc tới bức thư hòa ly nghĩa là hắn đã chấp nhận chuyện này, đó cũng là nguyên nhân Đông Dương ngày ngày nhường nhịn chỉ để chờ tới hôm nay.

Không nghĩ tới, đây chỉ là suy nghĩ của cá nhân y, Dịch Vân Khanh không nhắc tới thư hòa ly không phải là vì hắn đã chấp nhận mà căn bản là không để bức thư đó vào mắt, bởi vì, hắn không cho phép.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 25: Rượu Hổ Cốt

Đông Dương cho rằng lần gặp mặt đó là ngoài ý muốn, chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi, một lần là đủ rồi. Không nghĩ tới Dịch Vân Khanh sau khi về tới nhà, liền đem chuyện tìm được Đông Dương nói ra, cả nhà đều vui mừng, đồng thời cũng cự tuyệt chuyện mang Dịch Khiêm vào núi tìm Đông Dương, nghỉ ngơi hai ngày, đem chân chữa khỏi, liền đem theo một bao lớn cùng cung tiễn tiến vào núi.

Vì thế chạng vạng hôm nay, Đông Dương đi săn trở về liền thấy trên bàn gỗ ở gần cửa sơn động có một cái bao lớn, trong ôn tuyền một nam nhân ở trần đang giơ chén uống rượu, nụ cười đem quang mang bắn ra bốn phía.

Đông Dương: "…" Ai tới nói cho hắn biết, đây là tình huống gì?!

Dịch Vân Khanh từ trong động lấy ra hảo tửu, xem như không thấy biểu cảm ngạc nhiên của Đông Dương khi thấy hắn. Tự mình pha trà, tự mình đem quần áo gì đó trong bọc chiếm lấy nửa tủ quần áo, trưng dụng cái tủ mà Đông Dương chưa quyết định được nên để cái gì, để đựng những văn phong tứ bảo mà hắn mang đến, Dịch Vân Khanh tự hành sổ bất thắng sổ1, rõ ràng đem mình trở thành chủ nhân thứ hai của sơn động ôn tuyền này. Tự hành sổ bất thắng sổ (thành ngữ): tự mình làm nhiều việc đến mức không đếm được.Đông Dương suy tính, lấy tay nhu nhu cái trán, trực tiếp gián tiếp ám chỉ không ít. Cũng mặc kệ y dùng lý do gì, Dịch Vân Khanh đều có thể bất động thanh sắc đem mọi điều đẩy trở về, tỷ như:.

"… Trong núi có trận tuyết lớn, dã thú đều thiếu thức ăn, đại thiếu gia một mình chạy vào trong núi sâu…."

https://thuviensach.vn

“ Không sao, ta đều đi bằng những đường đã đi qua, lại còn có cung tiễn.”

“ Cho dù có cung tiễn cũng không quá an toàn…”

“ Tay nghề săn bắn của ta đều là có Đông Dương dạy, thường ngày không phải đều nói ta đã là trò giỏi hơn thầy sao? Nếu Đông Dương có thể ở trong thâm sơn rừng già này, ta chỉ ở vài lần như thế nào lại không thể?” Nói xong, vỗ vỗ tay Đông Dương, cười nhu hòa: “ Ta biết Đông Dương lo cho ta, yên tâm, ta đều biết chừng mực.”

Ai lo cho ngươi?! Đông Dương rút tay lại, xoa xoa: “ Mùa đông khắc nghiệt rồi cũng sẽ đến lễ mừng năm mới, đại thiếu gia rời khỏi nhà cũng không tốt lắm đâu…?”

“Chính là vì mùa đông khắc nghiệt nên ta mới có thời gian rảnh, lễ mừng năm mới cũng còn cách hai mươi bảy hai tám ngày, không vội. Lễ mừng năm mới năm nay cũng có ít người, đơn giản.” Lễ mừng năm mới vừa rồi bởi vì có nhiều người nên đồ vật này nọ cũng phải chọn nhiều, nhưng năm nay có ít người, tự nhiên là có thể bớt đi rất nhiều việc. Thấy Đông Dương hồ nghi, liền thuận miệng: “ Gia gia chủ trì phân gia rồi. Tam thúc, tứ thúc đều ở bên ngoài xây nhà rồi, ta cũng ở không cách nhà mới xây kia quá xa.”

“Lão thái gia cùng lão phu nhân ở đâu?”

Dịch Vân Khanh cười càng nhu hòa, lão thái gia đối với Đông Dương cũng coi như là công bằng, chỉ có lão phu nhân vẫn còn thấy Đông Dương không vừa mắt, lại có thêm Tam nương, Tứ nương cùng Liễu thị thêm lửa nên mới cho y không ít phiền toái, lúc gần đi lại còn phạt y quỳ trong mưa vài canh giờ. Nhưng vừa nghe tới chuyện phân gia, Đông Dương không hỏi chia như thế nào, mà lại quan tâm xem hai lão nhân đang ở đâu, đây chính là tính cách hiếu lễ nghĩa của Đông Dương. Thiện lương, hiếu thuận, không

https://thuviensach.vn

mang thù, những phẩm chất tốt đẹp như vậy sao đến giờ hắn mới phát hiện ra? Bất quá cũng may, hiện tại cũng chưa phải là quá muộn. “ Gia gia cùng nãi nãi kiên tri ở lại nhà cũ mới xây đó, mời thêm hai người tới chiếu cố, lương thực mỗi tháng chúng ta đều đưa qua, tuy rằng không được náo nhiệt như trước, nhưng hai lão nhân cũng đã lo nghỉ cả đời, nay cuộc sống trở nên yên tĩnh cũng coi như hai người đang được nghỉ ngơi an dưỡng.” Lúc đầu lão thái gia cũng muốn tìm hai ba người bạn cùng lứa tuổi ở trong thôn thi thoảng qua lại, không nghĩ tới hắn ở tại nhà cũ lại nảy sinh thú chơi hoa cỏ. Lão phu nhân cũng không phải là người chịu ngồi yên, nhàn rỗi thì lấy đồ nghề ra phơi phóng, muốn nói chuyện sẽ kêu Dư thị sang lải nhải lải nhải. Ngày ngày trôi qua đều rất tốt.

“Lão nhân gia vẫn là thích náo nhiệt đi ” Đông Dương đối với hai người đã sống an nhàn sung sướng cả đời, lại vì đại họa năm nào mà chịu cảnh người đầu bạc tiễn người đâu xanh, trong lòng cũng phải chịu khổ sở.

“Hai nhà cũng gần, phụ thân cùng mẫu thân mỗi ngày đều mang theo Khiêm nhi tới thỉnh an hai người, cơ hồ đối với trước kia chưa phân gia mà nói cũng không khác biệt lắm. Chờ đến khi hai vị lão nhân thấy chán liền đón hai người qua ở, chỉ sợ đến lúc đó hai người đã quen ngày ngày an bình dưỡng lão, lại chê chúng ta nhiều chuyện.”

Xét về tâm kế cùng tâm mắt, Đông Dương có thúc ngựa cũng không vượt qua được Dịch Vân Khanh, chờ đến lúc Đông Dương còn muốn tiếp tục đuổi người, thì Dịch Vân Khanh đã muốn thổi tắt đèn tự mình đem ghế nằm ra, lại tự mình trải da thú ra rồi chui vào nói một tiếng ‘mệt mỏi, ngủ trước’, đem Đông Dương nhìn một màn này không thể nói thêm gì.

Nghĩ nam nhân này là không mời mà tới, nhưng lại nơi nơi tự chủ làm việc, đem sơn động này thành nhà của mình, lại cố tình bỏ qua ý tứ đuổi người của y, Đông Dương giận. Không nhìn tới nam nhân thân hình cao gầy đang co ro nằm trong cái ghế nhỏ đó có khó chịu thế nào, tự thổi đèn

https://thuviensach.vn

rồi nằm lên giường đá đã được trải sẵn lông thú, chui vào ổ chăn, quản ngươi ngủ bị rơi hay ngủ không thoải mái!

Sáng sớm ngày thứ hai, Đông Dương đã chuẩn bị tốt điểm tâm, tự mình ăn xong, cố tình không nhìn tới Dịch Vân Khanh. Y nghĩ chỉ cần coi nam nhân này không tồn tại, hắn hắn là sẽ thấy nhàm chán mà rời đi đi?

Dịch Vân Khanh đem thần thái Đông Dương đều xem ở trong mắt, âm thầm bật cười. Nếu chỉ có điểm ấy thái độ lãnh đạm có thể làm cho hắn biết khó mà lui, vậy hắn liền không phải là Dịch Vân Khanh. Núi không theo ta, ta liền đi theo núi, vì tâm của người này, đê tiện là cái thứ gì?

Hôm nay lại rơi một trận tuyết lớn, từ trên đỉnh từng đợt tuyết lớn rơi xuống, che lấp hơn phân nửa nền động, Dịch Vân Khanh cường ngạnh đem Đông Dương kéo tới ôn tuyền, ngâm hơn nửa ngày, buổi chiều lại mặt dày mày dạn nói lạnh leo lên giường nằm, đợi cho Đông Dương ngủ say, liền đem hai khối chăn giường hợp lại thành một.

Đợi đến ngày hôm sau, Đông Dương tỉnh dậy phát giác, cũng chỉ âm thầm buồn bực. Y biết y không thể tiếp tục để nam nhân này phóng túng, nam nhân này da mặt đã muốn dày đến tát nước không trôi! Thấy Dịch Vân Khanh lại tự tiện nhảy vào hầm rượu, lấy rượu tự uống một mình, Đông Dương buồn bực nhịn không được. “Đại thiếu gia, đây là sơn động của ta.”

Dịch Vân Khanh uống rượu cảm thấy hương vị có điểm không đúng lắm, nhưng lười đem đổi, nhìn thấy Đông Dương tức giận trừng y nhưng vẫn bày ra bộ dáng toàn lực chịu đựng, cười thầm nói: “Đông Dương nói đây là sơn động của ngươi, vậy có chứng cứ gì không? Thiên hạ rộng lớn hay đất đai, tân mộc chi tân3hay là vương thần, đều là của triều đại chúng ta, chỉ cần không phải là đất tư,tất nhiên mỗi người đều có quyền hưởng dụng.”

3.Tân mộc chi tân: Cây non mới mọc

https://thuviensach.vn

Đông Dương chán nản. Tính tình lúc này cũng chỉ là một cỗ vô lực, dây dưa như vậy cũng không có ý gì, xoa xoa hai bên thái dương căng chặt hai ngày nay, bình tĩnh hỏi: “Đại thiếu gia rốt cuộc muốn thế nào? Ta đã đưa thư hòa ly, đại thiếu gia cũng nhận rồi, còn dây dưa như vậy là có ý gì?”

Dịch Vân Khanh không đáp, hỏi lại: “Đông Dương tính ở mãi lại sơn động này sao? Làm người tránh khỏi sự đời sao? Không có người thân, không có bằng hữu, ai cũng không có, một năm hai năm có thể không sao, nhưng năm năm sáu năm sau thì sao? Con người là sống theo bầy đàn, một người một mình sống không thấy tịch mịch sao?”

Đông Dương nhướng mày: “Chuyện này, cũng không cần đại thiếu gia nhọc tâm.”

Nhìn bộ dáng hận không thể đem hắn đá ra ngoài của người đối diện, trong lòng Dịch Vân Khanh dâng lên một cỗ chua xót. “ Giống như ngươi chưa từng gọi tên ta… Có phải hay không… Ngươi… hận ta?”

Minh lang mặt mày bán liễm(Dung mạo sáng lạng của người thanh niên nhăn lại),Đông Dương trầm mặc không nói.

Dịch Vân Khanh nội tâm đau xót, ngửa đầu uống một ly rượu sầu, cười khổ: “Ngươi là nên hận ta. Bởi vì ta khiến ngươi mất đi thân nhân, rời xa quê hương, ngay cả ngôi nhà cuối cùng cũng mất. Khiến ngươi năm năm phải chịu khổ, năm năm bị người khác xem thường, sau khi bị lưu đày ngươi vốn nên là công thần lớn nhất, nhưng ta lại nhiều lần để cho ngươi phải chịu nhiều ủy khuất. Thời điểm ngươi cần người giúp đỡ nhất ta cũng không ở bên cạnh, phải, ngươi nên hận ta.”

“… Ta không hận đại thiếu gia.”

Dịch Vân Khanh nghe vậy cũng không vui sướng, bởi vì đây mới chỉ là khúc nhạc dạo. Quả nhiên, Đông Dương nâng hạ tầm mắt nói: “Đó cũng không phải là lỗi của đại thiếu gia.” Dịch gia cậy thế ép Vệ gia tộc đem y

https://thuviensach.vn

đưa lên kiệu hoa, có lẽ lúc trước đối với Dịch Vân Khanh cũng có chút hận thù, nhưng sau khi gả vào Dịch gia biết được tình cảnh của hắn, y cũng chỉ là đồng bệnh tương liên mà thôi. Năm đó Dịch Vân Khanh mới chỉ là một thiếu niên vừa mới trưởng thành, thần thái oai hùng tỏa sáng, là quý công tử của một thư hương thế gia tại phủ Bình Dương, ngày ấy vội vàng lên kiệu chỉ kịp nhìn thoáng qua, Đông Dương đã cho rằng chính mình nhìn thấy thần tiên trên trời. Bản thân ngốc nghếch so sánh với đối phương một người phong lưu tuấn tú cũng có chút quá. " Cuộc sống của đại thiếu gia là một cuộc sống có nhiều màu sắc sặc sỡ, cuộc sống đó không thích hợp với ta. Ta hiện tại chỉ nghĩ sẽ yên lặng sống trong sơn động này vài năm, đến khi chán ta sẽ đi ra ngoài thăm thú thế giới to lớn bên ngoài."

" … Lý tưởng thật tốt đẹp…" Dịch Vân Khanh cười khổ, hoàn toàn không có dấu vết của hắn, từ khi sinh ra lần đầu tiên cũng có khi là lần duy nhất thực tâm thích một người, nhưng người đó lại bị hắn thương tổn, hắn phải làm thế nào mới có thể bù lại đây?

Hai người trầm mặc mà chống đỡ cho đến khi đêm xuống nghỉ ngơi, Đông Dương nằm trên giường cảm giác người bên cạnh trằn trọc, y cứ nghĩ là đối phương sau câu chuyện ban nãy sẽ không có ý định gì. Giữa đêm khuya Đông Dương bị thân hình lửa nóng phía sau cọ xát mà tỉnh, một đôi bàn tay giam cầm thân thể y, một tay thì đã theo lý y thâm nhập vào bên trong, ở khắp nơi trên người y mà đốt lửa, một tay dĩ nhiên mang theo độ ấm đã thâm nhập vào trong khố.

Sự kinh ngạc này cũng không phải nhỏ, vội lấy tay đi ngăn cản, nhưng một nam nhân đã bị lửa tình làm mờ mắt tại sao có thể khinh địch cứ như vậy mà bị ngăn chặn? Chỉ thấy Dịch Vân Khanh lấy một tay giống như khóa lại hai tay của Đông Dương đặt ở trước ngực, tay kia thì dĩ nhiên là tiếp tục thâm nhập vào trong khố, cầm lấy khối mẫn cảm của y, cũng không quản nhiều liền bắt đầu xoa nắn thưởng thức.

https://thuviensach.vn

Thân hình Đông Dương chấn động, tiếng rên rỉ không kịp đề phòng mà thoát ra. Tiếng rên rỉ thoát ra khỏi môi sau khi bị người cố gắng giữ lại tại yết hầu, mang theo vô hạn mê hoặc cùng ẩn nhẫn.

Cánh tay đang giam cầm y càng siết chặt lại, hô hấp của người phía sau cũng nóng hơn một phần.

"… Buông… Buông ra… Ngô…" Người dưới thân thân thể mẫn cảm dị thường, không chịu được những khiêu khích vuốt ve âu yếm mãnh liệt nóng bỏng của Dịch Vân Khanh mà dần thức tỉnh, chỉ còn chút tỉnh táo, Đông Dương liều mạng giãy dụa.

Dịch Vân Khanh đã bị dục vọng trong cơ thể dâng lên khiến cho mất đi toàn bộ lý trí, lực đạo trên tay cơ hồ muốn đem người đang giãy dụa kia ôm vào trong cơ thể. Thân thể nóng bỏng muốn càng tiến sát tới người trong lòng, lại càng thêm sát hơn! "… Đông… Dương… Đông Dương… Ta nóng quá… Nóng quá…" Dù có cách một tầng y phục nhưng vẫn cảm nhận được nhiệt độ của đối phương, một tay lung tung lôi kéo y phục của hai người. Trong lúc giãy dụa quần áo của Đông Dương cũng đã tuột tới cổ tay, lộ ra xương quai xanh có độ cong mê người, Dịch Vân Khanh mê muội cúi đầu há miệng cắn lên đó.

Đông Dương rên lên. Thân hình nóng bỏng quá mức phía sau có chút không bình thường, Đông Dương nhớ tới buổi chiều Dịch Vân Khanh có một mình uống rượu, lập tức mở lớn mắt dùng sức đẩy Dịch Vân Khanh ra. "… Ngươi hôm nay buổi tối uống rượu là uống rượu gì?…"

Thân thể gần sát lại khiến cho Dịch Vân Khanh bình tĩnh lại một chút, cố gắng nghĩ lại hắn vốn là uống chỗ rượu đặt ở chỗ lần trước trong động, nhưng cuối cùng lại sửa ý lấy một vò rượu hổ: "… Hình như… đúng rồi… cái vò… cuối cùng…?"

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, Đông Dương trừng lớn mắt, đó là rượu hổ cốt! Đáng tiếc trên đời này không có thuốc hối hận, bằng không Đông Dương đánh chết cũng sẽ không ngâm loại rượu hổ cốt đó! Đây không phải là tự lấy đá đập chân mình sao?!

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 26: Liễu Thị Trốn Đi

"… Đông Dương… Đông… Dương…" Thanh âm thanh cao ngày thường lúc này lại trầm thấp, ám ách mang theo dục vọng, một đôi cánh tay gắt gao ôm chặt người trong lòng, người trong lòng trên da thịt cũng đã giăng đầy những dấu hôn.

Đã bị khơi lên dục vọng, Đông Dương khó nhịn xoay đầu, tựa hồ muốn thoát ra khỏi vòng tay của người phía sau, nhưng đôi cánh tay kia vẫn bất động khiến cho y một phân cũng không thể động đậy, Đông Dương nóng nảy. Dưới tình thế cấp bách, cũng bất chấp cái gì lễ tiết, quay lại đánh một cái tát lên mặt Dịch Vân Khanh, khuôn mặt đỏ bừng vừa vì xấu hổ vừa vì tức giận mắng: "…Dịch Vân Khanh!…Ngươi…. Đừng để ta phải ra tay nặng hơn!

Dịch Vân Khanh ngẩn ra, hắn giật mình cũng không phải vì cái tát này, mà đâu là lần đầu tiên Đông Dương gọi tên hắn. Đau đớn trên mặt nhắc nhở hắn vừa rồi là thật, nội tâm sung sướng làm cho hắn nhịn không được mà đem người mãnh liệt ôm vào người, trán kề trán, ý cười trên mặt đều không giấu đi được, thanh âm trầm thấp nói: "… Đây là lần đầu tiên ngươi gọi tên ta. Đông Dương. Ta rất vui."(TS: mới phát hiện ra thằng công cũng rất M)

Bất giác Đông Dương thấy mặt đỏ lên, trong mắt hiện lên kích động, gầm nhẹ: "Buông!"

"Không! Vĩnh viễn cũng không buông!" Hai cánh tay càng siết chặt hơn, giữa hai người cơ hồ không còn có khe hở. Thân thể nóng bỏng dán lấy

https://thuviensach.vn

nhau, tiếng trái tim đập mạnh chính là minh chứng cảm tình của đối phương. “Đông Dương… Đông Dương.. Ta nóng quá… Thật là khó chịu… Ngươi giúp ta được không?… Mau giúp ta…” Dục vọng ngày càng mãnh liệt khiến cho Dịch Vân Khanh không còn giữ nổi thanh tỉnh, có lẽ hắn cũng mượn cơ hội say rượu này để đem người bắt tới tay, nhưng chuyện này cũng có thể đem người ta đẩy xa hơn. Hắn không muốn như vậy, không muốn ép buộc y, người này là người hắn vừa ý, là người hắn nguyện dùng cả đời để đổi lấy.

Hai thân hình dính chặt thoáng tách ra một cái khe hở, Dịch Vân Khanh cởi ra khố của hai người, giải phóng cho trụ thể nóng bỏng kiêu ngạo, một tay ôm thắt lưng y, dùng sức áp sát chính mình để lửa nóng của hai người gắt gao tiếp xúc.

Đông Dương liền cắn chặt khớp hàm, nhưng vẫn có tiếng than nhẹ thoát ra ngoài.

Tiếng rên ngọt nhẹ ở bên tai Dịch Vân Khanh nổ tung, như một loại ủng hộ hắn, can đảm bắt lấy lửa nóng của hai người, vuốt ve, ma xát, thưởng thức. Hai khối thân thể gắt gao quấn quanh, giao cảnh tư ma, hô hấp càng ngày càng gấp khiến cho đối phương khó thể kìm nén được rung động muốn giải phóng.

“… Đông Dương!…” Ở thời điểm đạt được đỉnh khoái cảm phóng thích, Dịch Vân Khanh gầm nhẹ một tiếng, ngăn chặn thân mình giãy dụa của Đông Dương rồi hôn xuống, đem tiếng rên ngọt ngào từ khóe miệng nuốt vào trong bụng.

Không thể phát ra âm thanh, lại bị ôm chặt, lửa nóng trong cơ thể khiến y không còn nhiều lý trí, vào giờ khắc này Đông Dương thật sự cho rằng y sẽ bi nam nhân này ăn đến không còn một mảnh.

https://thuviensach.vn

Tình triều mãnh liệt còn chưa hoãn xuống, Dịch Vân Khanh lại cảm thấy nóng lên, có chút dở khóc dở cười. Dùng tay xoa xoa người dưới thân vẫn còn đang mơ hồ, liếm liếm yết hầu, thanh âm trầm thấp nói: "… Đông Dương… Chuyện này không thể trách ta… Muốn trách thì hãy trách rượu của ngươi ngâm thật tốt…"

Đông Dương hoảng sợ trừng lớn mắt, nhưng thân mình vô lực sao có thể là đối thủ với nam nhân cường tráng? Chỉ có thể run rẩy thừa nhận âu yếm của nam nhân, lại bị khơi mào dục vọng, lại bắn ra. Cho đến khi không còn thể tiếp nhận nữa.

Ngày hôm sau, Đông Dương phá lệ ngủ dậy muộn. Chờ y tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao. Trái lại, Dịch Vân Khanh lại là vẻ mặt thần thanh khí sảng, tâm tình rất tốt, đi đường cũng giống như đang nhảy lên vậy.

"Tỉnh?" Dịch Vân Khanh từ phòng bếp bưng ra hai chén, nhìn thấy Đông Dương rời giường mặc y phục, nhãn tình sáng lên nhanh chân chạy tới. Nhưng nghênh đón hắn không phải là khuôn mặt tươi cười của Đông Dương, mà là một cái tát thật mạnh. Lực đạo trên tay khiến Dịch Vân Khanh bị đánh tỉnh.

"Chỗ này của ta không chào đón ngươi, thỉnh trở về."

Dịch Vân Khanh giật mình: "Đông Dương, ta biết chuyện tối qua là do ta lỗ mãng, nhưng ta…"

Không nói tới còn tốt, nhắc tới lại khiến Đông Dương tức giận: "Ngươi có đi hay không? Ngươi không đi thì ta đi!" Nói xong cũng không tiếp tục mặc y phục mà muốn lập tức xỏ giày rời đi.

Chưa từng thấy Đông Dương tức giận như vậy khiến Dịch Vân Khanh luống cuống, lung tung đem người ấn trở về giường, còn phủ thêm một lớp áo choàng bên ngoài, vội la lên: "Đông Dương, Đông Dương, ngươi hãy nghe ta nói…"

https://thuviensach.vn

“Ta không nghe! Ta không nghe! Ngươi cút cho ta cút cho ta!” Này là chuyện gì? Y rõ ràng đã ly khai nhưng vì cái gì mà hắn lại bò tới đây? Y không muốn dây dưa giờ muốn chạy trốn cũng không được sao? Y chỉ muốn một cuộc sống bình yên, chẳng lẽ điều này cũng không được phép? Y thiếu hắn cái gì? “Ta chỉ cần một cuộc sống thầm lặng, chẳng lẽ điều này cũng không được sao? Dịch Vân Khanh, coi như ta kính nhờ người được không? Buông tha cho ta, không cần lại đến đây quấy rầy ta, để cho ta được bình thản trải qua nửa cuộc đời còn lại.”

Dịch Vân Khanh dùng sức đem Đông Dương ôm vào trong lòng, nghe tiếng bi thương của người trong lòng khiến hắn lòng đau như cắt. Thật lâu sau, thấy người trong lòng đã bình tĩnh lại, nói: “Ta có thể đi. Nhưng Đông Dương, ta cũng xin ngươi đừng chạy trốn, hảo hảo ngẫm lại, vì cái gì lại không cho ta lưu lại chỗ này, thật sự chán ghét ta đến vậy sao? Sợ ta ở lại nơi này ảnh hưởng tới ngươi sao? Biết rõ rằng ta muốn thứ gì, nhưng tại sao luôn bày ra bộ dáng như không biết? Ta vì ngươi mà nói, thật tâm như vậy cũng không chút nào khiến ngươi động tâm sao?”

Đông Dương phản bác: “Ta không có thứ đó, ta chỉ cầu ngươi rời đi để ta được tự do.”

Dịch Vân Khanh tức giận, giống như trừng phạt mà dùng ngón tay áp lên đôi môi đỏ mọng do tối qua bị hút vẫn còn sưng đỏ chưa tiêu: “Khẩu thị tâm phi1! Trong ngoài không đồng nhất!” Tiến lên cắn miệng y giống như trút ra tiết hận mà để lại dấu răng, nói: “Nếu, nếu ta không khiến ngươi động tâm, thì cho dù ta có xa hay gần ngươi đến đâu cũng không ảnh hưởng được tới ngươi.” Hắn là một người tinh tế có thể nhìn thấu người khác, lo âu cùng bất an của Đông Dương, hắn đều xem ở trong mắt, sớm phát hiện ở sâu trong thân thể ấy có loại cảm xúc không muốn rời khỏi hắn, còn có một loại lo sợ, lo sợ đó vốn dĩ khiến hắn nghĩ không còn hi vọng nhưng nay đã có chút trỗi dậy. Hắn không muốn ép buộc y, nhưng nếu hắn không theo đuổi y, người này sẽ lại lui về vỏ bọc của chính mình, vĩnh viễn

https://thuviensach.vn

sẽ không chịu bước ra ngoài: “Diện điều2đã lạnh, ta lại đi lấy một chén, nhìn ngươi ăn xong ta sẽ đi.” Một lần nữa đi lấy diện điều, cùng Đông Dương ăn, Dịch Vân Khanh giữ đúng lời rời đi.

1.Khẩu thị tâm phi: miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo.

2.Diện điều: mì sợi.

Đông Dương không tiễn, một lần nữa đối diện với hoàn cảnh một mình trong sơn động, Đông Dương phát hiện y cũng không có vui sướng như trong tưởng tượng, bất tri bất giác3mà ngẫn người, ngón tay vô tình xoa xoa đôi môi, nơi đó tựa hồ còn lưu lại cảm giác đau khi bị nam nhân cắn lên. Bất tri bất giác: không cảm thấy gì.Trong lúc Đông Dương còn vì lời hắn lưu lại mà rồi rắm, thì Dịch Vân Khanh lại vì hình ảnh quan hệ thân mật của mình cùng Đông Dương mà tâm tình tốt tới mức nhìn những cành cây khô trụi lủi cũng có được một phen phong vị. Nhưng khi trở về tới nhà, chờ hắn không phải là khuôn mặt tươi cười của người nhà, mà là một cái tin tức mà chẳng ai mong muốn.

Liễu thị mang theo hai huynh đệ Dịch Hạo Dịch Thao trốn đi. Mang theo ngoài Dịch Hạo Dịch Thao, tiền bạc ngân phiếu cất ở trong nhà cũng mang theo, ngay cả cửa hàng cùng căn nhà mới đều đã bán cho cửa hàng trấn trên, Đại lão gia cùng Dư thị ở nhà không hề phát hiện ra, chỉ đến lúc người đã mua khu nhà mới của Dịch gia tìm đến đòi nhà ở, thì đại lão gia cùng Dư thị mới biết được Liễu thị ngày thường hiền thục lại có thể làm ra loại chuyện như vậy.

Tất cả mọi người đều ngốc lăng, Dịch Vân Khanh lúc trước khi về nhà còn đang sung sướng cũng sợ run lên. Hắn đã nghĩ Liễu thị cũng sẽ không chịu an phận, nhưng không nghĩ nàng lại dám làm ra loại chuyện như này.

Dịch Vân Khanh về tới nhà thì người tới đòi nhà đã bị Dịch lão thái gia đuổi về, khu nhà ở mới này đã được Dịch lão thái gia dùng hai trăm lượng

https://thuviensach.vn

bạc mua lại, còn về phần cửa hàng ở trấn trên thì vì đối phương đưa ra giá quá cao, Dịch lão thái gia tạm thời chưa mua lại.

Trong nhà chính, Dư thị cùng lão phu nhân hai mắt đỏ bừng, các nàng là người lo chuyện trong nhà, nghĩ đến nát đầu cũng không nghĩ tới Liễu thị lại trốn khỏi nhà, mang theo hai đứa con trai lại còn cầm hết tiền bạc trong nhà, sự việc này mà bị báo quan đến lúc bị bắt được chính là tội phải vào tù!

Lão thái gia cùng đại lão gia cũng tức giận, đại lão gia nhìn về phía Dịch Vân Khanh vẫn đang trấn định đứng đó, cả giận: “Khanh nhi, ngày mai ngươi phải lên thị trấn báo quan phủ, ta không tin một nữ nhân như nó mang theo hai đứa nhỏ có thể trốn xa được!”

Dịch Vân Khanh suy nghĩ rồi lắc đầu: “Không thể báo quan được. Chúng ta thật vất vả mới dung nhập được vào trong thôn khiến cho quan trên quên đi Dịch gia chúng ta, lúc này nếu báo quan chắc chắn sẽ khiến mọi người bàn ra nói vào. Mặc kệ là có bắt được người hay không, cũng đã một lần nữa khiến cho quan phủ chú ý.”

Lão thái gia gật đầu, việc này không chỉ không thể báo quan mà còn phải cần âm thầm xử lý, thứ nhất nhà có thiếp thất trốn đi là không phải chuyện tốt đẹp gì, thứ hai sợ những người có tâm cơ lấy việc này ra để gây khó dễ cho Dịch gia.

Lão phu nhân giương mắt, cả giận: “Chẳng lẽ cứ như vậy tiện nghi cho con tiện nhân đó?!”

Mọi người đều nhìn về phía Dịch Vân Khanh, Liễu thị là thiếp thất lại bỏ trốn, về lễ nghĩa cũng là chuyện không đẹp mặt của Dịch Vân Khanh, là người bị thiệt nhất nhưng cũng là người trấn định nhất. “Nãi nãi, ta vẫn luôn tin vào ác giả ác báo, Liễu thị nếu như phạm phải chuyện thiên địa bất dung như vậy thì một ngày nào đó sẽ phải chịu hậu quả thôi.” Hắn đã từng

https://thuviensach.vn

nói chỉ cần Liễu thị an phận thủ thường, hắn hứa sẽ bảo đảm cho nàng cả đời vinh hoa phú quý, nhưng Liễu thị nếu đã mang theo khối gia tài đó trốn đi thì sau này cũng đừng trách hắn không nể tình.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 27

Ngày mai theo ta trở về?Dịch Vân Khanh tuy rằng mặt ngoài không thể hiện gì nhưng không thể tránh khỏi có điểm không thoải mái, sáng sớm hôm sau đã yên lặng cầm theo cung tiễn đi vào trong núi, nguyên bản chỉ là muốn kiếm thêm chút đồ cấp cho cả nhà nhưng bất tri bất giác lại đi tới cửa sơn động. Không có ý muốn tiến vào sơn động, nhưng cứ vô thanh vô tức đứng trước cửa động ngẩn người.

Trời giá rét, tuyết lớn hạ xuống còn chưa tan, nhưng Dịch Vân Khanh giống như là đã quên mất rét lạnh, đến lúc Đông Dương muốn ra ngoài đi lại, phát hiện Dịch Vân Khanh, thì không biết được người đó đã đứng đây bao lâu. Đông Dương cả kinh, vội vã đem người đang bị đông cứng lại kéo vào trong sơn động, cởi áo khoác lông thú trực tiếp đem y đẩy vào ôn tuyền. Đông Dương đứng dậy, Dịch Vân Khanh theo bản năng dùng tay kéo lại. Nhìn góc áo bị giữ chặt, nhìn đôi mắt bi ai của nam nhân, Đông Dương không nhịn được mà mềm lòng: “… Ta đi nấu cho ngươi bát dược.”

Dù cố gắng để bản thân không có chút liên quan nào tới nam nhân này, nhưng nhìn thấy vẻ mặt buồn sầu đứng lặng trong tuyết giá lạnh, vẫn không thể làm như không thấy. Nhớ tới chuyện này, Đông Dương không khỏi cười khổ, mỗi lần đều tự nhắc nhở bản thân phải cách xa nam nhân này, dù cho mặt ngoài kiên định nhưng không tự chủ được lòng mình. Dịch Vân Khanh nói rất đúng. Y sợ hắn, sợ chính là bản thân sẽ không thể tự chủ được mà bị hắn hấp dẫn, có lẽ loại hấp dẫn này là sau khi được gả vào Dịch gia, biết được tình cảnh của Dịch Vân Khanh liền sinh ra thưởng thức, kính nể, còn có chút đồng bệnh tương liên, cùng với đủ loại tình cảm phức tạp khi cùng

https://thuviensach.vn

nhau thân mật, bất tri bất giác tại lúc y còn chưa ý thức được đã thay đổi rất nhiều.

Nghe vậy, Dịch Vân Khanh cũng không buông tay, ngược lại dùng sức kéo Đông Dương xuống ôn tuyền. Nước suối ấm áp bao vây lấy toàn thân làm dịu đi thân thể bị đông cứng, mà trong lòng còn có độ ấm của người này khiến cho nội tâm lạnh như băng của Dịch Vân Khanh như được sưởi ấm lại. Sự khác thường của Dịch Vân Khanh khiến Đông Dương chịu đựng không nhúc nhích, người phía sau có thể đem y toàn bộ ôm vào trong lòng ngực dày lớn. Hai thân thở hơn kém nhau không nhiều nhưng khi tiến sát lại thì vô cùng vừa vặn, giống như vì đối phương mà thân thể chỉ phát triển tới mức đó, phát hiện được điều này, Dịch Vân Khanh càng ôm chặt lấy Đông Dương, hắn thích cái cảm giác trong lòng hắn lúc này.

Mặc quần áo mà ngâm mình ở trong nước cũng không thoải mái, Dịch Vân Khanh hiểu được nhưng vì đang bị nghẹn khuất nên không có tâm tư nghĩ tới điều này, khuôn mặt ở trên vai Đông Dương cọ cọ, ách thanh hỏi: “Ta không phải là thực vô dụng sao?” Đông Dương nội tâm liền động: “… Đại thiếu gia là người thông minh.”

“… Thích đọc sách…”

“… Có thiên phú về cờ…”

“… Còn có thể đàn…”

“… Nhân tài xuất chúng… Vang danh tại Bình Dương phủ…”

Ngày thường nếu được nghe Đông Dương nói như vậy Dịch Vân Khanh nhất định sẽ thật cao hứng, nhưng hôm nay lại không thấy vậy, chỉ lấy mặt cọ cọ “Còn gì nữa?”

“… Bộ dạng hảo…”

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh chưa từ bỏ ý định, tiếp tục cọ.

"… Gia thế tốt nhưng không hề cao ngạo tự mãn, gây khó dễ người khác…"

"… Hòa hảo với người ngoài…"

"… Hiếu thuận với trưởng bối…"

"… Hữu ái với vãn bối…"

"Và…"

Đông Dương do dự, Dịch Vân Khanh cọ đến nghiện rồi, hỏi: "Còn cái gì?"

"… Còn không mang thù."

Dịch Vân Khanh buồn cười, nhẹ nhàng ở trên vai y cắn một cái nói: "… Ta nếu tốt như ngươi nói, thì sẽ không bị nhị thúc chèn ép, lão thái gia cũng sẽ không đứng về phe thúc ấy, Liễu thị cũng sẽ không trốn đi mà ngươi sẽ không rời nhà trốn đi rồi không chịu theo ta trở về."

Lão thái gia ngày thường thiên vị hắn thế nào, cũng không xóa bỏ được chuyện ngày xưa vì Dịch nhị gia mà chèn ép hắn, hắn không phải là người không mang thù, mà là Dịch nhị gia gieo gió đã gặt bão dẫn tới mất mạng, sự thật đã muốn chứng minh ai mới là người thắng cuối cùng.

"Liễu thị trốn đi? Vì cái gì? Nàng rõ ràng đã là chính thê của ngươi, bên cạnh còn có hai người con trai làm bạn."

Liễu thị là một nữ nhân có tâm cơ, nàng đã lấy được tất cả những gì nàng ta muốn, sao lại còn bỏ đi? Thân phận chính thê của Liễu thị được Đông Dương nói ra một cách thản nhiên như vậy khiến cho trong lòng Dịch Vân Khanh khó chịu:

https://thuviensach.vn

“… Ta lấy lại thê vị của nàng, vẫn như trước để nàng làm thiếp thất.”

Đông Dương trừng lớn mắt, vô cùng kinh ngạc: “… Vì sao? Liễu thị gả vào Dịch gia cẩn trọng, hiếu thuận đại lão gia đại phu nhân, đối với lão thái gia và lão phu nhân cũng rất cung kính, với đại thiếu gia thì càng hết sức ôn nhu săn sóc, lại sinh cho Dịch gia hai tiểu thiếu gia, có được thê vị cũng là điều hợp lý.”

Dịch Vân Khanh một phen ôm chặt lấy thắt lưng Đông Dương, cả giận: “Thế nào? Đông Dương đối với xử trí này của ta có ý kiến gì sao?”

Đông Dương cử động muốn né tránh, nhưng hai cánh tay ở trên lưng lại như thiết sắt, một chút cũng không động được. “… Liễu thị không có công lao nhưng cũng có khổ lao…”

Dịch Vân Khanh trong tâm thở dài. Hắn hiểu lời nói của Đông Dương, lúc này chính là đơn thuần vì Liễu thị mà tiếc nuối, chỉ đơn thuần cho rằng Liễu thị là vì hắn mà sinh hai người con trai, lại hiếu thuận với cha mẹ, trưởng bối nhà chồng thì xứng đáng được làm chính thê, thế nhưng lại bỏ qua việc Liễu thị luôn nhắm vào y. Nói xấu sau lưng y, khiến y chịu không ít đắng, cũng gây khó dễ với y, đây mới chính xác là một người không mang thù, chân chính lương thiện. “ Đông Dương là nói Liễu thị tuy không có công lao nhưng cũng phải chịu thiệt nhiều, vậy sao Đông Dương không nói tới chính mình? Hơn nữa, Liễu thị cũng không đáng giá để người khác đồng tình. Năm đó, người được gả cho Dịch gia thực chất là tỷ tỷ của nàng ta. Liễu thị vì tư tâm, dùng mê dược hãm hại tỷ tỷ mình cùng một nam phó, sau lại cố tình đem chuyện này lộ ra ngoài, khiến Liễu gia tức giận mà bắt tỷ tỷ nàng vào chùa làm ni cô, để cho nàng gả vào Dịch gia. Rõ ràng người hãm hại tiểu thư Liễu gia là nàng, người vì tỷ tỷ khóc thương nhiều nhất cũng là nàng, một nữ nhân một bộ rắn rết như vậy sao có thể để làm vợ?”

Đông Dương trừng lớn mắt, nếu chuyện này là thật, thời điểm Liễu thị làm ra tội ác lớn như vậy bất quá cũng chỉ là cô nương mười sáu, mười bảy

https://thuviensach.vn

tuổi?! Phải biết rằng hiện nay nữ tử coi trọng nhất chính là thanh danh, cùng một nam phó trải qua một đêm trong một phòng mặc kệ có hay không xảy ra chuyện gì thì cũng đã mất đi trong sạch, trinh tiết của nữ tử cũng bị hủy! Cả đời chỉ có thể làm bạn với Phật, như vậy có bao nhiêu thê lương?

"… Đại thiếu gia biết chuyện này sao lúc trước còn đồng ý lấy Liễu thị?"

Dịch Vân Khanh cười nói: "Việc thú Liễu thị là ý tứ của lão thái gia, khi đó ngươi cũng biết là khoảng thời gian như thế nào, cự tuyệt một Liễu thị thì cũng sẽ có Trương thị hay Tạ thị gì đó. May mắn gia gia cũng là thật tâm muốn bồi thường cho ta nên tận lực chọn lựa kĩ càng, mà nhị thúc kia của ta chính là ước gì nội nhân của ta không được yên đâu."

Hắn khi đó mới thú Đông Dương được nửa năm, lời đồn đãi bên ngoài mới yên tĩnh được không lâu, hắn cũng không có tâm đi quản mấy việc này, vả lại, nương tử vốn dĩ cũng không hợp, một tiểu thư mà bị thứ nữ hại, khiến cho mất đi khuê dự cùng hôn sự, chuyện này cũng chỉ có thể nói vị tiểu thư này tài nghệ không bằng người, một cái thứ nữ mà đấu cũng không lại!

"… Ngươi có phải hay không cho rằng ta thực tàn nhẫn?" Đông Dương mở lớn mắt, Dịch Vân Khanh than nhẹ. "… Đông Dương, ta sinh ra là trưởng tôn Dịch gia, bị nhị thúc của mình áp bức hãm hại, ngươi sẽ đồng tình với ai?"

Đông Dương im lặng, y ở Dịch gia năm năm, mặc dù từ trước đến nay vẫn không màng tới thế sự, nhưng mấy việc bị hãm hại và đi hãm hại nghe còn chưa đủ sao? Y nghĩ, y vĩnh viễn không thể thích hợp được với cuộc sống như vậy. "… Liễu thị trốn đi, vậy hai tiểu thiếu gia đâu?"

"Dịch Hạo cùng Dịch Thao đều bị nàng mang đi, nàng cũng mang theo tiền bạc để trong nhà, cùng với khu phòng ở mới, cửa hàng trấn trên bán lấy tiền. Cũng không có gì bất ngờ, nàng ta mang đi số tiền đó cũng đủ để nàng

https://thuviensach.vn

hưởng cuộc sống tương đối sung túc và đem hai người con trai nuôi lớn.” Có hai huynh đệ Dịch Hạo, Dịch thao bồi nàng dưỡng lão, không phải lo hậu sự, Liễu thị tính nước này thật chuẩn, có lẽ nàng cũng nghĩ hắn thật sự không dám báo quan.

“Đại thiếu gia không báo quan?!” “ Việc này báo quan không có tác dụng mấy, trên người Liễu thị có chứa tuyệt bút tiền tài, chỉ cần nàng ta cẩn thận thì có thể tránh được người truy xét. Mà nguồn gốc số tiền đó thì lại càng không thể để cho quan phủ biết được.” Ở thời điểm bị hạn hán, hắn đem cỏ linh chi đối lấy tiền đem trữ lương thực dược liệu là gạt mọi người trong nhà, ngay cả Đông Dương cũng không rõ ràng.

“… Đại thiếu gia sẽ bỏ qua cho Liễu thị sao?” Dịch Vân Khanh đem trâm gỗ trên tóc Đông Dương gỡ xuống, làm cho mái tóc đen nhánh tản ra trong nước, tay vươn tới thưởng thức, không đáp mà hỏi lại: “Đông Dương nghĩ ta là một người vô dụng sao?” Đông Dương không cần suy nghĩ, lắc đầu.

Biểu hiện này làm cho Dịch Vân Khanh thực tâm sung sướng, dùng thanh âm nhẹ nhàng nói: “ Nếu ta không phải là người vô dụng, so với việc truy bắt một vị thiếp thất ngu xuẩn cùng với hai thân nhi tử không có tài cán gì đó, thì không bằng hiện tại sở hữu thao quang dưỡng tuệ1chờ đợi thời cơ Nhất Phi Trùng Thiên2.” Hắn sẽ không cùng Liễu thị dây dưa, mà là ở lại đây nắm chặt cơ hội chứng minh thực tế rằng hành vi lúc này của ả có bao nhiêu ngu xuẩn! Thao quang dưỡng tuệ: giấu tài rèn cho đến khi càng giỏi hơn. Nhất phi trùng thiên: một bước lên trời.Ở trong ôn tuyền ngâm đủ lâu, Đông Dương đứng dậy thay quần áo rồi đi chuẩn bị cơm chiều, Dịch Vân Khanh thì ngâm mình trong ôn tuyền không muốn đứng dậy, đơn giản là đem quần áo cởi sạch, ngâm người càng thêm thoải mái. Đợi đến lúc Đông Dương đem cơm chiều bày biện trên bàn xong, người này mới lưu luyến không rời mà đứng dậy mặc quần áo. Cơm chiều gồm thịt lộc xào cùng canh cá, còn có thịt lợn rừng xào với măng tuyết, ăn với

https://thuviensach.vn

cơm tẻ, Dịch Vân Khanh ăn không ngừng khen ngon. Cá tươi nấu thành canh nhưng vẫn giữ được hương vị tươi mới của cá. Thịt lộc được ướp vừa vặn, cắt thành từng miếng lớn xao với ớt tỏi, vị cay vô cùng hợp khẩu vị, ăn cùng với cơm, măng tuyết giòn giòn cùng với thịt lợn rừng tỏa ra mĩ hương, xông thẳng vào mũi. Ăn xong, Dịch Vân Khanh vỗ vỗ cái bụng no căng, lộ ra vẻ mỹ mãn.

Nói thật, một thời gian ở sơn động, quen ăn món Đông Dương làm, trở lại nhà, ăn các món của Dư thị làm thật có điểm vô vị. Không phải hắn thiên vị Đông Dương mà chê bai thân mẫu, mà thực sự là Dư thị không có thiên phú nấu nướng, nhiều nhất cũng chỉ biết dùng muối. Nghĩ tới mấy món ăn mà mẫu thân vẫn thường làm ở nhà, Dịch Vân Khanh lại càng phát giác hiện tại có bao nhiêu hạnh phúc.

“Đông Dương.” Thu dọn xong bàn ăn, lau tay ngồi vào bên cạnh, Đông Dương đưa mắt nhìn hắn. Dịch Vân Khanh từ trong tay áo lấy ra thư hòa ly mà lúc trước Đông Dương để lại, để ra cho Đông Dương nhìn rõ. Phía cuối ly thư có hai chữ rõ ràng không phải là cùng một người viết.

Vô hiệu! (ý là không đồng ý nhưng hiện tại editor chưa nghĩ dc từ nào hai chữ mà ổn hơn nên dùng tạm T.T)

Đông Dương nhướng mày quan sát Dịch Vân Khanh đang tỏ ra ngây thơ, cũng không nghĩ được ngay sau đó thư hòa ly liền bị ném vào đống lửa. Đông Dương tức giận, dưới tình thế cấp bách đi cứu, mắt thấy y sẽ bị bỏng Dịch Vân Khanh liền nhanh tay bắt lấy tay y. “Cẩn thận!”

Trơ mắt nhìn bức ly thư bị đốt thành tro tàn, Đông Dương mang vẻ mặt phức tạp, trừng Dịch Vân Khanh: “Đại thiếu gia bỗng chốc trở nên ngây thơ như vậy sao?”

Dịch Vân Khanh cười thầm, chỉ cần có thể đem Đông Dương trở về, hắn cũng không ngại ra vẻ ngây thơ: “Ngươi viết một bức ta liền đốt một bức,

https://thuviensach.vn

dù sao thì ta cũng sẽ không cho phép.”

“Ngươi!”

“ Đông Dương.” Gắt gao nắm lấy tay y, Dịch Vân Khanh cười nhu hòa, “…Ngày mai theo ta trở về được không?”

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 28: Lưu Lại

"Đông Dương "

Đang chuẩn bị trộm chuồn ra khỏi sơn động, Đông Dương theo bản năng run lên. Y chẳng qua là nhất thời mềm lòng mà đem người đưa vào sơn động, cũng không ngờ rằng bản thân sẽ lại rước phải phiền toái lớn như vậy. Từ ngày đó nói xong, Dịch Vân Khanh liền dùng mọi thủ đoạn tồi tệ để thuyết phục y trở về, cơ hồ đem Đông Dương dọa sợ.

"Đông Dương," thanh âm từ xa đến, Dịch Vân Khanh nhìn Đông Dương cầm theo cái cuốc, bộ dáng giống như đang muốn chuồn êm, trong tâm liền cười trộm hỏi: "Đông Dương phải ra ngoài sao?"

Bị người phát hiện bản thân muốn chuồn đi, Đông Dương có điểm xấu hổ.

"Phải ra ngoài sao không gọi ta một tiếng?" Trong mắt một bộ 'ta cái gì cũng biết', biểu tình tựa tiếu phi tiếu nhìn người đang quẫn bách kia. "Bên ngoài tuyết chưa tan hết vẫn còn chút lạnh, ngươi chờ ta đi lấy cái áo choàng." Công lực mặt dày của Dịch Vân Khanh đã muốn luyện tới cảnh giới nhất định, bỏ qua cự tuyệt của Đông Dương mà quay lại trong động cầm theo áo choàng khoác lên. "Đông Dương là muốn đi lấy măng tuyết sao? Vừa lúc, ta cũng muốn đi xem." Nói xong, không đợi Đông Dương cự tuyệt lần nữa liền lôi kéo y ra khỏi sơn động hướng rừng trúc bên kia núi mà đi.

Rừng trúc không có người chăm sóc nên mọc cũng không được nhiều, cũng may cây cỏ vì gió lạnh đều héo rũ cả, có thể giảm đi không ít việc.

https://thuviensach.vn

Tìn mẫu trúc xem đúng phương hướng, cậy lên tầng tuyết thật dày. Thu hoạch măng tuyết là một công việc đòi hỏi thể lực, cũng cần có kĩ xảo, không có sức thì không thể đào được măng tuyết, mà cho dù có khí lực mà không có kĩ xảo thì không tìm đúng được nơi có măng tuyết, đều là làm việc không công. Cũng may Đông Dương là một ngươi chăm làm có kĩ xảo có cả khí lực, nên mỗi lần đào cơ hồ đều có thu hoạch.

Dịch Vân Khanh nhìn thấy thích, liền cầm cái cuốc theo chỉ dẫn của Đông Dương lần lượt đào được măng tuyết liền dương dương tự đắc nghĩ là tự mình tìm được. Đáng tiếc thiên phú của hắn ở phương diện này cũng không phát huy được, mười hố thì thu được hai ba cái, lúc sau liền lộ vẻ Tiểu Đông duẩn. Chuyện này là một đả kích không nhỏ, cuối cùng dục vọng hay mục đích khoe khoang gì đó đều không còn, cứ đi theo chỉ dẫn của Đông Dương mà đào.

Hai người dùng sức đào trong một canh giờ, lấy được một rổ đầy măng tuyết, Đông Dương đem những cây không bị hỏng vỏ cất kĩ, những cây bị hỏng thì đem ra xào, khiến Dịch Vân Khanh ăn tới mỹ mãn.

Cứ như vậy tiếp xúc qua lại, trôi qua thêm hai ngày, hôm nay Dịch Vân Khanh phải về nhà, không nghĩ tới đi rồi liền quên đem theo măng tuyết cùng mộc nhĩ nấm hương mà Đông Dương đã chuẩn bị tốt cho hắn. Đông Dương nghĩ người chắc chưa đi được xa, liền đuổi theo, cũng không muốn đi ra ngoài nhưng không hiểu sao một đường đi liền không nhìn thấy bóng dáng Dịch Vân Khanh.

Đông Dương thất thần nhìn thôn trang dưới chân núi, y không biết hắn đã muốn đi xa được như vậy. Cười khổ nhìn những thứ trên tay, hiện tại đem tới nhà hắn không được, mà mang những cái này về cũng không xong. Liền buồn bực xuống núi, đem đồ vật trộm đưa tới nhà cũ của Dịch gia rồi trở về. Không ngờ, y đề phòng ngoài cửa nhưng lại không đề phòng bên trong.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Xuân mở cửa, nhìn thấy Đông Dương đang muốn để lại đồ rồi đi, liền sửng sốt. "… Đại tẩu…?!"

Thân thể Đông Dương cứng đờ, lập tức đi không được mà ở cũng không xong.

Dịch Vân Xuân nhìn nhầm sao? Vội bước ra đem người giữ lại, hướng trong nhà hét lên: "Gia gia, nãi nãi, đại bá, đại bá mẫu, đại tẩu đã trở lại!"

Một tiếng gọi này đều đem những người có ở trong nhà cũ đều gọi tới, cái này khiến cho Đông Dương không thể rời đi được. Y thực sự chỉ là muốn đem đồ để ở đây, y không biết nhà mới của Dịch Vân Khanh ở nơi nào cũng không tiện hỏi người trong thôn, cho nên chỉ có thể đi tới nhà cũ, nhưng y không lường trước được tình huống lại thành thế này.

Dịch Khiêm từ trong nhà chạy ra, ôm lấy chân Đông Dương, đáng thương hề hề giương mắt nhìn y: "Tiểu phụ thân…"

"Khiêm nhi, không phải bảo con gọi là nghĩa phụ sao?"

"Chính là phụ thân nói, nghĩa phụ là ngoại nhân, tiểu phụ thân là chỉ người trong nhà." Vậy đương nhiên là người trong nhà thân thiết hơn rồi.

Lão thái gia vẻ mặt vui mừng."Trở về là tốt, trở về là tốt rồi."

Đông Dương vẻ mặt xấu hổ."… Đại thiếu gia quên mang đồ theo, ta chỉ là đưa lại đây…"

Đại lão gia hồ nghi: "Khanh nhi còn chưa về."

Đông Dương giương mắt: "Ta là đi theo dấu chân của đại thiếu gia, hắn đi so với ta còn sớm hơn một canh giờ…"

Dư thị hoảng hốt, vội nói với Dịch Vân Xuân: "Vân Xuân, ngươi nhanh chân, nhanh chạy về nhà nhìn xem đại ca ngươi đã trở lại hay chưa."

https://thuviensach.vn

Không phải là Dư thị tự hù dọa chính mình, này là đại tuyết phong sơn, không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn.

Lão phu nhân cũng luống cuống, lão thái gia coi như trấn định, nhưng khi Dịch Vân Xuân chạy tới nói Dịch Vân Khanh còn chưa trở về, trầm ổn như lão thái gia cũng không tránh khỏi hoảng hốt.

Đông Dương bình tĩnh nói: "Ta ở đỉnh núi thấy rất nhiều dấu chân của thiếu gia, có thể là có chuyện gì chậm trễ, để ta đi tìm xem."

Dịch Vân Khanh đích thực là có chuyện khiến hắn chậm trễ, đi đến nửa đường mới phát hiện quên đồ Đông Dương cho, nghĩ đồ vật này nọ để hai ngày cũng không sao, tính là mai quay lại lấy cũng được nhưng đi tới đỉnh núi gần thôn, thì phát hiện con hoẵng đi lạc đường, thấy món ưa thích của mình, liền cẩn thận sờ soạng đi theo. Đi lên thì chú ý thấy dưới chân không thể phát ra tiếng vang, cho nên dấu vết rất mờ khiến cho Đông Dương bỏ qua. Đem con hoẵng săn được cầm trên tay, đi ra khỏi đỉnh núi liền thấy người nhà đang gọi hắn ầm ĩ, mơ hồ còn nghe thấy tiếng Đông Dương.

Đại lão gia lo lắng cho nhi tử nên cũng theo lên núi, khàn khàn yếu hầu gọi lớn.

Đi phía sau Đông Dương còn có Dịch Khiêm, đôi chân nhỏ nên hay bị trơn trượt, may mắn ngã trên lớn tuyết dầy cũng không đau, lăn lông lốc một vòng rồi lại đứng lên tiếp tục đi theo.

Tìm một khoảng lớn rồi mà vẫn không thấy bóng người, đại lão gia luống cuống, Dịch Vân Xuân kiên nhẫn khuyên giải.

Dịch Khiêm bị bộ dáng luống cuống của đại lão gia ảnh hưởng, nắm chặt tay Đông Dương nói: "Tiểu phụ thân, phụ thân."

Đông Dương cúi đầu sờ sờ mái tóc hỗn độn của Dịch Khiêm, kiên định nói: "Phụ thân ngươi không có việc gì, hắn có cầm theo cung tiễn lại có

https://thuviensach.vn

chủy thủ để phòng thân, dã vật bình thường đều không thể làm hắn bị thương.” Đông Dương an ủi cũng khiến Dịch Khiêm an tâm được một chút, bởi vì trong ý thức của nó cũng không rõ ràng dã vật bình thường là cái gì, nó chỉ biết đại tuyết phong sơn mà lên núi thì rất nguy hiểm.

Đôi tay nhỏ bé nắm lấy hai ngón tay của Đông Dương, vào giờ khắc này nó không còn là một đứa nhỏ trưởng thành sớm nữa, chỉ còn là một tiểu hài tử bốn tuổi lo lắng cho phụ thân của mình. Trong tâm bị chấn động nên nó thầm nghĩ muốn nắm lấy được một chút ấm áp nào đó: “… Tiểu phụ thân, người không bỏ đi nữa, có được không?”

Ở góc kia, Dịch Vân Khanh đang muốn xuất hiện, nghe thấy lời này liền lập tức trốn trở về. Lui vào trong góc khẩn trưởng chờ đáp án.

Đại lão gia cũng nhìn lại đây, Dịch Vân Xuân muốn quay đầu lại nhưng sợ sẽ nghe được đáp án không tốt, chỉ đám dựng thẳng lỗ tai, khẩn trưởng nghe lén.

Đông Dương cúi đầu nhìn khuôn mặt ngây thơ nho nhỏ tràn đầy hi vọng của Dịch Khiêm mà không đành lòng cự tuyệt: “… Được”. Có thể chỉ là vì Đông Dương không đành lòng cự tuyệt Dịch Khiên, cũng có thể là do y đã nghĩ thông suốt, tóm lại nghe được đáp án này, đại lão gia liền nhẹ nhàng thở ra, Dịch Vân Xuân cũng buông được nỗi lo trong lòng, về phần cao hứng nhất cũng không thể bỏ qua Dịch Vân Khanh.

Nếu có thể, hắn thật sự muốn nhảy dựng lên hô lớn tỏ vẻ chính mình thực cao hứng hoặc sẽ nhanh chân chạy qua gắt gao đem người nọ ôm vào trong lòng, nhưng hai hành động này, khác biệt thế nào thì cũng vẫn quá đường đột, nhìn hố tuyết lớn trước mắt, Dịch Vân Khanh liền nảy ra ý, nhấc chân giẫm vào, xong giả như đang giãy dụa nhiều lần nhưng không được rồi cao giọng la lên: “Ta ở trong này ~!” Một tiếng hô lên dẫn mọi người đến, Dịch Vân Xuân là người tới đầu tiên.

https://thuviensach.vn

“Đại ca!”

Theo sau là Dịch Khiêm cùng Đông Dương, Dịch Vân Khanh vội hô lên:

Theo sau tới Dịch Khiêm cùng Đông Dương vội chạy đến, Dịch Vân Khanh vội nói: “Đừng tới đây, nơi này tuyết mỏng đừng để rơi vào.” Nói xong, một tay đưa Dịch Vân Xuân kéo lên, một tay chỉ Đông Dương đi ra phía xa.

Đông Dương ngẩn ra, nhanh chóng cùng Dịch Vân Xuân hợp lực đem hắn kéo lên.

Vừa ra khỏi chỗ lún, Dịch Vân Khanh cố tình không buông tay Đông Dương ra, một tay xoa xoa đầu Dịch Khiêm rồi tạ lỗi với đại lão gia, cảm tạ Dịch Vân Xuân. Lúc sau theo một hàng mà đi xuống núi trở về nhà cũ, Dịch Vân Khanh kéo Đông Dương cùng quỳ gối trước mặt Dịch lão thái gia và Dịch lão phu nhân: “ Gia gia, nãi nãi, tôn nhi đã khiến hai người phải lo lắng.”

Lôi kéo Đông Dương cùng quỳ xuống cũng biểu đạt ý nghĩa sâu xa, thứ nhất là tỏ vẻ bọn họ là phu thê nhất thể, thứ hai là cấp hai bên một cái bậc thang, dù sao việc lúc trước Đông Dương tự ý rời khỏi nhà cũng là hành vi bất hiếu, nói ra cũng đáng bị phạt.

Lão phu nhân dùng khăn lau lau khóe mắt, trải qua chuyện của Liễu thị, nàng cũng đã hiểu ra được nhiều điều, không quan tâm tới thân phận người đó là ai, chỉ cần thật tâm thật ý đối với tôn nhi nàng, thật tình hiếu thuận là đủ rồi.

Lão thái gia đem hai người nâng dậy: “Từ nay về sau hảo hảo sống, chúng ta hai lão nhân cũng có thể an tâm được rồi.”

Dịch Vân Khanh cúi người hành lễ: “Đúng vậy, thưa gia gia. Tôn nhi nhất định sẽ cùng Đông Dương hảo hảo sống, sẽ không để người lại phải lo

https://thuviensach.vn

lắng.”

Nghe vậy, Đông Dương trong đầu nhảy dựng.

Dịch Vân Khanh hình như có dự cảm, quay đầu lại nhìn y, trong mắt hiện lên một tia khẩn cầu.

Đông Dương trong lòng phức tạp, nhận được tầm mắt của Dịch Vân Khanh. Sau một lúc lâu, liền bỏ qua ánh mắt ấy xem như cam chịu.

Dịch Vân Khanh vui vẻ, trong mắt đầy ý mừng nhìn y.

“Tiểu phụ thân.” Dịch Khiêm đi tới, đôi mắt đen như hạt châu chớp chớp.

Dịch Vân Khanh cười nhìn nhi tử bổ nhào vào trên đùi Đông Dương, lấy tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Dịch Khiêm, trên mặt là một vẻ nhu hòa.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 29: Đường Lui Của Dịch Vân Khanh

Thời gian không còn sớm, toàn gia đem con hoẵng ra xử lý, chia ra hai miếng thịt lớn, một đưa lên cho nhà Tứ gia, một đưa cho Dịch Vân Xuân mang về nhà, còn lại thì Đông Dương dùng muối ướp treo trong phòng bếp. Buổi chiều ở ngay tại nhà cũ ăn cơm, Đông Dương chủ trì đem hơn nữa thịt hoẵng xào lên, mỹ vị tươi mới khiến toàn gia ăn đến nghiện.

Tài săn bắn của Dịch Vân Xuân cũng đã thành thạo, thường xuyên lên núi cũng săn được không ít dã vật, nhưng có bắt được nhiều hơn nữa cũng không thể đánh bại được tài nghệ nấu nướng của Đông Dương, Tam nương, tức phụ của Dịch Vân Thanh cùng muội muội hắn, đều có xuất thân giàu có, đều là mười ngón không dính mưa xuân, người nào có thể hiểu rõ loại chuyện này? Trước kia toàn gia ăn ở nhà cũ, đều do Từ lão phu nhân dẫn tới ăn, nhưng từ khi phân nhà, người trong Tam gia liền hiện ra đều là những người không hiểu trù nghệ. Đừng nói đến mỹ vị dã vật, ngay cả thức ăn gia đình bình thường đều bị nữ quyến Tam gia làm ra không có cái vị gì.

Nhìn bộ dáng lang thôn hổ yết của Dịch Vân Xuân, Dư thị vội đưa bát canh qua cho hắn: “Vân Xuân ngươi ăn chầm chậm đừng nuốt vội quá.”

Dư thị còn chưa nói xong, Dịch Vân Xuân quả thực nuốt xuống, luống cuống tay chân uống hết bát canh, thư thư cái miệng, khen: “Đại tẩu làm cơm ăn thật ngon.”

Đại lão gia cũng liên tiếp gật đầu đồng ý,còn sợ Dư thị giận dỗi liền gắp cho nàng một đũa.

https://thuviensach.vn

Dư thị lau miệng cho phu quân, ngượng ngùng trừng mắt tỏ vẻ chính mình cũng hơi đồng ý.

Lão thái gia cũng học theo, gắp cho lão phu nhân một miếng thịt hoẵng, nói: " Thịt hoẵng này thật ngon, tươi mới vừa miệng, nếm thử chút."

Lão phu nhân không đến mức mặt mũi đỏ bừng, nhưng cũng trừng mắt nhìn lão thái gia, liếc một cái, trách hắn thật mất mặt trước vãn bối.

Dịch Khiêm nhìn, bàn tay nhỏ bé cũng gắp cho Đông Dương một đũa thịt hoẵng: "Tiểu phụ thân, đây là thịt hoẵng mà phụ thân săn được, mau ăn a."

Dịch Vân Xuân cười lớn, cầm chén để sát vào nói: "Tiểu Dịch Khiêm nha, cũng gắp cho Lục thúc thúc một miếng đi."

Nghe vậy, Dịch Khiêm cầm chiếc đũa gắp một miếng thịt vòng vòng đưa tới bát của Dịch Vân Xuân, thanh thanh nói: "Lục thúc thúc mau ăn."

Tiểu bộ dáng kia khiến toàn gia cười lớn, Dịch Vân Khanh cũng cười đem bát để gần vào, nói: "Khiêm nhi, ngươi cũng không thể trọng bên này khinh bên kia nha."

Giữa hai người còn có Đông Dương, Dịch Khiêm ngồi xa liền không vui nói: " Phụ thân có thể để tiểu phụ thân gắp giúp ngươi nha."

Nghe vậy, Dịch Vân Khanh trong lòng vui vẻ cầm bát để sát vào Đông Dương, nâng nâng cằm, một bộ 'ta chỉ làm theo lệnh'. Đông Dương quẫn bách dời tầm mắt coi như không thấy. Điều này khiến Dịch Vân Khanh thương tâm.

Dư thị cười, liền gắp lấy một miếng: " Ngươi ăn đi, lớn như vậy còn giỡn tiểu hài nhi."

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh nhếch miệng cười: “Vẫn là mẫu thân thương ta.”

Lão phu nhân nghe vậy nở nụ cười, nói: “ Một đũa chính là thương ngươi, vậy, đến, đến đây, nãi nãi thương ngươi.”

Dịch Vân Khanh vui vẻ đưa bát nhận lấy, Dịch Vân Xuân cũng đưa bát tới: “Nãi nãi, ngài cũng không thể bất công!”

Lão phu nhân tất nhiên là cười gắp cho. Kết quả Dịch Khiêm cũng học theo: “Lão nãi nãi, chất nhi cũng muốn.” Nghĩ sợ lão phu nhân không gắp cho: “ Ngài cũng không thể trọng bên này khinh bên kia được.”

Thành ngữ này học thật nhanh, nhưng lại chọc cười cả nhà.

Buổi chiều Dịch Vân Xuân ngủ ở nhà cũ, một nhà Dịch Vân Khanh quay về nhà mới. Đại lão gia cùng Dư thị về phòng nghỉ ngơi, Đông Dương ôm Dịch Khiêm đã ngủ say trở về phòng, Dịch Vân Khanh đi trước, trải chăn tốt để Đông Dương cẩn thận cởi y phục cho Dịch Khiêm rồi đặt lên giường đắp chăn lên, cuối cùng vỗ vỗ chăn nhìn một lát rồi đi.

Để lại đèn rồi ra ngoài, Dịch Vân Khanh một tay cầm đèn lồng, một tay nắm lấy tay Đông Dương đi vòng qua hành lang gỗ mộc tinh xảo, ngoài trời hạ xuống một trận tuyết, bông tuyết to bằng ngón tay bay bay, rơi trên mặt đất rất nhanh liền cấp cho mặt đất một tầng bạch trang. Dịch Vân Khanh tăng cước bộ đem Đông Dương trở lại phòng, châm đèn đồng cung đình trong góc tường, chiếu sáng toàn bộ căn phòng làm cho Đông Dương có cảm giác không còn chỗ ẩn nấp.

Dịch Vân Khanh tựa hồ cảm nhận được Đông Dương khẩn trương, ôm lấy, cằm đặt lên vai y:” Ngươi rốt cục cũng đã trở lại, ta giống như đang nằm mộng vậy. Đông Dương…” Nắm lấy tay người trong lòng, mười ngón tay giao nhau. “Nơi này chính là nhà của ngươi.”

https://thuviensach.vn

Sáng sớm hôm sau, toàn gia nếm qua điểm tâm Đông Dương làm, đại lão gia cùng đại phu nhân dẫn theo Dịch Khiêm sang nhà cũ thỉnh an, Đông Dương cùng Dịch Vân Khanh lên trấn trên mua đồ tết thuận tiện đưa quà tết cho Tứ gia. Tứ gia cùng Tứ nương đối với việc Đông Dương trở về bề ngoài cũng không tỏ vẻ gì, nhưng trong mắt cũng không giấu được vẻ ngạc nhiên.

Dịch Vân Khanh mang theo Đông Dương đi gửi lễ, không lưu lại lâu liền rời đi. Xế chiều sang thôn bên cạnh gửi lễ tết cho Tam gia, bớt chút thời gian lên núi săn thú, ngày thứ hai Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương mang theo dã vật săn được đến trấn trên bán, không nghĩ tới Dịch Vân Khanh không đưa tới thực phô ngày trước mà lại tới một thực phô mới mở.

Thực phô này mới mở được ba tháng, xây trên một gian phòng ở cũ, quy mô không có vượt qua được thực phô trên trấn nhưng cũng không quá thấp. Bàn ghế mới được sắp xếp gọn gàng sạch sẽ, chưởng quản của thực phô cũng là một nam nhân trung niên, người khác gọi hắn là Tưởng chưởng quầy.

Bởi vì hai người tới sớm, trong thực phô không có khách nhân, Tưởng chưởng quầy tiếp đãi hai người, tiếp nhận dã vật hai người đem tới, thanh toán xong còn nhiệt tình lưu lại hai người dùng cơm. Dịch Vân Khanh khéo từ chối nhưng không được, Tưởng chưởng quầy liền mang hai người tới nhã gian trên tầng hai.

Vừa vào tới nhã gian, khí thế của Dịch Vân Khanh liền biến đổi, Tưởng chưởng quầy cũng vội hành lễ: “Ra mắt công tử gia.”

Đông Dương trừng lớn mắt, tầm mắt chuyển qua lại giữa Dịch Vân Khanh cùng Tưởng chưởng quầy.

Dịch Vân Khanh dùng ánh mắt trấn an Đông Dương, kéo tay y để y ngồi vào bàn, đối Tưởng chưởng quầy nói: “ Đây là Vệ công tử, cũng là phu

https://thuviensach.vn

nhân của ta. Về sau ta không có mặt, phu nhân có thể thay ta quyết định.”

Tưởng chưởng quầy vội hành lễ: “Lão nô kiến quá Vệ công tử.”

Đông Dương vội đứng dậy đáp lễ, Dịch Vân Khanh kéo y để y nhận cái lễ này của Tưởng chưởng quầy.

“Công tử gia,” Tưởng chưởng quầy từ trong ống tay áo lấy ra một phong thư cùng hai tờ ngân phiếu: “ Đây là Tiền chưởng quỹ ở thị trấn gửi cho ngài cùng ngân phiếu năm nghìn lượng, sau còn dặn là thư tín như này từ tháng sau đều sẽ có hai phong. Biết công tử gia hôm nay sẽ đến, cho nên lão nô đã chuẩn bị trước thịt rượu, thỉnh công tử gia và Vệ công tử chờ cho một lát.” Nói xong, Tưởng chưởng quầy liền xoay người rời đi, ra ngoài còn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Dịch Vân Khanh cũng không xem thư, đem thư cùng ngân phiếu đưa cho Đông Dương cất kĩ. Đông Dương do dự, vẫn là cầm cất đi cùng với số bạc vụn bán dã vật lúc nãy.

“Tưởng chưởng quầy là người liên hệ với trấn trên duy nhất mà ta đặt ở đây, hắn cũng không biết quá nhiều, nhưng tuyệt đối trung tâm. Trên Tưởng chưởng quầy còn có Tiền chưởng quỹ của một khách điếm ở thị trấn, hắn là người biết rõ từ đầu tới cuối. Mỗi tháng sẽ có người đem mọi tin tức trong kinh thành đưa cho Tiền chưởng quỹ, Tiền chưởng quỹ sẽ đưa cho Tưởng chưởng quầy, Tưởng chưởng quầy sẽ đưa cho ta. “Dịch Vân Khanh nói xong liền rót chén trà cho Đông Dương: “ Mệt mỏi nửa ngày rồi, uống miếng nước trước đã.” Nhìn Đông Dương uống hết chén nước, Dịch Vân Khanh lại nói: “Nhị thúc vẫn luôn chèn ép ta, ta liền âm thầm bồi dưỡng thực lực của mình, tuy rằng so ra thì vẫn kém vinh hoa của Dịch gia, nhưng vẫn có khả năng giúp chúng ta một đời phú quý, nhị thúc làm việc quá mức kiêu ngạo nên ta vẫn luôn âm thầm đề phòng, quả thực, hắn vì Dịch gia mà làm ra họa lớn như vậy. Cũng may ta bồi dưỡng lực lượng chưa từng có liên hệ gì với Dịch gia cho nên không bị liên lụy. Việc bị lưu đày cũng là

https://thuviensach.vn

một đòn trí mạng nên ta để cho bọn họ nấp vào chỗ tối, lúc trước sợ vẫn có người quan sát Dịch gia nên không giữ liên lạc với bọn họ, chỉ để bọn họ chú ý mọi chuyện trong kinh, tránh cho có người ghi hận nhị thúc mà hạ sát thủ với chúng ta.” Nói tới đây liền cười: “ Vốn dĩ ta vẫn nghĩ cần phải ít nhất hai năm mới có thể sống an ổn, không nghĩ Đông Dương là một nhân tài, thâm tàng bất lộ, may là có Đông Dương, trong nhà mới có thể nhanh đứng vững được như vậy, lão thái gia lão phu nhân mới không xảy ra chuyện gì, bảo toàn được cả Dịch gia. Cho nên, Đông Dương, ta muốn cám ơn ngươi.”

“Đại thiếu gia sớm đã chuẩn bị tốt đường lui.”

Dịch Vân Khanh cười nói: “Nhị thúc của ta là người thế nào, ngươi còn không rõ sao? Nếu lúc trước ta không chuẩn bị tốt đường lui, chỉ sợ toàn gia sẽ chết trên tay hắn. Cũng may Kim thượng còn nhớ tới ân tình của tổ tiên Dịch gia nên không có đuổi tận giết tuyệt, chỉ phán lưu đày, bằng không, cho dù ta có năng lực chuẩn bị được đường lui tốt như thế nào, cũng không thể thay đổi được vận hạn của Dịch gia.” Khuôn mặt tuấn lãng hiện ra vẻ tự tin suy nghĩ mưu kế, trong mắt lại là vẻ chìm liễm, thân hình thon dài chỉ cần đứng ở đó cũng có thể gây ra vô hạn thay đổi, đây mới chính xác là Dịch Vân Khanh, quý công tử danh môn nức tiếng Bình Dương phủ. “Cũng may, hiện tại không sợ, thế cục trong cung bởi vì Kim thượng long thể không tốt mà lâm vào giằng co, danh gia quý tộc đại thần khắp nơi vội vàng chọn lựa phe phái mà bỏ quên Dịch gia đã bị lưu đày ở Dương châu, chỉ cần chúng ta an phận sống, không gây ra chú ý với những người trong kinh thành, thì sẽ bình yên vô sự.” Hắn sợ có người không buông tha cho Dịch gia mà âm thầm gây khó dễ, cho nên thời gian bị lưu đày, hắn cái gì cũng không làm, có lẽ hắn an phận nên người khác không tìm được cơ hội, cũng có thể vốn dĩ cũng không có người âm thầm chú ý Dịch gia, tóm lại thời kì nguy hiểm nhất đã qua.

https://thuviensach.vn

Hai người dùng qua bữa ăn mà Tưởng chưởng quầy chuẩn bị, trở lại nhà. Đông Dương đem ngân phiếu cất kĩ trong mộc áp tử trang, chỉ chừa lại chút bạc vụn để sử dụng, buổi chiều Dịch Vân Khanh ở thư phòng xem xong thư mà Tiền chưởng quỹ đưa tới, thấy Đông Dương dâng trà nóng, bắt lấy tay để y ngồi trên đùi, nói: " Ta cũng là may mắn, Dịch gia trải qua đại nạn lần này mới có thể dục hỏa tái sinh, cũng nhờ có lần này mà ta mới phát hiện ra ngươi. Nếu như không có lần đại nạn này, có lẽ vài năm nữa, lão thái gia sẽ làm chủ đem ngươi đuổi đi, về sau để ta thú thê nhà quý tộc, có lẽ có thể sẽ khuyên nhị thúc để ta được làm quan, sau khi vào quan trường, ta sẽ tự tạo ra một phần tiền đồ, cũng tránh được tranh đoạt triều đình. Thắng hoàn hảo, nhưng Dịch gia cũng không thể bảo toàn được như hiện tại mà hơn nữa, ta nhất định sẽ mất ngươi."

Đông Dương đỏ mặt, hơn nữa y cũng không có thói quen ngồi trên đùi người khác. Giãy giãy muốn đứng lên, Dịch Vân Khanh liền ôm chặt thắt lưng y, cắn răng nói: " Ngoan ngoãn ngồi yên, nếu không chính mình tự gánh vác hậu quả."

Đông Dương cứng đờ.

Dịch Vân Khanh cười: "Lúc này mới ngoan."

Dịch Khiêm đẩy cửa tiến vào, bĩu môi: " Phụ thân đại nhân, ngươi nếu khi dễ tiểu phụ thân, ta sẽ đi nói cho thái gia gia, thái gia gia nói nếu người khi dễ tiểu phụ thân thì ta phải nói cho ngài biết, đến lúc đó thái gia gia sẽ thu thập người."

Dịch Vân Khanh sợ run lên, cười khai. Một tay đặt trên bàn, một ta giữ chặt không cho Đông Dương đứng lên, đối diện với Dịch Khiêm đứng ở cửa cười nói: " Năng lực giả truyền thánh chỉ của ngươi cũng không cao minh một chút nào."

https://thuviensach.vn

“ Cái này phụ thân đại nhân cứ thử xem.” Dịch Khiêm dương dương, đi tới đem Đông Dương kéo ra: “ Tiểu phụ thân, hôm nay trời lạnh, đêm nay tiểu phụ thân bồi ta ngủ được không?”

Đông Dương giận Dịch Vân Khanh ở trước mặt đứa nhỏ vẫn không biết nặng nhẹ, nghe vậy, liền sờ sờ cái đầu nhỏ của Dịch Khiêm, nói: “Được, hôm nay ta bồi Khiêm nhi ngủ.” Nói xong liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Dịch Khiêm rời đi.

Dịch Vân Khanh sợ run sau một lúc lâu, mắt thấy Dịch Khiêm nắm tay Đông Dương rời đi còn quay đầu lại làm mặt quỷ với hắn, cảm thấy vừa tức vừa buồn cười. Hai cái người không lương tâm này, rõ ràng hắn mới là phụ thân như thế nào lòng lại hướng tới người khác? Người lớn kia cũng vậy, đối với tiểu nhân thì liền ngoan ngoãn phục tùng, đối với đại nhân hắn đây liền không chịu, một lớn một nhỏ này thật là! Không đủ giáo huấn mà!

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 30: Lễ Mừng Năm Mới

Mắt thấy năm mới sắp tới, đại lão gia liền kêu gọi một nhà già trẻ đem cả nhà trên dưới quét dọn, chọn một ngày thời tiết tốt đem lão thái gia lão phu nhân đón qua đây. Giờ ngọ, Đông Dương xuống bếp, một bàn mỹ vị mọi người ăn đến no căng, ngay cả lão thái gia lão phu nhân cũng ăn nhiều hơn.

Ngày ba mươi, từ sáng sớm Đông Dương đã bắt đầu bận bịu.

Trong bếp có một bát lớn canh thịt heo đã được hầm qua đêm, thêm gia vị dùng lửa lớn nấu, lồng hấp bên cạnh có màn thầu, dùng lửa nhỏ để hấp, ở giữa có nồi óng đang dùng lửa lớn tráng trứng cùng xào thịt heo, về sau rửa nồi thêm nước nấu bát cải trắng, cải trắng trần chín được bảy tám phần thêm chút gia vị rồi vớt ra để bên cạnh cửa sổ để nguội bớt.

Đến lúc Dư thị đến phòng bếp, điểm tâm cũng đã được chuẩn bị xong. Dư thị nghĩ, nhìn người đang khí thế ngút trời trong phòng bếp cũng không biết nói thế nào cho tốt, chỉ nói: “Đông Dương nha, về sau không cần dậy sớm như vậy, hiện tại trong nhà cũng không có nhiều người. Ngủ thêm được chút nào thì cố ngủ thêm một lát.”

Đông Dương khiêm tốn ứng thanh.

Thấy chính mình không giúp được gì, Dư thị đun nước ấm cấp lão thái gia lão phu nhân rửa mặt chải đầu, Dịch Vân Khanh dẫn Dịch Khiêm tới, múc nước để Dịch Khiêm rửa tay rửa mặt, Dư thị vừa vặn tới liền dẫn Dịch Khiêm đi chải đầu, Dịch Vân Khanh thì tự mình nhanh chóng rửa mặt chải đầu ngồi xuống bếp thêm lửa. Thêm củi rồi dùng thiết sạn lấy ra chút than gỗ cho vào hai cái hỏa lò bên cạnh, một cái đưa tới phòng lão thái gia, một

https://thuviensach.vn

cái đưa tới gian chính để ăn điểm tâm. Sắp xếp xong hai cái hỏa lò liền quay lại, Đông Dương nấu cũng sắp xong, bắc xuống đổ ra bát có sẵn thịt heo được hầm, mùi vị ngay lập tức câu dẫn con người đói bụng nào đó.

Dịch Vân Khanh muốn ăn vụng một chút, liền bị Đông Dương đánh vào tay.

Vừa vặn bị Dịch Khiêm nhìn thấy, chỉ vào hắn nói: “Người lớn như vậy mà vẫn ăn vụng, phụ thân cũng không thấy xấu hổ.”

Dịch Vân Khanh mặt cũng không đỏ, nhấc cằm tạo một bộ đại nhân không so đo với tiểu hài tử, bưng bát canh rời đi. Đi xong liền lòng dạ hẹp hòi mà búng nhẹ lên trán Dịch Khiêm.

Bị búng nhẹ lên trán, Dịch Khiêm trọn tròn mắt. Nhìn thấy Dư thị đến đây, lập tức cáo trạng: “Nãi nãi, vừa rồi phụ thân ăn vụng mì.”

Dư thị cười, xoa xoa khuôn mặt ngày càng mượt mà của Dịch Khiêm: “Tiểu Khiêm nhi của nãi nãi có ăn vụng hay không?”

Dịch Khiêm nóng nảy, bởi vì biểu hiện trên mặt Dư thị căn bản không tin Dịch Vân Khanh sẽ làm ra loại chuyện này.”Nãi nãi, vừa rồi phụ thân thật sự ăn vụng mỳ, không tin có thể hỏi tiểu phụ thân.”

Đông Dương nghe vậy, nhanh nhẹn mau chân cầm lấy điểm tâm bưng ra ngoài.

Dư thị căn bản không tin lời Dịch Khiêm, cho rằng đồng ngôn vô kỵ, cười tủm tỉm cầm cái màn thầu đưa cho Dịch Khiêm. Dịch Vân Khanh cười tủm tỉm vào phòng bếp, cười tủm tỉm cầm đi màn thầu mà Dư thị đưa cho Dịch Khiêm nói: “Nương, ăn vụng cũng không phải là thói quen tốt, ngài cũng không thể chiều hắn.”

Dịch Khiêm ách thanh.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh cúi đầu liếc mắt, một mạt đắc ý, chờ Dư thị vừa ra khỏi phòng bếp, màn thầu vốn để nộp lên trên liền vào trong bụng Dịch Vân Khanh. Vừa ăn vừa búng một cái lên ót Dịch Khiêm: “Lông mao còn chưa dài đã nghĩ tới cùng lão tử đấu? Không có mắt nhìn!”

Sáng sớm đã xảy ra chuyện ăn vụng, cuộc tranh chấp thắng bại giữa đôi phụ tử này cũng không được ai chú ý tới. Điểm tâm xong, Đông Dương cùng Dư thị dọn dẹp rồi về phòng bếp chuẩn bị cơm tất niên. Dư thị tự giác trù nghệ không tốt nên chỉ phụ giúp, Đông Dương chủ trì, Dịch Vân Khanh lo việc củi lửa, tiểu Dịch Khiêm ở trong bếp vội qua vội lại.

Vội cho tới trưa liền ăn trưa xong nghỉ ngơi một lát, buổi chiều lại bắt tay vào làm cơm tất niên. Lúc này thì nhà nào cũng dậy mùi cơm, chính là năm qua vừa trải qua hạn hán, trừ bỏ Dịch gia có hoàn cảnh đặc thù, cùng các gia hộ giàu có, còn thôn dân thì sợ không được giàu có phong phú như vậy.

Đông Dương thương lượng với Dư thị cơm tất niên gồm mười món và hai điểm tâm.

Món thứ nhất là lẩu thịt dê, Đông Dương chọn miếng bì dê tốt nhất luộc cùng củ cải trắng, sau đó vớt thịt dê ra cắt đều, củ cải thì cắt thành miếng to, lại thêm các loại gia vị rồi xào lên, xào đến vừa chín tới thì thêm nước dùng rồi tiếp tục đun, đến khi sôi bật lên thì đem cho ra nồi lẩu đồng đun nhỏ lửa.

Món thứ hai Đông Dương làm chính là vịt hầm, cách làm giống với làm lẩu dê, nhưng không cần luộc qua, mà trực tiếp cắt thành miếng vừa ăn, thêm gia vị xào qua với lửa lớn liền để hầm vừa lửa, vì không muốn ăn quá mỡ, Đông Dương còn cho thêm một vài lát bí đáo.

Món thứ ba chính là gà nhồi nguyên con, chọn láy con gà hai ba cân xử lý sạch sẽ, lấy ra hết nội tạng bên trong, sau đó nhồi nhân đã được chuẩn bị

https://thuviensach.vn

trước, đun nước hầm cách thủy.

Món thứ tư là thịt hầm rau củ, Đông Dương dùng những loại rau dại có sẵn trong vườn hấp cách thủy với thịt hầm, chờ thịt đã chín đều thì bày vào trong bát, thịt có màu nâu đường ngon miệng, da có chút xăn lại. Trong bát là một khối thịt hoàn chỉnh, nhưng Dịch Vân Khanh biết, khối thịt này trước đã được Đông Dương cắt thành các khối nhỏ.

Món thứ năm là thịt viên chiên, có thêm bột tôm, còn có thịt viên không, mỗi viên đều được vo tròn đẹp mắt, lại được chiên qua liền khoác lên mình một lớp áo vàng, hấp dẫn người ăn. Dư thị làm chủ, lấy mấy viên cho vào chén nhỏ, đưa cho Dịch Khiêm ăn cho đỡ thèm, bởi vì các món trước đều là thịt nên món thứ sáu được đổi thành cá.

Đông Dương liền đem cá hấp với gừng. Món thứ bảy là canh nấm và mộc nhỉ tươi, món thứ tấm là dạ dày xào giòn với ớt, dạ dày được thái thành chỉ, được ướp gia vị vừa miệng, sau đó sẽ được xào với ớt cay, cực kì ngon miệng và đậm đà; món thứ chín là xương hầm, xương là được chọn đều là những miếng tốt nhất; món thứ mười là khoai tây xào, khoai tây được cắt thành các khối nhỏ, sau xào cùng với ít dấm chua, ăn vào miệng vị đạo sẽ làm bớt đi vị ngấy từ các món thịt.

Cuối cùng là hai món điểm tâm, một là bánh mỳ và món thứ hai là món quà bất ngờ dành cho lão phu nhân, chính là sủi cảo nhân thịt cùng cải trắng.

Lão phu nhân mặc dù không phải là người phương Bắc, nhưng mẫu thân lại là người phương bắc, từ nhỏ đến lớn đều có thói quen trong lễ mừng năm mới sẽ ăn sủi cảo, trước khi bị lưu đày, hồi còn ở Dịch gia đương nhiên là có trù phòng chuẩn bị cho nàng, sau khi lưu đầy thì nữ quyến trong nhà vì muốn lấy lòng nàng mà làm sủi cảo, nhưng năm nay lại ở nhà đại lão gia mừng năm mới, lão đại tức phụ cũng không có giỏi về trù nghệ, sợ là sẽ không được ăn sủi cảo, thế nhưng không ngờ rằng vị nam thê của trưởng

https://thuviensach.vn

tôn mà nàng luôn khinh thường lại thành toàn cho nàng. Hơn nữa, khi nhìn thấy những viên sủi cảo, nàng dám khẳng đi có thể sánh ngang với sủi cảo mà nữ quyến trong nhà làm để lấy lòng nàng, thậm chí còn ngon hơn.

Lão thái gia cũng biết thói quen của phu nhân, cho nên vừa thấy sủi cảo được đưa lên, đã gắp cho nàng nói: “Đây là tâm ý của đứa nhỏ, ha ha, ăn thử xem có hợp khẩu vị không, nếu không hợp thì bảo Đông Dương để ngày mai y sửa lại.”

Dư thị cũng cười nói: “Nương, sủi cảo này là Đông Dương cùng Khanh nhi làm. Nhi tức không giỏi trù nghệ nương cũng biết, nhưng cũng muốn giúp y liền bao được hai cái, nhưng đáng tiếc, Đông Dương nói là bao không tốt thì khi nấu sẽ bị vữa, chỉ có thể để mai chưng lại.”

Lão phu nhân trong lòng vui sướng nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Khanh ca nhi đường đường là trưởng tôn, sao lại nhàn rỗi lại chui vào trù phòng ~”

Dịch Vân Khanh ngẩng đầu cười: “Nãi nãi, ta cũng không hỗ trợ được cái gì, cũng chỉ có ngồi ở phía dưới thêm củi lửa. Cổ nhân trước cũng từng nói ‘muốn quản lý được quốc gia thì phải biết nấu chín’, nay Tôn nhi cũng đã hiểu được. Lần này làm sủi cảo, từ chỗ để bột lên men hay bước cuối cùng gói lại thế nào cũng chưa cần nói tới, chỉ nói xoa xoa lớp bột như nào cũng phải chú ý nhiều điểm, không thể dùng quá lực nếu không thì mất độ dẻo, nhẹ quá thì không được, lâu quá thì lại không đủ. Phải chú ý tất cả mọi yếu tố mà không được bỏ qua một điểm nào, nếu không có người có tay nghề ở bên cạnh chỉ đạo hoặc không có khả năng tự học cao thì thật sự làm không nổi.”

Lão phu nhân cười khan: “Ta chỉ nói có một câu, ngươi liền trả cho ta mười câu, còn nói cái gì cổ nhân ta thường nói, thật thật đúng…” Nói xong, gắp một miếng sủi cảo để vào bát Dư thị, lão phu nhân nửa thật nửa đùa nói với Dịch Vân Khanh: “Miếng sủi cảo này vốn là muốn gắp cho ngươi, nhưng lúc này lại muốn đưa cho nương ngươi.”

https://thuviensach.vn

Dư thị thụ sủng nhược kinh, nàng tuy là chính thê của đại lão gia, nhưng từ khi gả vào Dịch gia đến nay vẫn luôn không được lão phu nhân coi trọng, đừng nói là gắp cho cái gì, chỉ cần không gây khó dễ cho nàng đã là tốt lắm rồi. Hôm nay được nàng gắp cho, mặc dù có điểm nói giỡn, nhưng cũng là điểm tốt không phải sao? Mà việc này đại phu nhân cũng rất rõ ràng, trên bàn bày một chén sủi cảo được lão phu nhân coi trọng, cũng không phải là lão phu nhân cấp thành ý này cho nam thê Đông Dương, mà là cấp hảo ý cho nàng.

Đại lão gia thấy lão phu nhân cùng tức phụ của mình hòa hảo, cũng rất là cao hứng. Hiện tại liền chỉ vào một bàn mỹ thực nói với lão thái gia: “Phụ thân, một bàn thức ăn này đều là Đông Dương làm, người ăn thử xem có hợp khẩu vị hay không, nếu hợp về sau hãy để Đông Dương nấu vài món phụ thân thích. Bất quá, trù phòng của chúng ta về sau chắc đều là do Đông Dương chủ quản.”

Lão thái gia cũng đã từng nếm qua thức ăn Đông Dương làm, khắc sâu ấn tượng, lúc này vừa nghe nói là một bàn thức ăn này đều do Đông Dương làm, lập tức hứng khởi. Đầu tiên là một miếng thịt dê, ăn vào miệng liền cảm nhận được mùi vị đặc thù của thịt dê, trong miệng đều là mỹ vị! “ Đông Dương nấu rất ngon. Bất quá tức phụ lão đại nha, Đông Dương dù sao cũng là nam nhân, sao có thể ngày nào cũng bị vây trong xó bếp?” Ngụ ý là muốn Dư thị học trù nghệ, Dịch Vân Khanh lập tức tiến lên vuốt mông ngựa.

“Gia gia anh minh! Tôn nhi chỉ sợ nương lại đem cả trù phòng giao phó cho Đông Dương, thực sự là nương không giỏi nấu nướng, cho nên tôn nhi tính sang năm sau sẽ mướn hai người trong thôn, một người lo việc bếp núc cùng chút việc vặt, một người thu dọn điền đồn hoa mầu.” Người trong nhà đều không thích hợp làm loại chuyện này, trước kia là không có biện pháp bởi sợ ai mượn gió bẻ măng, nhưng giờ thì không cần phải cẩn thận như vậy.

https://thuviensach.vn

Lão thái gia trầm ngâm cũng không can thiệp nhiều, bởi vì mấy ngày trước Dịch Vân Khanh đã trả hắn hơn hai trăm lượng mà lúc trước hắn bỏ ra mua lại khu nhà này cùng một ngàn lượng làm lễ tết. Lão thái gia liền biết hắn vẫn luôn quá xem thường trưởng tôn của mình. Có đôi khi can thiệp vào thành ra lại chèn ép, không bằng không can thiệp, có lẽ có khi lại làm ra kì tích.

Một mâm cơm tất niên này ăn so với năm trước có chút lạnh, nhưng lại thư thái, bởi vì đều là người trong nhà, đơn giản hơn. Có thể thật tâm ăn, thật tâm cười, không còn bận tâm nhiều điều.

Ăn xong bữa cơm tất niên, Dịch Vân Khanh pha trà, đưa lão thái gia cùng lão phu nhân sang chính sảnh ấm áp dùng trà, xong liền trở lại giúp Đông Dương dọn dẹp, sau lại bày ra trà bánh. Về sau còn có chúc tết cùng cúng bái tổ tiên, bận việc hơn nửa đêm còn phải phóng pháo hoa, cuối cùng lão thái gia cùng lão phu nhân đại lão gia và Dư thị gác đêm, quan tâm Đông Dương đã bận cả một ngày liền cho phép y đem Dịch Khiêm trở về phòng nghỉ ngơi, Dịch Vân Khanh ở lại tới nửa đêm cũng bị lão phu nhân khuyên trở về nghỉ ngơi.

Ngày đầu năm mới, Đông Dương dậy thật sớm, điểm tâm là cháo ăn cùng với sủi cao, còn có hai đĩa rau xào. Toàn gia ăn xong, Dư thị liền lên dọn dẹp nhà chính, bày ra các món điểm tâm vặt, nước sôi để lên bếp nhỏ giữ nhiệt, bình, chén trà đều được rửa sạch sẽ từ trong ra ngoài rồi để sẵn lá trà, Dịch Vân Khanh cũng phóng xong pháo hoa, có khách đến cửa đều có thể tiếp đón ngay.

Bởi vì cũng gần thôn, lão thái gia và lão phu nhân đều có bối phận lớn, một ít vãn bối hàng xóm thường xuyên qua lại cũng đều qua chúc tết, Dịch Vân Khanh đều phóng pháo hoan nghênh, đại lão gia cùng Dư thị nhiệt tình chiêu đãi, Đông Dương dâng trà.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng đối với thôn dân, thân phận nam thê của Đông Dương cũng có chút đáng xấu hổ, nhưng người trong thôn cũng chất phát, lại là năm mới, hơn nữa cũng không có ít người chịu ân huệ từ tài săn bắt của Đông Dương, vì thế khi nhận trà cũng lộ ra ý cười, khi nói chuyện cũng cực lực mời Đông Dương thường xuyên qua chơi.

Người tới chúc tết liên tiếp tới, trà nóng, nước nóng, điểm tâm cũng không biết đã phải thay bao nhiêu lần, rốt cục cũng có một chiếc xe ngựa chạy tới, Tứ gia mang theo toàn gia vội tới chúc tết lão thái gia lão phu nhân, ngay sau đó là toàn gia nhà Tam gia.

Sau khi phân nhà cũng khác, không còn ở chung dưới một mái hiên ngẩng đầu thấy cúi mặt cũng gặp, cách nhau lâu như vậy mới gặp cũng gợi ra một cỗ thân cận, vả lại năm mới nên không ai muốn mất thể diện, tuy rằng mỗi người đối với chuyện Liễu thị tò mò muốn chết, nhưng không dám đề cập tới, gặp nhau vẫn là tay bắt mặt mừng, một chút cũng không nhìn ra trước kia đã từng là cừu địch đấu đá.

Đông Dương vẫn luôn không có kiên nhẫn để ứng phó với loại chuyện này, sớm đã tìm được lý do trốn xuống phòng bếp, Dư thị thì không có may mắn được như vậy, không thể không ở lại khéo léo tiếp đón hai nhà này. Cũng may là sắp tới thời điểm ăn cơm trưa, liền nhanh chóng tìm cơ hội chạy đến trù phòng hít thở.

Các món cho bữa trưa Đông Dương cùng Dư thị sớm đã thương lượng xong, chuẩn bị cũng không ít, thêm nhân khẩu cũng không lo, chưng chưng nấu nấu, hâm lại xào lại, không bao lâu cũng chuẩn bị được hai bàn ăn.

Hai bàn này vẫn là phân theo nam nữ, Đông Dương bị lão thái gia gọi tới ngồi ở bàn nam đinh, an vị ngay bên cạnh Dịch Vân Khanh.

Tam gia cùng Tứ gia vẻ mặt biến sắc, đại lão gia cũng do dự nói: “Phụ thân, cái này có chút không hợp quy củ…”

https://thuviensach.vn

Lão thái gia xua tay: “Quy củ là do nhà mình đặt ra, hiện tại cũng không có nhiều người nhìn chằm chằm tới chúng ta thì cũng không cần nhiều quy củ như vậy.” Lão thái gia không giải thích nhiều, nhưng làm như vậy cũng là cất nhắc cho suy nghĩ của Đông Dương, cũng là thừa nhận Đông Dương, nhận thức Đông Dương, cũng làm cho tam gia tứ gia cũng phải tán thành.

Làm như vậy, Dịch Vân Khanh đương nhiên là mừng rỡ, thật ra mà nói, nếu lão thái gia không mở miệng trước, hắn cũng sẽ nghĩ biện pháp để đem Đông Dương an vị tại bàn nam đinh. Bởi vì ngồi cùng vàn với nữ quyến, Đông Dương sẽ không được tự nhiên, cùng bàn với đám con cháu cũng không được.

Cơm nước xong, buổi chiều lại tiếp tục nói chuyện phiếm, hậu bối nhà Tam gia, Tứ gia cũng cùng Dịch Vân Khanh nhân dịp này đến chúc tết các gia đình trong thôn để giao hảo. Đương nhiên, đại lão gia cùng Dư thị, Tam gia, Tư gia cũng có đi đi lại lại, dù sao sau khi phân nhà, đến đây cũng phải giao hảo với thôn dân, nếu không vào tai người khác lại thành bọn họ từ mặt nhau.

Buổi chiều tam gia cùng tứ gia ngụ lại ở nhà cũ, sớm ngày thứ hai sau khi ăn qua điểm tâm, Tam gia sống chết cũng phải đón được lão thái gia cùng lão phu nhân tới ăn tết tại nhà hắn, mà tới nhà Tam gia cũng phải sang nhà Tứ gia ở trấn trên, kết quả là ở lại hai nhà này, chờ lão thái gia cùng lão phu nhân về thì cũng đã mùng năm. Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương ở nhà trông nhà, đợi lão thái gia đại lão gia cùng Dịch Khiêm năm người trở về, người trong thôn cũng bắt đầu mời cả nhà Dịch gia ăn tịch. Tiệc đáp lễ của Dịch gia cũng định vào ngày sơ bát, ước chừng phải tới bốn bàn tiệc, khiến cho Dư thị cùng Đông Dương mệt muốn chết. Bất quá cũng nhờ bốn bàn tiệc, vậy nên Đông Dương liền có hảo thanh danh là trù nghệ giỏi.

Mùng tám qua đi, không khí tết cũng giảm vài phần, đợi tới nguyên tiêu mười lăm, mọi nhà liền bắt đầu lại cuộc sống ngày thường. Dịch lão thái gia cùng lão phu nhân mười lăm cũng trở về nhà cũ, cũng may hai người

https://thuviensach.vn

mời tới làm cũng đã bắt đầu quay lại làm việc, cũng không sợ trở về lại không có ai.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 31: Chiết Phiến (Quạt Giấy)

Đưa lão thái gia cùng lão phu nhân về nhà cũ, Dịch Vân Khanh liền bắt đầu vội lo liệu cho nhà mới. Trước tiên là từ trong thôn mời tới hai người giúp đỡ công việc hàng ngày trong nhà, sau đó cùng Đông Dương vào sâu trong núi săn bắn mang về nhiều dã vật phong phú. Dịch Vân Khanh cũng bớt chút thời gian đi lên thị trấn mua xe ngựa cùng một con ngựa tốt, cũng nhân tiện ở trấn mua lại khế ước mà Liễu thị trộm mang bán, nguồn gốc tiền bạc cũng đều là tiền bán các thảo dược quý từ các lần lên núi.

Lo ngại có người hoài nghi thì sao? Lại cũng không có người nào trong thôn tò mò đi kiểm tra cả.

Năm ngoái bị hạn hán nhưng nông dân cũng không sợ, trôi qua tháng giêng liền bắt tay vào làm ruộng, chờ mong năm nay thời tiết tốt để có thể bù lại tổn thất năm ngoái. Vài mẫu ruộng tốt trong nhà cũng giao cho hai trường công đi thu thập, mười mẫu đất lúc trước lão thái gia đã phân đều, nhưng Tam gia cùng Tứ gia đều lén lút tỏ vẻ không cần, đem ruộng cạn để lại cho Đại gia, đại lão gia cũng không từ chối, đem đất thu lại, nhưng mỗi lần có thu hoạch cũng mang qua hai nhà một chút.

Mười mẫu đất cạn phân cho Dịch gia đều là chọn lựa kĩ càng, không nói là cách xa nhau, nhưng ở mấy chỗ đó thổ nhưỡng cũng không kém các nơi khác, hảo hảo chăm sóc cùng làm phì, dành một năm để trồng đậu quả linh tinh, Đông Dương nhìn nhìn, cảm thấy lúc này có thể trồng những loại cây giá trị khác. Mười mẫu đất cạn vừa vặn được chia thành ba phần lớn, Đông Dương tìm phần lớn nhất để trồng các loại rau dưa bốn mùa để cả nhà ăn, một phần khác nhỏ hơn thì trông cây lương thực như ngô, một phần còn lại

https://thuviensach.vn

khoảng ba mẫu thì để đại lão gia định đoạt, trồng hoa cùng khoai lang. Nhưng những thứ này người Dịch gia cũng rất ít khi động thủ, đều là nhờ hai vị trường công làm cho, ngay cả Đông Dương cũng chỉ giúp được chút ít lúc rảnh rỗi.

Nói tới khoảng thời gian này thì Đông Dương cũng rất nhàn rỗi, sự vụ trong nhà đều có đại thẩm trường công làm, chỉ khi nào đại thẩm bận thì mới ngẫu nhiên xuống bếp, Dư thị cũng không phải người nhiều chuyện, trừ bỏ mỗi ngày sớm tối đi thỉnh an lão phu nhân, thời gian còn lại cũng ít khi xuất môn, đối với Đông Dương cũng không can thiệp gì nhiều. Đại lão gia lại càng nhàn hạ, hiện tại lại say đắm với sở thích lúc còn trẻ là họa sơn thủy, trừ bỏ đi thỉnh an lão thái gia lão phu nhân rồi bỏ chút thời gian dạy Dịch Khiêm học, thì liền lên núi ngắm phong cảnh không thì ở trong phòng tập trung sáng tác, so với Dư thị còn im lặng hơn. Dịch Khiêm còn nhỏ, trong thôn lại không có thư quán, cho nên mỗi ngày cũng chỉ có mỗi việc là hoàn thành bài tập đại lão gia giao cho, thời gian còn lại liền làm cái đuôi nhỏ của Đông Dương, chơi mệt liền nằm trên người Đông Dương, để cho y ôm ngủ.

Đảo mắt cũng qua mùa xuân, tháng này chính là thời điểm hàng năm mưa tốt thời tiết thuận lợi. Thừa dịp ngày hôm đó đi đưa đồ, Đông Dương liền thu hoạch chỗ rau mới trong vườn, dùng rổ trúc buộc vào phía sau xe ngựa, bế Dịch Khiêm nhất định đòi đi theo lên xe ngựa, chờ hai người ngồi vững, Dịch Vân Khanh liền vội vã giục ngựa chạy lên trấn trên.

Bởi vì lên đường sớm, nên cũng không có người, Dịch Vân Khanh vội vàng để xe ngựa đứng trước cửa tiệm của Tưởng chưởng quầy, đem Dịch Khiêm ôm xuống xe rồi tới đỡ Đông Dương thì bị y trừng mắt nhìn.

Dịch Vân Khanh cười gượng sờ sờ cái mũi, thấy Đông Dương được mình đỡ xuống xong liền tự động đem lồng sắt xuống. Điếm tiểu nhị vội chạy tới đem lồng sắt vào trù phòng, Tưởng chưởng quầy trả gần hai lượng

https://thuviensach.vn

bạc vụn, Dịch Vân Khanh nhận lấy liền đưa cho Đông Dương bảo y mang theo Dịch Khiêm đi dạo phố.

Dịch Khiêm nghe được, lập tức chăm chú nhìn Đông Dương. Tuy rằng đây là con phố tụ hội đông đúc của trấn trên, náo nhiệt phồn hoa so ra vẫn kém Bình Dương phủ, nhưng với trẻ nhỏ mà nói náo nhiệt nơi này cũng đủ hào hứng.

Dù Dịch Vân Khanh không nói thì Đông Dương cũng tính toán mang theo Dịch Khiêm đi ngắm con phố náo nhiệt này. “Vậy đại thiếu gia chịu khó ở quán ăn này đợi, chúng ta rất nhanh sẽ trở lại.”

“Chú ý an toàn, muốn mua cái gì liền mua đừng tiết kiệm.” Nếu có thể thì hắn cũng muốn đi theo giúp vui một lớn một nhỏ này, nhưng Tiền chưởng quỹ ở thị trấn đưa tới tin tức nên hắn cũng đành phải để tư tâm này sang một bên.

Đông Dương gật đầu, nắm lấy tay Dịch Khiêm đi vào đám người, đầu cũng không ngoảnh, lại nháy mắt đã không thấy đâu, khiến Dịch Vân Khanh bị lưu lại ôm tâm tư nho nhỏ buồn bực đâu.

Giữa ngã tư đường náo nhiệt là tiếng người bán hàng rong hét lớn, mùi đồ ăn chạy thẳng tới miệng, Dịch Khiêm nước miếng giàn dụa, mắt nhìn chằm chằm vào nó, Đông Dương cũng không ngăn cản, nhìn trúng cái gì liền mua cho nó, cũng may Dịch Khiêm cũng không có tham ăn, đồ trên tay ăn hết rồi mới đòi mua cái khác, ăn no rồi cũng không đòi thêm, này nếu là một đứa trẻ khác thì Đông Dương một đường này chỉ cần làm có mọt việc, chính là trực tiếp bỏ tiền mua đồ vật.

Cạnh ngã tư còn có xiếc dạo, Đông Dương ôm Dịch Khiêm xem đến vui vẻ cũng cho họ hai đồng tiền thưởng, đợi đến lúc chán rồi mới chui ra đi mua hạt giống cần dùng trong nhà, còn có châm tuyến cùng chút đồ lặt vặt Dư thị dặn, đến tiệm y phục đặt cho mọi người trong nhà chút xiêm y,

https://thuviensach.vn

thanh toán tiền cọc rồi hẹn ngày tới lấy, ra khỏi cửa thì thấy dưới mái hiên có bán cây non, cây ăn quả còn non, chọn hai cây đào, hai cây mận, lại mua thêm hai bồn cây hoa hồng, cũng may đều là cây non nên còn nhỏ, hợp lại để trên tay cũng không quá vướng víu.

Đi chưa được hai bước, tầm mắt Đông Dương lơ đãng đảo qua một quầy hàng thì khựng lại, có lẽ là bị một cái chiết phiến(cây quạt)được bầy trên quầy cuốn lấy tầm mắt. Y nhớ rõ Dịch Vân Khanh từng mang theo quạt nói đó là vật mà Vương gia tiền triều ưa thích, khung quạt là dùng cây tử đàn được tiến cống làm ra, phía trên còn được điêu khắc hoa văn cổ phong tinh mỹ, được người thưởng thức và giữ gìn tốt, từng là vật ưa thích của Dịch Vân Khanh. Khi Dịch gia bị phạt đi lưu đày, cây quạt đó chỉ sợ cũng bị nộp lên trên hoặc bị ai đó tư tàng, muốn lấy lại sợ không được. Mà hiện tại, cái mà Đông Dương nhìn thấy, cùng với cái Dịch Vân Khanh từng đem theo kia có chút tương tự.

Đông Dương thả những thứ trên tay xuống, hỏi: “Cái quạt này bán thế nào?”

Chủ quầy thoạt nhìn cũng không giống mấy thanh niên buôn bán bản địa, chỉ cà lơ phất phơ ngồi ở đó, trên quầy ngoài cây quạt còn có một vài món đồ nhỏ khác. Khóe mắt cao thấp đánh giá Đông Dương, thấy y mặc không phải là trang phục phú quý liền không kiên nhẫn xua tay: “Tránh ra, tránh ra, mua không nổi đồ, đừng quấy rầy ta buôn bán.”

Dịch Khiêm trả lời lại một cách mỉa mai: “Ngươi còn chưa nói bao nhiêu tiền, như thế nào lại biết chúng ta mua không nổi? Nó được đúc bằng vàng hay sao?”

Hoàn khố thanh niên một tiếng châm biếm: “Cây quạt này của ta không phải là được đúc bằng vàng, nhưng so với vàng còn quý hơn!” Vươn một đầu ngón tay, nói: “Đây là một lượng. Sau còn có thêm hai số không, hơn nữa còn phải xem tâm tình ta thế nào!”

https://thuviensach.vn

Dịch Khiêm trừng mắt: “Một trăm lượng?!” Dịch Khiêm bởi vì không có mẹ ruột che chở, từ nhỏ đối với tiền bạc cũng có khái niệm, lại lưu đày đến Dương Châu, chính tai nghe các trưởng bối trong nhà nói tới mấy lượng bạc, mấy lượng bạc, cho nên đối khái niệm một trăm lượng cũng tương đối hiểu rõ. Nó còn nhớ hình như xây lại nhà cũ lớn như vậy cũng chưa tới một trăm lượng!

Đông Dương cũng hít một ngụm khí lạnh. Một cây quạt mà mở miệng chính là một trăm lượng, đây là công phu sư tử ngoạm đi? Vậy thì đúng là so với vàng còn quý hơn thật!

Hoàn khố thanh niên treo mắt đem cây quạt mở ra, chỉ họa tiết trên quạt nói: “Hoa văn này cũng rất ít khi nhìn thấy đi? Vừa nhìn là biết đây là đồ cổ! Còn có phiến cốt, cầm lấy mùa đông thì ấm, mùa hạ thì mát, theo gia gia của ta nói còn có thể khư tà tị hung, bán nó cũng đủ cho ta thú được một cô vợ tốt và mua một căn nhà lớn.”

Một trăm lượng đối với Đông Dương mà nói có chút đắt, nhưng cũng không phải là không mua nổi, nếu như mua một cái gì đó hơn một trăm lượng cho bản thân y thì y nhất định sẽ không mua, nhưng một trăm lượng này lại là vì Dịch Vân Khanh nên y băn khoăn, chính là lo lắng cũng như bận tâm vì cây quạy này? Mặc dù so với cây quạt ngày trước của Dịch Vân Khanh có điểm giống, nhưng nếu là y nhìn nhầm, vậy một trăm lượng này không phải là mất trắng sao? Tuy nhà bọn họ bây giờ cũng không thiếu một trăm lượng này, trên người cũng mang theo ngân phiếu, nhưng cũng không phải là tự dưng có được từng đấy. Nhưng nếu nói không mua nữa, Đông Dương lại có điểm tiếc nuối. Nếu cái này cùng với cây quạt mà trước kia Dịch Vân Khanh dùng là giống nhau, vậy nếu y mua thì hắn có vui mừng hay không?

Trong lúc Đông Dương còn đang do dự, chủ quầy đã không còn kiên nhẫn, xua xua tay: “Tránh ra tránh ra, đừng cản trở người khác.”

https://thuviensach.vn

Dịch Khiêm thấy Đông Dương đang do dự nên nhanh miệng nói: “Tiểu phụ thân nếu thích liền mua đi, dù sao phụ thân vừa rồi cũng nói chúng ta thích cái gì thì cứ mua mà.”

Đông Dương xoa xoa đầu Dịch Khiêm, do dự nói với chủ quầy: “Ta không am hiểu cái này lắm, nếu không phiền thì phiền toái tiểu ca theo ta đi tới thực phô ở đầu phố, ta tìm người nhờ xem hộ có được không?”

Chủ quầy châm chọc cười lạnh: “Mua không nổi thì đừng ra vẻ như người có tiền, đi theo ngươi ta biết được ngươi muốn dẫn ta tới chỗ nào? Vả lại người ta nói không đúng, ngươi liền không mua thì ta đi một chuyến công cốc sao? Không đi không đi, mua được thì mua không mua được thì đi chỗ khác! Đừng lằng nhằng!”

Dịch Khiêm thấy hắn coi thường người khác, liền kéo tay Đông Dương đòi đi: “Tiểu phụ thân, chúng ta đi, cây quạt này cũng không phải chỉ có một mình hắn bán, chúng ta đi nơi khác mua!”

Đông Dương thật sự có đểm tiếc nuối,có lẽ do nó giống với đồ Dịch Vân Khanh thích nên do dự. “ Vậy vị tiểu ca có thể giữ lại cho ta cây quạt này không? Ta dẫn người tới xem, được, ta liền mua!”

“Ngươi nói giữ ta liền giữ sao? Nếu người khác nhìn trúng ta có nên bán hay không? Tránh ra tránh, đừng làm phiền đại gia ta, ta liền một trăm lượng cũng không muốn bán cho ngươi!” Chủ quán mặt đầy lệ khí, vừa thấy liền biết là một người nóng nảy, khiến hắn tức lên thì hắn sẽ thực sự không bán cây quạt cho Đông Dương.

Đông Dương thực sự sợ chủ quầy nóng nảy không bán cho y nữa, liền đồng ý: “Được một trăm lượng, ta mua.” Lúc này từ trong túi lấy ra tờ ngân phiếu một trăm lượng.

Vừa thấy Đông Dương thực sự lấy ra một tờ ngân phiếu một trăm lượng ra mua, chủ quầy liền đảo mắt cố tình lên giá: “Thêm hai mươi lượng nữa!”

https://thuviensach.vn

Dịch Khiêm tức giận mắng: “Ngươi nói mà không nghĩ sao!”

Chủ quầy tăng giá nói rất đúng lý hợp tình: “Cùng các ngươi nhiều lời như vậy, lấy thêm hai mươi lượng để uống rượu giải khát không được sao? Lắm lời ta liền không bán nữa!”

Dịch Khiêm lại càng tức giận, Đông Dương vội kéo nó lại, thực sợ nó lại khiến cho chủ quầy tăng giá thì nguy to. Dù sao một trăm lượng cũng đã trả rồi, cũng không muốn lằng nhằng hai mươi lượng này, nhanh nhanh trả tiền rồi cầm theo cây quạt rời đi.

Dịch Khiêm một đường đi thở phì phì, khiến người đi đường đều bị dọa sợ. Tiểu phụ thân mà nó yêu quý nhất bị người ta khi dễ, nó thực sự tức giận!

Dịch Vân Khanh từ trong đám người thấy một lớn một nhỏ liền đi tới, xoa xoa khuôn mặt tức giận của Dịch Khiêm: “Có chuyện gì lại khiến cho Khiêm nhi tức giận như thế này?”

Dịch Vân Khanh thực sự là một người anh tuấn, về tướng mạo và cả khí chất đều có nét đẹp của người có tài, dù một thân chỉ mặc y phục bình dân, không có lăng la tơ lụa, cũng không có quạt lông khăn chít đầu, nhưng chỉ cần một thân trang phục giản dị này mặc trên người hắn, đều rất tự nhiên toát lên vẻ đẹp thoát tục lịch sự tao nhã. Đứng trong đám người, ai vô tình liếc qua thôi cũng đều bị hấp dẫn. Các vị trưởng giả thì tràn đầy thưởng thức, nam nhân cùng trang lứa thì tràn đầy hâm mộ, mà các nữ nhân trẻ tuổi, trên mặt đều ửng hồng e thẹn.

Dịch Vân Khanh vốn cũng đã quen với các loại ánh mắt chĩa vào mình, nên trực tiếp không thèm quan tâm tới.

Đông Dương thì vốn từ trước đến nay ở trên phương diện này rất trì độn, vả lại trong lòng y đang vì chuyện bỏ ra một trăm hai mươi lượng mua một cây quạt mà hoảng loạn, nào còn tâm tư mà chú ý này nọ?

https://thuviensach.vn

Dịch Khiêm dù có chú ý tới, nhưng xem không hiểu, hơn nữa bây giờ vẫn còn sinh khí với tên chủ quầy coi thường người khác nữa.

“Ta đã bảo Tưởng chưởng quầy chuẩn bị đồ ăn, đi, về thực phô trước đã.” Cầm lấy mấy thứ trên tay Đông Dương, Dịch Vân Khanh mang theo hai người quay lại thực phô, đi qua lầu một lên thẳng nhã gian trên tầng hai.

Hiện tại Đông Dương liền hối hận, cảm thấy chính mình bỏ ra nhiều bạc như vậy để mua một cây quạt thật quá mức hoang phí, nghĩ xem có nên đem cây quạt lấy ra để hắn xem qua hay không? Về số bạc này thì coi như là y mượn, sau này trả lại cho Dịch Vân Khanh. Nhưng y nghĩ là nghĩ như vậy, không nghĩ tới Dịch Khiêm còn đang tức giận đâu, khi Dịch Vân Khanh hỏi lập tức đem mọi chuyện kể lại rõ ràng.

Đông Dương thầm giận bản thân không tinh tế, ngồi ở đó hoảng loạn giống như đứa nhỏ làm sai chuyện đang chờ gia trưởng xử phạt vậy.

Dịch Vân Khanh cười thầm, hỏi: “Cây quạt đâu?”

Đông Dương đem cây quạt lấy ra, mở ra khăn bao ngoài rồi đưa tới trước mặt Dịch Vân Khanh.

Ánh mắt Dịch Vân Khanh chợt lóe, cần cây quạt mở ra nhìn nhìn. Đúng lúc này tiểu nhị mang cơm tới, liền đem chuyện này để qua một bên. “Ăn cơm trước đã.”

Ăn xong, Tưởng chưởng quầy cũng đã chuẩn bị xong xe ngựa cùng điểm tâm, một nhà ba người liền quay về nhà, trên đường Dịch Vân Khanh cũng không nhắc tới cây quạt, khiến cho Đông Dương lo lắng. Chờ tới tối sau khi cho Dịch Khiêm ngủ, trở lại phòng, Dịch Vân Khanh liền bế lấy người, đem cây quạt ra hỏi: “Nếu ta nói cái quạt này không đáng giá một trăm lượng, thì Đông Dương có còn mua nữa không?”

https://thuviensach.vn

Khi nghe Dịch Khiêm nói Đông Dương muốn mua quạt, hắn liền biết cây quạt này là vì hắn mà mua. Vì Đông Dương thực sự không có hiểu biết gì về cái này, lão thái gia cùng đại lão gia cũng không có sở thích này, chỉ có hắn lúc trước khi bị lưu đày thì có thích một cây quạt làm từ cây tử đàn cho nên thường xuyên đem theo người. Từ nhỏ, hắn đã không đặc biệt có sở thích gì, mà cây quạt đó là ngoại lệ, đáng tiếc khi nhà bị tịch thu thì quá vội vàng mà bị mất. Thi thoảng vô tình nhớ tới, cũng có chút tiếc nuối. Mà cây quạt trên tay này, là cái mà Đông Dương hôm nay mua với giá một trăm hai mươi lượng bạc này, nhìn kĩ thì so với cây quạt trước kia hắn mang theo cũng có nhiều điểm tương tự. Nếu nói đây là trùng hợp, là Đông Dương vô tình nổi lên hứng thú với chiết phiến nên mua để dùng, rồi lại tình cờ tương tự với cây quạt của hắn dùng trước kia, hắn tuyệt đối không tin!

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 32: Ngọc Bài

Thấy Đông Dương ngây người, Dịch Vân Khanh đem người bế xoay lại, thành tư thế mặt đối mặt, cầm tay y nhẹ nhàng xoa từng ngón, hỏi lại: “Nếu cây quạt này không đáng giá một trăm lượng, lúc đó Đông Dương có mua nữa không?”

Tư thế mặt đối mặt này làm cho Đông Dương không được tự nhiên, trong mắt tràn đầy xấu hổ.

Dịch Vân Khanh nhíu mày, tay ở trên lưng lui xuống vỗ vỗ mông y: “Không cho động cũng không cho suy nghĩ, mau trả lời ta!”

Xiu xíu đau đớn trên mông lại càng làm cho Đông Dương thêm xấu hổ, dùng cả tay và chân giãy dụa. Dịch Vân Khanh tất nhiên là không chịu, cánh tay nhanh chóng ôm quanh eo Đông Dương vây y ngồi trên đùi, giãy dụa nóng nảy lại đổi lấy một cái vỗ lên mông: “Lại cử động nữa! Chúng ta vẫn là nên thảo luận vấn đề này trên giường a!”

Một người trưởng thành lại bị đánh mông nhiều lần như vậy, ai cũng không chịu được, Đông Dương liền nói: “Không mua… Không đáng giá một trăm lượng thì mua để làm gì…”

“Nói dối!” Dịch Vân Khanh không tin, trừng phạt cắn một hơi trên cổ Đông Dương, sau lại xoa lên đó. “Nói thật cho ta!”

“Ta… ta mới không nói dối… “ Đông Dương đã thẹn quá thành giận. Đánh mông rồi lại cắn y, hung dữ như vậy mới không thèm nói cho hắn

https://thuviensach.vn

biết, cho dù cây quạt này không đáng giá một trăm lượng thì y cũng không hối hận vì đã mua.

Thấy ép bức không được, Dịch Vân Khanh híp mắt, đổi phương pháp: "Đông Dương trước kia có chú ý tới cây quạt ta thường mang theo sao?"

Đông Dương tránh mắt, mạnh miệng: "Không, không nhớ rõ…"

"Đông Dương biết ta thực thích cây quạt trước kia sao?"

"… Không, không biết…"

Một người lương thiện như Đông Dương thật sự không thích hợp để nói dối, đầu cúi thấp, tầm mắt thì đảo xung quanh không dám nhìn thẳng người đối diện, vừa nhìn liền biết đối phương không có bản lĩnh nói dối.

"Nói dối!" Dịch Vân Khanh liên tục dùng hai tay đánh mông Đông Dương, lần này lực đạo cũng không nhỏ, ba ba hai tiếng khiến khuôn mặt Đông Dương đỏ bừng. Dịch Vân Khanh hỏi lại: "Đông Dương bỏ ra một trăm hai mươi lượng mua cây quạt này vì nó trông giống cây quạt trước kia của ta?" Bàn tay hắn để ở mông mang tính uy hiếp, Dịch Vân Khanh mị mị mí mắt: "Nghĩ kĩ rồi hẵng trả lời ta."

Đông Dương cơ hồ cũng bị khi dễ tới mức muốn khóc rồi. Khóe mắt hồng hồng, cái mũi ê ẩm, lắc lắc bả vai, thế nào cũng toát ra vẻ đáng thương.

Dịch Vân Khanh nhìn cũng biết là không ép được y nói ra miệng, đành phải đổi phương pháp. Tiến lên hôn hôn an ủi Đông Dương, trán kề trán, dịu dàng nói: "Chúng ta giờ đổi phương pháp, ta hỏi Đông Dương chỉ cần gật đầu lắc đầu, có được hay không?"

Đông Dương mím môi không nói gì, xem như là cam chịu.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh châm chước, hỏi vấn đề thứ nhất: “Đông Dương có hối hận khi mua cây quạt này không? Cho dù nó không đáng giá một trăm hai mươi lượng?”

Qua một lúc lâu. Nhấc nhấc đầu lên lắc lắc. Y không hối hận vì đã mua cây quạt này, mà là tiếc nuối. Tiếc vì cây quạt này cùng với cái trước kia của Dịch Vân Khanh là khác nhau.

“Đông Dương biết trước kia ta thực thích đem theo một cây quạt?”

Gật đầu.

“Thật lâu trước kia đã biết?”

Do dự chút, gật đầu.

“Đông Dương mua cái này là vì nó trông giống cái trước kia của ta?”

Lần này trầm mặc thật lâu, lỗ tai đều nhiễm đỏ, một lúc sau mới gật đầu.

“Đông Dương mua là để tặng cho ta?”

Cả người đều đã đỏ hồng như tôm luộc… gật đầu.

Đạt được đáp án mà mình đã đoán trước, Dịch Vân Khanh vui mừng khôn xiết. Thanh âm nhẹ nhàng hỏi: “Vậy có biết ta thực thích Đông Dương hay không?”

Đông Dương bởi vì theo quán tính, rất thành thật mà lắc đầu. Không biết. Ngay sau đó mới ý thức được câu hỏi là gì, thì kinh ngạc ngẩng đầu..

Dịch Vân Khanh cười thầm, tiến tới hôn môi y, nỉ non hỏi: “Vậy hiện tại đã biết?”

https://thuviensach.vn

“Ta… “ Đông Dương há mồm, Dịch Vân Khanh cổ vũ nhìn y, nhưng Đông Dương ta ta nửa ngày, mặt nóng tới có thể luộc được trứng, cũng không nói ra được câu nào, Dịch Vân Khanh thở dài, tiến tới hôn lên cái miệng há lớn ta ta nửa ngày không thành câu kia.

Mặc kệ, trong lòng biết là được rồi, đâu nhất thiết phải nói ra miệng.

Ngày hôm sau, lần đầu tiên Đông Dương không cùng ăn điểm tâm với mọi người, Dịch Vân Khanh nói là y mệt, đại lão gia cùng Dư thị cũng không nói gì, chỉ căn dặn là để Đông Dương nghỉ ngơi. Ăn cơm xong, đại lão gia tinh mắt nhìn thấy cây quạt trên tay Dịch Vân Khanh, một tiếng kinh ngạc rồi cầm lên xem kĩ. Từ mặt quạt cho đến phiến cốt, không bỏ sót một chỗ nào.

Đại lão gia là một người hiểu biết, vừa cầm lên tay đã biết đây là vật bất phàm: “Cái này so với cái trước kia ngươi hay đem theo không khác nhau là mấy đi?”

“Có rất nhiều điểm tương tự. Từ cách làm tới tay nghề, còn có xuất xứ của quyên họa, có thể nói là cùng đến từ một tay thợ, thậm chí đều là hàng cống phẩm.”

Mười sáu xương quạt lớn nhỏ đều chế từ cây tử đàn, trên có khắc cổ phong hoa văn đại khí, hoa văn cùng đường gân gỗ cây từ đàn hỗ trợ lẫn nhau, nhìn qua đều thấy vẻ đẹp thực tự nhiên, chỉ có chút đáng tiếng là nét vẽ sơn thủy không được người bảo dưỡng tốt nên có điểm phai màu.

Đại lão gia tiếc nuối: “Làm hỏng thứ tốt!”

Hai cây quạt có thể đều từ tay một người, đã có hai kết quả. Một thì lưu lạc trong dân gian rơi vào tay một người không biết quý trọng bị làm hỏng, một thì rơi vào trong tay hắn được trân trọng nhưng giờ đã thất lạc, cũng may là đã bù lại cũng không quá muộn. “Ta tính định đem đi sửa một chút, hắn là có thể sửa được.”

https://thuviensach.vn

“Thứ này chính là bảo bối khó tìm, cũng đừng tùy tiện đưa cho người ta sửa cẩn thận lại phá hỏng.” Đại lão gia lo lắng không phải vô nghĩa, cây quạt không thể so với đồ cổ, đặt biệt là tranh vẽ trên mặt quạt, nếu người sửa không có tay nghề chắc chắn sẽ làm hỏng, đây chính là vô duyên vô cớ phá hỏng đồ vật.

“Ta sẽ đem đến phủ thành để sửa.” Tới phủ thành đương nhiên cũng sẽ không tùy tiện tìm người sửa, hắn chắc chắn sẽ hỏi và tìm ra người tốt nhất. Cây quạt này cũng gần như là món đồ đầu tiên Đông Dương tặng cho hắn, nên càng có thêm ý nghĩa giá trị sâu xa.

Dư thị cũng biết rõ Dịch Vân Khanh từng mang theo cây quạt ưa thích, mơ hồ có thể thấy cây quạt này cùng cây quạt trước kia giá trị không sai biệt lắm, mà hiện tại trong tay lại có một cây quạt khác, Dư thị rất ngạc nhiên: “Cây quạt này ở đâu ra?”

Dịch Vân Khanh cười, vui vẻ kể lại chuyện hôm qua Đông Dương mua nó như thế nào, kì thật hắn cũng không có chứng kiến, cũng chỉ là nghe lại từ Dịch Khiêm. Chính là từ đó cũng có thể xâu chuỗi lại sự việc.

Đại lão gia nghe xong cười to, Dư thị cũng mím môi khẽ cười: “Nếu ta nhớ không nhầm, cây quạt trước kia của Khanh nhi giá cũng là một ngàn hai trăm lượng đi?”

“Là một ngàn một trăm hai mươi lượng, là ta từ trong tay một người đi đường mua được.” Dịch Vân Khanh rất ít khi dùng số tiền lớn như vậy để mua đồ, có thể nói đó là lần duy nhất.

Đại lão gia vẫn còn cười: “Tên bán quạt kia nghĩ chính mình chiếm được tiện nghi, cũng không nghĩ rằng người thiệt nhất lại chính là hắn.”

Tay bán quạt chính xác là đã được thái gia gia nói qua cây quạt trân quý này, nhưng chính là hắn đã hiểu lầm. Khi đó tổ tiên hắn là thái gia gia của hắn, gia tài bạc triệu, ánh mắt tự nhiên cũng cao, cho tám trăm lượng cho

https://thuviensach.vn

tôn tử mua nhà lấy vợ cũng được, mà nay nhà hắn đã muốn lụy tàn, ánh mắt cũng đã thấp đi nhiều, một trăm lượng dùng để mua nhà cưới vợ cũng xong. Cho nên, hôm nay gặp một người kém nhìn hàng khác như Đông Dương đánh bậy đánh bạ lại bị lỗ.

Dư thị cười xong, nói: "Bất qua cũng khó cho Đông Dương có được dũng khí để mua, nếu một người bình thường không biết, cũng không dám bỏ ra nhiều tiền như thế mua một cây quạt. Khanh nhi, cây quạt này chính là Đông Dương mua cho ngươi, khó được y lại nhớ rõ ngươi từng có một thứ vừa ý như vậy, tuy là phu thê nhưng ngươi cũng nên cảm ơn y, cũng cần có chút lễ vật."

Cảm ơn rồi, hắn đã "lấy thân báo đáp" rồi, nhưng lễ vật sao? Thật đúng là khiến Dịch Vân Khanh gặp khó khăn. "Nương, nhi tử cũng chưa nghĩ tới chuyện này, nếu không, nương giúp ta một cái chủ ý đi?"

Dư thị khinh hắn: "Ngươi đứa nhỏ này, Đông Dương ngươi có thể như nào lại vậy? Không cần quá câu nệ, chỉ cần có tâm, Đông Dương tự nhiên cũng cảm nhận được."

Một câu đánh thức người trong mộng. Dịch Vân Khanh rời khỏi phòng, ngày hôm sau nhân dịp đưa cây quạt lên phủ thành sửa, trở về đưa Đông Dương một khối ngọc bài thượng phẩm. Một mặt chính là bốn chữ phú quý cát tường, mà mặt còn lại chính là hình khắc phức tạp thể hiện trăm năm đồng tâm, đồng tâm điêu khắc này cực kì tinh xảo, người không am hiểu nhìn chỉ nghĩ là hình ảnh vân mây bay lượn. Dịch Vân Khanh còn có chút để bụng chuyện Đông Dương không chịu nói thật, cho nên ngọc bài mua về cũng chỉ đưa cho Đông Dương không thuyết minh ý nghĩ hình ảnh trên ngọc bài, coi như đó là một sự trả thù nho nhỏ.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 33: Hôn Sự Của Dịch Vân Thục

Đảo mắt đã qua nửa tháng, Dịch Vân Khanh từ phủ thành nhận lại cây quạt đã được sửa tốt, rõ ràng không phải là lúc cần dùng tới quạt nhưng hắn mỗi ngày đều mang không rời.

Dư thị nhìn thấy cũng cười thầm, vui mừng vì hai người cảm tình thật tốt. Phải biết là chuyện trong nhà hòa thuận thì chuyện ngoài nhà mới hưng được.

Ngày hôm đó, tháng năm mặt trời dần dần nhú khỏi đám mây. Trên đường tới vườn rau, Dịch Khiêm ở phía trước hứng trí, Đông Dương đi ở phía sau cẩn thận nhìn sợ nó ngã, sau cùng là Dịch Vân Khanh, cây quạt thì treo ở bên hông thi thoảng lại dừng lại nhìn, tựa hồ rất là vừa lòng với điền viên sơn cảnh này.

Nếu để người khác thấy chỉ sợ muốn cười một hồi, đi hái rau cũng phải là một nhà ba người, này còn không phải là quá dính nhau sao?

Từng khối đất cạn trồng các loại rau dưa khác nhau, có cà, đậu, mướp xanh, mướp đắng, còn có chút rau dưa xanh mơn mởn, cả vườn đều là một màu xanh biếc thật khiến cho con người ta thấy vui mừng.

“Thường đại thúc chăm sóc vườn rau thật tốt, thật sự là một người có tay nghề, ngày mai nên thưởng thêm cho hắn chút tiền công.” Một nhà đều ăn rau dưa từ vườn rau trong nhà, ngẫu nhiên mua thêm một chút từ trấn trên, chính là một vườn rau lớn như vậy, Dịch Vân Khanh không tính, ngay cả Đông Dương cũng rất ít khi động tới, đều là đại thúc làm công trong nhà phụ trách.

https://thuviensach.vn

Đại thúc họ Thường, là người chịu khó nổi tiếng trong thôn, chính là khi còn trẻ phải chăm sóc mẹ già ốm yếu, sau thì tức phụ cũng là một cái ma ốm, tiền để dành cũng tiêu hết vào thuốc thang xem bệnh còn nợ không ít, kết quả là tức phụ cũng không trụ được, để lại một nhi tử thân cũng mang bệnh. Lúc trước cũng là vì hoàn cảnh của hắn, lại là một người thành thật, Dịch Vân Khanh mới mời hắn về làm công. Tiền công đều trả đủ, vào lúc khó khăn còn có thể trả thêm, nên bốn tháng tiền công nghe nói đã đem món nợ của nhà hắn trả hết.

Dịch Vân Khanh cười cười: "Phu nhân đã ra lệnh, tiểu nhân không dám không nghe theo. Thêm, ngày mai liền tăng thêm tiền cho hắn."

Đông Dương trừng hắn, đi qua cầm rổ rau trên tay Dịch Khiêm bước qua lấy bốn năm quả mướp, còn có rau mướp, hai cây rau xanh, một ít hành hẹ, còn trước vẻ mặt thống khổ của hai phụ tử hắn lấy thêm bốn quả mướp đắng thật lớn. Cuối cùng hái thêm ít ớt rồi mới chuẩn bị quay trở về nhà.

Dọc theo đường đi, Dịch Khiêm vẫn còn vì bốn quả mướp đắng mà lo lắng, khuôn mặt đáng yêu nhăn thành cái bánh bao. Gần tới cửa mới chần chờ cầu xin: "Tiểu phụ thân, hôm nay ta cũng không thể không ăn mướp đắng sao? Mướp đắng thật sự rất đắng."

Bình thường thì chắn chắn Đông Dương sẽ không cho phép Dịch Khiêm kén ăn, nhưng hôm nay mướp đắng cũng không phải là dành cho nó, liền đồng ý: "Được, hôm nay ta không bắt Khiêm nhi ăn mướp đắng, cái này đều cấp cho phụ thân ngươi ăn."

Đồng dạng đối với mướp đắng ác cảm như rắn rết Dịch Vân Khanh nghe xong lập tức đen mặt, thầm mắng: ai đã đem Đông Dương nhà hắn dạy hư vậy?!

Giữa trưa cùng ngày Dư thị thực hoang mang, rõ ràng Dịch Vân Khanh rất không thích ăn mướp đắng mà hôm nay một đĩa mướp đắng đó lại để

https://thuviensach.vn

trước mặt lại còn ăn không ngừng?!

Không nói tới chuyện Dịch Vân Khanh trải quan bữa tiệc lớn đầy mướp đắng này có bao nhiêu buồn bực, xế chiều hôm đó, Tam gia cùng Tam nương ngồi xe ngựa tới nhà cũ báo tin vui. Nói là Vân Thục, thứ nữ của Tam gia đã định hôn sự, gả cho con thứ ba nhà giàu nhất thôn đó, vì trong nhà có trưởng bối thân thể không tốt sợ gặp chuyện không may nên hôn sự liền được định vào đầu tháng chín. Cẩn thận tính ra thì hôn sự cũng chỉ còn cách một tháng, cũng khá gấp rút.

Nói là báo tin vui nhưng hỉ này lại đem lão thái gia cùng lão phu nhân tức giận, nữ nhân nhà ai mà lại đính hôn cùng thành thân một ngày? Nhà trai yêu cầu là chuyện của nhà trai, thế này thì mặt mũi nhà gái hướng vào đâu? Còn có Vân Xuân, hôn sự của ca ca còn chưa lo lại đem muội muội gả đi?

Lão thái gia thực sự sinh khí, nhưng mắng cũng đã mắng, đánh cũng không làm được gì, trước kia chưa phân nhà thì gia gia như hắn còn có thể nói hai ba câu, nhưng sau khi phân nhà rồi thì hai câu này cũng không còn mấy phân lượng.

Tam gia đau khổ cầu xin, đen điều kiện nhà trai nói tới nói đi, chỉ nói qua là sang thôn bên này không thể bỏ qua nhà này được.

Lão phu nhân cũng tức giận. Cũng may Vân Thục còn có một muội muội chưa gả, bằng không chuyện này lại bị tam gia cấp cho một cái tai họa.

Đại lão gia cùng Dư thị nghe xong cũng không nói gì, cả nhà ăn cơm xong thì trở về.

Dư thị thở dài: “Vân Thục thật là mệnh khổ, tướng mạo tốt nhưng lại là thứ nữ, tức phụ tam đệ cũng không phải người rộng lượng, đối với thứ nữ cũng không có nhiều tình cảm, thành ra thứ nữ mang theo tính tình âm thuần, người này không thích hợp để gả cho nhà giàu sang, lại còn không

https://thuviensach.vn

được nhà mẹ đẻ chống lưng, trong lúc tân hôn, người nhà họ Vương còn có thể vì xuất thân cùng tướng mạo mà đối xử tốt với nàng, nhưng cái này thì kéo dài được bao lâu, sau đó rồi sao?

Đại lão gia từ trước đến nay không tham gia vào chuyện trong nhà của các đệ đệ, nhưng hôm nay nghe xong cũng đành phải thở dài: "Tam đệ làm việc này thực không suy xét kĩ." Nhớ tới cái gọi là nhà họ Vương giàu có, liền hỏi Dịch Vân Khanh đang ngồi uống trà bên cạnh: "Khanh nhi, con có biết nhà họ Vương này không?"

Muốn hỏi nhà họ Vương ở thôn nào đó thì có lẽ Dịch Vân Khanh không biết, nếu hỏi nhà họ Vương ở thôn sát cạnh thì Dịch Vân Khanh quả thật cũng biết chút ít. "Nhà họ Vương này, nếu tính lên ba đời trước thì có một tiến sĩ, có một chức quan nhỏ cũng tạo ra một gia nghiệp không sai biệt lắm, hai đời sau thì cũng coi như kinh doanh buôn bán tốt. Chủ gia họ Vương có một nữ quyến là thiếp thất của quan huyện. Chính thê của quan qua đời liền nạp thêm thiếp lập làm thê, nghe nói vị này là một người tài ba, lại còn sinh cho quan huyện hai nam một nữ, rất được sủng ái. Bởi vì tầng quan hệ này, mà nhà họ Vương làm việc có điểm kiêu ngạo, năm trước không phải toàn bộ Dương Châu bị hạn hán sao? Vương Gia Minh liền ngấm ngầm thu mua không ít nhà cùng cửa hàng. Ta cũng chỉ biết có vậy, còn về phần người con thứ ba mà tiểu muội phải gả cho thì không rõ ràng lắm."

Dư thị nghe xong thở dài. Rõ ràng Tam gia là muốn dựa hơi nhà họ Vương để lấy chút lộc hưởng, nhưng lộc này có tốt không? Dịch gia cũng đã từng so với nhà họ Vương này quyền quý giàu sang hơn nhưng ở một khoảnh khắc mà tất cả sụp đổ, nhà họ Vương làm việc lại kiêu ngạo nhỡ quan trên tức giận, không phải lúc đó cũng là lúc xảy ra chuyện sao?

Đại lão gia thở dài: "Tam đệ cậy nhờ nhà họ Vương là muốn giúp cho Vân Xuân có được hôn sự tốt. Nếu trong nhà không xảy ra chuyện, hiện tại Vân Xuân đã sớm cùng trưởng nữ Hác gia thành thân."

https://thuviensach.vn

“Hôn sự với Hác gia không thành cũng không thể đem Vân Thục bán đi a?”

Đại lão gia nhíu mày: “Được rồi, đừng có nói bán này bán nọ, hôn sự với nhà họ Vương đối với Tam gia cũng không nhất định là không có cái gì tốt. Trong nhà gặp chuyện không may, tam đệ cùng tứ đệ cũng có điểm trách trưởng tử là ta, trách chúng ta làm liên lụy bọn họ. Việc này chúng ta cũng có trách nhiệm, nên ít nói tới chuyện này đi.”

Dư thị một bụng khí bị chặn ở ngực: “Trách chúng ta? Trong nhà gặp chuyện không may là chúng ta mong muốn sao? Nhị đệ thăng quan không phải cũng ngầm cầm ít nhiều đồ vật của chúng ta? Nhưng một chút lợi lộc chúng ta đều không có còn khiến Khanh nhi không thể làm quan! Khi đó Tam gia cùng Tứ gia đã làm gì? Hận không thể làm thân hơn để gộp thành một nhà! Hiện tại xảy ra chuyện thì lại trách chúng ta, nào lại có cái đạo lý như vậy?!”

Đại lão gia xua tay: “Được rồi, được rồi, bọn nhỏ đều đang ở đây, đừng có nói nữa.”

Dịch Vân Khanh một bộ không liên quan ngồi ở đó uống trà, Đông Dương thì lại càng không tham gia đàm luận về chuyện trong nhà. Dư thị thu hồi lại cảm xúc, nhớ tới hôm nay liền nói: “Chúng ta cho hai người làm công đi giúp đỡ, nếu nói muốn mời Đông Dương lo hộ việc nấu nướng, lão gia, ta không thể không nói là ngài ngàn vạn lần không được đáp ứng.” Không phải Dư thị keo kiệt không cho Đông Dương đi hỗ trợ, dù sao thì tay nghề của Đông Dương cũng đã được người trong thôn chứng nhận, là thân thích giúp đỡ chút việc vặt cũng không phải không đúng, nhưng ý của Tam gia là để Đông Dương lo chuyện cỗ bàn, làm gì có chuyện đường muội lập gia đình mà đại tẩu lại không có mặt ở phía trước mà lại vội vàng ở trù phòng phía sau? Cũng không phải là mời không nổi đầu bếp thì sao phải tạo ra xích mích như vậy trong nhà?

https://thuviensach.vn

“Ta không phải đang nghĩ cách cự tuyệt sao?” Đại lão gia cũng thấy đau đầu, thân huynh đệ mở miệng như vậy làm thế nào có thể cự tuyệt đây?

Đông Dương nghĩ hôm đó đúng là có nhiều việc, dù sao cũng chỉ có hai ba ngày, định mở miệng thì bị Dịch Vân Khanh chặn lại đối với đại lão gia nói: “Nhà Tam thúc luôn muốn chiếm chút ít tiện nghi, tiểu muội thành thân là chuyện lớn như vậy mà lại để bọn họ không chiếm được chút tiện nghi nào thì sẽ khiến trong lòng bọn họ không thoải mái. Như vậy đi, phụ thân. Ngày mai người hãy tới nhà Tam thúc cự tuyệt, nói là Đông Dương bận rộn không thể đi giúp việc bếp núc được, chỉ có thể ở thời điểm tiệc điểm tâm sáng thì có thể hỗ trợ bọn họ chút rau dưa.” Vườn rau của nhà họ cũng lớn, đầy đủ các loại, đủ để cung cấp rau dưa cho Tam gia, làm như vậy cũng coi như là cấp cho Tam gia một cái thang, cũng khiến bọn họ không dám được một tấc lại muốn tiến một thước.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 34: Vô Tình Dính Hoa Đào

Việc nhờ Đông Dương giúp việc bếp núc bị Đại lão gia không nặng không nhẹ đẩy trở về, Tam gia dù tức giận cũng không thể trút giận ra ngoài. Tam nương thì lại càng thể hiện tính hẹp hòi, ngày nào cũng đến vườn rau lấy rau, hơn nữa vừa mở miệng là sai Đông Dương mang qua.

Dư thị vừa nghe thấy liền tạc mao, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Này Tam thẩm, vườn rau nhà ta cũng chỉ có ngần ấy loại rau, cũng mời có một người làm công, bất quá nghe nói Tam gia là mời tới ba bốn người tới làm, như vậy tính ra có nhiều loại hiếm lạ hơn đi? Hôm nào đó ta cũng đi xem qua, mang chút loại hiếm lạ trở về cấp cho lão gia lão phu nhân dùng thử.” Nháy mắt, Tam nương xấu hổ, lại thấy nàng tiếp tục nói: “Chuyện này cũng không cần Vân Thanh Vân Xuân vội làm, ta thấy thím chân chưa có gãy, có thể tự mình đi được!”

Dư thị nói vậy, há lại không nghe ra được ý tứ? Trên mặt Tam nương cười gượng. Thấy Dịch Vân Khanh quay lai lập tức tìm lý do rời đi.

Dịch Vân Khanh thấy Tam thím vội vàng rời đi, quay đầu lại thấy Dư thị vẫn đang cười lạnh, liền hỏi Đông Dương đứng bên cạnh: “Đây là có chuyện gì?”

Đông Dương đem chuyện nói qua, Dư thị một bên cười lạnh: “Tính toán cũng giỏi thật a, cái gì cũng lấy vậy còn dám mở miệng nói Đông Dương đem qua, Lưu thị nàng tính làm gì nha?” Vừa nói vừa châm biếm: “Đều là tức phụ xuất thân thế gia, ngay cả điểm rau dưa cũng muốn chiếm tiện nghi, cũng không sợ bị người ta chê cười!”

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh nghe xong cũng không nói gì, Tam gia có nhà ở cùng chín mươi mẫu ruộng tốt cũng đã mua được rồi, tiền thuê đất cũng đủ dùng chưa kể đến Vân Xuân vẫn thường lên núi, săn thú hái thuốc kiếm thêm chút đỉnh, nói như thế nào cũng không đến nông nỗi phải tính toán điểm rau dưa này nọ, mà tam thẩm này của hắn không ngừng gây khó với nơi này, kì quái, thực sự là kì quái. Thấy Dư thị vẫn tức giận, Dịch Vân Khanh khuyên nhủ: "Nương, nếu không thích Tam thẩm thì về sau ít gặp nhau, không đáng để sinh khí."

"Ta cũng không phải sinh khí vì nàng, ta là vì chính mình thấy không đáng giá! Vừa nghĩ tới trước kia bị nàng ngầm ngầm lấy đi ít nhiều đồ tốt làm ta tức giận. Ai, cũng là do ta không biết nhìn người, nghĩ rằng đem đồ đạc cho đi đổi lại cái thanh tĩnh mà không ngờ lại khiến cho người ta được một tấc lại muốn tiến một thước." Nhớ tới trước kia, Dư thị lắc đầu xua tay: "Thôi thôi, mọi chuyện đều đã qua rồi. Đúng rồi, Đông Dương. Về sau Tam thẩm có đến đây thì ngươi liền tránh đi, tránh cho nàng ỷ vào thân phận trưởng bối mà sai ngươi làm việc này việc kia. Nàng cho rằng ngươi là người thành thực, liền không biết đạo lý một vừa hai phải."

Đông Dương gật đầu. Chính xác là vừa rồi y cũng định thực sự đem rau dưa đã được hái xong mang tới nhà Tam gia, bởi vì y nghĩ cũng là một phen giúp đỡ, đi thêm một chuyến cũng không sao, không nghĩ tới lại là một người không biết một vừa hai phải, còn có muốn nhiều hơn!

Không thể so với ngày xưa, xem bộ dáng của Dư thị thực đã đem Tam nương trấn áp, không dám lại đến vườn rau chiếm tiện nghi. Đảo mắt đã đến ngày Dịch Vân Thục xuất giá, sáng sớm trời còn chưa sáng, Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương đã tới vườn rau lấy rau dưa trái cây hái xuống, rồi lên xe ngựa hướng tới nhà Tam gia ở thôn bên cạnh mà đi.

Chờ hai người tới nơi, Tam gia cũng đang chờ rau dưa tới. Hai người giúp đỡ đem đồ dỡ xuống, Dịch Vân Khanh đem xe ngựa cột hảo, cùng Đông Dương đi tới tiền viện đưa lễ.

https://thuviensach.vn

Ngồi ở bàn nhận lễ chính là Vân Xuân cùng Vân Tùng bị kéo tới hỗ trợ.

“Đại ca.” Dịch Vân Xuân đứng dậy, thấy Đông Dương cũng gọi: “Đại tẩu.”

Vân Tùng có chút ngượng ngùng, hắn là lần đầu tiên bị kéo tới làm chuyện quan trọng như này: “Đại ca, đại tẩu.”

Dịch Vân Khanh ngoắc hai người ngồi xuống, hỏi: “Sớm đã tới rồi sao?”

Dịch Vân Xuân gật đầu: “Bây giờ vẫn ổn, dù sao sáng cũng không có mấy người.”

“Có cái gì không hiểu, nhất định phải hỏi, nhận lễ không phải là việc qua loa.” Nói xong để Đông Dương đem tiền mừng đã sớm chuẩn bị ra, Dịch Vân Xuân vội xua tay.

“Đại ca, đại tẩu, đại bá đã mừng rồi, hai người cũng không cần…”

“Đây là một mảnh tâm ý của ca.” Dịch Vân Xuân áp lại tay ngăn cản của Vân Xuân, Đông Dương đem tiền mừng đưa cho hai người xong rồi đi vào hậu viện. Trước là thỉnh an lão thái gia cùng lão phu nhân, rồi tới đại lão gia Dư thị, tiếp là chúc mừng Tam gia cùng Tam nương, cũng chào hỏi Tứ gia Tứ nương cũng tới hỗ trợ.

Hai người cũng đi gặp mặt Dịch Vân Thục.

“Đại ca, đại tẩu.” Dịch Vân Thục một thân tân nương hành lễ với hai người. Lễ phép, đoan trang hiền thục, trên người cũng là một thân tân nương hoa kiều, đã có điểm phong phạm tiểu thư thế gia trước kia.

Dịch Vân Khanh gật đầu. “ Một tháng qua hắn là theo nãi nãi đi?” Tam thẩm là cái tính tình gì hắn rất rõ, mười sáu năm qua không dạy cho nàng cái gì lễ nghi phong phạm liền không có khả năng trước một tháng hôn sự

https://thuviensach.vn

lại có hảo tâm tới dạy. Nghĩ tới từ một tháng trước lão thái gia cùng lão phu nhân đã tới bên này, chắc là lão phu nhân đã để tâm đến đi.

Dịch Vân Thục gật đầu, biểu tình vẫn có chút cứng ngắc, nhưng so với trước kia đầu cũng không dám ngẩng lên đã khá hơn nhiều.

“ Quy củ của nãi nãi có chút nghiêm khắc, nhưng ngươi học cũng không phải là không có chỗ dùng, cẩn thận nhớ kĩ, phải chậm rãi cân nhắc, sau này không thể so với quy củ nghiêm khắc trong nhà nhưng cũng không được bất cẩn. Bây giờ trong nhà không còn có thể so với trước kia, nhưng sự thật cũng từng là một thế gia, nên cái này ngươi phải thể hiện ra, đừng đánh mất danh dự tiểu thư thế gia của ngươi.” Nói là tiểu thư thế gia nhưng Vân Thục cũng chỉ là một thứ nữ không được coi trọng, hơn nữa hôn sự lại thực gấp gáp cũng ảnh hưởng ít nhiều.

Dịch Vân Thục nghe xong măt đỏ hoe, trong tâm cảm động: “Cảm tạ đại ca đã chi bảo.” Thành tâm hành một lễ, nói: “Tiểu muội xuất giá, về sau không thể báo hiếu với gia gia nãi nãi, mong đại ca để tâm thay cho phần của tiểu muội.”

Dịch Vân Khanh thầm than, huynh đệ tỷ muội của hắn nhiều nhưng không giao hảo nhiều, không phải sợ hắn thì cũng là kính trọng hắn, tiểu muội bình thường này cũng là đố kị với hắn, nhưng tới lúc xuất giá cũng có điểm không thể bỏ qua được. “Ở nhà họ Vương nếu bị ủy khuất thì trở lại nhà nói ra, cha nương ngươi không nói gì thì tới tìm ta.” Từ trong ống tay áo lấy ra tấm ngân phiếu để vào trong tay Dịch Vân Thục: “Đây là ngân phiếu hai trăm lượng, ngươi giữ lấy để dùng cho riêng mình, nếu đến lúc cần dùng cũng đừng luyến tiếc.” Với cái tính keo kiệt của Tam nương, không thể không đem đồ sính lễ cất đi, sao lại có thể đưa cho Dịch Vân Thục?

Dịch Vân Thục xấu hổ xua tay: “Đại ca, tiền này ta không thể nhận!” Dịch gia trước kia thì hai trăm lượng này thì có là gì, nhưng hiện tại có thể

https://thuviensach.vn

so với trước kia sao? Mỗi nhà cũng không dễ dàng gì, một phân tiền còn hận không thể chia ra, huống chi là cả hai trăm lượng như này? Hơn nữa nàng cũng không quên, lúc trước là vì nàng mà Đông Dương bị phạt quỳ rồi bị bệnh sau lại rời nhà đi. Lúc sau còn có chuyện Liễu thị cầm theo tiền bỏ đi. "Đại tẩu, đại tẩu mau bảo đại ca thu hồi lại đi, tiểu muội lập gia đình sao lại có thể lấy tiền của đại ca!"

Dịch Vân Khanh cười: "Vì câu đại ca này của ngươi, tiền này ngươi hãy cầm đi." Biết là nàng bận tâm chuyện gì, liền cường ngạnh đem ngân phiếu nhét vào tay nàng, không biết nên cười hay nên khóc mà búng nhẹ lên trán nàng, nói: "Đại ca ngươi lại là loại người vì bận tâm mặt mũi mà đem nhà mình đào ra trống rỗng sao?"

Dịch Vân Thục mặt đỏ lên. Tầm mắt liếc về phía Đông Dương đang cười nhu hòa, cố lấy dũng khí giải thích với Đông Dương: "Đại tẩu, chuyện trước tiểu muội xin được giải thích cùng người, là tiểu muội không hiểu chuyện khiến cho đại tẩu bị phạt."

Đông Dương vội nói đỡ: "Đã là chuyện quá khứ rồi, không ai nợ ai cả."

Thời điểm không còn sớm, Dịch Vân Khanh cũng không muốn nói nhiều, thừa dịp không có người ngoài nói: "Vốn dĩ ta cùng tẩu tử nghĩ đem ngân phiếu mua đất làm quà cưới cho ngươi, nhưng nghĩ đất cũng không tiện như tiền mặt. Em rể làm người như nào ta cũng đã hỏi thăm qua, là một người có trách nhiệm, mặc dù không phải người đọc sách đạt được quan vị, nhưng cũng may là có chí cầu tiến, nếu như ngươi làm thê tử có thể hỗ trợ một chút, như vậy phu thê mới đồng lòng." Đạo lý phu thê, Dịch Vân Khanh là nam nhân cũng không dạy được gì nhiều, nghĩ tới đạo lễ của lão phu nhân mà nói nói một chút.

Dịch Vân Thục cảm động rơi nước mắt, thành tâm thi lễ.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài cũng có vài thôn phụ lại đây nhìn tân nương tử, để tránh phức tạp hai người cũng không ở lại.

Tam gia ở trong thôn cũng không lâu, Tam gia lại một mực tỏ vẻ địa chủ nên rất nhiều người không muốn kết giao, chỉ là khi truyền ra tin tức kết thân với nhà họ Vương bá chủ một nửa thôn này, thân hào phú hộ trong thôn đều chủ động tới cửa kết giao, cũng có nhiều khách không mời thừa dịp thành thân này mà chủ động tới cửa đòi uống rượu mừng, hai mươi bàn tiệc lập tức không đủ, khiến đội trù phòng cùng người hỗ trở một phen ngã ngửa.

Tiền viện, Tam gia cùng Tam nương chào đón khách khứa vẫn còn đang cười toe toét, bởi vì có thêm một người tới thì đại biểu là bọn họ nhận thêm được một bao tiền mừng nha, tuy rằng tiền mừng một phần bị lão phu nhân theo dõi sẽ cấp cho Vân Thục mang đi, nhưng phần lớn cũng sẽ vào túi bọn họ không phải sao?

Về chuyện hoàn lễ, hai cái người thấy tiền liền sáng mắt tạm thời bỏ qua.

Giờ lành tới, tân lang tới đón tân nương, yến hội ở tiền viện cũng bắt đầu, đợi cho tiệc rượu đã diễn ra không sai biệt lắm, tân lang rốt cục cũng thông qua khảo nghiệm, sau liền bái lễ nhà gái phụ mẫu trưởng bối. Bái lễ xong rồi còn tập tục khóc gả, đợi cho đến lúc tập tục gì đó đều làm xong, tân nương lên kiệu hoa cũng đã gần tới giờ ngọ.

Có lẽ nhà họ Vương cũng biết hôn sự này rất vội vàng đối với nhà gái là rất thất lễ, nên ở các khoản lễ nghi đều cố gắng chu toàn, đối với Dịch Vân Khanh đại diện thân thích dẫn đầu đưa dâu cũng chu toàn lễ độ đến cực điểm. Rượu tốt thức ăn ngon, còn có một đám người trước sau tiếp đón, buổi tối cũng thu thập một tiểu viện riêng để một nhà Dịch Vân Khanh nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Dịch gia là thư hương thế gia, lễ nghi quy củ so với họ Vương nhà giàu mới nổi không biết cao hơn bao nhiêu bậc, Vân Xuân Vân Thanh hai huynh đệ dáng người thon dài, đối đãi lễ phép, Vân Tùng trắng trẻo nhã nhặn lễ độ, nữ quyến duy nhất đi đưa dâu là tức phụ của Vân Thanh, Tống thị cũng là con gái quan gia, vừa mới nâng tay cũng toát ra khí phái tiểu thư. Một đám người này tướng mạo đoan trang, lại càng không nói tới quý công tử thế gia Dịch Vân Khanh từng một thời nổi danh toàn trấn Bình Dương phủ.

Tướng mạo vĩ ngạn anh tuấn, khí chất như hạc trong bầy gà, lịch sự tao nhã mà cử chỉ hành động lại đẹp đẽ quý giá, không có chỗ nào không có phong phạm của công tử thế gia. Không cần hắn phải mang trang phục quý giá, trước sau có người hầu hạ, chỉ cần một thân tao nhã kia thôi thì không có bất cứ vật ngoài thân nào có thể che lấp được.

Không thể không nói tới lão thái gia chọn những người này cho đoàn đưa dâu thật là quá sáng suốt, một đám người này đến lập tức đem thân thích bằng hữu nhà trai tỉnh lại, thu hồi ý khinh thị Vân Thục là thân thứ nữ thua kém về thân phận.

Những thiếu nữ chưa gả trong nhà nhìn thấy nam tử tư thế oai hùng cao ngất tướng mạo tuấn mã đều e thẹn đâu, duy có một cô nương xinh đẹp hai tròng mắt sáng ngời nhìn thân ảnh phong thần tuấn tú đi đầu kia hai gò mà đều đã đỏ bừng.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 35: Đồng Ý Cho Nàng Ta Làm Thiếp Sao?

Tạm thời không nói tới cô gái xinh đẹp này là ai, Đông Dương dùng xe ngựa đưa lão thái gia cùng toàn gia trở lại thôn, buổi tối cùng nhau ăn cơm, đợi tới sáng hôm sau Dịch Vân Khanh trở về, hôn sự này cũng không có xảy ra chuyện gì.

Ba ngày sau thì tân nương trở về lại mặt, sáng sớm ngày thứ tư, tân lang tân nương quay về nhà cũ bái kiến lão thái gia lão phu nhân, cũng muốn tới nhà bái phỏng đại lão gia một lát. Dư thị cũng đã sớm có chuẩn bị, nhưng khi nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp bước xuống từ chiếc xe ngựa đi phía sau, liền trực tiếp ngẩn người.

Vương Mẫn Mẫn xấu hổ, hai gò má ửng hồng, chậm rãi đi đến thi lễ: “Mẫn Mẫn kiến quá thân gia bá bá, bá mẫu.”

Dư thị cười hiền, một bên xoa tay làm cho nàng miễn lễ, một bên không tiếng động dùng mắt hỏi Vân Thục.

Vân Thục hiện lên một tia xấu hổ, thật tình mà nói, nàng cũng không biết tại sao vị tiểu muội này đi thăm người thân mà thế nào lại theo chân bọn họ a. “Đại bá mẫu, đây là tiểu muội của ta, khuê danh là Mẫn Mẫn, bởi vì đi thăm người thân cho nên thuận đường đi chung một đoạn ạ.”

“Nguyên lai là tiểu thư nhà thông gia.” Dư thị thiện ý cười, Vân Thục mang cô gia lại mặt, mặc dù có vị khách nhân ngoài ý muốn này, bất quá cũng không gây khó dễ gì cho vị cô gia lại mặt này.

https://thuviensach.vn

Dư thị khoan dung làm cho Dịch Vân Thục cảm động, trước lúc xuất giá chính Dư thị đã dạy nàng đạo lý làm vợ, còn quan tâm mà đem tiền mừng đổi thành một bộ trang sức, không chỉ là để Tam nương không thể âm thầm làm của riêng mà cũng cấp cho nàng thể diện, phần từ ái quan tâm chăm sóc này, so với mẫu thân Tam nương của nàng cũng tốt hơn nhiều lắm!

"Đại bá mẫu…" Dịch Vân Thục ánh mắt hồng lên.

Dư thị an ủi vỗ vỗ tay nàng, ý nói là nàng đã biết.

Vương Mẫn Mẫn xấu hổ cười đứng ở một bên, dung mạo xinh đẹp dịu dàng cười lên lại càng đẹp, còn vừa mới từ Vân Thục mà học hỏi được thêm mấy phần khí độ, cái gọi là dáng người như khắc từ ngọc, khuôn mặt so hoa còn kiều diễm hơn, quả thực là một thiếu nữ như hoa như ngọc.

Đông Dương ở bên mỉm cười nhìn.

Vân Thục giới thiệu mọi người, nhưng Vương Mẫn Mẫn làm bộ như không hiểu, không biết nên xưng hô là "thân gia tẩu tử" hay là "thân gia đại ca" khiến cho Dư thị cùng Vân Thục, ý cười trên mặt đều trở nên cứng đờ.

Đông Dương không phát hiện ra điều này, chỉ thấy thời gian không còn sớm liền thi lễ thối lui, đến trù phòng chuẩn bị đồ ăn.

Dịch Vân Thục cũng đã nhận ra được ý đồ không mấy trong sáng của tiểu muội bên chồng này, cơm nước xong liền xin rời đi không chịu ở lại. Dư thị cũng cảm giác được gì đó, khách khách khí khí muốn lưu lại người rồi liền cho phép bọn họ rời đi.

Buổi tối đại lão gia rất là nghi hoặc, hỏi Dư thị vì cái gì mà không giữ vợ chồng Vân Thục ở lại, Dư thị nghẹn lời, nàng sao có thể nói là do Dịch Vân Khanh trêu hoa ghẹo nguyệt? Việc này còn liên quan tới danh dự của tiểu thư Vương gia, Dư thị cũng không muốn nói ra, liền lấy đại một lý do để cho qua.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Thục cũng có chút kinh hãi, rất sợ Vương Mẫn Mẫn làm ra chuyện gì khó nói, nên đi đường vòng trước đem Vương Mẫn Mẫn đến thăm người thân rồi mới đến nhà Tứ gia, lúc sau liền trở về. Nàng vốn dĩ cũng muốn nhắc nhở phu quân một chút, nhưng lại nghĩ dù sao nàng cũng mới về làm dâu, tiểu muội phu quân có đi gây sự, phận dâu mới như nàng cũng không thể nói được, đành đem lời nuốt lại vào bụng, thành thành thật thật ở Vương gia hiếu thuận với cha mẹ chồng, tôn kính trưởng bối, chăm sóc phu quân, đảm đương chức trách tức phụ của mình.

Không nghĩ tới Vương Mẫn Mẫn là đích nữ của Vương gia lại còn được Vương lão gia, Vương phu nhân sủng ái, lão thái gia cùng lão phu nhân thì càng thêm yêu chiều, nên thành thói tùy hứng làm bậy, một mình dò hỏi hành tung của Dịch Vân Khanh để tạo ra một cái tình cờ gặp mặt!

Dịch Vân Khanh dù ở trong kinh bị Nhị thúc dùng mười mấy năm áp bách nhưng vẫn tạo ra cho mình một sản nghiệp không phải là nhỏ, đủ để thấy hắn là một người có tài, có mắt nhìn! Vương Mẫn Mẫn làm như vậy mà một tên hồ ly như hắn lại không thể nhìn ra sao? Một chút hắn cũng không mắc mưu, khách khí cũng không cấp cho, trực tiếp giục ngựa rời đi.

Hành động này làm cho Vương Mẫn Mẫn tức giận, tính tình nàng không tốt, điều kiện cũng không thua bất cứ con gái nhà nào, lại được trời ban cho trí thông minh lanh lợi, hơn nữa từ nhỏ đã được người trong nhà chiều chuộng, trong đám bạn cùng tranh lứa cũng chính là người đứng đầu, mà Dịch Vân Khanh lại vô thanh vô tức không chỉ làm tổn thương tâm ý mà còn cả tự tôn của nàng, khiến nàng tức giận đến mức hàm răng cũng đã cắn chặt lại, khuôn mặt thì đỏ bừng!

Dư thị cơ hồ là cứng ngắc nhìn vị thiếu nữ kiều diễm, lễ độ trước mắt.

“Trên đường đi qua nơi này, xe ngựa liền xảy ra trục trặc, tiểu nữ nhớ tới thân gia bá bá bá mẫu ở chỗ này, liền không biết mặt dày qua đây gây phiền toái, mong bá bá bá mẫu không ghét bỏ.”

https://thuviensach.vn

Nói xong, rất chân thành, nghiêm túc thi lễ.

Đã nói tới mức này, Dư thị nàng còn có thể nói không sao? Không thể cự tuyệt được, cũng chỉ biết để tâm đề phòng Vương Mẫn Mẫn, đến nhà cũ cùng lão phu nhân lải nhải, sau lại dặn Đông Dương cùng Dịch Vân Khanh tránh đi, cũng nhanh phái người đem xe ngựa đi sửa rồi nhanh nhanh đưa vị giống như ôn thần này tiễn bước đi a.

Đại lão gia cũng đã phát hiện được điều gì đó không đúng lắm, lão phu nhân cả đời đều sống ở đại gia tộc, tâm tư nữ nhân của Vương Mẫn Mẫn nàng còn không biết rõ sao, vỗ vỗ tay Dư thị làm cho nàng an tâm bình tĩnh một chút không cần tự làm hỏng thế trận ban đầu này.

Kế hoạch tình cờ gặp mặt trực tiếp bị bỏ qua, kế hoạch tới tận cửa lại không nặng không nhẹ bị người đem trả về, nói ra khiến cho thể diện của Vương Mẫn Mẫn cơ hồ đã bị ném xuống dưới đất rồi.

Nhưng Vương Mẫn Mẫn cũng không từ bỏ, chủ động đến tìm vị Huyện thừa tỷ tỷ kia, e thẹn tâm sự, mà vị tỷ tỷ này cũng không phải người đơn giản, vừa nghe muội muội xấu hổ kể về một nam nhân xa lạ mà còn không rõ ràng sao? Tuy rằng chỉ là một hai câu nhưng nàng cũng đã hiểu rõ ý tứ, thừa dịp đưa muội muội về nhà mẫu thân liền đem chuyện này ra nói với Vương lão gia cùng Vương phu nhân.

Vương lão gia liền cho người đi hỏi thăm về Dịch Vân Khanh, thấy vô cùng vừa lòng, Vương phu nhân trước cũng đã thấy qua vị thân thích này của nhà thông gia, lúc ấy nàng cũng đã phải cảm khái rằng trên thế gian này còn có một vị nam tử tuấn nhã đến thế sao, vừa nghe thấy tiểu nữ nhà mình đối với người này có ý tứ còn có thể làm gì khác sao? Tuy rằng đối phương đã thành gia lập thất còn có tử tự(đã có gia đình cưới vợ chính còn có con nối dòng), lại là một vị nam thê, nhưng nam thê thì sao, từ trước tới giờ so với nữ thê đều thấp hơn nửa cái thân phận, chỉ cần tiểu nữ nhà mình

https://thuviensach.vn

gả qua đó, với sự thông minh, có tài lại xinh đẹp, sau lại sinh được một người con trai lại còn sợ không áp được cái vị nam thê kia sao?

Bởi vì Vương lão gia cùng Vương phu nhân tỏ ý, cho nên Dịch gia bây giờ không biết nên khóc hay nên cười.

Tam gia cùng Tam phu nhân tự thân tới cửa, vừa vào cửa liền cười ha hả đối với đại lão gia cùng Dư thị tỏ ý chúc mừng.

Đại lão gia mạc danh kỳ diệu: "Tam đệ, có chuyện vui gì nha?"

Tam nương dùng khăn che miệng cười nói: "Đại ca, thật đúng là chuyện đáng mừng nha!"

Dư thị trong lòng thùng thùng nhảy dựng, khách khí đem người mời vào trong nhà, Đông Dương dâng trà xong liền rời đi.

Tam nương xua tay gọi: "Vân Khanh tức phụ, nhanh gọi Vân Khanh tới, Tam thím cần hắn nha, ha ha…"

Đông Dương không phải là người ngu ngốc, trong lòng dâng lên dự cảm bất hảo.

Dịch Vân Khanh đang ở trong thư phòng đọc sách, nhìn thấy Đông Dương sắc mặt không tốt đi tới, liền lôi kéo người ngồi lên đùi: "Làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?"

Lắc đầu: "… Tam lão gia tới, Tam phu nhân nói là muốn chúc mừng ngươi."

"Hai cái người này thật đúng là sợ thiên hạ chưa đủ loạn…" Dịch Vân Khanh nghe xong lập tức cười nói, nắm lấy tay Đông Dương nói: "Đi, nếu không thì đi xem ta làm cách nào đem bọn họ đuổi đi!"

https://thuviensach.vn

Trong nhà chính, Tam gia cùng Tam nương đã đem Vương Mẫn Mẫn tâng bốc lên tận trời, nào là một cô nương hoàn hảo không có điểm nào có thể chê được, Vương gia có gia cảnh tốt đến mức nào, ý muốn nói là việc được cùng Vương gia kết thân chính là chuyện vui lớn!

Đại lão gia trầm mặc không nói gì, Dư thị yên lặng, thi thoảng đem khăn lên ấn ấn khóe miệng, giấu đi mạt trào phúng lạnh lùng.

Tam nương nhanh mắt nhìn thấy Dịch Vân Khanh đi tới, lúc này cười nói: “Ai yêu, Vân Khanh lại đây, Tam thẩm hôm nay tới là muốn chúc mừng ngươi, là thật vui vẻ nha! Đây chính là một việc vui khó có được, ngày khác cần phải cấp Tam thẩm phân tiền chuyện vui nha, ha ha…” (beta: sao cái gì cũng nghĩ đến tiền vậy cái thím này..)

Dịch Vân Khanh cười nhạt, không nói gì, kéo Đông Dương ngồi bên cạnh. Uống chén trà, cười nhạt xem Tam gia cùng Tam nương đem Vương Mẫn Mẫn nói giống như một nữ thần.

Thấy Dịch Vân Khanh cười như vậy nghĩ là hắn đang rất vui nên Tam gia cùng Tam nương nói càng hăng say.

Dư thị liên tiếp hướng Dịch Vân Khanh nháy mắt ra dấu, ý là muốn hắn mở miệng cự tuyệt.

Tam gia nói tới mức miệng khô lưỡi nóng, nâng chung trà lên muốn uống mới phát hiện bên trong đã không còn trà. Liền nói thầm trong lòng, như thế nào lại một cái nha hoàn rót nước cũng không thèm mới tới, nâng mắt lên nhìn quanh: “Vân Khanh tức phụ, lại rót cho ta chén trà.”

Tam gia gọi như vậy đương nhiên là đúng lý hợp tình, Dịch Vân Khanh hiện nghe vào tai lại có chút tức giận, ánh mắt hư mị giấu đi ý lạnh trong mắt: “Tam thúc Tam thẩm nói nửa ngày, là muốn ta đồng ý hôn sự với Vương gia?”

https://thuviensach.vn

Tam gia vừa nghe thấy Dịch Vân Khanh mở miệng, liền đem việc khát khô bỏng họng này vứt sang một bên, vội cười gật đầu: “Đúng là tiểu thư của Vương gia, chính là vị tiểu thư lần trước đi thăm người thân liền thuận đường đi cùng Vân Thục tới đây. Vân Khanh nha, vị tiểu thư này từ nhỏ đã là viên ngọc quý được Vương lão gia cưng chiều, vô cùng sủng ái. Ngươi cũng biết, trưởng nữ của Vương lão gia đã gả cho Huyện gia, hiện giờ đang là chính thê, có được hôn sự này còn sợ không thể nắm chắc căn cơ đứng vững tại nơi này sao? Hơn nữa…” Thấy có người ngoài, liền hạ giọng: “…. Ta nghe nói, Vương lão gia mấy năm trước đã từng nói, vị tiểu thư thứ nữ này chính là người mà hắn yêu thương nhất, nếu có thể tìm được cho nàng một vị hôn phu vừa ý, thì nguyện ý lấy nửa Vương gia làm của hồi môn! Nửa Vương gia nói có chút khoa trương, nhưng chỉ cần Vương lão gia thành tâm gả vị tiểu thư này đi còn sợ không thu được của hồi môn lớn sao!” Ý chính là chỉ cần cưới Vương Mẫn Mẫn thì có được cả quyền lẫn tài!

Dịch Vân Khanh trong lòng cười lạnh, hỏi: “Hôn sư này là Vương gia kính nhờ Tam thúc qua nói sao?”

Tam nương vội vàng trả lời: “Cũng không phải, vừa nghe được chuyện tốt như vậy, ta với Tam thúc ngươi cơm còn chưa kịp ăn đã liền vội vàng qua đây chúc mừng a, lúc này bụng vẫn còn đói nha.” Nói xong liền nhìn về phía Dư thị, cười nói trêu ghẹo: “Đại tẩu, nhân việc vui này, giờ ngọ cần phải chuẩn bị nhiều món ngon nha, bằng không là ta không chịu đâu nha! Ha ha…”

“Nhờ Tam gia nói qua, vậy Tam thúc đã từng nói tới tình huống của ta cho Vương gia? Ta vốn đã thành thân, có vợ, có con.”

Nghe vậy, tầm mắt Tam gia đảo qua Đông Dương đang ngồi bên cạnh, cười nói: “Tiểu thư này của Vương gia Vân Khanh chắc cũng đã từng gặp qua, xinh đẹp đoan trang như tiên nữ, cầm kì thi hoa mọi thứ tinh thông, là

https://thuviensach.vn

một nữ tử khó được tài mạo song toàn, lại hiếu thuận trưởng bối, đức hạnh xuất chúng. Một nữ tử tốt như vậy, Vân Khanh chẳng lẽ lại bạc đãi nàng?"

Dịch Vân Khanh thiếu chút nữa cười thành tiếng. Dung mạo xinh đẹp, nhưng xinh đẹp hơn nàng hắn cũng đã từng thấy qua, cầm kì thi họa cho dù có học nhưng có thể tốt như các nữ tử của các thế gia trong kinh thành sao? Về phần hiếu thuận, hắn không biết, còn đức hạnh sao? A, một nữ nhân một mình hỏi thăm hành tung của một nam nhân xa lạ, thậm chí còn sắp đặt cái gì mà tình cờ gặp nhau, rồi lại tự tìm lý do để tìm tới tận cửa, nữ nhân như vậy cũng có cái "đức hạnh" sao? Đừng có chọc người ta cười a. "Tam thúc, ngươi cũng biết ta hiện tai công danh không có, bản thân cũng không thể làm quan, không có cái bình thê vị. Không có bình thê vị, vị kia chỉ có thể làm thiếp, được sao? Vương gia tính toán đem thứ nữ gả tới làm thiếp sao?" Lời này của Dịch Vân Khanh có thể nói là giết chết tâm, Tam gia cùng Tam nương trên mặt cứng đờ.

Tam gia mặt trầm xuống, nói: "Vân Khanh nha, Huyện thừa phu nhân chính là thân tỷ tỷ của thứ nữ Vương gia đó."

Dịch Vân Khanh không tỏ vẻ gì, bưng chén trà chậm rì rì uống: "Là thân tỷ tỷ thì thế nào?"

"Ngươi!" Tam gia lạnh mặt.

Tam nương phất phất cái khăn trong tay, giấu đi ý lạnh trong mắt: "Ai yêu, Vân Khanh nha, ngươi còn muốn đem thứ tiểu thư Vương gia lấy về chỉ để làm thiếp thôi sao? Bây giờ không còn được như ngày xưa, nếu còn tại Bình Dương phủ, đừng nói tới thứ nữ nhà giàu trong thôn, ngay cả nữ tử của quan huyện muốn ngươi thú về làm thiếp cũng phải thiên bái vạn tạ, nhưng hiện tại thì không còn như vậy nha. Không cần nói tới thân phận muội muội ruột thịt của Huyện thừa phu nhân, mà chỉ cần là nữ tử của phú gia trong thôn, ngươi cũng không thể đắc tội với người ta như vậy được!"

https://thuviensach.vn

Ý tại ngôn ngoại là đang nói Dịch Vân Khanh thú vị tiểu thư Vương gia này là đang trèo cao!

Dư thị tức giận, cười lạnh hỏi: “Tam thẩm nếu như thích vị tiểu thư Vương gia như vậy, sao lại không để cho Vân Xuân thú nàng? Vân Xuân cũng đã đến tuổi thành thân, vả lại Vân Xuân cũng chưa có thành thân, nàng gả vào đấy đường hoàng trở thành chính thê!”

Tam nương cứng đờ.

Tam thúc tức giận phất tay áo: “Đại tẩu, chúng ta cũng là một lòng vì Vân Khanh mà suy nghĩ. Thứ tiểu thư của Vương gia là một nữ tử tài mạo song toàn khó có thể có được, còn có thân tỷ tỷ làm Huyện thừa phu nhân, nói ra thì hôn sự này có gì không tốt sao?”

Tam nương vội phụ họa, cuối cùng đối với Dịch Vân Khanh nói: “Vân Khanh nha, thứ tiểu thư Vương gia chính là một nữ tử tài giỏi khó tìm, cũng không thể ủy khuất nàng chỉ để nàng làm thiếp được.”

Dịch Vân Khanh cười: “Tam thẩm, ta đồng ý thú nàng làm thiếp rồi sao?” Thú về làm thiếp hắn cũng không có đồng ý đâu, nghĩ sao mà ngồi đó thảo luận vị trí chính thê?

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 36: Chúng Ta Trước Làm Chuyện Khác?

Tam gia trên mặt cứng nhắc: “Này là có ý gì?”

Dịch Vân Khanh dù bận nhưng vẫn ung dung uống trà: “Ý chính là thỉnh cầu Tam thúc cự tuyệt hôn sự này, ta hiện tại không có tâm tư nạp thiếp.”

Tam nương lạnh mặt, lúc này mới biết là bọn họ ngồi cả nửa ngày đều bị người ta đùa giỡn!

Tam gia lạnh mặt, nhìn về phía đại lão gia, lãnh giọng, nói: “Đại ca, hôn sự này, Vân Khanh hồ đồ nhưng đại ca cũng không thể cũng hồ đồ theo hắn, phải biết rằng quan huyện cai quản khu này còn phải gọi Vương lão gia một câu nhạc phụ, tiểu thư Vương gia cũng là một tiếng muội muội!”

Đại lão gia tức giận tới đỏ mặt tía tai, hắn tức không phải là vì Dịch Vân Khanh mà là Tam đệ của hắn. Hắn cho là y cũng giống hắn vì vinh hoa phú quý mà đem con bán đi sao?!

Dư thị giận dữ: “Lời của tam thúc ý là, bởi vì bọn họ có con rể là quan huyện, cho nên ta phải hưu Đông Dương sau lại thú nữ tử Vương gia?!” Mắt phượng xinh đẹp gắt gao nhìn chằm chằm Tam gia, tỏ vẻ nếu hắn dám nói lại, nàng liền cho hắn mất luôn cả thể diện!

Dịch Vân Khanh cười lạnh, bảy năm trước, Nhị thúc hắn buộc hắn thú thê, giờ, bảy năm sau Tam thúc cũng muốn buộc hắn thú thê? Từ khi nào hắn lại là một quả hồng dễ bị bóp nát như vậy?

https://thuviensach.vn

Tam gia tức giận, phất tay áo: “Ta không thèm nói với nữ nhân!” Lại nhìn về phía Dịch Vân Khanh: “Vân Khanh nha, tiểu thư Vương gia quả thực là một nữ tử tài giỏi, dung mạo khí chất thế nào ngươi cũng đã từng gặp qua!”

Dịch Vân Khanh không chút nghĩ ngợi liền từ chối: “Thỉnh Tam thúc giúp ta cự tuyệt.”

Dù người này tuyệt sắc vô song, đoan trang như tiên nữ giáng trần, nhưng không phải là y thì hắn sẽ không thèm liếc mắt một cái, mà là y, không xinh đẹp như hoa, cũng không phải phong hoa tuyệt đại, càng không có tài hoa hơn người, cũng chẳng xuất thân cao quý, nhưng chỉ cần có thể khiến cho hắn động tâm, làm cho tim hắn đập nhanh, không dung mạo không có tài không thân phận hiển hách cũng được, hắn sẽ sủng y, chiều chuộng y, đau lòng vì y, thương y!

Quyết, vĩnh viễn không tách rời!

Tam gia tức giận Đại ca không biết phân biệt nặng nhẹ, tầm mắt lạnh như băng đảo qua đảo lại trên người Đại lão gia cùng Dư thị, vuốt vuốt cằm cười lạnh, sau dẫn Tam nương ngay cả chào hỏi cũng không làm mà lập tức rời đi. Không nói tới hai người sau khi trở về, ở nhà Vương gia chửi bới nhà huynh trưởng như thế nào, trước nên nói tới đại lão gia cùng Dư thị ở bên này vẫn còn chưa nguôi giận.

“Tam đệ này! Thật sự là càng ngày càng làm càn!” Đại lão gia vỗ mạnh xuống bàn, xả giận.

Dư thị dùng khăn tay để lên miệng che đi ý châm chọc, nàng dù sao cũng là người ngoài về làm dâu ở đây, nói xấu vị đệ đệ ruột thịt Tam gia này của phu quân cũng là không nên, chỉ có thể trong lòng thầm cười lạnh khinh bỉ.

Dịch Vân Khanh chậm rì rì uống một ngụm trà rồi đặt xuống, cầm lấy tay Đông Dương ngắm nghía.

https://thuviensach.vn

Đại lão tức giận xong liền cả kinh: “Vân Khanh ngươi sang nhà cũ, cùng lão thái gia nói qua việc này đi, Tam thúc ngươi nói với chúng ta không được, sẽ lại đi mời gia gia ngươi tác chủ!”

Dịch Vân Khanh cười: “Phụ thân, gia gia bên kia người không cần lo lắng. Tam thúc không sang là tốt, nếu sang chỉ sợ lại khiến cho gia gia đánh cho vài gậy.” Dịch lão thái gia cũng không phải là người thấy tiền là sáng mắt, lại càng không phải là một người hồ đồ, nếu như không đoán sai, việc Vân Thục cùng công tử Vương gia thành thân lão thái gia cũng không thích, đáng tiếc là ván đã đóng thuyền không thể ngăn cản được, giờ lại nghe được còn muốn cùng Vương gia làm thêm hôn sự, lão thái gia liền tức giận tới phát điên luôn mất! “ Phụ thân, nương, chuyện này hai người cũng đừng quản, nếu Tam thúc hay Vương gia có cho người tìm tới cửa đòi bàn chuyện với hai người, thì hai người cứ nói là tới tìm con, con sẽ tự tìm cách giải quyết.”

Dư thị biết nhi tử của mình không phải là loại gặp sắc liền sinh lòng tham, cũng không có tính toán nạp thiếp, lui từng bước mà nói thì dù cho có nạp thiếp cũng sẽ không thú nữ tử mà Tam gia giới thiệu. “ Vân Khanh chính mình đã có chủ ý thì nương cũng an tâm rồi.” Tầm mắt hướng về phía Đông Dương, nói: “Đông Dương cũng đừng để tâm, ngươi như thế nào cả nhà đều biết, chỉ cần hai ngươi hảo hảo cùng nhau sống, sống vui vẻ, ta làm nương cũng liền thấy vui vẻ.” Nàng xem như là đã an tâm, nhà có tôn tử đáng yêu hiếu thuận, tức phụ cũng là người hiếu thuận thành thực lương thiện, chỉ trừ việc không thể sinh cho nàng một đứa cháu, thì có điểm nào là không tốt đâu? So với trước kia lúc nào cũng bị gây sức ép, hiện tại xem ra nàng ngủ cũng được an giấc rồi.

Toàn gia tản ra mỗi người một việc, Đông Dương trầm mặc nguyên một buổi chiều. Tuy rằng bình thường y cũng không nói nhiều, nhưng trầm mặc hiện tại so với bình thường có chút bất đồng. Bình thường là không có gì muốn nói, còn giờ là không muốn nói chuyện, ý nghĩa hoàn toàn bất đồng.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh nhìn thấy âm thầm cười trộm, cũng không chủ động nói chuyện, chờ Đông Dương suy nghĩ tới nghẹn rồi chủ động hỏi hắn, hắn kì thật cũng biết tính cách Đông Dương, thành thực như vậy cũng sẽ không chủ động hỏi hắn chuyện khó xử như này, nhưng hắn chính là muốn Đông Dương chủ động hỏi hắn trước. Kì thật nếu Đông Dương không chủ động mở miệng thì vị trí trong tâm hắn cũng không có ảnh hưởng, hắn cũng biết điểm ấy. Nhưng nam nhân mà, có đôi khi nháo lên, không được tự nhiên giống như tiểu hài tử, cực kì ngây thơ làm cho người ta không nói được lời nào.

Dịch Vân Khanh không được tự nhiên cho tới tận tối, hắn thừa nhận hắn đã bị đánh bại. Không phải, có lẽ nên nói là nhìn thấy Đông Dương rầu rĩ không vui, hắn liền đau lòng. Đem người kéo tới ép ngồi vào trong lòng ngực, nắm lấy khuôn mặt y, bất đắc dĩ nói: "… Không cần miên man suy nghĩ. Để ngươi mở miệng hỏi ta liền khó như vậy sao?" Con mắt đen láy của Đông Dương nhìn chằm chằm hắn, Dịch Vân Khanh lại vừa thở dài vừa bất mãn nói thầm: "… Ta chờ ngươi hỏi cũng chờ không nổi."

Đông Dương: "…"

Tầm mắt hư mị, tới gần cắn một ngụm trên cổ Đông Dương.

Dịch Vân Khanh cũng hơi dùng sức, Đông Dương liền rụt cổ lại: "… Đau…"

"Ngươi cũng biết đau nha? Ta chờ ngươi hỏi mà tâm đau muốn chết. Không tin thì ngươi sờ thử xem, bây giờ vẫn đang vừa kéo vừa kéo." Cầm lấy tay Đông Dương áp lên ngực, gắt gao ghì chặt làm cho y cảm nhận được nhịp đập của hắn.

"…" Dưới bàn tay cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ, biểu hiện sức sống cực kì mãnh liệt, ngón tay Đông Dương nhẹ run: " Đại thiếu gia muốn ta hỏi cái gì?"

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh nghiến răng: “Hỏi cái gì cũng được, ta cam đoan tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn.” (tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn: không biết sẽ không nói, nếu biết hết sẽ nói toàn bộ)

“ … Lục thiếu gia còn chưa thành thân… Tam lão gia như thế nào lại không để Lục thiếu gia thú Vương gia tiểu thư?” Đông Dương cẩn thận chọn lựa từ ngữ, do dự một lúc hỏi ra một câu như vậy.

Dịch Vân Khanh nghiến răng, chẳng lẽ để y hỏi hắn một câu “Ngươi có thú Vương gia tiểu thư hay không?” liền khó như vậy sao?! Bình thường đều là một cái thành thực, không quanh co lòng vòng tìm mánh lới, nhưng vì sao mà đối với chính tâm ý của mình lại không thể thành thực như vậy?! Dịch Vân Khanh hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình, an úi mình rằng câu này cũng có chút liên quan. “Đông Dương thật sự muốn biết?”

Gật đầu.

“Cái này cũng phải nói từ hôn sự của ngũ muội Vân Thục.”

Đông Dương mở lớn mắt, rõ ràng là hỏi hôn sự của ca ca, như thế nào lại nhắc tới hôn sự của muội muội rồi?

“Hôn sự của Ngũ muội quả thực là sai sót. Vương gia lấy lý do là sợ lão nhân trong nhà sức khỏe không tốt, ta cũng đã tra qua, quả thực là có một vị trưởng bối trong Vương gia thân thể không khỏe, nhưng trưởng bối không khỏe, cũng không thể ủy khuất tân nương như vậy.” Nữ tử nhà nào thì cũng không muốn bị ủy khuất như vậy, hơn nữa gả đi như vậy sẽ bị người ngoài nhàn thoại ảnh hưởng tới danh dự, mà khi gả về nhà người ta cũng dễ bị xem nhẹ. Cho nên bình thường người trong sạch cũng không muốn đồng ý cùng Vương gia kết thân, mà người bình thường Vương gia lại chướng mắt.

Đông Dương cũng biết vậy, cũng thấy rất đáng thương, cho nên khi Dịch Vân Khanh nói là phải lấy chút tiền để cho Dịch Vân Thục làm tiền riêng, y

https://thuviensach.vn

cũng không có chút do dự nào mà lấy ngân phiếu ra.

“ Hôn sự với Vương gia đối với Ngũ muội mà nói là một chuyện tốt, bất quá được thì cũng được, nhưng Vương gia còn có con rể là quan huyện. Tam thúc sở dĩ đồng ý với hôn sự nhanh chóng này là do phía sau Vương gia còn có quan huyện. Quan huyện có nhân mạch quan gia, nữ tử thương nhân thế nào cũng không thể so với nữ tử nhà quan gia tôn quý, cho nên, Đông Dương ngươi hiểu không?”

Đông Dương sao lại không rõ? “Tam lão gia muốn Lục thiếu gia lấy nữ tử của quan huyện? Nhưng… Huyện thừa đại nhân liệu sẽ đáp ứng sao?” Điều kiện của bản thân Dịch Vân Xuân cũng không tệ lắm, không nói tới là so trong khu nông thôn rừng núi này, so với trong thị trấn kia cũng sẽ là một đức lang quân sáng giá nhất, với thân phận xuất thân này, dù cho nhất thời bị lưu đày nhưng cũng không thể xóa bỏ được xuất thân thi thư thế gia, khí độ hào môn được. Nghĩ tới lại hỏi: “Tam lão gia là muốn lợi dụng hôn sự của Ngũ tiểu thư, nhưng nếu Huyện thừa không đồng ý, thì Ngũ tiểu thư sẽ thực khó xử đi?”

Dịch Vân Khanh nhìn Đông Dương, trong mắt hiện lên ý cười, đây chính là điểm hắn yêu nhất ở y, rõ ràng Tam thúc khó dễ y, nhưng y chưa từng oán hận, ngược lại còn lo lắng cho tình cảnh của thứ nữ Vân Thục mới xuất giá của Tam gia. Đây không phải là yếu đuối cũng không phải là lòng bao dung vô tận mà là y có tính minh bạch, sẽ không giận cá chém thớt. “Việc này Vương gia lo liệu thế nào không nói tới, vì để bù lại cho thể diện đã bị tổn thất thì cũng sẽ không gây khó xử cho Ngũ muội. Về phần tam công tử của Vương gia, nhân tài nhưng cũng không quá xứng với Ngũ muội, nhưng cũng có thể đảm đương để không ai có thể khi dễ được mình. Về phần Tam thúc muốn để Lục đệ lấy nữ tử nhà quan cũng chỉ là tâm vọng, việc dựa vào Vân Thục cũng không nhiều, để Vân Thục gả qua là muốn có được thân phận thông gia của Vương gia.” Nói tới đây, Dịch Vân Khanh không khỏi thầm cười lạnh, nếu như nói cùng Vương gia làm thông gia là muốn được

https://thuviensach.vn

đi trên tuyến thân phận này, như vậy thì, muốn hắn lấy Vương gia tiểu thư cũng chỉ là muốn làm nặng thêm tuyến thân phận này, vậy có nghĩa là muốn hắn thú Vương gia tiểu thư không phải là vì muốn tốt cho hắn, phải là hy sinh hắn để Dịch Vân Xuân có thể thú tiểu thư của quan gia!

Lúc trước, Nhị thúc trong kinh buộc hắn cưới vợ là muốn phá hỏng thanh danh của hắn để đả kích hắn, mà hiện tại Tam thúc muốn hắn chấp nhận hôn sự này cũng là để đệm đà cho nhi tử của mình đón dâu, không thể không thán một câu, hai thúc thúc này của hắn đều muốn dùng hôn sự để nắm bắt hắn, hắn là một người dễ bị áp bức vậy sao?

Đông Dương tự nhận bản thân không phải là một người ngu ngốc, nhưng vừa nghe thấy có âm mưu muốn hãm hại hắn liền thấy đau đầu.

“Về phần Huyện thừa có nhúng tay vào chuyện này hay không, vậy còn phải xem trong tay hắn có phần lợi gì không. Nếu có, thì hắn sẽ không ngại gì mà thuận nước giong thuyêng?” Dịch Vân Khanh cười khẽ, bản thân Dịch Vân Xuân cũng tốt lắm, có thể nói là văn võ song toàn, lại kế thừa dung mạo anh tuấn của Dịch gia, thân phận lưu đày có chút mẫn cảm, nhưng cũng chưa có người thương thì biết đâu quan huyện người ta lại đồng ý hôn sự này. Bởi vì điểm này, cho nên Tam gia mới muốn đầu tư cược luôn một lần. Đặt cược cũng rất hào phóng, không được thì cũng chỉ hy sinh hôn sự của một thứ nữ thêm một chất tử, hơn nữa hôn sự của thứ nữ cũng không tính là không được gì? Dù sao thì cũng đã lên được cái thuyền nhỏ của Vương gia, như thế nào thì cũng không mất mặt!

Đông Dương thiếu chút nữa cũng bị hôn mê.

Dịch Vân Khanh cũng không muốn y quan tâm tới chuyện này, nói xong cũng thấy bực bội: “Tốt lắm, không rõ cũng không sao, ngươi chỉ cần biết một chuyện, ta sẽ không thú Vương gia tiểu thư.”

https://thuviensach.vn

“Nhưng liệu Tam lão gia có chịu bỏ qua không?” Trong ấn tượng của y thì Tam gia cũng không được tốt cho lắm.

Dịch Vân Khanh giãn ra lông mày, chuẩn bị nghỉ ngơi, nghe vậy trong tâm cười lạnh. Không phải là chuyện tam thúc có bỏ qua hay không! Bất quá cũng chỉ là một quan huyện, Tam thúc hắn tầm nhìn hạn hẹp muốn mượn vị quan huyện này tới để uy hiếp sao?! Trước kia, vị Nhị thúc nhị phẩm trong cung kia hắn cũng chưa có bị dọa sợ, nay lại sợ một vị quan huyện đến tư cách làm chân truyền tin từ kinh thành về còn không có sao?! Nực cười. “Ta sẽ nghĩ ra biện pháp giải quyết.” Xua tay để Đông Dương đừng lo lắng nữa. “Ngày mai ta đi lên thị trấn một chuyến, ngươi an tâm ở nhà ngốc một lát, đừng miên man suy nghĩ.”

Đông Dương gật đầu, không tự giác mà thoát y, tháo thắt lưng chuẩn bị đi ngủ.

Dịch Vân Khanh âm trầm nhìn chằm chằm Đông Dương, liếm liếm môi chờ y tới gần, liền một phen kéo tới: “Trước khi đi ngủ, chúng ta trước tiên nên làm chuyện khác, không phải sao?”

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 37: Tứ Gia Phải Nạp Thiếp

Ai cũng biết Vương gia sẽ không chịu từ bỏ, trong lúc Đại lão gia còn đang chờ hành động kế tiếp của Vương gia, thì vị quan huyện cũng chính là con rể của Vương gia đã lấy tốc độ khiến người ta trở tay không kịp mà chuyển sang huyện khác làm quan, tân quan huyện trong ba ngày đã tới nhậm chức, về sau Vương gia cũng nhanh chóng kết giao và đặt hôn sự với tân quan huyện.

Biến cố này khiến cho mọi người cảm thấy hoa cả mắt, vô cùng kinh ngạc.

Sau việc này, Tam gia liền phải chịu khổ.

Sự tình kết thúc, từ Dịch Vân Tùng, lão thái gia đã biết được toàn bộ chân tướng sự việc, liền tức đến nổi cả gân xanh, gọi Tam gia cùng Đại lão gia và Tứ gia tới, hung hăng dùng gia pháp! Hơn nữa, còn cưỡng chế ra lệnh Tam gia không được cùng quan gia kết thân.

Tam gia bị việc này trực tiếp phá vỡ mộng ảo. Hắn dùng hết tâm tư cùng Vương gia kết thân, thậm chí còn muốn hôn sự với tiểu thư Vương gia là vì cái gì? Không phải là muốn cho con hắn lấy được tiểu thư nhà quan sao? Nhưng lão thái gia nói lời này đã nói trắng ra tâm tư của hắn không nói lại khiến hắn vô duyên vô cớ đắc tội với Đại ca.

Không nói tới lão thái gia làm thế nào mà áp chế được Tam gia, không cho phép cùng quan gia kết thân ra sao, Đông Dương nghe được tin tiểu thư Vương gia đã có hôn sự khác với người ta, phiền muội trong lòng cuối

https://thuviensach.vn

cùng cũng lặng lẽ buông ra rồi, thanh thản mà ổn định lại cuộc sống của mình.

Một hồi phong ba hoa đào liền như vậy mà bình tĩnh rơi xuống, đảo mắt lại qua nửa tháng, tiếp theo chính là thời điểm nóng bức nhất trong năm.

“Đông Dương, viện sau có thả mấy quả dưa hấu, ngươi đi lấy rồi bổ ra để ăn đi.”Dư thị đang ngồi hóng mát, uống trà, quay đầu nói với Đông Dương. Thời tiết thật sự là quá nóng, lúc này cũng là lúc mà dân chúng đều đã dùng xong cơm chiều liền ngồi ở ngoài phòng nghỉ ngơi, hóng chút gió mát, chờ nửa đêm gió lạnh đem khí nóng trong phòng thổi đi rồi mới trở về phòng ngủ.

Đông Dương đang định lên tiếng trả lời, Dịch Vân Khanh đã vội đứng lên: “Nương, để ta đi.”

Tất nhiên là việc bổ quả dưa hấu cũng không phải chuyện khó khăn gì, Dư thị liền khoát khoát tay để cho hắn đi, bên này cùng Đông Dương đem bàn để ra trước phòng, mang theo trà lạnh cùng điểm tâm đặt lên bàn. Đại lão gia từ thư phòng đem theo hai quyển sách, định để dạy thơ cho Dịch Khiêm. Dịch Khiêm trên tay cầm vài cái quạt, chờ cho mọi người ngồi vào chỗ của mình thì đưa cho mỗi người một cái.

Dịch Vân Khanh làm xong liền mang dưa tới, một tay cầm theo nước suối mới lấy.

Dư thị nhìn: “ Nước suối này rất lạnh. Không nên uống nhiều quá. Đặc biệt là ngươi,” tầm mắt chuyển hướng tới Dịch Khiêm: “Nước suối nhiều nhất cũng chỉ được uống hai chén, bằng không sẽ không cho ngươi ăn dưa hấu.”

Dịch Khiêm nghe vậy, vẻ mặt đau khổ làm nũng: “Nãi nãi ~~~ ”

Dư thị trạc trạc trán nó: “Ngươi đừng nghĩ là nãi nãi sẽ đồng ý.”

https://thuviensach.vn

“Nhưng phụ thân cùng tiểu phụ thân đều uống rất nhiều nha…” Dịch Khiêm ủy khuất nói. Trong nhà có hai loại nước, một loại là nước trong giếng, một là nước suối, lấy trong sơn tuyền, nước rất lạnh nhưng lại rất trong.

“Ngươi còn nhỏ, sức yếu, sao có thể so với phu thân và tiểu phụ thân của ngươi, hai người đó đang ở độ tuổi khỏe mạnh nhất mới có thể chịu được độ lạnh như thế chứ.”

Đại lão gia cười nói: “Được rồi, được rồi, ngươi thật sự là càng ngày càng dông dài, ngay cả chuyện uống nước cũng phải quản.”

Dư thị liếc hắn một cái: “Ta là vì lo cho Khiêm nhi, lúc này dông dài so với tham ăn tham uống đồ lạnh cuối cùng lại bị tiêu chảy còn tốt hơn.”

“Khiêm nhi cũng đã năm tuổi, cũng đâu còn yếu như vậy?”

“Năm tuổi thì vẫn là tiểu hài tử. Ta cũng nói này, lão gia. Ngươi cũng đừng mỗi ngày bắt Khiêm nhi học này học kia đi, cũng nên để cho đứa nhỏ có thời gian nghịch ngợm chứ.”

Đại lão gia bị cãi lại, trừng mắt: “Suy nghĩ đàn bà! Đứa nhỏ chính là vì còn là tiểu hài tử nên mới để cho nó học một chút tính bình tĩnh, bớt nghịch ngợm, không có dã tâm, về sau học cái gì cũng học được! Nói tới, đối với việc học của Khiêm nhi ta cũng không làm quá, việc học của Khanh nhi trước kia so với Khiêm nhi hiện tại còn gấp cả năm lần!”

Dịch Vân Khanh nhìn nhìn bên này, trộm đem ghế cách cách cái bàn xa ra một chút, phe phẩy cái quạt, quạt cho Đông Dương nhân tiện lặng lẽ nói chuyện. Về phần tranh luận của hai lão nhân, ân, không nên tham gia vào vẫn hơn, cứ để cho hai người họ ‘nói’ hăng say, hắn sẽ không quấy rầy.

Dịch Khiêm thì ngoan ngoãn ngồi bên cạnh ăn dưa hấu, có chút không vui, hơi híp mắt lại, quơ quơ đôi chân nhỏ, tầm mắt hướng về phía xa.

https://thuviensach.vn

Chỉ có Đông Dương là có chút lo lắng, nghe hai lão nhân nói chuyện, rất sợ bọn họ giận quá mà đứng lên.

Trăng sáng không bị mây che phủ, ánh trăng chiếu sáng lên chân trời, thưa thớt vài ngôi sao, cây cối xanh tốt xung quanh cùng đom đóm phát sáng long lanh, bên tai còn có tiếng côn trùng tiếng ếch kêu, lại có những làm gió thanh mát thổi qua, Dịch Vân Khanh tâm tình thật tốt, liền tức cảnh sinh tình làm hai câu thơ

Đại lão gia vỗ tay than nhẹ: “Hay!”

Dư thị nhếch môi giống như nộ trừng hai phụ tử liếc mắt một cái: “Ta lại nói cho hai người biết, đừng lấy cái gì thơ này mà đem nháo nhân tâm! Muốn làm thơ muốn ngâm thơ, có thể! Muốn ngâm thơ thì vào phòng đi, tùy các ngươi phụ tử làm đến trăm ngàn câu thơi cũng không ai nói các ngươi một câu!”

“Tục tằng!” Đại lão gia mắng Dư thị khó hiểu phong tình.

Dịch Vân Khanh xấu hổ ho khan vài tiếng.

Đông Dương giương mắt nhìn hắn, lấy ánh mắt hỏi hắn có phải là do thấy không thoải mái hay không, trong mắt cũng không có vẻ khinh bỉ hắn học đòi văn vẻ, mà là sự ngưỡng mộ và coi trọng.

Trong tâm liền mềm nhũn, Dịch Vân Khanh nắm chặt tay Đông Dương, đứng dậy đi bắt đom đóm cho Dịch Khiêm. Tuy rằng có ánh trăng chiếu sáng, nhưng vẫn sợ trong bụi cỏ có rắn độc, cũng may mùa này có nhiều đom đóm, hai người ngay ở trước sân cũng bắt được không ít, lấy những sợi nhỏ trong suốt tạo thành cái túi, rồi dùng dây thừng buộc lại treo lên một cành cây, vậy là một cái đèn lồng đã được tạo ra.

Nhận được lễ vật ngoài ý muốn như vậy, Dịch Khiêm vui vẻ đem tiếng cười tràn ngập toàn bộ khu nhà.

https://thuviensach.vn

Nhiệt độ về đêm cũng đã mát mẻ hơn nhiều, đại lão gia cùng Dư thị trở về phòng nghỉ ngơi, căn dặn ba người không cần tham cái lạnh mà để bị cảm.

Vẫn là ánh trăng sáng trên cao, trên giường trúc, Dịch Khiêm đã gianh rộng cả tứ chi ra mà ngủ, Đông Dương nằm ở bên cạnh cũng đã mơ màng, Dịch Vân Khanh nằm nửa người ở bên cạnh, quạt cho một lớn một nhỏ ngủ. Gần tới sáng, ôm Dịch Khiêm trở về phòng, chính mình thì lại cầm cái thảm mỏng đắp ngang người Đông Dương, thuận thế cũng nằm xuống cạnh y.

Mùa hè nóng bức đã qua, rất nhanh là tới thời điểm mà nông dân mong chờ, thời điểm thu hoạch – mùa thu.

Đại lão gia cũng không có nhiều đất lắm, Dịch Vân Khanh mời người làm công cũng chỉ cần ba ngày là làm xong. Nhàn rỗi vô sự, hai người tìm Dịch Vân Xuân rồi rủ nhau lên núi săn thú. Không nghĩ tới, đi săn thú cũng chỉ là giết chút thời gian, nhưng phiền toái vẫn cứ theo tới, hơn nữa không ai có thể lường trước được phiền toái này. Lúc này phiền toái xảy ra, Dịch Vân Khanh không có chút nào cảm kích, hơn nữa, Tứ gia cũng đem tới một chuyện lớn.

Tứ nương suốt đêm mang theo Vân Tùng đến nhà cũ, quỳ khóc trước lão thái gia lão phu nhân cầu xin hai người làm chủ. Lão thái gia bị bộ dạng như trời sập xuống kia dọa sợ, trong lòng hoảng hốt còn tưởng Tứ gia đã xảy ra chuyện gì, vừa hỏi mới biết là chuyện cấp bách như nào.

Tứ gia muốn nạp thiếp.

Tại thời trọng nam khinh nữ này, thì việc nạp thiếp cũng không có gì bất ngờ, nam nhân mà tam thê tứ thiếp, thậm chí là nhiều hơn thế cũng được xem như là thiên kinh địa nghĩa, lẽ ra Tứ gia muốn nạp thiếp thì Tứ nương thân là thê tử vì thanh danh của mình mà không nên tức giận ngăn cản,

https://thuviensach.vn

thậm chí còn phải vì Tứ gia mà lo liệu chuyện này, bằng không sẽ bị người ta nói là ghen tuông. Số phận chung chồng, thể hiện lòng ghen ra chính là thiệt thân.

Nói tới cách xử sự của Tứ nương, nàng cũng biết việc này cho dù cầu lão thái gia cũng có thể chỉ là công cốc, nhưng nàng vẫn muốn thử, hơn nữa lý do thì cũng thật là nói không tốt.

Tứ gia muốn nạp thiếp, nhưng không phải là nữ tử đàng hoàng trong sạch, mà là một nữ nhân thủ tiết của một phú hộ bản địa. Tuy rằng triều đại này không có lệnh cấm quả phụ không thể tái giá, nhưng truyền ra ngoài cũng không tốt đẹp gì, Tứ nương chính là nắm lấy điểm này, khóc lóc thề là nếu Tứ gia có muốn nạp thiếp thì nàng nhất định sẽ đồng ý, thu xếp chọn lựa một nữ tử thân thế trong sạch, nhưng không thể là một quả phụ! Chuyện này sẽ hủy hoại thanh danh của Dịch gia! Nói xong lại kéo Dịch Vân Tùng quỳ xuống khóc, khóc nói, nàng không muốn khi Xuân Tùng xuất môn lại bị người ta chỉ trỏ bàn luận, nói nhà hắn có di nương là một quả phụ!

Lão thái gia không biết nên tức hay nên giận, tức giận này nên hướng lên người nào đây! Nạp thiếp là việc nhỏ, dù sao Tứ gia bây giờ cũng chỉ có một mình Vân Tùng, nếu Tứ nương không thể sinh thêm thì có lẽ lão thái gia đã kêu hắn là đích tử, nhưng mà quả phụ sao? Lão thái gia nhắm mắt lại, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Nếu nói về xuất thân thư hương thế gia, việc nạp quả phụ làm thiếp là điều tuyệt đối không thể được, nhưng giờ bọn họ không còn là thế gia ở Bình Dương phủ, mà chỉ là Dịch gia chịu tội lưu đày ở đây, việc nạp quả phụ liền… Lão thái gia cảm thấy đầu hắn có chút không xong rồi.

Lão phu nhân cũng không phải là thân mẫu của Tứ gia, cũng không muốn can thiệp quá sâu vào, chỉ có thể an ủi Tứ nương, đối với chuyện này cũng là không có ý xen vào.

https://thuviensach.vn

Đại lão gia cùng Dư thị nghe nói Tứ nương khóc lóc tìm tới cửa cũng là kinh ngạc nhảy dựng, vội vàng qua nhà cũ, vừa nghe được câu chuyện, hai người hận không thể làm người vô hình a.

Lão thái gia cũng không thể tự quyết định, chỉ để lão phu nhân khuyên giải an ủi, lão phu nhân lại để Dư thị thân là tẩu tử cùng nhau tới khuyên nhủ. Đêm đó, Dư thị liền ở lại nhà cũ, đại lão gia sắp xếp chỗ ở cho Vân Tùng, khi trở về liền kể chuyện của Tứ gia. Cuối cùng cũng cảm thán với Dịch Vân Khanh một câu: "Tam thúc cùng Tứ thúc ngươi thật là…" Không biết phải nên chọn từ nào liền lắc đầu: "Được vài ngày yên ổn lại có chuyện phát sinh, gia đình không yên, bọn họ có thể thấy thoải mái sao?"

Buổi chiều nằm ở trên giường, Đông Dương thời dài, một lúc lâu cũng không ngủ được.

Dịch Vân Khanh vỗ vỗ y: "Còn đang suy nghĩ chuyện của Tứ thúc?"

"Lão thái gia cũng đồng ý để Tứ lão gia nạp vị thiếp này sao?"

Cười nói: "Vấn đề không phải ở chỗ gia gia. Ngươi đã quên sao? Dịch gia hiện tại đã muốn phân gia, lúc này Tứ gia hoàn toàn có thể tự chủ chuyện nạp thiếp này."

"Nhưng người Tứ lão gia muốn nạp…"

"Chuyện này ngươi không nên nghĩ nhiều. Tứ gia sẽ thuyết phục được gia gia, Tứ thẩm cũng không phải thật tâm muốn ngăn cản chuyện Tứ gia muốn nạp vị thiếp này, nháo sự hôm nay, có thể nói tất cả chỉ là một màn diễn thôi."

"…?" Đông Dương rõ ràng nghe rõ lời hắn nói, nhưng sao lại nghe không hiểu?

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 38: Câu Cá Ở Hồ Băng

Dang tay đem người ôm vào trong lòng, cười: “Tứ thúc vẫn cho rằng Dịch gia giam cầm hắn.” Thế gia đại tộc sẽ không bao giờ chấp nhận một thứ tử quản lý gia nghiệp: “Dịch gia phân gia cũng đã được một thời gian, sẽ không bị một chút việc nhỏ nhoi này gây trở ngại. Hắn nhất định sẽ thuyết phục được gia gia, Tứ thẩm khẳng định cũng biết, Tứ gia nhất định sẽ thú vị thiếp này, có lẽ chuyện Tứ thẩm đến khóc than trước mặt gia gia cũng đã được Tứ thúc ngầm đồng ý.”

Đông Dương không hiểu.

“Tứ thúc là muốn để Tứ thẩm tới thử gia gia cùng nãi nãi, Tứ thẩm cũng biết thời biết thế, đến khóc một hồi còn nói có tới quyền chính thê.” Thấy Đông Dương không hiểu, nhân tiện nói: “Nếu việc này là Tứ thúc tới nói với gia gia, gia gia khẳng định là sẽ không dễ dàng chấp nhận, thậm chí còn cưỡng chế ra lệnh không cho phép thú quả phụ kia, nhưng lại bị Tứ thẩm tới nói trước, Tứ thúc có thể lấy đó để nắm được quyền chủ động.”

Đông Dương càng nghe càng mơ hồ.

Dịch Vân Khanh vỗ vỗ y: “Quên đi, mấy cái chuyện nhập nhằng này ngươi có nghĩ đến nát óc cũng không hiểu đâu. Đừng suy nghĩ nhiều, cứ đứng ngoài mà xem màn diễn này đi.”

Hôm sau, Tứ gia từ trấn trên chạy đến, một đôi phu thê này đem nhà cũ nháo tới một phen ầm ĩ, Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương là vãn bối liền lảng tránh, nhưng buổi chiều khi Đại lão gia từ nhà cũ trở về, kết quả quả

https://thuviensach.vn

nhiên không khác so với Dịch Vân Khanh sở liệu, Tứ gia sẽ thú quả phụ kia làm thiếp.

Thiếp của Tứ gia lại là quả phụ tái giá, tiệc rượu cũng chưa tới một bàn, trực tiếp đón kiệu hoa từ cửa sau, không tới một tháng sau lại truyền tới tin thiếp thất có tin vui, khiến vẻ mặt của lão thái gia cùng lão phu nhân trở nên không khác bảng pha màu.

Dịch Vân Khanh sắc mặt cũng có chút cổ quái, lập tức vứt đến sau đầu.

Cuối thu đầu đông là khoảng thời gian trên núi có nhiều dã vật nhất, Đông Dương cùng Dịch Vân Khanh thường xuyên lên núi săn con mồi. Đạt được thu hoạch, cho dù toàn gia chưa đến mức phú gia nhưng cũng có thể có một năm sung túc.

Tháng thứ hai của mùa đông, Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương liền ít vào núi hơn, mỗi ngày đều nhàn nhã ở trong nhà đọc sách viết chữ, chơi đùa với Dịch Khiêm, có thể nói là khoái hoạt giống như thần tiên. Tháng mười một hạ xuống trận tuyết đầu tiên, đợi cho đến đợt tuyết thứ ba, Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương liền thu thập chút hành lý rồi đến động ôn tuyền trong núi.

“Trước cứ đem đồ để ở đây, ngâm người ấm đã rồi tính sau.” Dịch Vân Khanh trước hết là để cho Đông Dương ngâm người trong ao trước, tay chân lanh lẹ chọn nhặt được chút củi châm hỏa lò, đốt hai ngọn đèn,thấy đống lửa cũng cháy được lớn rồi liền đặt cái giá treo đun ít canh nóng, từ tủ quần áo lấy ra hai bộ quần áo thật dày, vắt lên giá áo bên cạnh ôn tuyền, lúc này mới thoát y, nhanh chóng nhảy vào trong ôn tuyền.

Đông Dương cũng đã ngâm được một lúc, thấy hắn lại đây, vội cầm cái gáo múc nước suối ấm áp đổ lên bả vai bị lạnh của hắn.

Dịch Vân Khanh lấy cái gáo ý nói là chính mình làm, một tay nâng lên sờ sờ khuôn mặt của Đông Dương, thấy ấm nhưng vẫn chưa được yên tâm

https://thuviensach.vn

lắm: “Ngồi thấp xuống một chút. Ta nấu canh nóng, đợi lát nữa thì uống một chén.”

Đông Dương nói: “Ân.” Kêu hắn quay người lại, liền đem trâm ngọc gỡ xuống, từ hộp gỗ bên cạnh lấy ra lược gỗ nhẹ nhàng chải tóc cho hắn, rồi ngâm người trong nước nước, nhẹ nhàng nhu tẩy cho hắn. Đầu tóc đã được tẩy sạch, Dịch Vân Khanh nằm ngửa trên đùi Đông Dương, để y tẩy đỉnh đầu.

Dịch Vân Khanh nhìn con người ôn hòa trước mắt, cười nói: “Buổi tối muốn ăn thịt lộc nướng, lại nấu chút canh nấm, gà rừng thì hầm qua đêm, để sáng mai có thể dùng.”

Đầu ngón tay mềm nhẹ xoa nắn tóc hắn, khóe miệng cười khẽ.

Dịch Vân Khanh ngẩng đầu hôn, Đông Dương giật mình không kịp đề phòng liền dùng tay phản kháng, khiến cho ai đó ngã vào trong ôn tuyền. Uống vài ngụm nước mới ngoi lên được, liền thấy Đông Dương đang ghé vào ôn tuyền mà cười đến mức thượng khí không tiếp hạ khí. Cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy Đông Dương cười lớn như vậy, Dịch Vân Khanh không biết nên tức giận hay nên cười, cuối cùng thẹn quá hóa giận, trực tiếp kéo lấy người ôm vào trong lòng, khiến cả hai đều ngã vào trong nước, dùng môi giữ lấy tiếng cười đó.

Ở dưới nước gắn bó giao triền, thẳng đến khi Đông Dương rốt cuộc không thể chịu được nữa, giãy dụa đòi thở, Dịch Vân Khanh lại theo sau giữ lại, chiếm lấy miệng lưỡi y.

“… Đông Dương…” Hơi thở ngọt lịm, thân thể giao triền trong làn nước suối ấm áp thực sự khiến con người ta thăng hoa tới cực điểm. “… Đông Dương… Đông Dương…” Dịch Vân Khanh từng tiếng gọi khẽ, hiển nhiên là đã động tình.

https://thuviensach.vn

Không biết là do ôn tuyền hay do người phía sau, thân thể trở nên đỏ ửng như hoa đào tháng ba, cắn chặt môi chịu đựng, thi thoảng lại không thể kìm hãm được những tiếng than nhẹ.

Làn nước rung động, tiếng nước vỗ nhẹ, từng đợt sóng càng làm không khí trong động trở nên ấm áp hơn.

Hôm sau.

“Đông Dương ~~ ”

Đông Dương đang ở trong trù phòng làm cơm trưa vội chạy đến, ngay cả tay cũng chưa kịp lau khô.

Dịch Vân Khanh từ trên bàn tủm tỉm bưng một chén trà nhỏ tới, tự tay mình uy Đông Dương. “Thế nào? Đây là lá trà dại mà đầu xuân ta ở vùng phụ cận hái tới,” biểu hiện như đang muốn tranh thưởng mà giảng giải “Tự hái, tự sao, tự tay ta làm ra đó!Tổng cộng không quá một lạng. Đây là vị đậm đà của nước ủ thứ hai của trà, thế nào? Có phải có cảm giác đặc biệt thanh mát không?”

Có lẽ là do nghe được lời Dịch Vân Khanh nói, mà Đông Dương cảm nhận được, tựa hồ là ở đầu lưỡi, hương vị thanh mát đó. Vì thế, gật gật đầu.

Được công nhận, Dịch Vân Khanh vui vẻ đem theo bộ trà tới trù phòng, không biết mệt mà uy từng chén trà tự tay mình chế biến cho Đông Dương. Khiến Đông Dương còn chưa ăn được một miếng cơm trưa mà đã uống cả một bụng trà.

Cơm trưa có ba món chính, là măng mùa đông mà sáng mới hái tới xào với thịt, canh gà rừng hầm, cùng chút thịt lộc hôm qua, cùng với cơm nấu chín tới, hai người ăn tới mức cái bụng nhỏ cũng tròn tròn.

https://thuviensach.vn

Đông Dương thu thập chén bát, Dịch Vân Khanh pha trà, đợi cho khi thu dọn xong, trà cũng vừa tới độ để dùng. “Chiều nay chúng ta đi câu cá?”

“Câu cá?” Đông Dương không hiểu. Dùng búa phá tầng nước đóng băng, sau đó chờ cá nhảy lên khỏi cái hố đó, cái này cũng không hẳn là câu cá đi?

Dịch Vân Khanh nhâm nhi chén trà, nở nụ cười không rõ hàm ý: “Đúng, chính là đi câu cá.”

Cách không xa sơn động, giữa hai đỉnh núi có một cái hồ nước. Hồ nước khá sâu, mỗi khi mùa đông đến, sau khi tuyết rơi xuống, kết thành từng tầng băng khiến người ta chùn bước.

“Cẩn thận một chút.” Sau giờ ngọ, hai người đi xuống một góc của cái hồ, áo bông dày cộm cùng giày đi trên lớp băng này tạo cảm giác cực kì cồng kềnh, một chút không cẩn thận bị trượt chân liền ngã ngửa.

Hai người thật cẩn thận, nắm tay đỡ nhau đi tới chỗ đã chọn. Chọn chỗ nào cũng phải cẩn thận, bằng không thì đào ra được một cái hố lại không có con cá nào nhảy lên, vậy thì sẽ thành công cốc.

Đi tới vị trí đã chọn, Đông Dương từ trong túi lấy ra cái búa để sang bên cạnh, dùng dao nhỏ vẽ ra một cái vòng tròn quanh mình, dùng vòng tròn để đánh dấu lại, sau lại theo dấu vết đó mà đổ nước sôi lên, thừa lúc nước chưa bị đông lanh liên lấy búa nện xuống, được một lát thì lui lại một đoạn, dùng tảng đá mang theo nép tới chỗ băng mỏng đó. Làm như vậy sẽ không sợ tầng băng ngoài ý muốn mà vỡ ra, khiến người đứng gần đó bị rơi vào trong nước.

Nện bốn năm búa, tầng băng bên trong vòng tròn vỡ ra, Đông Dương cẩn thận xem xét các chỗ xung quanh, thấy không thành vấn đề mới nhanh chóng đem vụn băng đẩy sang bên, còn sau đó sao, tất nhiên là ngồi chờ.

https://thuviensach.vn

Đây là lần đầu tiên Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương bắt cá theo cách này, cảm giác vô cùng thú vị. Ở bên cạnh, yên lặng ngồi nhìn, không được tạo tiếng động, đợi đến khi uống cạn chum trà thì thật sự có tốp năm tốp ba con cá từ trong cái hố đó nhảy ra, khiến cho đôi mắt tuấn tú của hắn phải trợn tròn lên.

Tốp năm tốp ba cá nhảy lên mặt nước, có con may mắn nhảy lại được xuống nước, còn lại thì bất hạnh nhảy tới tầng băng, một ít còn ngốc nghếch giãy dụa bành bạch tìm cách quay lại nước, đến khi kiệt sức chỉ có thể ở lại trên mặt băng. Mà trong mắt Đông Dương thì đây chính là mấy con cá cực kì ngu ngốc. Đông Dương cẩn thận đi đến, đem đám cá cho vào trong rỏ trúc, hai con trắm cỏ, ba con cá trích, sáu con cá chép, bởi vì mặt nước bị đông lạnh nên cá cũng không có biện pháp để đi kiếm ăn, thoạt nhìn không được béo thịt cho lắm, nhưng chỉ có như vậy thì mới có thể thưởng thức được mỹ vị.

Phá hai cái hố, thu hoạch được một đám cá, Dịch Vân Khanh lúc này mới bắt đầu câu cá. Chỉ thấy hắn từ trong bọc lấy ra dây câu cùng lưỡi câu đã sớm được chuẩn bị, dùng hai nhánh cây nhặt ở ven đường làm cần, lưỡi câu cũng có gắn mồi rồi ném vào trong nước. Theo trong cái bọc lấy ra hai thanh gấp vải bạt tạo thành cái ghế nhỏ, ý bảo Đông Dương ngồi xuống, cầm cần câu cười nói: “Người xưa có câu thả câu sông lạnh, hôm nay chúng ta nha, liền thả câu hồ băng.”

Đông Dương có chút dở khóc dở cười, cũng không muốn phá hưng trí của hắn, liền khoác thêm áo choàng ngồi ở bên cạnh bồi hắn.

“Đông Dương.” Dịch Vân Khanh nắm thật chặt tay Đông Dương, để lên đùi. Nhìn người bên cạnh thấy trong lòng cực kì ấm áp, tựa như có ngàn vạn điều nhưng đến miệng lại không thể thành lời.

Đông Dương nghiêng đầu nhìn, cười cười.

https://thuviensach.vn

Nụ cười này, Dịch Vân Khanh cảm thấy cái gì cũng không muốn nói, bởi vì người bên cạnh hiểu hắn.

“Đại thiếu gia! Có cá!” Đông Dương nghiêng đầu, ánh mắt trong trẻo.

Cảm thấy dưới tay động động, một con cá chép vẫn đang vẫy đuôi vui vẻ cắn trúng lưỡi câu của Dịch Vân Khanh, cười: “Ta quyết định, đêm nay chúng ta mượn con cá sống này nướng lên!”

Đông Dương mỉm cười, thấy trên tay nặng xuống liền nhấc lên, một con cá trích đuôi ba chỉ khoan đang giãy dụa.

Dịch Vân Khanh nhìn con cá trích cười nói: “Cá trích tuy rằng xương nhiều nhưng nếu hấp thì sẽ rất ngon.”

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 39: Năm Mới

Tại sơn động, trong lò đá, củi lửa bốc lên chiếu sáng một khoảng không gian lớn, đều đặn lại có tiếng lửa cháy, tạo chút âm thanh trong sơn động yên tĩnh. Trên giường đá lớn ở góc tường, Dịch Vân Khanh đang tựa lưng vào tường, nương theo ngọn đèn bên cạnh mà thi thoảng lật đi lật lại quyển binh thư trên tay, ngẫu nhiên tầm mắt lại chuyển tới trên mặt người đang ngủ say bên cạnh, dịch dịch góc chăn, dùng ngón tay cọ nhẹ hai má y, hay thi thoảng lại thơm nhẹ lên thái dương. Chính hắn cũng không phát hiện, độ cung trên khóe miệng hắn cũng chưa giảm bớt chút nào.

"… Đại thiếu gia?"

Người đang say ngủ tỉnh dậy, Dịch Vân Khanh liền buông sách, đem người ôm vào trong lòng, dùng chăn bao kín lại, cúi đầu ôn nhu hỏi: "Đánh thức ngươi sao?"

Đông Dương lắc đầu: "Ban ngày ngủ hơi nhiều…" Buổi chiều ngâm ôn tuyền xong liền thấy buồn ngủ, trưa cũng đã ngủ rồi, cơm chiều ăn qua loa một chút liền tiếp tục ngủ, kết quả là giờ tỉnh giấc.

Dịch Vân Khanh tiến gần hôn lên trán y, trong mắt hiện lên một tia gần gũi.

Đông Dương nhớ ra, trên mặt hiện lên một tia quẫn bách. Buổi chiều y ngủ nhiều không phải là do con người đang ở trước mắt này lôi kéo y lo lắng sao? Bằng không thì y sao có thể ngủ say lâu như vậy, ngay cả cơm chiều cũng chỉ ăn vội ăn vàng.

https://thuviensach.vn

“ Có thấy đói bụng hay không?” Nhớ tới người vừa tỉnh ngủ sẽ thấy đói bụng, Dịch Vân Khanh đứng dậy, phủ thêm áo khoác dày, đưa cho y một chén trà ấm để y tỉnh ngủ sau lại bưng tới bát canh gà rừng vẫn luôn được giữ ấm. “ Ăn một chút cho ấm bụng.”

Đông Dương nghe theo, ăn non nửa bát, còn lại thì vào bụng Dịch Vân Khanh. Việc ăn chung một cái bát theo quy củ của một thế gia mà nói là điều không thể nào xảy ra, huống chi là ăn thừa, nhưng Dịch Vân Khanh hiện tại làm còn thực tự nhiên, tựa hồ không nghĩ tới việc uống thừa là điều không được phép làm.

Đông Dương thấy không đúng lắm, muốn đứng dậy thu bát.

Dịch Vân Khanh đè y xuống: “Không sao, ta làm được. Dù sao ta cũng đã dậy rồi, cũng không tốn nhiều thời gian. Đắp chăn kín vào không lại bị đông lạnh.” Nói xong thì đem bát xuống, tay cầm theo khăn, lau mặt cho Đông Dương, cuối cùng là uy trà nóng. Hầu hạ chu đáo khiến Đông Dương có điểm ngại ngùng.

“Đại thiếu gia…”

“ Sao vậy?” Dịch Vân Khanh cười cười, chui lại vào chăn, đem người kéo vào trong lòng, để độ ấm bao lấy hai người, nhìn thấu ý tứ trong mắt, đưa tay điểm điểm cái mũi y: “… Đứa ngốc.” Cánh tay siết chặt: “ Ngủ thêm một lát, sáng sớm mai sẽ thu thập hành lý trở về.”

Bọn họ đã muốn ngây người ở trong ôn tuyền được sáu ngày, nếu còn không trở về chỉ sợ mọi người trong nhà lại lo lắng.

Ngày hôm sau, sáng sớm Đông Dương đã bắt đầu thu thập hành lý, nói là thu thập hành lý cũng chỉ là đem con mồi săn được trong mấy ngày này cùng chỗ nấm hương mộc nhĩ mới gói kĩ lại, nấu xong hai bát diện điều liền cùng nhau ăn, sau đó bắt đầu trở về.

https://thuviensach.vn

Đại tuyết như cũ cũng chưa tan. Hai người dìu nhau đi, thật cẩn thận tránh mãnh thú ra ngoài kiếm ăn, đến chạng vạng mới về tới nhà.

Dịch Khiêm trước đã ra ngoài đón, nhãn tình sáng lên vội gọi: "Phụ thân! Tiểu phụ thân!"

Đại lão gia cùng Dư thị cũng đi ra.

Hai người liền đem đồ đạc chia ra làm bốn, dùng giỏ trúc đựng lấy, Dịch Vân Khanh lấy ra một gậy trúc nói: "Cha mẹ, nhi tử trước đưa qua nhà cũ một phần."

Đại lão gia há miệng thở dốc, Dư thị kéo hắn: "Đứa nhỏ vừa mới trở về, trước hết để cho bọn nó hít thở một chút." Quay đầu đối Dịch Vân Khanh nói: "Khanh nhi, ngươi vừa mới trở về nghỉ ngơi trước đã, đồ vật này nọ để cha ngươi đưa qua trước cũng được."

Dịch Vân Khanh nghe vậy sao lại không hiểu, liền đưa đồ vật cho đại lão gia: "Phụ thân, người thay nhi tử thỉnh an gia gia cùng nãi nãi, sáng sớm mai nhi tử sẽ mang Đông Dương qua vấn an sau ạ."

Đại lão gia gật đầu.

Buổi chiều ăn cơm xong, Đông Dương xoay người đi thu thập chén bát, Đại lão gia gọi lại Dịch Vân Khanh để thương lượng việc trong nhà.

"Ý phụ thân là, Tứ thúc tính toán đón gia gia cùng nãi nãi lên trấn trên đón năm mới?"

"Mấy ngày trước, Tứ thúc ngươi có lại đây, cố ý nói chuyện này. Nói là trấn trên đã có phòng ở, muốn mời lão thái gia lão phu nhân qua đi hưởng vài ngày thanh phúc."

https://thuviensach.vn

Dư thị cười lạnh, trưởng tử, đích tôn đều ở đây, sao lại có thể đến lượt con thứ bọn họ đến diễu võ dương ai bày đặt tẫn hiếu? Còn cái gì mà hưởng phúc thanh nhàn? Đây không phải là nói bọn họ chiếu cố hai lão nhân không chu toàn sao? Hơn nữa, quá đáng nhất ở chỗ, Tứ gia làm việc này, trước cũng không có bàn với bọn họ, mà trực tiếp tới tìm lão thái gia!

Dịch Vân Khanh không vội tỏ thái độ, hỏi: "Ý của gia gia cùng nãi nãi thế nào?"

"Tứ thúc ngươi kiên trì, lão thái gia cũng chỉ nói là sẽ cân nhắc, lão phu nhân thì không nói gì."

Lão thái gia nói như vậy là muốn chờ Dịch Vân Khanh trở về thương lượng, dù sao trưởng tử đích tôn ở bên cạnh, mà lại chạy đến nhà con thứ đón năm mới, nói ra sợ sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của trưởng gia.

Lão thái gia nói như vậy hoàn toàn là do lo nghĩ cho cảm tưởng của trưởng tử, đại lão gia cũng nhận phân tình này.

"Phụ thân," Dịch Vân Khanh nói: "Chúng ta mặc dù là trưởng gia so với thứ gia có quan trọng hơn một chút, nhưng Tứ thúc cũng là nhi tử của gia gia, nãi nãi nói thế nào cũng là mẫu thân, nếu Tứ thúc nói phải tẫn hiếu, chúng ta có thể nào cũng không ngăn được đạo lý này."

Dư thị ngẩn ra: "Khanh nhi đồng ý?"

"Nương, Tứ thúc nếu nói là tẫn hiếu sẽ không bỏ mặc gia gia cùng nãi nãi, trong thôn nhiều nhất cũng chỉ có chút nhàn thoại, không nên để ý quá." Tứ gia làm như vậy, đơn giản là muốn khoe hắn hiện tại là chủ gia đình mà thôi, phòng ở trên trấn cũng lớn, lại thú thêm một vị thiếp xong lại có thêm một gian cửa hàng, về sau lại cùng phú gia bản địa có quan hệ, ý muốn nói hiện tại Dịch gia có ba nhà, đích thực là Tứ gia đã vượt lên trước, tiếp theo là Tam gia, cuối cùng mới là trưởng tử. Tam gia sở dĩ không ngăn cản, chắc cũng là chọn đứng ngoài xem mang theo ý tứ chê cười Đại lão

https://thuviensach.vn

gia. Nhưng mà, Dịch Vân Khanh hắn không cẩn thận giận đến mức mà ngay cả việc nhỏ như vậy cũng cần phải dạy dỗ.

Đại lão gia cũng không có tâm ngăn cản Tứ thúc hắn tẫn hiễn, nhân tiện nói: “Vậy, ngày mai Khanh nhi theo ta tới đón lão thái gia cùng lão phu nhân đón về đây, chờ qua năm cũ thì đưa hai người lên trán trên.”

Nghe vậy, Dư thị nhắn người giúp việc trong nhà đem phòng ở thu thập sạch sẽ, lão thái gia lão phu nhân tới ở cũng hết sức chu toàn hiếu thuận chiếu cố, tới ngày cuối của năm cũ liền đưa hai người an an ổn ổn tới nhà Tứ gia.

Lễ mừng năm mới năm nay, tuy rằng hai vị đại nhân lớn nhất không ở, nhưng việc cúng bái dòng họ cũng không giảm bớt hay thoải mái hơn chút nào

Ngày đầu năm mới, Dịch Khiêm sớm đã tới chúc tết: “Gia gia, nãi nãi, tân niên tốt lành~ Chúc gia gia, nãi nãi một năm mới sức khỏe dồi dào, an khang!”

Dịch Khiêm khỏe khoắn kháu khỉ, tinh khí mười phần, một thân quần áo mới tinh xảo, thanh thúy đồng âm một hơi nói hết, chỉ đứng ở đó thôi cũng khiến Dư thị thấy vui mắt, huống chi hiện tại cười lên giống như thiện tài đồng tử, Dư thị liền ôm nó vào trong lòng, hung hăng cọ cọ một phen, cuối cùng từ trong tay áo lấy ra một phong bao đỏ nhét vào tay nó: “ Cầm lấy, nãi nãi lì xì cho ngươi, cất thật kĩ đừng để phụ thân ngươi phát hiện, giữ lại mà mua đồ ăn vặt.”

Đại lão gia ở bên nói thầm: “Ngươi liền chiều hư nó!”

Nghe vậy, tiểu quỷ Dịch Khiêm khôn khéo bổ nhào vào trong lòng đại lão gia, dùng mọi hành động làm nũng dễ thương, khiến đại lão gia cười híp cả mắt lại, trong tay áo lấy ra hai phong bao lì xì: “Đến, gia gia lì xì

https://thuviensach.vn

cho, giữ lại mua đồ chơi về chơi.” Bộ dáng kia thì đã sớm quên lúc nãy hắn vừa mới trách Dư thị chiều hư đứa nhỏ đâu.

Dư thị trừng mắt: “Lão gia còn nói ta chiều hư đứa nhỏ, vậy ngài thì không đó?”

Đại lão gia cười gượng: “Ngươi cho tiền lì xì, ta cũng không thể không cho, không đứa nhỏ lại nói ta keo kiệt.”

Dịch Khiêm còn đang vui vẻ rạo rực cầm ba phong bao liền bớt thời gian mà ngẩng đầu lên nói: “Gia gia cùng nãi nãi đều hào phóng, còn có tiểu phụ thân nữa, chỉ có phụ thân keo kiệt! Hôm nay Khiêm nhi chúc tết, phụ thân cũng chưa cho tiền lì xì!”

Đúng lúc Dịch Vân Khanh đi tới liền nghe được, đi tới cốc đầu nó: “Ngày đầu năm mới mà ngươi đã đi cáo trạng ta rồi, nhi tử mà như vậy sao?”

Dịch Khiêm ôm đầu.

Thấy trong tay nó còn đang cầm ba cái lì xì, Dịch Vân Khanh liền thuận tay cầm lấy: “Tiền lì xì này phụ thân giữ.”

Dịch Khiêm ủy khuất niết niết miệng, mắt ngấn nước nhìn về phía ba cái phong bao vốn thuộc về mình.

Dư thị lập tức mềm lòng, tức giận đánh nhẹ Dịch Vân Khanh: “Ngươi lớn như vậy còn cùng đứa nhỏ so đo!” Đem ba cái phong bao một lần nữa thả lại vào tay Dịch Khiêm, ôn nhu nói: “Tôn nhi ngoan của nãi nãi không khóc nha, chính ngươi giữ tiền lì xì không cho phụ thân ngươi giữ, nãi nãi cho ngươi giữ để chính mình mua đồ ăn vặt cùng đồ chơi. Phụ thân ngươi nếu có ý kiến, tôn nhi ngoan tới nói cho nãi nãi, nãi nãi sẽ thu thập hắn!”

Dịch Vân Khanh dở khóc dở cười: “Nương”

https://thuviensach.vn

Dư thị trừng: “Gọi gì, ngươi mới trước đây lúc đó chẳng phải cũng như vậy sao? Khi đó ngươi so với Khiêm nhi còn kiêu ngạo hơn! Tôn nhi của ta ngoan ngoãn nhu thuận như vậy mới đúng chứ?” Nói xong liền tủm tỉm ôm lấy Dịch Khiêm, một điệu có tôn nhi liền không màng thế sự.

Đông Dương đi đến, Dịch Khiêm vội đi đến đòi an ủi, đem Dư thị cùng đại lão gia cười tới không ngừng được.

Dùng xong điểm tâm, toàn gia lần lượt mặc thêm áo bông quần bông thật dày cùng áo choàng lớn, Dư thị cùng đại lão gia vào trong xe ngựa, Dịch Vân Khanh vốn là muốn cả nhà cùng đi xe ngựa, dù sao xe ngựa cũng lớn, nhưng Dịch Khiêm tiểu hài lăng này muốn cưỡi ngựa, Dịch Vân Khanh liền hỏi nó muốn ai cùng cưỡi ngựa với nó, tiểu mao tử liền phi thường không cho hắn mặt mũi mà chọn Đông Dương.

Dư thị cùng đại lão gia cười lớn. Ngay cả Đông Dương cũng hé miệng cười.

Dịch Vân Khanh cảm giác thực tệ nha, mặt lạnh nói: “ Tiểu phụ thân ngươi sẽ không cưỡi ngựa. Hoặc là theo ta, hoặc là lên xe ngựa, chọn một trong hai!”

Bình thường Dịch Khiêm có lẽ sẽ không cùng lão tử hắn đối nghịch như vậy, nhưng nay có Dư thị cùng đại lão gia làm chỗ dựa, còn có tiểu phụ thân mà nó yêu nhất đứng ở bên cạnh, phụ thân cũng không phạt được, cho nên rất kiên cường mà ngẩng đầu: “Tiểu phụ thân sẽ cưỡi ngựa!”

Đông Dương ở bên gật đầu: “Đúng, đại thiếu gia, ta sẽ cưỡi ngựa.”

“Đông Dương lâu rồi chưa cưỡi đi?” Dịch Vân Khanh nháy mắt, muốn y ứng lời với hắn.

Nhưng lần này Đông Dương không phát hiện ra mà lắc đầu: “Không đi nhanh quá thì cũng không sao.”

https://thuviensach.vn

Không nghĩ tới nhi tử của chính mình lại bị mất mặt như vậy, Dư thị sao lại có thể bỏ qua cơ hội tốt để trêu ghẹo chứ, che miệng cười mà hô: “Khanh nhi mau lên xe, nếu không thì sẽ bị muộn.”

Dịch Vân Khanh vô cùng không muốn, mà khi Đông Dương vững vàng ôm lấy Dịch Khiêm, rồi gọn ghẽ phi thân lên ngựa, vô cùng lưu loát và nhanh nhẹn, vừa thấy liền biết là người giỏi cưỡi ngựa, Dịch Vân Khanh lại càng buồn bực.

Đông Dương đem Dịch Khiêm bao lại trong áo choàng, tay cầm lấy dây cương, hai chân để thẳng vững vàng hai bên thân ngựa.

Dư thị bên kia gọi: “Khanh nhi.”

Không có biện pháp, Dịch Vân Khanh đành phải ngoan ngoãn leo lên xe ngựa. Dọc theo đường đi nghe tiếng cười vui của Dịch Khiêm, còn có giọng nói nam tử ôn hòa hùa theo dung túng nó, nghiến răng.

Toàn gia xuất môn sớm, đến trấn trên so với giờ hẹn sớm hơn nhiều, mà khi nhìn thấy hai cỗ xe ngựa trước cửa nhà Tứ gia, Dư thị liền lạnh mặt.

Xe ngựa của Tam gia đứng ở môn khẩu, người khẳng định cũng đã đi vào, nhưng so về thời gian ước định giữa hai nhà còn sớm hơn gần một canh giờ, này là đại biệu cho cái gì?! Nguyên bản lão thái gia cùng lão phu nhân đón tết tại nhà Tứ gia đã khiến người ta nhàn thoại, chúc tết trưởng bối vốn dĩ là phải trưởng tử trước rồi mới lượt thứ tử, đây chính là quy củ. Tam gia cũng vậy, nhưng tam gia lại chúc tết trước cả trưởng tử, đây chính là đùa giỡn trưởng gia bọn họ!

Đại lão gia trong lòng cũng không thoải mái, khuyên nhủ Dư thị: “Quên đi, hẳn là tam đệ cũng có lý do của hắn. Nếu không thì Tứ đệ cũng đã ngăn lại.”

https://thuviensach.vn

Dư thị cười lạnh: “Lão gia nói lời này cũng là lừa mình dối người sao?” Tam gia làm như vậy chính là hạ thấp thể diện trưởng tử, Tứ gia lại liên tiếp vượt mặt bọn họ mời lão thái gia tới đón tết, mặt mũi ba người nhà họ dễ bị hạ thấp như thế sao?!

Dịch Vân Khanh bế Dịch Khiêm xuống, liếc mắt thấy xe ngựa của tam gia: “Nương, năm mới không nên sinh khí.”

Đại lão gia cũng xoa xoa tay Dư thị, để nàng thu lại vẻ mặt, cũng không thể chúc tết lão thái gia cùng lão phu nhân bằng khuôn mặt khó chịu này được.

Dư thị một hơi hít sâu, nhịn.

Nghe thấy tiếng động trước cửa, Tứ gia cùng Tứ nương đầy nhiệt tình ra đón, Tam gia cùng Tam nương cũng ra ngoài đón, cũng đã thỉnh an chúc tết lão thái gia cùng lão phu nhân, Tam nương liền tiếu a a xin lỗi.

“Đại ca đại tẩu! Vội tới chúc tết lão thái gia lão phu nhân nên toàn gia liền sớm xuất môn sợ lầm canh giờ, cũng không ngờ lại tới sớm như vậy. Có gì trách tội thì mong tha thứ cho đệ muội, cũng không thể quay lại nhà, ta liền xin được bồi tội với đại ca đại tẩu.”

Dư thị trong tâm tức muốn hộc máu, nhưng nghĩ tới lão thái gia, lão phu nhân mặt nàng lại phải vui vẻ? Hít sâu một hơi, nhịn: “Tam muội nói vậy làm gì? Vội tới chúc tết lão thái gia cùng lão phu nhân chính là các ngươi hiếu thuận, ta sao có thể trách cứ? Lão thái gia cùng lão phu nhân tới nhà Tứ đệ đón năm mới chúng ta cũng chưa nói gì, sao lại có thể trách ngươi được chứ?”

Dư thị nhịn đem chuyện nói qua loa, chính là vì thể diện của toàn gia, không nên năm mới lại có chuyện xui. Nếu là người khác, Tam gia từ chuyện ép Dịch Vân Khanh thú Vương gia tiểu thư cùng chuyện hôm nay, hiện tại chỉ hận không thể vung tay xé rách da mặt!

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, lão phu nhân đối với Dư thị có thêm vài phần kính trọng, lời của Dư thị nghe thì có vẻ nhẹ, nhưng bên trong lại đem lại thanh danh thể diện lớn cho trưởng gia. Vốn dĩ lúc trước còn đang suy nghĩ, nếu trưởng gia cùng Tam gia lật mặt thì mẫu thân – lão phu nhân – nàng đây phải xử trí thế nào, lúc này thì nàng không còn phải khổ nghĩ nữa…

Mấy chuyện tranh chấp nặng nhẹ giữa nữ nhân Đông Dương đương nhiên là không có chút hứng thú nào, cho dù nghe được cũng không cảm nhận được lời lẽ sắc bén ẩn giấu bên trong.

Lần đầu tiên đón năm mới ở nhà Tứ gia, khi toàn gia đang dùng bữa thì thấy được vị thiếp thất quả phụ giờ đang mang thai của Tứ gia, Dư thị ân cần tiếp đón cho lần gặp mặt này, thâm giao hay không thì cũng chưa biết được.

Sau khi thỉnh an chúc tết lão thái gia cùng lão phu nhân, tiếp theo chính là Dịch gia tam tử thăm hỏi lẫn nhau, ba huynh đệ đều tự túc qua lại cùng mời khách tới ăn tịch, sau lại chọn một ngày đẹp, Đại lão gia cùng Dịch Vân Khanh lên trấn trên đón lão thái gia cùng lão phu nhân trở về.

Qua nguyên tiêu, không khí năm mới cũng bắt đầu phai nhạt dần.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 40: Tham Quân (Gia Nhập Quân Ngũ)

Tháng giêng còn chưa qua, Dịch Vân Xuân đã chạy tới.

Lúc đó, Dịch Vân Khanh đang ở trong thư phòng viết chữ, sau khi biết ý đồ của đệ đệ khi tới đây thì không tự chủ được mà lúc bút hạ xuống liền bị lệch đi một đoạn. Nhìn chằm chằm vào giấy, thấy trên đó có một nét bút không thích hợp, Dịch Vân Khanh cũng rất bình tĩnh mà tiếp tục viết. Viết xong liền thổi thổi cho mực khô, ngẩng đầu nhìn Vân Xuân vẫn đang cực kì bất an kia: "Tam thúc tự chủ việc thành thân của ngươi?"

Gật đầu: "Cha nói hôn sự này là với một nữ nhân của một phú thương ở trấn trên, họ Lưu."

"Cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, xưa nay vẫn là như vậy. Ngươi tới tìm ta để làm gì?" Chậm rì rì cầm cái chén trà bên cạnh lên, nhìn những lá trà được ngâm trong đó, lại giương mắt nhìn Dịch Vân Xuân vẫn chưa lên tiếng, nói: "Không thích nàng sao?"

"…!"

"Có ái nhân?"

"…!!"

"Khi đi săn ở trên núi thì gặp vị kia?"

"…!!!"

"Ngươi đã nói với Tam thúc, nhưng không được đồng ý đi?"

https://thuviensach.vn

“…!!!!” Biểu tình trên mặt Vân Xuân đã giải đáp hết thảy. Kỳ thật, vài huynh đệ tỉ muội này sợ nhất Dịch Vân Khanh cũng là vì hắn bất động thanh sắc1lại có thể đào những điều từ đáy lòng người ta ra, đào ra rồi còn tỏ ý thưởng thức, an ủi, liền một đường phản kháng cũng không lưu lại.

1bất động thanh sắc: trên mặt không có biểu hiện gì, gần nghĩa với câu ‘mặt lạnh như tiền’.

Dịch Vân Khanh cười, đặt chén trà xuống: “Việc này ta không giúp được. Bất quá, ta có thể chỉ cho ngươi một cách. Lên trấn trên điều tra rõ bối cảnh gia đình của nữ nhân kia, cần đặc biệt chú ý xem đối phương có phải là thân thích của quan gia hay không, sau đó thì đi tìm gia gia, nói rõ người ngươi muốn thành thân là ai, gia gia sẽ định đoạt.”

Dịch Vân Xuân vẫn còn chần chừ, hắn sợ bị lão thái gia trách mắng.

“Nam tử hán đại trượng phu, ngay cả lời trong lòng cũng không dám nói ra, thì sao có thể đảm đương được trách nhiệm? Cho dù có bị gia gia trách mắng thì cũng là chuyện phía sau, giờ chưa nói mà đã sợ rồi, vậy ngươi tốt nhất là trở về cho cha ngươi thú nữ tử tới cửa cho ngươi đi!”

“Đại ca…”

Dịch Vân Khanh xua tay: “Đi đi. Ta cũng đã nói hết rồi, còn lại thì tự chính ngươi lo liệu.”

Đúng lúc này, Đông Dương mang điểm tâm tới thấy Dịch Vân Xuân mất hồn mất vía đi ra, liền hồ nghi: “Lục thiếu gia là bị làm sao vậy?”

“Trong lòng có ái nhân, nhưng Tam thúc không đồng ý cho hắn thú cô nương ấy, ép hắn thú nữ nhân đại phú thương ở trấn trên. Tới muốn ta nghĩ cho biện pháp, ta liền bảo hắn đi tìm gia gia.” Tay liền nhéo một khối điểm tâm ăn, ân, hơi ngọt.

https://thuviensach.vn

“Lão thái gia nguyện ý giúp sao?”

Dịch Vân Khanh cười, hàm ý không rõ lắm: “Việc này còn phải xem thiên ý đi. Đúng rồi, ngày mai, ta phải lên thị trấn, sẽ phải ở lại vài ngày, nếu Tam thúc cùng Tam thẩm tới đây… Ngươi nên tránh đi, có gì nương ta sẽ lo liệu.”

Dịch Vân Khanh lên thị trấn, cho nên hôn sự của Dịch Vân Xuân phát triển như thế nào hắn cũng không can thiệp được, nhưng sự tình so với dự đoán của hắn cũng không sai biệt lắm.

Lão thái gia vừa nghe thương gia trấn trên kia là thân thích của quan gia liền do dự, Dịch Vân Xuân lại nói hắn muốn thú nữ tử của thế gia vọng tộc của thôn bên, tuy rằng gia cảnh của nữ tử đó cũng không quá tốt, nhưng đối phương cũng là thế gia vọng tộc trong thôn, mỗi người đều có quan hệ họ hàng. Nguyên bản lão thái gia đối với chuyện Dịch Vân Thục gả cho Vương gia đã không hài lòng, nay lại nghe Dịch Vân Xuân nói thích một nữ tử người bản địa nhưng là từ một thế gia vọng tộc, liền kêu Đại lão gia cùng Tứ gia đến, cứng rắn bắt Tam gia phải đồng ý.

Không nói tới Tam gia phản kháng thế nào, lão thái gia tức đến hộc máu ra sao, Đại lão gia cùng Tứ gia trở mặt với nhau thế nào, kết quả cuối cùng vẫn là Dịch Vân Xuân dưới sự chủ trì của lão thái gia thú nữ tử mà hắn thích. Hôn sự do lão thái gia chủ trì, bỏ qua Tam gia mà để lão phu nhân lo liệu, tuy rằng có chút gấp gáp nhưng rất long trọng.

Tam gia cùng Tam nương trong lòng tức giận đến mức hộc máu nghiến răng, cùng ngày, tức phụ của tam công tử Vương gia Dịch Vân Thục truyền đến tin vui là nàng đang mang thai. Cũng trong ngày đó, truyền tới tin Vương gia chủ trì phân gia.

Phân gia là chuyện trong nhà của Vương gia, cho nên nguyên nhân và chia như thế nào cũng không tiết lộ ra ngoài nhiều, chỉ có khi đang phân gia

https://thuviensach.vn

thì Dịch Vân Thục chạy tới nhà Đại lão gia, cùng Dư thị trốn ở trong phòng nói chuyện cả buổi.

Mấy việc vặt vãnh này đều do Đông Dương không quản tới, chỉ một lòng chiếu cố cho cả gia đình. Dịch Vân Khanh so với cả năm trước ngồi không thì nay đã khác hẳn, ba ngày liền chạy tới hai đầu thị trấn, vội vã không ngừng. Mùa xuân vẫn chưa qua, Dịch Vân Khanh liền mấy ngày không thấy người đâu. Được ngày ở nhà lại nói ra quyết định khiến cho toàn gia đều lo lắng, ngăn cản.

“Cha mẹ, ta muốn nhập quân doanh.”

Dư thị ngay lập tức phản đối: “Không được! Chiến trường không phải là trò đùa, ta không muốn phải chịu cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh!”

Đại lão gia cũng rất là kinh ngạc, khuyên nhủ: “Khanh nhi, ta biết ngươi trong lòng có ý muốn trả thù. Nhưng văn nhân khác với quân nhân, ngươi từ nhỏ đã được nuông chiều, sao có thể chịu được khổ khi ở trong quân? Vả lại, trên chiến trường, chính là cần công phu, đao kiếm cũng là thật, công phu cũng không phải là vấn đề nhưng dù cho ngươi có đạt được chiến công, với bối cảnh của ngươi cũng dễ bị người ta đoạt công danh.”

“Phụ thân, nếu nhi tử quyết định gia nhập quân doanh thì tất là mười phần nắm chắc sẽ không để cho người ta đoạt công của ta. Ta không phải là gối thêu hoa, cho dù có ra chiến trường cũng không nhất định là bị người chèn ép, vả lại ta còn có tài bắn cung thiện xạ, có cái này cũng đủ để ta sống yên khi ở trên chiến trường.” Hơn nữa, hắn cũng không nhắm tới cái chức tướng quân ra trận giết địch, mà là vị trí ở hậu phương bày mưu tính kế!

Dư thị vẫn là không chịu.

Dịch Vân Khanh cũng biết là hắn không có khả năng chỉ cần nói vài câu là có thể thuyết phục được Dư thị cùng đại lão gia, nhưng hắn chính xác là

https://thuviensach.vn

muốn thuyết phục lão thái gia cùng lão phu nhân!

Lão thái gia cùng lão phu nhân được mời tới, trong phòng Dư thị đang khóc, đại lão gia cũng đang thở dài, Dịch Vân Khanh nhìn bốn lão nhân trong phòng, nói: “Hoàng thượng, long thể không được tốt.”

Lão thái gia mi mắt hung hăng nhảy dựng, xua tay ý bảo hắn ngừng nói, quay sang Đông Dương: “Đông Dương, ngươi ra đứng canh ở cửa, đừng để bất cứ ai lại gần!”

Đông Dương theo lời đóng cửa, canh giữ ở ngoài. Những người trong phòng đều cố gắng đè thấp thanh âm nên y cũng không nghe được gì, mà lúc này, y cũng không có tâm tư để nghe, trong tai y lúc này chỉ còn lại câu nói “ta muốn nhập quân doanh” kia của Dịch Vân Khanh mà thôi.

Cửa phòng đóng cho tới trưa mới lại mở ra, Dư thị đã khóc tới hôn mê, Đại lão gia đi bên cạnh đỡ nàng hai mắt cũng rưng rưng, có hối hận, có vui mừng, cũng có thống khổ, cùng miễn cưỡng.

Đông Dương biết, mọi chuyện đã được quyết. Mà kết quả này… Nâng tầm mắt, chạm phải tầm mắt của Dịch Vân Khanh nhưng y lại làm như không thấy.

Dịch Vân Khanh trong lòng khẽ động, tay đưa ra như muốn nắm lấy tay Đông Dương.

Đông Dương lại không có dấu vết mà tránh: “Ta đi chuẩn bị cơm trưa.”

“Đông Dương…” Dịch Vân Khanh trong lòng thấy chua xót.

Lão phu nhân đều xem ở trong mắt, trong tâm hơi hơi thở dài.

Hoang mang lo sợ làm xong cơm trưa, Đông Dương không ăn nhiều chỉ tùy tiện ăn qua loa một chút, Dịch Vân Khanh hoảng hốt, muốn giải thích

https://thuviensach.vn

nhưng tới bên miệng lại không thể thành lời, chỉ biết trầm mặc đi theo sau, theo người cùng ra cùng vào.

Buổi chiều trở về phòng, Đông Dương trầm mặc bắt đầu thu thập quần áo.

“Đông Dương…”

“Đại thiếu gia chuẩn bị khi nào thì đi?” Đông Dương hỏi.

“Ta…” Dịch Vân Khanh há miệng thở dốc, tùy tiện trả lời: “Một tháng sau, theo Uy Vũ quân tới biên cảnh phương Bắc, nghênh diện quân đội Tháp Tháp.”

“Là người Thát Đát?”

Gật đầu: “Là người Thát Đát. Ba mươi năm trước đã kí kết hiệp ước hòa bình, đại khái là trên danh nghĩa, mấy năm nay người Thát Đát ở biên cảnh phía Bắc giả trang thành dân di cư đến phá hoại cướp đoạt thành quả lao động của dân ta. Hoàng thượng thân thể bất an, Đông cung Thái tử đã tự mình dẫn quân tới phương bắc cùng người Thát Đát lập một hiệp ước mới.” Nói là trao đổi hòa bình, nhưng ai cũng biết cuộc nói chuyện này sẽ không đi tới đâu, chuyện chiến tranh chỉ còn là sớm hay muộn.

“Hoàng Thượng long thể bất an, thái tử hiện tại ly khai kinh thành?”

“Thái tử là một vị minh chủ, sẽ là một vị vua có tài trí, mưu lược kiệt xuất. Rời khỏi kinh thành là do bị người ta tính kế, nhưng thái tử cũng liền tương kế tựu kế.” Trong khi long thể của hoàng thượng bất an lại ly khai khỏi kinh thành là chuyện bất thường, nhưng thái tử làm như vậy cũng đã nghĩ thông suốt, lấy đó để thử các vị vương gia, hoàng tử, cũng là muốn hiểu rõ lập trường các thư hương thế gia trong kinh. Không thể không nói, đây là một sự mạo hiểm, vô cùng mạo hiểm. “Trước khi được kế thừa ngôi vị, thái tử liền phải đương đầu với hai tràng trận từ cả trong lẫn ngoài.

https://thuviensach.vn

Ngoài, chính là Thát Đát, trong chính là các vị vương gia không an phận theo sau chính là các thư hương thế gia. Trận chiến hai mặt này, khó! Rất khó giải quyết! Mà chính tại thời điểm khó khăn như này, ta lại đi đầu ủng hộ ngài ấy, cũng có nghĩa là thái tử có thể đặc xá tội danh cho toàn bộ Dịch gia." Thấy vẻ mặt lo lắng của Đông Dương, hắn bèn nắm lấy tay y nói: "Thường Đông là thư đồng của thái tử cũng chính là bằng hữu tốt nhất của ta, lần này hắn cũng sẽ cùng đi với thái tử." Khi bị Dịch Nhị thúc chèn ép, Dịch Vân Khanh cũng đã tạo ra riêng cho mình một sản nghiệp không nhỏ, lại có thêm giao tình với hai vị bằng hữu hiển hách. Một chính là Thường Đông, chính là hậu thế tử uy vũ, hai chính là vị thiếu trang chủ của Minh Đức sơn trang, Minh Đức sơn trang tuy không hỏi tới chuyện quan trường, nhưng lại có tin tức linh thông. Dịch Vân Khanh hiện nay ở sơn thôn lại còn có thể thu được tin tức ở khắp nơi, không thể thiếu công của thiếu trang chủ. Hai mối quan hệ này khi Dịch gia bị chịu tội thì không có tác dụng gì lớn lắm, nên trước đã viết thư để mọi người bất động, tránh bị liên lụy.

"Đông Dương, ta không cam lòng. Ở đây chúng ta một nhà thật vui vẻ, nhưng ta lại không cam lòng cả đời chỉ ở sơn thôn này sống một cuộc sống bình thường vô vị. Ta nghĩ mình phải giải thoát cho hai mươi năm mang thù, cho hơn hai mươi năm học hành gian khổ của ta, như vậy thì ta mới không phụ khoảng thời gian trời nóng như thiêu đốt hay gió lạnh khủng khiếp vẫn ngồi trong thư phòng đọc sách." Không lên tiếng thì thôi, nhưng "chí" hắn là ở nơi khác, đây mới là mặt mà hắn đã cố gắng ẩn nhẫn. Lập tức cười khổ: "Dịch gia lưu đày chịu tội, trong kinh cũng có mấy người tới theo dõi, hơi dùng một chút thủ đoạn cũng có thể lấy đầu của cả Dịch gia chúng ta, cho nên ở nơi này ngã xuống thì sao có thể đứng lên được, đây chính là con đường phất khởi duy nhất của Dịch gia."

Đông Dương nhìn người trước mặt: "Đại thiếu gia. Ta biết, ta hiểu."

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 41: Có Lẽ Nên Sửa Miệng

“Đại thiếu gia không nên bị vây tại tiểu sơn thôn này, mà nên giống như du long phi điểu(ý nói như rồng, phượng hoàng bay lượn),phải chu du khắp trời cao biển rộng.” Tiếng tăm của Dịch Vân Khanh đã từng danh chấn toàn bộ Bình Dương phủ, mà Dịch Nhị gia vốn là quan nhị phẩm lại tìm mọi cách để chèn ép, mọi người nghĩ là vì sao? Không phải là vì thân phận trưởng tôn Dịch gia của hắn, mà vì lo sợ tài năng của hắn. Cũng bởi vì thanh danh của người này mà các gia tộc khác trong kinh thành đều được nhìn trúng để chọn làm con rể, cũng vì thế mà Dịch Nhị gia mượn cớ tránh tranh chấp triều đình mà thuyết phục lão thái gia cùng người trong gia tộc bắt Dịch Vân Khanh thú Đông Dương, mĩ danh là: kế bảo toàn quyền lợi.

Năm ấy, có bao nhiêu thiên kim tiểu thư quý tộc đã bị phá hỏng mộng ước?

“ ‘Học được văn võ nghệ, bán vu đế vương gia’(làm việc cho hoàng thượng), tâm tình, ý chí của đại thiếu gia, ta đều hiểu. Cho nên ta ủng hộ đại thiếu gia. Thỉnh đại thiếu gia yên tâm gia nhập quân doanh, giành được công danh, ta sẽ ở nhà hảo hảo chiếu cố lão thái gia và các vị trưởng bối trong nhà cùng Khiêm nhi.” Trong lòng là nghĩ như vậy, nhưng vẫn thật khó chịu, nét buồn vẫn không thể giấu đi được, ánh mắt chua xót, đỏ hồng, nước mắt cũng như có thể tùy thời đều rơi xuống được.

“Đông Dương… Ta van cầu ngươi, xin ngươi, ngươi đừng khóc, đừng khóc…”Vì sao lại không nói cho y biết trước chuyện gia nhập quân doanh? Không phải là không muốn nói, mà là không dám. Hắn sợ khi nhìn thấy nước mắt cùng ánh mắt thương tâm của con người ôn hòa này, lâu dài sẽ

https://thuviensach.vn

khiến hắn mềm lòng từ bỏ ý định này, chấp nhận làm con người tầm thường, ở tiểu sơn thôn này một đời nhàn nhã.

'học được văn võ nghệ, bán vu đế vương gia', đây là tâm niệm duy nhất giúp hắn vượt qua được hai mươi năm giam mình trong thư phòng đó, nếu như phần tâm niệm này có thể dễ như vậy mà buông tha được, thì những gì hắn đã phải chịu phải làm sao? Hắn không cam lòng! Không cam lòng cứ như vậy chịu thua.

Đông Dương bị người gắt gao ôm vào trong lòng, trộm lau nước mắt, thanh thanh giọng: "… Ta không khóc, ta chỉ là bị hạt cát bay vào mắt thôi."

"Đông Dương…" Dịch Vân Khanh nhu hòa nhớ kĩ cái tên của người mà hắn đang ôm trong lòng, hắn thấy mình thật may mắn, có thể gặp người này, có được người này, thậm chí là được ở gần người này.

Chờ ta, chờ ta bước ra ánh mặt trời, rồi ta sẽ trở về, mang theo vinh quang của chúng ta. Về sau sẽ mãi bên nhau, vĩnh chẳng biệt ly.

Thời gian một tháng đảo mắt liền trôi qua, Dư thị được Đại lão gia đỡ cũng đã khóc tới mức sắp hít thở không được, lão phu nhân nước mắt cũng đã thấm ướt khăn tay, lão thái gia không lộ rõ biểu cảm, nhưng bàn tay đang nắm chặt trong tay áo, Dịch Khiêm ở một bên chịu đựng, cố gắng không khóc thành tiếng, tay vẫn đang cố lau đi nước mắt.

Dịch Vân Khanh một thân quần áo nhẹ, cung kính cúi lạy ba cái. Đứng dậy nhìn khắp bốn phía, không thấy Đông Dương đâu, lập tức cười khổ, không gặp, cũng tốt. Trong lòng không biết là vui hay buồn, Dịch Vân Khanh cuối cùng cũng nhìn lại một lượt những thân nhân của mình, phiên thân lên ngựa nhanh chóng rời đi.

Tiếng khóc tê tâm liệt phế của Dự thị lớn hơn, Đông Dương mới từ trong thâm sơn trở lại thấy thế, sắc mặt liền trắng bệch: "Đại thiếu gia đã đi rồi

https://thuviensach.vn

sao?”.

Dịch Khiêm khóc gọi: “Tiểu phụ thân người đi đâu vậy? Phụ thân vừa rồi đợi hảo lâu…”

Lão thái gia trầm giọng: “Vân Khanh mới đi không lâu, cố gắng một chút chắc vẫn đuổi kịp.”

Đông Dương vừa nghe thấy vậy, vội đem bao trên lưng lấy xuống, lấy ra hộp gỗ bên trong: “Ta ở trên núi hái được hai gốc nhân sâm lâu năm, ta đem cái này đưa cho Đại thiếu gia.” Nói xong cũng mặc kệ, nhanh chóng đuổi theo.

Lão thái gia cả kinh, nhân sâm này là thiên tài địa bảo, là thuốc cứu mạng, huống chi còn là “lâu năm” là trăm năm nhân sâm, ở trên chiến trường, nơi luôn thiếu dược liệu kia, thì hai gốc nhân sâm này chính là tiên dược cứu mạng! Lão thái gia nóng nảy, hai chân thì sao nhanh hơn được bốn chân? Mắt thấy Đông Dương đã chạy vô ảnh, vội gọi: “Mau, lão Đại, nhanh lấy ngựa cho Đông Dương!”

Dư thị cũng biết nặng nhẹ, nhịn khóc đem ngựa đưa cho Đại lão gia đuổi theo, lại nhịn không được mà khóc.

Lão phu nhân đi tới an ủi: “Đừng khóc, Vân Khanh là người có phúc! Nhất định sẽ bình an trở về.”

“Nương ~” Tiếng ‘nương’ này của Dư thị cũng thật khẩn thiết, khiến cho lão phu nhân lần thứ hai phả đỏ mắt.

“Hảo hài tử, ‘nhi đi ngàn dặm mẫu lo lắng’, trên người có bị sao thì ai lại không đau chứ? Vân Khanh đi là vì tận trung với nước, đó là chuyện mà người con nên làm, ngươi nên thấy vinh hạnh và tự hào! Vì Vân Khanh, ngươi phải kiên cường, sống thật tốt, khỏe mạnh, đợi Vân Khanh vinh quang trở về!”

https://thuviensach.vn

Có lẽ là do lời khuyên nhủ của lão phu nhân mà Dư thị cũng dần ngừng khóc.

Lúc sau Đông Dương cũng cưỡi được ngựa mà Đại lão gia mang tới, một đường chạy thật nhanh, xa xa phía trước nhìn thấy thân ảnh của một người, yết hầu cố gắng gọi thật to ‘đại thiếu gia’, nhưng có lẽ còn quá xa mà Dịch Vân Khanh không nghe thấy, khoảng cách giữa hai người ngày càng xa. Đông Dương nóng nảy: “Dịch Vân Khanh! Vân Khanh!”

Lúc trước khi Dịch Vân Khanh trầm tĩnh rời khỏi nhà, không thấy Đông Dương trong lòng có chút buồn, càng muốn Đông Dương vẫn luôn gọi hắn là ‘đại thiếu gia’ có thể cực nhỏ mà gọi tên hắn, nghĩ tới lại nghẹn khuất, hận không thể quay lại mà đem người tìm tới, bắt y phải gọi tên hắn mấy trăm lần.

“Vân Khanh — Vân Khanh — ”

Trong lòng nghĩ như vậy phía sau liền xuất hiện thanh âm này, là ảo giác sao?

“Vân Khanh — Vân Khanh — ”

Không phải ảo giác! Dịch Vân Khanh mạnh quay đầu lại, quay ngựa chạy ngược lại, mà ở bên kia, người đang phi ngựa như bay tới kia còn không phải là vị nam thê mấy ngày không gặp mà hắn đang tâm tâm niệm niệm sao?

“Đông Dương –!”

Hai con ngựa rất nhanh đã gặp nhau, không đợi ngựa dừng lại hẳn, hai người nhanh nhảy xuống ngựa, Dịch Vân Khanh nhanh chóng đem người ôm vào trong lòng: “…Ta nghĩ là ngươi không tới tiễn ta…”

https://thuviensach.vn

“Đại thiếu gia…” Vừa nghĩ tới chỉ chậm một chút liền không đổi kịp người này, trong lòng Đông Dương cũng thấy chua xót.

Đối với Đông Dương lại gọi hắn là ‘đại thiếu gia’ bất mãn, nhíu mày: “Vì sao lại gọi ta là ‘đại thiếu gia’? Ta muốn ngươi gọi tên ta!” Cuối cùng còn nhắc: “Chỉ tên, không có họ!”

Đông Dương trừng mắt, lấy hộp gỗ mở ra: “Đây là hai gốc nhân sâm ta lấy được, đã làm thành dược, ngươi mang theo bên người, bảo quản thật tốt, lúc cần có thể cứu mạng.”

Dịch Vân Khanh thấy rõ, hai cây nhân sâm đều là mới được hái xuống, một lớn một nhỏ, cây nhỏ cũng phải hai ba trăm năm, cái lớn chỉ sợ là hơn ngàn năm, đây thật sự chính là tiên dược cứu mạng. Ở chiến trường, nơi mà mạng đổi mạng, cái này có thể tương đương với việc có thêm nhiều mạng, không phải sao? “Ngươi lên núi nhiều ngày là để hái thuốc cho ta?”

Gật đầu.

Lời muốn nói lại không thể nói ra miệng, chỉ có thể nhìn sâu vào mắt, hạ xuống những cái hôn nhẹ. Hôn xong, nắm lấy tay y: “Đi, đưa ta tới trấn trên.” Phi thân lên ngựa, đem người ôm vào trong lòng, con ngựa kia của Đông Dương thì dắt theo.

Đông Dương đỏ bừng mặt, nghĩ người này chuẩn bị đi xa, chịu đựng ghen tuông trong lòng mà an phận ngồi.

Dịch Vân Khanh ôm lấy người nọ, nguyên bản đã lặng lẽ nói hết lời muốn nói, sau lại không nhịn được mà bắt đầu dặn dò trước sau, lúc đầu chỉ là những chuyện bình thường như ít vào trong núi, không cần mệt nhọc, trong nhà không thiếu tiền, muốn mua cái gì mà trấn trên không có thì có thể nói cho Tiền chưởng quỹ đi mua, nhưng càng nói về sau càng lệch, nào là không cho phép nhìn các tiểu tức phụ trong thôn cũng như là các hán tử,

https://thuviensach.vn

rồi phải cẩn thận những quả phụ trong thôn, khiến Đông Dương nghe thấy những lời này chỉ hận không tìm được cái động nào mà chui vào.

Cuối cùng, Đông Dương nhịn không được nói thầm: “Đại thiếu gia những lời này hẳn là trước tiên nên nói cho chính mình nghe.”

Dịch Vân Khanh cười: “Ta đi là quân doanh, nơi đó là cấm nữ tử xuất nhập.”

Đông Dương phiết mắt, kia còn có nam nhân!

“Đông Dương đây là ghen sao?” Khóe miệng Dịch Vân Khanh ngày càng lớn, ý cười thế nào giấu cũng không được, ở trên môi người nọ mà hôn một hơi: “Ta nha, tâm mắt nhỏ, đã đặt ở chỗ ngươi, sao còn có thể cho người khác vào được?”

Đông Dương trong lòng cũng thấy vui vẻ nhưng ngượng ngùng còn nhiều hơn: “Đại thiếu gia, ta cần phải trở về.”

Nháy mắt Dịch Vân Khanh liền ảm đạm, quay người lại đối diện với chính mình, cầm lấy tay y. “Đông Dương, chúng ta làm một cái ước định, có được không?”

“Ước định gì?”

“Nếu trong một năm mà ta trở về, vậy ngươi về sau chỉ có thể gọi ta là “Khanh”, nếu hai năm thì là “ Vân Khanh”, còn ba năm thì là “Dịch Vân Khanh”.”

“Vậy nếu quá ba năm?”

“Không, ta sẽ không cho phép vượt quá ba năm.” Nắm thật chặt tay y: “Đông Dương, ta với ngươi làm ước định này. Trước tiên là như vậy, nếu

https://thuviensach.vn

như đến lúc đó ngươi không chịu nhận, ta đây sẽ đi tìm lão thái gia cùng lão phu nhân làm chủ!”

Đông Dương cũng biết nam nhân này đã từng mấy lần dụ y sửa miệng, nhưng mỗi lần y gần làm được thì ở yết hầu như có cái gì chặn lại, đều không gọi được. Hôm nay nếu như không phải là sợ không kịp đuổi theo, chỉ sợ cũng không gọi được thành tiếng.

“Vậy là đã định rồi.” Không đợi Đông Dương phản bác, Dịch Vân Khanh lập tức tiền gần hôn một cái: “Đông Dương, chiếu cố chính mình thật tốt, chờ ta trở lại.”

Chữ ‘hảo’ đang mắc kẹt trong cổ họng càng làm cho cảm xúc ly biệt lại nặng thêm vài phần, Dịch Vân Khanh cố gắng đem hình ảnh người trước mắt ghi nhớ thật kĩ, xoay người, đánh ngựa rời đi, không dám quay đầu lại. Hắn cảm nhận được ánh mắt thật sâu của người nọ vẫn đang ở trên người mình, hắn sợ hắn quay đầu lại sẽ thấy ánh mắt đó, hắn sẽ không thể buông tay được, sẽ không muốn xa rời, như vậy chỉ càng khiến Đông Dương thống khổ.

Nhìn theo Dịch Vân Khanh rời đi, đến khi không còn nhìn được nữa, Đông Dương mới trở về.

Lão thái gia đứng ở trước phòng chờ, vừa thấy Đông Dương trở về, nhìn biểu tình trên mặt liền nhẹ nhàng thở ra: “Đuổi kịp là tốt. Có nhân sâm ngàn năm, giống như có thêm vài cái mạng. Như vậy, lão nhân ta đây cũng an tâm.” Một tháng này, lão thái gia cảm thấy như mình đã già thêm vài tuổi, cũng biết chuyện Dịch Vân Khanh gia nhập quân doanh khiến cho hắn cực kì lo lắng. Thấy bộ dáng mỏi mệt của Đông Dương, trong tâm liền thấy vui mừng nhưng cũng có chút cảm thán, toàn gia chỉ biết đau xót, thương cảm chuyện ly biệt, chỉ có Đông Dương nghĩ tới những nguy hiểm trên chiến trường mà vào trong thâm sơn để kiếm nhân sâm, này so với vạn câu

https://thuviensach.vn

dặn dò còn có ý nghĩa hơn! “Ta bảo nương ngươi ở phòng bếp đun nóng đồ ăn, ăn một chút rồi hãy nghỉ ngơi, đừng để bị đau dạ dày.”

“Vâng, thưa lão thái gia.”

Lão thái gia hơi hơi hí mắt: “Đông Dương này, ngươi có lẽ cũng nên thử sửa miệng.”

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 42: Ước Định

Sau khi Dịch Vân Khanh rời đi, lão thái gia cùng lão phu nhân đã đến ở nhà Đại lão gia, cũng đã chuyển lời cho Tam gia cùng Tứ gia, khi hai nhà kia hỏi nơi mà Dịch Vân Khanh tới lão thái gia cũng không có tiết lộ gì. Hai nhà đối với việc Dịch Vân Khanh nhập quân doanh đều thấy kinh ngạc tới cực điểm, đều đến hỏi thăm chút phong thanh, ngữ khí của Tứ nương còn có chút khách khí, Tam nương thì lại ám địa cười lạnh châm chọc, lão phu nhân đều xem ở trong mắt, vỗ vỗ tay Dư thị để làm nàng bình tĩnh, cũng âm thầm cười lạnh trong lòng.

Tam gia cùng Tứ gia tuy rằng ngoài mặt cũng biểu đạt chút quan tâm lo lắng, nhưng Đại lão gia cũng nhìn thấu được trong đó cũng chẳng có mấy phần thật lòng. Tam gia thậm chí còn có vài phần ác ý, vừa nghĩ tới trước kia còn có đủ loại nhờ cậy, nay Đại lão gia tâm cũng lạnh.

Lão thái gia đều nhìn thấy, trong tâm cũng thở dài. Thôi, thôi bỏ, nhà hoàng đế cũng không có bền chắc như thép, cái này cũng chỉ có thể dựa vào tạo hóa của con người mà thôi.

Những người chân chính lo lắng duy nhất cũng chỉ có Dịch Vân Thục sắp sinh nở cùng Dịch Vân Xuân, Dịch Vân Tùng vì bị bao bọc quá nhiều mà không hỏi nhân tình thế cố, cũng chỉ làm một bộ dáng như vậy.

Qua một tháng, phong thư đầu tiên mà Dịch Vân Khanh gửi về nhà mới được đưa tới. Trong thư nói hắn được trực tiếp phân tới dưới trướng Uy Vũ Hậu thế tử, thái tử mấy ngày nữa mới có thể tới, về sau là chút tình huống trong quân doanh. Trong thư, Dịch Vân Khanh cũng không phải chỉ chọn

https://thuviensach.vn

viết những cái tốt, cũng viết một vài điều chưa quen, nhưng cuối cùng vẫn là ngữ khí kiên định rằng mình có thể thừa nhận được.

Phong thư ngàn dặm này đã giúp cho không khí trong nhà tốt hơn một chút.

Dư thị cảm thấy vui mừng, lão phu nhân cũng nhẹ nhàng thở ra. Lão thái gia cùng Đại lão gia còn bầy một bàn rượu, sau hai tuần rượu cũng đã có chút say.

Đông Dương trong tay cầm phong thư, quay về hướng Bắc, ngắm nhìn chân trời bên đó, nghĩ. Lúc này, dưới bầu trời xanh thẳm ấy, trong lòng y nghĩ xem người kia đang làm gì? Đang tham gia huấn luyện? Hay viết chữ? Hay cũng như y, ngắm nhìn bầu trời và nghĩ tới y?

Có lẽ thật sự là tâm hữu linh tê, lúc mà Đông Dương cầm phong thư ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, Dịch Vân Khanh đích thực cũng đang nhìn chân trời mà suy ngẫm.

Uy Vũ Hậu thế tử Thường Đông ở bên cạnh, tiến gần, đánh hắn một quyền: “Sao vậy? Đang nghĩ tới vị mỹ nhân nào vậy?”

Xoa xoa bả vai bị đánh đau, cười ôn nhu: “ Không phải là nghĩ tới mỹ nhân, mà là nghĩ tới vị nam thê của ta. Thư ta gửi về nhà, tính ngày, thì cũng đã tới nơi được hai ngày rồi.”

Thường Đông thiếu chút nữa thì ngã ngựa, cả kinh nói: “Ngươi hắn là đang nói đùa đi? Ngươi thực sự có tình cảm với vị nam thê xuất thân từ nông dân kia sao?”

“Thì sao? Chẳng lẽ lại không thể?” Dịch Vân Khanh hỏi lại.

Thường Đông xoa xoa cái ót: “Cũng không phải là không được. Nhưng ta nhớ rõ, trước kia ngươi thú y cũng không phải là tình nguyện mà? Sao

https://thuviensach.vn

lúc này lại thay đổi chủ ý như vậy?”

Dịch Vân Khanh cũng không muốn cùng người này chia sẻ những chuyện mà hắn cùng Đông Dương từng trải qua, liếc mắt nhìn y nói: “Chuyện này ngươi cũng không cần quá rõ ràng. Chỉ cần ngươi nhớ rõ, về sau thấy người thì tôn trọng y một chút, ngoan ngoãn dâng lễ gặp mặt rồi gọi một tiếng tẩu tử là được?!” Nhớ tới Đông Dương không thích người khác gọi y là ‘tẩu’, sờ sờ cằm sửa lời: “Gọi Vệ đại ca mới đúng.”

Thường Đông lập tức mặc kệ: “Bảo ta gọi một người xa lạ là ‘đại ca’ sao? Mặc kệ! Nhất quyết mặc kệ!”

Dịch Vân Khanh cũng không muốn cùng người này cãi cọ, bởi vì hắn biết, tiểu tử này là một kẻ ăn hàng, thích nhất là các món thịt nồi, mà Đông Dương của hắn nấu ngon nhất cũng là các món thịt nồi, đến lúc đó, khi thấy Đông Dương làm đại yến gồm các món thịt nồi, bảo tên tiểu tử này gọi là ‘thân đại ca’ cũng sẽ nguyện ý thôi.

Thấy con ngựa từ xa xa chạy tới, thần tình của Dịch Vân Khanh nghiêm túc hơn: “Đến rồi!”

Thường Đông cũng lập tức chỉnh đốn tác phong, cưỡi ngựa nghênh đón nam nhân cao gầy đang phi ngựa tới: “Vi thần cung nghênh Thái tử điện hạ, thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Người tới chính là Đông cung Thái tử, Chu lễ. Ánh mắt không dao động nhìn Thường Đông đang ở trước ngựa quỳ nghênh, vẫy vẫy mã tiên: “Thường Đông, Thường Đông đến đây nha, ngươi như vậy là để cho ai xem nha? Ngươi cho là bổn cung không biết trong lòng ngươi đang có bao nhiêu oán hận vì ta đã khiến ngươi phải đứng dưới mặt trời đã khuất một hai canh giờ sao?”

Thường Đông ngẩng đầu, đứng dậy, chân chó đi dắt ngựa cho Chu Lễ: “ Điện hạ, cũng không phải là một hai canh giờ, nhiều nhất cũng chỉ là nửa

https://thuviensach.vn

canh giờ thôi.”

Chu Lễ tức giận, trừng y. Trở lại quân doanh, một lượng lớn sổ sách đã được chuẩn bị tốt, tẩy đi một thân phong trần, Thường Đông còn tự tay đưa chén trà đến tay Chu Lễ.

Chu Lễ tà tà ánh mắt: “Trong trí nhớ của ta thì ngươi mới chỉ có ba lần vì ta mà dâng trà. Một lần là khi sáu tuổi gây họa, bèn cầu ta trợ giúp, một lần, là theo tiểu tử Vương gia đánh nhau, đánh cho đối phương tới tàn phế, cha ngươi liền nhốt ngươi lại, ta lại phải đem ngươi trốn ra, lần thứ ba cũng là để ta hạ chỉ ngừng việc thành thân. Hôm nay là lần thứ tư! Ai, thật không dễ dàng, thật không dễ dàng nha!”

Thường Đông cười gượng. Y tuy rằng từ nhỏ đã là thư đồng của thái tử, nhưng thứ nhất là y không thích đọc sách, hai là tính cách thì là như vậy, ba là y lại là biểu huynh đệ của thái tử, cho nên bình thường đều rất là tùy ý, một chút cũng không có giác ngộ quần thần: “Thái tử điện hạ, cái này là điện hạ hiểu lầm vi thần, vi thần chỉ muốn dâng trà cho điện hạ, nhưng bên người điện hạ không phải lúc nào cũng có thái giám cung nữ hầu hạ sao, nếu vi thần dâng trà cho điện hạ thì không phải là đoạt chén cơm của bọn họ sao? Xưa nay mối hận đáng sợ nhất là gì? Không phải là mối hận đoạt thê thì cũng là đoạt chén cơm sao?”

Chu Lễ cười nhạo, uống trà xong liền đặt xuống, phất phất tay áo: “Người đâu?”

Thường Đông giật mình: “Người? Người nào?”

Chu Lễ liếc y: “Không có ai sao? Nếu không có ai thì bổn cung phải nghỉ ngơi, Thường thư đồng cũng nên nghỉ ngơi đi.”

Thường Đông rối rắm khiến khuôn mặt cũng trở nên vặn vẹo, lui không được mà ở lại cũng không xong, đứng ở nơi đó, đem khuôn mặt tuấn tú càng ngày càng sinh khí tới xấu xí.

https://thuviensach.vn

Thị vệ bên người của Điện hạ, Ngô Bình Sinh nghẹn cười nói: “Thái tử điện hạ, người cũng đừng gây sức ép quá, khiến Thường thư đồng nóng nảy, ngày khác không cần thận y lại ném sâu vào trong bát!”

Ngô Bình Sinh là thị vệ do hoàng thượng ban cho, thái tử đích thân chọn lựa, Thường Đông cũng là do Hoàng hậu cho phép tự chọn, ba người này, tuổi tác xấp xỉ nhau, có thể nói là cùng nhau lớn lên, lại đánh nhau đánh tới thuận mắt, ba người này cách đây cũng không lâu vẫn là những người hay bày trò khi dễ người. Thường Đông luôn đối với những người y chán ghét, bỏ sâu vào trong bát cơm của họ.

Thường Đông tức tới tạc mao: “Ngô Can Sinh!”

“Điếu Đông Lai!” Ngô Bình Sinh cũng không cam yếu thế.

Thái tử Chu Lễ bất nhã uống hớp trà. Buông chén trà xuống, liền trừng mắt liếc một cái: “Là chuyện từ bao giờ rồi? Giờ còn lôi ra sao?” Ba người trước đây chưa biết nhiều chữ lắm, nhận nhầm chữ ‘Can’ với chữ ‘Bình’, chữ ‘Thường’ lại thành chữ ‘Điếu’, sai lại càng sai, ngoài ý muốn lại bị lộ ra, khiến cho phu nhân thiên kim tiểu thư của quý tộc công huân cười tới ngã trái ngã phải. “Người đâu? Người kia mạc nghịch chi giao, trưởng tôn Dịch gia ở Bình Dương phủ bị lưu đày, Dịch Vân Khanh.”

Thường Đông lại cười gượng.

Chu Lễ âm thầm mắt trợn trắng: “Được lắm. Buổi chiều nay ngươi còn đem người theo bên cạnh, nay mới nhớ tới chuyện sợ ta trách phạt ngươi tội bất kính sao?”

Thường Đông vội hành lễ: “Thái tử điện hạ anh minh!”

“Ngươi nha, nói ngươi thiếu căn cơ, ở chỗ ta lại phi thường cẩn thận; nói ngươi nhanh nhẹn, thì lại ở rất nhiều chỗ lại thiếu căn cơ tới mức có thể đem người khác tức đến hộc máu.” Chu Lễ thở dài lắc đầu: “Thôi, đem

https://thuviensach.vn

người mời vào đây đi. Nếu thật là một người có tài, tội danh lưu đày bổn cung cũng có thể đặc xá?"

Thường Đông mừng rỡ, vội đem Dịch Vân Khanh hô đến.

"Tội dân Dịch Vân Khanh tham kiến thái tử điện hạ, thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

"Miễn lễ."

"Tội dân không dám."

Chu Lễ âm thầm gật đầu. Là một người biết nặng nhẹ."Thường thư đồng của ta từ trước đến nay cũng không quá phục ai đó, ta là Thái tử nhưng từ nhỏ cũng không ít lần bị hắn thét to, các công tử trong kinh tuy cùng nhau lớn lên nhưng hắn chỉ cần một quyền cũng có thể đánh bọn họ đến mức hoa rơi nước chảy, không nghĩ lại có thể kết bạn với một người như ngươi. Tám năm trước, ở kì thi hội ở kinh thành, hắn lấy đến một bài thi từ đánh bại cả Tứ đại công tử trong kinh, nói vậy thi từ đó là của ngươi sao?"

"Nếu điện hạ đang nói tới chuyện tám năm trước, công huân quý tộc tổ chức một cuộc thi nhỏ, thì người đó chính là tội dân ạ."

"Ngươi đúng là thành thục." Chu Lễ cũng không tỏ vẻ sinh khí cũng không ra vẻ cao hứng, hỏi lại: "Hai người các ngươi làm thế nào mà lại biết nhau?"

"Là mùa xuân tám năm trước, ở ngã tư đường ở kinh thành thì ngẫu nhiên kết bạn."

"Ngẫu nhiên kết bạn? Chỉ sợ không đơn giản như vậy đi? Thường thư đồng cũng không phải là có thói quen tùy ý ở trên đường nhận thức bằng hữu."

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh có chút do dự, bởi vì nếu rõ mọi chuyện, thì với Thường Đông cũng không quá tự hào.

Chu Lễ mắt lạnh: “Như thế nào? Bổn cung hỏi ngươi, ngươi còn muốn suy tính gì sao?!”

“Tội dân không dám!”

Thường Đông khúc tất quỳ xuống, lắc lắc đầu: “Thái tử điện hạ, việc này muốn hỏi hay là hỏi ta đi.” Nói xong đem chuyện năm đó nói ra rõ ràng.

Tám năm trước, Thường Đông mới mười bốn tuổi, chính là thời điểm thích chơi đùa náo loạn khắp nơi, thân phận lại là thân nhi tử của công chúa, mười phần mười là một Hậu gia tôn quý. Nhưng Thường Đông lại nhanh nhẹn, mỗi lần ở trong cung bồi thái tử đọc sách liền giống như đang chịu tội, ra cung liền giống như được hưởng phúc, trưởng bối trong nhà lại thương hắn, liền nuôi hắn đến hỏng. Xem kịch, thấy các nam tử tráng hán khi gặp chuyện bất bình liền lấy đao tương trợ liền bị ảnh hưởng, mỗi ngày đều lượn lờ khắp kinh thành sắm vai nhân sĩ hiệp nghĩa.

Một ít công tử trong kinh thành hoặc muốn kết thân hoặc đố kị hắn có xuất thân quý tộc liền lợi dụng điều này, cố ý thiết kế bẫy để kết thân hoặc hại hắn. Một ngày Dịch Vân Khanh trông thấy, liền chọc thủng âm mưu của bọn chúng. Cuối cùng còn ở đợt thi hội nhỏ của các gia tộc mà đem mấy người vẫn luôn xem bản thân tài ba hơn người, khinh thường hắn chịu thua đến trắng xanh cả mặt. Chọc thủng âm mưu của đám hồ bằng cẩu hữu, lại còn mắng bọn họ một trận, rồi lại quang minh chính đại thắng một trận, lúc đó Thường Đông liền đem Dịch Vân Khanh thành hảo bằng hữu, tâm đầu ý hợp!

Chu Lễ nhớ tới: “Khó trách lúc đó ngươi lại đặc biệt an phận, không dính tới cái họa diệt thân, lại còn tuyệt giao với đám bằng hữu đó.”

https://thuviensach.vn

Lúc ấy Dịch Vân Khanh cũng không biết Thường Đông có thân phận tôn quý như vậy, chính là không quen nhìn tác phong của đám công tử trong kinh thành nên mới hứng khởi đi giúp người, tuyệt đối không phải vì biết người này là thế tử Hậu gia, là nhi tử của công chúa!

Nghe xong toàn bộ câu chuyện, Chu Lễ liền cho hai người đứng lên.

Dịch Vân Khanh đứng dậy, thân hình phong thần vĩ ngjan liền hiện ra, một thâm quân trang toát lên khí chất của một vị tướng, quả nhiên là tuấn mĩ nho nhã bất phàm.

Chu Lễ nhìn, khó trách vị Dịch đại nhân kia luôn tìm trăm phương ngàn kế chặn con đường của hắn. “Dịch gia năm đó bị chịu tội, Thường thư đồng có tới tìm bổn cung cầu tình, phụ hoàng không quên công lao của tổ tiên Dịch gia nên chỉ phán tội lưu đày, Dương Châu là do bổn cung chọn.”

Dịch Vân Khanh cảm thấy cả kinh, vội tạ ân tình này: “Tội dân tạ ân đức của thái tử điện hạ!”

Chu Lễ phất tay: “Năm đó là tiện tay giúp đỡ. Mà hiện nay, có thể lấy công chuộc tội để bổn cung đặc xá cho Dịch gia của ngươi hay không, liền phải xem biểu hiện sau này của ngươi.”

“Tạ thái tử điện hạ.”

“Muốn tạ thì tạ năm đó ngươi lại ngẫu nhiên hứng khởi mà làm được một việc tốt.”

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 43: Tài Năng Mới Lộ

Dưới sự an bài của Chu Lễ, Dịch Vân Khanh trở thành thị vệ bên cạnh điện hạ.

Ngày hôm sau, khi hai nước trao đổi hiệp ước hòa bình mà không có kết quả, Thát Đát đã khơi mào chiến tranh. Cuối cùng, chiến tranh cũng đã xảy ra!

Sức mạnh của hai nước kì thực là tương đương nhau, nhưng biên cảnh phương Bắc là một khu bình nguyên, nên kị binh của Thát Đát liền chiếm ưu thế. Thường Đông chỉ huy quân tiên phong đánh trước hai trận đều bị áp chế, tâm tình hiện cực kì khó chịu. Ngồi ở đó với khuôn mặt đen xì, như thể ai đó nợ y ngàn vạn lượng bạc.

Quân sư, tướng quân mỗi người đều đưa ra chủ ý, thái tử Chu Lễ ở chủ vị thập phần bình ổn.Từ bên quân doanh không cho ra kết quả gì, liền hỏi người mình, Chu Lễ hỏi Dịch Vân Khanh: “Có ý kiến gì không?”

Dịch Vân Khanh cũng không khiêm tốn, thi lễ rồi nói: “Thát Đát cùng đại quân của ta khác nhau ở kị chiến”

Chu Lễ gật đầu: “Kị binh của Thát Đát mấy trăm năm nay đều có tiếng, bọn họ trời sinh là sống trên lưng ngựa, một vạn binh thì có tới tám ngàn là kị binh, mà từng kỵ binh đều có ba con ngựa. Hai con chở lương thực, một con ra trận, đến lúc hai con kia ăn no lại có thể đổi chiến mã mới, mà còn một con nếu cần có thể giết để ăn.” Một con ngựa đã bằng ba tên lính, huống chi bên Thát Đát ngựa đều là những con tốt nhất, hàng năm lại còn

https://thuviensach.vn

có hội thi phân cao thấp giữa các kị bih, khiến ai cũng có khí lực hơn bình thường.

“Mà điểm yếu lớn nhất của Thát Đát chính là lương thảo. Người ăn, ngựa cũng ăn.”

Chu Lễ cười khổ: “Ai cũng biết điều này. ‘Binh mã vị động’ bọn họ mỗi người đều mang theo lương thực đủ cho một tháng, lại còn có hậu phương duy trì, trận này thật khó đánh.”

“Điện hạ.” Dịch Vân Khanh bình tĩnh nói: ” Thành sự tại nhân. Nếu ngựa của đối phương lợi hại thì chúng ta sẽ giết ngựa của họ, lương thảo là điểm yếu thì chúng ta liền chặt đứt lương thực của bọn họ. Thát Đát không phải làm bằng sắt, có thể đối phó được.”

Chu Lễ có hưng chí nhìn hắn: “Xem ra ngươi đã có biện pháp.”

“Trước giết ngựa sau chặt đứt lương thảo.”

“Bằng cách nào?”

“Nếu là ngựa thì nhất định cần phải ăn cỏ, với một đoàn ngựa lớn như vậy, nếu chỉ dựa vào mã lương thì rất khó duy trì.”

“Ngươi định phá mã lương của bọn họ? Nhưng mà, mã lương ở thời điểm cho ngựa ăn nhất định là phải trải qua kiểm độc, có độc thì rất nhanh có thể bị phát hiện.”

Dịch Vân Khanh tính kế: “Không vội làm hỏng mã lương, trước ta muốn lừa họ một phen.”

Chu Lễ tỏ vẻ chính mình đang mỏi mắt mong chờ.

Dịch Vân Khanh sai người đem loại thảo dược không mùi không vị vẩy lên loại cỏ xanh mà ngựa thích ăn nhất, sau đó đem binh mã Thát Đát dẫn

https://thuviensach.vn

tới khu vực này, cuối cùng giả vờ thất bại mà lui về khiến cho binh mã Thát Đát buông lỏng phòng bị. Khi đã buông lỏng phòng bị thì kị binh sẽ không ngăn cản ngựa ăn cỏ nhìn như những loại cỏ xanh bình thường ven đường. Hẳn là người Thát Đát sẽ cho ngựa ăn, vì sợ chiến mã khi ra trận không chuyên tâm, cho nên trước đó chắc chắn là sẽ đem ngựa cho ăn thực no, ngựa ăn no thì mới không bị những vật xung quanh gây ảnh hưởng.

Nhưng Dịch Vân Khanh lại dùng loại cỏ khô mà ngựa nào cũng thích ăn, khi ngửi thấy loại hương vị này đều không kìm được mà phải ăn.

Chỉ cần có lần đầu tiên, mà mùi vị lại hấp dẫn, thì sẽ lần thứ hai, thứ ba, thứ tư, mà loại dược mà Dịch Vân Khanh hạ, chỉ cho phép hạ một ít, có thể làm cho một con ngựa khỏe mạnh cũng phải trở nên vô lực.

Hiệu quả của dược cũng không phải quá nhanh, cho nên chờ đến lúc kị binh Thát Đát phát hiện, thì đã có đại bộ phân ngựa đã ăn cỏ xanh ven đường. Kết quả cũng có thể thấy được, Dich Vân Khanh đoán chắc thời điểm mà đuổi theo, đem kị binh nổi tiếng trăm năm của Thát Đát giết không sót một ai.

Một ngàn kị binh tiên phong toàn diệt không còn lấy một mảnh giáp, cùng với tù binh là tám trăm chiến mã hiện vẫn còn đang đi đứng vô lực của Thát Đát.

Thường Đông thấy được chiến quả này, hưng phấn như thế mình lấy được vợ, nếu không có ánh mắt nghiêm túc của Thái tử khiến y im lặng, bằng không thế nào cũng phải nhảy dựng lên.

Tướng quân họ Thường đối với trận chiến này quả thực là phi thường kích động, nhưng lại có chút tiếc nuối: “ Ngựa Thát Đát chính là những chiến mã tốt, thật đáng tiếc.”

Những tướng quân còn lại cũng gật đầu, bọn họ đều là tướng quân cũng có chút công danh, bản thân cũng là quân nhân tốt, phi thường hiểu rõ, có

https://thuviensach.vn

một hảo mã ở trên chiến trường quan trọng thế nào.

Chu Lễ ho nhẹ, ý bảo mọi người im lặng: “Tám trăm con ngựa này đều không thể giữ.”

“Thái tử ý là?”

“Thuốc này chỉ có hiệu quả trong hai ngày, sau khi nghỉ ngơi hai ngày sẽ bình phục, là một hảo mã!”

Toàn bộ các vị tướng quân đều hưng phấn, có thêm tám trăm bảo mã gia nhập quân đội, như vậy không phải là tăng thêm sức mạnh cho kị binh của họ sao?!

“Các ngươi đừng cao hứng quá sớm. Người Thát Đát rất biết cách chăm ngựa, nếu các ngươi nghĩ tới việc cưỡi ngựa ra chiến trường, mà ngựa lại nghe địch nhân chỉ huy, thì có thể thử xem.”

Thường Đông đến vừa nghe lập tức ỉu xìu. ” Vậy chỗ ngựa đó phải làm sao bây giờ? Không thể ra chiến trường, mà giết thì lại tiếc, chẳng lẽ nuôi?”

“Cũng không cần phải giết, bắt bọn chúng đưa cho viện quân dùng để vận chuyển lương thực. Chỉ cần không tiếp xúc với người Thát Đát thì hẳn là không thành vấn đề.”

Việc một ngàn chiến mã cùng một ngàn kị binh bị tiêu diệt khiến cho tướng lĩnh Thát Đát rất là tức giận, mỗi ngày đều cho người xao xao trống trận, cho binh lính đi khiêu chiến, nhưng bên này rất ít khi ứng chiến, có ứng chiến thì cũng không dám truy theo vì sợ lại trúng kế. Bởi vì bọn họ đã bị dọa sợ, liên tiếp trúng kế khiến cho tổn thất hai nghìn một trăm chiến mã hiếu chiến, con số này ngay cả Thát Đát đại vương nghe được cũng phải đau lòng!

https://thuviensach.vn

Trong lúc tướng Thát Đát còn đang tức giận vì tổn thất này, thì quân Thát Đát lại có phát hiện, mã lương đều bị dính một loại thuốc khiến cho ngựa phát cuồng, liền bị tức giận tới hộc máu, nhưng lại không biện pháp nào, chỉ còn biết yêu cầu viện quân liên tục đem mã lương tới. Khiến cho hậu phương phải chịu áp lực cực kì lớn.

Dịch Vân Khanh dùng một chút dược liệu khiến cho quân Thát Đát phải chịu không biết bao nhiêu là quả đắng, khiến trong quân cũng vô cùng vui mừng, liên tục cử hành yến hội khánh công.

Thường Đông cao hứng cùng Dịch Vân Khanh uống ngay hai bát lớn.

Chúng tướng quân cũng nhận thức vị thị vệ nho nhã diệu thấp bên người thái tử này.

Chu Lễ cũng thật cao hứng, dù sao y là chủ soái, trận này đánh thắng, tuy rằng chủ ý không phải y ra, nhưng tin truyền về kinh thành thì y sẽ đạt được vinh quang không phải sao? Chuyện đặc xá tội cho Dịch gia đang bị lưu đày tạm chưa nói tới, mà hiện tại đã có thể phong cho Dịch Vân Khanh một quân hàm nho nhỏ.

“Tạ thái tử điện hạ ân điển!” Dịch Vân Khanh trong lòng vui mừng, hận không thể lập tức đem tin tức này mang về cho một nhà lão thái gia đang ở Dương Châu.

“Đứng lên đi. Đây là ngươi nên được.” Chu Lễ luôn luôn nhìn trúng nhân tài, người ta có thực lực thì không thể bởi vì chút liên lụy mà liền bóp nát tài năng được, ‘Có tội thì phải bị trừng trị, Có công đương nhiên là được thưởng.’, đây chính là cách mà y dùng người, cũng là cách mà y bảo trụ vững vàng ngôi vị thái tử!

Thường Đông cười lớn đi tới, vỗ một cái lên lưng Dịch Vân Khanh, cao hứng nói: “Lại đem tới hai cái diệu kế nữa, đem người Thát Đát diệt hết! Một lúc liền kiếm được chức ngang tướng quân!”

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh xoa xoa bả vai bị đập đau, nhưng khóe miệng vẫn hơi nhếch lên. Nghe vậy, buông tay, nghiêm mặt nói: ” Mưu kế dùng dược này chung quy cũng không phải là thượng sách, chi là tạm thời, không thể dùng lâu dài được. Một là vì đối phương đã có phòng bị, sẽ không lại mắc mưu. Hai cũng là thanh danh của ta.” Một tướng quân chỉ biết dùng âm mưu quỷ kế chắc cũng không thể khiến người ta tôn kính, trên chiến trường, cái tâm huyết nhất chính là khí thế. Hiện tại, chủ soái chính là Đông Cung thái tử, luôn dùng ám chiêu, dùng dược làm diệu kế lại càng không thể. “ Thái tử điện hạ, kế tiếp, chỉ sợ sẽ tay đao tay thương vài lần!”

Chu Lễ thực vừa lòng với giác ngộ của Dịch Vân Khanh, lúc này gật đầu: “Yên tâm, phải tay đao tay thương, Bổn cung cũng không sợ bọn Thát Đát mọi rợ!”

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 44: Cứu Thái Tử

Tin khai chiến với nước Thát Đát phải mất nửa tháng mới mơ hồ truyền tới Dương Châu, lão thái gia cùng lão phu nhân đều thấy kinh hãi, Dư thị lúc ấy nghe xong còn té xỉu, tỉnh dậy liền khóc sướt mướt và cũng từ ngày đó liền cùng lão phu nhân ăn chay tụng kinh niệm Phật, cầu Phật tổ phù hộ cho những người đang ở chiến trường được bình an. Nhưng chiến trường lại là nơi có thể thay đổi mọi thứ chỉ trong nháy mắt, ngay cả Thái tử, một người cực kì quan trọng còn không cẩn thận mà để bị thương, thì huống chi là Dịch Vân Khanh?

Quân lính trong doanh trại đều khẩn trương, quân y cùng những vị ngự y đi theo Thái tử thường xuyên đi lại, từng chậu nước thấm máu lần lượt được bưng ra khỏi trướng bồng. Thị vệ bên người Ngô Bình Sinh vẻ mặt xanh trắng, tay chân có vết thương đao kiếm cũng không băng bó.

Thường Đông cũng bước tới bước lui, biểu tình trên mặt quả thật hận không thể ăn thịt người.

Mà ngự y, quân y trong trướng bồng đầu đều đầy mồ hôi, cố gắng cầm máu cho vết thương ở bụng thái tử, bụng đối với con người luôn là chỗ yếu hại, một vết thương nhỏ cũng đã chảy bao nhiêu là máu, huống chi miệng vết thương của thái tử còn rộng khoảng chừng cả bàn tay?

Thường Đông cùng Ngô Bình Sinh cũng biết tình huống có vẻ không tốt, mọi người không ai dám tiến đến quấy rầy, các tướng quân cũng như là kiến bò trên chảo nóng.

https://thuviensach.vn

Theo lý Chu Lễ thân là thái tử không nên ra chiến trường, nhưng các tướng quân không cản được kiên trì của thái tử. Trận này cả hai phe đều là thống lĩnh tự thân xuất chinh cho nên đánh một trận đều vô cùng nóng nảy, tay đao tay kiếm, mỗi người một tính, Chu Lễ lại tự mình ứng phó với thống soái của Thát Đát là nhị vương tử. “Quân tử không lập vu nguy tường”1, lời cổ nhân đã nói như vậy, nhưng trên chiến trường ai cũng đều tâm huyết, còn có ai nhớ tới lời cổ nhân dặn dò? Kết quả cuối cùng thì đúng là tin vui, bởi vì Chu Lễ thực sự đã giết được nhị vương tử của Thát Đát, khuất nhục sĩ khí của đối phương, nhưng đổi lại thân cũng mang trọng thương.

1.“Quân tử không lập vu nguy tường”:Quân tử khôngđứngdướibứctườngsắp đổ

Nếu Chu Lễ không có việc gì, vậy thì Thát Đát quốc ở trước mặt Thái tử tuyệt nhiên không thể nâng nổi đầu dậy, nhưng ngược lại, nếu Chu Lễ chết, thì quốc gia vốn sáng nay còn không nâng nổi đầu dậy như thế nào, thì nhị vương tử đã tử trận của Thát Đát bọn họ sẽ trở thành anh hùng, bởi vì hắn đã giết chết được đại Thái tử.

Dịch Vân Khanh ở hậu tuyến2cho nên lúc sau mới từng bước quay lại quân doanh, nhìn thấy thần sắc của các tướng quân, trong lòng mãnh động. Ngự y sắc mặt trắng xanh từ trong trướng bồng đi ra, nói sơ qua với Thường Đông về thương thế của thái tử.

2.Hậu tuyến:vị trí cuối cùng trong các lực lượng vũ trang để phòng thủ sự tấn công của quân địch từ phía sau (theo baidu và G-translate)

“Mất máu quá nhiều, gan bị tổn thương, miễn cưỡng đã cầm được máu, nhưng hiện tại dược liệu khan hiếm, nếu ở kinh thành có lẽ còn có thể lấy được dược liệu trân quý để bảo mệnh, tranh thủ một ít thời gian…” Ngự y nói xong lời này thì sắc mặt xanh trắng như lệ quỷ, hắn có thể tưởng tượng

https://thuviensach.vn

được, nếu không cứu được thái tử, thì một nhà bọn họ đều sẽ bị chu di cửu tộc!

Dịch Vân Khanh nghe xong lời này, liền xoay người vội chạy về trướng bồng của mình, lấy hộp gỗ đưa cho ngự y: "Ngươi xem cái này có được không?"

Ngự y vội mở, ngẩn ra, ánh mắt nhìn Dịch Vân Khanh càng thêm sầu khổ.

Thường Đông hỏi: "Ngươi lấy cái quạt đến để làm gì?

Dịch Vân Khanh vẫn đang thở gấp vừa nghe xong, liền ngẩng đầu, vừa thấy cây quạt trong hộp gỗ, hắn liền nhớ ra cái cơ quan của hộp! Hắn sợ nhân sâm ngàn năm bị người nhớ thương, cái gọi là 'tâm hại người có thể không có, nhưng tâm phòng người lại không thể bỏ qua', liền dùng hộp gỗ mà trước kia Đông Dương dùng để đựng quạt đưa cho hắn thiết kế cơ quan, bên trong chính là hai cây nhân sâm lâu năm có thể cứu mạng. Vừa rồi quýnh lên, lại chạy nhanh, căn bản quên mất cơ quan của hộp, cứ thế náo loạn lại bị chê cười. Không kịp giải thích, nhanh tay cầm lại hộp gỗ, đem cơ quan mở ra, lấy ra hai cây nhân sâm lâu năm đưa cho ngự y.

Vừa thấy nhân sâm, ánh mắt ngự y liền sáng lên, đem hai cây cầm lấy trên tay, xem như bảo bối mà niệm: "Cái này có thể dùng, cái này có thể dùng!"

Ngô Bình Sinh tức giận đá cho một cước: "Vậy còn thất thần làm gì? Còn không đi vào cứu mạng?!"

Ngự y vội vàng dùng cả tay chân mà chạy vội vào trong trướng bồng, bận rộn nửa canh giờ mới đi ra, đầu đầy mồ hôi nhưng vẻ mặt cũng vui mừng hơn nhiều rồi: "Mệnh của Thái tử đã được an toàn. Chỉ cần vài ngày ăn uống tẩm bổ liền không có gì quan ngại."

https://thuviensach.vn

Lời này có thể xem như là câu nói đẹp nhất mà các tướng quân được nghe.

Thường Đông thở ra một hơi, nhìn về phía Dịch Vân Khanh, ánh mắt tràn đầy cảm kích: “Ta nhận thấy, cả đời này của ta, việc tốt nhất mà ta đã từng làm là nhận thức ngươi. Việc đứng đắn nhất chính là đồng ý mang ngươi ra chiến trường!”

Thân là thị vệ bên người Thái tử, Ngô Bình Sinh lúc này đối với Dịch Vân Khanh cũng tạ lễ.

Toàn quân doanh nghe nói là nhờ có Dịch Vân Khanh vốn mang theo nhân sâm theo người nên mới cứu được mạng của Thái tử, mỗi người đều có chút tán thưởng hắn. Đương nhiên, bọn họ cũng rõ ràng, cứu được mệnh thái tử, người mà tương lai chính là hoàng đế, con đường tiếp theo của Dịch Vân Khanh có thể xem như là hoàn hảo, lúc này còn không mau mau nịnh bợ cho tốt, thì còn chờ tới khi nào?

Nhâm sâm ngàn năm là có dược hiệu vô cùng kỳ ảo, Chu Lễ đêm đó sốt cao, đợi đến sáng ngày hôm sau liền tỉnh, uống ngay một bát cháo hoa, khí thần liền có thể nói là khôi phục được phân nửa. Dịch Vân Khanh được gọi tới: “Bổn cung phải cảm ơn ngươi. Nhâm sâm ngàn năm là thuốc cứu mạng vô cùng trân quý, nhưng ngươi lại đem nó tặng cho bổn cung, cũng như đã đem một cái mạng tặng cho bổn cung. Ở chiến trường hôm qua, ngươi cũng đã mấy lần dùng tài bắn cung tinh xảo của mình mà giải vây cho bổn cung, cũng như đã cứu ta một mạng. Tính ra, bổn cung nợ ngươi hai cái mạng.”

“Cứu điện hạ là bổn phận của vi thần, sao lại là nợ nần? Hơn nữa, nếu Thái tử điện hạ gặp chuyện không may ở trên chiến trường, vi thần cũng không thể tránh khỏi liên quan, cho nên, cũng coi là vi thần cũng đang tự cứu mình.” Hôm qua Thái tử kiên trì ra chiến trường như vậy, Dịch Vân Khanh ở hậu tuyến cũng ra một thân mồ hôi lạnh. Ánh mắt cũng không dám rời đi, rất sợ xảy ra cái gì ngoài ý muốn! Kết quả liền thực sự bị trọng

https://thuviensach.vn

thương, vừa nghĩ tới hậu quả nếu như không có nhân sâm ngàn năm này, đến bây giờ tâm vẫn còn chút lạnh.

Trong tâm cũng tức đến muốn khóc, minh chủ, vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất chính là không tốt ở điểm ấy, lại không sợ chết, sợ cũng chỉ có bọn họ ở phía sau bán mạng!

Chu Lễ cười: "Bổn cung cũng không phải loại da mặt dày. Hơn nữa, ngươi làm những điều này cũng không chỉ này đó…"

Dịch Vân Khanh trong tâm khẽ động, cúi đầu.

Nụ cười của Chu Lễ cũng có chút ý vị không rõ. Hôm qua khi đối chiến cùng nhị vương tử của Thát Đát, Dịch Vân Khanh cũng đã mấy lần dùng tài bắn cung mà giải vây cho hắn, mà mũi tên cuối cùng đó, rõ ràng có thể đoạt mạng của nhị vương tử Thát Đát nhưng lại chỉ bắn rơi mũ giáp của đối phương, giúp cho hắn có cơ hội đem đầu của đối phương như dưa hấu mà chém xuống. Nói cách khác, Dịch Vân Khanh bắn chết nhị vương tử sẽ giành được công lớn được phong làm tướng quân nhưng lại đem tặng cho Đông Cung Thái tử!

Là Chu Lễ giết hay Dịch Vân Khanh giết, tuy kết quả giống nhau nhưng lại là hai chuyện khác nhau. Đương nhiên, không phải là Dịch Vân Khanh sợ Thát Đát sau này sẽ trả thù, mà là vì Chu Lễ mà lo lắng! Chu Lễ muốn làm một vị vua tài trí mưu lược kiệt xuất, sau này đăng cơ cùng cơ hội uy hiếp tam quân, chiến dịch lần này chính là cơ hội, so với tự tay chém chết thống lĩnh của Thát Đát là nhị vương tử thì còn minh chứng nào hữu lực hơn sao?

Chu Lễ rõ ràng biết ý tứ của Dịch Vân Khanh, cho nên trừ bỏ cảm kích cứu mạng lần này cũng có thêm thưởng thức! Là một nhân tài điềm tĩnh, cơ trí, còn là người thức thời đúng mực lại tài hoa hơn người, quả thực là vật báu hoàng kim! Đối với hắn có người như này tương lai làm quan đứng đầu

https://thuviensach.vn

mà nói, chính là hòn đá tảng hữu lực mà hắn có thể dùng để quét dọn đám hủ bại thế gia!

“Bình Dương Dịch thị Dịch Vân Khanh nghe chỉ!” Chu Lễ chính thần, thanh âm ổn trọng, lần đầu tiên bắt đầu trọng dụng hắn, sau ngày hôm đó nhất định là trọng thần: “Bổn cung phong ngươi làm giám quân chinh bắc! Hiệp trợ quân chinh bắc đem người Thát Đát đuổi ra khỏi quốc thổ của ta! Cũng ép chúng phải đưa lên thư hàng!”

“Thần, lĩnh chỉ! Khấu tạ hoàng ân!”

Thái tử cũng là thiên tử chi trách, hoàn toàn có quyền phong tước giám quân. Tướng lĩnh lớn nhỏ trong quân chinh bắc cũng hiểu năng lực của Dịch Vân Khanh, còn có công cứu mạng long ân, không dám nói gì. Thường Đông vẫn không hiểu được, trở lại trong trướng bồng liền nói thầm với Chu Lễ: “Vì sao chỉ phong làm giám quân? Rõ ràng phong tướng Phiêu kị tướng quân cũng đúng mà?”

Chu Lễ cùng Dịch Vân Khanh mắt đối mắt, đối với lời này đều thật xem thường.

Thường Đông tức đến giơ chân: “Các ngươi cấu kết với nhau làm chuyện xấu!”

Ngô Bình Sinh đá qua một cước: “Loạn mắng thái tử, tội thêm một bậc!”

“Ta nói chính là lời nói thật nha! Ngươi xem bọn họ mắt đi mày lại nhất định là đánh cái chủ ý gì đó mà không nói cho ta biết. Ngươi không muốn biết sao? Hoặc là ngươi cũng biết rồi?!”

Mắt đi mày lại?! Chu Lễ hận đến nghiến răng, y quyết định, chờ về sau trở lại kinh thành, thế nào cũng phải đem tiểu tử này bắt lại, hảo hảo giáo dục một phen!

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh lông mi nhảy dựng, lạnh lùng trừng mắt một cái.

Ngô Bình Sinh tức giận đánh hắn: “Ta không biết! Ta chỉ biết rằng điện hạ cùng Dịch đại nhân làm như vậy khẳng định là có nguyên nhân!” Nói xong trừng mắt: “Nói ngươi không biết bao nhiêu lần, trước mặt người khác dám lại không biết lớn nhỏ như vậy, có tin ta sẽ tha ngươi ra ngoài đánh mông hay không?!”

Thường Đông mạnh xoa cổ, yếu ớt phản bác: “Nơi này lại không có ngoại nhân…”

Ngô Bình Sinh làm bộ nhấc chân, Thường Đông bĩu môi thối lui đến một bên.

Chu Lễ chỉ phong Dịch Vân Khanh làm giám quân, bởi vì hiểu rất rõ ràng vị trí của hắn, tài hoa hơn người, biết tiến biết lùi, khi thì quang minh chính đại khi thì là âm thầm dùng chút thủ đoạn nhỏ, thấy rõ thời cuộc được mất, thuộc tính chính là một con hồ ly, người như vậy lại chỉ để ở chiến trường chém giết này có thể nói là vô cùng đáng tiếc! Người như vậy nên để tại triều đình nơi có biết bao con hồ ly khác, mới là thích hợp nhất! Chỉ phong giám quân chứ không phong tướng quân là vì sợ đến lúc đó không đủ người, dù Dịch Vân Khanh, một nhân tài toàn năng như vậy, để trên chiến trường cũng đều có thể lấy được danh hào.

Dịch Vân Khanh là phi thường rõ ràng mục tiêu của chính mình, không phải là nhập quân doanh cũng không phải là chức tướng quân, hắn nhìn trúng không phải là chiến trường khói lửa mà chính là triều đình, nơi chiến trường không có khói thuốc đó! Kia, mới là nơi mà hắn chân chính có thể thi triển tất cả khả năng.

Thường Đông nói hai người cấu kết với nhau làm việc xấu cũng không có sai, dù sao hai người đã muốn cấu kết với nhau chuẩn bị làm việc xấu!

https://thuviensach.vn

Chu Lễ ho nhẹ đem tầm mắt hướng về chính mình, hỏi: “Thát Đát nhị vương tử có cầm được đầu hắn về không?”

Thát Đát Thống soái bỏ mình làm cho đối phương rối loạn trận tuyến, Thái tử cũng bị trọng thương, hai phe cũng không có tâm chiến đấu, bất quá Dịch Vân Khanh ở hậu tuyến, liều mạng đem thủ cấp của Thát Đát nhị vương tử mang trở về.

“Có thủ cấp liền không sai.” Cùng với Thát Đát điên cuồng cướp đoạt, sau lại đem được thủ cấp thống lĩnh về, đã là một công lao rất lớn.

Ngô Bình Sinh đón lời: “Ta sai người mang chút băng đến, thủ cấp liền chôn ở băng, bảo quản nửa tháng là không có vấn đề gì.”

Thường Đông sờ sờ cằm: “Rõ ràng là nên đem thủ cấp mang về kinh thành hảo hảo bảo quản, chờ sau khi hết chiến tranh bắt Thát Đát vương mang hoàng kim đến đổi.”

“Sao thế được?” Dịch Vân Khanh lắc đầu: “Làm như vậy rất dễ chọc giận người Thát Đát, vả lại thủ cấp cũng khó bảo quản được, rất dễ xảy ra chuyện. Người chết vì danh dự, lấy thủ cấp ra mà uy hiếp cũng không dễ nghe.”

“Vậy đem thủ cấp treo ở cửa thành?”

Dịch Vân Khanh lười nói với y, toàn đưa ra mấy cái chủ ý vớ vẩn.

Chu Lễ lắc đầu: “Nếu như là một Thát Đát tướng quân, thì cũng sẽ treo, nhưng người chết lại là Thát Đát vương thất, so với không chịu trả thủ cấp hậu quả càng nghiêm trọng hơn!” Đồng dạng đều là hoàng gia, Chu Lễ thực hiểu được làm như vậy sẽ gánh hậu quả.

“Vậy nhất định phải trả lại cho bọn họ?! Cứ vậy mà trả lại?!”

https://thuviensach.vn

“Ai nói là trả cho không đâu?” Dịch Vân Khanh cười khẽ.

Chu Lễ cũng cười theo: “Vậy việc hiệp nghị lần này liền giao cho Dịch đại nhân!”

“Tuân mệnh, vi thần nhất định sẽ không phụ sự kì vọng của điện hạ!”

Hiệp nghị, không phải chỉ là cãi cọ thôi sao? Không ai so với Dịch Vân Khanh thuộc tính hồ ly này thích hợp hơn cả.

Chiến tiền hiệp thương sau khi Thát Đát mấy lần công kích không có được kết quả mà bắt đầu, Dịch Vân Khanh không phụ kì vọng của mọi người mà hung hăng làm thịt Thát Đát, ngựa, vật tư chuẩn bị cho chiến tranh, khiến cho tân thống soái của Thát Đát trong mộng cũng phải mắng chửi! Chính là, Dịch Vân Khanh lấy phi thường cao siêu kĩ xảo đàm phán, quay quay ba lượt lấy được quyền chủ động ngừng chiến!

Ba lượt chủ động ngưng chiến, nói cách khác, ở trên chiến trường chỉ cần bên này thổi kèn ngưng chiến, vậy người Thát Đát liền không thể truy! Nói cách khác chính là bị động bị đánh.

Đạo câu nói thật, Dịch Vân Khanh đổi lấy quyền chủ động ngưng chiến thật là linh cơ vừa động, cũng không nghĩ Thát Đát đàm phán như vậy không phát hiện, chụp cái bàn đáp ứng, đem hắn đều sửng sốt một hồi lâu.

Cái ‘kinh hỉ’ ngoài ý muốn này đem toàn quân đều cười giống như hồ ly vậy.

Thời gian sau, Chu Lễ thu được mật báo từ trong kinh bí mật chạy về kinh thành, xử lý nội chiến của hắn, mà ‘ ngoại chiến ‘, liền phó thác lại cho chúng tướng quân cùng Dịch Vân Khanh.

Dịch Vân Khanh lập nhiều quân trạng, nhìn theo Chu Lễ rời đi. Nửa tháng sau, tin tức Hoàng thượng băng hà truyền đến, chỉ cách nhau năm

https://thuviensach.vn

ngày, Thục vương viện cớ “Gia tộc của Hoàng hậu mưu hại Hoàng Thượng” dùng cớ dẹp phản loạn mà phát binh tiến xuống phía nam, ngang nhiên công hãm Dương Châu!

Dịch Vân Khanh, lúc ấy chân liền mềm nhũn.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 45: Tị Họa

Lúc Dương Châu bên này thu được tin tức Thục vương có mưu tạo phản thì cũng chỉ là ba ngày trước khi Dương Châu bị công hãm, lúc ấy chén trà trên tay lão thái gia liền rơi vỡ.

Đại lão gia cũng rất khẩn trương, liền đi tìm lão thái gia quyết định: "Phụ thân, Thục địa tuy rằng cách xa chúng ta, còn có Hoài Dương thành ở giữa, nhưng chuyện Thục vương tảo phản là chắc chắn mười phần, chỉ sợ không lâu có thể đánh tới chỗ chúng ta…"

Lão thái gia trầm giọng: "Thục địa cùng Dương Châu cách xa nhau, Hoài Dương thành lại là nơi quân binh trọng yếu."

"…?" Đại lão gia không hiểu rõ ý tứ.

"… Hy vọng là ta đã nghĩ sai đi…" Nếu như chỉ có mình Thục vương tạo phản thì còn không sợ, sợ chính là còn cùng người khác cấu kết! " Đông Dương, ngươi lên đóng cửa hàng trên trấn, cái gì cũng không cần nói, có ai hỏi thì cứ bảo là do ta nói thế. Đưa cho chưởng quầy bọn họ ba tháng tiền công. Nhân tiện, qua nói Tứ thúc ngươi nhanh chóng lại đây, nói là ta tìm hắn." Quay đầu nói với đại lão gia: "Đi sang thôn kế bên kêu Tam đệ ngươi cũng lại đây."

Thừa dịp người còn chưa tới, lão thái gia suy nghĩ một lát, cuối cùng là vẫn tới nhà trưởng thôn, ám chỉ chút chuyện Thục Vương tạo phản, để mọi người có chút ý chuẩn bị. Trong lời nói cũng chỉ lộ ra có ba phần, nhưng chỉ cần ba phần này đã làm trưởng thôn sợ tới vỡ mật, lúc này liền thiên lễ vạn tạ.

https://thuviensach.vn

Sau khi Tam gia cùng Tứ gia đến nơi, lão thái gia liền chỉ điểm một hai câu cho hai vị thứ tử này, không biết liệu hai người có để ở trong lòng hay không. Hôm sau, lão thái gia liền sai Đông Dương bắt đầu mua lương thực, đem giấu vào hầm ngầm phía sau núi.

Nhưng ngày thứ hai, trong thôn liền xuất hiện giặc cỏ. Có chiến tranh, đổ máu, tử vong, những thống khổ đó đã tạo ra những người không còn có thể coi như là người bình thường, bọn chúng bị kích thích đến không còn lý trí, chỉ vì bị người có tâm địa xấu khích bác liền bắt đầu kết giao mà tới cướp bóc các thôn làng.

Đông Dương bị tiếng bước chân hỗn độn bên ngoài khiến cho bừng tỉnh, mặc vội quần áo, vội vàng đi qua ôm Dịch Khiêm vào lòng, giặc cỏ cũng vừa vặn phá được cửa mà vào trong sân. Đông Dương đem Dịch Khiêm bảo hộ ở sau người, lạnh lùng nói: “ Ta mặc kệ các ngươi là ai, chỉ cần không đả thương người, tài vật trong nhà tùy tiện để các ngươi lấy!”

Tên đầu lĩnh cũng thức thời, nháy mắt với các huynh đệ, một đám liền chui vào phòng, bắt đầu cướp đoạt!

Đông Dương đem Dịch Khiêm vùi vào trong ngực cùng lão thái gia bốn người cùng nhau im lặng đứng ở nhà chính, trong tai nghe thấy từng đợt tiếng vang, lão phu nhân cùng Dư thị gắt gao cắn môi, có thể biết được là căn nhà sẽ bị phá thành cái dạng gì mà.

Những rắc rối nửa đêm của bọn giặc cỏ rốt cuộc cũng lui ra khỏi thôn, nhà nhà đều là tiếng than khóc, cũng có cả những tiếng khóc tê tâm liệt phế vang vọng cả thôn. Lão thái gia phân phó Đông Dương, đem cửa đi cùng cửa sổ khóa lại, không để cho kẻ lạ mở được cửa!

Toàn bộ thôn từ trong hỗn loạn mà nghênh đón sáng sớm, Đông Dương cầm theo cây gậy đứng canh ở sân, sợ có bọn đạo chích tới đục nước béo

https://thuviensach.vn

cò, nhưng bọn đạo chích không có tới, người tới lại chính là Tiền chưởng quỹ của thực phô trên trấn, liều chết tới đây.

“Tiền chưởng quỹ?” Đông Dương cả kinh, thấy đối phương một thân huyết ô còn tưởng rằng bị trọng thương mà vội vàng tới đỡ.

“Không có việc gì, này là máu của người khác. Nhanh lên, mang ta đi tìm lão thái gia, có chuyện ta phải thỉnh lão thái gia nhanh chóng định đoạt!” Sự việc khẩn cấp, Tiền chưởng quỹ cũng bất chấp cái gì tôn ti trật tự.

Lão thái gia căn bản là không ngủ, vừa nghe thấy có người tìm hắn liền lập tức ra gặp.

Đông Dương vội đỡ lão thái gia tới ghế ngồi, đại lão gia nghe thấy tin cũng chạy tới, thấy một người xa lạ toàn thân đều là máu liền bị dọa sợ một trận: “Hắn là ai?!”

Đông Dương giải thích: “Đây là Tiền chưởng quỹ, là tâm phúc của đại thiếu gia ở trấn trên.”

Lão thái gia biết Dịch Vân Khanh để lại một người hỗ trợ, lúc này cũng bất chấp, xua tay cũng không hỏi nhiều: “Tiền chưởng quỹ tới tìm ta định đoạt chuyện gì?”

Tiền chưởng quỹ thi lễ: “Quân tạo phản của Thục vương thế tới rào rạt, đã công phá tới thành Dương Châu!”

Đại lão gia sợ hãi từ trên ghế nhảy dựng lên: “Cái gì?!”

Theo tình huống ngày hôm qua thì lão thái gia cũng đã đoán được, nhắm mắt lại thu lại tâm tình, lần nữa mở mắt ra đã là mười phần bình tĩnh.

Tiền chưởng quỹ tiếp lời: “Thục vương cùng quân coi giữ thành Hoài Dương cùng một phe, không cần nửa ngày đã hạ được thành Dương Châu.”

https://thuviensach.vn

Lão thái gia nhíu mày, tình thế xấu nhất đã bị hắn đoán trúng rồi: “Tình hình hiện tại thế nào?”

“Bởi vì quá mức bối rối lại có giặc cỏ tác loạn, tin tức thực đã không thể truyền ra truyền vào được.” Ai cũng không ngờ quân thành Hoài Dương lại liên thủ cùng Thục vương, cứ thế mà Dương Châu sau khi nghe được tin tức chưa được bao lâu đã bị công hãm. Tiền chưởng quỹ nghi hoặc nói: “Hơn nữa, ta hoài nghi trong thành Dương Châu có nội ứng của Thục vương.”

Lão thái gia cũng đã nghĩ tới điều này, hắn không chỉ hoài nghi là ở thành Dương Châu này có nội ứng của Thục vương, mà còn hoài nghi loạn giặc cỏ gần đây ở Dương Châu cũng có phần của Thục vương, bằng không dân chúng bình thường làm sao dám làm càn như vậy, ban ngày còn công khai tới cướp bóc?! Mà những thứ cướp được cuối cùng cũng đều trở thành quân tư cho đoàn quân tạo phản của Thục vương!

Thục vương, hắn cũng đã ủ mưu từ lâu!

“Toàn bộ thành Dương Châu đã rối loạn, nơi này cũng không an toàn, cho nên thuộc hạ tìm đến lão thái gia định đoạt, có nên đi tìm nơi khác an toàn để bảo toàn tính mạng?”

“Thành Dương Châu đã bị Thục vương xem như là túi tiền lớn, túi lương thực khổng lồ cho quân của hắn, không đem Dương Châu lật tung lên trời chỉ sợ sẽ không dừng lại! Toàn bộ Dương Châu giờ cũng đã không còn nơi nào an toàn, trừ phi ngươi có thể đem chúng ta ra khỏi Dương Châu!” Lão thái gia cũng biết chuyện này khó tới mức nào, đặc biệt bọn họ cũng đã là những lão nhân, trên đường có sai lầm đều có thể thiên địa cách trở! Cho dù Tiền chưởng quỹ dám đưa, hắn cũng không dám tùy tiện đáp ứng.

Tiền chưởng quỹ lắc đầu cười khổ: “Thuộc hạ làm không được! Nhiều nhất cũng chỉ tìm được một nơi tạm thời an toàn, tránh khỏi bị chú ý.”

https://thuviensach.vn

“Ta biết việc này quá mức khó khăn, ta cũng không làm khó dễ ngươi. Lão đại, ngươi nói tức phụ của ngươi nấu chút đồ ăn cho Tiền chưởng quầy, hắn liều chết lại đây đưa tin tức, chúng ta không thể bạc đãi được.” Lão thái gia nói xong lời khách khí, nhưng cũng là nghĩ cho Tiền chưởng quầy, Tiền chưởng quầy cũng hiểu, thi lễ đi theo đại lão gia. “ Đông Dương,” nhìn về phía Đông Dương tựa hồ cũng đang có chuyện muốn nói: “ Vân Khanh có phải hay không còn để lại đường lui nào?”

“… Phải, trong động ôn tuyền ở sâu trong núi, trước đại thiếu gia cũng đã cất giấu lương thực cũng đủ dùng cho một năm.” Lúc trước làm vậy chỉ là muốn cho bản thân Dịch Vân Khanh an tâm một chút, căn bản là không nghĩ tới phải dùng tới, không nghĩ rằng hôm nay việc dư thừa lúc trước lại thực sự trở thành một con đường cứu mạng.

“Động ôn tuyền đó có an toàn không? Dã thú đâu? Phải biết rằng chúng ta trốn vào trong núi, không chỉ trốn phản quân của Thục vương mà còn phải trốn cả những dân chúng khác cũng nghĩ tới việc trốn sâu trong rừng.” Lương thực trong núi cũng rất khan hiếm, khẳng định là sẽ phát sinh tranh đoạt.

Đông Dương lắc đầu: “Động phủ cực kỳ ẩn mật, nếu không phải là do ta hái linh chi, chó ngáp phải ruồi mà từ đỉnh núi ngã xuống đúng vào cửa động, thì không ai có thể nghĩ tới trong núi lại có một sơn động mà con người có thể ở được.”

Lão thái gia trầm ngâm. Thục vương đã coi Dương Châu như túi tiền, túi lương thực lớn cho phản quân, khẳng định là sẽ có chủ ý thu nạp thêm lính, Đông Dương lại là tráng niên, so với Thục binh mèo vờn chuột cũng không mấy sáng sủa, không bằng trước cứ trốn vào trong núi sâu, cẩn thận làm việc, chắc cũng có thể bảo toàn một nhà! “Đông Dương, ngươi nói với Tiền chưởng quầy, ăn uống xong thì tới tìm ta.”

https://thuviensach.vn

Vừa nói Đông Dương đi gọi Tiền chưởng quầy, lão thái gia cũng căn dặn lão phu nhân với Dư thị thu thập đồ đạc. Chờ Tiền chưởng quỹ đến, lão thái gia cảm ơn trung tâm của hắn cũng như cự tuyệt đề nghị của hắn, còn căn dặn Tiền chưởng quầy bản thân phải chú ý an toàn, sai Đông Dương tiễn người đi, trở lại lão thái gia liền cũng bắt đầu giúp đỡ thu dọn đồ đạc.

Thu dọn hơn nửa ngày, lão thái gia sai Đông Dương cùng đại lão gia tranh thủ lúc người không chú ý mà phần lớn đồ đạc mang vào trong núi, đợi đến lúc di chuyển được hơn nửa, nhìn thấy đại môn vẫn không có động tĩnh, lão thái gia có chút thất lạc không nói lên lời.

Đại lão gia nhìn thấy cũng không đành lòng: “Phụ thân, nếu không, ta đi gọi Tam đệ một chuyến?”

“Không cần, hiện giờ bên ngoài rất loạn, đi không được, đến lúc đó lại còn phải sai người đi tìm ngươi.” Tối qua phát sinh chuyện lớn như vậy, Tam gia cùng Tứ gia không thể nào lại không biết, nhưng cả hai đều không có phái ai tới xem qua. Tiền chưởng quầy cũng không phải là người hầu, còn có tâm tới giúp bọn họ chạy trốn, nhưng kia là đứa con ruột thịt lại mặc kệ, không thèm hỏi tới, tâm lão thái gia cũng đã nhìn thấu, tâm đã lạnh!

Nghĩ tới huynh đệ mình, Đại lão gia khuyên nhủ: “Tam đệ, Tứ đệ có thể có nỗi khổ riêng.”

Lão thái gia không muốn nói thêm nữa. Nguyên bản tính toán là ngày hôm sau mới lên đường, nhưng cả ngày, lão thái gia đều thấy không yên, cắn chặt răng chờ tới chạng vạng, thừa dịp không có người chú ý mà lên núi. Lúc này, trời cũng đã bắt đầu tối nên rất khó đi, toàn gia ngươi kéo ta, ta đẩy ngươi, đi hơn nửa ngày cũng chỉ tới giữa sườn núi.

Thấy bầu trời đã tối đen, Đông Dương châm đuốc giúp đỡ nắm lấy tay mọi người cẩn thận kéo lên từng bước.

https://thuviensach.vn

Dịch Khiêm vẫn kiên trì tự mình đi, từ trên đường nhỏ trèo lên sườn núi, quay lại phía thôn, sau một lúc lâu nói: “Tiểu phụ thân, trong thôn giống như đang bị cháy.”

Đông Dương đi tới, cả kinh, vội đem Dịch Khiêm ôm xuống khỏi sườn núi.

Lão thái gia cũng nhìn thấy, đè thấp cây đuốc mà Đông Dương đang giơ lên cao.

Tiểu Dịch Khiêm, thấy trong thôn là một mảnh lửa đỏ liền nghĩ đó là cháy, kì thực đó chính là những cây đuốc đang di chuyển rất nhanh. Mơ hồ còn truyền tới tiếng gót sắt phi đạp rất nhanh.

Lão phu nhân cùng Dư thị niệm Phật, may mắn là toàn gia đã sớm ly khai. Nếu không, liền vừa vặn bị phản quân bắt được?!

“Đi thôi. Lại đi một đoạn.” Lão thái gia thở dài, cuối cùng liếc mắt nhìn lại trong thôn, hy vọng những thôn dân giản dị này sẽ được cát nhân phù trợ.

Ban đêm đi lại trong núi là rất hung hiểm, đi thêm một lát liền tìm được chỗ tránh gió nghỉ ngơi, hồi phục một đêm, đợi tới sáng sớm hôm sau, ăn thêm chút lương khổ liền bắt đầu lên đường. Sơn đạo gập ghềnh, Đông Dương sợ lão thái gia không chịu được, tận lực tìm con đường gần nhất, tới giờ ngọ ngày hôm sau liền tới được cửa sơn động.

Lão thái gia là nhẹ nhàng thở ra lại nói vài lời, nhẹ nhàng thở ra là do một nhà đều đã an toàn tới được sơn động, không bệnh không đau ; nói vài lời là vì kế tiếp bọn họ chỉ sợ phải mất một khoảng thời gian không ngắn phải sống ở chỗ này.

Vì muốn sống tốt trong sơn động, cũng như không muốn đem toàn áp lực đặt trên vai một mình Đông Dương, lão thái gia đem mọi chuyện trong

https://thuviensach.vn

sơn động chia ra làm hai loại trong ngoài, nữ nhân lo việc trong, nam nhân lo việc ngoài, ngay cả lão thái gia cũng cố gắng chiếu cố Đông Dương theo khả năng.

Người là một loại động vật dễ thích nghi. Tâm hoảng ý loạn mà trải qua mùa thu, nghênh đón mùa đông thì cũng đã quen dần, chờ đến khi đã quen mới phát hiện, cuộc sống ở đây kì thực cũng không tệ như trong tưởng tượng, ngược lại còn có chút ý vị hưởng thụ.

Ngày hôm đó đại tuyết phong sơn, toàn gia đứng ở trong động, lão phu nhân cùng Dư thị chọn vị trí tốt bắt đầu thêu thùa may vá, thường thường nói chuyện phiếm hai câu, cũng thấy rất vui, Đông Dương ở cạnh bàn nhỏ dạy Dịch Khiêm chút thường thức, còn lão thái gia cùng đại lão gia chiếm cái bàn lớn, đang cùng nhau chơi cờ tới bất phân thắng bại!

Lão thái gia so với đại lão gia về kì lực đúng là cao hơn không ít, chấp một pháo, một mã và một tốt, chẳng qua là đại lão gia vẫn là tâm tình khó nhịn, vì hắn cảm thấy lão nhân gia đang chơi đùa hắn.

Dưới áp lực đó, đại lão gia liền hạ sai cờ, muốn đổi ý, lão thái gia lại nhẹ nhàng nói một câu.

“Chơi cờ phải dứt khoát.”

Đại lão gia cứng lại, vẻ mặt hối hận đem quân cờ buông, kết quả không ngoài sở liệu của hắn, cha hắn thuần thục chiếu tướng hắn, một mảnh giáp cũng không lưu lại! Trong mắt cũng không có chút hạt bụi nào.

Lão thái gia nâng nâng mí mắt, hiển nhiên là tâm tình vô cùng tốt: “Lại tiếp một ván, ta nhường thêm một quân mã.”

“Cha, ” Đại lão gia cười khổ: “Nhi tử thừa nhận chơi cờ không thắng nổi ngài, ngài liền giơ cao đánh khẽ tha ta có được không?”

https://thuviensach.vn

“Sao lại thế được!”

Xin khoan dung không được, Đại lão gia lựa chọn hạ sách, đem lão thái gia tức tới thổi râu trừng mắt, giương mắt thấy Dịch Khiêm đã học xong, ngoắc Đông Dương đang tạm thời nhàn rỗi tới đây: “ Đến, Đông Dương, gia gia dạy ngươi chơi cờ!”

Lão phu nhân chặn lời: “Ngươi có để cho đứa nhỏ nghỉ ngơi hay không?”

“Đánh ván cờ cũng là nghỉ ngơi.”

Lão thái gia như cái đứa nhỏ tranh cãi, lão phu nhân lười nghe hắn ngụy biện, chỉ nói với Đông Dương: “Đông Dương, nếu cảm thấy lão nhân phiền ngươi, ngươi cũng không cần để ý đến hắn.” Cuối cùng liếc nhìn lão thái gia, nói thêm một câu: “Ỷ vào chính mình có chút thiên phú chơi cờ, từ nhỏ đến lớn đều khi dễ người ta!”

Lão thái gia không phục, vì mình biện giải hai câu. Lão phu nhân không nhẹ không nặng đẩy trở về.

Đông Dương nhìn bàn cờ trước mắt, suy nghĩ nhẹ nhàng bay thật xa.

Dịch Khiêm đối với chơi cờ không có hứng thú, vui vẻ từ trong góc sáng sủa lấy ra hạt dẻ đến hỏa lò lý đốt. Hạt dẻ là Đông Dương bớt thời gian ở trong núi kiếm hạt dẻ rừng, không lớn nhưng tuyệt đối so với loại được con người trồng thơm hơn nhiều.

Dư thị sợ tiểu hài tử tham ăn mà ăn vội ăn vàng, liền cầm thanh trúc làm thành chiếc đũa, đem hạt dẻ đã được nướng chín bới ra, dùng khăn xoa lớp bụi đi liền ăn được.

Kỳ thật nói đến, nguyện vọng của tiểu hài tử vẫn là đơn giản nhất.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 46: Lang Vương, Có Còn Nhớ Rõ Ta?

Ở trong núi đã được năm tháng, ngoài núi lại cứ như đã qua ngàn năm. Đông đi xuân đến, hạ đi thu tới, đảo mắt toàn gia đã sống trong động phủ được gần một năm. Từ nửa năm trước đã bắt đầu có một lượng lớn thôn dân chạy vào trong núi sâu này để tránh nạn, đem một nhà lão thái gia dọa sợ, ru rú ở trong nhà, e sợ những thôn dân khác tới tranh đoạt.

Bọn họ không biết, ngoài núi, tân hoàng đế đã kế vị, Thát Đát cũng đã đánh xong, thư xin hàng cũng đã đưa lên, tam quân đã vây khốn phản quân của Thục vương tại phía nam Trường Giang, mà thân nhân mà bọn họ vẫn luôn tưởng niệm, lại đang ở rất gần.

“Dịch đại nhân.”

Nhìn về Dương Châu ở phía xa, Dịch Vân Khanh quay đầu lại: “Vương tướng quân.” Đưa tay ý bảo y ngồi xuống, nói: “ Mời Vương tướng quân tới đây là muốn hỏi một chút, trận này ngài định tính toán nên đánh thế nào?”

“ Hạ quan có ý cùng tam quân liên thủ, tổng lực tấn công. Hoàng thượng kế vị là do ngài là con thiên tử, bọn họ xuất chinh chính là tội mưu phản, tội mưu phản là chu di cửu tộc. Cho nên hạ quan nghĩ, thừa dịp phản quân hoảng hốt thì tấn công lớn, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm để công phá được Phượng Dương thành. Phượng Dương thành chính là tấm chắn đối diện với phản quân đang đóng ở Trường Giang, chỉ cần phá được tấm chắn này, như vậy thì, Hoài Dương cùng Dương Châu, hạ quan tin là trong vòng hai tháng có thể giành lại được!”

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh trầm ngâm nói: “Vương Tướng quân là mãnh tướng quân nổi danh của triều đại chúng ta, không có tấm chắn Trường Giang này, trong hai tháng vì hoàng thượng mà đoạt lại Hoài Dương cùng Dương Châu là hoàn toàn có thể, bản giám quân tin tưởng ngài. Nhưng là Vương tướng quân, ngươi làm như vậy chỉ sợ cho tới cuối cùng lại không đạt được kết quả như mong muốn.” Thấy vẻ mặt Vương tướng quân mờ mịt, nói: “Vương tướng quân chớ quên, ở Trường Giang đó cũng là con dân của hoàng thượng. Quan binh sẽ không mưu phản, dân chúng cũng không mưu phản, mưu phản chỉ có Thục vương cùng một vài người tâm phúc. Vương tướng quân tấn công không đủ, nhưng trong lúc tấn công chắc chắn sẽ tổn hại mạng người, cho dù có thắng cũng là người trong nhà.” Cuối cùng thản nhiên nói: “ Bị thương càng nhiều, Vương tướng quân khi trở lại kinh thành cũng sợ không ổn.”

Vương tướng quân bị nhắc tới điểm này, lập tức ra mồ hôi lạnh, vội chắp tay nói: “Tạ Dịch đại nhân nhắc nhở. Kia không biết Dịch đại nhân có thượng sách nào không?”

” Đánh đấm chân tay là hạ sách, đánh vào tâm mới là thượng sách ‘. Nếu Thục vương là kẻ mưu phản, chúng ta đây liền dùng chuyện mưu phản này để ra tay.”

Dùng chuyện mưu phản để ra tay cũng không nhằm ngoài hai điểm, một là trấn an phản quân vây thành cùng dân chúng bên trong, khiến cho bọn họ tin tưởng, hoàng thượng hiện nay chính là con thiên tử, hai là thuyết phục quan quân binh lính đang trợ trụ vi ngược, khuyên bọn họ bỏ tà theo chính. Để làm hai chuyện này cũng thực khó khăn lại rất nguy hiểm, dù sao trấn an dân chúng cùng khuyên bảo phản quân đều cần người đi làm, nhưng thu hoạch quả thực lại là tốt nhất!

Phượng Dương thành sau khi dùng kế “nhân tâm” thay vì mở một lần tổng tấn công, lúc sau hắn lại họa thêm chút hồ lô, Hoài Dương thành cùng Dương Châu thành cơ hồ không cần đánh mà vẫn giành lại được. Thục

https://thuviensach.vn

vương đặt đại bản doanh tại vùng đất phong liền bị tam quân tấn công mạnh mẽ liên tiếp trong mười bảy ngày, Thục vương liền biết thiên mệnh của hắn đã đến, cùng ngày thành bị phá, hắn đã tự tay giết chết thê tử mỹ thiếp, tự tay kết liễu chính mình!

Từ đó, phản quân trong một năm một tháng đã tiêu tán.

Phản quân đã được tiêu diệt, Dịch Vân Khanh hoàn toàn mặc kệ chuyện luận công trao thưởng của quân trại, đem theo lệnh bài giám quân chọn theo hai mươi tên lính tình nguyện đi theo hắn đi về Dương Châu. Một đường ra roi thúc ngựa, một nắng hai sương, khi nhìn thấy ngôi nhà rách nát không có người ở, cỏ dại đã mọc thành bụi cao đó, nam nhân vốn kiên định, kiên cường trải qua chiến trường đầy máu tươi, trong ánh mắt lại lộ ra yếu ớt khiến cho người khác không đành lòng.

Hai mươi tên lính ở phía sau ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, không biết nên mở miệng khuyên giải an ủi thế nào.

Dịch Vân Khanh ngón tay run nhè nhẹ sờ đại môn xiêu vẹo, trong phòng, những đồ đạc mà hắn đã dành biết bao tâm huyết để chuân bị đều không còn, chỉ còn lại một khung nhà bị tàn phá đến trống rỗng. Ở nhà chính còn có dấu vết của lửa thiêu, nhìn những tảng đá xung quanh có thể đoán là có người mùa đông không chịu được lạnh mà ở trong này sưởi ấm, mà củi lửa chính là đại môn xiêu vẹo kia.

“Đại nhân ” tên lính bị phái đi xem nhà cũ trở về, chắp tay lắc lắc đầu. Tình hình nhà cũ so với nơi này còn không bằng, so với một cái thùng rỗng cũng không sai biệt lắm.

Hơi hơi nhắm mắt giấu đi thống khổ trong mắt, khi mở ra đã khôi phục lại được bình tĩnh lúc ban đầu: “ Lưu lại năm người ở lại hạ trại trông coi ngựa, những người còn lại theo ta lên núi!” Trong ngày hôm nay khẳng định không kịp để tới được sơn động, nhưng hắn lại không đợi được.

https://thuviensach.vn

Không kịp đợi để đi xác minh người nhà hắn vẫn hoàn hảo, không kịp đợi để đi xác nhận xem người đó trong lòng có nhớ tới hắn hay không?

Đông Dương hoàn toàn không biết Dịch Vân Khanh dĩ nhiên là đã vào núi, sáng sớm đã thức dậy, đốt lò hâm nóng cháo, lão phu nhân cùng Dư thị cũng đã tỉnh. Đem chuyện trong phòng bếp lưu lại cho hai người, Đông Dương liền đem một ít việc vặt mà hôm qua lưu lại làm nốt, kiểm tra lại cung tiễn thật tốt, thì cũng đã tới giờ điểm tâm.

Nói là điểm tâm, bất quá cũng chỉ là vài cái bánh bao với một chút rau dại thêm chút thịt. Từ nửa năm trước, khi có nhiều thôn dân chạy trốn lên núi, lão thái gia liền lên tiếng, nói không ăn cơm trắng, mà đem gạo trắng làm thành bột để lên men, sau làm thành màn thầu để dự trử lương thực. Lương thực ngày càng ít dần khiến cho thần kinh của toàn gia đều buộc chặt, không còn thoải mái như trước kia, mỗi ngày đều áp lực khiến ai cũng có vẻ mặt mệt mỏi.

Trầm mặc ăn cơm xong, Dư thị thu thập bát đũa, đại lão gia dọn cái bàn, Đông Dương mang theo cung tiễn, Dịch Khiêm cũng mang theo cung tiễn mà tiểu phụ thân nó đã dựa vào cung tiễn của y mà làm theo, một lớn một nhỏ liền như vậy biến mất khỏi tầm mắt của lão phu nhân.

Lão phu nhân dùng khăn tay ấn ấn khóe mắt: “Đáng thương hai đứa chúng nó.” Vốn dĩ trong thâm sơn có rất nhiều con mồi, nhưng giờ đã bị dân chúng giết không ít, lương thực giảm bớt, dẫn tới nhiều chuyện khắc khẩu, thậm chí là đổ máu, rõ ràng khiến cho thâm sơn vốn yên bình nay đã thành một chiến trường khác. Trong hoàn cảnh này, Đông Dương không muốn mang đại lão gia vào núi, mà là một mình một cung tiễn xuất môn, vận khí tốt thì nửa ngày có thể săn được lương thực đủ ăn trong một ngày, vận khí không tốt thì chỉ đủ nửa ngày hoặc không săn được gì. Ba tháng trước, Dịch Khiêm kiên trì đòi đi cùng Đông Dương vào núi săn thú, cả nhà đã cố thuyết nó, cuối cùng vẫn đành phải đồng ý.

https://thuviensach.vn

“Cho nên chúng ta hai cái lão bất tử càng phải chống đỡ.” Lão thái gia nhìn về phía thê tử đã theo chính mình vài thập niên, nói: “Ai cũng không thể làm được gì, lúc này chỉ có thể giúp Đông Dương, để có thể duy trì được cây rơm rạ cuối cùng.”

Lão phu nhân gật đầu: “Ta biết. Đông Dương là một đứa nhỏ hiếu thuận, chúng ta mà nhỡ có chuyện gì, y lại tự trách mà đem mình suy sụp.”

Dư thị đi tới: “Nương ~ ”

Lão phu nhân vỗ vỗ tay nàng, hốc mắt phiếm hồng: “Hảo hài tử ~ ”

Dịch Vân Khanh dẫn mười lăm thân binh suốt đêm lên núi, buổi chiều chỉ nghỉ ngơi ba canh giờ lại đứng lên chạy đi, một đường đi sắc mặt Dịch Vân Khanh càng trầm trọng. Hắn không nghĩ tới có nhiều người nguy hiểm như vậy chạy vào trong núi tránh tai họa, nhiều người vì lương thực ngày càng ít đi mà có thể tưởng tượng được nơi này đã từng xảy ra các cuộc tranh đoạt như thế nào. Không có triều đình cai quản, Đông Dương lại một mình đem theo bốn lão một tiểu, có thể tranh được với những người này sao?

Lo lắng nhưng Dịch Vân Khanh cũng không quên phái thân binh đi thông báo tình huống cho dân chúng, để bọn họ ra khỏi núi, trùng kiến lại gia viên của mình.

Dịch Vân Khanh một thân y phục chỉnh tề, tinh thần khỏe mạnh, lại có dân chúng biết chữ đọc được văn điệp, liền lập tức quỳ xuống đất gào khóc.

Dịch Vân Khanh nâng lão đầu dậy, nhìn những người xung quanh nói: “Hoàng thượng cũng biết thảm họa chiến tranh lần này, người chịu khổ nhất chính là dân chúng, cho nên đã ban thánh ân, miễn trừ ba năm tiền thuế, hạt giống lương thực sẽ được quan phủ phân phát. Cho nên mọi người không cần lo chuyện sau khi rời khỏi đây liền không còn có thể sản xuất, không thể làm ra được lương thưc. Chỉ cần cần cù cần mẫn, rất nhanh có

https://thuviensach.vn

thể xây dựng lại một trang viên so với trước đây còn màu mỡ hơn!” Lời của Dịch Vân Khanh lại càng khiến mọi người khóc lớn hơn, bất quá tiếng khóc lần này mang theo nhiều phần hi vọng vui sướng hơn.

Trấn an dân chúng xong, phái vài thân binh đưa những người này rời núi, tự mình thì lại hướng sơn động mà đi. Hai thanh niên thông minh xung phong nhận việc dẫn đường, thấy hướng đi liền có chút do dự: “ Đại nhân, ngài đi hướng này sẽ gặp phải bầy sói, có không dưới một trăm con đem nơi đó làm thành lãnh địa, khiến chúng ta rất sợ, rất ít khi qua bên kia săn thú.”

Dịch Vân Khanh nhãn tình sáng lên: “Có phải còn có cả Lang Vương?”

Gật đầu.”Có Lang Vương, nghe bọn họ nói Lang Vương so với dã lang bình thường còn to hơn gấp đôi, không ai dám tới gần chỉ dám nhìn từ xa.”

“Lang Vương trông thế nào?”

“Nghe nói là màu xám.”

Dịch Vân Khanh có dự cảm, vị Lang Vương này chính là vị Lang Vương mà trước kia còn ở trong sơn động đoạt rượu với hắn. Lang Vương cùng Đông Dương đã sớm nhận thức, mà Lang Vương đem lãnh địa đặt ngay bên sơn động, hắn không tin chỉ là sự trùng hợp. “ Ta muốn đi cũng chính là chỗ đó, tới nơi đó, nếu không có lệnh của ta, không cho phép thương tổn bầy sói.”

Hai thanh niên do dự, có chút sợ hãi, nghĩ nghĩ trong lòng lại cắn răng theo sát.

Binh lính xuất thân từ quân doanh, đối với họ quân lệnh như núi, hiện tại lời của Dịch Vân Khanh cũng chính là quân lệnh, không thể không nghe theo. Nhưng nhiều dã lang đem bọn họ quây lai, vẫn là có chút khiếp đảm: “Đại nhân…”

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh đưa tay ý bảo bọn họ đừng lộn xộn, nói: “Đem sát ý thu hồi lại.” Nếu bầy sói này thực sự là do Lang Vương đó dẫn dắt, vậy sẽ không tùy ý đả thương người.

Người bất động, bầy sói cũng không động, chỉ có vài cái miệng lang dữ tợn bày ra tư thế công kích, giống như đe dọa uy hiếp.

Cảnh giác nhìn chằm chằm bầy sói, thân binh nói nhỏ.”Đại nhân, bầy sói càng tụ càng nhiều.”

“Không sợ.” Dịch Vân Khanh thả tay, đứng trước bầy sói, đối mắt với bọn họ có tới trăm con dã lang, nhưng vô cùng trấn định.

Hai thanh niên đi theo, lúc này đã sợ tới xanh mặt, chân nhuyễn không còn sức hối thúc.

Lang Vương so với một con dã lang bình thường còn to hơn gấp đôi nhanh nhẹn nhảy lên cự thạch, tru lên một tiếng.

Lập tức, cả trăm con dã lang còn lại cũng tru lên, như đáp lại Lang Vương.

Hai thanh niên sắp sợ tới mức tè ra quần, thân binh cũng buộc chặt tinh thần, gắt gao nhìn động tĩnh của bầy sói.

Dịch Vân Khanh ung dung cười: “Lang Vương. Còn nhớ ta không?”

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 47: Gặp Lại

Lang Vương ngồi chồm hổm trên cự thạch, từ trên cao nhìn xuống Dịch Vân Khanh, bình tĩnh vô ba, coi như cái gì cũng chưa phát sinh, cũng như là đang nghĩ tới điều gì đó.

Đám binh lính cùng hai thanh niên da đầu run lên nhìn chằm chằm bầy sói, trong lòng đối với câu nói của Dịch Vân Khanh chỉ hận không thể khóc toáng lên được. Đại nhân ơi, ngài đến tột cùng là muốn đùa cái gì a? Cho chúng ta cái mạng có được không?

Dịch Vân Khanh cùng Lang Vương đối mắt, một chút cũng không lo lắng bầy sói đang đi lên.

Thật lâu sau, từ sau lưng Lang Vương đi tới một thanh niên nét mặt ôn hòa, theo sau còn có một cái đuôi nhỏ, cái đuôi nhỏ này vừa thấy Dịch Vân Khanh, liền kinh hô: “Phụ thân!”.

Hai người này đúng là Đông Dương cùng Dịch Khiêm vừa ra khỏi sơn động săn thú. Hai người từ nơi xa đã nghe thấy tiếng bầy sói gào thét, cứ ngỡ là có thôn dân tiến nhập lãnh địa của Lang Vương, vội vàng chạy tới lại nghìn vạn lần không ngờ lại gặp được người mà bọn họ vẫn mong nhớ.

Đông Dương ngơ ngẩn, Dịch Khiêm từ trong bầy sói trực tiếp bổ nhào về phía Dịch Vân Khanh: “Phụ thân… Ta nghĩ người không cần ta… Không cần ta cùng tiểu phụ thân…”

“Ngu ngốc.” Dịch Vân Khanh cũng là mũi ê ẩm, nhẹ xoa đầu Dịch Khiêm nói: “Khiêm nhi cao lớn, cũng hiểu chuyện.” Ngẩng đầu thấy Đông

https://thuviensach.vn

Dương vẫn chưa hoàn hồn, đi tới giống như trước kia mà nắm lấy tay y: “ Sao vẫn còn vờ như ngớ ngẩn? Một năm rưỡi không gặp liền không quen biết sao?”

Đông Dương hoàn hồn: “… Đại thiếu gia.”

Nắm thật chặt tay y, cái nắm tay này giống như thô bạo không muốn tạo ra bất kì lỗ hổng nào, trong lòng tràn đầy đau khổ: “Ước định một năm ta đã bỏ lỡ, nhưng ước định hai năm vẫn còn. Đông Dương, ngươi không được chối.”

Dịch Khiêm ngưng khóc, giương mắt hồ nghi.

Dịch Vân Khanh gõ gõ ót nó: “Chuyện của đại nhân, tiểu hải tử không quản được.”

Bầy sói bất tri bất giác toàn bộ thối lui, hai thanh niên chân run lập cập nãy giờ cũng nhẹ nhàng thở ra, đồng thời cũng đối Dịch Vân Khanh là thập phần kính nể. Mấy tên lính biết đại nhân nhà mình có một vị nam thê vô cùng trân ái, thấy người đối diện đều chắp tay: “Thuộc hạ tham kiến phu nhân.”

Hai thanh niên trừng lớn mắt. Phu nhân?!

Đông Dương kinh ngạc, nhìn về phía Dịch Vân Khanh.

Nắm thật chặt tay, ý bảo không sao: “Không có vấn đề gì, bọn họ là binh lính của ta, về sau là thị vệ trong phủ.”

“Đại thiếu gia…”

Dịch Vân Khanh không thể nề hà, nhưng cũng không thể ở nơi này phản bác lại y, nói: “Đi, quay lại sơn động, rồi lại nói chuyện với ngươi sau.”

https://thuviensach.vn

Một nhà lão thái gia trong sơn động còn chưa biết Dịch Vân Khanh đã trở lại, lão phu nhân cũng không có biến hóa gì, chỉ đến khi hắn ở trước mặt mọi người dập đầu ba cái, mới bừng tỉnh, nhận ra là không phải mình đang mơ.

Lão phu nhân mừng rơi nước mắt, lão thái gia cũng kích động, vội đem người nâng dậy, vui mừng nhìn hắn: “Tốt, tốt, trở về là tốt rồi!”.

Người lo lắng nhất đã an toàn trở về, còn mang theo tin chiến sự đã ngừng, lão thái gia kích động, không biết dùng lời nào để diễn tả được, nghe được tin thái tử phong hắn là giám quân, trong trận chiến với Thát Đát còn lập được công lớn nên được Thái tử đặc xá cho Dịch gia, còn nhiều chiến công hiển hách khác nữa, lại cùng tam quân thảo phạt phản quân, tuy rằng hắn đã từ chức giám quân, nhưng trước lại có công cứu giá sau lại có công huân, này đã đủ để cho Dịch gia hưng thịnh! Lão phu nhân cùng Dư thị vui mừng, tạ ơn tổ tông đã phù hộ!

Toàn gia cùng nhau nói chuyện một đêm, ngày thứ hai sớm đã tỉnh, nghỉ ngơi một lát liền dưới sự hộ vệ của binh lính theo đường cũ trở về. Chỉ dừng lại thôn một lát liền lên xe ngựa do những người trước đã lưu lại mà phóng tới trấn trên.

Quan huyện đương nhiệm sớm đã thu được tin tức, dẫn theo người ra đón từ cửa thàng, đối Dịch Vân Khanh hành lễ: “Hạ quan tham kiến đại nhân.”

Dịch Vân Khanh xuống ngựa: “Huyện thừa đại nhân miễn lễ.” Đối với xưng hô của quan huyện, trong lòng hắn cũng sáng tỏ, chỉ sợ là chức vị mới của hắn đã được ban xuống. Có thể làm cho quan huyện tự xưng hạ quan, lại nhiệt tình như vậy, hắn chắc đã nhận được chức thượng quan tri phủ hoặc thông phán. Ấn theo tính cách cùng hiểu biết của hắn về hoàng thượng, mười phần mười là chức tri phủ Dương Châu. “ Thời gian không còn sớm, phiền Huyện thừa đại nhân an bài chỗ ở cho gia quyến của bản

https://thuviensach.vn

quan, sáng sớm ngày mai sẽ hồi phủ thành. Cũng mời đại phu đến, giúp chuẩn mạch cho gia quyến của bản quan."

"Không dám phiền toái, đây là việc hạ quan phải làm."

Chỗ ở đã thu thập xong, ngay tại dịch trạm của thị trấn. Huyện thừa phu nhân tự mình dẫn người hảo hảo thu thập một phen, còn cẩn thận dặn dò nha hoàn tiểu tư.

Đại phu được mời đến, thỉnh mạch cho lão thái gia bọn họ, ngay cả Dịch Khiêm nhỏ nhất cũng chuẩn mạch. Kết quả là lão thái gia cùng đại lão gia không có gì trở ngại, tĩnh dưỡng một thời gian liền tốt, Dịch Khiêm còn nhỏ nên áp lực cũng không lớn, ngược lại là Đông Dương, chuẩn mạch ra thể trạng bị hao tổn quá nặng. Tinh thần luôn bị buộc chặt hơn nữa lại làm lụng vất vả quá độ, Đông Dương đem thân mình khỏe mạnh ra gây sức ép quá nhiều, bất quá cũng may Đông Dương căn cơ tốt, dùng thuốc bổ đồ bổ chậm rãi điều dưỡng liền sẽ lại tốt.

Có đại phu bên cạnh cam đoan Đông Dương chỉ cần hảo hảo điều dưỡng thì sẽ không làm sao, nhưng trong lòng Dịch Vân Khanh vẫn có cảm giác như bị một khối đá đè nặng tới không thở nổi. Hơn nữa, buổi chiều Đông Dương bị sốt nhẹ, làm cho Dịch Vân Khanh càng giống như chim non sợ cành cong, luôn canh giữ bên giường bệnh không rời nửa bước, uy dược lau người hắn cũng mượn ai làm thay. Sáng sớm hôm sau, cái gì cũng không cố, đem người bao kín lại không một kẽ hở lên xe ngực, ra roi thúc ngựa chạy về phủ thành, để đại phu tốt nhất ở đó chuẩn mạch bốc thuốc, đại phu phải xác định mãi là không có việc gì, lúc ấy mới có thể yên tâm mà nhẹ nhàng thở ra.

Dịch gia từng sống trong nhung lụa giàu sang sau lại bị lưu đày xuống Dương Châu, đến bây giờ lại giữ chức quan tri phủ, có thể nói là từ núi cao thẳng tắp mà rơi xuống dưới, sau lại từ dưới thẳng tắp trèo lên trên, này kết

https://thuviensach.vn

quả là hai cái cực đoan, nhưng tốc độ này cũng làm cho người ta hoa cả mắt.

Có lẽ chức quan tri phủ này đối với Dịch gia mà nói cũng không tính là quá hiển hách, dù sao trước kia Dịch gia cũng đã có các lão thái phó, gần đây thì cũng có Dịch nhị gia giữ chức quan nhị phẩm trong cung, nhưng nếu xem vinh quang của tổ tiên, rồi lại nhìn Dịch nhị gia thì Dịch gia đã gặp phải đại họa. Nay chức tri phủ lại là Dịch Vân Khanh theo long chi công đắc tới, cũng là trên chiến trường dùng tính mạng hợp lại mà có được, có lẽ chính là bởi vì chi (một nhánh nhỏ trong gia phả) không đổi, mới khiến cho người ta cảm thấy chân thật hơn.

Dịch Vân Khanh trở về, hôm sau liền nhận quan ấn tri phủ, vội vàng trùng kiến các thôn bị tàn phá nặng nề, vội vàng phát lương thực cùng hạt giống, vội vàng trấn an dân tâm, vội vàng trùng tu thủy lợi, vội vàng làm công tác thống kê nhân khẩu, vội vàng một lần nữa kiểm kê những vùng gieo trồng ruộng lúa tốt, tuy những việc này đều có quan viên cấp dưới cẩn thận xử lý, nhưng khi một lệnh được ban ra, hắn còn cần phải xác minh tiến độ, như vậy mới khiến cho hắn cảm thấy chắc chắn, mới có thể thực thi mà ban lệnh chính thức. Cũng may Dịch Vân Khanh đã trải qua trên chiến trường, đối với công vụ nặng nề này đã từng tiếp xúc qua, mệt thì khẳng định là có, nhưng vẫn có thể đảm nhiệm được.

Hắn chỉ cảm thấy thua thiệt người nhà, đặc biệt là Đông Dương. Thường thường trời còn chưa sáng hắn đã rời khỏi nhà, khi trở về đối phương đã muốn ngủ, thân thể còn chưa được điều dưỡng tốt, thỉnh thoảng vẫn bị sốt nhẹ, hắn cũng không có biện pháp ở cùng y.

Ngày hôm đó lại vội đến nửa đêm mới trở về, thủ vệ thấy vội mở cửa.”Đại thiếu gia.”

Mấy ngày nay, Dịch Vân Khanh vẫn luôn vội vàng đi các huyện, trấn, thôn đôn đốc chuyện trùng kiến, đi sớm về trễ, ngay cả thời gian thỉnh an

https://thuviensach.vn

cũng không có. Đối tùy tùng theo nói: “Đến xem lão thái gia, lão gia bọn họ đã ngủ hay chưa, nếu đã ngủ thì không được quấy rầy, nếu chưa thì thông tri nói ta muốn thỉnh an. Bé tiếng một chút.”

Hai tùy tùng đều là người thông minh, hiểu biết chữ nghĩa, nghe vậy ăn ý phân ra một người chạy vội đi làm, mà người còn lại cùng tiểu tư tự giác đem Dịch Vân Khanh nghênh tiến căn phòng ngay cạnh ngoại viện, tay chân lanh lẹ dâng nước trà, khăn lau, thay cho hắn bộ quan phục nặng nề nghiêm chỉnh bằng bộ thường phục, tùy tùng vội chạy đi cũng đã quay lại.

“Hồi đại thiếu gia, lão thái gia cùng lão gia cũng đã nghỉ ngơi. Tổng quản nói lão thái gia cùng lão gia đều có dặn dò, nói đại thiếu gia gần đây quan vụ bận rộn, đã trở lại liền tự nghỉ ngơi sớm, còn dặn dò nói đại thiếu gia nên chiếu cố thân thể, không được để bản thân bị mệt mỏi.”

Dịch Vân Khanh trầm ngâm gật đầu, buông trà đứng dậy, hai tùy tùng thông minh liền cầm theo đèn lồng đi trước dẫn đường. Cái này đã trở thành thường thức của mọi người trong phủ, mặc kệ là Dịch Vân Khanh về sớm hay muộn, nhất định cũng phải về viện của mình nghỉ ngơi.

Thủ vệ cũng biết điều này, cho nên càng muộn thì tinh thần lại càng tốt, nghe thấy tiếng động liền đem cửa viện mở ra, nha đầu gác đêm nghe thấy động tĩnh cũng lập tức tinh thần tỉnh táo, đứng dậy hầu hạ, nhỏ giọng gọi người mang nước ấm tới.

Nguyên bản Đông Dương ở bên trong nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng động, liền mặc thêm y phục xỏ giày, xuyên qua bình phong cực lớn hoa mai vàng, đại nha hoàn thông mình nhìn thấy lập tức buông mọi việc trong tay, đem sa liễu ngăn cách nội thất với ngoại thất nhấc lên: “Thiếu phu nhân.”

Dịch Vân Khanh ngó lại: “Đánh thức ngươi?” Ngoài miệng nói xong tay cũng đem người kéo tới, tay đặt trên trán xem nhiệt: “Hoàn hảo, không phát sốt.”

https://thuviensach.vn

Kéo cái tay trên trán xuống, lắc đầu: “Hai ngày nay cũng không có bị nữa.”

“Không sốt là tốt, nhưng dược cùng thuốc bổ cũng không được giảm. Bệnh này tốt nhất là một lần liền chữa thật tốt, nếu không sợ sau này sẽ thành bệnh căn.” Thấy Đông Dương gật đầu đáp ứng mới yên tâm, lập tức lại nói: “Dược nếu cảm thấy khó uống, thì bảo nha hoàn chuẩn bị chút mật, cũng bảo đại phu sửa lại chút thuốc bổ. Muốn ăn gì thì phải nói cho nha hoàn hay quản gia, xuất môn nhớ phải mang theo thị vệ cùng nha hoàn.”

Đông Dương bị nói đến đỏ bừng cả mặt, Dịch Vân Khanh theo bản năng lại sờ trán y, sợ y lại phát sốt. Kết quả lại càng khiến cho Đông Dương ngượng ngùng, nhóm nha hoàn cũng phải cúi đầu nhịn cười.

Đại nha hoàn coi như có chút lương tâm, nhịn cười xong liền đem đuổi nhóm tiểu nha hoàn ra ngoài, thi lễ hỏi: “Đại thiếu gia có muốn dùng chút điểm tâm khuya hay không?”

Dịch Vân Khanh cảm thấy phiền toái.

Đông Dương đứng dậy: “Tiểu phòng bếp có chuẩn bị mỳ tươi, ta đi lấy non nửa bát đến.”

“Bảo nha hoàn làm.”

“Không có việc gì, rất nhanh.”

Đông Dương kiên trì, Dịch Vân Khanh không có biện pháp, chỉ phải căn dặn nha hoàn chú ý chút đừng để y làm việc gì nặng, xong lại cứng rắn khoác thêm cho y một kiện áo choàng. Thật ra mà nói, ba tháng qua Đông Dương suy yếu, thường thường phát sốt, thân thể lại nhiễm thêm phong hàn, đã làm cho hắn trông gà hóa cuốc cùng sợ hãi. “Bên ngoài trời lạnh.”

https://thuviensach.vn

Đông Dương khoác thêm áo, đại nha hoàn cầm theo đèn lồng, một tiểu nha đầu chạy tới tiểu trù phòng đốt đèn nhân tiện nhóm lửa, một người khác thì chạy tới đại trù phòng thái mỳ.

Tiểu trù phòng cũng là nằm ở sân sau với các tiểu phòng ở, rất gần. Lúc Đông Dương đến đó, tiểu nha đầu đã nhanh nhẹn thắp đèn, đang nhóm lửa, đại nha đầu đem áo choàng của Đông Dương đưa cho tiểu nha đầu, đem ra xa một chút, tránh bị ám mùi dầu mỡ. Xoay người tay chân nhanh nhẹn đem những bát đũa cần dùng gì đó mang ra, rửa sạch nồi chào bát đũa, nha hoàn đến đại trù phòng lấy canh về, thấy Đông Dương đang dùng do thái khương thông(cái này m chịu k biết là gì nữa T.T), lông tóc lập tức dựng đứng lên, vội vàng chạy tới đoạt lấy.

Đúng lúc đại nha hoàn đem hai cái nồi đều rửa sạch, Đông Dương đem canh đổ vào nồi nhỏ để giữ nhiệt, bát đũa cũng ngâm qua nước nóng. Thái xong gừng tiểu nha hoàn lấy ra hai củ cải trắng từ trong rỏ rau, bứt lá,gọt vỏ xong, liền rửa sạch thái thành từng sợi nhỏ.

Đông Dương cảm thấy vứt lá cải trắng thì phí phạm, nói: “Đừng đem lá đổ đi, đem nó thái nhỏ, thêm vài cái ớt cùng xào chung.” Mỳ cùng cải trắng có điều thanh đạm, không bằng xào chút cải ớt muối, để thêm vị lại giòn giòn.

Nếu phải xào rau, Đông Dương liền không vội mà sai nha hoàn đặt thêm một nồi nữa, liền mở to lửa, đổ dầu nêm gia vị ớt muối, gần xong thì lại cho thêm chút dấm để tăng vị chua. Sau đó liền mới đun canh.

Làm xong thì nha hoàn nhắc nhở, Đông Dương liền lấy ra hai chén, một chén nhiều chút, một chén ít hơn một chút, nhiều tự nhiên là của Dịch Vân Khanh, ít hơn chút chính là y cùng ăn.

Hai chén mỳ thơm ngào ngạt, nha hoàn nhanh nhẹn đậy lại.

https://thuviensach.vn

Một nha hoàn nhanh nhẹn khác cầm áo choàng tới, Đông Dương đối đại nha hoàn nói: “Chút mỳ còn lại đó, các ngươi chính mình ăn đi, đừng để bị đói.”

Vài nha hoàn nhìn nhau, thi lễ cảm ơn.

Bên trong gian phòng Dịch Vân Khanh đang cầm quyển sách xem, thấy mùi thơm bay tới liền hít hít cái mũi. Vốn dĩ là không thấy đói bụng, vừa ngửi thấy mùi thơm này liền thấy có chút đói bụng.

Đông Dương cởi áo choàng ngồi ở đối diện.

Dịch Vân Khanh đã khẩn cấp cầm lấy chiếc đũa ăn một hơi, một miếng ăn vào vừa ngon miệng vừa ấm nóng, hai ngụm ăn hết, đều cảm thấy mũi có chút đổ mồ hôi. Hoãn hoãn nói: ” Thời điểm đánh giặc ta đi theo hoàng thượng, điểm tâm khuya được ăn nhiều nhất chính là mỳ, canh thịt dê, canh thịt bò, canh thịt heo, cái gì canh đều đã nếm qua, nhưng mỗi lần ăn xong đều cảm thấy ngươi làm vẫn ngon hơn.” Lại gắp một miếng dưa chua ăn chung với mỳ, ân, ê ẩm lại giòn, vừa lúc khai vị.

Đông Dương ăn từng miếng nhỏ, cảm thấy nóng còn thổi hai cái.”Nào có ngon như đại thiếu gia nói như vậy…”

Dịch Vân Khanh mí mắt hơi nheo lại, lại chậm rì rì nói: “Đông Dương, ngươi tính toán khi nào thì sửa miệng? Đều đã trốn hơn ba tháng, nếu còn tiếp tục trốn như vậy, ta đây liền phải nói cho lão thái gia cùng lão phu nhân, đến lúc đó xem ai không đẹp mặt.”

Đại nha hoàn đang pha trà “phốc” một tiến, nhịn không được mà cười ra tiếng.

Dịch Vân Khanh liếc mắt: “Nha hoàn không lớn không nhỏ dám nhìn chủ tử chê cười, ngày mai liền đuổi ra ngoài!”

https://thuviensach.vn

Đại nha hoàn đem trà đã pha xong đặt trước mặt hai người, nghiêm trang cẩn thận nói: “Đại thiếu gia, ngài ngại nô tỳ ở trong này vướng bận thì cứ việc nói thẳng, tội gì lại lấy lý do mà hãm hại nô tỳ?” Nói xong dương dương cái cằm nhỏ, đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Nhìn nhìn, Dịch Vân Khanh có chút chán nản: “Đông Dương, mấy chuyện nha hoàn không lớn không nhỏ này cũng không thể không quản.”

Đông Dương tức giận trừng hắn. Hiện tại chưởng quản gia đình chính là Đại phu nhân Dư thị, biết rõ y không phải người thận trọng quan tâm quá nhiều tới những việc tiểu tiết, lại sợ đụng phải nha hoàn bụng dạ khó lường mà thua thiệt, cho nên cấp viện này đều là những nha hoàn tướng mạo có chút bình thường nhưng cực kì nhanh nhẹn, có khả năng lại luôn hoàn thành bổn phận, không có ai là không có mắt nhìn hay khinh thị nói xấu chủ tử, phải nói những nha hoàn này đều là những người cực kì làm tốt bổn phận của mình, nhưng đến miệng hắn thế nào lại thành ‘không lớn không nhỏ’. Cũng không nghĩ xem ai là người ba ngày hai ngày lại nhắc lại chuyện đó, mới biến nha hoàn tốt trở thành ‘không lớn không nhỏ’: “Đại thiếu gia nếu không nói, các nàng tự nhiên sẽ không ‘không lớn không nhỏ’.”

Dịch Vân Khanh chán nản, cúi đầu mãnh liệt ăn mỳ, trong lòng thầm nghĩ: Được, hắn không cùng y thừa dịp miệng lưỡi trốn tránh! Hắn dùng ‘ hành động ‘ nói chuyện!

Ngày hôm sau, Dịch Vân Khanh vẻ mặt thần thanh khí sảng xuất môn, dặn dò nha hoàn không cần quấy rầy Đông Dương ngủ, thỉnh an qua các vị trưởng bối, tinh thần chấn hưng tiếp tục làm việc.

Lão thái gia lão phu nhân bọn họ đối với việc Đông Dương không đi thỉnh an cũng không nghĩ nhiều, bởi vì bọn họ đã nói qua nếu thân thể của y cảm thấy không tốt, thì không cần mệt nhọc đứng dậy thỉnh an, Dư thị lo

https://thuviensach.vn

lắng Đông Dương lại phát sốt, phái quản gia tới xem, hỏi ra không có việc gì lúc này mới yên tâm.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 48: Lên Kinh Thành

Đảo mắt đã qua tháng chạp, qua năm cũ, trừ hai ngày Dịch Vân Khanh cố ý theo bồi lão thái gia bọn họ, ngày đầu năm mới lại một mình mang theo Đông Dương lên đường trở về thôn.

Thôn đã được trùng kiến, không có náo nhiệt phì nhiêu như trước kia, nhưng cũng có mấy hộ đã làm cho thôn có chút khởi sắc, bất quá muốn khôi phục lại như trước, chỉ sợ phải tốn không ít thời gian. Sau khi trở về, Dịch Vân Khanh liền phái người xây lại nhà, tạo gia cụ mới, sân trước cửa mở rộng gấp đôi, xung quanh có tường trúc bao quanh.

Nha hoàn chăm sóc chỗ này thu được tin tức, đã đem sân vường quét tước sạch sẽ, không nhiễm hạt bụi nào. Sáng sớm liền đã ngóng trông, thẳng đến buổi chiều mới đem người phái đến.

Bởi vì về nhà nhỏ ở, Dịch Vân Khanh cũng chỉ mang theo hai nha hoàn cùng hai tùy tùng, thêm hai cái xe ngựa, đối với một vị tri phủ mà nói có thể là vô cùng điệu thấp.

“Đại thiếu gia.” Nữ tổng quản cùng quản gia sớm chờ ở trước cửa, bốn nha hoàn bốn vị quản sự cùng thị vệ ở trước cửa vây quanh lão đại một vòng.

Dịch Vân Khanh xuống xe ngựa, giúp đỡ Đông Dương xuống xe, hai đại nha hoàn bên cạnh lập tức đem áo choàng da thú ấm áp khoác lên vai Đông Dương, Dịch Vân Khanh buộc áo cẩn thận.

Đông Dương ngại phiền toái: “Vào nhà sẽ cởi…”

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh bèn nói: “Hiện tại phiền toái chút, nhưng so với nhiễm phong hàn, phải uống thuốc thì vẫn tốt hơn.”

Trong phòng có đốt than nên rất ấm áp, Đông Dương cởi áo choàng, nha hoàn bưng trà nóng tới, nắp trà vừa mở liền một cỗ hương thơm ngát nhẹ nhàng bay tới khiến con người ta thấy tinh thần phấn chấn. Trên bàn còn đặt năm sáu món điểm tâm nhỏ, trong đó có tuyết lê hoa được dùng tăm xuyên qua tiện cho người dùng.

Dịch Vân Khanh cho y cầm hai khối: “Thứ này lạnh, ngươi không thể ăn nhiều.”

Đông Dương trừng mắt, quả thực so với nha hoàn còn dài dòng hơn. Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng thực sự cũng chỉ ăn hai khối, đợi tới buổi chiều ăn cơm xong nha hoàn bưng lên tuyết lê hoa thì y cũng không ăn thêm.

Đi đường mệt nhọc, liền sớm nghỉ ngơi. Đến ngày thứ hai, Đông Dương tỉnh thấy bên ngoài trời đã sáng rõ, kinh ngạc nhảy dựng.

Dịch Vân Khanh dịch dịch chăn, xoay người đem người ôm vào trong ngực, thầm thấp giọng nói: “… Không có việc gì, vẫn sớm… Tuyết rơi còn có thể ngủ tiếp một lát…” Không có trưởng bối lại không có công vụ, so với việc đứng dậy hóng mát còn không bằng ở ổ chăn ôm người ngủ.

Đông Dương mờ mịt trừng mắt nhìn, từ nhiệt khí trong ổ chăn ấm nóng lại chìm vào giấc ngủ. Lần nữa mở mắt, liền bắt gặp đôi mắt tối đen như đêm của người bên cạnh.

“Tỉnh? Còn muốn ngủ sao?” Dịch Vân Khanh kề trán với trán y hỏi.

Đông Dương không kiên nhẫn quay đầu sang một bên, hướng trong chăn rút lui. Này lại mới phát hiện chính mình cả người đều bị ôm vào trong cánh tay hắn.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh cười thầm, có lẽ ai cũng đều không nghĩ Đông Dương ngày thường ôn hòa trong sáng lại có ngày sẽ tức giận khi rời giường, nhưng cũng không nghiêm trọng, chỉ là y không thích lúc y đang nửa tỉnh nửa mê mà hắn lại đi nháo y.

Y bất giác sinh khí lại khiến hắn cảm thấy tiểu tính tình này thật đáng yêu, thực sinh động, huống chi khi Đông Dương hoàn toàn tỉnh táo nghĩ lại sẽ thấy ngượng ngùng, lúc đó lại đi lên nháo y cũng sẽ không bị cự tuyệt.

“Đông Dương…”

Người đã muốn tỉnh nên đối với tiểu tính tình vừa rồi có chút thẹn thùng, cúi đầu tùy ý để người tới gần lại thơm lại cọ.

Nam nhân bình thường buổi sáng đều dễ dàng xúc động, khiến cho Dịch Vân Khanh vốn dĩ chỉ muốn cọ cọ đùa đùa trong lúc nhất thời lại phóng hỏa, động tác càng phát ra phóng túng lớn mật.

Đông Dương sắc mặt hồng hồng: “… Đại thiếu gia, cũng đã là buổi sáng…”

“Không quan hệ, hôm nay không cần thỉnh an.” Tay đã muốn theo y phục mà hướng tới vùng cấm.

“… Ngô… Nha hoàn…”

“Yên tâm, các nàng không dám xông tới.” Đã muốn bắt đầu cởi quần áo của hai người.

“… Ân ngô… Nhưng…”

“Không nhưng gì cả.” Quần áo đã được cởi, giờ liền hưởng thụ bữa ăn chính.

https://thuviensach.vn

Ngoài phòng, hai đại nha hoàn ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, mặt đều đỏ lại bất đắc dĩ. Ngoắc ngoắc ra hiệu cho tiểu nha hoàn đem khăn chậu rửa mặt mang đi, quần áo một lần nữa đem đặt cạnh hỏa lô, còn cần chuẩn bị nước ấm, đúng rồi, còn có đệm chăn mới.

Gần một canh giờ, phòng trong mới truyền đến tiếng nước.

Hai đại nha hoàn dẫn tiểu nha hoàn nối đuôi nhau mà vào, nhìn không chớp mắt từ ngoại thất đem những thứ cầm trên tay gì đó để vào tiểu gian tắm rửa bên cạnh, khăn mặt cùng quần áo khoát lên bình phong, lại nối đuôi nhau mà ra. Hai vị chủ tử trong bồn tắm đưa lưng về phía ngoài, hai đại nha hoàn mặt hơi hơi hồng, mở sa liêm đi vào nội thất vội vàng xử lý xong rồi mới để tiểu nha hoàn tiến vào quét tước.

Thu dọn xiêm y hỗn độn, thay chăn đệm bao gối mới, lại đốt chút huân hương, căn bản nhìn không ở một khắc trước, nơi này đã từng xảy ra loại vận động kịch liệt khiến cho người mặt đỏ không thôi.

Dịch Vân Khanh đem Đông Dương mặt ửng đỏ không thể nào lui được tắm rửa rồi bế ra ngoài, hai đại nha hoàn chạy nhanh tới mang theo hai tiểu nha hoàn vây lại, lau tóc lau tóc, đi tất đi tất, mặc áo mặc áo, bận bịu một hồi cuối cùng cũng đem hai người chuẩn bị xong xuôi.

Dịch Vân Khanh mặc xiêm y, đón chén trà nha hoàn bưng tới, dùng hơi thổi cho bớt nóng, liền tự tay uy Đông Dương.

Trù phòng đem điểm tâm tới, hai người cũng ăn một chút.Vừa ra khỏi cửa đã nghênh đón gió lạnh cùng tuyết trắng bay tới trước mắt, làm cho Đông Dương rùng mình một cái nhưng cũng tràn đầy vui sướng. Đông Dương cũng giống những nam nhân khác, đều thích tuyết rơi, mặc kệ là xuất phát từ việc tuyết rơi đúng lúc có nghĩa năm nay được mùa hay là do trước mắt chỉ có một mảnh trắng xóa đơn thuần.

https://thuviensach.vn

Đông Dương thích tuyết rơi, Dịch Vân Khanh biết, từ tay nha hoàn tiếp nhận lò sưởi đưa cho y: “Chờ một thời gian nữa, khi tới kinh thành ngươi sẽ biết, nơi ấy từ khi mùa đông tới liền có tuyết rơi, rơi liền nửa tháng cũng không ngừng. Đến lúc đó, có thể cho ngươi nhìn đến chán.”

“Vậy chẳng phải sẽ rất lạnh?”

” Rất lạnh. Cho nên ngươi nhất định phải dưỡng thân thể thật tốt, nếu không ta cũng không mang ngươi đi.”

Đông Dương tức giận trừng mắt, tầm mắt dời về phía hai cây đào trong viện. Cây cỏ trong viện sau khi trải qua chiến tranh đều đã không còn, ba cây đào cũng chỉ còn hai, mà cũng chỉ còn lại chút cành không biết còn có thể sống được hay không.

Mồng bốn tết hai người trở lại Bình Dương phủ, đối mặt với chồng bái thiếp cao cao kia, Dịch Vân Khanh từ giữa chọn ra ba bốn tấm đi thăm đáp lễ, còn lại đều giao cho quản gia xử lý.

Có thể nói Dịch Vân Khanh xử lý như vậy có điểm tự đề cao chính mình, nhưng hắn đích xác có tư tâm này. Những người trong quan trường đều nhìn ra được Dịch Vân Khanh cũng không lưu lại lâu ở Bình Dương phủ, lưu lại chỗ này cũng chỉ là vì nơi này trùng kiến lại thì cần có người tài ba, thứ hai cũng là vì hoàng thượng muốn dùng cơ hội này muốn tôi luyện hắn, sau này cũng để đối mặt với những kì ngộ trách nhiệm lớn hơn. Đương nhiên, cũng có ý tứ gia tăng thành tích của Dịch Vân Khanh.

Gia tộc hiển hách cũng không nhất định tương lai sẽ làm quan quyền cao chức trọng. Người trong quan trường cũng thấy rõ môn đạo, cũng vì có điểm tư lợi, so với đi gây khó dễ trực tiếp, không bằng hảo hảo nịnh bợ, hảo hảo biểu hiện, lưu lại cái ấn tượng tốt, về sau còn có thể được đề cử làm tân nhận tri phủ.

https://thuviensach.vn

Bởi vì hai loại nguyên nhân, tốc độ trùng kiến của Bình Dương phủ nhanh đến mức khiến người ta kinh ngạc, tấu chương đưa lên, hoàng thượng vừa thấy liền tìm giám sát quan soạn chiếu lệnh, triệu Dịch Vân Khanh lên kinh báo cáo.

Chiếu lệnh được ban vừa vội vừa mau, khiến Dịch Vân Khanh không có thời gian chuẩn bị, chỉ có thể trước là phái người che chở lão thái gia bọn họ lên kinh, hắn ở lại bàn giao công vụ rồi kỵ khoái mã chạy đuổi theo sau.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 49: Mai Chi

Đến lúc lão thái gia tới được kinh thành đã là trung tuần tháng chạp.

Đại tuyết bao chùm cả tòa Tử Cấm thánh. Lão thái gia từ cửa xe trông thấy ngã tư đường sạch sẽ cùng với người không ngừng qua lại như cũ, trong tâm không khỏi thổn thức: "Ta đã cho rằng, cả đời này sẽ không có cơ hội lại được quay lại kinh thành."

Lão phu nhân trong lòng cũng đầy thương cảm: "Chúng ta đây đều là được hưởng phúc của Vân Khanh. Ai, đây đều là số mệnh, lúc trước lão nhị làm quan nhị phẩm trong kinh đã khiến chúng ta mê muội, cho là việc đem Dịch gia quay lại huy hoàng là dựa vào hắn, cho nên nghe hắn nói, chèn ép Vân Khanh, bức bách Vân Khanh, kết quả thì sao chứ? Không chỉ không có huy hoàng, ngược lại còn làm ra đại họa cho toàn gia, chính mình còn bị sao trảm cả nhà. Nhưng Vâng Khanh, dứt khoát tham gia quân doanh, dùng tính mạng mà giành được đặc xá của Thái tử cho Dịch gia, nơm nớp lo sợ, không ngại cực khổ mà trùng kiến Dương Châu phủ, nên giờ mới có vinh quang này." Nhớ tới đứa con thứ hai từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, lão phu nhân không khỏi xoa xoa nước mắt, mặc kệ là phạm phải tội gì, rơi xuống cái kết cục gì, cấp cho cả nhà cái tai họa gì, thì đó vẫn là máu thịt của nàng, là mẹ, vĩnh viễn không có biện pháp để thực tâm thống hận con mình, huống chi hiện tại, một nhà lão nhị đều đã bị sao trảm, rốt cuộc cũng không còn gì.

Lão thái gia an ủi vỗ vỗ tay lão phu nhân.

https://thuviensach.vn

“Lão thái gia, tới rồi.” Quản gia ở ngoài xe nhẹ giọng gọi. Mở cửa xe, đỡ lão thái gia, lão phu nhân, Đại lão gia cùng Dư thị xuống xe rồi đến phân biệt giúp đỡ.

Đông Dương từ chiếc xe ngựa cuối cùng đi xuống, trong lòng còn ôm theo Dịch Khiêm đang ngủ say.

Trước đại môn tuyết đã được quét dọn, nha hoàn, quản gia cùng tiểu tư đứng ở cửa hông đợi, xem nhân số không dưới năm sáu chục người. Đại môn còn hồng nước sơn, bên cạnh trái phải có hai cái cửa nhỏ, trước cửa còn có hai thạch sư uy vũ khí phách, không chỉ có lão thái gia kinh ngạc, ngay cả lão phu nhân cũng giật nảy mình.

Quản gia đã sớm tới mang theo toàn bộ gia nô hành lễ: “Tham kiến lão thái gia, lão phu nhân, đại lão gia, đại phu nhân, phu nhân, tiểu thiếu gia.”

“Tiền chưởng quỹ?” Lão thái gia nhận ra, quản gia này chính là Tiền chưởng quỹ lúc trước đã tới khuyên bọn họ rời đi.

“Tạ lão thái gia còn nhớ rõ lão nô.” Quản gia đúng là Tiền chưởng quỹ lúc trước của thực phô trên trấn, nói đến thì đây cũng là mệnh của hắn. Phản quân tác loạn thì hắn lại liều chết chạy vào trong thôn để đưa tin cho lão thái gia bọn họ, tránh cho họ gặp phải tai họa, về sau quay lại Dương Châu thì hắn lại làm nội ứng lập được công, hai công lao này hợp lai, lại càng chứng mình hắn là một người tận tâm trung thành lại làm việc ổn trọng. Dịch Vân Khanh liền sai hắn lên kinh thành. Hiện tại lại rõ ràng Dịch gia được Hoàng thượng ban thưởng một tòa đại trạch mới, so với làm một tên chưởng quầy của một thực phô nhỏ mà nói, xem như mệnh hắn hết khổ.

Lão thái gia hiện tại cũng không có tâm tư ôn chuyện, vội hỏi: “Vân Khanh hiện tại chỉ có chức quan tứ phẩm, tòa nhà này…?” Trong kinh, đại

https://thuviensach.vn

trạch đều quy theo chức quan, tòa đại trạch trước mắt này rõ ràng vượt quá phẩm cấp của Dịch Vân Khanh!

Tiền chưởng quỹ hơi hơi hạ thấp người: “Lão thái gia xin yên tâm, mấy ngày trước, Đại thiếu gia tới, lúc sau liền vào diện thánh, Hoàng Thượng đã thăng Đại thiếu gia làm một chức quan tứ phẩm, sau trước mặt các văn võ bá quan thưởng tòa nhà này.” Ngụ ý đó là, Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, được ban thưởng mà không nhận hoặc cãi mệnh mới là bất kính lớn nhất.

Đại lão gia nhìn nhìn, khuyên nhủ: “Cha, nếu Khanh nhi nhận ban thưởng này, tất nhiên là có đạo lý của hắn. Nếu còn thật sự lo lắng, chờ Khanh nhi trở về chúng ta lại hảo hảo hỏi hắn một chút.”

Lão thái gia cũng biết Dịch Vân Khanh sẽ không xằng bậy, chính là trong lòng vẫn có chút lo lắng, bởi vì tòa nhà này thật sự quá hoành tráng!

Dư thị làm nữ nhân không hiểu được những rắc rối ẩn chứa bên trong, mà khi đi vào, lại thấy đình đài lầu các núi giả thạch đạo, mười bước thì có một đình, năm bước lại có một cảnh, mới thật sự ý thức được lão thái gia nói ‘quá hoành tráng’ là có ý gì! Này không phải là nơi chỉ dành cho một quan viên tứ phẩm, mà quan nhất phẩm cũng không có vấn đề gì!

Buổi chiều, Dịch Vân Khanh trở về thấy cả nhà nhìn chằm chằm, cười nói: “Gia gia, nãi nãi cứ việc yên tâm, Hoàng thượng ban thưởng tòa nhà này, là muốn bồi thường cho ta công lao lập được trong quân. Dù sao, hiện tại ta đang theo là quan văn, ở trong quân lập công là không thể ban thêm. Thứ hai là, cấp cho quan viên trong triều xem. Thứ ba, sợ là Hoàng thượng sau này lại lười ban thưởng tòa nhà khác.” Rõ ràng một lần làm được nhiều việc, lười về sau lại phải xuống chỉ. Việc này trong lịch sử chưa có vị hoàng thượng nào từng làm qua, nhưng đối với Hoàng thượng Chu Lễ mà nói là bất quá cũng chỉ là bình thường!

https://thuviensach.vn

Lão thái gia, đại lão gia bọn họ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng lão thái gia ho nhẹ một tiếng, dặn dò Dịch Vân Khanh không thể kiêu ngạo tự mãn, rồi từ từ quay lại viện của mình.

Đông Dương đi đường mệt nhọc, Dư thị liền sớm cho về phòng nghỉ ngơi. Dịch Vân Khanh tiến sân, thì Đông Dương mới ngủ không lâu, Dịch Khiêm bên cạnh cũng đang ngủ, vẻ mặt đỏ bừng.

'Hư' ý bảo nha hoàn chớ có lên tiếng, nhẹ nhàng nhấc sa liêm, ôm Dịch Khiêm ra, đưa cho nhóm nha hoàn mang về phòng, Dịch Vân Khanh thì tự mình khinh thủ khinh cước cởi quần áo nằm bên cạnh, chờ tay không còn lạnh nữa mới tiến lại gần đem người ôm vào trong lòng. Lúc sau liền nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai Đông Dương tỉnh lại, chớp mắt, tựa hồ lập tức không thể hiểu được tại sao trước là ngủ cùng tiểu nhân sao tỉnh ngủ lại thành đại?

Dịch Vân Khanh mị hí mắt, cánh tay chụp tới đem người lại ôm vào trong lòng, nói thầm: "Ngủ tiếp…"

"… Đại thiếu gia, vào triều…"

"Hôm nay mộc hưu." (mộc hưu: ngày nghỉ không phải lên triều)

Đông Dương giãy dụa chui ra: "… Kia còn phải thỉnh an lão thái gia, đại lão gia bọn họ. Khiêm nhi hắn cũng đã tới rồi."

Nói tới Dịch Khiêm, Dịch Vân Khanh còn có ý kiến, liền trước mắt cắn cổ y: "Hôm qua như thế nào lại để Khiêm nhi ngủ ở đây?"

Rụt lui: "… Khiêm nhi còn nhỏ…"

Dịch Vân Khanh thay đổi cái địa phương, cắn: "Còn nhỏ? Thời điểm ta lớn như vậy đều đã không còn được tính nhỏ. Ngươi nha, cũng không thể

https://thuviensach.vn

chiều hắn như vậy.” Nhắc tới tên nhóc đó, hắn vẫn chưa nói hết, mỗi lần dặn thỉnh an không cần sớm như vậy, nó lại luôn không nghe, hại Đông Dương cũng không dám cùng hắn ngủ tiếp, không muốn bị nhốt trong ổ chăn, khiến hắn không được đón sớm mai với lạc thú vành tai tóc mai chạm nhau.

Đông Dương trừng mắt, chui ra ổ chăn.

Đại nha hoàn đang đợi bên ngoài nghe thấy tiếng động liền dẫn một đoàn tiểu nhà hoàn đẩy cửa tiến vào, cho thêm thán hỏa vào hỏa lô, mang theo y phục được hơ ấm, nhấc sa liêm lên, sau lại xuyên qua bình phong chiếu ngọc đi vào trong, run rẩy đem bào phục tơ lụa đưa cho Đông Dương mặc vào.

Đông Dương giơ tay, từ trong tay nha hoàn tiếp nhận y phục, tự mình mặc. Mặc kệ là bao lâu, y vẫn không thể quen được việc để nha hoàn mặc y phục cho mình.

Hai đại nha hoàn thấy vậy, liền từ từ lui ra ngoài, đứng sau bình phong, để cho Đông Dương tự mình xuyên y mang hài.

Dịch Vân Khanh thấy cười: “Ngươi nha, có việc nhỏ như thế sao lại không thể quen được?” Buổi sáng không có thói quen để người ngoài hầu hạ, ăn cơm không có thói quen để người chia thức ăn, tắm rửa lại càng không có thói quen bị nhìn chằm chằm, hại các nha hoàn bên người đều cho rằng Đông Dương không thích các nàng.

“Chính mình có tay có chân, sao phải để các nàng làm?” Vả lại nam nữ không thể quá thân cận, cùng các nha hoàn này tiếp xúc gần, nam nhân mà ngay cả nhi tử cũng ăn dấm chua thì cùng các nha hoàn này còn có sự tình gì khác xảy ra chứ.

Dịch Vân Khanh đối với chuyện Đông Dương âm thầm xem thường làm như không thấy, xốc lên ổ chăn, đứng dậy mặc y phục, hai tay nâng lên để

https://thuviensach.vn

Đông Dương đeo đai lưng cho hắn.

Một thân miên bào tơ lụa màu trắng, mặt trên còn có xa hoa ám tú được thêu chìm, sau lại rất xứng với đai lưng tường vân ám tú chuế ngọc, đem bề ngoài của hắn lại càng thêm cao gầy khí chất lại càng bất phàm.

Nhóm nha hoàn lúc trước lui ra vừa nhấc sa liêm lên, Dịch Khiêm giống như cơn gió chạy đến. Miệng vĩnh viễn trước tiên là phải gọi Đông Dương: "Tiểu phụ thân, Khiêm nhi tới thỉnh an người."

Đông Dương cười, thân thủ xoa xoa cổ áo cho nó.

Dịch Vân Khanh đen mặt liếc mắt.

Dịch Khiêm rồi mới hướng tới hắn hành lễ thỉnh an: "Phụ thân, Khiêm nhi thỉnh an ngài." Dịch Khiêm đây là tâm tính của tiểu hài tử, vẫn còn giận Dịch Vân Khanh tối qua không hỏi ý kiến nó đã đem nó cho nha hoàn ôm trở về phòng, lại không cho nó được tiếp tục ngủ bên cạnh tiểu phụ thân. Phải biết rằng, một năm ở trong sơn động kia, nó đều ngủ cạnh tiểu phụ thân, đáng tiếc vừa ra khỏi núi, vị kia lại không cho. Tối hôm qua, nó nghĩ sẽ lại được ngủ cùng tiểu phụ thân, nhưng kết quả giật mình tỉnh dậy lại là trên giường mình, cái loại tâm tình mà sáng sớm thức dậy đã thấy khó chịu này ai lại có thể bỏ qua được chứ?

Dịch Khiêm khó chịu, Dịch Vân Khanh lại càng không thích, cho nên vốn dĩ tính toán muốn dẫn nó cùng đi xem hoa mai, nay sửa lại chỉ mang theo một mình Đông Dương theo.

Nhìn ánh mắt chăm chú phía sau của Dịch Khiêm, Đông Dương mềm lòng.

Dịch Vân Khanh ngăn cản y: "Xuân tới sẽ có kì thi cho học trò nhỏ, lúc này rất quan trọng, không thể phân tâm."

https://thuviensach.vn

“Nhưng mà…”

“Khiêm nhi tâm đã muốn dã, nếu giờ không thu lại chỉ sợ trên khoa cử sẽ không có thành tựu gì. Hoàng thượng có ý hủy bỏ chế độ đề bạt, thống nhất từ khoa khảo tuyển chọn quan viên mới, cho nên Khiêm nhi muốn nhập quan chỉ có thể thông qua thành tích khoa khảo.” Dịch Vân Khanh nói như vậy chính là đã nhắm trúng tính cách Đông Dương, việc nhỏ thường hay mềm lòng, nhưng đại sự tuyệt nhiên sẽ không hàm hồ.

Kì thực chuyện hắn vừa nói cũng là sự thật, Chu Lễ muốn hủy bỏ chuyện đề bạt, nhưng đó là để đối phó với các thế gia đại tộc dùng thủ đoạn nho nhỏ để tự đề bạt hậu bối trong nhà, Dịch Vân Khanh sau lưng làm chút thủ đoạn này, bày mưu tính kế người khác, nếu muốn cho nhi tử mình làm một chức quan nhỏ còn không phải là dễ dàng sao?

Đông Dương không biết mấy chuyện loạn thất bát tao đằng sau, nhưng vừa nghe thấy nghiêm trọng như vậy liền lập tức thu lại một chút mềm lòng vừa nãy. Tới sơn viên hoa mai, Đông Dương thấy khắp núi nơi nào cũng có hoa mai, khoác lên mình từng hạt tuyết trong trẻo nhưng lạnh lùng ngông nghênh, cho dù y không hiểu thi từ, không biết tuyết trắng hồng mai là phong nhã thế nào, cũng thấy cảnh sắc trước mắt là cảnh đẹp độc nhất: “Ta có thể trích hai cành mang về?” Đông Dương hỏi.

“Ta cho người đi hỏi chủ nhân của mai viên.” Biết Đông Dương chiết mai không phải để chơi, mà là để cho Dịch Khiêm không được đi một chút quà nhỏ.

Tùy tùng đi hỏi, trở về lắc lắc đầu.

Đông Dương cũng biết, hoa mai đẹp như vậy bị chiết cũng có điểm đáng tiếc, cho nên cũng không thể nói rõ thất vọng.

“Để tý nữa về thì bảo người đi mua chút hoa mai, dù sao ngươi không nói, ta không nói, cũng không ai nói cho Khiêm nhi biết hoa này là mua

https://thuviensach.vn

chứ không phải chiết mang về.” Việc nói dối này, Dịch Vân Khanh nói cũng không hề thấy tâm lý nặng nề.

Đông Dương do dự rồi gật đầu, vốn dĩ nghĩ tới Dịch Khiêm không được đi đã không vui, nay chút quà cũng lại không thể làm nó thất vọng. Đông Dương đối với việc chiết mai đã không còn hứng thú, cũng không nghĩ từ xa lại thấy có ba tiểu thư quý tộc đang được nha hoàn theo giúp đi tới, trong đó có một nữ tử một thân áo choàng trắng, trên đầu mang kim phượng trâm sáng ngời trong tay có một bó hồng mai lớn, chân thành mà đến, khuôn mặt trắng cùng hai gò má ửng hồng, lại thêm hồng mai lại càng phát ra hồng nhuận.

Ba người, mỗi người một vẻ, tiểu thư hoa phục quý phái, xấu hổ đi tới trước mặt Dịch Vân Khanh, chậm rãi thi lễ: “Tiểu nữ tham kiến đại nhân.”

“Tiểu nữ tham kiến đại nhân.”

“Tiểu nữ tham kiến đại nhân.”

Dịch Vân Khanh dù bận vẫn ung dung nhìn, hơi gật gật đầu xem như đáp lễ.

Nữ tử đang ôm bó hồng mai tiến lên từng bước, xấu hổ nói: “Tiểu nữ họ Phúc, là Thiếu chủ nhân của mai viên này. Vừa rồi nghe gia nhân nói, đại nhân muốn chiết mấy cành mai, cho nên tiểu nữ mang đến tặng ngài. Mong đại nhân bỏ qua cho gia nô đã mạo phạm ngài.” Nói xong hơi hạ thấp người thi lễ, quả nhiên là dung mạo sáng ngời, ôn nhu thục nữ, dáng vẻ vô cùng nhã nhặn.

Dịch Vân Khanh năm nay hai mươi sáu tuổi, làm quan tứ phẩm cũng không phải thấp, dù sao so với đám quý tử còn lại trong kinh mà nói, chức quan tứ phẩm cũng chưa đánh để lọt vào mắt, nhưng không chịu nổi người này lại lọt vào mắt xanh của Hoàng thượng, tin tức linh thông liền biết, khi hoàng thượng còn là thái tử, ở trên chiến trường bị trọng thương suýt mất

https://thuviensach.vn

mạng, may là người này lúc ấy xuất ra nhân sâm ngàn năm mới cứu được mạng của Hoàng thượng. Ân cứu mạng này cùng công trạng, từ trước khi Dịch Vân Khanh tiến tới kinh thành cũng đã truyền khắp toàn bộ kinh thành. Các thế gia hỏi thăm xuất xử của Dịch Vân Khanh, phát hiện là từ Dịch gia ở Bình Dương phủ, bị đánh áp, lưu đày, tham gia quân ngũ, lập công, sau lại nhậm chức tri phu Dương Châu, truyền kì này chảy vào trong tai các vị thiên kim tiểu thư đều khiến xuân tâm nảy mầm, nam nhân có xuất thân thế gia bậc này, lại văn thao võ lược, phong thần tuấn tú còn không phải là vị đức lang quân như ý sao?

Dịch Vân Khanh vừa vào kinh liền được Hoàng thượng triệu kiến, thăng quan tiến chức còn chưa nói, lại còn thưởng cho một tòa đại trạch vượt quá phẩm cấp, thâm ý này người có tài một chút đều có thể nhìn ra, Cái gọi là vua nào quân thần ấy, Dịch Vân Khanh được như vậy liền thành khách quý mới lại gần với thiên tử như vậy, ai cũng đều muốn kết thân. Nhận thức không bằng quen biết, quen biết không bằng kết thân, nhà nào có nữ tử đều cố nhắm vào vị trí thê tử Dịch Vân Khanh, về phần cái gọi là ‘nam thê’ kia mỗi người cũng đều cười trừ. Nam thê thôi mà, từ trước tới nay so với nữ thê vẫn luôn kém hơn nửa phần, chỉ cần hắn nghĩ muốn ở kinh thành sống yên ổn, tiến sâu thêm vào triều đình, như vậy thì tất phải thú nữ tử cao quý!

Tựa hồ tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, tựa hồ các nhà thế gia quý tộc còn nữ nhân chờ gả đi đều ngắm vị trí này, nhưng Dịch Vân Khanh trải qua phồn hoa, thất thế, lại đến tiền đồ như bây giờ, hắn lại có thể dễ dàng bị khống chế?

Thật lâu trước đây hắn đã quyết định, hắn sẽ không thú quý nữ cũng không nâng quý thiếp, kiếp này chỉ cần có một người liền đã trọn hỉ.

Đối với lời của ba vị tiểu thư đây, Dịch Vân Khanh quay sang Đông Dương nở nụ cười: “Thế này thật tốt, ngươi muốn chiết hoa mai nay lại có người đưa tới.” Đại nha hoàn nghe xong, nhanh nhẹn tiếp nhận hoa mai từ tay nữ tử, khẽ khom người.

https://thuviensach.vn

“Nô tỳ thay mặt thiếu phu nhân tạ hảo ý của tiểu thư.”

Vị tiểu thư này trên mặt liền trắng bệch, cơ hồ đứng không vững. Trong lòng thình thịch, vì cái gì? Chuyện gì đây? Rõ ràng là tự mình lại đây tiếp đón, về sau nàng xấu hổ nói, ý tứ hai nhà giao hảo không cần nói cũng biết, sang năm nàng liền có thể trở thành Dịch thiếu phu nhân! Nhưng vì cái gì? Không nhận thì thôi, lại còn quay đầu tặng cho ‘nam thê’ của mình?! Lời này mà truyền ra ngoài, mắng nhiếc cũng là mặt nàng, xấu hổ cũng là nàng, mà còn tổn hại khuê dự của chính nàng!

Dịch Vân Khanh đối với nữ tử chủ động đưa mình lên cửa này cũng không có sắc mặt hòa nhã gì, nhưng nghĩ còn cùng cha của nàng làm quan trong triều, xé rách da mặt ai cũng rất khó coi, nhân tiện nói: “Mai này là nội nhân của ta muốn chiết cho nhi tử, nay ta liền thay nội nhân, nhi tử cảm ơn tiểu thư. Phúc đại nhân cùng ta làm quan trong triều, thỉnh tiểu thư thay ta chuyển lời vấn an.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Dịch Vân Khanh nói lời này cũng cấp cho thiên kim tiểu thư một đường sống, thể diện đánh mất nhưng cũng không ảnh hưởng tới khuê dự. Coi như là bán cho Phúc thượng thư một cái nhân tình đi.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 50: Cô Nãi Nãi

*cô nãi nãi: em gái của cha.

Ra khỏi mai viên, sai người đem hoa mai về trước, Dịch Vân Khanh lại mang theo Đông Dương tới tửu lâu nổi danh nhất kinh thành ăn cơm trưa, cuối cùng còn đi dạo trên con đường phồn hoa nhất kinh thành, sau lại dẫn y tới trước cửa hoàng cung, đợi cho về tới nhà cũng đã là giờ Mùi canh ba.

*giờ Mùi: 13h-15h

Vừa vào cửa, Tiền quản gia đã ra nghênh đón, còn nói: “Đại thiếu gia, trong nhà có khách tới.”

Dịch Vân Khanh nghe vậy cũng không thấy có gì ngoài ý muốn, thậm chí là ai tới hắn cũng đoán được: “Là đại cô nãi nãi?”

Tiền quản gia cứng ngắc lui xuống.

Đông Dương đối với đại cô cũng có điểm ấn tượng, là nữ tử của lão phu nhân đã được gả vào trong kinh thành.

“Đại cô mang theo một vị tiểu thư trực tiếp quỳ ở cửa, khóc sướt mướt, Đại phu nhân nhìn thấy đáng thương cũng thấy không nỡ liền thỉnh người vào. Lúc này còn đang ở chỗ lão phu nhân.” Mặt dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng Tiền quản gia cũng thấy chướng mắt vị đại cô này, nào có ai tới cửa gặp cha mẹ, còn chưa có gặp mặt đã khóc, còn khóc thảm tới mức như đang khóc tang như thế chứ.

https://thuviensach.vn

Đông Dương cũng không thích cách đối nhân xử thế của đại cô, thích ỷ thế hiếp hiếp người, mặt ngoài thì đoan trang hiền thục kì thực sau lưng so với ai cũng làm điều ác độc hơn. Đông Dương đã từng một lần chứng kiến một lần biến sắc mặt đó, trước mặt người khác tỏ ra thấu tình đạt lý với đại nha hoàn hay theo bên người tư thông cùng tướng công mình, sau lưng lại thiết kế bẫy xóa bỏ đứa nhỏ trong bụng nha hoàn đó. Đại nha hoàn cũng đã theo nàng mười mấy năm, vẫn luôn nơm nớp lo sợ hầu hạ, đều luôn cố chu toàn một thứ, ấy vậy mà nàng lại có thể xoay mặt xuống tay. Phần độc ác này làm cho Đông Dương mỗi lần thấy nàng đều thấy trong lòng không thoải mái.

Dịch Vân Khanh biết y đối với đại cô cũng không có hảo cảm, liền nói với Đông Dương: “Chơi lâu như vậy cũng đã mệt mỏi rồi, ngươi đi nghỉ ngơi trước đi, ta qua chỗ lão phu nhân nhìn xem.”

“…Dù thế nào cũng là trưởng bối, vẫn nên qua thì hơn.” Nếu đến đây rồi mà cũng không có lời thỉnh an thì sẽ lại có lời ra tiếng vào.

Viện tử của lão thái gia lão phu nhân là cả một tòa nhà tương đối yên lặng, hai vị lão nhân lớn tuổi không chịu được ồn ã, nhưng giờ chưa đi đến sân viện đã nghe được tiếng khóc nghẹn ngào từ trong viện.

Hai người trao đổi ánh mắt đi vào trong, hai vị lão nhân ngồi ở chủ tọa, lão phu nhân còn đang dùng khăn thấm nước mắt, Dư thị đứng ở bên cạnh, lão thái gia trầm ổn uống trà, đại lão gia thì hoàn toàn không lên tiếng.

Đông Dương có điểm không được rõ ràng, Dịch Vân Khanh dẫn Đông Dương hướng bốn vị trưởng bối thi lễ. Đối với vị đại cô còn đang rơi lệ bên cạnh cũng hờ hững, còn cái biểu muội đứng ở góc kia lại càng xem như không thấy.

Lý Dịch thị, cũng từng là tiểu thư ruột thịt của Dịch gia, khuôn mặt quý phái được bảo dưỡng tốt lập tức cứng đờ, dùng khăn tay dùng sức ấn ấn

https://thuviensach.vn

khóe mắt, chưa lau xong lại có nước mắt rơi xuống. “Khanh ca nhi, còn giận cô sao? Cũng phải, là do cô yếu đuối, là do cô không có năng lực nên mới hại lão thái gia lão phu nhân phải chịu khổ như vậy! Khanh ca nhi không tha thứ cho cô cũng đúng! Là lỗi của ta lỗi của ta…”

Lão thái gia bị ồn tới đau cả đầu: “Khóc sướt mướt như vậy còn ra thể thống gì?!”

Lý Dịch thị cả kinh, khụt khịt: “Cha…”

Lão thái gia khoát tay: “Vân Khanh, ngươi trước mang Đông Dương trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Sau khi hai người rời đi, tầm mắt liền chuyển về phía lý Dịch thị: “Ta với nương ngươi còn chưa chết, không cần ngươi khóc tang.”

“Cha, là nữ nhân bất hiếu…”

“Cha biết ngươi cũng có khó xử.” Lão thái gia khoát tay ngăn nàng nói tiếp. Nhưng cái khó xử nàng cũng không có thực sự nghiêm trọng như nàng nói, và khi đó thì nàng đã hoàn toàn chọn cách bảo vệ mình. “Hôm nay cũng không còn sớm, ngươi về trước đi. Ta với nương ngươi về sau cũng đều ngụ ở chỗ này, ngươi còn chút hiếu tâm thì thường xuyên lại đây bồi nương ngươi.” Dứt lời, dừng một chút: “Ta với nương ngươi, một ngày qua cũng có nghĩa là thiếu một ngày.”

“Cha, nương, là nữ nhân bất hiếu…” Nhìn hai người tóc đã nhiễm bạc, Lý Dịch thị trong lòng thấy chua xót. Nếu như lúc ban đầu chỉ là diễn trò, thì lúc này, dù chỉ trong chốc lát, là hoàn toàn xuất phát từ chân tâm. Dù sao thì đây cũng là cha mẹ ruột thịt của nàng, không phải cừu nhân, nàng chưa từng nghĩ tới sẽ hại hai người.

Lão phu nhân lại bị cảm động tới rơi nước mắt.

Lão thái gia xua tay, để Dư thị tiễn Lý Dịch thị.

https://thuviensach.vn

Không nói tới lão phu nhân thương tâm thế nào, hay lão thái gia thương nghị ra sao, Đông Dương cùng Dịch Vân Khanh trở về phòng. Hai người thay quần áo lệch qua ngồi ở thất nhuyễn tháp, nha hoàn đưa lên trà nóng điểm tâm. Hai người đều ăn một chút, Đông Dương suy nghĩ xong rồi nói: "Đại cô ở cô gia không tốt sao?"

Dịch Vân Khanh buông thư ở trên tay, từ tiểu bếp lò bên cạnh thêm chút nước ấm vào chén trà của hai người, lại duỗi thân đem Đông Dương ôm tới trên đùi: "Bằng tính tình của đại cô của ta lại có thể để mình chịu thiệt sao? Dù sao cũng chỉ chịu chút ủy khuất thôi. Vả lại nàng đã sinh hai người con, lại không có sai lầm gì lớn, Lý gia không thể vô duyên vô cớ hưu nàng." Chỉ là ở thời điểm Dịch gia chịu nạn, nàng lại không hề làm gì nên Lý gia mới không thể bắt được nhược điểm của nàng. " Đại cô nãi nãi này của ta tính cách cố chấp lại có chút tư lợi, ngươi về sau thấy thì nên tránh đi, đỡ bị khi dễ."

Đông Dương nhìn xuống, nói: "Ta về sau sẽ tránh coi như không thấy."

Đáp ứng sảng khoái như vậy, Dịch Vân Khanh ngược lại lại thấy tò mò: "Ở trong ấn tượng của ta hình như ngươi vẫn luôn không thích đại cô, như thế nào? Nàng đắc tội ngươi sao?"

Lắc đầu. Suy nghĩ xong liền đem bí mật biến sắc mặt lần đó nói ra.

"Loại việc ngấm ngầm làm xấu này, những đại gia đình đều có, ngươi nha, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không hiểu." Cũng đã từng sống trong đại gia tộc, loại chuyện thê thiếp, tư thông tranh sủng, hãm hại nhau, từ nhỏ hắn đã chứng kiến nhiều rồi. "Cũng không cần thiết phải hiểu, hao tổn tinh thần."

Y đích xác là không hiểu: "Ngươi nói, lão thái gia cùng lão phu nhân sẽ tha thứ cho đại cô sao? Còn có hôm nay, ngươi làm nàng mất mặt mũi như vậy, nàng có ghi hận hay không?"

https://thuviensach.vn

“Ghi hận là khẳng định là có, ta thì không có biện pháp nên khẳng định là sẽ tìm ngươi phiền toái, cho nên ngươi lại càng phải tránh xa một chút. Về phần gia gia cùng nãi nãi có tha thứ cho nàng hay không, đều là người một nhà, ‘ đánh gảy xương cốt hợp với cân ‘, ”

“… Sẽ tha thứ đại cô?”

“Cũng không thể nói là sẽ tha thứ, ít nhất là sẽ không thể thân thiết như trước kia.” Ở rất nhiều mặt, khẳng định sẽ có chuyện nặng nhẹ, lấy hay bỏ.

Đông Dương cái hiểu cái không, tay cầm khối điểm tâm lên, Dịch Vân Khanh liếc mắt: “Cũng sắp ăn cơm, ăn ít điểm tâm.” Đông Dương cầm điểm tâm trên tay có chút ngơ ngẩn, không biết là nên bỏ xuống hay bỏ vào miệng.

Dịch Vân Khanh nhìn, cầm lấy tay y uy chính mình, còn khiêu khích cắn nhẹ một cái. Đông Dương hiện lên một tia quẫn thái.

Đại nha hoàn nhìn thấy, đỏ mặt cúi đầu cười thầm.

Dịch Vân Khanh mộc hưu chỉ có một ngày, ngày thứ hai trời còn chưa sáng liền phải đứng dậy vào triều sớm. Đông Dương cùng nha hoàn hầu hạ, giúp hắn mặc triều phục.

Mặc xong triều phục, mũ quan, mang giày, Dịch Vân Khanh tỏa ra một thân trang nghiêm đoan chính, đai lưng tường vân vàng ngọc, ngọc cùng bảo thạch làm quan mạo thật đeo, thân hình cao gầy, khí lực cường tráng, khiến cho Đông dương đang chỉnh lại cổ áo cũng phải ngây người. Trong đầu nhu đi vào cõi thần tiên, lại nhớ tới hôm qua, ở mai viên mấy người lại không để ý khuê dự của thiên kim tiểu thư, đưa mai chỉ là giả, sợ là ý tại ngôn ngoại.

“Đang nghĩ gì?” Nhanh tay nâng cằm Đông Dương lên, Dịch Vân Khanh cười hỏi: “Nhìn tới ngây người?” Cánh tay dài nhanh đem người đang định

https://thuviensach.vn

lùi lại phía sau kéo vào trong lòng: “Ta chấp thuận cho ngươi ngắm thêm một khắc nữa.”

“Đại thiếu gia…”

Dịch Vân Khanh thầm than. Người trong lòng đẹp như mỹ ngọc, điểm duy nhất không được hoàn mỹ chính là vì cái gì mà không thể sửa miệng?! ‘Đại thiếu gia’ ba chữ so với ‘Vân Khanh’ hai chữ dễ nghe hơn sao?! Mang theo phần buồn bực sáng sớm này trải qua điểm tâm, liền đưa tay ngăn Đông Dương đang muốn đi tiễn: “Lúc này vẫn sớm, ngươi vào ngủ tiếp đi. Muốn tiễn ta thì liền ngoan ngoãn làm theo lời đại phu, đem thân thể bồi bổ thật tốt, sau này tốt rồi ngươi dù không muốn tiễn thì ta cũng muốn ngươi tiễn ta tới tận cửa cung. Hiện tại không được.”

Đông Dương gật đầu không được, mà không gật cũng không xong, kì thật y cảm thấy chính mình đã muốn khỏe lắm rồi. Nhìn theo Dịch Vân Khanh rời đi, dưới sự thúc giục của nha hoàn mà nằm lại giường nghỉ ngơi, nguyên bản chỉ muốn nhắm mắt nghỉ ngơi lại không ngờ ngủ thiếp đi, ngủ một mạch tới khi mặt trời lên cao. Vội đứng lên đi thỉnh an.

Lão phu nhân không tức cũng không trách tội, chỉ sẵng giọng nói: “Ngươi, đứa nhỏ này thật là, đã nói qua bao nhiêu lần là thân thể ngươi nếu thấy không khỏe thì không cần phải thỉnh an, nãi nãi biết được hiếu tâm của ngươi, có phần tâm này là đủ rồi.” Nói xong quay đầu nói với Dư thị: “Dược cùng thuốc bổ của Đông Dương không thể ngừng được, mỗi này đều phải dặn trù phòng chuẩn bị, đúng giờ liền đem qua.”

Dư thị gật đầu: “Nương, nhi tức đã biết, lão phu nhân cứ yên tâm.” Nếu như lão phu nhân quan tâm tới Đông Dương có lẽ có một phần là vì cảm kích, thì Dư thị là thật tâm thương Đông Dương, không phải là để lấy lòng ai, chỉ đơn thuần thương đứa nhỏ lương thiện này.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm, Lý Dịch thị tới đây thỉnh an liền thầm hận, khăn tử giảo tử nhanh (giảo tử: vò chặt gần như xé). Giận lão phu nhân bất công đem nàng để qua một bên, cũng giận vì Dư thị lại không coi ai ra gì, càng giận hơn khi Đông Dương thân là vãn bối mà lâu như vậy cũng không qua vấn an nàng. Nghiêm mặt, tận dụng hết khả năng, cười nói: “Đây là nam thê của Khanh ca nhi đi, quả thực là phong tư độc đáo.” Trong mắt liền hiện lên tia khinh bỉ, cái thổ bao tử nam nhân như này sao có thể đem ra gặp người?

Tiểu thư Lý gia vẫn đi theo bên người Lý Dịch thị, Lý Thục Thục xấu hổ, tiến lên thi lễ: “Thục Thục thỉnh an tẩu tử.”

Lý Thục Thục cũng không phải là con của Lý Dịch thị, mà là di nương sinh nữ nhân, được Lý Dịch thị nuôi bên người giáo dưỡng vì thân phận đích nữ sau này còn dễ lo được chuyện hôn sự. Lý Dịch Thị là người tư lợi sao lại có thể thực tình dạy dỗ thứ nữ này được? Bình thường cũng chỉ bày ra vài bộ dáng thôi. Không có thân mẫu dốc lòng dạy bảo, lại ỷ vào dung mạ của mình, Lý Thục Thục liền có thói ngang ngược, tính nết giống như mèo mửa, tới tuổi đàm hôn sự, tâm tư nữ nhân liền nảy mầm, lại thấy phong thái của Dịch Vân Khanh, liền ái mộ. Về nhà lại nghe phụ thân, đích mẫu cố ý kết thành hôn sự này để thân càng thêm thân, liền hưng phấn xấu hổ ngọt ngào mà mất ngủ một đêm. Sáng sớm đã tỉ mỉ ăn mặc, lại đây thỉnh an nhằm lưu lại ấn tượng tốt, dùng khăn tay ấn ấn khóe mắt, nói: “Nghe nói tẩu tử có thể săn thú kiếm tiền, mới có thể giúp đỡ, chăm sóc lão phu nhân chu toàn, Thục Thục cảm ơn tẩu tử.”

Lão phu nhân sắc mặt lập tức cứng đờ.

Dư thị tức đến run người.

Đông Dương lại cảm thấy không khí này có chút không đúng, nhưng y lại nghĩ không ra lời này có cái gì không đúng, dù sao đây cũng không phải là lời nói thật?

https://thuviensach.vn

Lý Dịch thị trên mặt cười gượng, tức phụ của trưởng nam Lý Dịch thị đi phía sau hầu hạ Lý Tần Thị liền vội vãn kéo tay Lý Thục Thục, dùng ánh mắt ý bảo ít nói thôi.

Trưởng nam của Lý Dịch thị, cũng chính là phu quân của Lý Tần Thị cảm thấy lời này cũng đúng, liếc mắt nhìn Đông Dương vẫn còn chưa hiểu rõ ý, ý vị khinh bỉ trong mắt lại càng rõ ràng. Bất quá thấy không muốn rước thêm phiền toái: “Tẩu tử, Thục Thục nói chuyện thẳng thắn, mong tẩu tử không để tâm bỏ quá cho.”

Đông Dương có thể không rõ, nhưng Dư thị cùng lão phu nhân lại còn không rõ sao?! Lý Thục Thục nói như vậy, cũng không xem tình huống hiện nay mà nói, nói như vậy chính là tạo ra vết sẹo cho thể diện của Đông Dương! ‘Săn thú kiềm tiền’, đây là ngầm nói Đông Dương chỉ là một tên săn bắn so ra kém hơn thân phận của nàng, là một quý nữ quan gia trong kinh thành!

Đông Dương không thích kiểu nói chuyện ý ẩn nhiều tầng như này, nhíu nhíu mày, đối Dư thị cùng lão phu nhân hành lễ: “Lão phu nhân, đại phu nhân, ta có chút không thoải mái, liền xin được về phòng nghỉ ngơi.”

Dư thị gật đầu, sai nha hoàn đưa Đông Dương trở về.

Chờ Đông Dương vừa đi, lão phu nhân dùng lực đặt mạnh chén trà xuống, xoa xoa thái dương, mắt lạnh nhìn Lý Dịch thị: “Tức phụ lão đại, ta có chút mệt mỏi, ngươi liền thay ta tiễn đại cô đi.” Ý đồ của Lý Thục Thục lão phu nhân nhìn thấy đến nhất thanh nhị sở, cầm kim tán liền cho mình là phượng hoàng thứ nữ còn dám ngắm tới trưởng tôn Dịch gia của nàng sao?! Quả thực là không biết trời cao đất rộng!

Dư thị đỡ lão phu nhân vào trong nội thất, dùng mắt ý bảo nha hoàn để ý một đoàn Lý Dịch thị, trở lại liền lạnh mắt khiến cho Lý Dịch thị luôn ngoan độc cũng thấy cả kinh.

https://thuviensach.vn

“Đại tẩu… Tiểu hài tử không hiểu chuyện, người đừng trách móc.”

Dư thị dùng khăn ấn ấn khóe miệng, lạnh nhạt nói: “Đại cô luôn có cách dạy hậu bối, ta nào dám giận gì?” Vài thập niên rồi, lại không biết cách làm người của Lý Dịch thị sao? Nếu không phải có nàng ngầm đồng ý, một cái thứ nữ lại dám nuôi ở bên người làm đích nữ, lại còn cùng đem tới cửa để làm thân sao?! Đã vậy còn dám đánh chủ ý với thê vị của Vân Khanh sao?! “ Đại cô cũng biết chúng ta mới đến kinh thành không lâu, sự tình trong nhà còn chưa xử lý xong, liền không thể phục bồi. Đến nha, thay ta tiễn Đại cô.” Nàng mặc dù tính tình mềm mại, nhưng cũng không phải là ai cũng có thể cưỡi lên đầu nàng! Hôm nay dám minh mục trưởng đảm mà làm mất mặt Đông Dương, ngày mai liền trèo lên đầu nàng sao! Người như vậy, nàng không thể trêu vào lại không thể chạy trốn sao?

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 51: Di Nương

Không nhắc tới chuyện Lý Dịch thị trở về xử trí Lý Thục Thục thế nào, chạng vạng Dịch Vân Khanh trở về nghe được chuyện này, lúc ấy liền cười lạnh. Hắn cũng không cần ngấm ngầm mưu lược cái gì, chỉ cần trong triều tỏ ra không quen biết vị cô phụ* kia, thì sẽ có những kẻ nịnh bợ hắn thay hắn thu thập Lý gia.

*Cô phụ: chồng của cô hay cô gia.

Vị cô phụ Lý gia bị Dịch Vân Khanh bỏ qua đó, trực tiếp liền bị quan trên vốn không quen nhìn vị cô gia này mà động tới một lần, một lần này cũng đủ để đem ra cho các văn võ bá quan xem. Lúc này, Lý gia vốn tính toán gia oai phủ đầu mới ngộ ra, mà tới bồi tội rồi thỉnh cầu ra sao. Thật không muốn đề cập tới.

Mắt thấy thời điểm cuối năm gần tới, Dư thị vội vàng chuẩn bị quà tết, đồ tết để đón khách lui tới, cả ngày không có lúc nào để thở. Ngày hôm đó, chưa thở được mấy hơi, Tiền quản gia đã tiến tới đáp lời: “Đại phu nhân.”

Dư thị nhấc lên mí mắt: “Lão thái gia có gì phân phó sao?”

“Không phải ạ. Là ngoài đại môn có một chiếc xe ngựa, nói là di nương hồi phủ.”

Dư thị kinh ngạc buông chén trà: “Di nương? Tiền quản gia, ngươi hẳn là nghe nhầm đi?”

https://thuviensach.vn

“Đại phu nhân, ta cũng thấy kỳ quái.” Hắn ở bên cạnh làm việc lâu như vậy, chưa từng nghe nói qua Dịch gia còn có vị di nương nào nha.” Lão nô có đi ra hỏi, liền nói tiểu thư Lâu phủ ở Bình Dương thành.”

“Bình Dương Lâu phủ?” Dư thị cười lạnh. Nàng nhớ tới, trước kia Dịch Vân Khanh từng có một vị thiếp thất họ Lâu, nhưng vị thiếp thất này gả vào chưa lâu thì xảy ra chuyện lưu đày, nhà bên đó thấy không chiếm được tiện nghi gì liền ngay đêm đó sai người đem nàng trở về. Giờ thì sao? Lúc này thấy Dịch gia phục khởi, lại muốn tới dựa hơi sao? Thiên hạ nào có chuyện dễ dàng như vậy?! “ Đi nói với người gác cổng, đem người đuổi đi. Lúc ấy hai nhà trao đổi, hưu thư cũng đã gửi đi, như vậy thì hai bên cũng không có thiếu nợ gì nhau!”

Tiền quản gia ra ngoài xử lý, không lâu sau thần tình xấu hổ mà quay trở vào: “Đại phu nhân, kia Lâu Thất không chịu đi, còn đang muốn nháo loạn ở ngoài đại môn. Còn có, người đưa thiếp thất kia tới là đến từ Thành Đông Lâu phủ ạ.”

“Thành đông lâu phủ?”

“Lão nô đã hỏi qua, kia chính là lão gia Lâu phủ đang làm quan ngũ phẩm trong kinh, là thân thúc thúc của Lâu Thất.” Tiền quản gia cả đời cũng chưa từng gặp qua cảnh tượng thân thúc thúc đưa nữ chất (cháu gái) tới cửa nhà người ta để nhận lại thân phận thiếp thất, đã vậy lại còn có mặt mũi mà làm náo loạn trước cửa nhà người ta sao? Này đến tột cùng là hại thể diện của ai a?

Dư thị cũng không biết là nên khóc hay cười, lúc sa cơ thì hận không thể phủi sạch quan hệ, nay phất khởi, thì cái gì ngưu quỷ xà thần đều tới cả. “Việc này trước không cần kinh động lão thái gia cùng lão phu nhân. Ngươi dẫn người tới phủ họ Lâu ở Thành Đông giải thích rõ tình huống, để họ đem Lâu Thất mang đi, nếu Lâu phủ không chịu, ngươi trực tiếp báo quan.

https://thuviensach.vn

Để cho quan phủ giải quyết.” Một thiếp thất lại không sinh được con thì hưu thư quy chuẩn cũng không có, Lâu gia dựa vào đâu để làm loạn chứ?

“Hay để lão nô cho người trói lại, mang trả cho Lâu phủ?” Nháo loạn trước đại môn thật sự rất kì cục.

“Không cần. Đừng khiến người ta cảm thấy Dịch gia chúng ta ỷ thế khinh người. Cứ vậy đi, ngươi phái ba bốn tên gia đinh biết ăn nói ra canh giữ bên ngoài, đem sự tình nói cho rõ ràng, nếu có ai tò mò tới hỏi thăm thì dặn bọn nha đinh thông minh lên một chút.” Lâu Thất đại náo trước cửa là để nàng xem sao, để nàng nhìn không nổi mà đem người mời vào trong sao? Từng thiếp thất tiến phủ, ngay cả có bảy tám há mồm đều nói không rõ. Nói tới mất mặt, sao có thể so được với sự tham luyến hư vinh, ái mộ vinh hoa, chỉ khẳng cộng phú quý không chịu cùng phạm tội cùng nan nữ nhân? Hơn nữa nữ nhân này còn là một không chỗ nào ra thiếp thất! Thành Đông, Lâu phủ vọng tưởng chỉ bằng một cái nữ nhân như vậy là được sao, thật là si tâm vọng tưởng.

Có lẽ ai cũng không nghĩ tới Dịch gia có thể nhẫn nhịn như vậy được, mặc cho từng thiếp thất khóc lớn đại náo ở đại môn, Dư thị vẫn trầm mặc mà chống đỡ, nhất định khiến Lâu phủ đi trộm gà còn mất nắm thóc. Làm xấu thanh danh còn chưa bàn tới, hiện đã hoàn toàn đắc tội Dịch Vân Khanh.

Bởi vì Lâu Thất đại náo khiến Đông Dương chú ý tới, đêm đó liền bị sốt nhẹ.

Dịch Vân Khanh hồi phủ thì Đông Dương cũng vừa uống thuốc xong mà ngủ thiếp đi, khi biết được sự tình từ đầu tới cuối lại vừa tức vừa đau lòng. Cởi áo choàng, nằm lên giường, tay lạnh lẽo dò xét độ ấm cái trán của Đông Dương, cảm giác này lộ ra vẻ mặt thoải mái, một tay vươn ra thay cho y cái khăn khác. Lúc sau lại càng không khách khí, liền há mồm cắn y:

https://thuviensach.vn

“Cứ thích miên man suy nghĩ! Đem mình gây sức ép đến bị bệnh, luôn làm ta đau lòng!”

“… Không…”

“Còn nói là trong tâm thấy không vui thì phát tiết a, dùng chỗi đuổi đi, nếu chưa hết giận thì lấy gậy gộc đánh, trong nhà có nhiều người như vậy, còn sợ đánh không lại hai ba người đó sao?”

Bởi vì phát sốt có điểm không thoải mái, Đông Dương cảm giác có điểm ủy khuất: “… Tốt xấu là di nương…”

Dịch Vân Khanh khí tái cắn một hơi: “Đã từng!”

“…” Khóe miệng bị cắn đau, liền lần đầu sinh hờn dỗi.

Dịch Vân Khanh lấy hắn không tạm. Tay niết cằm tránh né của y, lại đi lên hôn nhẹ, giống như an ủi mà cũng như đang trấn an, lại đau lòng nói: “Đông Dương nghe này,” ôm lấy y, trán đối trán: “Lời này ta chỉ nói một lần. Từ nay về sau chỉ có một mình ngươi, mãi mãi bên nhau, bách niên giai lão.”

“… Đại thiếu gia…”

Dịch Vân Khanh thở dài. Tình cảnh này, vì cái gì vẫn là ‘ đại thiếu gia ‘?

Chuyện từng thiếp thất tới cửa này làm cho các nhân sĩ trong kinh có chuyện hay để bàn, khen chê không đồng nhất, nhưng nội quyến của các gia tộc đối với việc Dư thị trầm mặc không đả động làm phương thức xử lý đều tán thưởng. Nguyên nhân chính là, từng vị thiếp thất này lại khiến đương gia chủ mẫu phải xuất môn ứng phục, nói thế nào cũng là cấp thể diện cho thiếp thất, có cớ lên mặt với những người nhiều sự khác, đến lúc đó lại càng khó giải quyết. Trầm mặc, còn nháo thì tới báo qua, để quan giải quyết, chiêu rút củi dưới đáy nồi này mới là cao tay!

https://thuviensach.vn

Dư thị không nghĩ rằng bản thân làm như vậy lại nhận được nhiều hảo cảm của nhiều phu nhân trong kinh như vậy, nhất thời, bái thiếp được gửi tới như gió thu đưa lá rụng.

Đảo mắt cũng đã tới lễ mừng năm mới, Dịch Vân Khanh cố ý tránh yến tiệc trong cung, cùng người nhà trải qua lễ mừng năm mới.

Cả nhà vây quanh bàn ăn tất niên, lão thái gia ăn tới một miệng đầy dầu mỡ: "Đã lâu chưa được thưởng thức tài nghệ của Đông Dương. Còn nhớ hồi còn ở trong sơn động, chúng ta yêu nhất cũng chính là mấy món ăn dân dã mà Đông Dương săn được nấu cùng nấm hương mộc nhĩ, mỗi lần ăn chỉ hận không thể kéo dài cái dạ dày ra."

Đông Dương bởi vì thân thể không tốt, toàn gia cũng không thể lại để y xuống bếp, nhiều nhất cũng chỉ để y xuống tiểu trù phòng nấu chút điểm tâm khuya cho Dịch Vân Khanh, còn giống như bữa cơm tất niên này thật đúng là không có.

Dư thị vẫy lui nha hoàn tự mình gắp thức ăn cho lão phu nhân: "Đủ rồi, đủ rồi, lão đại tức phụ, ngươi ngồi xuống ăn đi. Ta tự gắp được mà."

Dịch Vân Khanh cùng Đại lão gia và cả lão thái gia nữa chậm rãi uống rượu.

Đông Dương gắp thức ăn cho Dịch Khiêm.

Toàn gia thân thiết vô cùng vây thành một bàn, ăn uống trò chuyện đều thích ý vô cùng.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 52: Đèn Hoa Sen

Mùng một Tết, Dịch Vân Khanh vào cung chúc tết hoàng thượng, mùng hai, đại cô cùng cô gia và con cái tới chúc tết, Lý Thục Thực không đến; mùng ba, quan viên có giao hảo liền bắt đầu lui tới. Dịch gia còn có lão thái gia, lão phu nhân nên nhiều người tự xưng là vãn bối tới chúc tết, đem Dư thị vội tới choáng váng. Mùng tám tết, Dịch Vân Khanh vào cung dự tiệc, đến ngày rằm, yến tiệc tết nguyên tiêu, Dịch Vân Khanh lại ở nhà cùng mọi người trải qua ngày này.

Bánh nguyên tiêu(bánh trôi nước)trong nhà là do Đông Dương tự tay làm, da bánh trắng noãn, mượt mà, nhẫn bóng nhân vừng đen, đậu phộng, chè đậu1, táo đỏ cùng nhiêu nguyên liệu khác, cả nhà ăn đến mức ăn chống đỡ.

Dịch Khiêm ăn nhiều nhất, ngồi phịch ở ghế dựa để Đông Dương xoa bụng xoa tới vui vẻ.

Dịch Vân Khanh đặt chén trà xuống kêu một tiếng, nói: “Ta mang Đông Dương đi xem hoa đăng(đèn lồng)trên phố, Khiêm nhi ăn no không đi được, liền để ở nhà nghỉ ngơi.”

Lão thái gia cười, gật đầu: “Hiện tại trên đường rất náo nhiệt, người trẻ tuổi nên đi nhiều một chút.” Lão thái gia lúc tuổi còn trẻ đã ở kinh thành, cũng đã từng xem hoa đăng, biết được lúc này là náo nhiệt nhất.”Trên đường nhiều người, mang theo hai tiểu tư thông minh. Chớ đi một mình, còn có, nhớ che chở Đông Dương chút.”

https://thuviensach.vn

Lão phu nhân tiếp lời: “Ngày thường còn nói ta dài dòng, lão gia không phải như vậy sao?”

Lão thái gia thẹn quá thành giận: “Ta đây không phải là lo lắng sao, trên đường nhiều người như vậy,”

Đại lão gia cùng Dư thị trao đổi ánh mắt, Dư thị lấy khăn che che miệng giấu ý cười.

Dịch Vân Khanh cười, để Đông Dương đem Dịch Khiêm còn đang bĩu môi không vui giao lại cho Dư thị. Nó cũng thực chỉ muốn được đi xem hoa đăng trên phố, Dịch Khiêm nhìn chằm chằm mũi chân, nhưng nó cũng biết khẳng định là phụ thân sẽ không đem nó theo.

Bụng Dịch Khiêm tròn xoe, thực sự là đã ăn quá no, đồ nếp lại không phải đồ dễ tiêu hóa, nếu không hảo hảo nghỉ ngơi, xoa xoa cái bụng nhỏ chỉ sợ buổi chiều sẽ bị tiêu chảy.

Dư thị kéo Dịch Khiêm tới chỗ nhuyễn tháp, lấy tay điểm nhẹ mũi nó: “Nhìn ngươi này, nhỏ còn dám không nghe lời sao, ăn nhiều như vậy, giờ biết hối hận chưa?” Vừa nói vừa xoa bụng nó, tý nữa lại uống thêm dược tiêu thực hẳn là ổn.

Đông Dương nhìn thấy liền mềm lòng, nghĩ chính mình cũng không đi nữa, Dịch Vân Khanh trước một bước kéo tay Đông Dương đi ra ngoài: “Lúc về liền mua thêm hai ngọn hoa đăng.”

Đại trạch của Dịch gia tọa ở khu vực phồn hoa của kinh thành, Dịch Vân Khanh cũng không sai người chuẩn bị xe ngựa, liền chỉ nắm ta Đông Dương đi dạo. Hai tiểu tư liền đi theo sau, thức thời cách xa xa một chút.

Âm thanh náo nhiệt ầm ỹ nơi ngã tư đường cách thật xa cũng đã truyền đến, lọt vào trong tầm mắt là hai đên đường đều treo đầy các loại đèn hoa

https://thuviensach.vn

đăng tinh mỹ, cửa hàng nào cũng có, nhìn từ xa trông giống như hỏa long(rồng lửa), xinh đẹp mà tráng lệ, thật sự là phồn hoa tới cực điểm.

Dịch Vân Khanh nắm chặt tay Đông Dương, nói: “Cẩn thận chút, đừng để bị tách ra.”

Trong dòng người, mà dắt tay nhau đi khiến cho Đông Dương có chút ngượng ngùng, tay hơi giãy ra.

Dịch Vân Khanh nắm chặt không buông, đi sát vào nhẹ giọng nói: “Yên tâm, đều đang ngắm hoa đăng, không ai nhìn thấy đâu.”

Đông Dương liếc hắn, ngượng ngùng đưa tầm mắt nhìn những người đi đường xung quanh, thấy không ai chú ý tới bọn họ, lúc này mới yên tâm mà thưởng thức cảnh phố.

Dịch Vân Khanh thả chậm cước bộ cùng Đông Dương sóng vai đi, nhìn thấy hoa đăng có hình dáng đặc biệt còn lấy tay chi cho y xem. Ở giữa đường còn gặp tiết mục đoán mê thắng hoa đăng, liền hứng trí tiến lên, đem chiếc hoa đăng đẹp nhất, tinh xảo nhất, rườm rà nhất kia thắng được, đưa cho Đông Dương cầm theo. Kéo y đi vòng vo liền tới được tiểu đình ven hồ ngồi, sai hai tiểu tư đi mua chút điểm tâm, quay đầu nói với Đông Dương: “May mắn là chúng ta đã tới sớm, chiếm được chỗ tốt.” Chỉ vào mặt hồ rộng lớn: “Một lát nữa, sẽ có các công tử tiểu thư đến mặt hồ thả hoa đăng ước nguyện. Đến lúc đó sẽ có trăm ngàn hoa đăng đủ màu sắc sẽ trôi trên mặt hồ, cảnh sắc ấy, thật sự rất khác biệt.”

Đông Dương nhìn về phía mặt hồ tối đen, có thể tưởng tượng được khi có trăm ngàn hoa đăng đầy màu sắc được thả trên mặt hồ nhất định sẽ vô cùng đẹp đẽ.

“Đông Dương có muốn thả hoa đăng không?” Ý là hỏi Đông Dương, nhưng chính Dịch Vân Khanh cũng hứng trí rồi. Để tiểu tư ở lại trông đình,

https://thuviensach.vn

kéo Đông Dương theo, tự mình đi chọn bày tám cái đền hoa đen độc đáo mua đem về đình.

Đề bút, Dịch Vân Khanh hành vân lưu thủy lả tả viết xuống ba tờ giấy, nhất cầu người nhà an khang; hai cầu con đường làm quan thuận lợi; ba cầu Đông Dương sửa miệng. Viết xong tờ cuối cùng, ngẩng đầu nhìn chăm chú Đông Dương.

Đông Dương bị nhìn đến sắc mặt đỏ ửng, đưa tay đem tờ giấy đó định xé bỏ.

Dịch Vân Khanh vội nói: "Vạn lần không được xé, nếu không sẽ mang lại ác vận." Thừa dịp Đông Dương ngơ ngẩn thì đem tờ giấy đoạt lại, cẩm thận mở đèn ra, nhét vào trong chiếc đèn hoa đăng hồng nhạt. Cuối cùng sờ sờ xung quanh cái đèn, hoa đăng a hoa đăng, ngươi đừng cho ta bị chịu thua kém nha!

"Đông Dương nghĩ cầu cái gì?" Dịch Vân Khanh đem bút đưa cho Đông Dương, ý bảo năm chiếc đèn còn lại đều để y cho viết hết.

Đón vút, Đông Dương suy nghĩ chốc lát rồi hạ bút. Đầu tiên cầu lão thái gia lão phu nhân thân thể khỏe mạnh; thứ hai cầu đại lão gia đại phu nhân khỏe mạnh, thứ ba cầu Dịch Khiêm khoái hoạt lớn lên. Thứ tư cầu Dịch Khiêm sang năm thi cử có tên trên bảng vàng; thứ năm cầu… Thứ năm cầu, Đông Dương ngừng bút nghĩ.

Dịch Vân Khanh làm bộ uống trà, kì thật ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm tờ giấy nhỏ kia. Trong lòng nghiến răng, xếp hạng lão thái gia, đại lão gia thì hắn thật không có gì để nói, nhưng vì cái gì còn xếp sau cả Dịch Khiêm? Đã vậy lại còn tới hai tờ! Vì sao? Vì sao chứ? Dịch Vân Khanh trong lòng nghiến răng nhìn chằm chằm tờ giấy, hắn quyết định, nếu tờ cuối cùng này, Đông Dương không viết đúng ý hắn, hắn liền, hắn liền, hắn liền một đêm tạo đầy dấu răng trên người y!

https://thuviensach.vn

Đông Dương giơ bút do dự, giương mắt nhìn Dịch Vân Khanh đang âm thầm nhìn chằm chằm tờ giấy, thu thu bút, nói: “Đại thiếu gia không được nhìn.”

“Vì sao lại không được nhìn? Dù sao trôi tới hạ du đều sẽ bị người nhặt lên xem.” Đèn sau khi thả sẽ theo dòng nước mà trôi xuống hạ du, nếu đèn không bị hỏng, lại may mắn trong hàng vạn ngọn đèn khác may mắn được người khác tìm được liền sẽ nhìn được, vậy việc mà mình cầu nguyện sẽ có thể trở thành hiện thực.

“Dù sao thì đại thiếu gia cũng không được nhìn.” Đông Dương buông bút, ý nói nếu hắn vẫn nhìn thì y sẽ không viết.

Dịch Vân Khanh thấy không có biện pháp: “Được được, ta không nhìn.” Nói xong xoay người sang chỗ khác, quay lại liền nhanh tay định cướp, nhưng Đông Dương sớm đã có chuẩn bị, không nghĩ tới Dịch Vân Khanh cũng rõ ràng tiến tới, đem người ôm vào trong lòng, nhanh chóng ‘bẹp’ một hơi, hôn mặt Đông Dương.

Đông Dương không kịp tránh ra, Dịch Vân Khanh đã cướp được tờ giấy, giương giương đắc ý cầm trên tay, để xuống dưới đèn, vừa nhìn thấy, cái mũi thiếu chút nữa xì ra hai cột khói.

‘Cầu cho điều thứ ba đại thiếu gia cầu không có hiệu quả.’

Tay giờ lên, xé.

Đông Dương trốn sang bên kia thạch bàn nói: “Xé xuống sẽ mang lại ác vận.”

Dịch Vân Khanh cảm thấy chính mình đã đem tảng đá ném xuống chân mình, còn ném rất ngoan. Bất quá, nếu như bị lời này đánh bại thì hắn liền không phải người mới đang đầy hiển hách tung hoành trong kinh thành này rồi! Để tiểu tư ở lại, Dịch Vân Khanh chạy tới mua thêm sáu tờ nữa, một

https://thuviensach.vn

hơi viết liền ba tờ “ Điều ước thứ năm của Đông Dương không có hiệu quả”, rồi lại viết ba tờ “ Điều ước thứ ba chắc chắn sẽ thành hiện thực”. Quang minh chính đại viết, viết xong còn giơ giơ lên cao rồi mới nhét vào trong hoa đăng.

Đông Dương thấy vậy liền xấu hổ, nhỏ giọng mắng: “Ngây thơ!”

Dịch Vân Khanh cảm thấy bản thân cũng quá ngây thơ, liên tiếp năm tờ đều không viết tới hắn, câu cuối cùng này lại để cho điều ước thứ ba của hắn không thành, hắn còn đang cảm thấy chính mình quá ổn trọng mới không đem người ôm tới đánh đánh cái mông.

Tiểu tư canh giữ ở cửa đình phái ba người, đem đèn thắp lên một đóa hoa sen phấn hồng tinh xảo. Theo dòng nước trôi xuống, cho đến khi trôi hết mặt hồ.

Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương cũng thắp đèn, đem đèn thả xuống hồ, về sau còn dùng nhánh cây đảo đảo mặt nước để đèn trôi theo dòng nước. Từng chiếc hoa đăng xuôi theo dòng giống như đang mang theo hi vọng của nhân gian, nước chảy bèo trôi, không biết là sẽ bị nước nhấn chìm, hay là chảy tới nơi mà ai đó không biết đến ta, cũng có thể là sẽ trôi vào một nơi vô định nào đó.

Từ vài cái cho tới hàng nghìn chiếc, toàn bộ mặt hồ đã chứa đầy đèn hoa đăng. Dòng người cũng theo đèn hoa đăng trôi xuống mà thong thả dời đi, Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương đã theo dòng người mà đi về phía hạ du của hồ, nếu muốn từ hơn một nghìn chiếc đèn này mà lấy ra được chiếc đèn có lời ước của mình, chỉ sợ không phải chỉ có chút vận khí mà được đâu. Mà phải là đại đại vận khí!

Dịch Vân Khanh chọn vị trí đứng vững, để tiểu tư lấy gậy chuyên dùng để treo hoa đăng tới lấy, đem toàn bộ chỗ hoa đăng cùng loại với hoa đăng

https://thuviensach.vn

mà hắn đã mua vớt lên, rồi đưa Đông Dương lấy ra tờ giấy bên trong. Nếu là của mình liền lưu lại, không phải liền thả đi.

Đông Dương cảm thấy có điểm giống như rình coi bí mật của người khác.

Dịch Vân Khanh liếc mắt cười: "Lại không viết tên, ai biết là ai? Với lại, hoa đăng của chúng ta có thể cũng đã rơi hết vào tay người khác rồi."

Vừa nghĩ tới tờ giấy ngây thơ như vậy rơi vào tay người khác, bị người khác biết được, Đông Dương liền hoảng.

Từng chiếc hoa đăng đều bị người vớt lên, một đám công tử trẻ tuổi tụ lại một chỗ cười hì hì liền đem tờ giất lôi ra, tờ giấy có gì hay ho lại liền cười vang. Ở đối diện thì lại có một đám tiểu thư mang theo khăn che mặt cũng đang vớt hoa đăng, thường thường lại truyền đến từng tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông bạc.

Dịch Vân Khanh vớt được một cái, Đông Dương cẩn thận lấy tờ giấy ra, mở ra liền lập tức luống cuống tay chân đem hoa đăng thả trở lại.

"Sao vậy?" Dịch Vân Khanh nhìn nhìn, cho là trên tờ giấy viết lời nói tu nhân tích đức gì đó, bất quá ngẫm lại không đúng, liền ra ý với tiểu tư. Tiểu tư lập tức nhanh trí đem cái hoa đăng vừa thả xuống kia vớt trở lại, cẩn thận mang tới. Dịch Vân Khanh lấy tờ giấy ra, hàng chữ phiêu dật làm cho ánh mắt của hắn trở nên sáng ngời.

'Tam cầu Đông Dương sửa miệng '.

Dịch Vân Khanh giương mắt nhìn Đông Dương, vẻ mặt kia làm cho Đông Dương rụt lui cổ.

Cầm lấy hoa đăng, bỏ lại cái gậy: "Đi, về nhà."

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh tự tay đem hoa đăng trở về, đặt ở trong phòng, căn dặn nhóm nha hoàn không được đem đi đâu, lại càng không cho phép Đông Dương động vào, khiến Đông Dương xấu hổ, hơn nửa tháng đều vòng qua cái kệ(cái giá/kệ để đèn hoa sen)mà đi.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 53: Trồng Đào

Ra tháng giêng, người tới bái phỏng lão phu nhân bỗng nhiên nhiều hơn, trên tay Dư thị cũng có rất nhiều thiếp mời, cả Đông Dương cũng có thiếp mời. Mời Dư thị tự nhiên là nhóm các nữ thê, mà mời Đông Dương chính là nhóm rất ít người thuộc các quý tộc trong kinh, đều là nam thê của các quý tử trong kinh thành.

Lão phu nhân xem xét, cùng Dư thị thương lượng: "Đông Dương tuy rằng thân thể còn chưa khỏi hẳn, nhưng cũng không thể mỗi ngày đều buồn chán ở trong nhà. Như vậy đi, ngươi cùng Đông Dương thương lượng một chút, từ trong các thiếp mời chọn ra hai cái thanh danh tốt một chút, trước hết cứ để Đông Dương đi tiếp xúc thử, coi như là cấp bằng hữu cho Đông Dương. Nếu được, thì về sau ra ngoài cũng có vài người để trò chuyện."

Dư thị gật đầu, quay đầu lại cùng Đông Dương thương lượng, sai người hỏi thăm thanh danh cùng tính nết chủ nhân của thiếp mời, từ đó lấy ra hai thiếp mời, hẹn ngày gặp mặt.

Dịch Vân Khanh tán thành Đông Dương kết giao bằng hữu.

Ngày hôm đó, Dư thị sáng sớm liền đem mọi chuyện trong nhà đều xử lý tốt, ăn mặc chỉnh tề chờ ở nhuyễn các, thời điểm không sai biệt lắm thì lão phu nhân đi đến.

Dư thị bước lên phía trước đỡ tay lão phu nhân, nói: "Sao lão phu nhân lại nhọc công tới? Tức phụ tại đây cũng được rồi ạ."

https://thuviensach.vn

Lão phu nhân vỗ vỗ tay Dư thị, trêu ghẹo nói: “Như thế nào? Quản gia tức phụ chê ta lão bà tử vướng bận sao?”

Nếu trước kia, lão phu nhân nói như vậy, Dư thị khẳng định cho là thật, nhưng trải qua thời gian dài như vậy và cả trong lúc hoạn nạn, cảm tình giữa Dư thị cùng lão phu nhân có thể nói là thân như mẹ con ruột thịt cũng không quá. Loại vui đùa giống như trêu ghẹo này sẽ không thể gây hại cho cảm tình giữa hai người được, ngược lại sẽ càng làm cho không khí ở chung càng thoải mái hơn. “Lão phu nhân nói như vậy chính là trách tức phụ hôm qua đánh bài thắng ngài hai thanh sao? Nếu là như vậy, về sau nhi tức cũng không dám cùng ngài đánh bài.”

Lão phu nhân cười, trạc nàng hai cái: “Ngươi miệng lưỡi bén nhọn.”

Dư thị cười nhẹ.

Đại nha hoàn cùng bà quản gia cũng cười theo một hồi.

Nam thê của các quý tử trong kinh đều có xuất thân khá là phức tạp, có người là thứ tử, cũng có thể xuất thân từ gia đình thương nhân. Dư thị cùng lão phu nhân thương lượng, lại phái người hỏi thăm, mới xác nhận được hai người. Một là thứ tử xuất thân bình dân, nhã nhặn ôn hòa, lễ phép, cũng không giao du quá nhiều, họ Lê Kỳ; hai là thứ tử xuất thân từ thương hộ, tính cách tương đối thẳng thắn, có cái gì nói cái đó, không có tâm cơ, họ Ngô, gả cho một thứ tử của một đại thần khác trong triều, vị thứ tử kia cũng không tệ lắm, coi như cũng biết bản thân chỉ là một chức quan nhỏ.

Kì thật, trong kinh, những người thú nam thê đều là thứ tử trong nhà không có quyền thế, nam thê gả đi cũng là thứ tử không có thế, là đích tử rất ít. Giống như Đông Dương, là nam thê gả đi lại là đích tử, thậm chí còn là trưởng tôn, lại là nam thê của quan cận thần tân quý của thiên tử trong kinh, Dịch Vân Khanh tiền đồ vô lượng mà nói, cơ hồ là không có. Cũng có đồn đãi, rằng Dịch Vân Khanh vì vị nam thê này mà cự tuyệt ái mộ của các

https://thuviensach.vn

quý nữ trong kinh, phải biết rằng tùy tiện chọn một người cũng đều có thể giúp cho đường làm quan rạng rỡ hơn không ít, nhưng, lại đối với cái hào môn thế gia, đại tộc đắc tội.

Sáng sớm, Lê Kỳ cùng Ngô Trạch hẹn gặp nhau trước rồi mới tới đại trạch Dịch gia. Không nghĩ tới hai người hẹn trước là đi từ cửa hông vào, lại bị người gác cổng thiên thỉnh vạn thỉnh mời đến cửa trước. Hai người đối diện mắt, đều thấy nét khiếp sợ trong mắt đối phương.

Tiền quản gia đón người, thi lễ giải thích: "Thật có lỗi, là do các gia nô nói chưa rõ ràng, hi vọng hai vị khách quý không lấy làm phiền lòng."

Lê Kỳ cùng Ngô Trạch giật mình, vội đáp lễ.

Tiền quản gia tự mình ra đón khiến cho hai người thụ sủng nhược kinh, lại nhìn thấy Dư thị còn có lão phu nhân quý phái đang ngồi ở đó thì hai người hoàn toàn kinh hãi. Phải biết rằng nam thê so với nữ thê, thân phận đều kém hơn nửa, trừ bỏ ngày rước về liền được giống như nữ thê, còn bình thường cũng không đi ra khỏi cửa, nhưng hôm nay không chỉ để bọn họ tiến vào từ cửa trước lại còn để đại quản gia ra nghênh đón, trưởng bối phu nhân cũng có mặt, lão phu nhân Dịch gia cũng có mặt, những điều không ngờ này dọa hai người nhảy dựng.

Lão phu nhân cười xua tay: "Hai vị không cần lo lắng, lão bà tử ta đây cũng chỉ đáp lễ mời khách."

"Hai vị mau mời ngồi." Dư thị ngoắc, làm cho nha hoàn chạy nhanh chuẩn bị chỗ. Nhu hòa cười nói: "Đông Dương nhà chúng ta thân mình không được tốt lắm, trên đường lên kinh thành lại càng thêm mệt nhọc, tới đây cũng đều phải ở trong nhà dưỡng bệnh, chưa có kết giao được với ai." Nói xong, vừa cười mỉm, lại nói: "Hai vị nếu không chê, về sau mong hai người đi lại nhiều hơn, cùng Đông Dương nhà chúng ta nói chuyện nhiều hơn."

https://thuviensach.vn

Lê Kỳ đứng dậy, nhã nhặn thi lễ, lại nói không dám.

Ngô Trạch là ở trong nhà bị nuông chiều, tính tình thẳng, hiện tại vỗ ngực nói: “Phu nhân xin yên tâm, ta không có sở thích nào khác, duy nhất chỉ thích việc kết giao bằng hữu.”

Lão phu nhân âm thầm nhìn sắc mặt hai người, cùng Dư thị trao đổi ánh mắt, gật đầu.

Dư thị trong lòng còn có chút để ý, ý tứ hỏi một chút, liền để bà quản gia mang hai người tới viện để Đông Dương tiếp đón.

Bà quản gia theo bên người Dư thị giúp đỡ quản chuyện trong nhà cũng là người khôn khéo, trăm người chọn một, hiện liền nghe theo, dẫn hai người, nói là dẫn nhưng vẫn cách một chút khoảng cách, khoảng cách này không xa, vừa vặn để hai người có thể lặng lẽ nói chuyện.

Lê Kỳ cùng Ngô Trạch đều là nam thê, trước cũng đã có chút quen biết, hai người tính cách khác nhau nhưng lại ngoài ý muốn mà lại thân, quan hệ cũng không sai biệt lắm. Ngô Trạch tính tình nhanh nhẹn, có chút hiếu động, hiện tại cố ý cách bà quản gia một đoạn, lặng lẽ nói nhỏ bên tai Lê Kỳ.

“Dịch đại nhân này vì nam thê mà cự tuyệt ý tứ kết thân của nhiều quý nữ danh môn, cũng cự tuyệt nhiều nữ tử mỹ mạo xinh đẹp tự mang tới cửa, ngươi nói, nam thê của hắn có phải hay không cũng phi thường xinh đẹp, phi thường tài hoa?” Ngô Trạch nghĩ như vậy cũng không sai, dù sao Dịch Vân Khanh cũng thực sự là cự tuyệt rất nhiều quý nữ muốn kết thân hay các nữ tử xinh đẹp vì muốn nịnh bợ mà bị đem tới tận cửa.

Lê Kỳ chụp tay hắn, nhỏ giọng nói: “Trước đừng nghĩ nhiều như vậy, ngốc một lát rồi sẽ biết. Ngươi hôm nay đừng gây chuyện cũng đừng thất lễ, quản sự phu nhân cùng lão phu nhân đều xuất hiện, lại để chúng ta tiến vào từ cửa trước, thuyết minh rằng Dịch gia đối với vị nam thê này phi

https://thuviensach.vn

thường coi trọng.” Nam thê, nữ thê của các gia tộc ngang nhau nếu ra bên ngoài, chủ nhân nơi đó tất nhiên là sẽ tiếp đón nữ thê trước rồi mới tới nam thê, bởi vì nữ thê có thể cấp phu gia tử tự, mà nam thê thì không thể. Dịch gia hôm nay coi trọng bọn họ như vậy, chỉ để nói cho họ biết một điều, rằng vị nam thê của Dịch Vân Khanh này quan trọng như thế nào. Có thể làm cho phu gia coi trọng như vậy, có thể được trưởng bối coi trọng, mọi người tôn trọng như vậy, ngay cả Lê Kì đối với Đông Dương nối tiếng đã lâu mà chưa được gặp này cũng cảm thấy hứng thú.

Bà quản gia đem hai người tới hậu hoa viên, hai người nhẫn nại sự tò mò, không đi chung quanh đánh giá, cũng không nghĩ tới trong tiểu đình bố trí điểm tâm nước trà tao nhã lại một người cũng không thấy.

Bà quản gia tử cũng ngẩn ra, hỏi nha hoàn: “Thiếu phu nhân đâu?”

Nha hoàn canh giữ ở tiểu đình chỉ chỉ vào trong viện.

Lê Kỳ cùng Ngô Trạch thò người ra nhìn lên, mỹ nam thì không thấy đâu, chỉ thấy một người ngồi xổm, tay cầm cái cuốc đang đào đất trồng cây.

Đất được đào lên, Đông Dương từ trong tay nha hoàn tiếp nhận cây đào để vào trong hố, về sau ở bên cạnh dùng tảng đá vây thành vòng, trong vòng là một tầng đất màu mỡ một tầng cát hai tầng đất.

Đại nha hoàn đứng ở bên cạnh nhìn thấy bóng người trong đình, giật mình nói: “Thiếu phu nhân, hai vị khách nhân đã tới rồi.”

Đông Dương đứng dậy, quay đầu lại nhìn.

Từ nét mặt của bà quản gia mà Lê Kỳ biết được thân phận của Đông Dương, Ngô Trạch cũng nhìn theo, giật mình. Hai người trao đổi ánh mắt, cũng thấy trong mắt đối phương có chút kì quặc, bởi vì khuôn mặt kia, không thể nói là xinh đẹp càng không thể nói là đẹp, cũng không có phong tư độc đáo, chỉ có thể nói là ngũ quan đoan chính. Diện mạo như vậy, thậm

https://thuviensach.vn

chí cũng chỉ có thể coi là bình thường không có gì lạ mắt, cùng với diện mạo xinh đẹp tuấn tú mà hai người đã tưởng tượng không có lấy nửa điểm quan hệ!

Đông Dương xoa tay, sửa sang lại y phục rồi đi tới, nói: "Thật thất lễ." Y lúc trước cũng đã chuẩn bị tốt để tiếp đãi khách nhân, nhưng vừa nghe thấy khoái mãi từ Dương Châu mang tới hai cây đào, hai cây đều sắp chết còn nhớ được cái gì khách nhân chứ? Lập tức xắn tay áo, tự mình đem tám cây đào non vẫn còn đặt trong chậu trồng xuống. Tám cây đào non xuất xứ từ Dương Châu, lấy giống từ ba cây đào trong thôn y trồng trước kia, tổng cộng đưa tới hai mươi tám cây non, đến kinh thành Dịch trạch cũng chỉ sống tám cây.

Hai người kinh ngạc không ngừng vội thu lại tinh thần, cười đáp: "Không sao."

Ngô Trạch tính tình thẳng thắn, hỏi thẳng: "Thiếu phu nhân vừa rồi là trồng loại cây gì? Nở hoa có đẹp không?"

Đông Dương đưa tay ý bảo hai người ngồi, về sau mới nói: "Là cây đào."

"Cây đào?" Ngô Trạch trong tâm lại ngạc nhiên, bởi vì trong ấn tượng của hắn, đào tuy rằng là họ hàng gần với hoa mai, nhưng giá trị đối với người có mắt nhìn mà nói chính là kém vạn dặm. Huống chi, ở trong kinh thành, trồng hoa để ngắm cảnh mà nói, thật tình hoa đào không phải là loại có giá trị.

"Cây đào này là ta trước kia trồng ở Dương Châu, không tính là giống gì quý báu, nhưng lại có thể kết trái, quả cũng rất ngọt."

Kết trái, kết trái, kết trái….

https://thuviensach.vn

Lê Kỳ cùng Ngô Trạch trong đầu không ngừng vang lên lời này, nội tâm run rẩy. Nguyên lai không phải vì hoa mà là vì quả… Trong kinh thành, người trồng cây có ai lại không phải là để ngắm chứ? Lớn như vậy, bọn họ cũng là lần đầu nghe thấy trồng là vì quả.

Lê Kỳ tận lực giấu đi xấu hổ trên mặt, cười nói: “Nghe thiếu phu nhân nói như vậy, kia về sau, nếu kết trái, chúng ta liền không biết xấu hổ mà đến đòi vài quả để nếm thử chút.”

Đông Dương gật đầu: “Được.”

Không nghĩ, hôm nay có người trồng ngày khác lại có quả, vài năm sau tám cây đào này của Đông Dương vang danh toàn bộ kinh thành, một lời nói đùa hôm nay của Lê Kỳ cùng Ngô Trạch, ai cũng không nghĩ rằng đến một ngày lời hứa hẹn hai quả đào này lại tạo ra một hồi chuyện.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 54: Tính Kế

Không nhắc tới Lê Kỳ cùng Ngô Trạch sau khi trở về có đánh giá như thế nào về Đông Dương, buổi chiều khi Dịch Vân Khanh trở về cũng tán thành chuyện Đông Dương cùng hai người đó kết giao bằng hữu, còn cổ vũ Đông Dương tiếp xúc giao hảo với những vị nam thê khác trong kinh thành nhiều hơn. Đông Dương cũng nhịn không được tò mò mà tham gia hội họp của nhóm nam thê này hai lần, nhưng bầu không khí đó làm y cực kì không thoải mái, dần dần cũng liền không đi, nhiều nhất cũng chỉ là mời Lê Kỳ cùng Ngô Trạch tới đại trạch tụ tập.

Tháng ba, mùa xuân, ngày hôm đó trong kinh thành có quý huân gia làm tiệc mời rượu, Dư thị nhận thiếp mời dự tiệc, trong thiệp cũng mời cả Đông Dương.

Đông Dương là nam thê, cũng không nên tụ tập cùng đám nữ thê, lại không thích nghe mấy chuyện trong nhà người ta như tiểu thiếp tranh giành tình nhân, hay thứ tử thứ nữ vô lễ hay mấy chuyện lông gà vỏ tỏi, liền run sợ nói Dư thị muốn đi tìm nơi khác hít thở. Phu nhân chủ tọa nào dám chậm chạp đối đãi với vị nam thê của vị quan mới đang nổi lên trong triều chứ, hơn nữa lại còn là một vị nam thê được coi trọng như vậy? Ngoắc ngoắc liền sai đám nha hoàn hộ tống đưa tới thiên viện nghỉ ngơi.

Đến thiên viện, đám nha hoàn dẫn đường lấy cớ yến khách bận rộn mà nhanh chóng ly khai, trong viện điểm tâm có nhưng không có nước trà, đại nha hoàn hầu hạ bên người Đông Dương cũng không thể không đi chuẩn bị. Đại nha hoàn vừa mới rời khỏi, Đông Dương liền nghe được tiếng kêu cứu đứt quãng của nữ nhân từ bên kia truyền tới.

https://thuviensach.vn

“Cứu… mạng… Cứu mạng… Cứu mạng…”

Đông Dương lương thiện, không đành lòng thấy chết mà không cứu, không nghi ngờ liền đi tới nơi phát ra tiếng kêu cứu, gọi không thấy ai trả lời mới tiến vào. Mắt thấy trong hồ có nữ nhân đang cố gắng chống đỡ mà không được, đang dần chìm xuống, vội vã nhảy xuống nước bơi qua. Bắt được đai lưng của nữ nhân muốn túm nàng lên, không nghĩ tới đối phương lại quay lại, lấy tay tóm lấy Đông Dương ấn xuống nước.

Đông Dương cả kinh, trở tay không kịp, liền uống phải vài ngụm nước.

Trong phòng liền có một thiếu nữ một thân vàng nhạt chạy tới, đột nhiên kêu lên sợ hãi, đưa tới các nữ khách đang dạo chơi ở ngoài hoa viên, cả đám người đều ba chân bốn cẳng mà đem hai người cứu lên bờ.

Đại nha hoàn bên người Đông Dương đi lấy trà về, vừa nghe thấy có chuyện liền ném cái khay trà xuống, chạy đến: “Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân!”

Đông Dương suy yếu cười, ý bảo nha hoàn không cần kinh hoảng, nhưng sắc mặt tái nhợt cũng không thể lừa được ai. Ở trong hồ uống phải hai ngụm nước, khiến cổ họng đều đau, hơn nữa nước hồ chợt ấm lại lạnh, đi lên bị gió thổi qua cũng phải rùng mình.

Đại nha hoàn run sợ.”Thân thể của thiếu phu nhân ta không tốt, mau gọi đại phu! Mau gọi đại phu!”

Phu nhân chủ tọa sắc mặt đại biến chạy tới, chưa kịp thở đã bị nữ tử cả người ướt sũng bổ nhào tới ôm lấy chân, vẻ mặt kinh sợ lại xấu hổ mà vừa khóc vừa nói.

“Phu nhân, nô tỳ thực xin lỗi ngài!” Nói xong rồi hướng thiếu nữ một thân xiêm y vàng nhạt kia, cúi đầu, rơi lệ khóc nói: “Tiểu thư, nô tài thân là thị nữ bên người tiểu thư nay lại phát sinh loại sự tình này, là nô tỳ có lỗi

https://thuviensach.vn

với tiểu thư.Nô tỳ liền lấy cái chết tạ tội!" Nói xong, liền hướng giả thạch bên cạnh lao tới, nha hoàn bên cạnh liền vội vã ngăn cản.

Phu nhân chủ tọa sắc mặt trầm xuống, một cỗ dự cảm bất hảo dâng lên. Quả nhiên, nữ tử vừa được ngăn không cho lao vào giả thạch liền vừa khóc vừa nhìn về phía Đông Dương nói: "Nô tỳ tạ ơn vị công tử này có hảo ý cứu mạng, nhưng ngài, nhưng ngài, nhưng ngài không thể…" Nữ tử đang một thân chật vậy nay mặt lại càng thê thảm một vẻ trắng bệch, đôi môi không có chút máu vừa sợ lại vừa run rẩy do xấu hổ, giống như có oan khuất thật lớn mà lại không thể nói ra miệng, chỉ có thể lấy cái chết để chứng minh trong sạch.

Một vị tiểu thư trẻ mặc xiêm y vàng nhạt ở bên khóc lớn lên, bổ nhào vào bên chân phu nhân chủ tọa:

"Nương! Nương! Nương phải vì tiểu nữ mà đòi lại công bằng! Thị nữ bên người bị người bị người… Tiểu nữ nhảy vào Hoàng Hà cũng không thể tẩy sạch, tiểu nữ không muốn chết, tiểu nữ cũng không muốn làm ni cô! Nương!"

Lời nói của nữ tử đang ướt sũng cùng với màn này của vị tiểu thư này khiến cho những tân khách bị đưa tới đây lập tức hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Nguyên lai là nha hoàn bên người của tiểu thư nhà này rơi vào trong nước, lại bị nam tử cứu nàng lên khinh bạc, nha hoàn vì bảo vệ trong sạch của tiểu thư mà tình nguyện lấy cái chết để chứng minh. Nhưng những việc xấu ngấm ngầm trong các đại gia tộc trong kinh ai cũng đã từng gặp qua,có thể tưởng tượng một chút, nha hoàn luôn hầu hạ bên người còn bị ngoại nhân khinh bạc, vậy vị tiểu thư luôn được hầu hạ đó lại có thể thoát được sao?

https://thuviensach.vn

Tóm lại một câu, nếu việc này bị truyền ra ngoài, khuê danh của thiếu nữ vàng nhạt này xem như bị hủy.

Đông Dương không phải là một người ngu ngốc, cũng biết chủ tớ hai người này diễn một phen này, xem như y cũng biết mình bị tính kế! Hảo tâm cứu người lại bị cắn ngược lại một hơi, lại còn bị hãm hại hèn hạ vô sỉ như vậy, Đông Dương liền cảm thấy một luồng khí nóng ứ nghẹn ở ngực, khiến cho không thể hít thở được, hơn nữa quần áo ướt sũng, hàn khí xâm nhập vào trong cơ thể, lập tứ liền choáng váng đầu óc, toàn thân vô lực.

Dư thị đi tới, vừa sợ lại vừa giận, đối với nha hoàn bên người Đông Dương mắng lớn một trận: “Ngươi làm nha hoàn mà hầu hạ chủ tử như thế này sao? Còn không đỡ thiếu phu nhân đi đổi y phục?!” Sắc mặt tựa như không còn chút huyết sắc nào của Đông Dương khiến Dư thị lo lắng, trước không muốn nói tới cái gì cứu mạng, khinh bạc thanh danh gì đó, chỉ muốn đi tìm đại phu xem mạch cho Đông Dương mới là quan trọng hơn.

Phu nhân chủ tọa cũng không chịu, nhìn xuống nữ tử đang sợ hãi quỳ dưới chân chính là thân sinh nữ nhân của mình, có người làm mẹ nào có thể nhẫn tâm nhìn nữ tử của mình phải làm ni cô? “Trước khi mọi chuyện rõ ràng, ai cũng không được phép rời đi!”

Dư thị tức tới mức toàn thân run lên, chỉ vào phu nhân chủ tọa, cả giận nói: “Đông Dương nhà ta thân thể không tốt, y mạo hiểm vào trong nước cứu người, các ngươi chẳng những không cảm kích còn ở đây ngăn cản y đi gặp đại phu sao! Các người có ý gì?!”

“Chỉ có nam thê Dịch gia mới là người, chẳng lẽ tiểu thư nhà ta không phải là người sao? Dư phu nhân, đều là nữ nhân, ngươi cũng biết danh tiết khuê dự của nữ tử còn quan trọng hơn cả tính mạng!” Phu nhân chủ gia một bước cũng không nhường, làm cho tình hình không ngừng giằng co.

https://thuviensach.vn

Cuộc vui này xem cũng thật tận hứng nha, một người là phu nhân nổi danh trong kinh thành, một người là thân mẫu của vị quan đang nổi danh trong triều, hai nữ nhân đối mặt nhau lúc này đang tạo ra lửa cháy khắp bốn phía nha!

Đang lúc mọi người xem chuyện vui tới cực điểm, cửa viện liền bị mở ra, người đi đầu đang bước nhanh tới chính là một vị nam tử nho nhã, phong thần tuấn tú.

Dịch Vân Khanh nghe nói Dư thị cùng Đông Dương đang ở gần đây dự tiệc, cho nên vòng lại đây để đón hai người, không nghĩ vừa mới bước xuống ngựa lại mơ hồ nghe có chuyện xảy ra, liền tức giận mang theo hai tùy tùng xông vào. Thần tình chỉ xuất hiện trên chiến trường này toát lên lệ khí kinh người, khiến một đám phu nhân sắc mặt trắng bệch nhanh chóng tránh ra.

Dư thị vừa thấy Dịch Vân Khanh đến đây, lập tức an tâm hơn một chút.

Đông Dương toàn thân vô lực trực tiếp ngã vào trong lòng Dịch Vân Khanh, ngón tay run rẩy chỉ vào nữ nhân vừa rơi xuống nước kia: “Nàng ta biết bơi…” Nói xong liền bất tỉnh nhân sự.

Đem người bế lên, ngồi xuống, lệ khí trên người Dịch Vân Khanh giống như vị diêm vương dưới địa ngục, nhìn chằm chằm nữ nhân đang ướt nhẹp kia, lạnh lùng cười, nhấc chân đem người đá vào trong nước, tỳ nữ kia nguyên bản đã bị ánh mắt Dịch Vân Khanh dọa sợ đến trống rỗng đầu óc, nào còn nhớ chính mình đang sắm cái vai là một nữ nhân không biết bơi? Kinh hoàng khi bị đá vào trong nước, nàng lập tức bơi lên. Nhìn động tác nhanh nhẹn như vậy, rõ ràng kĩ năng bơi không phải hạng xoàng.

Phu nhân chủ tọa mặt liền trắng bệch. Kĩ năng bơi tốt như vậy mà rơi vào trong nước, vì cái gì còn phải kêu cứu a?! Hơn nữa lúc trước vì sao lại nói không biết bơi?!

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh cười lạnh. Nếu có người quen thuộc với hắn ở đây, liền biết được đây chính là biểu tình khi hắn tức đến đỉnh điểm, càng tức giận thì lại càng lãnh tĩnh, càng lãnh tĩnh lại càng giống địch nhân không thể phản kích lại được! Đôi môi khẽ mở, gọi tùy tùng bên cạnh.

“Cầm lệnh bài của ta, đến phủ nha trong kinh báo quan. Nói có người mưu hại nam thê của bản quan, nếu trong vòng ba ngày không tra rõ chân tướng, vậy bản quan sẽ tự mình động thủ!”

Mà nói tới, thủ đoạn hãm hãi này bên trong cũng chính là có chút thủ đoạn tính kế nhỏ nhỏ, phủ nha ở kinh thành đều lo liệu mấy vụ án lớn, mấy vụ án nhỏ như này, tra hay không tra cũng tìm ra được bảy tám điểm nghi ngờ, không tốn bao lâu liền tìm được hung thủ.

Đắc lợi giả, đắc ích giả, đó là hung phạm!

(Đắc lợi giả, đắc ích giả: người được lợi, người được ích/giàu/có lợi

Hung phạm: người làm điều ác, điều xấu, gây tai họa)

Phu nhân chủ tọa nghe thấy liền hết hồn, theo bản năng ra lệnh cho người ngăn cản. Không ngờ, vị chủ gia mở tiệc chiêu đãi hôm nay, cũng là người làm quan trong triều cũng đã tới, một cái tát đánh tan chủ ý ngu xuẩn của phu nhân nhà mình, rồi chắp tay giải thích với Dịch Vân Khanh: “Nội nhân của ta không hiểu nặng nhẹ, mong Dịch đại nhân bao dung. Trong nhà có đại phu, trước để quý phu nhân chuẩn bệnh mới là quan trọng hơn.” Thời điểm nhận lỗi cũng đang đối với thê tử nhà mình hận tới nghiến răng! Lời đồn về việc thân thể Đông Dương không tốt đã lan khắp kinh thành, vậy mà xuẩn phụ nhà hắn còn định ngăn người gọi đại phu tới sao! Nàng cho rằng, nam thê của Dịch gia cùng nam thê nhà khác giống nhau sao?! “ Bất quá cũng mong Dịch đại nhân không cần báo quan. Cho ta thời gian một ngày, bản quan nhất định cho ngươi một cái công đạo!”

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh mắt lạnh: “Vậy trước hết bản quan sẽ bán cho Từ đại nhân một cái mặt mũi. Nhưng tốt nhất là ngài nên để lệnh tiểu thư cầu nguyện thật tốt để nội tử của ta không có việc gì, nếu có việc, bản quan cũng không muốn dàn xếp ổn thỏa!” Nói xong, ánh mắt lạnh băng chuyển về hướng tỳ nữ trong hồ kia, lạnh ý làm cho Từ đại nhân kinh hãi không thôi.

Sau khi Dịch Vân Khanh rời đi, liếc mắt nhìn nữ tử trong hồ, nói với gia đinh bên cạnh: “Trông chừng cho kĩ. Không có sự chấp thuận của ta, ai cũng không được để ả lên.” Nếu thích xuống nước, vậy thì ở dưới đó cho đủ đi!

Không nhắc tới chuyện Từ gia bồi tội như thế nào, Từ phu nhân kinh sợ ra sao, Từ thiên kim tiểu thư hoảng sợ thế nào, tỳ nữ trong hồ tuyệt vọng đến đâu.

Dịch Vân Khanh cũng không ôm Đông Dương ở lại Từ gia, mà trực tiếp bế người lên kiệu trở về Dịch trạch.

Lão thái gia cùng lão phu nhân vừa nghe được tin nhảy dựng lên, lòng như lửa đốt mà chạy đến. Dư thị phía sau vội vàng đi theo về phủ, đem sự tình một lượt nói qua, Dư thị liền tự trách mình đã không chiếu cố Đông Dương thật tốt.

Lão phu nhân ôn nhu nói: “Lão đại tức phụ, việc này không thể trách ngươi.”

Đại lão gia nắm tay Dư thị, nhẹ giọng an ủi.

Lão thái gia bình ổn tọa ở sảnh. Thoáng nhìn thấy dịch Vân Khanh từ trong phòng đi ra, vội hỏi: “Đông Dương thế nào?”

Dịch Vân Khanh trầm mặc lắc đầu.”… Ta đi thỉnh ngự y trong cung.” Đông Dương bị người tính kế như vậy, trong lòng liền nghẹn khí, hơn nữa

https://thuviensach.vn

nước hồ lạnh như băng rồi lại bị gió lạnh thổi qua, lập tức lại nhiễm phong hàn. Chưa khỏi hẳn lại bị đổi trở về, hàn độc vừa xâm nhập vào, bệnh càng thêm bệnh. Trong nhà thỉnh đại phu trong dân gian đã không còn có thể nắm chắc, chỉ có thể mong ngự y trong cung có thể diệu thủ hồi xuân.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 55: Thái Độ (Thượng)

Món quà giáng sinh nho nhỏ dành tặng các bạn đọc.

Chúc các bạn một mùa giáng sinh an lành!

Lão phu nhân thất kinh, chén trà cầm trên tay cũng không chắc, bất chấp nước trà nóng đang chảy trên tay.

Dư thị mới cầm được nước mắt lại không nhịn được mà rơi lệ.

Lão thái gia trầm giọng gật đầu: “Vào cung cùng Hoàng Thượng thỉnh chỉ, không nên tự cho mình có địa vị cao.”

Dịch Vân Khanh vào cung xin chỉ mời ngự y làm cho Chu Lễ kinh ngạc tới nhảy dựng, vừa nghe nói là vì nam thê của hắn, nhớ tới cây nhân sâm quý ngày trước bảo toàn tính mạng mình cũng là do Đông Dương hái được, lập tức phái ngự y đến Dịch phủ xem bệnh.

Vị ngự y được phái đi cũng là vị ngự y lúc trước đi theo Chu Lễ ra chiến trường Đát Thát kia, y thuật cao siêu, y đức xuất chúng, lại vì lúc trước Dịch Vân Khanh đưa cây nhân sâm quý cứu được tính mạng Chu Lễ tương đương là cho hắn một ân tình cứu cửu tộc nhà hắn, liền thi triển hết một thân y thuật của mình, nửa ngày mới đem bệnh tình Đông Dương ổn định trở lại.

Lão phu nhân lúc ấy liền vỗ tay gọi hắn là Bồ Tát cứu mạng.

Dư thị vội sai người đưa tiền chuẩn bệnh.

https://thuviensach.vn

Ngự y từ chối, hồi cung phục mệnh. Sau đó hướng Chu Lễ phục mệnh xin chỉ để được dùng dược quý, Chu Lễ có hơi do dự đáp ứng.

Bệnh tình Đông Dương đã được ổn định, khiến cho toàn gia khẩn trương cũng nhẹ nhàng thở ra. Từ gia đến ngày thứ hai liền tới cửa bồi tội, nói rõ nguyên do.

Từ gia tiểu thư để mắt tới Dịch Vân Khanh, liền nghĩ cách hãm hại Đông Dương, mục đích là muốn Dịch Vân Khanh thú nàng. Nguyên do chính là thân phụ nàng làm quan cùng triều, nàng lại là tiểu thư của Từ gia, tiểu thư lại bị phá hủy thanh danh, cha mẹ khẳng định sẽ không đành lòng để nàng vào miếu làm ni cô thì sẽ tìm mọi cách để nàng được gả vào Dịch gia. Đông Dương lại phá hư thanh danh của nàng, Dịch gia đuối lý trước khẳng định cũng không thể trốn tránh.

Cũng chỉ có thể nói lòng của thiếu nữ vẫn còn đơn thuần, nàng đã tính đúng là thân sinh mẫu thân nàng, Từ phu nhân sẽ đối nàng mềm lòng, cho nên Từ phu nhân lúc đó mới ngăn cản Dư thị để nói chuyện, nhưng lại tính sai chuyện Từ đại nhân sẽ chọn nặng nhẹ, cũng đã đánh giá sai Dịch Vân Khanh, càng sai hơn về Đông Dương. Cho nên việc nhỏ này, chỉ là chút lòng dạ thiếu nữ mà bày đặt tính kế, lại kinh động tới thiên tử Chu Lễ.

Bức Từ đại nhân đêm đó phải đem đích nữ đưa tới từ đường, ngày thứ hai liền tới cửa giải thích. Dược liệu trân bảo cùng lễ vật tặng tới hơn nửa xe, ngữ khí thái độ vô cùng khiêm nhường, Từ phu nhân liên tục giải thích, ánh mắt đỏ bừng nhưng cũng không thể vì nhi nữ của mình cầu tình.

Dịch Vân Khanh cũng cấp đủ mặt mũi, không hề nhéo cũng không xem thường, mà còn khuyên bảo Từ đại nhân phóng khoáng tâm tư. Hai người ngữ khí bình thản giống như bình thường nói chuyện, nhưng ai cũng có thể thấy chuyện này đã thành vết nứt vĩnh viễn tồn tại giữa hai nhà.

https://thuviensach.vn

Ra khỏi Dịch phủ, Từ đại nhân từ cửa xe nhìn thấy cách trang hoàng uy vũ khí phách kia, trong tâm không thể nói nên lời. Từ phu nhân còn ở bên cạnh anh anh khóc, liền hạ rèm mắng: “Không dạy được con còn ở đó mà khóc?!”

Từ phu nhân nín bặt, nhanh tay lau nước mắt: “Lão gia, nhi nữ cũng biết sai rồi, thị nữ kia cũng đã chết, nam thê kia cũng không còn nguy hiểm gì, việc này không thể dàn xếp lại sao? Từ đường kham khổ yên tĩnh như vậy, nhi nữ sao có thể chịu được?”

“Chịu không nổi thì cũng phải chịu! Nếu dám không có mặt mũi mà làm ra chuyện lớn như vậy thì cũng có gan thừa nhân hậu quả!”

“Lão gia, ” Từ phu nhân còn muốn cầu tình, Từ đại nhân khoát tay.

“Thôi, ngươi không cần cầu tình. Chờ thêm vài năm, việc này qua đi, lại tìm hôn sự ở nơi xa mà gả đi.”

Gả đi xa mà sống khá giả với vĩnh viễn phải sống thanh tịnh hướng phật, Từ phu nhân cũng biết chuyện gả nhi nhữ cho người trong kinh thành là không còn khả năng: “Kia phải đợi bao lâu?”

“Đợi cho nàng nghĩ thông suốt mới thôi!” Vừa nghĩ tới lời nhi nữ khóc lóc la hét hôm qua khi bị đưa đi từ đường mà Từ đại nhân lại giận dữ. Sủng thần của thiên tử lại có thể bị dễ dàng tính kế để được gả qua sao?! Hắn đúng là có ý cùng Dịch Vân Khanh kết thân gia, nhưng cũng còn phải xem người ta có nguyện ý hay không! Lui một vạn bước mà nói, cho dù kế này có thành công, thì cũng phải được thiên tử đồng ý! Thiên tử không đồng tình thì cho dù đã vào động phòng cũng không được! Mắt manh tâm manh, một lòng cho là chính mình thông minh, nhưng việc hậu viện ngấm ngầm tranh đấu sao có thể so sánh được triều đình ngươi tranh ta đoạt?! Cái gọi là gần vua như cọp, Dịch Vân Khanh hắn cũng không phải là uổng cố thánh mệnh!

https://thuviensach.vn

Trong Dịch phủ, lão phu nhân hận nói: “Sớm biết thế này sao lúc trước không làm đúng đi? Dạy dỗ ra một nữ nhân đê tiện ác độc như vậy, vậy thì Từ gia này cũng không phải cái người tốt gì.”

Nghe vậy, lão thái gia nhăn mặt nhíu mày: “Thôi. Đông Dương cũng đã không có việc gì, người ta cũng đã nhận lỗi, việc này liền coi như xong đi.” Nghiêng đầu nhìn về phía Dịch Vân Khanh nói: “Dịch gia ta khiến cho hôn sự của đích nữ Từ gia bị ảnh hưởng, sợ là sẽ kết hận.”

Dịch Vân Khanh gật đầu. Chuyện Từ gia gây bất hòa, hắn cũng không ngại, dù sao hắn cũng là cận thần, vốn dĩ cũng không thể cùng các thư hương thế gia trong kinh quá thân cận.

Lão phu nhân vẫn còn giận: “Nữ nhân Từ gia là một hội gây sức ép, không thể thú làm thê. Thú thê cũng phải thú nữ tử dịu dàng hiền thục không có tật xấu.” Nói xong, nhăn mặt nhìn Dư thị nói: “Lão đại tức phụ, ngươi ngày mai hỏi thăm trong kinh thành xem có nữ nhân nào phù hợp hay không, không cần phải câu nệ xuất thân, chỉ cần tính cách dịu dàng, không đố kị, biết hầu hạ trưởng bối, trân trọng Khiêm nhi, là tốt rồi.”

Dịch Vân Khanh ngạc nhiên.

Dư thị gật đầu: “Nương yên tâm, chuyện thú thê cho Khanh nhi là chuyện tối quan trọng của tức phụ, người được chọn sẽ không ra vẻ, sinh sự với Đông Dương.” Nghiêng đầu thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Dịch Vân Khanh, cười nói: “Khanh nhi yên tâm, Từ gia có gây sức ép thì nương cũng sẽ không vội vàng thú người vào cửa khiến ngươi ngột ngạt. Nương chắc chắn sẽ tìm được một người ôn nhu hiền thục…”

Dịch Vân Khanh xẹt một tiếng đứng dậy, đánh gãy lời Dư thị: “Nương, ta sẽ không thú bình thê cũng không nạp thiếp.”

Bình thê: là vợ lẽ nhưng kém vợ cả hay chính thất, được ghi tên vào gia phả và không được tính vào tiện tịch.

https://thuviensach.vn

Thiếp: hay di nương dưới bình thê, không được vào gia phả được tính vào tiện tịch hay còn gọi là thân phận nô tỳ, nhưng trên nô tỳ và thông phòng nha đầu một bậc.

Lão phu nhân lấy khăn che, đánh ánh mắt sang phía Dư thị.

Dư thị khẽ cười nói: “Nói dại. Chẳng lẽ ngươi thật sự sẽ thủ cả đời bên Đông Dương sao? Liền để Khiêm nhi là tử tự?”

Lão phu nhân cũng cười nói: “Vân Khanh nếu lo lắng bình thê được thú vào sẽ khi dễ Đông Dương, thì ngươi cứ yên tâm đi. Hậu viện đã có ta cùng nương ngươi canh chừng, ai cũng không thể làm gì chính thê Đông Dương. Bình thê sinh đứa nhỏ cũng kém Dịch Khiêm, Dịch Khiêm chính là con cháu nối dõi của Dịch gia, chuyện này đã được ghi trong gia phả.”

Dịch Vân Khanh vén y bào, ở trong phòng quỳ xuống, đối với bốn vị lão nhân cúi đầu: “Ta đời này đã muốn thề, cuộc đời này chỉ có một mình Đông Dương.”

Lão thái gia đập mạnh xuống bàn, cả giận nói: “Hồ nháo!”

Lão phu nhân vội bảo lão thái gia bình tĩnh chớ nóng vội, để Dịch Vân Khanh đứng dậy, nói: “Nãi nãi biết ngươi cảm kích Đông Dương vì những gì y đã làm cho Dịch gia chúng ta, nãi nãi cũng rất biết ơn y. Mặc kệ là trước kia hay sau khi bị lưu đày Dương Châu, đều có công của Đông Dương, cả một năm tránh nạn trong sơn động, nếu không có Đông Dương, toàn gia chúng ta sẽ không biết như thế nào. Vì vậy, Khiêm nhi sẽ được thừa tự Đông Dương, y vẫn luôn là chính thê của ngươi, mặc kệ ngươi về sau này có thú thêm bao nhiêu người, có bao nhiêu tử tử thì chuyện này cũng sẽ không bao giờ thay đổi.”

Dịch Vân Khanh vẫn quỳ như trước, mím chặt môi.

https://thuviensach.vn

Dư thị đứng dậy dìu Dịch Vân Khanh đứng lên, ôn nhu nói: “Hài tử ngoan, ngươi yên tâm. Nữ nhân được chọn làm bình thê, ta với nãi nãi ngươi sẽ cẩn thận quan sát nhân phẩm của đối phương, chắc chắn sẽ là một nữ nhân có tri thức, hiểu lễ nghĩa, tuyệt đối sẽ không gây khó dễ Đông Dương, hay tính kế Đông Dương.”

Dịch Vân Khanh vẫn quỳ như cũ. Bộ dáng dứt khoát chống lại kia khiến lão thái gia tức giận, vẫy lui Dư thị: “Lão đại tức phụ tránh ra, ngươi để cho hắn quỳ!”

Dư thị do dự lùi lại, đại lão gia trước khuyên lão thái gia không nên nổi giận, lại nói với Dịch Vân Khanh: “Khanh nhi, ta với gia gia, nãi nãi ngươi cũng không muốn ngươi thú tam thê tứ thiếp, chỉ thú thêm một bình thê nữa thôi, sinh thêm hai tử tự nữa để chăm lo hương khói cho Dịch gia.” Nói tới chỗ này liềm hạ giọng: “Chuyện này cũng là đối với Tam thúc Tứ thúc ngươi, không thể để Dịch gia chỉ lưu lại nhất mạch. Khiêm nhi nếu có sai lầm gì, không phải Dịch gia chúng ta sẽ đoạn hương khói sao?”

Dịch Vân Khanh vẫn quỳ như cũ, lão thái gia giận dữ, cười lạnh: “Trong kinh, nước sâu ngàn dặm, thư hương thế gia rất nhiều, ngươi cho là ngươi cự tuyệt được một Từ gia thì có thể cự tuyệt cả trăm nghìn Từ gia sao?! Đừng suy nghĩ viển vông như vậy, cái gọi là quan cao một bậc liền đè chết người, quan trên hay quý gia trong kinh cố ý kết thân, liệu có thể chịu được chuyện ngươi từ chối sao?”

Hiện tại những nhà cố ý kết thân cũng mang ý tứ thử lòng, dù sao Dịch Vân Khanh giờ cũng là tứ phẩm, một khi có danh gia vọng tộc chân chính thật lòng muốn kết thân, hắn có thể cự tuyệt sao? Cự tuyệt liền đại biểu là đắc tội người ta, đắc tội người ta nghĩa là có thêm địch nhân, triều đình lại là nơi nguy hiểm tứ phía, gây thù chuốc hận nhiều nghĩa là đang tìm đường chết! Đừng quên, hắn mới chỉ là tứ phẩm, trên hắn vẫn còn rất nhiều quan trên.

https://thuviensach.vn

Lão phu nhân cũng khuyên nhủ: “Đông Dương là nam thê, không thể du nhập vào vòng luẩn quẩn của các vị phu nhân trong kinh, thú một quý nữ làm bình thê cũng là để đột nhập vào cái vòng luẩn quẩn đó, để phòng được nhiều chuyện. Vả lại, đối với yến khách khắp nơi đi lại cũng thuận tiện.” Giống như lần này, Đông Dương là vì không thể tụ tập cùng đám phu nhân nên mới đến thiên viện nghỉ ngơi, làm cho người ta có cơ hội giở trò.

Trong kinh không có quan viên thượng cấp nào chỉ thú có một chính thê, nữ thê đã không có, huống chi là nam thê. Có quyền thế, tam thê tứ thiếp mới là bình thường, vả lại, người khác cũng không nghĩ Dịch Vân Khanh là người tình thâm ý trọng mà sẽ hoài nghi hắn có phải có vấn đề gì hay không. Loại đồn đãi này mà truyền ra, bị người nói xấu, hắn sao có thể sống yên trên triều? Làm thế nào để người ta tin phục?

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 56: Thái Độ (Hạ)

Nếu như chỉ có mình Đông Dương, thì con đường làm quan của hắn cực kì bất lợi; ngược lại, vị bình thê kia sẽ mang tới trăm lợi! Loại chuyện này nếu đưa ra trước mặt thường dân thì có lẽ sẽ không do dự mà chọn cái sau, dù sao hai phía chênh lệch cũng quá lớn.

Không thú, khó khăn thật nhiều, Thú, sẽ không khó dễ Đông Dương lại còn có thể khiến Dịch gia khai chi tán diệp, mang ra ngoài cũng không bị người ta nhàn thoại, đi lại trong vòng luẩn quẩn của các vị phu nhân cũng thuận lợi, tiến tới còn có thể giúp con đường làm quan của hắn thêm bằng phẳng.

Chuyện này Dịch Vân Khanh so với bất kì ai khác cũng đều rõ ràng hơn, nhưng hắn không muốn Đông Dương phải chịu ủy khuất, tình nguyện bản thân chịu vất vả chút. Quỳ trên mặt đầu, khấu đầu ba cái thật mạnh, nói: “Đại trượng phu, ngôn mà có tín1. Từ nay về sau chỉ nguyện cùng Đông Dương cầm tay đến già.”

1.Ngôn mà có tín: lời đã nói ra phải giữ lấy chữ tín như câu đã nói là làm

Lão phu nhân nhíu mày: “Đây là do Đông Dương yêu cầu?”

“Nếu yêu cầu như vậy, thì đã không phải là Đông Dương.”

Tứ lão trao đổi ánh mắt, Dư thị nói: “Khanh nhi làm như vậy là để trả ơn Đông Dương sao?”

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh cười hạ: “Nương, trả ơn thì cũng có rất nhiều cách.” Nếu là tiền tài hắn đều có thể chu cấp, chứ không đem bản thân trói lại. “Ta đối với Đông Dương là thực tâm, không có nửa điểm giả dối, Đông Dương đối với ta cũng vậy, giữa chúng ta không thể dung người thứ ba.”

Nghe vậy, lão thái gia trầm mặt: “Hiểu rõ rồi chứ? Người phải biết, làm như vậy sẽ đắc tội rất nhiều quý nhân gia tộc, có thể sẽ bị truyền ra nhiều lời đồn đãi, đối với đường làm quan của ngươi vô cùng bất lợi.”

“Lời đồn đãi chỉ vu trí giả.2” Rồi ngừng một chút: “Đắc tội quý nhân thì liền đắc tội đi, toàn bộ kinh thành có nhiều gia tộc như vậy, cũng không đến mức toàn bộ đều đắc tội, cũng không thể giao hảo với tất cả.”

2.Lời đồn đãi chỉ vu trí giả: Lời đồn đãi làm mờ mắt kẻ thông minh.

“Vậy hoàng thượng thì sao? Ngươi là cận thần của thiên tử, thiên tử muốn dùng ngươi, vậy không thể để ngươi đắc tội nhiều quyền thần như vậy, khiến cho người ta bàn luận.” Hoàng thượng là thiên tử, lời nói chính là thánh chỉ, muốn hắn thú có thể không thú sao?

“Lúc trước ta đã cầu ý chỉ của hoàng thượng, hoàng tộc sẽ không can thiệp vào hôn sự của ta.” Đây chính là sủng thần của thiên tử ép buộc. “Hoàng thượng là minh chủ, là vị vua có tài, mưu lược kiệt xuất, nếu ta cần chuyện hôn sự để làm đẹp con đường làm quan của ta, thì hoàng thượng cũng sẽ không trọng dụng ta.”

Bốn vị trưởng bối nhìn nhau, lão phu nhân dùng khăn che miệng cười khẽ. Dư thị đứng dậy, nâng Dịch Vân Khanh lên, vỗ vỗ y bào cho hắn, nét nghiêm túc vừa rồi trên khuôn mặt đã chuyển hắn, lộ ra ý cười.

Lão thái gia cũng cười tủm tỉm.

Đại lão gia nhấp một ngụm trà cười nói: “Ta đã nói Khanh nhi không phải là người không hiểu chuyện, mọi người lại không tin.”

https://thuviensach.vn

“Cha, ” Dịch Vân Khanh bị dọa cho mơ màng.

Dư thị vỗ vỗ tay hắn: “Hài tử ngoan.” Thấy Dịch Vân Khanh vẫn chưa hiểu, cười nói: “Thế nào? Khanh nhi thực sự cho rằng chúng ta sẽ bức ngươi thú bình thê sao?”

“Chẳng lẽ không đúng?”

Lão phu nhân cả giận nói: “Ngươi, đứa nhỏ này, liền nghĩ đến chuyện ngươi thật tâm thương Đông Dương, chúng ta liền là giả tâm giả ý sao? Chuyện thú bình thê nói thế nào cũng là hướng ngực Đông Dương đâm một nhát dao, không nói tới Đông Dương thân thể không tốt không thể chịu được đả kích, ngay cả khi Đông Dương khỏe lại, ngươi dù có muốn thú, nãi nãi cũng không cho ngươi thú.”

Dịch Vân Khanh nghe xong dở khóc dở cười, bốn vị trưởng bối này quả thật ngày sống quá an nhàn rảnh rỗi nên gây sức ép với hắn sao?

“Sợ một ngày ngươi lại thay đổi ý, không bằng hôm nay chúng ta bức ngươi tỏ thái độ.” Chỉ sợ một ngày hắn thay đổi thái độ, nên bốn vị lão nhân mới diễn một màn này để buộc hắn kiên định. “Việc chỉ có một mình Đông Dương, chúng ta ủng hộ ngươi. Cho nên ngươi yên tâm mà làm việc, việc triều chính chúng ta không thể giúp nhưng việc hậu viện chúng ta tuyệt sẽ không để ai chạm tới chân sau của ngươi.”

“Gia gia.”

“Đứa ngốc, ” lão thái gia trong mắt đầy ý vui. “‘Chỉ nguyện một lòng thương một người, suốt đời không phân ly’. Ngươi đối với Đông Dương, nhìn cách Đông Dương đối với ngươi, chúng ta như thế nào lại hồ đồ mà phá hư loại cảm tình này?”

Tứ lão dựng một màn này tuy rằng khiến người ta dở khóc dở cười, nhưng ít nhất cũng khiến cho Dịch Vân Khanh hiểu được thái độ của bọn

https://thuviensach.vn

họ, khối đá vẫn luôn treo trong lòng cũng được hạ xuống, mới có thể đối phó được những thay đổi bất ngờ trên quan trường.

Không lâu sau, Dịch Vân Khanh bị sai đến Phúc Châu kiến3hải cảng.

3.Kiến: Xây dựng

Việc bốn vị lão nhân kiên định không cho Dịch Vân Khanh thú bình thê ngoại nhân cũng không biết được, Lý Dịch thị tâm tư ám động, tìm một ngày cùng lão phu nhân ở trong phòng đem chất nữ của Lý gia nói lại nói, cái gì mà dung mạo như tiên nữ, cái gì mà hiểu thư đạt lý, cái gì hiền thục dịu dàng, cầm kì thi họa, tinh thông mọi thứ, quả thực nói đến mức, vị chất nữ này chỉ có thể có ở trên trời, thế gian sao có thể có ai được như nàng ấy.

Lão phu nhân uống trà, tủm tỉm nghe. Không tỏ thái độ, cũng không ngăn cản, làm cho Lý Dịch thị nghĩ lão phu nhân bị thuyết phục, nói lại càng hăng say.

“Nương, không phải là ta nói, Vân Khanh đi nơi khác nhậm chức, bên người lại không có ai chiếu cố, chất nữ của ta khéo tay lại hiền thục, dọc theo đường đi có thể chiếu cố Vân Khanh thật tốt.” Nói xong phất cái khăn tay, trêu ghẹo nói: “Không chừng hai năm sau có thể cho ngài thêm một tôn tử.”

Lão phu nhân đặt chén trà xuống, cũng cười mị mị nói: “Chắt trai ta đã có, cũng đủ rồi.”

Lý Dịch thị cứng đờ, cười bồi nói: “Nương, chắt trai sao có thể ngại nhiều chứ? Dịch gia khai chi tán diệp…”

Lão phu nhân đánh gãy lời nàng nói, cầm lấy phật châu, chuyển chuyển trên tay, mí mắt hơi nhếch lên: “Ngươi có còn nhớ ngươi họ Dịch không? Ta cho là ngươi tự gả ra ngoài, mang họ phu quân liền đem họ Dịch quên mất.”

https://thuviensach.vn

“Nương, ” Lý Dịch thị luống cuống.”Nhi nữ…”

“Được rồi.” Lão phu nhân hạ tay xuống: “Chuyện đã qua ta cũng không muốn truy cứu. Cái gọi là ‘nữ nhân gả ra ngoài như bát nước đổ đi’, ta không vọng tưởng ngươi sẽ đem nhà mẹ đẻ đặt ở vị trí thứ nhất. Thầm nghĩ ngươi đang ở phu gia, lại cùng nhà mẹ đẻ có va chạm về lợi ích, ngươi thái độ không đồng nhất, lại thầm nghĩ cách tính kế nhà mẹ đẻ để giúp đỡ phu gia, yêu cầu này cũng có chút quá đi?”

“Nương.” Lý Dịch thị quỳ gối bên chân lão phu nhân, nước mắt liền rơi xuống: “Nhi nữ cũng muốn giúp đỡ mọi người trong nhà, nhưng nhi nữ cũng không thể tự bảo toàn bản thân.. Khi nhị ca gặp nạn, nữ nhân mọi nơi đều khó xử, ngay cả phu quân cũng lãnh đạm, có mấy lần thiếu chút nữa liền hưu nhi nữ, những thế gia ngày xưa hay giao hảo cũng dần dần bất hòa, tới khách yến cũng bị người ta làm khó dễ, xem thường, nhi nữ cũng có nỗi khổ tâm của mình~~” Nói xong liền ngay tại chỗ khóc rống lên, nước mắt giống như mưa dông mà thi nhau rơi.

Lão phu nhân nâng mặt Lý Dịch thị lên, nhìn nhi nữ nhu thuận thông minh nhất hiện giờ đang ở trước mắt thân mẫu mà diễn trò này, nói trái tim đã không chết lạnh là giả. “Ngươi nói nơi chốn khó xử, bị ngươi làm khó dễ, xem thường, ngay cả thân sinh phụ mẫu cũng không cần, đi ra ngoài còn được ai kính trọng? Nói trắng ra, ngươi vì phu gia mà không thèm quan tâm tới thân sinh của mình, cho dù ngươi ở Lý gia làm một vị phu nhân hiền thục lại cấp cho Lý gia nhiều ít tử tự, ngươi cũng vẫn là một bất hiếu nữ quên cha mẹ huynh tộc!” Bỏ tay, lạnh mắt liếc nhìn Lý Dịch thị còn đang kinh ngạc. “Đạo hiếu còn cao hơn trời, giúp đỡ nhạc phụ nhạc mẫu là đạo hiếu, vậy thân sinh phụ mẫu liền không phải là đạo hiếu sao?”

“Nương ~~ ”

“Nếu lúc trước ngươi không sợ đắc tội phu gia, vì thân sinh phụ mẫu mà cầu người ta chút ân tình, tốt xấu gì cũng có thể có được thanh danh nữ nhi

https://thuviensach.vn

có hiếu, nhớ tới công dưỡng dục, cho dù Lý gia có muốn hưu ngươi cũng phải suy nghĩ kĩ.” Vì thân sinh phụ mẫu mà cầu tình chính là đạo hiếu máu mủ tình thâm, cho dù Lý gia có âm thầm hưu nàng cũng không dám lấy việc này ra làm cớ.

“Nương, nhi nữ sai lầm rồi, nương hãy tha thứ cho nhi nữ…”

Lão phu nhân thở dài trong lòng.Tử không giáo phụ chi quá, nữ không giáo mẫu chi quá4, là nàng đã không dạy nhi nữ này thỏa đáng “ Hôn sự của Vân Khanh đối với ngươi không có quan hệ, hảo hảo làm phu nhân Lý gia, những chuyện còn lại đừng nhúng tay vào.”

4.Tử không giáo phụ chi quá, nữ không giáo mẫu chi quá: con trai không được giáo dục là lỗi của cha, con gái mà không được giáo dục là lỗi của mẹ.

Lý Dịch thị vội lau nước mắt, đứng lên nắm lấy tay lão phu nhân, nức nở nói: “Nương, người phải giúp nhi nữ. Từ khi trong nhà có chuyện, nhi nữ đã không được xen vào chuyện trong nhà, lần này nhân chuyện của Vân Khanh, nhạc phụ nhạc mẫu liền cố ý để ta chưởng quản nội quyến, chỉ cần hai nhà thân càng thêm thân…”

Mạnh bỏ tay Lý Dịch thị ra, lão phu nhân cả giận: “Vì quyền được quản nội quyến mà ta phải bắt Vân Khanh thú chất nữ Lý gia biến thành toàn gia không yên sao?” Cho dù chất nữ Lý gia kia có tốt, nhưng xét việc làm người của Lý gia trước đây thì ai dám thú? Chỉ có thể chung phú quý nhưng không chung hoạn nạn, không phải người tốt!

Lý Dịch thị không dám tiến lên, chỉ có thể ủy khuất giải thích: “Nương, Vân Khanh đường đường là sủng thần của thiên tử trong kinh, lại thú thêm một bình thê, Dịch Lý hai nhà, thân lại càng thân, cũng chính là một việc khiến mọi người ca tụng, còn hơn là một cái nam thê bình dân.”

https://thuviensach.vn

“Câm mồm!” Nếu cầm trên tay không phải là phật châu mộc đàn trân quý, lão phu nhân thực sự sẽ thuận tay mà ném qua.

Lý Dịch thị hoảng sợ.”!! Nương, ”

Lúc đầu lão phu nhân còn muốn an ủi bản thân vài câu, nhưng hiện tại, lão phu nhân đã không còn muốn lừa mình dối người nữa, nhi nữ này đã làm cho nàng vô cùng thất vọng. “Nếu không có ‘hơn một cái nam thê bình dân’ trong miệng ngươi, ta với phụ thân ngươi đã thành đống xương trắng rồi.”

Nhắm mắt lại, trong mắt lại khôi phục được vẻ bình tĩnh ban đầu. “Ngươi đi đi. Về sau không phải ngày lễ thì không cần đi lại, như vậy cũng là lưu cho ngươi chút thể diện.”

Lý Dịch thị hoảng hốt, một là nhiệm vụ của bản thân không hoàn thành được, hai là lão phu nhân chưa bao giờ lại lãnh đạm như vậy với nàng, khiến nàng vô cùng luống cuống.

Lão phu nhân phất tay, để cho nha hoàn nửa bắt buộc đem người ‘đưa’ ra cửa.

Dư thị nghe vậy vội chạy đến, sợ lão phu nhân giận tới phát bệnh. Một bên nháy mắt ra dấu cho nha hoàn nhanh mang Dịch Khiêm tới đây, một bên nói: “Nương, Khanh nhi phải đi xa nhà, nhi tức lo lắng, ngày mai nhi tức muốn đến Đại Quang tự cầu bùa bình an, nương có muốn đi cùng nhi tức hay không? Còn có một chút việc muốn hỏi ý nương ạ.”

Biết Dư thị đang cố dời đi lực chú ý của nàng, vui mừng vỗ vỗ tay nàng: “Đại Quang tự là tháp tự của hoàng gia, không thể tùy tiện đến đó, hãy xin phương trượng trụ trì bình an phù cũng được. Hương trái không cần quá nhiều, chủ yếu là tâm thành.”

“Vâng, nhi tức nhớ kĩ.”

https://thuviensach.vn

Lão phu nhân nhìn khuôn mặt dịu dàng nhu hòa của Dư thị, trong tâm liền mờ mịt. Chẳng bao lâu trước, Lý Dịch thị cũng đã từng ở bên người nàng nhẹ giọng vâng lời như vậy? Từ trong ra ngoài đều là sự lương thiện dịu dàng nhu hòa, không nghĩ hiện giờ, ai.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 57: Dược Ngọc

Nghĩ tới những kẻ muốn tặng người cho Dịch Vân Khanh mang theo không hề ít, Lý Dịch thị đề cử nữ nhân Lý gia coi như còn bình thường, khiến cho Dịch Vân Khanh không thể chịu được chính là đã có người mang tiểu tư thiếu niên da trắng môi hồng tặng cho hắn. Nếu đưa tiểu tư hầu hạ ăn, mặc, ở, đi lại, cũng không phải là còn làm ấm giường luôn sao? Dịch Vân Khanh hận không thể phá hỏng mặt của bọn họ.

Hôm nay lại bị nghẹn một bụng khí, Dịch Vân Khanh trầm mặt hỏi: "Thiếu phu nhân đâu?"

Nhóm nha hoàn hoảng sợ, đại nha hoàn canh giữ ở trước cửa liền vội chạy tới: "Thiếu phu nhân còn đang ngủ trưa."

"Ngủ được bao lâu rồi?"

"Gần một canh giờ." Đại nha hoàn hạ giọng trả lời, sau lại nhẹ nhàng nhấc sa liêm ở phòng trong lên, trên ghế cạnh cửa sổ có Đông Dương đang hơi cong người ngủ thật say.

Nhìn thấy Đông Dương, Dịch Vân Khanh cảm thấy một bụng khí tiêu tan. Xua tay để nhóm nha hoàn lui ra, nhẹ nhàng ngồi ở bên cạnh, đưa tay nhếch nhẹ cái chăn nhỏ trên bụng Đông Dương, sờ sờ tay y, độ ấm cao hơn bình thường. Nếu là trước kia, hắn khẳng định sẽ kinh hoảng mà hét đại phu, nói Đông Dương lại phát sốt, nhưng hiện tại nhớ tới lý do tại sao người Đông Dương lại nóng như vậy, khóe miệng Dịch Vân Khanh lại gợi lên một mạt trêu đùa sủng nịnh, cũng đột nhiên thấy miệng khô lưỡi khô.

https://thuviensach.vn

Đại nha hoàn bưng nước trà tới khiến Dịch Vân Khanh dời đi lực chú ý. Hai chén trà giúp giảm bớt nhịp tim đập, tầm mắt vô tình lại chuyển tới Đông Dương. Nguyên bản mái tóc bị khô xơ nhưng qua một năm bảo dưỡng đã tốt hơn nhiều, đen óng mượt mà như tấm lụa

Cầm lấy một túm tóc nhỏ, để từng sợi lướt qua các ngón tay, càng về sau càng làm tới không biết mệt, giống như một tiểu hài tử ngây thơ đang âu yếm món đồ chơi ưa thích.

Đông Dương khi tỉnh lại chỉ thấy nam nhân tuấn dật phi phàm đang nghịch tóc y đến nghiện.

“Tỉnh?” Giương mắt thấy vẻ mờ mịt trong mắt Đông Dương, hai tay liền đặt ở hai bên đem người đặt dưới thân, rồi nhanh lại gần hôn lên đôi môi mà khi nãy mới vào cửa đã muốn hôn vài cái, nếu không phải sợ làm người tỉnh, hắn đã sớm hôn vài lần. Hiện nay đã tỉnh, hắn còn không hảo hảo đòi đền bù sao?

Vừa mở mắt đã bị người hôn, Đông Dương tỏ vẻ bị làm phiền. Đưa chân đá người lại không nghĩ tới địa phương ẩn mật kia lập tức toàn thân cứng đờ.

Dịch Vân Khanh cười thầm, nằm rạp trên người y mà hôn thật lâu sau mới đem Đông Dương chóp mũi đã đầy mồ hôi buông ra. Tự mình bưng tới hai chén trà, thuận thế ngồi lên ghế nằm, đem người toàn bộ ôm vào trong lòng.

Đông Dương đã hoàn toàn thanh tỉnh tránh tránh: “Nóng…”

Nghe vậy, Dịch Vân Khanh đem khăn mỏng xả xuống dưới thắt lưng, tay thuận thế đặt ngay tại trên lưng Đông Dương. Hai thân thể tiếp xúc kín không kẽ hở, Dịch Vân Khanh còn hướng vành tai Đông Dương thổi khí, vừa lòng nhìn người trong lòng toàn thân đều nhiễm màu ửng đỏ.

https://thuviensach.vn

“… Đại thiếu gia sao lại trở về sớm như vậy?” Đông Dương liền hỏi như vậy, Dịch Vân Khanh liền hướng xương quai xanh của y mà cắn nhẹ một miếng.

“Sao vậy? Đông Dương không thích ta về sớm sao?”

“…”

Đông Dương trầm mặc khiến cho Dịch Vân Khanh bất mãn, càng đem người ôm chặt thêm, chạm chạm vào thắt lưng khiến Đông Dương lập tức kêu rên: “Nói, có phải là không thích ta trở về sớm hay không?”

Chịu đựng cảm giác khác thường ở nơi tư mật, Đông Dương cắn cắn môi: “Không phải..” Loại tình huống này ai dám nói khác chứ?

Dúi đầu vào cần cổ người trước mặt, hừ nhẹ: “… Tốt nhất là như vậy, nếu không thì hừ hừ.” Chiếc lưỡi liền liếm liếm lên dấu vết mà mình vừa cắn tạo ra, Dịch Vân Khanh nhẹ giọng hỏi bên tai Đông Dương: “… Dược ngọc đã dùng được bao lâu rồi? Ân?”

Chữ ‘ân’ được nhấn mạnh, hơi thở liền phun ở bên tai, hơn nữa, ý tứ trong lời nói khiến cho khuôn mặt Đông Dương đỏ bừng.

“Có làm theo lời, dùng hai canh giờ không?” Khi nói, đầu lưỡi nóng bỏng liếm lên tai Đông Dương, vừa lòng khi thấy người trong lòng lại run lên: “Có thể lấy ra được hay chưa?”

Đông Dương giống như đà điểu mà che lỗ tai.

Dịch Vân Khanh cười thầm, cao giọng sai nha hoàn chuẩn bị nước ấm. Đầu lưỡi lại liếm lên yết hầu, khiêu khích ở bên tai Đông Dương nhỏ giọng nói: “… Hôm nay ta sẽ giúp ngươi một tay…” Người trong lòng đột nhiên cứng đờ, về sau lại giãy dụa. Nhưng Dịch Vân Khanh lấy song chường đem người giam trong lòng, sao có thể thoát được “… Đông Dương thẹn thùng

https://thuviensach.vn

sao?… Thân thể ngươi còn chỗ nào mà ta chưa thấy qua sao? Ân? … Hư… Nha hoàn mang nước vào…”

Đám nha hoàn nối đuôi nhau đem thùng gỗ lớn nước ấm vào, lưu lại tinh dầu các loại muốn dùng rồi lại không chớp mắt mà nối đuôi nhau đi ra. Đại nha hoàn có tâm đóng cửa, tiếp tục giữ chức canh cửa.

Dịch Vân Khanh ôm lấy Đông Dương vẫn còn đang giãy dụa, mở một tay đem người ta ra, liền thối lui từng bước. “Chính mình đem quần áo cởi.” Thấy Đông Dương không chịu, cười nói: “Kì thật ta cũng biết vẫn là để ta cởi thì tốt hơn.” Lấy thế hổ đói xuống núi mà nhào tới Đông Dương còn đang muốn chạy, thuần thục đem người ta cởi sạch thả vào trong thùng nước ấm. Sau lại lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà thoát hết y phục trên người rồi chui vào trong, nguyên bản nước cũng sắp tràn nhân hắn tiến vào mà tràn ra ngoài.

Đông Dương lui tới bên kia thùng gỗ, tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại của mình.

Dịch Vân Khanh lúc này cũng không nóng nảy, dù bận nhưng vẫn ung dung chà xát tắm rửa cho mình. “Giúp ta chà chà phía sau.” Nói xong liền xoay người đưa lưng về phía Đông Dương. Sau một lúc, Đông Dương mới chần chừ tiến tới thì không một chút do dự, phản thủ đem người kéo vào trong lòng, cười nói: “Vẫn dễ bị lừa như vậy…”

Đông Dương giận.

Dịch Vân Khanh liền giống như rắn mà bò lên, cường thế không để cho y cự tuyệt mà đem người giam giữa thành thùng với bản thân tùy ý khinh bạc, trên đôi môi nhợt nhạt khẽ hôn rồi cắn nhẹ, sau liền giao triền, xâm nhập, liều chết dây dưa, đem Đông Dương bị hôn đến mơ hồ thì tay mới lưu luyến không thôi mà rời từ thắt lưng tới địa phương phía sau, dưới đôi mắt mơ hồ trừng lớn của y mà dùng ngón tay xâm nhập vào hậu huyệt bên

https://thuviensach.vn

trong, đem dược ngọc vẫn đang bị chôn sâu trong thân thể y lấy ra, ở thời khắc dược ngọc bị lấy ra đó, một thứ hỏa nhiệt khác liền lập tức thay thế đâm vào.

Đông Dương hừ nhẹ, khó nhịn thừa nhận thứ hỏa nhiệt mà so với dược ngọc còn lớn hơn xâm nhập. Ngửa người ra sau tạo thành một đường cong hoàn mỹ, câu dẫn Dịch Vân Khanh, càng thắp thêm lửa trong đôi mắt hắn.

Ở trong dục dũng hồ thiên hồ địa náo loạn một hồi, sợ nước lạnh khiến Đông Dương bị cảm, Dịch Vân Khanh ôm người ra khỏi dục dũng, ở trên ghế sau bình phong mà lại vận động một hồi. Liên tục hai lần vận động mãnh liệt, Đông Dương không còn khí lực mà nhấc ngón tay, mặc cho Dịch Vân Khanh giúp y lau khô, mặc xong quần áo, lúc dược ngọc giảm nhiệt lại được nhét vào cũng chỉ có thể giãy dụa tượng trưng hai cái.

Lần trước Trương ngự y chuẩn bệnh đã thỉnh thánh chỉ cho dùng bí dược cung đình, là một trong hai khối dược ngọc cực phẩm trong cung, được dùng hàng trăm loại dược liệu trân quý cùng bao nhiêu công sức mới làm ra được một khối dược ngọc vô giá đó. Là thuốc thì cũng có ba phần độc, vì để Đông Dương không có di chứng về sau lại hấp thu được dược lực của dược ngọc, ngự y liền cho thợ thủ công giỏi đem dược ngọc tạo thành một khối hình trụ to bằng hai ngón tay, đem đặt trong cơ thể về lâu về dài có thể đạt được hiệu quả tẩm bổ cao nhất.Khác biệt là lúc dùng dược ngọc thì nhiệt độ cơ thể của Đông Dương sẽ cao lên.

Điểm này đối với Dịch Vân Khanh mà nói cũng là một phúc lợi, biến thành hắn mỗi lần đều muốn vĩnh viễn chôn sâu tại địa phương đó, giống như trẻ sinh đôi kết hợp không rời.

Bị người náo loạn một hồi lại thêm dược ngọc, Đông Dương muốn đứng dậy cũng khó khăn. Cũng may các vị trưởng bối biết y vừa bệnh nặng mới khỏi cũng không tích cực bắt mọi người cùng nhau ăn cơm, Dịch Khiêm thì sau vãn thiện mới lo lắng chạy tới.

https://thuviensach.vn

“Tiểu phụ thân.” Dịch Khiêm choai choai nho nhỏ ngày trước nay lại càng ổn trọng, trên đầu có mũ quan nho nhỏ được đính lên những viên mỹ châu mỹ ngọc phát sáng, khiến nó giống như một tiểu đại nhân vậy.

Đông Dương tựa vào gối đầu, cười nhẹ vuốt ve hai má Dịch Khiêm, tiểu hài tử năm đó còn trộm tránh ở chỗ khuất mà khóc vì bị huynh trưởng khi dễ cũng đã dần dần trưởng thành. Năm nay Dịch Khiêm cũng đã tới thư trai, ý lão thái gia cũng muốn hai năm nữa thì để Dịch Khiêm thi khảo tú tài, mặc kệ có đỗ hay không thì cũng coi như là tích lũy kinh nghiệm: “Buổi tối không nên xem bài muộn, ngươi vẫn còn thời gian, muốn xem thì cũng phải sai nha hoàn đem đèn thắp sáng, vạn lần không được phá hủy đôi mắt.”

Dịch Khiêm gật đầu. Thấy Dịch Vân Khanh không có ở đây mới cẩn thận bò lên trên giường ghé vào bên người Đông Dương, chỉ có ở bên Đông Dương, Dịch Khiêm mới hoàn toàn yên tâm. Bởi vì nó biết, dù hắn không có học, không có được công danh thì Đông Dương vẫn sẽ vô điều kiện mà yêu thương nó. “Tiểu phụ thân, hài nhi thật sự không thể đi theo người tới Phúc Châu sao? Hài nhi cam đoan, hài nhi sẽ không bỏ bê việc học, cũng sẽ không có dã tâm gì, sẽ ngoan ngoãn nghe lời phụ thân đọc sách viết văn, mang Khiêm nhi theo có được không ạ?” Dịch Khiêm đáng thương nói, Đông Dương nghe cũng không muốn từ chối.

Lần đi Phúc Châu này, Dịch Vân Khanh đã nói chuyện với mọi người trong nhà, ít nhất là hai năm mới có thể hồi kinh. Tứ lão đương nhiên không thể bôn ba, Đông Dương thì phải đi, Dịch Khiêm cũng muốn đi nhưng Dịch Vân Khanh lo lắng, lần đi này sẽ bận rộn, không có thời gian chiếu cố việc học của Dịch Khiêm, cho nên thương lượng để Dịch Khiêm ở lại kinh thành, để Lão thái gia cùng Đại lão gia bọn họ chăm nom.

“Tiểu phụ thân, hài nhi sẽ rất nhớ người…” Hai năm, chỉ nghĩ thôi, Dịch Khiêm đã thấy cái mũi ê ẩm.

https://thuviensach.vn

Đông Dương thật cũng không buông được. Mấy lần muốn mở miệng mang theo Dịch Khiêm, nhưng đều phải nhịn xuống, tứ lão ở trong kinh thành lại không có Dịch Khiêm bầu bạn sẽ tịch mịch đến mức nào? “Khiêm nhi, ngươi đã là tiểu nam tử hán. Ta nhớ rõ, khi ta lớn như ngươi, ta đã một mình đi săn thú.”

“Tiểu phụ thân…”

“Nam tử hán phải có sức mạnh phải có trách nhiệm, tâm mới không thấy thẹn.” Xoa xoa đầu nó “Ta với phụ thân ngươi không ở kinh thành, không thể chiếu cố ngươi, gia gia nãi nãi bọn họ, chỉ có thể để ngươi ở lại bầu bạn với họ. Ngày thường ngươi được gia gia bọn họ yêu thương như vậy, ngươi nhẫn tâm để bọn họ ở kinh thành không có ai bầu bạn sao?”

“Ngươi là nam hài tử, là chắt trai duy nhất của Dịch gia, trong tương lai cũng là nam tử hán, ngươi muốn học phải kiên cường, phải học được làm thế nào để có thể gánh vác được trách nhiệm.”

Sau lần nói chuyện này sáu ngày, Dịch Vân Khanh mang theo Đông Dương xuất phát tới Phúc Châu nhận chức. Vào ngày mười ba cùng tháng thì tới được phủ nha Phúc Châu, ngày hôm sau liền trực tiếp nhận chức.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 58: Người Thân

Biên giới Phúc Châu hầu hết là vùng ven biển, tài nguyên biển vô cùng phong phú, hải sản tươi ngon, nhưng vì đủ loại nguyên nhân mà hải sản tươi ngon lại không có cách nào vận chuyển được đi nơi khác, khiến cho địa phương tuy giàu tài nguyên lại gặp nhiều khó khăn.

“Hoàng thượng muốn kiến tạo hải cảng tại Phúc Châu là muốn phát triển, thay đổi toàn bộ khu vực này.”Buổi chiều, Dịch Vân Khanh ôm Đông Dương nằm trên giường, lặng lẽ nói: “Thuận tiện đem quốc khố tăng lên.”

Đông Dương lẳng lặng nghe.

“Tiên hoàng tuổi xế chiều ra tay hào phóng, thế gia đại tộc càng chuyên quyền mà đem các loại nghề nghiệp thương đạo có thể kiếm được nhiều tiền bạc mà chia cắt ra, khiến quốc khố trống rỗng, vài năm trước, khu vực Dương Châu gặp đại hạn sau lại đánh với Thát Đát một trận, quốc khố cơ hồ chỉ có xuất mà không có nhập, sau lại xử lý Thục vương khiến mất cả cọng rơm cuối cùng, quốc khố đã thành âm.” Không có tiền bạc, chỗ dựa của hoàng đế lại chính là cái thùng rỗng, sao có thể nắm quốc gia trong tay? “Hoàng thường đăng cơ không lâu, mạo muội cướp đoạt thương nghiệp của các thế gia đại tộc sợ sẽ khiến triều đình sụp đổ, cho nên Hoàng thượng chỉ có thể chọn lối tắt khác.Xây hải cảng, khai triển giao thương với bên ngoài.” Phát triển thương hải cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng, cho nên lúc trước hắn đã cùng Chu Lễ bàn bạc qua, thời gian cần phải kéo dài đến gần hai năm, về sau sẽ lấy được quyền lợi làm ăn lớn nhất.

“Xây hải cảng cần phải có tiền, quốc khố…”

https://thuviensach.vn

“Quốc khố miễn cưỡng có thể chịu được một phần ba số tiền, đã vậy lại chỉ có thể xuất ra từng đợt nhỏ.” Đó cũng là lý do khiến việc xây hải cảng gặp khó khăn. “Trong kinh có rất nhiều đại gia tộc đề nghị ra tiền hỗ trợ, nhưng hoàng thượng đều cự tuyệt.” Thứ nhất là hoàng thượng không muốn mất thể diện, để các thế gia đại tộc ra tiền, thứ hai, cũng không muốn để các thế gia tham dự vào đường làm ăn lớn này. Hộ bộ đã tính qua, nếu thương hải được triển khai thuận lợi, liền giảm bớt được áp lực cực lớn cho quốc khố, mười năm sau có thể trở thành nghề kiếm tiền tốt nhất.

Đông Dương nghĩ đơn giản lại trực tiếp, giống như không có tiền thì không mua được đồ, không có tiền duy trì thì sao có thể mua được vật liệu cần dùng để xây hải cảng? Xây hải càng xong còn cần phải đóng thuyền, không cần nghĩ cũng biết thuyền chuyên chạy trên biển cũng không phải là thuyền bình thường ở trên giang hồ, vụ này cũng đốt tiền không kém việc xây hải cảng.

Dịch Vân Khanh kỳ thật còn chưa nói hết, xây hải cảng, đóng thuyền chỉ là thứ yếu, tối quan trọng chính là tạo ra hải quân có sức mạnh bảo hộ an toàn cho thương thuyền trên biển! Chưa từng có một hải quân chân chính nào ở trên biển chiến đấu, đây chính là việc mệt mà vốn bỏ ra thì lại vô tận.

“Không có tiền thì sao xây hải cảng đóng thuyền?”

“Hoàng Thượng không muốn thế gia tham dự thương hải, nhưng thương hải lại chính là gà đẻ trứng vàng, không ai không thèm nhỏ dãi, không thể tham dự chuyện quy hoạch nhưng ít ra vẫn có vài bộ phần quyền lực có tham gia cùng thương mậu, với những người này, ta tính viết ra vài phương án, cho người ta công khai đấu giá. Đấu giá công khai ba phần, hẳn là có thể đủ cho tiền xây hải cảng. Còn có các thương hộ trên đất liền hẳn là cũng sẽ tính chuyện đóng lượng lớn thương thuyền, còn có về sau còn có phí đỗ thuyền tại hải cảng, chậm rãi tích lũy, hẳn là có thể đem hải cảng xây lên.” Hải cảng xây xong, khu vực vùng duyên hải Phúc Châu giá đất nhất định sẽ

https://thuviensach.vn

tăng, hắn liền tính toán đem số tiền này huấn luyện ra một lượng hải quân tinh nhuệ có thể hộ tống các thương thuyền.

Những lời này tuyệt đối là không đơn giản như những gì Dịch Vân Khanh nói, dù sao thì, mặc kệ là xây hải cảng, đóng thuyền hay huấn luyện hải quân, lượng tiền không hề ít chút nào, chưa kể tới những minh tranh ám đấu mà Đông Dương không thể nghĩ tới được. Y muốn giúp, nhưng y cũng biết là bản thân cũng không thể làm được gì, y cũng chỉ có thể mỗi ngày để hắn về tới nhà sẽ có trà nóng thức ăn ấm, không phải lo lắng những chuyện như ăn, ở, mặc, đi lại, cũng không bị phiền toái bởi những thiếp mời bái phỏng muốn đi cửa sau của người ta.

Tới Phúc Châu được ba tháng, Đông Dương lấy lý do thân thể không khỏe cự tuyệt hàng loạt thiếp mời bái phỏng của các quý gia nơi đây, canh chừng hậu viện của phủ nha như phòng giặc, nội bất xuất ngoại bất nhập. Ngẫu nhiên ra ngoài cũng vô cùng diệu thấp, không để cho người ta có thể tạo cái gì mà tình cờ gặp mặt.

Hôm nay là lần đầu tiên, từ khi Đông Dương tới Phúc Châu này, nghe được nơi này có một tòa miếu vô cùng linh nghiệm liền tới dâng hương, lúc quay lại thị trấn, đại nha hoàn vẫn đang đi theo xe ngựa, nói thấp bên cửa sổ xe, hỏi: “Thiếu phu nhân. Phía trước có một gian trà lâu, hay là chúng ta ghé vào đó uống ngụm trà rồi lại tiếp tục lên đường?”

Xe ngựa xóc nảy, lắc lư hơn nửa ngày, sợ xương cốt đều đã rã cả ra rồi. Đông Dương nhấc rèm xe lên nhìn, thấy gian trà lâu đẹp tinh tế kia cũng có thể đoán đó là một nơi phù hợp.

Được cho phép, đại nha hoàn vội vàng báo quản sự đi theo tới tiệm đặt trước một nhã gian. Nhã gian có một cái cửa sổ, bố trí này nọ có chút học đòi văn nhã, đại nha hoàn liền mang một đoàn tiểu nha hoàn chỉnh lý sửa sang lại một phen, sai chủ lâu đem tới nước suối thật sạch rồi tự dùng ấm trà, lá trà mang theo từ nhà đi, chuẩn bị trà nóng đậm nhạt phù hợp. Sau lại

https://thuviensach.vn

từ trên xe ngựa lấy ra điểm tâm tinh xảo đã được chuẩn bị trước. Lúc trước, khi ở Dương Châu, thân thể Đông Dương suy yếu đến mức nhiều thứ không thể ăn được, Dịch Vân Khanh liền luyện cho đám nha hoàn một thói quen khi xuất môn du ngoạn đều phải tự mang điểm tâm, nước trà, ngày qua ngày rồi cũng thành luật bất thành văn.

Trà lâu lão bản còn nghĩ rằng sắp được đón một vị khách lớn, kết quả lại thấy người ta tự mang theo dụng cụ, điểm tâm bày lên trên chiếc bàn tròn gỗ lim kia, lập tức đen mặt.

Quản sự liếc mắt, liền lấy năm lượng bạc thưởng cho hắn.“Chủ tử nhà ta chỉ nghỉ chân ở đây, cũng không chiếm nhiều thời gian.”

Nhận bạc, trà lâu lão bản lập tức mặt mày hớn hở, nịnh hót nói: “Không sao, không sao, quý ngài muốn ở bao lâu liền ở bấy lâu, nếu có việc gì thỉnh xin cứ phân phó.”

Quản sự cười nhẹ, thân là quản sự tri phủ, tuy rằng cũng chỉ là một quản sự nho nhỏ, nhưng loại nịnh hót này cũng đã quen tai rồi. Nhã gian thu thập xong, đại nha hoàn liền đỡ Đông Dương xuống xe, đi theo phía sau đưa người tới nhã gian.

“Bảo quản sự cấp cho nhóm gia phó bình trà ngon, các ngươi cũng đi nghỉ một lát đi.”

“Vâng.”Hai đại nha hoàn thi lễ rồi lui xuống, tiện thể đóng cửa.

Nghỉ gần nửa canh giờ, Đông Dương một lần nữa lại lên xe ngựa.

Năm lượng bạc thuê nhã gian, lại thêm tiền trà nước của đám gia phó cùng nha hoàn, đủ để trà lâu ăn vài tháng, lão bản liền hớn hở, cung kính tiễn người ra tới tận cửa, trong lòng cảm khái, ngày nào cũng có vị khách như này thì tốt quá.

https://thuviensach.vn

Lên xe được một lát, Đông Dương liền thấy buồn ngủ, đầu tựa vào thành xe định chợp mắt một lát, không ngờ xe ngựa xóc nảy một cái, thiếu chút nữa khiến trán bị đụng đau.

Quản sự cùng đại nha hoàn trong lòng nhảy dựng, quản sự cưỡi ngựa đi đằng trước vội đánh ngựa lại đây hỏi: “Thiếu phu nhân, ngài không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.” Đông Dương xốc màn xe thấy người đi đường đông kín ngã tư, so với kinh thành, Phúc Châu không có phần hào nhoáng, có thể nói so về độ giàu sang thì kém xa phủ thành Dương Châu, nhưng thị trấn nhỏ vùng duyên hải này cũng có phần phong tình riêng của mình. “Phiên chợ hôm nay sợ là còn lâu mới tan được, bảo xa phu cẩn thận, đừng đụng vào người đi đường.”

“Vâng.” Quản sự hành lễ rồi tự đi căn dặn xa phu.

Đông Dương nhấc màn xenhưng chậm chạp không buông.

Đại nha hoàn hỏi: “Thiếu phu nhân muốn xuống đi dạo chợ không? Nơi này mặc dù không được phồn hoa như kinh thành nhưng cũng rất náo nhiệt.”

Đông Dương lắc đầu.Y luôn không thích đi vô giúp vui, huống chi loại ồn ào tập trung đông người người này lại càng làm y đau đầu.“Các ngươi muốn đi sao? Nếu vậy thì dẫn theo hai gia đinh, ta bảo quản sự đi chậm lại một chút để các ngươi lại có thể theo kịp, không sợ chậm trễ hồi phủ.”

Hai đại nha hoàn lần lượt lắc đầu.”Tạ Thiếu phu nhân quan tâm, nhưng nô tỳ cũng không thích đi dạo chợ.” Không nói tới chuyện bỏ lại chủ tử để đi chơi là vô lý thế nào, hai nàng đã hầu hạ Đông Dương nhiều năm, cũng bị y ảnh hưởng, thích yên tĩnh không quá thích náo nhiệt.

https://thuviensach.vn

Đông Dương cười nhẹ, đang định buông màn xe, khóe mắt nhìn thấy một bóng người, một lần nữa lại vén rèm xe lên: “Quản sự đem xe ngựa đi thêm một đoạn nữa rồi dừng lại.”

Quản gia chỉ thị xa phu ngừng, xuống ngựa tới nghe phân phó.

Đông Dương chỉ vào một cửa hàng đối diện, nói: “Đến tiệm kia hỏi chưởng quầy họ gì, đền từ đâu, phu nhân mang họ ai.”

Quản sự tuy không hiểu, nhưng vẫn làm hết phận sự chạy tới hỏi, rồi quay lại nói: “Hồi thiếu phu nhân, chủ quầy kia họ Vương, xuất thân từ Dương Châu, sau thảm họa chiến tranh liền chuyển tới Phúc Châu này sinh sống, làm chút tiểu sinh ý trao đổi hàng hải sản. Phu nhân họ Dịch, có hai người con, còn lại thì không chịu nói.”

Đông Dương trong lòng vui vẻ, biết rõ là không nhầm. “Lại đi hỏi một chút, phu nhân hắn có phải là xuất từ Bình Dương Dịch gia.”

Quản sự lĩnh mệnh lại đi hỏi.

Vương chưởng quỹ hôm nay kì thật tâm tình cũng không tốt, thứ nhất là kì hạn với Lưu gia, đại phú hào tại đây đã đến, hắn lại hết đường xoay xở, thứ hai là đệ tử Lưu gia lại tới đây nháo sự khiến hắn tinh thần không yên. Còn nữa, vừa rồi lại có người lạ chạy tới hỏi tên hắn, xuất thân, đã vậy lại còn hỏi về thê tử của hắn. Vương chưởng quỹ liền vô cùng cẩn thận, người nọ rời đi hắn cũng theo xem, liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa vô cùng giản dị. Hắn là người đã quen vào Nam ra Bắc, biết được loại xe ngựa này nhìn tuy giản dị nhưng bên trong chắc chắn là có càn khôn, lại có sáu gia đinh ăn uống no đủ giả dạng làm hán tử nhìn ngó xung quanh lại thêm hai đại a đầu tuy dung mạo bình thường nhưng khí độ bất phàm canh giữ hai bên xe ngựa, Vương chưởng quỹ liền khẳng định bên trong chính là một nhà phú quý.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy người lạ kia lại chạy về đây, thái độ vẫn cung kính như trước, hỏi: “Xin hỏi Vương chưởng quỹ, quý phu nhân có phải xuất thân từ Bình Dương Dịch gia không?”

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 59: Hanh Hanh (Thượng)

Trong lòng nhảy dựng, Vương chưởng quỹ càng cẩn thận hơn. Xuất môn ra ngoài hết thảy đều phải cẩn thận, không thể nhận thức quan hệ lung tung, huống chi lại hỏi loại vấn đề mẫn cảm như nữ quyến.

Quản sự nhìn thấy sự cẩn trọng trong mắt Vương chưởng quỹ, thái độ nhu hòa nói: “Vương chưởng quỹ, xin đừng lo sợ, chủ tử của ta không có ác ý. Chỉ là thấy Vương chưởng quỹ rất quen nên mới tới hỏi một câu, có lẽ lại là cố nhân.”

Vương chưởng quỹ chắp tay, cẩn thận trả lời: “Nội tử đúng là xuất thân từ Bình Dương Dịch gia, không biết chủ nhân quý gia là bạn cũ nhà ai?”

“Thật sự là xuất thân từ Bình Dương Dịch gia?”Quản sự xác nhận lại, hắn cũng biết chủ tử nhà mình là họ Dịch, lại đến từ Bình Dương. “Vương chưởng quỹ không nhớ lầm chứ?”

“Đúng là xuất thân từ Bình Dương Dịch gia.Nội tử cùng tại hạ đã kết tóc được gần năm năm, sao dám quên xuất thân của nội tử được chứ?”

Quản gia thấy Vương chưởng quỹ không có nét nói dối, trong lòng liền vui vẻ, thái độ lại càng lễ ngộ, nói: “Vậy xin Vương chưởng quỹ chờ một chút, ta đi trả lời chủ tử.”

Vương chưởng quỹ bồn chồn, không biết vị cố nhân này là địch hay là bạn, trong lòng không yên, không dám đi theo thăm dò. Cho tới khi Đông Dương tới cửa, Vương chưởng quỹ liền ngẩn ra, bởi vì hắn phát hiện ra hắn không quen người này.

https://thuviensach.vn

Không thể trách Vương chưởng quỹ không biết, Đông Dương so với khi trước hơn kém thật sự rất lớn, một thân quý khí, y phục sang quý, còn có sắc mặt sau một năm rưỡi sống trong an nhàn sung sướng, cho dù có người nói cho Vương chưởng quỹ biết thân phận của Đông Dương, hắn cũng không dám tiến tới làm quen.

Vương chưởng quỹ đang đánh giá Đông Dương, thì y cũng đang đánh giá Vương chưởng quỹ, kì thật, nói tới vị em rể này, số lần cũng không quá năm ngón tay, số lần nói chuyện với nhau lại càng ít tới đáng thương, cho nên y không dám nhận, phải làm phiền quản gia tới hỏi thăm.

Vương chưởng quỹ chần chờ chắp tay, không dám mạo muội.

Đông Dương cười nói: “Vân Thục cũng đang ở Phúc Châu?”

Vương chưởng quỹ ngẩn ra, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc. Họ Dịch của phu nhân nhà hắn thì cũng thực dễ dàng có thể nghe được, nhưng khuê danh thì người bình thường cũng không thể nghe được, trong đầu Vương chưởng quỹ liền xẹt qua một tia sáng. Lại cẩn thận nhìn lại Đông Dương, lập tức trừng lớn mắt, chắp tay hành lễ thiếu chút nữa còn nói lắp: “Là… đại tẩu?”

Đông Dương khẽ mỉm cười gật đầu. Năm đó, y cùng vị tam thiếu gia họ Vương này đúng là không quen, nghe nói trước khi xảy ra chiến tranh, hắn đã mang Vân Thục tới nơi khác, tránh được kiếp nạn Dương Châu, nhưng việc binh hoảng mã loạn này ai có thể cam đoan là sẽ không bị ảnh hưởng? Sau kiếp nạn đó thì Dịch Vân Khanh tới Dương Châu nhậm chức, trong một năm đó không ngừng hỏi thăm tin tức thân thích, không phải không có mà tin tức cũng không lạc quan, không nghĩ tới hôm nay, may mắn y lại nhìn thấy một vị.

Vương chưởng quỹ vẻ mặt kích động, vội vàng nói với tiểu nhị bên cạnh: “Đi, về nhà nói với phu nhân, bảo phu nhân quét dọn nhà cửa, chào

https://thuviensach.vn

đón khách quý, nói là đại tẩu đang đợi.” Nếu là vị thân thích nào khác thì Vương chưởng quỹ cũng không có kích động như vậy, nhưng hắn vẫn luôn nhớ rõ, thời điểm hắn khó khăn nhất, thiếu thốn tiền bạc nhất, chính Dịch Vân Thục đã xuất ra vốn riêng là hai trăm lượng bạc giúp hắn vượt qua cửa ải khó khăn này, mà hai trăm lượng này lại đến từ nhà đại ca đại tẩu mà nàng quý trọng nhất. Kiếp nạn Dương Châu đó khiến Dịch Vân Thục không còn được gặp lại thân nhân, thậm chí có mấy lần khóc tới ngất đi, đợt đó cơ hồ mỗi ngày nàng đều lấy nước mắt rửa mặt. “Đại tẩu, mời.” Cửa hàng này hắn bán chính là hải sản, chủ yếu là hướng đất liền làm chút sinh ý nho nhỏ, có vẻ cực kì thanh tĩnh, dẫn Đông Dương tới gian phòng nhỏ bên cạnh ngồi, quay đầu nói với tiểu nhị: “Đi, đem bình bích hoa xuân trân quý của ta đến đây, cùng một bình trà ngon tới đây.”

Đại nha hoàn há mồm muốn nói bọn họ có mang theo nước trà, quản gia đối hai người lắc đầu, ý bảo không thể lỗ mãng. Là thân thích, nếu đối phương đã tỉ mỉ chuẩn bị trà cũng không nguyện uống mà lại dùng nước trà mình tự mang theo, đó là vô cùng thất lễ, nói ra lại nghĩ Đông Dương ghét bỏ vị thân thích này.

“Xin hỏi đại tẩu sao lại tới Phúc Châu? Đại ca cũng đang ở đây? Bá bá, bá mẫu còn có thái gia gia, lão phu nhân vẫn khỏe chứ ạ?” Lúc chiến tranh xảy ra thì hắn mang Thục Vân tới nơi khác, tuy là tránh được một kiếp nhưng lại mất đi liên lạc với thân thích, sau này còn có tin tức từ Vương gia nhà hắn, nhưng không có chút thân thích nào từ Dịch gia. Sau một quãng đường nghiêng ngả lảo đảo, an gia tại Phúc Châu, sau khi hết chiến tranh cũng sai người về Dương Châu hỏi thăm tin tức, nhưng đều bặt vô âm tín, vì thế, Dịch Vân Thục suýt chút nữa thì đẻ non.

Đông Dương yếu ớt cười, đang định mở miệng, bảy tám thanh niên với biểu tình đến gây sự đi tới cửa, tiểu nhị tiến lên cần theo gậy ngăn cản, đối phương lại càng kiêu ngạo, ai cũng dám đánh.

https://thuviensach.vn

Càng kiêu ngạo chính là đối phương dám lôi cả tục danh của Vương chưởng quỹ ra để gọi, thái độ quả thực là kiêu ngạo tới cực điểm.

Đông Dương ngẩn ra, Vương chưởng quỹ đỏ mặt, vừa xấu hổ vừa tức giận,. Lưu gia ỷ vào mình là tri huyện nhạc gia liền vô pháp vô thiên mà ở cái thị trấn nho nhỏ này dương oai giễu võ, nhìn trúng cửa hàng của hắn có nguồn tiêu thụ tốt liền ép mua, nếu giá cả được hắn cũng không muốn đắc tội vị bá vương ở nơi này, nhưng lại chỉ có một trăm lượng, này chính là khinh người quá đáng! Thấy hắn không chịu bán, liền sai mấy tay sai trong nhà tới đây quấy rối, ý muốn làm cho hắn sống không nổi!

Quản gia vẫn luôn đứng ở một bên nhíu mày, đã sớm không còn kiên nhẫn, đánh ánh mắt tới các gia đinh, lập tức hai ba gia đinh lủi tới đánh cho vài quyền vài đá liền khiến đám người vốn kiêu ngạo nay đứng dậy không nổi. Mỗi lần xuất môn, Đông Dương yêu cầu không có nhiều người đi theo, Dịch Vân Khanh liền sai quản gia an bài tốt đám thị vệ, không tới mức một trọi một trăm, nhưng một đánh mười vẫn là có thể. Với bảy tám tên ngoài mạnh trong yếu, du thủ du thực này mà nói, không đủ để ba người thị vệ làm nóng người.

Vương chưởng quỹ cùng tiểu nhị trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc nhìn thân thủ của đám gia đinh mà Đông Dương mang theo, trong lòng cũng hoảng sợ, bởi vì hắn nhận ra, người vừa rồi kiêu ngạo nhất cũng là người bị đánh tới thảm nhất chính là thứ thiếu gia của Lưu gia, ấn theo cách làm việc quái đản của Lưu gia, mặc kệ lần này nói chuyện thế nào cũng sẽ không chịu hiểu.

Hai đại nha hoàn nhíu mày, đánh ánh mắt sang quảngia.Quảngia lập tức sai gia đinh đem mấy tên du thủ du thực đi không vững này ra chỗ khác, lại cố ý ý bảo mang ra chỗ nào xa xa chút, miễn làm bẩn mắt chủ tử.

Bốn gia đinh cười hì hì mang theo người ra cửa, đi tới góc đường lại tiếp tục quyền đấm cước đá một phen, hướng tới người bị đánh thảm nhất nói:

https://thuviensach.vn

“Lưu thiếu gia đúng không? Không cần cảm thấy ủy khuất, nếu dựa vào chút quyền lực liền hoành hành ngang ngược thì cũng phải biết núi này cao hơn núi kia, đạo lý này cũng phải rõ chứ. Cửa hàng của Vương chưởng quỹ là thân thích của chủ tử nhà ta, không muốn chết thì cút xa một chút!”Thái độ của gia đinh cũng giống như Đông Dương, thích diệu thấp, tuy không nói rõ thân phận của Đông Dương, nhưng là người thông minh nghe thấy vậy cũng sẽ án binh bất động, đi nghe ngóng thân phận Đông Dương, biết là tri phủ phu nhân thì sẽ không dám tìm tới cửa gây rối nữa, nhát gan sợ phiền phức còn cẩn thận tự vác thân tới mà đền tội.

Cái chính là Lưu gia thiếu gia lại không phải là một người thông minh, ác bá như hắn, cho tới bây giờ chỉ có hắn đánh người, nào có đạo lý hắn lại bị đánh? Huống chi thân là một tên không có nhãn giới, nào biết hậu quả khủng khiếp khi núi thấp dám đấu lại núi cao hơn? Ghi hận trong lòng, trở về nhà liền đem mọi chuyện đổi trắng thay đen nói ra, lập tức khiến cho lão gia Lưu gia cũng chính là phụ thân hắn giận tới nổi bão, tuy là thứ tử nhưng vẫn là con hắn, nào có chuyện nhi tử bị đánh thành đầu heo mà hắn là lão tử lại không ra mặt đòi công đạo? Hắn đối với gia cảnh, xuất thân của Vương chưởng quỹ đã tra cứu cẩn thận, bất quá cũng chỉ là thương nhân nho nhỏ tránh nạn Dương Châu đợt trước mà chạy tới đây, thân thích hiển hách nhất cũng chỉ có một vị con rể là huyện thừa, cho dù người tới chính là vị quan huyện kia cũng chả phải là cường long áp rắn độc bọn hắn, huống chi ai là long ai là rắn cũng chưa biết được! Phải biết rằng tới cuối năm, tiểu nữ trong nhà có thể cùng vị phủ thành kia đính hôn, đến lúc đó, hanh hanh.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 60: Hanh Hanh (Hạ)

Vị Lưu gia chủ não ngắn này trực tiếp chạy tới vị tri huyện trong nhà, vốn đã bị tiền tài sắc đẹp làm ngập đầu, lại thêm hai ba lời vỗ mông ngựa của Lưu gia chủ, cái gì mà chờ tới khi cô em vợ gả cho vị quý nhân phủ thành kia thì sẽ nói tốt, nào là người đã có công mai mối vân vân, quan tri huyện lập tức nhảy dựng lên đáp ứng, sai nha dịch đến bắt Vương chưởng quỹ đã đắc tội nhạc phụ hắn. Chỉ là một tên tiểu thương nhỏ nhoi còn có tên thân thích chó má nào đó ở đâu ra dám ở trên đất của hắn ra oai, ở cái nơi này hắn chính là hoàng đế!

Trong lúc tri huyện còn đang mải vuốt mông ngựa Lưu gia chủ, Đông Dương đã gặp được Dịch Vân Thục đang kích động vạn phần, đã làm mẹ của hai người con trai, Dịch Vân Thục sớm đã mất đi sự non nớt của một thiếu nữ, ngẩng đầu lên đã toát lên khí chất của một phu nhân, cái khí chất của một đương gia chủ mẫu sắc bén, kiên quyết, không còn chút nào tính tình cẩn thận an thuần lúc trước.

Đông Dương thấy Dịch Vân Thục một thân tơ lụa, thân hình cùng khí sắc cũng không có gì sai, nghĩ tới việc gả cho Vương gia âu cũng là gả cho đúng người.

Dịch Vân Thục hai mắt đẫm lệ lại gần, nếu không phải sợ chuyện nam nữ thụ thụ bất thân thì chỉ sợ nàng đã chạy tới ôm chầm lấy Đông Dương hảo hảo khóc một phen, khóc cho hai năm lo lắng ngóng trông cũng là hai năm đau khổ. Ừ thì gả cho đúng người, nhưng gả cho Vương gia lại là sai, hai năm nay nàng bị thân thích trong Vương gia chèn ép tới sắp hỏng mất,

https://thuviensach.vn

nếu không phải trượng phu như tri kỉ, cùng nhi tử còn nhỏ, nàng chỉ sợ đã cắn môi mà tự tử.

“Đại tẩu…” Vừa khóc vừa gọi, Dịch Vân Thục cho là bản thân trải qua hai năm tôi luyện đã trở nên kiên cường, nhưng nay thấy được thân nhân, nước mắt liền nhịn không được mà thi nhau rơi xuống.

Vương chưởng quỹ cũng biết phu nhân của mình hai năm nay đã chịu ủy khuất như thế nào, không đành lòng đi qua, dùng khăn lau nước mắt cho nàng, còn trêu ghẹo nói: “Gặp được đại tẩu là chuyện vui, sao lại khóc? Lại khiến đại tẩu hiểu lầm là ngươi không vui khi gặp người, vậy cũng không có ai thay ngươi hối hận đâu đó.”

Dịch Vân Thục nâng bàn tay trắng hồng lên đánh nhẹ lên người Vương chưởng quỹ, trách hắn trêu nàng. Kia nhìn vừa giống như giận vừa giống như xấu hổ nhưng lại mang nhiều thần thái yêu thương của một đôi phu thê lưỡng tình tương duyệt.

Đông Dương cười nhìn.

Dịch Vân Thục bị cười ngượng, trừng Vương chưởng quỹ một cái, sau lại nói với Đông Dương: “Đại tẩu đi, đi vào trong nhà rồi kể mọi chuyện cho muội nghe. Hôm nay, đại tẩu cứ ở lại một đêm, cũng để nếm thử chút tài nghệ của muội.” Nói xong cười lớn một tiếng: “ Nhớ lúc trước, đối với tay nghề của đại tẩu mà ta ghen tị tới đỏ mắt, cũng may muội có thiên phú, hai năm rèn luyện cũng có chút thành tựu a.”

Hai đại nha hoàn cùng quản gia trao đổi ánh mắt, quản gia nhìn nhìn sắc trời, lắc lắc đầu rồi lại gật gật đầu.Ý là canh giờ vẫn còn sớm, không quấy rầy kế hoạch của chủ tử, đợi cho canh giờ tới thì tái trở về cũng không muộn. Hai đại nha hoàn nhận được ánh mắt, thông minh nghĩ tới việc chuẩn bị lễ gặp mặt, sau lại yên lặng đi theo.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Thục đưa Đông Dương tới chủ trạch cách đó không xa, chỉ vài bước chân, để người ngồi đợi chút, sau sai người bế hai tiểu thiếu gia tới.

Hai nam hài choai choai lưỡng phấn điêu ngọc, một ba tuổi rưỡi, một chưa tới hai tuổi, khuôn mặt đều có thể tìm thấy bóng dáng của Dịch Vân Thục.

Dịch Vân Thục cười, nói với hai nam hài: " Đến, gọi tiểu bá bá." Hai chữ 'bá mẫu' này tuy Đông Dương không giận nhưng nghe xong cũng sẽ không được tự nhiên, Dịch Vân Thục cũng không thoải mái, liền theo bối phận gọi Dịch Vân Khanh là bá bá, phía trước thêm chữ 'tiểu' cũng coi như là phù hợp cấp bậc lễ nghĩa.

Nghe vậy, hai nam hài tiến lên, nhu thuận hành lễ gọi tiểu bá bá, tròng mắt đen nhánh như thể đang tò mò nhưng vẫn theo cấp bậc lễ nghĩa mà hành lễ, có thể thấy được Dịch Vân Thục đã dạy dỗ hai đứa nhỏ vô cùng tốt.

Đông Dương thấy hai tiểu đoàn tử này cũng vui mừng, hiện tại liền từ trong tay nha hoàn đem hai hà bao giao vào tay hai tiểu gia hỏa.

Đứa lớn không nhận, đem mắt nhìn hướng Dịch Vân Thục. Đứa nhỏ thấy đứa lớn không nhận, cũng không đưa tay ra.

Đông Dương giương mắt.

Dịch Vân Thục liền cười lớn, đối hai nhi tử khoát khoát tay: "Cầm cầm đi, đại bá cùng tiểu bá bá của ngươi cũng không phải là người keo kiệt." Nhớ lúc ban đầu hai người này âm thầm đưa cho nàng ngân phiếu hai trăm lượng đã thực dọa nàng nhảy dựng.

Hai tiểu gia hỏa nhu thuận nhận hà bao xong lại chạy về bên người Dịch Vân Thục, chờ đợi chỉ thị tiếp theo. Dịch Vân Thục cười sờ soạng hai nhi tử một phen, rồi để nhũ mẫu mang hai đứa đi chơi, rồi quay lại hỏi thăm lão

https://thuviensach.vn

thái gia cùng đại lão gia bọn họ thế nào, có khỏe không, sau khi biết cái nạn lúc trước, nước mắt lại không ngừng rơi.

Đông Dương bèn tận lực tinh giản, chọn nói những chuyện tốt tốt một chút, còn đem Dịch Vân Thục khóc đến hai mắt thành hai mắt thỏ rồi.

Thống thống khoái khoái khóc một trận, Dịch Vân Thục thấy thư sướng hơn, lau nước mắt, hỏi: "Đại tẩu, ngài cùng đại ca như thế nào lại đang ở Phúc Châu?"

Đông Dương liền ngắn gọn kể lại, nhưng cũng bỏ bớt nhiều, chỉ nói Dịch Vân Khanh gia nhập quân doanh trở về liền đón bọn họ ra khỏi động ôn tuyền, lão thái gia bọn họ hiện đều khỏe mạnh, hiện một nhà đang ở trên kinh thành, chuyện Dịch Vân Khanh hiện là cận thần của hoàng thượng, là tân nhậm tri phủ Phúc Châu thì chưa nói tới, đang định mở miệng giải thích y theo Dịch Vân Khanh đi nhậm chức, thì ngoài cửa liền có một nữ nhân ăn mặc tiên diễm chạy nhanh tới, thái độ ác liệt ngạo mạn chỉ thẳng vào Dịch Vân Thục.

"Phu nhân! Phu nhân xem chuyện tốt của mình kìa!" Nhìn Dịch Vân Thục lại chỉ vào Đông Dương, càng lạnh lùng nói: "Người này không biết thân thích ở đâu ra, lại dám đánh anh em vợ của tri huyện, giờ thì tri huyện tìm lão gia gây phiền toái, đem người trói lại rồi!"

Dịch Vân Thục cả kinh.

Đông Dương nhíu chặt mày.

Hai đại nha hoàn cũng là người cực kì bảo hộ chủ tử, liền đi lên đánh cho nữ nhân này phân không rõ phương hướng. Đại nha hoàn tuổi tác lớn hơn một chút liền lạnh lùng đá một cái thật mạnh, mắng: "Không biết sống chết gì đó, miệng sạch sẽ một chút, nếu không chết thế nào cũng không biết đâu!"

https://thuviensach.vn

Nữ nhân bị đánh oán hận nhìn Đông Dương lại nhìn ánh mắt thờ ơ của Dịch Vân Thục, trong tâm cười lạnh, đứng lên, hung tợn nói: “Các ngươi cứ chờ đó!” Liền không chút nào lưu luyến chạy ra ngoài.

Đông Dương nhìn về phía Dịch Vân Thục.

Dịch Vân Thục đau khổ cười: “Đây là tiểu nữ của bạn làm ăn với lão gia, điều kiện hợp tác là thú nữ nhi của hắn, lúc trước đối phương là muốn lão gia bỏ ta tái giá, nhưng lão gia kiên quyết không đồng ý, đối phương liền lui một bước nên lão gia đem vào nhà làm thiếp.” Vì chuyện này mà những người còn lại của Vương gia cũng thiếu chút nữa bức tử nàng, cũng may là nàng đã vượt qua được. “Tuy là thiếp, nhưng ở trong nhà này, cũng bình thê cũng không quá khác biệt, lời nàng nói mong đại tẩu…”

Đại nha hoàn đi theo bên cạnh đánh gãy lời Dịch Vân Thục, nhẹ nói: “Cô nãi nãi, nghe nói cô gia đang bị nha môn bắt, nô tỳ cảm thấy vẫn là ra ngoài cứu cô gia trước, những chuyện còn lại lát nói cũng không muộn.” Một vị thiếp thất nhỏ nhoi, một nữ nhân vội vàng phải đi làm thiếp nhà người ta sao xứng được chủ tử nhà nàng tha thứ?

Một nha hoàn cũng phối hợp tiến tới đỡ Đông Dương, nói: “Thiếu phu nhân, nô tì cảm thấy vẫn là nên ra ngoài xem thế nào, miễn cho tên nào không dài mắt làm bị thương cô gia.”

Đông Dương đứng lên.Y tuy diệu thấp không muốn phô trương thanh thế, nhưng cũng không thể chịu thiệt, những lúc có chuyện cũng không thể cứ vậy bỏ qua.

Dịch Vân Thục hồ nghi nhìn ba vị chủ tớ này, tạm thời không hiểu được một màn vừa rồi là ra sao.

Hai đại nha hoàn đem người thúc giục đi ra, một đoàn đuổi tới huyện nha, chứng kiến cảnh vị tri huyện đang đổi trắng thay đen mà cường ép Vương chưởng quỹ.

https://thuviensach.vn

Vương chưởng quỹ quỳ gối, mặt nghẹn đỏ bừng, một phần là vì tức giận Lưu gia đổi trắng thay đen, một phần khác lại tức việc Lưu gia cấu kết cùng tri huyện khinh người quá đáng! Cái gì mà giao tiền đặt cọc, bán cửa hàng? Hắn căn bản không có ý nghĩ muốn bán chứ nói gì tới chuyện thu tiền! Cái gì mà thu tiền xong, người ta đến hỏi khế thư thì lại sai người ra đánh? Đổi ý nói muốn thu thêm tiền? Nếu không phải là Lưu gia phái mấy tên du thủ du thực tới phá quấy, bọn họ sẽ động thủ trước sao?!

Quản gia để các gia đinh che chở cho Đông Dương cùng Dịch Vân Thục, xuyên qua đám dân chúng không liên quan nhưng chạy tới giúp vui này mà tiến vào huyện đường, đứng giữa nha môn sạch sẽ sáng lạn, đối diện với bốn chữ "công chính liêm minh', nếu vị tri huyện ngồi ở chỗ đó lộ ra phong thái nghiêm chỉnh công minh thay vì cái vẻ cả người đỏ bừng nồng đậm mùi rượu thì nha môn này sẽ tràn đầy cái không khí 'công chính liêm minh' kia.

Đông Dương nhìn vị tri huyện hồ đồ đang thẩm án kia mà nghẹn họng nhìn trân trối.

Hai đại nha hoàn cùng quản gia lẫn đám gia đinh trong nhà nhìn thấy mắt muốn vỡ ra, thực hận không thể đi lên mà đánh gãy hai chân hắn, còn muốn quang minh chính đại mà đạp lên cái bản mặt của hắn nữa.

Quản gia đánh mắt sang đại nha hoàn lớn tuổi hơn, nàng liền lập tức đứng ra cao giọng nói Lưu gia vu khống, sau lại quỳ bên cạnh Vương chưởng quỹ đang quỳ giữa đại đường, theo trình tự mà báo danh rồi đem mọi chuyện nói lại.

Ý của quản gia cùng đại nha hoàn là muốn đem chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, lúc sau thu thập Lưu gia cũng được, không cần ở trên công đường phân thắng bại, không ngờ rằng vị tri huyện này thật sự đã quỷ mê hồn, một chút cũng không tin lời đại nha hoàn có đầy đủ chứng cớ thuyết

https://thuviensach.vn

minh ngược lại còn để Lưu gia nói đại nha hoàn cùng Vương chưởng quỹ thông đồng làm bậy.

Chuyện này liền làm đại nha hoàn tức đến trợn mắt há hốc mồm. Nói thật ra, nàng sống cũng coi như là so với nữ tử bình thường cũng có nhiều kiến thức hơn, nhưng vị tri huyện kì ba này thật lần đầu mới thấy!

Chuyện Vương chưởng quỹ phải tới công đường bị nháo thành lớn, những người còn lại trong Vương gia cũng chạy tới, vừa nghe xong chuyện lập tức chạy tới công đường nói Vương chưởng quỹ không có làm gì sai, mà là thân thích của tức phụ hắn tự chủ làm vân vân này nọ, cường điệu là không có liên quan gì tới Vương chưởng quỹ, hết thảy sai đều là nữ nhân họ Dịch này cùng thân thích không rõ lai lịch kia của nàng!

Trong đầu tri huyện hiện lên một tin tức, nghe nói vị tri phủ mới tới cũng họ Dịch… Ý tưởng này chợt lóe khiến tâm hắn không yên, công đường lại càng náo nhiệt, nữ nhân vừa bị đại nha hoàn cũng dẫn người nhà chạy tới, quỳ trên công đường tố cáo Dịch Vân Thục ngược đãi nàng, dung túng thân thích hành hung nàng, vết thương trên mặt chính là chứng cớ.

Dịch Vân Thục tức tới cười lớn một tiếng.

Đông Dương bị những tiếng thì thầm nhao nhao này làm cho đau đầu.

Tri huyện hồ đồ nhìn theo tay nữ tử chỉ về phía Đông Dương, liền đập chìm mộc, quát: “Ngươi là ai? Còn không xưng tên!”

Đông Dương do dự đi tới, tới giữa đại đường liền đứng lại.

Tri huyện lại vỗ, hét lớn: “Lớn mật, thấy bản quan còn không quỳ?!”

Đông Dương nhíu mày, nếu là một vị tri huyện đứng đắn thẩm án theo đúng luật pháp, Đông Dương cũng sẽ quỳ, dù sao y cũng không có phẩm cấp, ở công đường quỳ cũng không phải là quỳ tri huyện hay thẩm quan mà

https://thuviensach.vn

là quỳ trước đại biểu luật pháp chính nghĩa cũng chính là đại biểu cho Hoàng thượng. Nhưng hiện đừng nói là đứng đắn mà chẳng khác nào một vở kịch trộn lẫn trắng đen,y mặc dù không có phẩm cấp nhưng cũng là tri phủ phu nhân, nếu quỳ xuống không chỉ là mặt mũi của y mà còn cả mặt mũi của Dịch Vân Khanh.

“Việc này là ô nhục quan phủ, tri huyện đại nhân phải tra xét thật rõ.”

Đông Dương tốt bụng khuyên bảo, tri huyện hồ đồ căn bản không thèm nghe vào tai, chỉ vào Đông Dương không quỳ là đang ô nhục thể diện của bản quan. Thiết mộc thiếu chút nữa là ném ra: “Người tới! Bắt hắn lại cho ta, đè hắn, bắt hắn quỳ xuống!”

Nha dịch đi lên, quản gia mang gia đinh xông tới: “Làm càn! Lui ra!” Gia đinh vẻ mặt hung hãn nhìn chằm chằm mấy tên nha dịch tiến tới, nếu dám nhúc nhích bọn họ liền động thủ.

Tri huyện tức đến mức làm bệnh gan tái pháp, thiết mộc ném ra ngoài, tuy không trúng ai nhưng lại vừa vặn rơi tới chân một người.Thấy thiết mộc ném không trúng người, tri huyện chỉ vào Đông Dương cùng những người liên can, giận dữ nói: “Các ngươi ngông cuồng mức này, tốt nhất là nên thành thật mà quỳ xuống cho bản quan, nếu không, hừ hừ.”

Người bị thiết mộc rơi mém trúng chân liền nhặt thiết mộc đại biểu cho công đường lên, nâng ánh mắt, khuôn mặt tuấn dật phi phàm làm cho những người xung quanh chú ý tới hắn nhìn tới phát ngốc. Dáng người phong thần tuấn tú từ trong đám người bước ra, đôi môi khẽ mở:

“’Hừ hừ’, ngươi định ‘hừ hừ’ như thế nào?”

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 61: Thu Thập Vị Tri Huyện Hồ Đồ

Đông Dương quay đầu, ánh mắt ngạc nhiên.

Dịch Vân Thục vẻ mặt kích động.

Thiếu phụ cùng nữ tử có mặt ở đó đều sắc mặt ửng đỏ.

Vị tri huyện hồ đồ đánh giá cao thấp một phen, rồi chỉ vào Dịch Vân Khanh nói: “Ngươi là ai? Có biết tự tiện xông vào công đường là bị phạt đánh không?” Cũng may là vị tri huyện này còn có chút thanh tỉnh, ít nhất cũng nhìn ra được Dịch Vân Khanh không phải là người dễ chọc nên không có nóng đầu mà xuất khẩu cuồng ngôn.

Đám nha dịch đi theo tri phủ đại nhân vừa mới chen vào được, nghe thấy vậy liền tức giận chỉ vào tri huyện: “Làm càn! Còn không mau tới hành lễ với tri phủ đại nhân?”

Tri phủ? Tri phủ Phúc Châu?!

Nha dịch đều đang mặc y phục quan sai không thể nào là giả được, dân chúng vây quanh xem náo nhiệt nhất thời nổ tung, tri huyện hồ đồ vội lăn xuống a dua chạy tới chào hỏi.

“Hạ quan không biết tri phủ đại nhân đại giá quang lâm, không thể tiếp đón từ xa, mong tri phủ đại nhân thứ tội.”

Lời không có nói sai, nhưng Dịch Vân Khanh cũng không tỏ thái độ gì. Ý cười không rõ mà nói: “Bản quan là có chuyện tư nên mới đi qua đây,

https://thuviensach.vn

không có ý kinh động tới tri huyện đại nhân.” Dịch Vân Khanh vốn là trên đường trở về, nghe nói Đông Dương đi dâng hương, trở về cũng sẽ qua đường này, ôm hi vọng là sẽ gặp nhau tại đây, không nghĩ lại gặp được chuyện này. Cái gì mà tri huyện hồ đồ thông đồng với Lưu gia đổi trắng thay đen, hãm hại người khác, rồi không may người đó lại chính là phu tế của đường muội đã mất tin tức từ lâu của hắn, hơn nữa, tên này còn dám bắt Đông Dương của hắn quỳ? Thật sự là phản rồi!

Tri huyện liền vội chắp tay nói không dám, nhanh chóng dùng tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán.

Dịch Vân Khanh xem như không phát hiện động tác này của tri huyện, hỏi: “Tri huyện đại nhân hiện là đang thẩm án gì vậy?”

Tri huyện lại càng mãnh liệt lau mồ hôi, chắp tay hành lễ rồi thuật lại vụ án sau khi đã đổi trắng thay đen, đến khi nhìn thấy ý cười quỷ dị trên mặt Dịch Vân Khanh thì thanh âm ngày càng nhỏ dần.

Khi thấy thanh âm của tri huyện đã nhỏ tới mức không còn nghe được, Dịch Vân Khanh cười dò xét, nói: “Tri huyện đại nhân, tại sao lại không nói nữa? Để bản quan hiểu án tử này một chút.” Dừng một chút, cấp Đông Dương ánh mắt an ủi, lại nhìn thấy ánh mắt kích động của Dịch Vân Thục xong lại nhìn Vương chưởng quỹ còn đang quỳ, còn có đại nha hoàn bên cạnh cùng ‘khổ chủ’ Lưu gia. “Tri huyện đại nhân thẩm án đã có kết quả, là phu nhân bản quan thông đồng với em rể bản quan lừa tiền Lưu gia sao? Rồi phu nhân bản quan sai gia đinh đánh Lưu gia công tử? Phu nhân bản quan cùng đường muội của bản quan ngược đãi Tiếu gia tiểu thư?”

Nghe xong, vị tri huyện này thấy rối loạn một phen, nhưng chỉ lát sau khi ý thức được ý tứ trong lời nói thì chân liền nhũn xuống, quỳ trên mặt đất thanh âm run rẩy: “… Hạ, hạ, hạ quan, đáng chết!” Hắn dù làm ông hoàng ở cái địa phương này, nhưng gặp phải vị tri phủ này, thật không đáng được so sánh!

https://thuviensach.vn

“Chính xác là đáng chết.” Dịch Vân Khanh lạnh giọng: “Bản quan từng nghe nói ngươi là quan phụ mẫu nhưng hành xử hồ đồ ra sao, nay được thấy quả danh bất hư truyền. Người đâu!”

Lập tức có nha dịch từ phủ dịch tiến lên.“Có thuộc hạ.”

“Giúp bản quan thay đổi quan phục. Án tử này, bản quan sẽ tự mình thẩm án!”

Tri phủ đứng lên phá án, toàn bộ công đường lập tức trật tự gọn ghẽ không ít. Đâu vào đấy kể lại vụ án, tra tìm chứng cớ, còn có những dân chúng ngày thường bị vị tri huyện hồ đồ này kết án oan, cùng những người hay bị Lưu gia ức hiếp đều lên tiếng, những chứng cứ này đủ để chứng minh tri huyện cùng Lưu gia cấu kết làm càn là thật. Án tử này cũng không cần phải điều tra nhiều, chứng cớ cũng đã vô cùng xác thực, Dịch Vân Khanh liền trực tiếp tước bỏ ô quan của vị tri huyện hồ đồ, hạ ngục cả nhà, gia tài sung công, chờ phán quyết cuối cùng của Hình bộ, Lưu gia tuy rằng kiêu ngạo nhưng ít ra cũng không đe dọa tới tính mạng của ai nên phán một nhà phải chuyển ra khỏi Phúc Châu, tài sản toàn bộ phải trả lại các khổ chủ.

Án tử này xử xong, Dịch Vân Khanh cũng tự mình viết thư xin lỗi dân chúng dán trên bảng bố cáo, nhận lỗi rằng hắn đương là quan tri phủ nhưng không hoàn thành trách nhiệm, để quan cấp dưới cấu kết với thương nhân ức hiếp dân chúng, cam đoan rằng sau này sẽ chú tâm giám sát quan viên hơn, cố gắng để không ai bị kết án sai.

Đừng xem nhẹ lá thư xin lỗi nho nhỏ này, sau này khi rời khỏi đây nó đã tạo ra tác dụng lớn tới mức ngay cả Dịch Vân Khanh cũng không nghĩ tới, không chỉ đề cao uy tín của hắn mà cũng làm cho dân chúng Phúc Châu hoàn toàn tín nhiệm hắn, khiến cho việc xây hải cảng của hắn một đường được thuận lợi.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh xử xong án liền thay đổi quan phục, đi vào hậu viện đón Đông Dương. Dịch Vân Thục tiến lên đón, hành lễ: “Tiểu muội kiến quá đại ca.”

“Ân.” Dịch Vân Khanh đánh giá Dịch Vân Thục, trừ bỏ ánh mắt sưng đỏ thì trông nàng có vẻ ổn, gật đầu nói: “Ngươi bình an vô sự, gia gia bọn họ trong kinh thành cũng cảm thấy vui mừng.”

“Đại ca…” Mắt Dịch Vân Thục lại đỏ lên.

“Được rồi, đều đã là nương, là chủ mẫu, nhưng thế nào lại không dưng lại khóc như vậy?

Dịch Vân Thục buồn cười dùng khăn ấn ấn khóe mắt: “Tiểu muội cho dù đã là nương là chủ mẫu, sau này cũng sẽ là nãi nãi rồi thành lão thái bà thì vẫn là muội muội của đại ca mà, ở trước mặt ca ca khóc nhè thì cũng đâu có gì mất mặt?”

Vương chưởng quỹ đi tới, cung kính thi lễ rồi nói: “Đa tạ đại ca. Hôm nay nếu như không có đại ca, khâm đệ sợ là không thể tránh bị đánh bản tử.”

“Không cần cảm tạ ta, công đạo tự tại lòng người, triều đình cũng sẽ không dung túng cấu kết với quan lại hồ đồ như vậy.” Nói tới đây liền dừng lại, cười liếc mắt nhìn Đông Dương nói: “Nếu thật sự muốn cảm tạ, thì nên cảm tạ đại tẩu của ngươi, nếu không phải hôm nay y đi dâng hương nên phải đi qua nơi này, ta cũng sẽ không hồi phủ bằng đường này.” Hắn vội vàng lo việc xây hải cảng, mấy việc ở những địa phương nhỏ như trấn hay thôn quê hắn đều giao lại cho thông phán phụ trách, rất ít hỏi đến, bất quá từ sự việc hôm nay, liền phải chú ý nhiều hơn tới việc giám sát quan viên.

Dịch Vân Thục cũng là cười nói: “Kia là đương nhiên.” Liền cùng Vương chưởng quỹ long trọng đối Đông Dương hành lễ nói lời cảm tạ.

https://thuviensach.vn

Đông Dương vội đỡ hai người dậy, trừng Dịch Vân Khanh hắn nhiều chuyện.

Dịch Vân Khanh cười, hắn thích muốn chết ánh mắt hờn giận trong một khắc kia của Đông Dương, trông vừa giống như là đang giận lại vừa giống như đang xấu hổ, trông cực kì đáng yêu.

Hai nhà hàn huyên chút nhàn thoại, quan sai trong phủ nói xe ngựa đã chuẩn bị tốt.

Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương đứng dậy lên xe ngựa, Dịch Vân Thục cùng Vương chưởng quỹ cố gắng lưu người lại không được đành tiễn tới tận cửa thành, xe đã đi thật xa rồi mới quay về nhà. Trước cửa nhà, toàn bộ người của Vương gia đều đang đứng đó đợi, ngay cả phụ mẫu của Vương chưởng quỹ cũng có mặt, đều a dua đi tới bồi lễ giải thích với Dịch Vân Thục.

Dịch Vân Thục cũng cung kính đáp lễ nhưng cũng một phen khách khí, đi vào tòa nhà lải nhải hai ba câu, người gác cổng đã tới nói vị di nương thiếp thất kia cùng phụ mẫu tới cửa giải thích.

Dịch Vân Thục đặt chén trà xuống, thản nhiên nói: “Để bọn họ vào đi.” Đem người chặn ở trước cửa khóc lớn, náo loạn sẽ khiến người ta chê cười, về phần vào cửa rồi xử lý thế nào thì đó chính là chuyện nhà của bọn họ.

Đương gia chủ mẫu là đường muội của tri phủ đương nhiệm, vị thế của tòa nhà này cũng như nước lên thì thuyền lên thôi.

Tiếu lão gia cùng chính thê đi vào trong nhà cũng thức thời, thái độ cực kì khiêm tốn, bắt Tiếu di nương vừa vào cửa liền phải quỳ gối trước mặt Dịch Vân Thục cầu xin tha thứ.

Dong dài giải thích một phen, Tiếu di nương hối hận khóc ướt hai cái khăn, Dịch Vân Thục mới thản nhiên quay đầu nhìn về phía phu quân nhà

https://thuviensach.vn

mình:”Lão gia. Tiếu di nương là thiếp thất của ngươi, ngươi xem việc này nên làm sao bây giờ?”

Vương chưởng quỹ kỳ thật cũng không thích vị Tiếu di nương này, lúc trước cưới vào cửa là bởi vì chân căn của hắn không vững cần có Tiếu lão gia trợ giúp nên mới bất đắc dĩ mà cưới nàng, cắn chặt răng quyết tâm không hưu thê thú người khác, không nghĩ vẫn bị cứng rắn mà phải rước vào cửa còn phải nâng lên thành thiếp thất. Nâng vào cửa được nửa năm thì cũng chưa có tin vui gì, lại nơi chốn gây chuyện khiến trong nhà không yên, hôm nay còn dám lên công đường tố cáo đại tẩu của đương gia chủ mẫu! Bất kính với trưởng bối chủ mẫu, đây là phạm vào bảy đạo làm vợ. Vương chưởng quỹ lạnh mặt, đối Tiếu lão gia nói: “Tiếu huynh, không phải Vương đệ ác độc, nhưng nữ tử này lại bất kính với chủ mẫu lại bất kính như vậy với trưởng bối thân thích, Vương gia thật không thể dung được nàng.” Ngụ ý chính là muốn hưu Tiếu di nương.

Tiếu lão gia lạnh ý, nhưng cũng không có cách nào gây khó dễ cho Vương chưởng quỹ, hắn cũng không quên Dịch Vân Thục đang ngồi ở kia chính là đường muội của tri phủ đương nhiệm. Lưu gia trước chỉ nịnh bợ tri huyện trước kia cũng đã thành nhất bá một thời, này lại là tri phủ tam phẩm, ngay cả Nhâm tri huyện cũng sợ không dám đắc tội! Huống chi hắn ở nơi này cũng chỉ là một thương nhân nho nhỏ. Thân sinh nữ tử bị hưu, không nói tới việc Tiếu gia nữ tử đều khó có được hôn sự tốt, mà việc đắc tội Vương gia này mà nói, khiến những người vội vàng muốn nịnh bợ Vương gia sẽ nhân đó mà đối phó Tiếu gia! Đến lúc đó, Tiếu gia còn có ngày yên tĩnh sao?! “Vương lão đệ, tam nương là được ngươi đường hoàng cưới về làm thiếp thất, không có công nhưng cũng có khổ, làm sai thì ngươi có thể phạt nàng mắng nàng, chủ mẫu đương gia có thể dạy dỗ, nhưng việc hưu nàng thì thỉnh Vương lão đệ xem lại phân tình nghĩa ngày xưa với Tiếu gia.” Ý của Tiếu lão gia chính là bỏ quên nữ tử nhà mình, chỉ cần không truyền ra ngoài thì đều nghe theo Vương gia xử lý, mặc kệ sinh tử.

https://thuviensach.vn

Tiếu di nương mềm nhũn quỳ trên mặt đất, ánh mắt không dám tin nổi nhìn phụ thân của nàng.

Vương chưởng quỹ lại càng nghiêm mặt, Dịch Vân Thục cũng nói chút cầu tình: “Lão gia, Tiếu di nương từ khi được gả vào đây cũng đã hầu hạ lão gia được nửa năm, nếu trực tiếp hưu nàng thì người ta lại nói lão gia bạc tình. Ngươi xem như này được không? Để cho Tiếu di nương đến ni cô am ở ngoài thành tu niệm để ăn năn và thay đổi triệt để, cũng nhân tiện thay Vương gia cầu phúc, chờ một năm rưỡi sau, tính tình thu liễm cùng với đã ăn năn thì lại đón trở về.”

Tiếu di nương vội vàng gật đầu, trong lòng thấy vui vẻ cho rằng chính mình đã tránh được một kiếp. Nhưng lại không biết lời nói này của Dịch Vân Thục chính là một bẫy rập, không nói tới xem nàng có thể trụ lại ni cô am kham khổ trong một năm rưỡi đó hay không, chỉ nói tới việc lòng yên tĩnh cùng sự ăn năn, cái này không là do Dịch Vân Thục đương gia chủ mẫu nói tới sao? Nếu nàng nói là chưa biết ăn năn cùng thay đổi tâm tính, thì ai dám đứng ra trước mặt nàng, tri phủ đường muội, mà cầu tình cho Tiếu di nương đây? Cho nên nói, không có đầu óc chính là không có đầu óc, cũng không biết là bản thân đang đi vào tử lộ!

Tiếu lão gia đương nhiên biết điều này, trong lòng cười khổ, cũng chỉ có thể trách hắn ngày thường dung túng làm hư nhi nữ, cứng rắn gả nàng vào Vương gia. Vào được Vương gia lại chết cũng không hối cải mà muốn giữ vị trí đương gia chủ mẫu, biến thành giờ đi vào tử lộ mà cũng không hay!

Không ai có ý kiến đương sự cũng nguyện ý, Dịch Vân Thục liền sai gia phó chuẩn bị xe ngựa, thừa dịp trời còn chưa tối đem Tiếu di nương tới ni cô am ngoại thành. Đi theo chính là nữ quản gia tâm phúc của nàng, còn mang tới ni cô am một trăm ngân tiền dầu vừng.

Sự tình trần ai lạc định, Tiếu lão gia cùng chính thê xấu hổ rời đi, Dịch Vân Thục lưu mọi người lại ăn bữa cơm rồi khách khách khí khí tiễn người

https://thuviensach.vn

trở về. Buổi tối nằm trên giường cùng Vương chưởng quỹ lăn qua lộn lại thế nào cũng không ngủ được.

Vương chưởng quỹ thấy, liền sai nha hoàn trực đêm ngoài cửa đi pha cho nàng chén trà an thần, khuyên nhủ: “Sáng mai liền lên đường tới phủ thành, ngươi nếu lại có thêm hai cái quầng thâm, tinh thần không được tốt, đại ca đại tẩu lại tưởng ta ngược đãi ngươi. Đến lúc đó, đại ca trách tội xuống, tùy tiện mấy bản tử cũng có thể lấy đi nửa cái mạng ta.”

Dịch Vân Thục tức giận đẩy người ra: “Di, đại ca của ta mới không có không phân tốt xấu như vậy.”

Bị đẩy tới bên giường bên kia, Vương chưởng quỹ liền cầu xin tha thứ, cười nói: “Đúng, đúng, đại ca xử án như thần.” Dịch Vân Thục làm bộ muốn đánh, Vương chưởng quỹ lại vội cầu xin tha, phu thê hai người cứ nháo như vậy tới khi nha hoàn mang trà tới.

Dịch Vân Thục được nha hoàn hầu hạ đứng dậy uống chén trà sau lại nằm lại lên giường, sau một lúc lâu, ảm đạm nói: “Cũng không biết phụ mẫu cùng ca ca tẩu tử của ta giờ ở đâu, có đang mạnh khỏe hay không nữa.”

“Đại ca là tri phủ, việc tìm người so với chúng ta khẳng định là dễ dàng hơn, ngươi cứ yên tâm chờ tin tức thôi.”

“Nói là nói như vậy, nhưng chỉ sợ cha mẹ ta đã… Đều do tên Thục vương chết tiệt đó, đang yên đang lành lại tạo cái gì phản nha. Tân đế đăng cơ, hắn vẫn là Vương gia, không phải vẫn là cả đời vinh hoa phú quý sao?”

“Lòng tham không đáy, là một Vương gia đứng trên trăm triệu người, sao lại nguyện đứng dưới một người? Suy nghĩ của họ, tiểu dân chúng ta như thế nào có thể hiểu được.”

https://thuviensach.vn

Uống trà an thần Dịch Vân Thục liền có điểm buồn ngủ, ngáp một cái rồi híp híp mắt.

Vương chưởng quỹ nhìn thấy liền đắp lại chăn cho nàng, nhắm mắt lại trong chốc lát cũng ngủ theo.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng hẳn, toàn gia đều đã thức dậy, Dịch Vân Thục đỡ hai đứa nhỏ lên xe ngựa, Vương chưởng quỹ đánh xe, cùng hai nha hoàn lên đường.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 62

Thời điểm đến được phủ thành vẫn còn sớm, Vương chưởng quỹ liền tìm một gian trà lâu để nghỉ chân, nhân tiện hỏi thăm nơi ở của tri phủ đại nhân.

Điếm tiểu nhị cũng tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn, hàn huyên một chút nhàn sự về tri phủ tân nhậm, cuối cùng hỏi: “Khách quan đây là muốn đi bái kiến tri phủ đại nhân sao?”

1.Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn: không biết thì sẽ không nói, nếu biết sẽ nói hết toàn bộ

Vương chưởng quỹ chỉ cười ha ha cho có lệ.

Điếm tiểu nhị cũng không nghĩ nhiều, rót thêm trà cho toàn gia rồi nói: “Khách quan nếu đi bái kiến tri phủ đại nhân để cầu tình, kia tiểu nhân liền khuyên khách quan một câu đừng bỏ phí tâm tư. Tân nhậm tri phủ nhậm chức ba tháng, trừ bỏ đi làm công sự trên nha môn, những người muốn từ hậu viện tiến tới cầu tình, đều không có ai làm được cả.”

Dịch Vân Thục nghe xong, cười hỏi: “Hậu viện của tri phủ đại nhân sao nghe như thiết dũng (lồng thép) vậy?”

“Kia thật đúng là thiết dũng.Vị phu nhân này không biết, tân nhậm tri phủ có một nam thê, nghe nói thân thể không tốt cho nên xin miễn hết thảy khách bái phỏng. Muốn từ hậu viện đi làm thân nha, một đám đều bị từ chối. Các vị biết Tạ gia bên thành Đông chứ? Chính là thủ phú tại Phúc Châu này.Thủ phú Tạ phu nhân đã đưa tới ba tờ bái thiếp, mà bóng dáng

https://thuviensach.vn

của tri phủ phu nhân vẫn chưa được thấy.”Nói xong liền nhìn quanh bốn phía xem có ai không rồi nói: “Hiện tại trong thành đều đang lưu truyền lời đồn rằng nam thê của tri phủ đại nhân là một tuyệt thế mỹ nhân, tri phủ đại nhân hay ghen nên ngăn không cho bất luận kẻ nào gặp.”

Dịch Vân Thục nghe xong bị sặc trà.

Vương chưởng quỹ vội vàng cho điếm tiểu nhị chút tiền thưởng tiễn người đi, quay đầu lại vỗ vỗ lưng nàng, miệng trách cứ: “Đã là người lớn rồi, ngay cả uống một ngụm trà cũng bị sặc.”

Nếu không phải hoàn cảnh không thích hợp, Dịch Vân Thục thật muốn cười đến thiên hôn địa ám. Vội dùng khăn tay giấu đi nụ cười trên khóe miệng nói: “Thật muốn nhìn thấy biểu tình của đại tẩu khi nghe được lời đồn này.”

Vương chưởng quỹ cũng hết cách với nàng: “Việc này cũng đừng nói với đại tẩu, nếu đại tẩu tức giận, đại ca sẽ đau lòng tới chết mất.”

Xua tay tỏ vẻ tự mình cũng biết đạo lý. Chê cười này trong lòng mình biết là tốt rồi, nếu nói ra khiến Đông Dương tức giận, nhìn trình độ sủng nịnh như bảo bối của Dịch Vân Khanh thì chắc chắn sẽ thu thập nàng cho mà coi.

Một nhà nghỉ ngơi đủ, theo lời nói của điếm tiểu nhị đi tới hậu viện phủ nha. Vương chưởng quỹ đưa thiếp mời cho thủ vệ, hai người cũng là người thông minh, nhìn người trước cửa xe ngựa hành lễ: “Ngài chính là cô gia?”

Vương chưởng quỹ gật đầu.

Hai tiểu tư thu thiếp mời, nói: “Hôm qua Thiếu phu nhân đã phân phó qua rằng cô gia cùng cô nãi nãi sẽ đến, cố ý dặn dò không cần phải thông tri.”

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Thục mang hai nhi tử đi tới, nghe vậy, hé miệng cười.

Hai tiểu tư vội vàng khom người chào.”Kiến quá cô nãi nãi,cùng hai vị tiểu thiếu gia.” Thấy Dịch Vân Thục đưa tới hà bao tiền thưởng, hai tiểu tư đều kinh hoàng xua tay: “Không được, không được, cô nãi nãi làm như vậy chính là làm khó nô tài.”

Quản sự tiến đến, thấy thế cười nói: “Cầm đi, cô nãi nãi cùng cô gia lần đầu tiên cấp tiền thưởng thì nhận lấy. Bất quá chỉ một lần thôi, lần sau không được lấy lý do này nữa.”Nói xong, chào hỏi Dịch Vân Thục hai người, cũng tiếp đón hai vị tiểu thiếu gia.

Vương chưởng quỹ cùng quản gia vội khách khí một phen.Một hàng đi vào, Đông Dương ra khỏi phòng nghênh đón, hai tiểu nhân thấy liền hành đại lễ.

Đông Dương vội đỡ dậy, lại cho hà bao.

Dịch Vân Thục cười nói: “Đại tẩu, đừng cho hai đứa nhỏ nữa, gặp mặt hai lần không cấp hà bao lại cấp đồ vật, làm cho tiểu muội ngượng ngùng.”

Đông Dương nghe xong cười.

Nói chuyện phiếm đến giữa trưa, Dịch Vân Khanh bớt thời giờ cùng ăn bữa cơm với mọi người, sau giờ ngọ lại hồi nha môn xử lý công vụ, buổi chiều Đông Dương tự mình xuống bếp, hai nhà vây làm một bàn ăn đến náo nhiệt tưng bừng.

Dịch Vân Thục không biết rằng, trong lúc bọn họ ngủ lại ăn cơm tại đây, tin tức “hậu viện tri phủ đại nhân bị khai phá” đã giống như cơn lốc mà lan truyền toàn bộ Phúc Châu chờ đợi bọn họ như thế nào nịnh hót, nịnh bợ cùng lấy lòng.Việcnày lược quá, không đề cập tới.

https://thuviensach.vn

Đảo mắt thu đi đông qua xuân tới, hải cảng Phúc Châu dưới sự giám sát của Dịch Vân Khanh đã được an bài xong, cuối cùng sau một năm mười bảy ngày đã có thể xây dựng tại đây, đều bá cao cao dựng thẳng lên, còn có đình thuyền đầu ngựa chằng chịt. Mỗi một tảng đá mỗi một khối tấm ván gỗ cũng có thể nói đều là kiệt tác mà mấy trăm thậm chí hơn một ngàn người dốc hết tâm huyết tạo ra.

Ngày ấy, Hoàng thượng phái khâm sai đại diện cho hoàng thượng tham dự nghi thức khai cảng, sau còn dựng lên cự thạch điêu khắc do chính hoàng thượng đề tự, đặt tên cho hải cảng.

Ngày ấy, dân chúng hoan hô vang trời, phi thường náo nhiệt.

Ngày ấy, từ trong lục sử đến hơn ba mươi chiến thuyền, thương thuyền, đem hải cảng biến thành Bất Dạ Thành.

Ngày ấy, dân chúng cùng ngư dân vùng duyên hải Phúc Châu thấy được hy vọng.

Hải cảng được xây dựng cùng đất liền thông thương, Dịch Vân Khanh chỉ dám nghỉ ngơi một chút rồi lại vùi đầu vào xây dựng vùng giao thương, tạo ra đội thương thuyền lớn có thể vững vàng chống lại biển rộng sóng gió, các thuyền viên dù trên biển rộng cũng sẽ không bị mất phương hướng, bước đầu tham gia các tuyến thương trên biển cùng tiêu thụ thương phẩm, có thể từ từ bảo đảm an toàn cho các thương thuyền chống lại hải tặc, tất cả đều cần Dịch Vân Khanh tự mình giám sát cùng kiểm tra. Một thời gian bận việc, hiệu quả cũng rõ rệt, chỉ cần bốn tháng liền thành đệ nhất thương thuyền, Dịch Vân Khanh tự mình nhập vải vóc, tơ lụa, đồ sứ, hương liệu trên ba mươi chiến thuyền và thương thuyền nhập cảng.

Trong ba tháng chờ đợi đó, không biết có bao nhiêu người không ngủ được. Ba tháng rồi lại tới hai lăm ngày, thương thuyền đang đi trên biển đột nhiên biến sắc mặt khi bị hải tặc tập kích, tổng cộng trở về chỉ có hai mươi

https://thuviensach.vn

một chiếc, chín thuyền còn lại không chìm thì cũng bị hải tặc phá hư không thể tái dùng lại được còn có một thuyền trực tiếp bị hải tặc cướp đi. Trong hai mươi mốt chiếc thuyền trở về có mười chiếc là sinh ý sau giao dịch với bên ngoài, năm chiếc là chở nước uống cùng lương thực, hai chiếc chỉ để chờ người, còn lại bốn chiếc thì ở đáy thuyền, trong kho hàng chính là kim tử!

Là kim tử vàng óng sáng loáng! Toàn bộ mười lăm hòm đều là kim tử vàng óng được xếp chỉnh tề, đem Ngự sử được triều đình cử xuống giám sát dọa choáng.

Quan ngự sử là lão quan viên tam phẩm từ Hình bộ cử xuống, lần này xuống chính là muốn cho hắn người có kinh nghiệm hơn mười năm ở hộ bộ xuống đây giám sát. Phải nói rằng mấy lão nhân gia đều cổ hủ, hắn không quen nhìn Dịch Vân Khanh tuổi trẻ đường làm quan mở rộng lại được giao trọng trách xây dựng hải cảng, cũng không quen nhìn tốc độ thăng quan tiến chức của Dịch Vân Khanh, xuống tới Phúc Châu cũng không nhúng tay hỗ trợ việc gì, chỉ ngồi đó chờ thương thuyền trở về. Ba tháng qua tin tức về thương thuyền hoàn toàn không có, lão Ngự Sử liền ê ẩm viết phong tấu chương gửi về triều đình, ngầm chỉ trích Dịch Vân Khanh chuẩn bị không đủ lại tham công để thương thuyền rời bến, tạo thành tổn thất không thể vãn hồi.

Nhưng hiện tại, lão ngự sử khóc không ra nước mắt nhìn những thùng vàng trước mặt, mới quá mười lăm ngày thôi, nhưng chiết tử của hắn cũng đã gửi đi, làm thế nào có thể bắt trở về?

Dịch Vân Khanh cũng không quan tâm tới lão ngự sử đang rối rắm, chắp tay một cái nói: “Làm phiền ngự sử đại nhân kiểm kê lại chỗ hoàng kim này, nếu có việc xin cứ phân phó.”

Lão Ngự Sử cười gượng chắp tay đáp lễ. Hắn có thể tưởng tượng được sau khi trở về hắn sẽ bị hoàng thượng mắng cho cẩu huyết lâm đầu!

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh không rảnh để quan tâm tới tại sao lão ngự sử lại xấu hổ, hắn còn phải vội lo liệu nhiều chuyện quan trọng hơn nhiều. Sinh ý từ mười thương thuyền từ bên ngoài cần phải phân loại, phần nào thì phải đưa trở lại kinh thành làm cống phẩm, phần nào cần phải bán cho thương nhân để kiếm được phần lợi lớn nhất, còn phải nghe người phụ trách hải trình thuận lại toàn bộ đường đi, sau lại thương nghị với đội hộ vệ xem còn yếu ở phần nào, còn phải giải quyết bồi thường cho các thuyền viên bị thương, rồi tạo thuyền, ngoài ra còn phải nghe ý kiến từ người phụ trách mậu dịch với hải ngoại bao gồm sản phẩm nào thì được người bên đó hoan nghênh, rồi loại hàng nào còn đang phải đang cân nhắc kĩ lưỡng. Chưa hết, sau khi nghe xong toàn bộ còn phải viết một tấu chương tổng kết thật dày để gửi về triều đình.Việcnày so với giai đoạn chuẩn bị lúc trước cũng không thể khinh suất. Hơn nữa, lần đầu tiên mà thương thuyền lại thu về một khoản lời lớn như vậy, truyền tới kinh thành chỉ sợ không ai có thể làm lơ được, đến lúc đó quay đầu đi theo hắn chỉ sợ sẽ nhiều tới mức khiến người ta đau đầu.

Dù Dịch Vân Khanh có nhiều việc đến mức khiến bản thân chịu quá nhiều áp lực thì mỗi ngày vẫn trôi qua. Nửa năm, sáu tháng trời, Dịch Vân Khanh cứng rắn chạy đôn chạy đáo khắp nơi, tổ chức thêm một thương thuyền rời bến.Lần này có khoảng bốn mươi chiến thuyền, nhưng lần này không chở nhiều vải vóc, hương liệu giá rẻ như trước mà lần này đã chất lượng hơn nhiều.

Vì cam đoan lần này thương thuyền sẽ an toàn đến được nước bạn, Dịch Vân Khanh liền mang theo vài tùy tùng, gạt triều đình, tiền trảm hậu tấu mà ngụy trang thành một thương nhân đi cùng thương đội ra khơi.

Chu Lễ ở nơi kinh thành thu được tấu chương cũng đã là chuyện của một tháng sau, việc cũng đã rồi, lúc ấy liền tức đến mức quăng luôn cả tấu chương, dọa sợ những thái giám cung nữ đang có mặt lúc đó, run rẩy trực tiếp quỳ tới sáng hôm sau vẫn chưa dám đứng lên.

https://thuviensach.vn

Thiên tử không nghe lời thuật lại, đây là cổ thánh danh ngôn. Chính là Dịch Vân Khanh có lý do của hắn, thông qua lời thuật lại của người khác về quốc gia đó cũng chỉ có thể như cưỡi ngựa xem hoa, chỉ có thể để chính hắn tận mắt nhìn thấy mới có thể xác định được quốc gia này có tiềm lực như hắn nghĩ hay không.

Hỏi Dịch Vân Khanh có mang theo Đông Dương không, hắn lúc trước cũng do dự thật lâu, cuối cùng vẫn là không mang người theo. Thứ nhất là sợ Đông Dương không thích ứng được, dù sao thì cũng mất gần ba tháng ngồi ngốc ở trên thuyền, nghĩ tới đã thấy toàn thân đau nhức, thứ hai là sợ nguy hiểm: trên biển tùy thời đều có thể sẽ có bão lớn như dã thú bắt lấy con mồi, còn có hải tặc giết người không ghê tay, thứ ba cũng là sợ chính hắn sẽ phân tâm.

Trước khi đi một ngày, Đông Dương đem thịt cá khô do chính tay y làm mang lên thương thuyền, buổi chiều lại tự mình xuống bếp đem Dịch Vân Khanh nhét no căng, đợi đến khi về phòng còn chủ động cởi xiêm y khiến Dịch Vân Khanh lăn qua lộn lại cho đã nghiện.

“Đại thiếu gia…” Sáng sớm Đông Dương cố gắng chống đỡ thân thể đau nhức mà đưa Dịch Vân Khanh tới hải cảng, dù có buồn vì Dịch Vân Khanh không mang y theo, nhưng cũng biết bản thân ở lại mới là tốt nhất. Tay chỉnh lý lại y phục hắn, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Đại thiếu gia an toàn trở về ta liền sửa miệng…”

Nếu không phải tai Dịch Vân Khanh tốt, hắn cơ hồ ngỡ là gió to quá khiến hắn bị lỗi giác, vội kéo người tới xác nhận: “Đông Dương có thể giữ lời không?”

Đỏ bừng mặt, gật đầu. Nhân tiện tránh tay hắn, trách hắn tại trước mặt mọi người mà lại động tay chân.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh cũng sẽ không để y tránh được, ngược lại còn tiến tới gần hơn, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được mà hỏi y: “Vậy trước gọi thử một lần để ta nghe một chút.”

Đông Dương không chịu. Danh tự vô cùng thân thiết thế này, dù chỉ có hai người thì y cũng không thể gọi ra được, huống chi là có nhiều người như vậy trơ mắt đứng nghe đâu.

Dịch Vân Khanh buông tay, thở dài: “Ai, nguyên lai Đông Dương không phải thật tâm muốn gọi tên ta, ta đây lần này… Đông Dương mới vừa nói cái gì? Ta không có nghe rõ, lặp lại lần nữa?”

Đối mặt với Dịch Vân Khanh đang tỏ vẻ như không nghe thấy mà cố ý dán sát vào, Đông Dương xấu hổ hận không thể chui xuống đất.

Dịch Vân Khanh mặc kệ cứng rắn không tha, lỗ tai đã dán tới bên miệng Đông Dương.

Đông Dương cắn môi, từ kẽ răng bật nhẹ ra hai chữ: “… Vân… Khanh…”

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 63: Tuyệt Xử Phùng Sinh

Dịch Vân Khanh bị một tiếng này của Đông Dương làm cho chấn kinh, cũng không thể trách hắn kích động, thật sự nhiều năm như vậy đã qua, Đông Dương gọi tên của hắn không quá được mười đầu ngón tay. Thành thân được gần mười năm, vậy nói cách khác mỗi năm chỉ được gọi như vậy một lần, có thể sánh bằng Chức nữ gặp Ngưu lang rồi!

"Ta sẽ an toàn trở về, đến lúc đó nếu ngươi trong ba tháng ta đi mà gầy mất cân nào, thì ta sẽ nói cho ngươi xem. Biết không?". Bàn tay nhéo nhéo mặt Đông Dương, gần hai năm dùng dược ngọc bảo dưỡng mà khí sắc đã trở nên hồng nhuận, xúc cảm trên tay thật là tốt.

Quai hàm bị nắm tới biến dạng, Đông Dương tức giận mà đẩy tay hắn ra.

Từ trên thuyền vang lên tiếng kèn thúc giục mọi người, Dịch Vân Khanh quay lại nhìn, huých nhẹ Đông Dương: "Về nhà phải tiếp tục ăn uống tẩm bổ, buồn thì đi tìm Vân Thục tán gẫu chút nhàn thoại, bình thường thấy nhàm chán thì xuất môn đi dạo một chút, nhưng phải để quản gia mang theo thị vệ, biết chưa? Ba tháng, chín mươi ngày nữa là ta có thể trở về, nếu để ta biết được ngươi không hảo hảo chiếu cố bản thân hoặc bị bệnh, ta đây có mang về ngoạn ý đặc biệt nào cũng không cho ngươi!"

Đông Dương bĩu môi.

Dịch Vân Khanh giận lại nắm lấy quai hàm y, hung tợn nói: "Chính là ta trở về ngươi lại dám cho ta leo cây thử xem. Nghe không?"

"…"

https://thuviensach.vn

“Ân?”

“… Nghe được…”

Biểu tình hung tợn lập tức thay đổi: “Lúc này mới ngoan.” Nói xong liền nhanh chóng mà dán tới hôn lên khóe miệng y, thừa dịp người còn ngơ ngẩn chưa sinh khí liền nhanh chóng xoay người lên thuyền.

Đông Dương giật mình, đưa mắt nhìn chung quanh thấy không ai chú ý mới nhẹ nhàng thở ra. Nâng mắt lên, thấy hình bóng tuấn dật của người nọ đang đứng ở mũi thuyền nhìn mình, theo thương thuyền đi xa mà mơ hồ dần.

“Thiếu phu nhân…”

Đông Dương hoàn hồn lên xe ngựa, nhấc lên sa liêm nhìn về phía biển xa không còn bóng dáng người kia, sau một lúc lâu mới buông mành: “… Đi, hồi phủ.”

Chuyện Dịch Vân Khanh rời bến là gạt Dịch Vân Thục, thứ nhất là chuyện này phải giữ bí mật, thứ hai cũng sợ Dịch Vân Thục đang mang thai sáu tháng lại lo lắng dẫn tới động thai khí. Nhưng chung quy thì sau đó hai tháng Dịch Vân Thục cũng biết được, cả kinh liền động thai khí, đem Vương chưởng quỹ bị dọa sợ tới mặt mũi trắng bệch.

Đông Dương biết được vội chạy đến, đi cùng còn có đại phu nổi danh nhất trong phủ thành.

Sau khi ổn định thai khí, Dịch Vân Thục vẫn là tức giận khó tiêu, đối Đông Dương rống giận: “Đại tẩu! Đại ca hồ nháo sao tẩu cũng theo người hồ nháo chứ? Đại ca là tri phủ Phúc Châu, nào có vị tri phủ nào đi theo thương thuyền bán dạo chứ?! Không nói tới những nguy hiểm trên biển, chỉ riêng việc đại ca thân là tri phủ mà chưa có mệnh lệnh từ triều đình đã dám rời bỏ cương vị đã là một tội lớn, mặc kệ có công hay không đều sẽ bị

https://thuviensach.vn

giáng chức! Trời cao hoàng đế xa, đại ca lại không ở, hoàng thượng lại tin lời đàm tiếu của đám quan lại, giáng tội khi quân, như vậy là sẽ mất đầu!”

Một hơi rống giận này khiến cho Dịch Vân Thục hô hấp không thông, Vương chưởng quỹ sợ hãi, vội chạy tới giúp nàng thuận khí. Dịch Vân thục giận dữ đẩy ra: “Ngươi cũng gạt ta phải không?”

Lúc này cho dù là có gạt nàng thì có cho Vương chưởng quỹ cái gan lớn như trời cũng không dám nói có, trong đầu nhanh nghĩ ra một ý: “Không, ta thật sự không biết. Hôm qua ta mới nghe tin, hôm nay đang muốn đi tìm đại tẩu để hỏi lại, thì nghe nha hoàn báo ngươi biết chuyện nên động thai khí.”

Đông Dương một thân cứng ngắc, y đến không phải là vì sinh khí mà muốn xem Dịch Vân Thục đang có cái bụng bầu to bằng quả bí đỏ kia, rất sợ rằng nàng tức giận lại phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Đại nha hoàn cũng thông minh, một đám đi lên đưa thuốc cùng canh thuận khí.

Dịch Vân Thục cũng biết hiện tại sinh khí chỉ là chuyện vô bổ, nhưng thân mình đang mang thai nên tính tình táo bạo, nhưng nghe thấy chuyện lớn như vậy mà lại gạt nàng lại liền tức giận. Nếu nàng biết được, cho dù người đã lên thuyền thì nàng cũng phải đem người buộc trở về!… Nghĩ tới, tâm can nàng lại càng đau.

Đông Dương nói với quản sự một câu, rồi rời phòng ở.

Hai đại nha hoàn vỗ vỗ trái tim bé nhỏ, bộ dáng đã bị quá mức kinh hãi, cẩn thận nói: “… Thực nhìn không ra cô nãi nãi ngày thường dịu ngoan nhu thuận, lúc tức giận tính tình táo bạo như vậy, thật dọa người.”

Đông Dương cũng khiếp sợ, ngay cả cơm trưa cũng không dám ăn mà vội vã lên xe ngựa trở về phủ thành.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Thục nguôi giận, nghe tin Đông Dương đã ra về lại thiếu điều đốt hỏa lần nữa, Vương chưởng quỹ thấy vậy lại nhanh chân chạy tới khuyên giải, khiến Dịch Vân Thục tức cười: "Thật là, đại tẩu cũng không phải là sợ việc này khiến người ta đàm tiếu, y là sợ ta lại thấy y liền tức giận động thai khí." Ngẫm lại lại thấy hỏa khí bốc lên: "Nhưng chuyện này lại nhằm mắt làm ngơ, không thể nóng nảy sao?" Nhớ tới chuyện này lại vội hỏi: " Việc này phải giấu kín, không thể để gia gia nãi nãi bọn họ ở kinh thành biết được, bọn họ đều đã có tuổi, nếu có chuyện gì xảy ra, chúng ta ở xa không thể làm gì được."

Vương chưởng quỹ nghĩ nghĩ: "Nếu vậy thì ngày mai ta đi phủ thành cùng quản sự thương lượng, trước phái người tới kinh thành báo bình an. Việc đại ca rời bến, trong kinh thành khẳng định cũng nhận được tin, việc này phải cùng gia gia bọn họ thông khí, nhân tiện tham thính tin tức." Vương chưởng quỹ đối với chuyện hải thị cũng có tham gia, cũng rất rõ ràng lời lãi từ hải thị nhiều như nào, khiến bao nhiêu người thèm nhỏ dãi mà Dịch Vân Khanh lại cự tuyệt bao nhiêu người.

Việc tạm thời rời khỏi cương vị đã được truyền tới kinh thành, khẳng định sẽ bị người có dụng ý lấy đó làm cớ, nếu lập được công an toàn trở về thì hoàn hảo nếu tổn thất quá nặng, vậy thì những quý huân thế gia đã từng bị cự tuyệt dùng một hơi nước bọt đem người chết đuối!

Nghe vậy, Dịch Vân Thục lắc đầu: "Đại ca rời bến khẳng định đã suy nghĩ kĩ lưỡng, dựa vào tâm kế làm người của đại ca khẳng định đã âm thầm chuẩn bị chu toàn đường lui. Ngươi mạo muội phái người đi kinh thành tham tin tức, sợ sẽ đả thảo kinh xà, thứ hai cũng sợ bị người lợi dụng lộng xảo thành chuyên." Nghĩ nghĩ nói: "Quản sự cũng có thể sẽ phái người trở về kinh thành, cứ như vậy đi, ngươi chọn lấy một người thông minh ổn trọng, tới kinh thành cũng chỉ quan tâm tới thân thể sức khỏe của bốn vị lão nhân, thời điểm mấu chốt biết cách an ủi bọn họ, vạn lần không được để họ

https://thuviensach.vn

bị thương tổn, chuyện còn lại đều không cần quản, cũng không được cùng ngoại nhân nói bất cứ cái gì về chuyện này.”

Vương chưởng quỹ đã ghi nhớ.Đỡ Dịch Vân Thục nằm xuống, rồi ngồi bên cạnh bồi nàng.

Bà bầu tám tháng nằm thế nào cũng không thoải mái, Dịch Vân Thục chỉ có thể nằm nghiêng người.“Chờ đại ca trở về, việc này ta cùng hắn không để yên! Không nghĩ đại tẩu, cũng không nghĩ tới bốn vị lão nhân trong kinh, lần này đại ca trở về, ta thế nào cũng phải lên kinh thành một chuyến cáo trạng hắn với bốn vị lão nhân, không ăn gậy sẽ không nhớ lâu được!”

Cáo trạng Dịch Vân Khanh?Vương chưởng quỹ đổ mồ hôi lạnh, xem ra, lần này Dịch Vân Thục đã thực sự sinh khí.

Tin tức Dịch Vân Khanh tạm rời cương vị công tác truyền tới kinh thành liền khiến cho nhiều người chú ý, ám thiên ám địa trình tấu chương chỉ trích làm cho những vị quan lớn đau đầu, bất quá tấu chương đòi định tội hắn vẫn chưa có cái nào được đệ lên. Dù sao ai cũng biết quốc khố đang trống rỗng, phần lớn cũng đang ngóng trông chuyện hải vụ của Dịch Vân Khanh kiếm ra tiền để lấp vào quốc khố, dù người an toàn trở về lại buôn bán có lời, thì Dịch Vân Khanh cũng không thể bị tránh khỏi trách phạt.

Cho nên, trong kinh quý huân đang chờ, ngay cả hoàng đế Chu Lễ cũng đang chờ.

Ba tháng cũng đã gần qua, Đông Dương trực tiếp chuyển tới phụ cận hải cảng ở, ngay cả Dịch Vân Thục cũng nhịn không được mà mang theo cái bụng to tới đây, mỗi ngày ba bốn lượt qua hỏi, mỗi lần hỏi đều thất vọng ra về,mỗi lần tâm can lại càng đau thêm, ngay cả Vương chưởng quỹ còn trẻ đầu cũng đã bạc.

Đông Dương cũng giận, một bên sợ Dịch Vân Thục khó sinh, một bên sợ Dịch Vân Khanh phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, lo lắng quá nhiều

https://thuviensach.vn

khiến cho khí sắc cũng kém đi vài phần.

Biển rộng tựa như một cự thú hung mãnh khổng lồ, hỉ nộ vô thường, một khắc trước còn đang sóng yên biển lặng mà dông tố đã kéo tới, giờ ngọ ngày hôm đó rõ ràng là trời nắng đẹp, nhưng sau giờ ngọ gió biển lại dồn dập thổi đến, chạng vạng gió càng thổi lớn, càng về sau lại càng thổi mạnh. Gió, mưa, sấm, sét đều có khiến cho không khí giống như ngày tận thế.

Đông Dương có chút lo lắng, đứa nhỏ trong bụng Dịch Vân Thục dường như muốn vô giúp vui mà rộn ràng đòi chui ra, Vương chưởng quỹ càng hoang mang lo sợ, cũng may Đông Dương sớm đã thỉnh đại phu cùng bà đỡ ở lại trong nhà, chuẩn bị đầy đủ nên cũng không hắn bó tay không biện pháp.

Những tai họa không hay ho đều ở bên nhau, đứa nhỏ dù muốn sinh, cũng là khó sinh. Đại phu cùng bà đỡ đầu đầy mồ hôi lạnh, nhân sâm tục mệnh cũng đưa vào trong phòng nhưng mỗi lần đi ra đều là từng chậu huyết thủy.

Vương chưởng quỹ bị hù tới sắc mặt xanh trắng.

Đông Dương tinh thần cũng căng thẳng, chỉ sợ họa vô đơn chí, vì ngọn hải đăng để chỉ dẫn thuyền trên biển lại bị gió thổi ngã.“Có thể sửa được không?”Nếu lúc trời đang mưa bão như này lại không có hải đăng dẫn đường, thương thuyền khẳng định sẽ không có biện pháp phân rõ phương hướng.Bị mất phương hướng khi trên biển là điều vô cùng nguy hiểm.

“Đang suy nghĩ biện pháp.”

“Vô luận như thế nào cũng phải đem hải đăng sửa xong. Trước khi hải đăng sửa xong, Lưu quản sự mang theo thi vệ trong phủ đi lên trên núi tìm biện pháp dấy lên đống lửa, thông tri cho thông phán đến từng nhà dân kêu họ đăng đèn lên, càng cao càng sáng càng tốt! Thông phán đại nhân có hỏi lý do thì nói là do ta nói, có hậu quả gì thì ta sẽ chịu trách nhiệm!” Đông

https://thuviensach.vn

Dương bị bức nóng nảy, sai thông phán phái người tới từng nhà yêu cầu thắp đèn, nếu như đến tai người khác đều sẽ bị cho là đang nhiễu dân. Quan lại khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội này, định tội hắn không nghiêm quản nhân gia, nhưng trên biển thực sự có thương thuyền đang trở về thì sao? Đông Dương thật sự không dám tưởng tượng nữa.

Ở trên đỉnh núi, gian nan dấy lên được một đống lửa, toàn bộ nhà dân ở gần hải cảng đều thắp đền, một ngọn, mười ngọn, trăm ngọn đèn so với đêm đen mưa gió như này có thể là mỏng manh, nhưng đồng thời thắp lên như này thật có chút khiến người ta khiếp sợ.

Trong khi bách tính còn đang oán giận, thì bọn họ lại không biết đại thương thuyền trên biển khi nhìn thấy những điểm tinh quang này thì vô cùng kích động, vì đó chính là phương hướng về nhà, là hy vọng sống của bọn họ!

Mãn đà, quẹo phải!

Mãn đà, quẹo phải!!

Mãn đà, quẹo phải!!!

Một tiếng rống to khàn khàn lần lượt rơi vào tai những người phía sau, trong lúc tuyệt vọng lại tìm được hi vọng khiến cho một đám thuyền viên vốn đang kiệt sức lập tức được tăng thêm sức mạnh!

Mãn đà quẹo phải! Đó là phương hướng về nhà của bọn họ!!

Dịch Vân Khanh nhìn phía xa xa dấy lên từng ngọn đèn, cũng có chút kích động, tay nắm thành thuyền cũng bị dùng sức đến trắng bệch, người khác có lẽ nghĩ hắn đang cố gắng đứng vững, chỉ có chính hắn mới biết đó là vì hắn khẩn trương.

https://thuviensach.vn

Người phụ trách hộ tống đội tàu đi tới, chà xát khuôn mặt đầy nước mưa, vui vẻ nói: “Mặc kệ là người nào khiến cho dân chúng phải thắp đèn lên, lão tử cũng phải tìm bằng được, đối với người đó khấu đầu ba cái. Mụ nội nó, thật đúng lúc!” Nghĩ tới hậu quả những ngọn đèn chỉ thắp lên chậm nửa canh giờ nữa thôi, vị đại hán thân cao bảy thước này cũng nhịn không được mà trong lòng phát run.

Dịch Vân Khanh cười nói: “Thời điểm đó nhớ gọi cả bản quan, bản quan cũng muốn hảo hảo cám ơn người này.”

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 64: Bình An

Không biết là ai nhìn thấy trên biển xuất hiện ngọn đèn dầu, một truyền mười, mười truyền trăm, còi hiệu trên bến tàu cũng được kéo vang, hải cảng trong đêm đen như bị người đột nhiên đánh thức, cường tráng nam đinh trong nhà không cần người gọi liền tự tới bến tàu hỗ trợ. Nữ nhân trong nhà cũng không nhàn rỗi, một đám nấu từng bát canh gừng nồng đậm cùng lương khô đều được chuẩn bị sẵn chờ nam nhân trở về khư hàn đỡ đói.

Đông Dương cũng bị tiếng còi hiệu hấp dẫn, không để ý mưa to chạy ra ngoài, thiếu chút nữa đụng phải tiểu tư báo tin vừa chạy trở về.

Tiểu tư cũng bất chấp lễ nghi, trực tiếp vui vẻ nói: “Thiếu phu nhân, quay về rồi, thương thuyền đã trở lại rồi!”

Vương chưởng quỹ ở trong phòng nghe thấy thế, cường ngạnh đẩy nha đầu đang canh cửa phòng sinh, vọt vào trong, cầm lấy tay đổ đầy mồ hôi của Dịch Vân Thục nói: “Nghe được không? Thục nhi nghe thấy không? Đại ca đã trở lại, thương thuyền đã về rồi.Thục nhi, ngươi nghe thấy không?”

Dịch Vân Thục tinh thần hoảng hốt sa sút mấy ngày nay nghe thấy vậy, cố gắng giữ vững tinh thần, há miệng thở dốc, thanh âm mỏng manh: “… Đã về? Ngươi không gạt ta chứ?”

Người ta thường nói nam nhân đổ máu không đổ lệ, nhưng lần này Vương chưởng quỹ đã muốn quên cái gì mà mặt mũi nam tử hán đại trượng phu, vụng về dùng tay áo lau đi nước mắt, gật đầu: “Không lừa ngươi,

https://thuviensach.vn

không lừa ngươi, ngươi nghe được tiếng còi đang vang thật lớn ở bến tàu kia không? Đó là quan sai đang tụ tập dân chúng đến bến tàu hỗ trợ đó."

"… Trở về là tốt rồi… Trở về là tốt rồi…" Thân dưới vẫn còn rất đau, Dịch Vân Thục không biết lấy đâu ra khí lực, mạnh mẽ dùng sức, một tiếng khóc của trẻ nhỏ vang vọng cất lên.

Mới đi được không xa, Đông Dương nghe được tiếng khóc, ngạc nhiên quay đầu lại.

Hai đại nha hoàn đang che dù cho Đông Dương cũng vui vẻ tột cùng: "Thiếu phu nhân, ngài nghe thấy không? Cô nãi nãi đã sinh rồi!"

Tiểu tư đi theo bên cạnh vui vẻ, luôn miệng nhắc tới Bồ Tát phù hộ, kì thật hắn cũng đã quên hắn trước nay không có tin phật.

Mưa to vẫn đang rơi, hải cảng tuy có thể tránh gió nhưng nước biển đánh vào thân thuyền khiến cho thuyền không thể buộc vào nhau được, lúc này chỉ có thể thuần túy dùng sức người.Dây kéo thuyền to bằng cả cánh tay, một đầu đưa cho dân chúng trên bờ, đầu còn lại thì buộc ở thuyền, theo tiếng hét khàn khàn của người chỉ huy, dùng sức, kéo dây, đứng vững, lại dùng sức, kéo dây, đứng vững, cho đến khi hơn năm mươi thương thuyền được kéo an toàn vào bờ.

Dịch Vân Khanh đi ra, nói với thông phán: "An bài người túc trực, kiếm đại phu cùng chuẩn bị dược liệu tốt cho nhóm thuyền viên. Còn có cho người đi chuẩn bị hai tòa trạch thoải mái, yên ắng.Sứ thần của Tamna quốc và Triều Tiên cùng đoàn thương thuyền đang trong đội tàu rồi."

Thông phán trừng lớn mắt, lắp bắp nói: "….Sứ sứ sứ thần?!"

"Đến từ nước Tamna quốc là thái tử cùng tướng quốc, từ Triều Tiên là công chúa cùng quốc cữu," khi nói chuyện thì hai đội nhân mã ăn mặc trang phục kì lạ cũng từ hai chiếc thuyền gần bến tàu đi xuống, nam cao lớn

https://thuviensach.vn

nữ tử quần áo có chút hở hang, nhìn thấy nữ tử mặc trang phục lộ ra da thịt khiến cho dân chúng hán tử xung quanh không thể không biết xấu hổ mà dời tầm mắt.

*Tamna quốc hay nước Tamna: là quốc gia cai trị đảo Jeju trước khi nó sát nhập vào HQ (xem them ở)

*Tướng quốc:Tướngở đây là chức quantướngcầm đầu cả trăm quan. ◎ Như:tể tướng,thừa tướng,tướng quốchay

*Quốc cữu: anh hay em trai của nữ hoàng hay hoàng hậu

Dịch Vân Khanh đi ra nghênh đón, trang phục rồi ngoại văn khiến thông phán hai mắt vựng hoa, nhưng cũng may bên ngoài cũng không để lộ sự khiếp sợ hay quá tò mò khiến triều đình mất thể diện. Đúng tình đạt lễ đem người hộ tống tới tòa trạch đã được chuẩn bị xong, lại để cho người am hiểu ngoại văn thay hắn biểu đạt sự mến khách, lúc sau mới xoay người vội rời đi.

Đông Dương đứng ở chỗ cao, xuyên qua đám người nhìn thấy Dịch Vân Khanh, mặc dù trời đêm tối đen, chỉ có ánh sáng mỏng manh từ cây đuốc, nhưng y vẫn nhìn thấy.

Tiểu tư nha hoàn vẫn còn đang rướn cổ lên nhìn.

Chỉ cần thấy người an toàn, Đông Dương cũng thấy yên tâm. Quay lại nói với tiểu tư: “Ngươi ở đây đợi đại thiếu gia.”

Hai đại nha hoàn hồ nghi: “Thiếu phu nhân, ngài không đợi?”

Lắc đầu.”Nơi này chỉ sợ cả đêm cũng không xong.” Mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên khí sắc như thế nào y cũng tự biết rõ, nếu bị nam nhân phát hiện y đứng ở đình lý hứng gió lại dính mưa, vậy việc đầu tiên khi trở về chắc chắn là sẽ thu thập y. Cuối cùng Đông Dương còn dặn

https://thuviensach.vn

dò tiểu tư cùng nha hoàn: “Vạn lần không cần nói cho đại thiếu gia biết ta đã tới, cứ nói là ta vẫn luôn ở nhà chờ.”

Trở về nhà, Đông Dương thay đổi xiêm y sạch sẽ, định tới xem Dịch Vân Thục, thì chạm phải Vương chưởng quỹ đang muốn xuất môn.

Vương chưởng quỹ sợ run lên vội hỏi: “Đại tẩu có thấy đại ca?”

Gật đầu: “Gặp được, đại thiếu gia đang bận xử lý chuyện đội tàu, nhất thời chưa thể về được. Vân Thục cùng đứa nhỏ sao rồi? Đã để cho đại phu xem mạch chưa?”

“Dạ, đại phu đã cho Thục nhi uống thuốc nay cũng vừa mới ngủ, đứa nhỏ ăn no cũng đã ngủ rồi. Đại phu nói nữ nhân sinh con cũng giống như vừa đi dạo quanh quỷ môn quan vậy, đều phải xem lão thiên gia có cao hứng hay không. Bà đỡ cũng nói nếu đụng phải gia đình bình thường, may mắn thì bảo hộ được một người, bất hạnh thì chỉ sợ cả hai đều không giữ được, cũng may đại tẩu cho nhân sâm giúp điếu mệnh cho Thục nhi. Vừa rồi Thục nhi cũng dặn dò ta nếu gặp đại tẩu phải hảo hảo cảm tạ, nếu không có đại tẩu, chỉ sợ một nhà chúng ta không được đầy đủ.” Nói xong, Vương chưởng quỹ khom người thật sâu trước Đông Dương. Trong lòng thật tâm cảm kích Đông Dương, nếu không phải Đông Dương dùng nhân sâm trân quý cứu mệnh cho Dịch Vân Thục, cho dù may mắn bảo hộ được một người thì đối với toàn gia vẫn là một đả kích trầm trọng.

Đông Dương vội đỡ lấy, nói: “Nói cảm tạ, tạ ơn này thật quá khách sáo. Vân Thục với người đều gọi ta một tiếng đại tẩu, đứa nhỏ sinh ra sau này cũng gọi ta một tiếng tiểu cữu cữu, mặc kệ là dùng dược liệu trân quý thế nào để cho mẫu tử bình an thì đều đáng giá.” Đem người nâng dậy hỏi: “Đại phu khai dược có thiếu cái gì không?”

“Không thiếu, đều đã có đủ. Đại phu cũng nói chỉ cần sống qua cửa này về sau điều dưỡng là được. Bất quá cũng có nói về sau sợ không thể lại

https://thuviensach.vn

mang thai.” Vương chưởng quỹ sờ sờ đầu, nếu là nam nhân khác, vừa nghe tức phụ không thể mang thai chỉ sợ trong lòng sẽ mất hứng, nhưng Vương chưởng quỹ trải qua một đêm kinh hách này, hận không thể mong Dịch Vân Thục đừng sinh đứa bé này. Một đêm mất đi nửa cái mạng, lại đến một lần nữa thật không thể chịu được. “Thục nhi đã sinh cho ta ba đích tử, như vậy là đủ rồi.”

Đông Dương đáp lại ngay: “Là nam hài tử? Nhưng ta thấy ý tử của Vân Thục là nàng muốn có nữ hài tử nha.”

Vương chưởng quỹ gãi đầu nói: “Loại sự tình này sao có thể chọn được? Quan tâm ba nhi tử là đủ rồi, nếu thật sự muốn có nữ hài tử, thì sau này để lão đại sớm thành thân một chút, đem tức phụ yêu thương như đích nữ là được.”

Nha hoàn cũng bà đỡ cúi đầu buồn cười, đích nữ cùng tức phụ sao giống nhau được? Ở trong mắt người ta, đích nữ là bảo bối còn tức phụ chỉ là cỏ dại.

“Đại ca còn đang ở bến tàu sao?Vậy ta đi nhìn xem có cái gì giúp đỡ được không?”

Thấy Vương chưởng quỹ kiên trì Đông Dương cũng không ngăn cản nhiều, căn dặn tiểu tư chú ý an toàn, để cho quản sự mang theo đám nha hoàn đi nghỉ chút, bản thân cũng liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Y cho là chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt thì ngày hôm sau khí sắc hồng hào có thể làm cho Dịch Vân khanh bớt giận, nhưng chẳng ngờ Vương chưởng quỹ chạy tới, hai ba câu đã vô ý mà đem Đông Dương đi bán. Thậm chí là bán không còn một mảnh, khiến tiểu tư đi theo bên cạnh hận không thể giơ chân đạp hắn một cái, chỉ còn biết trơ mắt đứng nhìn.

Dịch Vân Khanh nghe xong, ý vị thâm trường cười cười. Không nghe lời coi như xong, còn dám bằng mặt không bằng lòng, đã thế còn nói dối, chờ!

https://thuviensach.vn

Trở về thu thập ngươi!

Cả đêm loạn thu thập tàn cuộc, sáng sớm hôm sau Dịch Vân Khanh cuối cùng cũng có thể trở về nhà nghỉ ngơi. Nha hoàn vội vàng mang nước ấm tới, hầu hạ tắm rửa thay xiêm y sạch sẽ, hai tùy tùng thông minh mang cháo nóng từ phòng bếp bưng tới. Dịch Vân Khanh một hơi giải quyết xong bát cháo, lau miệng, vào trong phòng, nhẹ nhàng xốc chăn lên nằm xuống cạnh Đông Dương. Nhìn gương mặt, hơi thở quen thuộc, tâm lo lắng suốt ba tháng qua lúc này mới buông xuống được, nhịn không được mà lại gần hôn lên môi y rồi cẩn thận đem người ôm vào trong lòng, lúc này mới an tâm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hai người đều đã vài ngày không ngủ đủ giấc, nay được yên tâm, lúc tỉnh dậy đã qua giờ cơm trưa thật lâu rồi.

Đông Dương tỉnh trước, chính là không dám động đậy, sợ đánh thức người đang ôm lấy y. Nhắm mắt lại, lại qua gần nửa canh giờ mới thấy Dịch Vân Khanh tỉnh.

"… Đã sớm tỉnh?" Gần ba tháng bị gió biển thổi lại trải qua đêm mưa to hôm qua, giọng nói của Dịch Vân Khanh đều đã khàn khàn.

Đông Dương đứng dậy rót nước,ngẫm lại, lại đem cả ấm trà tới.

Dịch Vân Khanh cười hạ, không khách khí liền uống ba chén nước mới thấy cổ họng thoải mái. Ý bảo Đông Dương đem bình chén thả xuống, nắm lấy tay y, thanh âm khàn khàn nói: "Ngày hôm qua, là ngươi sai thông phán đến từng nhà dân yêu cầu từng nhà đều phải thắp đèn sao? Hải đăng bị hỏng cũng là ngươi sai quản sự lên núi nhóm lên đống lửa?" Thấy y gật đầu, nhẹ giọng nói: "Ngươi lại cứu ta một lần nữa. Cũng cứu tất cả mọi người trong đội tàu, rất nhiều người đều muốn đích thân tới cám ơn ngươi."

Nếu không có Đông Dương sai quản gia lên núi nhóm lửa, lại yêu cầu dân chúng thắp đèn, lại không có hải đăng dẫn đường, Dịch Vân Khanh

https://thuviensach.vn

cùng đội tàu chắc chắn trong bão táp mà bị mất phương hướng, với tình hình bão táp ác liệt như vậy lại mất phương hướng, vậy nhất định là thập tử nhất sinh!

"Ta chỉ là, làm những gì phải làm…"

Dịch Vân Khanh nghe xong không cười nữa, nhìn người trong lòng, nghiến răng nói: "Đây là chuyện phải làm, vậy còn chuyện phải làm kia đâu? Không nghe lời, gầy đi hai vòng, mưa gió còn chạy tới bến tàu, bằng mặt mà không bằng lòng, đã vậy còn nói dối, lời ta nói là gió thổi bên tai sao?"

Đông Dương cấm ngữ, ánh mắt kinh ngạc tựa như đang hỏi "làm sao ngươi biết.".

"Nếu không muốn người biết, thì đừng làm.Thật là, càng ngày càng lớn gan mà." Bàn tay nhanh chóng ở trên cái mông ai đó đánh một cái, ác thanh nói: "Nói, còn dám như thế nữa hay không?"

Đau thì không đau, nhưng đã lớn như vậy còn bị đánh mông, điều này thật đáng xấu hổ khiến Đông Dương vài ngày đều không dám gặp người: "… Ta chỉ là lo lắng cho ngươi…"

"Còn dám tranh luận phải không?" Lại thêm một cái nữa: "Lo lắng cho ta thì sai tiểu tư cùng quản gia đi một chuyến không được sao? Không nên chính mình chạy tới nơi gió lạnh như thế kia, thân thể chính mình thế nào lại không biết? Hơn nữa còn nói tiểu tư nha hoàn gạt ta, thật sự là hư mà!"

Bị đánh khiến tính nết Đông Dương biến mất hết, buồn buồn chui vào chăn muốn trốn.

Dịch Vân Khanh nhìn thấy, cơn giận cũng tiêu tan không ít, nghĩ tới ba tháng rời đi bặt vô âm tín, Dịch Vân Thục lại khó sinh, trong lòng Đông Dương cũng không chịu nổi, tuy rằng không nghe lời chăm sóc tốt cho thân

https://thuviensach.vn

thể, nhưng xét đến cùng cũng là vì hắn. Suy nghĩ tới đó liền mềm lòng, lại gần hống y nửa ngày cũng không chuyển biến tốt.Một trận lửa nóng ma xát xuống dưới, bảo đảm cái tính tình gì cũng mất hết.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 65: Hồi Kinh

Tin tức đội tàu an toàn trở về đã được khoái mã truyền tới kinh thành, Chu Lễ biết tin vội phái Ngự sử tới Phúc Châu, một là hộ tống sứ thần lên kinh; hai là áp tải vật tư của thương thuyền, ba là tuyên chỉ lệnh Dịch Vân Khanh hồi kinh.

Trước là khẩu dụ, sau lại là thánh chỉ, cũng may Dịch Vân Khanh đã sớm có chuẩn bị nên cũng không đến mức luống cuống tay chân, hàng hóa của thương thuyền được kiểm kê không sai biệt lắm, những việc tiếp theo cũng đã được lên kế hoạch, dặn dò thông phán chú ý tới chuyện này rồi liền lên đường hồi kinh.

Một đường đi đều được quan phủ các địa phương hỗ trợ, cho nên hành trình so với dự tính được rút ngắn đôi chút.

Trước ngày lập đông một ngày, Đông Dương nhận ra bản thân đã cách xa kinh thành cũng đã được hơn hai năm. Y vẫn còn nhớ rõ, hai năm trước Dịch Khiêm hai mắt đẫm lệ theo chân tiễn họ ra khỏi cửa thành, hình ảnh lưu luyến ấy giống như mới chỉ diễn ra hôm qua thôi. “Sau khi vào đông thì cửa thành sẽ đóng sớm nên bảo quản gia đi nhanh lên một chút.”

Sau khi vào thành liền một mạch chạy thẳng tới Dịch trạch.

Trong nhà, lão thái gia, lão phu nhân cùng đại lão gia và Dư thị đang dùng cơm chiều, Tiền quản gia chạy tới báo tin vui, tứ lão nhân lập tức buông bát đũa xuống. Lão phu nhân được Dư thị nâng dậy, vừa vui mừng vừa oán trách: “Đứa nhỏ này nhất định là lại lo lắng mà gấp gáp trở về, cũng không thèm để ý tới thân thể của mình.” Nghĩ tới trễ như vậy mới trở

https://thuviensach.vn

về khẳng định vừa mệt vừa đói, lão phu nhân vội kéo Dư thị: “Mau, lão đại tức phụ, kêu trù phòng nhanh chuẩn bị cơm canh nóng, phái hai nha hoàn thông minh cùng quản sự tới viện của Đông Dương nhìn xem có phải thu thập thêm gì không, cần nhất chính là chuẩn bị chút lò sưởi, để phòng ở không bị lạnh như băng.”

Đồng dạng lão thái gia đang được đại lão gia nâng dậy tiếu a a sờ sờ chòm râu trắng, cười nói: “Những điều này đều là thứ yếu, quan trọng chính là phái người tới thư trai đem Khiêm nhi đón trở về.”

“Đúng rồi, mấy ngày nay Khiêm nhi ngày nào cũng nhắc tới, nói gần hai năm rồi không được gặp Đông Dương.”Lão phu nhân cười phụ họa, dù không phải thân sinh nhưng cảm tình giữa Đông Dương cùng Dịch Khiêm còn hơn cả thân sinh.

Dư thị cười, ứng lời.

Mọi người vừa mới ngồi lại vào chỗ của mình, thì sương mành đã được xốc lên.

Đông Dương bước vào trong phòng, nha hoàn vừa dứt lời truyền đạt đã quỳ xuống hành đại lễ.

Lão phu nhân vội đưa tay nâng y đứng lên, Dư thị xuống khỏi nhuyễn tháp tự mình giúp đỡ, giọng hơi trách cứ: “Ngươi, đứa nhỏ này.” Nói xong liền để Đông Dương ngồi vào ghế.

Lão thái gia cao thấp đánh giá khí sắc Đông Dương, âm thầm gật đầu.

Đại lão gia hỏi: “Vân Khanh lúc nào thì vào cung?”

“Sáng mai cùng sứ tần hai nước cùng nhau vào cung, bất quá nghe ý tứ của đại thiếu gia thì có rất nhiều công vụ cần nói với Hoàng Thượng, chỉ sợ

https://thuviensach.vn

buổi chiều mới có thể trở về.” Hắn là sáng sớm đã bắt đầu chạy về kinh thành, bằng không cũng sợ là phải lưu lại một đêm ở dịch trạm ngoài thành.

Lão phu nhân nghe xong, vui mừng gật đầu: “Chỉ cần bình an trở về là tốt, muộn một chút cũng không sao.” Ở thời gian mà Dịch Vân Khanh rời bến, toàn gia ở lại kinh thành đều phải lo lắng đề phòng, rất sợ phát sinh chuyện bất trắc ngoài ý muốn nào, nghe được tin tức mấy ngày nay, lão phu nhân cũng chưa thể ngủ ngon giấc.

Lải nhải một trận, nha hoàn một lần nữa chuẩn bị xong cơm nóng canh ngọt, mọi người lại cùng nhau dọn bữa, quản sự liền báo đã đón được Dịch Khiêm từ thư trai về tới đây.

Đông Dương lập tức có điểm ngồi không yên, lão phu nhân cùng Dư thị đối diện mỉm cười, xua tay cười nói: “Đi đi. Từ khi biết các ngươi về, Khiêm nhi mỗi ngày đều phải phái người trở về hỏi hai ba lần, ngay cả thư đều đọc không nổi nữa.”

Đông Dương cười mỉm, đứng dậy đi ra khỏi phòng nghênh đón.

Dư thị cười nhìn Đông Dương vội vàng ra ngoài, cùng lão phu nhân cười nói: “Nếu để người không biết chuyện nhìn thấy, còn tưởng rằng y mới là thân sinh đâu.”

Lão phu nhân cũng cười: “Còn không phải sao, ngày xưa Khiêm nhi đối chúng ta đều bày bộ dáng tiểu đại nhân, nhưng chỉ đối Đông Dương mới giống một đứa nhỏ.”

Lão thái gia nghe xong trêu ghẹo lão phu nhân, cười nói: “Là ta già rồi hay cái mũi hỏng rồi? Sao ta lại nghe được một cỗ chua chua ở đây?”

Lão phu nhân trừng lão thái gia.

Dư thị cùng đại lão gia cúi đầu cười khẽ.

https://thuviensach.vn

Còn ở ngoài phòng, thanh âm vui mừng của Dịch Khiêm truyền tới. Xốc mành vào cửa trước chào hỏi tứ lão nhân, sau đó nhanh chóng cùng Đông Dương ngồi lại bàn ăn, ăn cơm, ăn cơm, nhưng hai mắt cứ chăm chú nhìn Đông Dương.

Tứ lão nhìn thấy trong lòng cười thầm, sau khi ăn xong thì nhanh chóng để Đông Dương đi nghỉ ngơi. Lão thái gia lại có ý chơi xấu, bắt Dịch Khiêm ở lại trong phòng hỏi han chuyện học hành, đem Dịch Khiêm gấp tới mức vò đầu bứt tai.

Lão phu nhân nhìn thấy, mắng lại lão thái gia: “Còn nói là ta chua, chỉ sợ người chua nhất chính là lão đầu tử ngươi nha!”

Dịch Khiêm thừa dịp, nhanh như chớp chạy đi.

Lão thái gia tức giận thổi râu trừng mắt.”Tiểu tử này, hai năm nay đều quên sạch.”

Lão phu nhân âm thầm xem thường, được nha hoàn giúp đỡ đi tắm rửa nghỉ ngơi.

Không nói tới Dịch Khiêm chạy về viện của Đông Dương tán gẫu những chuyện gì, ngày thứ hai Dịch Vân Khanh liền hộ tống sứ thần vào kinh, để Hoàng Thượng an bài người tiếp đón, sau liền bị Chu Lễ trực tiếp gọi tới thư phòng. Người khác đều cho rằng Dịch Vân Khanh là đi lĩnh thưởng, chỉ có Dịch Vân Khanh hắn hiểu rõ, này là đi nghe mắng tức giận.

Chu Lễ nghẹn gần ba tháng giờ phát ra chính là nổi trận lôi đình.

Dịch Vân Khanh gì cũng không nói, vừa thấy Chu Lễ vào thư phòng cho hạ nhân đứng ngoài đợi, liền vén vạt áo quan phục quỳ xuống, tùy ý để Chu Lễ mắng tới cẩu huyết lâm đầu.

https://thuviensach.vn

Chu Lễ mắng đến mệt, lại thấy Dịch Vân Khanh quỳ gối, bộ dáng thành thật kia liền không nóng giận nổi nữa. Đặt chén trà xuống liếc mắt, lành lạnh nói: “Nội quyến quản không được ngươi, vậy trẫm liền ban thưởng cho ngươi một vị quý thê có thể quản được ngươi a…”

Chu Lễ còn chưa nói xong, Dịch Vân Khanh cúi rạp người thỉnh tội: “Thần tội đáng chết vạn lần, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.”

“…” Chu Lễ một hơi tức giận giấu ở trong lòng. Thật lâu sau, nhếch lên mí mắt, mở miệng: “Đứng lên đi.”

Nếu là người khác, nghe Chu Lễ nói như vậy hẳn sẽ khiêm nhường vài câu như “Vi thần không dám” hay “Hoàng thượng thứ tội”, nghe thì có thoải mái nhưng chỉ toàn giả dối. Cho nên Dịch Vân Khanh liền thẳng thắn đứng lên.

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Chu Lễ lại một hơi tức giận giấu ở trong lòng.”… Đừng cao hứng quá sớm, trẫm còn không có tính toán khinh địch như vậy mà tha cho ngươi.”

Trong ngự thư phòng diễn ra màn gì ngoại nhân không thể biết được, nhưng chuyện này cũng không tổn hại được sự coi trọng Dịch Vân Khanh từ các quý gia trong kinh, ai cũng đều biết Dịch gia có người như vậy thì chỉ sợ sự khởi phục là có hi vọng.

Quả thật chúng nhân đoán không sai, ngày thứ hai lầm triều, Chu Lễ chính mình ngự ngôn chứng minh chuyện Dịch Vân Khanh rời bến là được hắn đồng ý, mặt ngoài là cùng đi giao bán với thương thuyền, nhưng thực chất là đi sứ các nước, trao đổi hiệp định mậu dịch, trao đổi hàng hóa. Hai vị đi theo là sứ thần của hai nước chính là minh chứng.

Chu Lễ nói như vậy khiến cho việc Dịch Vân Khanh tự ý rời khỏi cương vị công tác là không có tội, như vậy lần rời bến này là chỉ có công mà

https://thuviensach.vn

không có tội, Dịch Vân Khanh từ tứ phẩm lên thành quan viên hộ bộ tam phẩm là hoàn toàn danh chính ngôn thuận.

Có người có ý kiến, Chu Lễ lành lạnh mở miệng; "Dịch ái khanh mang theo không đủ một phần ba số tiền đi Phúc Châu xây cái hải cảng, hai năm lại có thể mang lại hiệu quả như vậy thật khiến trẫm vô cùng vui mừng. Nhờ có phúc của Dịch ái khanh, trẫm cuối cùng cũng không phải làm vị hoàng đế bần cùng nha, cũng không cần phát sầu với chuyện bổng lộc của các vị ái khanh ở đây, rốt cục có thể trải qua một năm giàu có." Ngụ ý chính là, bổng lộc các ngươi còn muốn từ bỏ sao?

Từ xưa đến nay, chỉ có Chu Lễ ở thời điểm lâm triều, khi các văn võ bá quan tề tựu đông đủ mà nói rõ mình là một "hoàng đế bần cùng", mà cũng chỉ có Chu Lễ mới lấy đủ loại bổng lộc của quan viên mà uy hiếp tất cả quan viên.

Văn võ bá quan bị vị Hoàng Thượng độc nhất vô nhị này làm cho khóc không ra nước mắt, hỏi vì sao còn không kháng nghị? Dám sao? Ai dám? Ngay cả hoàng đế còn khóc than chẳng lẽ ngươi lại đi dõng dạc tuyên bố không cần bổng lộc tiếp tục phản đối sao? Trừ phi đầu không còn muốn ở trên cổ a.

Cho nên, Dịch Vân Khanh danh chính ngôn thuận được thăng lên làm quan tam phẩm, nhậm chức vị quan trọng ở hộ bộ.

Từ xưa đến nay tốc độ thăng quan tiến chức của Dịch Vân Khanh không phải là chưa từng có, nhưng xét trong vòng hai mươi năm trở về đây, tuyệt đối là chưa có ai. Các quý huân gia tộc kinh ngạc nhảy dựng không nói, ngay cả Dịch lão thái gia cũng giật nảy mình, trong lòng có chút không thể tin được, cứ thế tới nửa đêm vẫn chưa thể nghỉ ngơi.

Lão phu nhân nhìn, hỏi: "Lão gia, ngươi đây là làm sao?"

https://thuviensach.vn

Lão thái gia thở dài, ngồi dậy tựa vào gối đầu, lo lắng nói: “Tốc độ thăng quan của Khanh nhi có điểm quá nhanh. Hoàng Thượng muốn dùng Khanh nhi để đối phó với các thế gia, nhưng nhanh như vậy chỉ sợ sẽ khiến cho các quý huân thế gia kháng nghị, dục tốc bất đạt, sự cực tất phản, quá mức tốt đẹp ngược lại sẽ không tốt.”

Lão phu nhân ngược lại, lại nghĩ rất đơn giản, hỏi: “Lão gia nghĩ Hoàng Thượng là một kẻ hồ đồ sao?”

“Không phải, Hoàng Thượng so với Tiên Hoàng cũng có tham vọng, càng có tiếng tốt, lại càng biết cách dùng người thiện, là một vị vua khó có được tài trí mưu lược kiệt xuất.” Lão thái gia ở ru rú trong nhà nhưng mọi sự vẫn là nhìn thấu. Trước đây khi tiên hoàng bị bệnh nặng lại dám ly khai kinh thành đi đánh Thát Đát, rồi lại dám bí mật hồi kinh đăng cơ, còn danh chính ngôn thuận xóa bỏ tội danh lưu đày của Dịch gia, mỗi việc đều chứng minh được Chu Lễ là một vị vua anh minh!

“Lão gia nghĩ Khanh nhi là một người hồ đồ?”

“… Không, Khanh nhi là một người có tham vọng có nghị lực cũng có tính nhẫn nại.” Dưới sự chèn ép của nhị thúc mà nghỉ ngơi dưỡng sức cùng tạo ra một phần sản nghiệp không sai biệt lắm, trong hoàn cảnh lưu đày gian khổ cũng không buông tha ý chí trong lòng, dám liều mạng, dám tranh, dám đoạt.Không thể không nói, hắn tự hào về tôn tử của mình.

Lão phu nhân lại hỏi: “Lão gia nghĩ thế gia quý huân dám tạo phản sao?”

“… Hiện giờ thái bình thịnh thế dân chúng an cư lạc nghiệp, các phiên vương cũng an phận thủ thường, lại không lời đồn đại quấy nhiễu dân tâm, ai có thể tạo phản được?”

“Lão gia nghĩ thế gia quý huân cầm giữ nhiều quyền của lắm sao?”

https://thuviensach.vn

“… Áp chế thế gia quý huân là chuyện mà từng vị hoàng đế đều phải làm, cũng là tất nhiên.”

Nghe vậy lão phu nhân đánh cái ngáp.”Hoàng thượng không phải người hồ đồ, Khanh nhi cũng không phải ngốc, thế gia quý huân cũng không có can đảm tìm đường chết, áp chế lại là chuyện tất nhiên, lão gia là lo lắng cái gì?”

Lão thái gia là do nghĩ nhiều nên liền nhất thời không minh bạc, thế gia quý huân dù quyền lực có sâu tới đâu, liệu có thể so sánh với hoàng thượng sao? Hoàng thượng lại không phải là người hồ đồ, trị quốc đều dùng thượng sách, anh minh, lại biết dùng người tài, chuyện thế gia quý huân ủy quyền chỉ còn là vấn đề thời gian.

Lão phu nhân cười cười: “Nghĩ ngợi chuyện này có hay không, còn không bằng bảo trọng thân thể, ngủ sớm dạy sớm, Dịch gia chúng ta nha, đại phú đại quý còn đang đợi ở phía trước nha.”

Lão thái gia ngẫm lại cũng thấy đúng, một lần nữa nằm lại trên giường, suy nghĩ lan man không bao lâu liền ngủ mất.

Lão phu nhân chỉnh lại góc chăn, rồi cũng nằm xuống ngủ theo.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 66: Lại Một Đóa Hoa Đào

Sự việc Dịch Vân Khanh thăng quan dấy lên chút mưa gió trong kinh thành, Đông Dương lại không hề phát hiện, y còn đang ở trong sân chăm lo giữ ấm cho cây đào qua mùa đông. Suy nghĩ của y rất đơn giản, những phiền não này y vốn chính là không hiểu, không hiểu những âm mưu, tranh chấp ngầm của những phiền não này, vậy thì không bằng thanh thản ổn định sống ở trong nhà để Dịch Vân Khanh không phải vì y mà lo lắng, đối phương muốn cho y biết, y liền sẽ nghe, cũng không từ miệng hắn mà nói cho người khác, không muốn y biết, y cũng sẽ không tìm cách đi tìm hiểu. Đạo lý phu thê phổ biến thường thiếu đi điều trụ cột này, chính là sự tín nhiệm đối phương tuyệt đối.Đông Dương cũng sẽ không chú ý tới những hỗn loạn ngoài cửa, y chỉ chú ý tới những việc của mình. Tỷ như tứ lão có thường xuyên để đại phu thỉnh mạch hay không, hay như Dịch Khiêm ở thư trai có bị lạnh, bị đói hay không, hay Dịch Vân Khanh khi nào thì trở về, trù phòng có chuẩn bị cơm canh nóng cho hắn hay không, tuy chỉ là những việc nhà nhỏ nhặt, nhưng có lẽ vì nhỏ nên mới minh minh bạch bạch nói lên một người có thật quan tâm, thật tinh tế chăm sóc người khác hay không.

Đông Dương không hiểu chính sự, cũng không hiểu cái gì mà lập bang kết phái giúp Dịch Vân Khanh có thêm chút quyền lực, thậm chí còn không quá tận tình với những việc lui tới, giao thiệp với người ngoài, hay lễ tiết ba bảy loại, tình hình này nếu đổi là người khác, có lẽ càng muốn biểu hiện, càng muốn làm nổi bật tầm quan trọng của chính mình, quản đông quản tây lung tung, loạn kết giao với các quý huân trong kinh, sau đó chuyện tốt không có nhưng bại sự thì có thừa, một vị thê tử chỉ biết rước phiền toái về

https://thuviensach.vn

cho gia đình, có gia tộc nào thích nổi sao? Cho dù có là quốc sắc thiên hương, thân phận cao quý chỉ sợ cũng không chiếm được sự yêu thương lâu dài từ phu quân cũng như người nhà phu quân? Đông Dương thì lại khác, y phi thường rõ ràng vị trí của mình, năng lực cũng như biết rõ bản thân có thể làm gì, đem những việc có thể làm được làm tới tốt nhất, vậy là ổn rồi.

Bản chất chất phác này của Đông Dương cũng chính là lý do mà toàn gia đều yêu thương y, tôi tớ cũng thật tình kính trọng.

Chuyện Dịch Vân Khanh thăng quan cũng lưu truyền trong vòng luẩn quẩn của các vị phu nhân trong kinh thành, hai năm trước là một người mới danh chấn kinh thành, ra ngoài hai năm lại đại phóng một tia sáng kì dị, lần này không chỉ có thiên kim của các thế gia âm thầm chú ý mà ngay cả kim chi ngọc diệp hoàng thân quốc thích cũng đã để mắt tới.

Trong đó có một người đến từ phủ trưởng công chúa, Phúc Hân quận chúa, là biểu muội của Chu Lễ cũng chính là thân muội của Thường Đông.

Kì thật nói tới việc này, Dịch Vân Khanh cũng thật đủ oan ức, hắn chỉ là thụ lệnh đến phủ trưởng công chúa bái kiến, kết quả Phúc Hân quận chúa ở sau mành nhìn thấy cũng nhận xét đôi câu về hắn, liền bị người có tâm cơ lợi dụng khiến cho cả thành đều biết.

Phúc Hân quận chúa từ trong bụng mẹ đi ra đã có thân phận tôn quý, so với nữ nhân khác đều cao quý hơn, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, lại thừa hưởng mỹ mạo từ trưởng công chúa, thân mẫu nàng, tuy không đến mức tùy hứng vô lễ nhưng cũng tự cho mình mỹ mạo tài hoa hơn người nên khinh thường các quý tử trong kinh thành, nhưng vừa thấy Dịch Vân Khanh cũng chưa rõ tình cảm của mình chỉ ở phía sau đàm luận đôi câu, mắt thấy sự tình nháo lớn, mọi thứ cũng đã rõ ràng liền không ngừng đem ái mộ đối với Dịch Vân Khanh lưu truyền ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Trưởng công chúa tức giận, tâm can đều đau, vừa tức giận với chính nữ tử mà nàng luôn yêu thương lại nghĩ tới vận mệnh của vị phò mã ‘tương lai’ kia lại tức đến mức suýt chút nữa thì đánh nàng. Thường Đông nghe được chuyện, giật mình, đối với uy vũ muội muội dựng thẳng ngón cái.

Phúc Hân quận chúa không hổ có huyết mạch hoàng gia, tính nết cường hãn này, nữ tử tầm thường không thể sánh bằng, hiện tại liền bắt giữ lấy vị ca ca của nàng – Thường Đông, người vừa trở về bắt vào trong viện, xòe bàn tay ngọc ngà của mình ra, đem từng chuyện của Thường Đông từ nhỏ tới lớn nhắc lại, đem từng chuyện thành nhược điểm, cưỡng bức dụ dỗ khiến Thường Đông phải chịu thua, về sau nghẹn khuất còn bị Phúc Hân đuổi tới nói chuyện với Dịch Vân Khanh.

Đối với một người tới khuyên hắn thú nữ thê, Dịch Vân Khanh có thể hòa nhã đón tiếp sao? Đen mặt lập tức đem Thường Đông đuổi ra khỏi nhà.

Thường Đông từ nhỏ đến lớn chưa từng bị người đuổi ra khỏi nhà lập tức nổi giận, lại nhớ tới bản thân vừa bị muội muội uy hiếp, nay lại chèn ép đuổi ra khỏi nhà trong khi hắn còn chưa được ăn món thịt nồi mà hắn vẫn luôn tâm tâm niệm, oán niệm càng nghĩ càng thâm, ngày hôm sau liền bỏ chạy vào cung, ý nói với Chu Lễ làm thế nào để Dịch Vân Khanh thú muội tử của hắn.

Chu Lễ bị làm cho mạc danh kỳ diệu, tìm người vừa hỏi được nguyên nhân lập tức cười phun. Ngay cả thái hậu tới cũng chưa dừng ý cười trên mặt, bước tới đỡ lấy nàng: “Mẫu hậu muốn gặp nhi tử nói công công tới thông truyền một tiếng là được rồi, mẫu hậu không cần nhọc sức tự mình tới đây.”

Đương kim thái hậu là thân mẫu của Chu Lễ, hai mẫu tử từ trước cảm tình vẫn luôn tốt, cơ hồ cũng không có chuyện gì giấu giếm nhau. Thái hậu bảo dưỡng khéo, dung nhan hoàn toàn nhìn không ra điểm nào giống một nữ nhân năm mươi tuổi, ánh mắt đối với Chu Lễ vẫn luôn từ ái, hoàn toàn

https://thuviensach.vn

không có sự sắc bén của một người đã từng đứng đầu hậu cung. “Hoàng nhi là hoàng đế, bận trăm công nghìn việc, ai gia là một lão bà tử nhàn hạ ở đình viện, có việc đương nhiên ai gia nên đi tới, sao có thể phiền hoàng đế đi một chuyến?”

Chu Lễ nghe thái hậu tự giễu nhịn không được nở nụ cười.

Thái hậu tự mình cũng cười theo, được Chu Lễ nâng đến nhuyễn tháp liền ngồi xuống, hỏi: “Hoàng đế vừa rồi cười lớn như vậy, chính là có chuyện gì thú vị sao?”

Chu Lễ lại nhịn không được cười.”Mẫu hậu có biết Thường Đông vừa rồi tới tìm nhi tử là nói chuyện gì không?”

Nha hoàn mang trà tới, thái hậu hồ nghi hỏi: “Chuyện gì?”

Thái giám cùng nha hoàn thối lui, Chu Lễ cũng không băn khoăn gì nói: “Thường Đông có thể cũng biết chút ngượng ngùng, cùng nhi tử đông lạp tây xả một phen, xét cho cùng ý là để nhi tử tứ hôn cho Phúc Hân và Dịch khanh.”

“Dịch khanh?Chính là vị quan trở về từ Phúc Châu kia?”

“Đúng vậy. Dịch khanh hiểu chính sự lại có năng lực nhìn thấu đại cục, là một trung lương mới khó có được, cho nên nhi tử rất là thưởng thức. Là tri phủ nhâm mệnh Dương Châu, xây dựng hải cảng ở Phúc Châu, Dịch khanh đều không để nhi tử phải thất vọng, cho nên đợt trước, nhi tử đặc biệt thăng Dịch khanh lên làm quan tam phẩm, nhậm chức vị quan trọng tại hộ bộ.” Dứt lời lược lại, nói: “Dịch khanh cái gì cũng tốt, chính là quá mức yêu thương nam thê của hắn. Hai năm trước đều có các quý huân trong kinh muốn cùng hắn kết thân, đều vì vậy mà cự tuyệt.” Thấy thái hậu khó hiểu, cười nói: “ Dịch khanh không muốn thú thê là chuyện khẳng định chắc chắn, mà Thường Đông từ mười năm trước đã cùng Dịch khanh nhận thức, hai người mặc dù tính cách khác nhau nhưng lại ngoài ý muốn hợp

https://thuviensach.vn

cạ, theo đạo lý, Thường Đông hẳn sẽ không làm trái ý nguyện của Dịch khanh mà hướng nhi tử thỉnh chỉ tứ hôn cho Phúc Hân.”

Thái hậu nghe đến đây liền hứng thú, hỏi: “Vậy Thường Đông vì sao lại làm thế?”

“Nhi tử cũng tò mò cho nên tìm người hỏi, kết quả mẫu hậu đoán là vì nguyên nhân gì?”

“Chính vì nguyên nhân này làm cho hoàng đế thấy buồn cười?”

“Đúng vậy.Là nguyên nhân gì, mẫu hậu không bằng đoán thử xem?”

Thái hậu cười lắc đầu: “Ai gia già rồi, cũng không như lúc tuổi còn trẻ suy nghĩ nhanh nhẹn, hoàng đế trực tiếp giải đáp mê đề đi.”

Chu Lễ cũng không thừa nước đục thả câu, nói thẳng: “Nhi tử cho người ta tra xét, kết quả vừa hỏi mới biết hôm qua Thường Đông tới nhà Dịch khanh bái kiến, kết quả không quá nửa canh giờ đã bị đuổi ra.”

“Đuổi ra?” Thái hậu kinh ngạc, Thường Đông chính là hoàng thân, phóng mắt cả kinh thành này chỉ sợ không có ai dám làm như vậy.

Chu Lễ ho nhẹ: “Cũng không thể nói là đuổi đi, tóm lại Thường Đông chỉ là không cọ được một bữa cơm a.”

Thái hậu có điểm ý kiến, mẫu hậu Thường Đông là trưởng công chúa, mặc dù không phải đích công chúa, nhưng cũng là công chúa, nói lý lẽ vẫn là tiểu cô tử của nàng: “Dịch khanh cũng quá bừa bãi, dù sao Thường Đông cũng là hoàng thân quốc thích, sao dám vô lễ đến vậy?’

“Mẫu hậu có điều không biết, Dịch khanh từ trước đến nay đều rất phép tắc, nếu như không vì lý do nhất định nào đó sẽ không mất đúng mực như

https://thuviensach.vn

vậy.Vả lại, Thường Đông cùng Dịch khanh quan hệ rất tốt, việc nhỏ này cũng không có gì xa lạ.”

“Ý Hoàng thượng là việc Thường Đông thái độ khác thường tới thỉnh chỉ tứ hôn là vì nguyên nhân khác?”

Chu Lễ nhớ tới nguyên nhân này lại cười.”Mẫu hậu cũng biết Thường Đông rất thích ăn thịt nồi?’

Thái hậu cười khẽ: “Sở thích này chỉ sợ cả kinh thành không ai không biết.” Dứt lời, một lát liền hỏi: “Hoàng thượng sẽ không nói là Thường Đông vì món thịt nồi này mà trở mặt đi?”

“Đúng vậy.Nam thê của Dịch khanh có một món sở trường, chính là các loại thịt nồi. Hai năm trước Dịch khanh đến kinh thành, chính là dùng món thịt nồi này mà dụ Thường Đông xưng vị nam thê kia là đại ca. Việc này lúc trước truyền tới tai nhi tử cũng khiến nhi tử một hồi cười to.”Việc dùng thịt nồi khiến Thường Đông chịu khom lưng thế này, từ nhỏ đến lớn cũng không hề ít, nhưng mỗi lần đều làm Chu Lễ cười thật lớn. “ Nghe nói, hai năm trước Dịch khanh mang vị nam thê này tới Phúc Châu, làm cho Thường Đông một mảnh oán thán, sau còn tuyên bố yêu cầu Dịch khanh lưu lại nam thê ở kinh thành, hắn sẽ chiếu cố giúp đỡ, kết quả bị Dịch khanh kéo tới sau lưng oán trách một phen.”

Thái hậu hé miệng nở nụ cười.”Đứa nhỏ này chính là hoàng thất huyết mạch, như thế nào liền vì một miếng thịt nồi mà làm người ta không biết nên khóc hay cười?”

Chu Lễ nhấp trà, nói: “Từ nhỏ đến lớn vì miếng thịt nồi này Thường Đông đã náo loạn không ít chê cười? Cũng không ít lần bị hoàng thúc mắng, phụ mã cô phụ cũng không thiếu đánh đòn, nhưng có sửa được đâu? Càng đánh càng mắng hắn người lại càng náo loạn.” Đặt chén trà xuống,

https://thuviensach.vn

thay đổi khẩu khí nói: “Bất quá sở thích này nói ra cũng chỉ có chút dọa người thôi, không ảnh hưởng tới toàn cục.”

Chỉ là thích ăn thịt nồi, nhiều nhất cũng chỉ là dục vọng ăn uống, sao có thể sánh bằng người tài yêu nước được chứ.

Thái hậu cười hạ, cầm chén trà không nói.

Chu Lễ đưa mắt, Tùng Bạch từ đâu xuất cây quất nhỏ đưa thái hậu, nói: “Mẫu hậu hôm nay tới đây không phải chỉ để nghe nhi tử nói mấy chuyện chê cười này đi?”

Xoa nhẹ cánh hoa, thái hậu cười: “Hoàng thượng không phải đã đoán được sao? Sao lại còn hỏi ai gia?”

“Là hoàng thúc tìm, hay là tự Phúc Hân tới?”

“Là Phúc Hân đến tìm aigia.PhúcHân đứa nhỏ này cũng là ai gia nhìn lớn lên, thông minh lanh lợi lại dung mạo diễm lệ, khó có được lại còn hiếu thuận.” Nói xong nhìn Chu Lễ một cái: “Đứa nhỏ tốt như vậy ai gia cũng muốn nàng được đền bù mong muốn, cho nên lại đây hỏi một chút ý tứ của hoàng thượng. Thành hay không cũng phải có một câu, chứ để lời bên ngoài truyền như vậy không phải là ý tốt.”

Chu Lễ nghĩ nghĩ lắc đầu: “Lúc trước Dịch khanh hồi kinh, nhi tử đã đáp ứng hắn, trừ phi hắn nguyện ý nếu không không được can thiệp chuyện chung thân của hắn.”

“Còn có có chuyện như vậy?” Thái hậu nghi ngờ, hỏi: “Kia Dịch khanh là không thích Phúc Hân?”

“Phải nói cả kinh thành này Dịch khanh cũng không có ý tứ thú nữ nhân nào cả. Hắn nha, đã nghĩ muốn cùng nam thê của hắn nắm tay tới đầu bạc giang long, đây là hắn chính miệng nói với nhi tử, nhi tử còn nghĩ hắn nói

https://thuviensach.vn

giỡn đâu. Kết quả vài năm qua, thực sự hắn chỉ có một mình nam thê kia thôi.”

Thái hậu ngạc nhiên, đừng nói quan viên trong kinh ngay cả nam tử bình thường đều có dưỡng thiếp thất, càng là nhân tài mới, thiên tử cận thần, lại càng không phải bên người luôn trái ôm phải ấp hay sao? “—nam thê của hắn có mỹ mạo nghiêng nước nghiêng thành sao?”

Chu Lễ cười: “Suy nghĩ của mẫu hậu đại khái cũng giống với suy nghĩ của đa số người trong kinh thành đi, nhưng nhi tử nghe Thường Đông nói qua, vị nam thê kia xuất thân từ một hộ săn bắn, tướng mạo bình thường, lại không biết cách lấy lòng người, lúc trước hai người thành thân cũng là do bắt buộc.”

Nghe xong tiền căn hậu quả, cảm xúc của thái hậu cũng tốt hơn nhiều. “Trên đời này nha, lại có người vì tư lợi bản thân mà hãm hại người nhà.Không có khổ nào có quả ngọt, Dịch khanh cùng nam thê của hắn mà nói, xem như cũng lại khổ tận cam lai nha.” Thu hồi cảm xúc, thái hậu đứng dậy, vỗ nhẹ lên tay Chu Lễ: “Được rồi, ai gia biết ý của hoàng thượng rồi, cũng sẽ khuyên nhủ Phúc Hân, nhưng cũng phải nghĩ biện pháp ngăn chặn lời đồn này, tốt nhất là cấp cho Phúc Hân một hảo hôn sự, đương nhiên là, hôn sự này ai gia cũng không để hoàng thượng sai khiến lung tung, tất yếu vẫn phải được ai gia đồng ý.”

“Đó là đương nhiên.”

Phúc Hân quận chúa biết được Dịch Vân Khanh cự tuyệt thú nàng, không thể nói nàng sinh khí cũng không hẳn là mất mát, chính là có điểm mờ mịt. Nàng một kim chi ngọc diệp lại là hoàng thân quốc thích, mỹ mạo diễm lệ, như thế nào liền thua một nam nhân còn chưa được biết tới tên?! Thiên lý ở đâu nha!

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 67: Phúc Hân Quận Chúa

Phúc Hân quận chúa là ai? Đó chính là nhân vật mà ngay cả tướng quân Thường Đông cũng phải e ngại ba phần. Bị một người mà ngay cả tên còn chưa biết tới đánh bại, nàng cam tâm sao?Cho nên vị thiên kim quý nữ, kim chi ngọc diệp này đã to gan lớn mật cường hãn đến mức mà các quý nữ khác trong kinh cũng chưa từng dám nghĩ tới, hóa trang thành một tiểu nha hoàn, cưỡng bức ca ca Thường Đông của nàng mang nàng dẫn vào trong hậu viện của Dịch trạch, nàng muốn gặp nam nhân bí ẩn đã khiến nàng thất bại thảm hại kia! Không gặp không bỏ qua!

Thường Đông cơ hồ một thân đều đầy mồ hôi lạnh đi tới, cũng may Dịch Vân Khanh vừa lúc có việc muốn tìm, không nhìn thấy phía sau hắn có nhiều thêm một cái đuôi mà hướng tới thư phòng. Phúc Hân hóa trang thành tiểu nha hoàn nhân cơ hội tránh khỏi tầm mắt của mọi người, lúc trước nàng đã hỏi qua Thường Đông về đường đi của Dịch trạch, cho nên cũng không đến mức phải dò dẫm. Bất quá, cấu trúc tòa trạch vốn dành cho quan nhất phẩm có thể dễ thăm dò như vậy sao?

Hay cho tên tự đại, Phúc Hân ở trong lòng mắng.Bất quá chỉ là một quan tam phẩm, sao lại phải ở trong tòa trạch của quan nhất phẩm chứ? Cho dù là do biểu ca hoàng đế ban thưởng, kia cũng không biết từ chối sao? Hại nàng, đường đường là một quận chúa để tìm một người lại có thể lạc đường! Bảy rẽ tám ngoặt lại chuyển tới cái tiểu viện ban đầu, tính nết của Phúc Hân quận chúa liền phát tác, tiến đến cái đình kia ngồi xuống. Thở phì phì nghĩ, không tìm, không tìm nữa, dù sao cũng chỉ là một nam nhân, sao lại phải tốn công như vậy? Quản y là quốc sắc thiên hương, mỹ mạo nghiêng nước nghiêng thành hay tài hoa hơn người, dù sao thua chính là

https://thuviensach.vn

thua, lui từng bước mà nghĩ, dù thắng biểu ca cũng không cho phép nàng gả thì cũng chả để làm gì! Đều nói là hạnh phúc của một thiên kim quý nữ, kim chi ngọc diệp, hừ, còn không phải là vì lợi thế hoàng quyền trên tay sao? Nàng cùng vị trưởng công chúa, mẫu thân nàng giống nhau, không phải đều đồng dạng phải gả cho người mình không thích vượt qua một đời sao?

Đông Dương xốc mành nghĩ đến muốn uống miếng nước, kết quả chỉ thấy một vị nữ tử mi thanh mụ tú đang ngồi ở kia, trừng mắt lạnh lẽo.

Phúc Hân hoàn hồn nhớ tới mình đang ở nơi nào, vội đứng dậy học bộ dáng nha hoàn, cúi người nói: “Thật có lỗi, nô tỳ là nha hoàn bên người Thường tướng quân, bởi vì lạc đường cho nên ở lại đình này ngồi nghỉ một lát.”

Đông Dương gật đầu, Thường Đông y cũng không xa lạ gì, cũng đã từng gặp mặt hai lần: “Lạc đường sao? Vậy ngươi từ từ, ta sai người mang người ra ngoài.”

“Chờ chút”,Phúc Hân vội gọi lại: “Nghĩ tới tướng quân nhà ta chỉ sợ phải ở đây ngây ngốc một hồi lâu, trở về cũng không có việc gì, vừa rồi nhìn thấy khu vườn này tinh xảo như vậy, còn muốn hảo hảo ngắm nhìn.” Ở trong mắt nàng, với diện mạo chỉ có thể nói là khá đoan chính của Đông Dương, tuy rằng y phục cũng không phải loại tầm thương nhưng cũng chỉ là một người quản sự trong nội viện mà thôi, lúc này nàng đã muốn đau đầu rồi, chỉ sợ không thể nghĩ rằng người trước mắt vừa bị nàng liếc mắt một cái là loại trừ hiềm nghi này lại chính là người mà nàng vừa tân tân khổ khổ tìm kiếm đâu.

Đông Dương cũng không có nghi ngờ gì, muốn ngắm thì cứ ngắm đi, dù sao trong viện này cũng không có gì đáng giá: “Muốn ngắm cảnh có cần ta cho nha hoàn mang ngươi đi chung quang thưởng thức không?”

https://thuviensach.vn

Phúc Hân vội xua tay.”Không cần không cần, ta ở đây ngơ ngác một lát cũng được, chờ thời gian không sai biệt lắm trở về.”Nha hoàn đại gia tộc luôn có nhiều quy củ, cũng không thể giống nàng, không có chủ nhân lại dám đi dạo loanh quanh.

Đông Dương không nghĩ nhiều, nhìn thứ trên tay Đông Dương, lại nhìn tới trong vườn, Phúc Hân tò mò đi theo, nhìn Đông Dương đem cái gì đó tới dưới tàng cây, lại dùng tảng đá đè nặng, hỏi; “Ngươi đang làm gì vậy? Đây là cây gì vậy?”

“Đây là cây đào, mùa đông ta muốn bón phân giữ ấm cho nó.”

“Bón phân giữ ấm?Là sợ nó bị đông chết đi?”

“Ân.”

“Cây đào này thật hạnh phúc.” Phúc Hân nghiêng nghiêng đầu: “Không giống vạn vạn cây đào dại trong rừng kia, đừng nói bón phân giữ ấm, chỉ sợ có quản cũng không có người muốn quản đi.”

Đông Dương cười nhẹ: “Là vì chúng nó đang được trồng tại sân của ta.”

Phúc Hân ngẩn ra, cười khanh khách: “Đúng vậy, là bởi vì chúng được trồng trong sân nhà ngươi.” Sờ sờ thân cây, mặt nhăn cái mũi.“Thực xấu.”

“Hiện tại xấu, nhưng đến sau mùa xuân sẽ nảy mầm, về sau còn có thể nở hoa đào.”

“Hoa đào cũng không đẹp, ở vùng đất này của chúng ta, có rất nhiều giống hoa so với hoa đào đẹp hơn gấp trăm lần.”

Cả sân rộng như vậy trừ bỏ vài tiểu cảnh cùng ít cây cối linh tinh và tám gốc đào, còn lại thật không thấy được một loại danh hoa nào khác. Đông Dương không cho là đúng: “Mỗi người chơi hoa đều có hoa sở trường, đối

https://thuviensach.vn

với ta mà nói, so với các loại danh hoa quý báu, vẫn là hoa đào đẹp nhất, ba bốn tháng sắc màu rực rỡ, đóa hoa hái được còn có thể ủ rượu, lúc sao còn có thể kết trái, so với những loại danh hoa ngoài việc ngắm nhìn thì không thể dùng vào việc gì lại còn đặc biệt khó dưỡng thì tốt hơn.”

Phúc Hân ha ha cười ngồi xổm xuống, bắt chước Đông Dương đem tảng đá nhỏ đặt dưới tàng cây.“Kì thật ngươi nói cũng có lý, Phật nói, không phải mê sắc mà ta tự mê, hoa gì mà không phải là hoa?Chính là lừa mình dối người cho rằng, khó nuôi, khó sống, hi hữu thì chính là quý báu, kì thật, bản chất không phải vẫn là hoa sao?”Ôm chân nhìn Đông Dương dùng từng xẻng từng xẻng đem đất đen đắp quanh cây đào, Phúc Hân quận chúa, vị quý nữ danh chấn kinh thành này xem tới nhập thần. Cằm đặt trên cánh tay, hơi nghiêng đầu, sau một lúc lâu hỏi: “Thiếu phu nhân của các ngươi là dạng người như thế nào?”

Động tác trên tay Đông Dương dừng lại một chút, còn đang do dự không biết có nên nói ra thân phận của mình hay không, Phúc Hân đã mở miệng nói trước.

“Có phải rất đẹp hay không? Phi thường tài hoa?Bằng không vì sao Dịch đại nhân lại không muốn thú người khác?”

Đông Dương nhíu mi: “Chuyện này cùng việc đại thiếu gia không thú thê có gì liên quan sao?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Dịch đại nhân thân là thiên tử sủng thần triều đình tân quý, còn trẻ đã nhận chức quan hộ bộ tam phẩm, năng lực nổi bật bất phàm, người như vậy nếu không phải vì thiếu phu nhân nhà các ngươi xuất sắc thì sao lại can tâm mà thủ một người?”

Đông Dương đáp lại trong nháy mắt: “Thích một người liền nhất định phải là một người xuất sắc như thế nào sao? Thích lẫn nhau tại sao lại có thể để người thứ ba xen vào đâu?”

https://thuviensach.vn

Phúc Hân giật mình nói: “Đây là nhân chi thường tình đi, nam nhân có tiền có thế liền thích tam thê tứ thiếp hưởng tề nhân chi phúc.”

“Này là lý tưởng của một số người, có một vài người lại không nghĩ vậy. Tựa như cha ta, cha ta không phải không nuôi nổi thiếp thất, lúc ấy nương ta còn chưa sinh ra ta, các lão nhân trong gia tộc đã luôn khuyên cha ta thú thêm thiếp thất, nhưng cha ta không nguyện ý. Sau thân thể nương ta lại không được tốt, qua đời sớm, người trong tộc đều đã dùng tới gia pháp, cha ta vẫn không chịu. Khi đó ta còn nhỏ, người trong tộc liền dụ ta đi hỏi, ta nhớ rõ cha ta đã nói ‘ từng nơi trong nhà đều có kỉ niệm với nương ngươi, tựa như nàng vẫn đang ở cạnh ta, vậy sao có thể cho phép người thứ ba chen vào đâu.”

Phúc Hân cười nhạt: “Đó là lúc mới đầu, lâu dài đâu có nam nhân nào không nghĩ tới chuyện trái ôm phải ấp? Tựa như cha ta, nương ta xinh đẹp như vậy, tài hoa như vậy lại còn có thân phận tôn quý như thế, cũng không phải là sau vài năm thành thân, đã ở hậu viện dưỡng vài ngoại thất sao? Là nương ta nhân từ, không đi cáo trạng với gia gia ta, nếu không cha ta chỉ sợ ăn không ít trái đắng đâu!”

Đông Dương nghẹn họng nhìn trân trối: “… Đó là cha ngươi, ngươi liền hy vọng gia gia ngươi trách tội cha ngươi sao?”Đông Dương cùng cha tình cảm thân thiết, cho nên không thể lý giải được tại sao lại có nữ nhân hi vọng cha mình gặp chuyện không tốt chứ.

“Đó là cha ta có lỗi với nương ta.Nương ta trước khi gả cho cha ta không phải là báu vật không ai là không cầu sao?Là đích trưởng nữ được nhận hết sủng ái của người trong nhà, chính là sau khi gả cho cha ta thì sao?Mấy năm đầu khi mới thành thân còn tốt, nhưng không quá sáu bảy năm sau đã có ngoại thất, thân phận tôn quý kia của nương ta đã bị ném tới chỗ nào? Hại nương ta khi gặp những phu nhân khác đều nâng không nổi đầu dậy.”Năm đó trưởng công chúa chính là hưởng hết sủng ái của cao tổ hoàng đế hoàng hậu, cùng mẫu thân với tiên hoàng, lại xinh đẹp thông minh, so

https://thuviensach.vn

với ai đều xinh đẹp hơn nhiều phần? Nhưng thành thân được vài năm liền từ thiên đường ngã xuống địa ngục, đường đường phò mã của trưởng công chúa lại có ngoại thất, nói ra đều khiến người ta không thể tin được. Là do mẫu thân nàng nhân từ, nếu đổi là nàng, hòa ly chưa nói còn muốn đi cáo trạng, sau lại cho ngoại thất muốn leo lên quyền quý kia phải chịu hậu quả!

Đông Dương không rõ tình huống cho nên không dám ngắt lời, do dự hỏi: “Ngươi không thích cha ngươi?”

“Không thích, ca ca của ta cũng không thích. Cha ta cưới nương ta, một nữ nhân xuất sắc như vậy lại có mới nới cũ, có ngoại thất, ta đã ba năm rồi không có gọi tiếng phụ thân rồi.”

“Vậy sự ngăn cách giữa cha ngươi cùng nương ngươi không phải lại càng sâu sao? Ở trong nhà, nữ tử chính là vị trí rất trọng yếu, ngươi, ca ca ngươi, nương ngươi đều thấy tổn thương vì bất công nên căm thù cha ngươi, vậy cha ngươi dù có hối hận cũng chỉ sợ không dám tới trước mặt nương ngươi giải thích.” Người một nhà lại đi cô lập một người, tình huống như vậy thì chỉ càng thêm ác liệt thôi.

“Giải thích?Loại chuyện này nói ra còn có thể tha thứ sao?”Trong mắt Phúc Hân hừng hực lửa giận, ngược lại làm cho Đông Dương hồ nghi.

“Vì cái gì lại không thể tha thứ?Phu thê mặc dù không phải là quan hệ huyết thống nhưng càng sâu nặng hơn quan hệ huyết thống, bắt lấy một cái nhược điểm, lại không làm gì để giải quyết, chỉ càng làm tình cảm phu thê càng ngày càng nhạt dần thôi. Nương ngươi ngay lúc đầu có thể tha thứ một lần, có lẽ cha ngươi sẽ áy náy mà không tìm tới ngoại thất kia đâu? Cũng có thể cha ngươi dưỡng ngoại thất cũng là chuyện bất đắc dĩ, nương ngươi không hiểu, vậy chỉ làm cha ngươi càng gặp khó, sau này lại càng xa cách.Ngườimột nhà quan trọng nhất là điều gì? Là bao dung cùng tha thứ.”

“Hừ, bao dung cùng tha thứ, nói thì đơn giản.”

https://thuviensach.vn

“Đúng là đơn giản” Đông Dương một bên vừa đắp lên gốc đào chút cỏ giữ ấm, một bên nói: “ Bao dung cùng tha thứ nói thì khó, nhưng chỉ cần tĩnh tâm nghĩ tới đối phương vì mình làm được điều gì không phải là có thể sao? Tựa như cha ta cùng nương ta, cha ta không phải là người ôn nhu cũng không săn sóc, thậm chí đôi khi còn tùy tiện vứt bừa bãi, đôi khi tranh cãi cùng nương ta tức giận tới cả ngày không ăn cơm. Nhưng nương ta lại nhẹ nhàng nói với ta ‘tuy rằng cha ngươi là một cái đầu gỗ, còn là một người thành thực, nhưng cha ngươi vì lo ta nhiễm phong hàn mà cố ý lên núi thật lâu, cố săn lông thú mềm mại giữ ấm tốt cho ta, mỗi lần trở về đều nhớ rõ mang cho ta chút đồ ăn vặt mà ta thích, còn có thể chọn chút lễ vậy, dù mỗi lần cũng không hợp ý ta lắm. Cha ngươi có thể lấy nhiều nữ nhân hấp dẫn, tài trí hơn ta, sinh cho hắn một đám nhi tử, chính là cha ngươi lại không thú nữ nhân khác, chỉ thú ta, cho nên nha, dù có chọc ta tức giận hay thường xuyên phá hư này kia, ta đều có thể tha thứ cho hắn!’ Cha ta cũng thường xuyên nói ‘ nương ngươi nguyên bản đã có thể tìm được một vị phu quân so với ta càng biết săn sóc, yêu thương thê tử của mình hơn ta, có khi còn được gả cho một vị tú tài, sẽ mang nương ngươi đi thưởng hoa dạo du thuyền tới nhiều vùng đất khác, có khi còn là nương tử của một tú tài đi khảo công danh nữa. Chính là nương ngươi không chịu nha, lại chọn gả cho ta. Cho nên, nương ngươi đôi khi có dong dài lại hung dữ, chính là ta biết có thể lấy được nương ngươi là phúc khí của ta tu từ kiếp trước đó!’”.

Phúc Hân nghe vào liền xuất thần, có thể tưởng tượng được trong căn nhà bình thường kia lại có được hạnh phúc không tầm thường chút nào, còn nhìn lại nhà mình, tuy rằng được hưởng vinh hoa phú quý, nhưng tình cảnh người một nhà vui vẻ an bình lại là điều mà nhiều năm rồi đã không diễn ra.

“Bao dung, tha thứ có thể nói là khó, nhưng nếu làm được như vậy thì cũng rất đơn giản. Nghe từ lời của ngươi, cha ngươi là cao thú, dân gian có câu ‘cao môn gả nữ thấp môn thú tức’, đối với một nam nhân mà nói, thê tử

https://thuviensach.vn

so với chính mình còn quan trọng hơn, cái cảm giác này, người thường không thể cảm nhận được.”

Phúc Hân ngốc sửng sốt, cha nàng không phải cao thú bình thường, thú chính là đích trưởng nữ hoàng gia, cũng bởi vì thân phận tôn quý của mẫu thân nàng cho nên phụ thân nàng không thể nhập sĩ, thậm chí không thể ở lại nhà mình, mà phải ở tại phủ của trưởng công chúa, đối với một nam nhân có hùng tâm khát vọng mà nói, không phải là đả kích quá lớn sao?

“Hơn nữa tựa như ngươi nói, nam nhân có tiền có quyền luôn có khát vọng hưởng tề nhân chi phúc có tam thê tứ thiếp, nhưng cha ngươi không có nâng thiếp, chỉ có ngoại thất.”

Phúc Hân lại ngẩn ra, cha nàng là không thể nâng thiếp, hơn nữa nghe nói ngoại thất cũng chỉ có một cái?Hình như vẫn luôn không sinh tử tự?

“Thân phận là vấn để mẫn cảm nhất giữa phu thê.”

Phúc Hân đánh gãy lời y nói: “Bởi vì chút chuyện này mà cha ta có thể đưa ngoại thất sao? Rằng nương ta nhất định phải tha thứ cho cha ta?”

“Chuyện tha thứ hay không là chuyện của cha ngươi và nương ngươi, là nữ tử trong nhà không nên thiên vị một bên. Vả lại, tha thứ hòa hảo, so với hiện tại người một nhà mà không giống người một nhà còn tốt hơn đi?”

“Người một nhà không giống người một nhà?”Phúc Hân cười khổ.”Nhiều năm như vậy đều đã tới…”

“Chính là các ngươi người một nhà còn có nhiều thời gian sao?”

Người một nhà còn có nhiều thời gian? Phúc Hân quận chúa trừng lớn mắt. Hoàn hồn đứng dậy, lung tung chỉnh lại y phục nói: “Ta còn có việc liền không thể tiếp tục ở lại. Tái kiến.”

https://thuviensach.vn

Đông Dương cảm thấy mạc danh kỳ diệu, đứng dậy dặn dò nàng không cần lại lạc đường, trở lại đem chuyện gặp được nha hoàn này quên sạch.

Phúc Hân bên này vừa ra khỏi vườn thấy phía trước có hai đại nha hoàn đi tới, vội vọt tới trốn sao cây cột.

Trên tay một người có chậu nước ấm, người kia thì trà nóng cùng khăn, hai người nói nói cười cười, trong đó có một đại nha hoàn cười nói: “Cũng không biết thiếu phu nhân có đem gốc đào kia trồng được không nữa, phu nhân nhà khác đều hận không thể trốn trong phòng hưởng phúc, phu nhân nhà chúng ta thì tốt rồi, là nhàn không được một khắc…”

Phúc Hân nghe xong thiếu chút nữa nhịn không được kinh hô, con mắt trừng lớn hận không thể rụng luôn được. Này cũng thật hay nha, chuyện này mà truyền ra ngoài chỉ sợ bị người cười nhạo tới chết! Cho nên, Phúc Hân cầu Bồ Tát đem mọi chuyện hôm nay xóa đi, vĩnh viễn đừng để ai nhắc tới! Vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn, ló xem có ai không, liền nhanh chóng xách váy chạy nhanh như chớp ra ngoài.

Thường Đôngdưới thần thái âm dương quái khí của Dịch Vân Khanh mà chảy ba bốn thân mồ hôi lạnh, vừa nghe thấy bảo bối muội muội của hắn ra ám hiệu, hận không thể dùng cả tứ chi mà chạy khỏi Dịch trạch, không dám để Dịch Vân Khanh đi theo tiễn chân.

Phúc Hân chờ ở trong xe ngựa vừa thấy bộ dáng này của Thường Đông, liền cho một cái xem thường: “Xuất môn đừng nói ngươi là ca ta, bản quận chúa không quen người nào đáng xấu hổ như này!”

Thường Đông dùng khăn lau mồ hôi tay một chút, cả giận nói: “Nếu không phải là vì bảo bối muội tử ngươi, ta sẽ đắc tội tới diêm vương sao?!”

Từ từ xoa ngón tay như ngọc, Phúc Hân cho hắn nửa cái mắt: “Ta chỉ nhờ ngươi bái phỏng, không bảo ngươi tới cáo ngự trạng với biểu ca. Câu

https://thuviensach.vn

cửa miệng vẫn nói ‘ không tự làm bậy thì sẽ không chết’, đều là tự ngươi tìm đường chết, cho nên đáng đời!”

Thường Đông tức giận, một hơi máu nóng nuốt ở trong lòng, héo héo úa úa lệch qua phía bên kia xe ngựa, tựa lên đệm mềm cái gì cũng không nói. Sau một lúc lâu, nói: “Có nhìn thấy người không?”

Phúc Hân sắc mặt không đổi, không quản tới trong lòng đang hỗn loạn ra sao, bình đạm nói: “Tòa nhà lớn quá, ta không tìm được.”

“Cái gì?!Kia gấp rút giục lão tử hôm nay mang ngươi tới cửa vẫn là không công sao?!”

Phúc Hân ném cho hắn cái mắt lạnh: “Lão tử? Ngươi là lão tử của ai?!”

Thường Đông trong lòng phát điên muốn lấy đao cuồng chém loạn, hắn kiếp trước đã tạo cái nghiệt gì a?Từ nhỏ đã bị cường hãn muội tử đến khắc hắn?!

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 68: Tam Gia Tới Cửa (Thượng)

Đông Dương không biết lời của mình đã có tác động tới Phúc Hân quận chúa tiếng tăm lẫy lừng thế nào, có lẽ y cũng chưa từng nghĩ rằng người hôm đó nói chuyện phiếm với y lại chính là vị kim chi ngọc diệp kia, bất quá cho dù có biết thân phận của Phúc Hân, chỉ sợ Đông Dương vẫn sẽ nói ra những lời đó đi?

Khoảng giữa tháng mười một, ở kinh thành hạ xuống trận tuyết đầu tiên. Ngày hôm đó, Đông Dương ở tiểu thư phòng bồi Dịch Khiêm học bài, đại lão gia ra ngoài giao lưu với bằng hữu, lão thái gia nhàn hạ ở trong viện nghỉ trưa, Dư thị cùng lão phu nhân ngồi nói chuyện phiếm, đại a đầu cùng quản gia liền ở trong phòng có lò sưởi cấp các chủ tử chút khâu vá thêu thùa.

Ngoài phòng từng trận tuyết lớn bay tán loạn, gió lạnh đến thấu xương, người gác cổng ở đại môn cũng phải lui vào cửa hông sát với căn phòng nhỏ để sưởi ấm, trong đó có một cái lò sưởi, lại nhờ trù phòng cho chút khoai nướng ăn, đang muốn lấy cái gậy khều khoai chín ra thì mùi hương ngọt ngào khiến cho một người gác cổng khác phát hiện, kết quả là bị phỏng.

“Ha ha… A Tứ nha A Tứ, đồ nóng là không được ăn vội ăn vàng nha, bị bỏng rồi sao? Đáng đời!” Bị người giễu cợt một phen, trên tay cầm chén trà đang định uống, kết quả lại bị tiếng khóc tê tâm liệt phế ở ngoài cửa làm nhảy dựng.

“Cha, nương, là nhi tử bất hiếu!”

https://thuviensach.vn

Hai người ngây ngẩn một khắc, nhanh đứng dậy chạy ra ngoài xem, thấy trước đại môn có một chiếc xe lạ, có một lão nhân ăn mặc vải thô đang quỳ trước bậc tam cấp, đang ở ngay đó mà khóc rống lên. Sau đó lại có vài người lục tục từ trên xe xuống, nam nữ đều quỳ ở đó.

Nếu có Tiền chưởng quỹ ở đó thì hắn không cần hỏi han gì, hắn vẫn có thể nhận ra những người này là ai, chính là sau thảm họa chiến sự thì Dịch tam gia kia liền bặt vô âm tín. Nhưng hai người gác cổng lại không biết nha, một người ở lại xem tình hình thế nào, tên còn lại vội vàng chạy tới thông tri với quản sự.Quản sự cũng không dám nhiều lời, lập tức chạy đi báo Tiền quản gia.

Tiền quản gia đang ở phòng thu chi cùng người quản lý sổ sách xác minh lại chi tiêu trong tháng, vừa nghe thấy vậy liền buông sổ sách trong tay: “Đi, đi xem.” Tiền quản gia mặc dù không có quan hệ thân thiết với những người còn lại của Dịch gia, nhưng cũng có biết đôi chút, vừa nghe quản sự tới báo tình hình, cũng đã đoán được tám chín phần. Dù sao cũng không có nhiều người dám đi lung tung nhận là thân thích của quan gia. Tiền quản gia từ cửa hông nhìn thấy cảnh này, nhìn những người đang quỳ ở kia liền nhíu mày, làm lớn như vậy là sợ người khác không biết là toàn gia bọn họ đều đang quỳ ở đó sao? Vì muốn nhận được sự chú ý liền quỳ trước cửa khóc lớn, chủ ý này chắc cũng chỉ có Tam gia thiếu tâm mắt mới làm ra được, người biết chuyện thì nghĩ người thân đoàn tụ, không biết lại tưởng đang khóc tang đâu! Tiền quản gia tuy rằng không thích chủ ý này của Tam gia nhưng vẫn chạy nhanh ra, chắp tay trước Tam gia hỏi: “Đây là Tam gia sao?”

Tam gia cũng không thèm để ý tới, vẫn gào khóc như cũ, miệng vẫn hô lên “nhi tử bất hiếu, là bất hiếu tử” các loại, Tam nương bên cạnh cũng dùng tay áo lau nước mắt, bày ra bộ dáng vô cùng bi thống, áy náy.

Dịch Vân Thanh quỳ gối ở phía sau, xoa xoa lệ, nói: “Cha ta thẹn với lão thái gia, lão phu nhân, vài năm nay không ngày nào không lo lắng, không

https://thuviensach.vn

ngày nào không ưu sầu, hai tháng trước biết được tin tức liền không ngại ngàn dặm xa xôi mà chạy tới đây, nay nhất thời không kìm nén được cảm xúc cho nên…”

Cho nên mang theo cả nhà quỳ gối ở đây gào khóc để lão thái gia cùng lão phu nhân xem? Đã tính diễn trò thì cũng không nên diễn ở trước đại môn, càng không thể để người chế giễu.Vả lại, tòa nhà này là của đại thiếu gia, quỳ gối gào khóc trước cửa như này không phải là hạ thấp thể diện của đại lão gia sao? Tiền quản gia trong lòng khó chịu, đánh mắt cho tiểu tư đi theo, cười nói với Tam gia: “Tam gia, ta đã cho người thông báo với lão thái gia, lão phu nhân, người xem hay là đi cùng nô tài tới bái kiến lão thái gia, lão phu nhân?”

Tam gia như trước vẫn không thèm để ý, Tiền quản gia làm bộ muốn đi tới trước đỡ Tam gia dậy, ai ngờ Tam gia lại đẩy hắn một phen, khiến hắn lảo đảo may có tiểu tư nhanh tay đỡ kịp, không thì chỉ sợ Tiền quản gia đã ngã ngửa ra sau rồi.

Quản sự đi theo nhìn thấy, lấy lòng nói với Tam gia: “Tam gia, người xem, việc cũng đã được thông báo rồi, thật không tốt nếu như phải để lão thái gia, lão phu nhân chờ đi?” Nói xong cùng tiểu tư cứng rắn đi tới nâng người dậy, Tam gia một chút cũng không khách khí.

Mắng thẳng: “Cẩu nô tài các ngươi cút ra chỗ khác, chọc giận Tam gia ta, gia sẽ cho các ngươi biết tay!”

Quản gia trừng lớn mắt, Tiền quản gia lại tức đến phản cười.Dư thị quản việc trong nhà luôn tôn trọng người làm, chỉ cần không phạm phải sai lầm không thể cứu vãn, đều chỉ trách phạt nhỏ nhẹ, tuyệt không hà khắc, nhưng Tam gia vừa mới tìm tới cửa này thật tốt a, mở miệng đã muốn đem tôi tớ trong nhà ra phạt.

https://thuviensach.vn

Toàn bộ tôi tới có mặt ở đó đều buồn bực. Bọn họ tuy là nô tài, nhưng cũng là người, có tôn nghiêm, có nhân cách, làm sai nên bị đánh chửi thì còn hợp lý, nhưng không phạm sai lầm nào liền bị mắng chửi thế này thật không biết phải thế nào đây.

Tiền quản gia cũng đã ngây người ở kinh thành nhiều năm, Tam gia cùng với chút tính kế nhỏ nhoi đó, hắn cũng nhất thanh nhị sở.Muốn quỳ ở đây để được Đại lão gia ra mặt mời vào, để cho ngoại nhân nhìn thấy một màn này, thì Tam gia liền có mặt mũi mà diễu võ dương oai về sau a.

Dư thị nghe thấy thông tri liền nhìn lão phu nhân.

Lão phu nhân dùng khăn lau miệng, mắt lộ tia khinh bỉ: “Quỳ trước cửa gào khóc như có tang sự, này không phải là nhận thức người thân mà nói là nhận thức cừu nhân cũng không hề quá đáng.”

Dư thị cũng nghĩ thông suốt tính toán của Tam gia, nhưng hiện giờ nàng so với trước không còn hiền lành như vậy, thân là đích mẫu của quan tam phẩm trong triều, đi ra cửa đón tiểu thúc lâu ngày không có tin tức, chuyện này không phải chỉ đơn giản nhận thức người thân mà còn là vấn đề thể diện. Hơn nữa đây lại là thể diện của Dịch Vân Khanh.“Ý của lão phu nhân là?”

Lão phu nhân suy nghĩ xong, nói: “Cha ngươi cũng đã biết phải không?”

“Nhi tức đã cho người thông tri.”

Lão thái gia vừa vặn vào cửa, khoát tay: “Không cần, ta đã cho người đi gọi.” Lão thái gia tuổi ngày càng lớn, giấc ngủ trưa là không thể thiếu a. Nhưng giấc ngủ trưa hôm nay lại bị quấy nhiễu còn chưa nói, nghe tin Tam gia thật lòng vì chữ hiếu mà đến thỉnh tội thì lão thái gia còn cố gắng có chút cao hứng, nhưng vừa tới cửa đã làm một màn như đi kết thù như vậy, một chút cao hứng kia liền lập tức tan thành mây khói.

https://thuviensach.vn

Lão phu nhân cùng Dư thị trao đổi ánh mắt, bà quản gia chỉ huy nha hoàn thu thập đồ đạc.

Lão thái gia phái quản sự bên người đi, chân trước mới đến, sau lưng Dịch Khiêm cũng đã tới rồi.

Người gác cổng thấy, vội mở đại môn.

Tam gia nghe thấy tiếng, trong lòng liền vui vẻ, vừa giương mắt nhìn thấy Dịch Khiêm, liền lộ ra vẻ bất mãn.Thẳng thắn tính toán lại bối phận, cảm thấy thật không bằng vai phải vế.

Dịch Khiêm từ nhỏ đã là một cái tiểu đại nhân hiểu chuyện sớm, lại luôn được đại lão gia cùng lão thái gia ngày ngày giảng dạy, gần ba năm học trong thư trai chính thống, là một nhân tài ở độ tuổi này, suy nghĩ đều đã vượt qua đám bạn cùng trang lứa. Nhìn thấy thần thái này của Tam gia, trong lòng cười lạnh, nghiêng đầu nói với Tiền quản gia: “Tiền quản gia, toàn gia Tam bá của ta đã gần năm năm không có tin tức, năm ấy rối loạn như vậy, ai biết đã xảy ra chuyện gì?” Dừng một chút, tiếp nhận lò sưởi trong tay nha hoàn, kéo lại tấm áo choàng, nói: “Nhà của chúng ta hiện giờ đã khác xưa, cần phải đề phòng những kẻ lừa đảo, loạn nhận thức thân thích.”

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 69: Tam Gia Tới Cửa (Hạ)

Tiền quản gia buồn cười, đối Dịch Khiêm lén dựng thẳng ngón cái: tiểu thiếu gia, lời này của ngài cũng thật tổn hại a.

Tam gia tức giận, tính nết chưa tiến bộ từ mấy năm qua, chỉ vào Dịch Khiêm mắng.

Tiền quản gia khụ một tiếng, đối Tam gia nói: "Mặc kệ ngươi phải hay không phải là Tam thúc của đại nhân, muốn nói gì cũng phải suy nghĩ cẩn thận nha."

Tam nương vội kéo Tam gia một phen, dùng ánh mắt khuyên hắn đừng phá hư đại sự.

Dịch Khiêm liếc mắt, lành lạnh nói: "Là thật hay giả thì thái gia gia nhìn thấy liền biết. Đương nhiên, nếu các ngươi không phải là Tam bá gia, thì sẽ không dám tiến vào.Suy nghĩ cho kĩ, đại môn này tiến hay là không? Không vào, cũng được, Tiền quản gia, cầm biển số nhà đi thỉnh quan phủ đến, nói có người giả mạo là thân thích của chúng ta tới cửa có mưu đồ gây rồi, để quan phủ đem bọn họ vào nhà giam thẩm vấn. Dưới chân thiên tử, là nơi hoàng thành trọng yếu, lại có điêu dân dám giả mạo thân thích quan gia, nhất định phải bị trừng trị nghiêm khắc!"

Tam gia cũng không dám kinh động quan phủ lại càng không dám vào nhà giam, lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử mà cho rằng, Dịch Vân Khanh sẽ ngấm ngầm thông đồng với quan phủ mà hại hắn trong lao tù, đến lúc đó, tội danh giả mạo thân thích quan gia sẽ được hạ xuống, một nhà Tam

https://thuviensach.vn

gia bọn họ khẳng định phải chết mà không có ai đứng ra nói chút công đạo cho bọn hắn.

Tiền quản gia thấy một màn này liền buông lỏng, trưng cầu ý Dịch Khiêm, được y đồng ý liền nói hai ba câu cấp cho Tam gia cái bậc thang, dẫn toàn gia vào trong.

Tam gia không tình nguyện mà đứng dậy, đi lên bậc thang, sau lại ngay lập tức khóc đến tê tâm liệt phế đi vào đại môn.

Đại môn đại gia tộc chỉ có đích tử được đi, nào có đạo lý thứ tử còn chưa được xác nhận được đi qua?

Tiền quản gia thầm nghĩ chết tiệt, Dịch Khiêm người nhỏ cũng ngăn không được, may mắn hai tiểu thư đồng trạc tuổi mười lăm mười sáu thông minh lanh lợi mà lủi đi lên va vào Tam gia, sau lại vội quỳ xuống thỉnh tội.

Một màn công phu này, Tiền quản gia cùng một vị quản sự khác ngoài cười mà trong không cười ngăn trước mặt Tam gia. “Tam gia, cửa ở bên kia.”

Dịch Khiêm nở nụ cười châm chọc, phất tay áo đi vào đại môn trở về tiểu thư phòng.

Đông Dương chạy tới đón, hỏi: “Thế nào rồi?”

“Không có việc gì, cũng đã đi vào trong rồi.Ở trước cửa, nhi tử thấy có cả quản sự bên người thái gia gia, xem ra cho dù nhi tử không ra mặt thì thái gia gia cũng sẽ ra mặt.” Bất quả, kết quả kia cũng không phải là điều Dịch Khiêm muốn. Dựa vào cái gì để tôn kính với mấy người thân thích như vậy?Cho dù không cho vào lấy gậy đánh đuổi đi cũng không sai, lại còn muốn đích thân gia chủ ra ngoài thỉnh vào sao?Nằm mơ!

https://thuviensach.vn

“Đi vào là tốt rồi. Quỳ gối gào khóc trước cửa như vậy cũng không tốt.”Nói thật, tuy là còn ngại mặt mũi trưởng bối nhưng Đông Dương vẫn không nghĩ rằng người trong nhà lại có thể như vậy, nhưng trong lòng y cũng đích xác có chút căm ghét Tam gia. Nhớ tới Tam gia, Đông Dương liền nghĩ tới Dịch Vân Xuân:“Ngươi có thấy Lục thúc của ngươi không?”

Dịch Khiêm sắc mặt cổ quái, lắc đầu: “Có thấy, nhưng nếu không phải là đã từng quen biết, thật sự sẽ cho rằng Lục thúc mới là trưởng tử. Khí sắc tiều tụy, vẻ mặt ảm đạm, so với Tam bá cũng già đi không ít.”

Dịch Vân Xuân so với Dịch Vân Thanh thì thành thật hơn nhiều, Tam gia Tam nương cũng không phải người đối xử công bằng, sinh kế cả nhà trong mấy năm nay chỉ sợ không sai biệt lắm đều rơi trên người Dịch Vân Xuân thành thật.

Đông Dương nghĩ ngợi liền muốn đi gặp.

Dịch Khiêm kéo hắn: “Tiểu phụ thân ngươi lúc này đi thuần túy là khiến mình khó chịu. Ở đại môn đã diễn một trò như vậy, thấy thái gia gia lại càng làm quá, một phen nước mắt nước mũi, nhìn thấy cảnh đó liền ảnh hưởng tới việc ăn uống.”

Đông Dương có chút dở khóc dở cười: “Đó là trưởng bối, ”

“Là trưởng bối thì cũng phải có bộ dáng trưởng bối chứ?”Dịch Khiêm phản bác. “Vừa rồi ở đại môn, tiểu phụ thân không biết chứ, Tam gia liền làm bộ vừa khóc vừa tiến thẳng tới đại môn, nếu không phải hai thư đồng bên cạnh nhi tử thông minh tiến lên va phải, để cho y thực hiện được ý đồ liền thành chuyện khiến người ta cười nhiều tới rụng răng luôn đó! Kia nha, mặt mũi phụ thân xem như là mất hết.” Đỡ Đông Dương ngồi xuống ghế, đem chén trà ấm đặt vào tay y, nói: “Dù sao nhi tử cũng đã cho người đi thông truyền, nói tiểu phụ thân người không thoải mái. Một màn diễn trò khóc thét này, cũng không khiến người ta sốt ruột.”

https://thuviensach.vn

Đông Dương cũng không muốn đi nghe Tam gia biện giải thế nào cầu xin tha thứ ra sao, phái đại nha hoàn đi nghe chút tin tức, căn dặn nàng phải tùy thời thông báo, lúc này mới lại tĩnh tâm đến xem Dịch Khiêm học bài.

Sở liệu của Dịch Khiêm cũng không sai biệt lắm, Tam gia Tam nương vừa thấy lão thái gia, lão phu nhân liền quỳ gối bên chân mà khóc nói, rằng vài năm nay sống thế nào, tưởng niệm lo lắng cho mọi người ra làm sao, đi tìm kiếm mọi người như thế nào, giải thích trước kia vì sao lại thất lạc mọi người, tóm lại, đem chính mình nói thành một đại hiếu tử.

Lão phu nhân bị nói tới đau đầu, lại thấy một nhà khóc tới vô cùng thế thảm, trong lòng liền không chịu nổi. Nếu không phải không hợp quy củ, nàng chỉ sợ sẽ tìm mười bảy mười tám cái lý do mà trốn vào buồng trong nằm.

Như là đang khóc tang khiến lão thái gia cũng phải phiền lòng, vỗ lên bàn, nói: “Đủ rồi!”

Tam gia vội im miệng: “Cha~”

Lão thái gia xua tay, nhìn toàn gia: “Hai năm trước cũng đã tìm được Vân Thục, hiện tại đang trên đường tới kinh thành, đến lúc đó một nhà đoàn tụ xem như là ông trời có mắt đi.”

Tam gia lau nước mắt, khóc ròng nói: “Nhờ hồng phúc của phụ thân mà nhi tử có thể bảo toàn được một nhà…”

Bị mất giấc ngủ trưa lại bị nháo như vậy, sắc mặt lão thái gia lộ rõ vẻ mệt mỏi, đưa tay đánh gãy lời hắn, nhìn về phía Dư thị nói: “Lão đại tức phụ, ngươi cho người thu thập gian nhà ở tiền viện, trước hết để tam gia ngụ ở đó, về sau thế nào thì xem ý tứ của Vân Khanh.”

Lời nói của lão thái gia khiến cho trong lòng Tam gia Tam nương vô cùng kinh ngạc, trao đổi ánh mắt liền gào khóc, nhưng lão thái gia cũng

https://thuviensach.vn

không muốn bàn thêm.Dư thị tiếp lời, phân phó hai câu, Tiền quản gia cho người dẫn đường, toàn gia gào khóc nửa ngày liền bị nửa ép buộc rời khỏi viện tử.

Dư thị cáo lui.

Đại nha hoàn đắc lực bên người lão phu nhân thấy vậy, lanh lẹn thu thập đồ đạc rồi lui ra bên ngoài.

“Lão gia đừng suy nghĩ nhiều.Nhiều năm như vậy cũng đã có nhiều chuyện so với hôm nay cũng đâu có kém nửa điểm, suy nghĩ nhiều lại khiến chính mình tự tìm phiền phức.” Lão phu nhân khuyên giải, lão thái gia thở dài.

Vừa đến cửa đã quỳ gối gào khóc như thể nhà có tang khiến người ngoài nhìn vào chê cười, lại còn chơi xấu muốn đích thân chủ gia ra đón từ ngoài cổng, sau khi vào trong cũng chỉ lo khóc thét kể lể rằng bản thân ở năm có thảm họa chiến tranh đó đã phải chịu khổ thế nào, nhưng cũng không thèm ngẫm lại, Tam gia nhà hắn ngoài hắn còn có ba nam đinh trưởng thành, so với Đông Dương một mình vừa phải chiếu cố bốn người già cả bọn họ cùng với Dịch Khiêm còn nhỏ còn phải chịu khổ gấp bao nhiêu?

“Bên phía lão đại đã phái người đi thông tri chưa?”

“Nghe lão đại tức phụ nói, đã phái người đi rồi.”

Lão thái gia lau mặt: “Vân Khanh thì sao?”

Lão phu nhân gật đầu.Việc này mặc dù Dịch Vân Khanh không thể trở về ngay thì vẫn phải nói cho hắn biết.

“Chờ lão đại trở về kêu hắn tới gặp ta.”Lão thái gia nói xong, cảm thấy mí mắt nặng trịch liền nằm xuống. Lão phu nhân ra hiệu nha hoàn mang chăn tới, tự tay đắp cho lão thái gia.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy thần sắc mệt mỏi của lão thái gia, lão phu nhân thở dài: “Ai, nữ nhân a, thật sự đời trước đã…”

Dịch Vân Khanh nghe xong tin tức cũng không nói lời nào, nhưng buổi chiều vẫn mở tiệc chiêu đãi. Trên bàn cơm, Tam gia vừa thấy Dịch Vân Khanh liền nhiệt tình khen ngợi, nói tới giống như thần tiên, lão thái gia cố tình ngắt lời hai ba lần mà cũng chưa giảm được sự nhiệt tình này.

Dịch Vân Khanh chỉ thản nhiên cười, thản nhiên xã giao, nhưng lời khen của Tam gia cũng khá xuôi tai, theo lời Tam gia thì đợt chiến hỏa đó một nhà Tam gia đã chạy trốn khỏi Dương Châu tới một trấn nhỏ ở trong núi, ở cũng được vài năm, tin tức trong trấn đó cũng không thông, lại còn là thâm sơn cùng cốc, lần này biết được tin cũng là vì chuyện thông thương với hải ngoại của Dịch Vân Khanh đã góp nhiều tiền cho quốc khố khiến mọi người ai cũng biết cũng bàn tán nên bọn họ mới vô tình mà nghe được. Bởi vì lo lắng lão thái gia cùng lão phu nhân, cho nên vội vàng bán nhà ở trấn trên rồi vòng vo chạy tới kinh thành.

Dịch Khiêm nghe xong cười lạnh. Lo lắng lão thái gia lão phu nhân là giả, đến phân phú quý mới là thật, còn nói là đã bán phòng ở để chạy tới đây không phải ý là muốn thông báo các ngươi đã không còn chỗ nào để đi sao? Muốn khiến thái gia gia thương hại mà lưu lại đây thì cứ việc nói thẳng, quanh co lòng vòng ám chỉ như vậy làm gì? Điểm tâm tư này có ai còn không rõ sao?

Dịch Vân Khanh cũng thấy rõ. Nếu thật sự là hiếu thuận, năm đó chiến hỏa đã không chỉ lo cho bản thân mà không thèm hỏi han một tiếng đã chạy trốn trước, chiến hỏa kết thúc cũng không tới Dương Châu hỏi thăm tin tức cẩn thận, nếu cẩn thận hỏi thăm hoặc quay lại Dương Châu xem một cái, mặc kệ là chuyện trùng kiến lại thôn cũ hay tin hắn nhậm chức tri phủ Dương Châu, tùy tiện tìm một người đều có thể biết được. Đáng tiếc, tam gia cũng không ngờ, mà thật ra nghĩ tới chuyện này chỉ sợ tới lúc này cũng không nghĩ hắn, Dịch Vân Khanh gia nhập quân ngũ lại có thể sống sót trở

https://thuviensach.vn

về, lại còn gây dựng được tiền đồ, hay cũng không ngờ Đông Dương có thể chiếu cố tứ lão an toàn, thoát khỏi chiến hỏa đi?

Sau bữa cơm chiều đều tự nghỉ ngơi. Dịch Vân Khanh ở trên giường kéo tay Đông Dương nói: “Một nhà Tam thúc kia, tiểu tâm tư có rất nhiều, tốt hơn là ngươi nên tránh họ.”

Đông Dương gật đầu, không thể trêu vào, đối phương cũng không thể đuổi theo y mà tính kế. Sau một lúc lâu, hỏi: “Vân Khanh, việc này ngươi thấy thế nào?”

Nghe Đông Dương gọi tên mình, Dịch Vân Khanh thực cao hứng, ôm sát sau đó vỗ lưng an ủi y, nói: “Cho dù một nhà Tam thúc ở đây, ta cũng có biện pháp khiến họ không dám phá hư chuyện gì. Nhưng bình thường chỉ có ban ngày bắt kẻ trộm nào có chuyện đề phòng cướp ngày? Nghe ý tứ của gia gia, hắn đã sai cha ở bên ngoài tìm phòng ở, chỉ cần thu thập xong, chỉ sợ người cũng bị khuân qua đó.”

“Tam thúc sẽ chịu sao?”Sau chuyện hôm nay, thực đã tự đem mình thành chủ nhân của nơi này.

Dịch Vân Khanh cười nói: “Không chịu cũng phải chịu. Nếu tam thúc an phận thủ thường ở lại kinh thành, không sinh sự, một đời an bình sẽ là chắc chắn, nếu như không làm được, thật là tự đào hầm cho chính mình.” Ở nơi kinh thành này, thứ tử so với đích tử căn bản là không thể so sánh, huống chi đã sớm phân ra? Đích tử ở nhà hưởng hết vinh hoa phú quý, thứ tử lại phải ăn bữa hôm nay lo bữa sáng mai cũng không ít. Nếu tam thúc hắn thật sự không nhìn ra được, liền sẽ thành cảnh ăn bữa nay lo bữa mai. Dù sao, lời đồn đãi về hắn cũng đã đủ nhiều, không cần thêm.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 70: Phiền Toái

Ngoài phòng trời nổi trận tuyết lớn, gió lạnh đến thấu xương, trong phòng Đông Dương buồn ngủ nằm nghỉ trên ghế.Nha đầu khinh thủ khinh cước, nhẹ nhàng thêm thán hỏa vào trong lò sưởi, rất sợ làm mạnh sẽ khiến chủ tử đang buồn ngủ bị đánh thức, thêm thán hỏa xong liền lanh lẹ đi ra ngoài, vừa vén rèm lên liền bị bóng người đang đứng dưới mái hiên dọa đến nhảy dựng. Nháy mắt hoàn hồn: "…Lục thiếu gia?"

Nghe thấy tiếng động, đại nha hoàn liền xốc mành lên nhìn, cũng ngẩn ra: "Lục thiếu gia?" Nói xong, vội đem người dẫn vào phòng khách."Lục thiếu gia đến sao không sai nha hoàn thông tri trước ạ?"

Dịch Vân Xuân ngượng ngùng cười, xấu hổ để nha hoàn đem những bông tuyết còn bám trên người hắn gạt xuống. Bông tuyết bám lại không ít, nếu không phải nha đầu kia xốc màng lên chỉ sợ hắn vẫn còn đứng ngốc ở đó thật lâu lâu nữa.

Tiểu nha đầu mang trà nóng tới, đại nha hoàn mời Dịch Vân Xuân ngồi.

Trước đã có nha đầu thông minh đi vào buồng trong nhìn xem Đông Dương có ngủ hay không, đang ngủ thì đương nhiên sẽ muốn nói cho đại nha hoàn biết để cân nhắc xem có nên đánh thức chủ tử dậy tiếp khách hay không, không ngủ thì sẽ bẩm báo luôn.

Đông Dương ngủ trưa thường không sâu giấc, nha hoàn xốc màn lên liền tỉnh: "…?"

Nha hoàn hành lễ, nhẹ giọng nói: "Thiếu phu nhân, Lục thiếu gia tới."

https://thuviensach.vn

“Là tới tìm đại thiếu gia?”

Nha đầu lắc lắc đầu, giúp đỡ y mặc thêm y phục: “Cũng chưa nói là muốn tìm đại thiếu gia, nhưng nhìn Lục thiếu gia giống như đã đợi ở ngoài rất lâu, hơn nữa, ngay cả tiểu tư cũng không mang theo.”

Dư thị làm việc quả thực rất chu đáo, Tam gia vừa ngụ lại, Dư thị liền đưa tới hai người để hầu hạ. Hai huynh đệ Dịch Vân Xuân cùng Tam gia đều có tiểu tư hầu hạ bên người, có thể nói là đã chiếu cố cực kì chu đáo.

Màn che thật dày để chắn gió được kéo ra, tuy rằng, trong phòng khách so với bên ngoài đã ấm áp hơn không ít, nhưng so với Đông Dương vừa ở phòng trong đi ra mà nói, vẫn có chút lạnh.

Đại nha hoàn vội đem trà cùng tiểu hỏa lô, tiểu nha hoàn cũng cho thêm chút thán hỏa.

Dịch Vân Xuân đứng dậy hành lễ: “Đại tẩu.” Lễ này cũng thật cứng ngắc, tựa hồ như có chuyện gì khó có thể mở miệng nhưng lại không thể không nói.

Đại nha hoàn nhìn tiểu nha hoàn vẫn đang ở bên cạnh hầu hạ, ra hiệu cho nàng lui ra, bản thân cũng thối lui tới một bên. Không thể để hai người ở một chỗ được, nhưng chí ít cũng cần phải có khoảng cách.

Dịch Vân Xuân nhìn tiểu nha hoàn rời đi, lại thấy đại nha hoàn đã lùi cách xa chỗ này, liền cố lấy dũng khí nói: “Đại tẩu, ta muốn quay lại Dương Châu.”

“Sao vậy? Ở lại nơi này không quen sao?”Đông Dương hoài nghi, nhìn phái đoàn Tam gia trong hai ngày này, hẳn phải là “phi thường” quen thuộc chứ.

“Đại tẩu, là ta cùng tức phụ muốn quay lại Dương Châu.”

https://thuviensach.vn

Đông Dương đã hiểu, cũng không phải toàn bộ Tam gia đều muốn quay lại Dương Châu, mà chỉ có phu thê Dịch Vân Xuân muốn quay về. Hai chuyện này khác biệt cũng lớn: "… Tam thúc cùng Tam tẩu không đồng ý?"

"Ta còn chưa nói với họ. Phụ mẫu chắc không đồng ý để ta cùng thê tử, nhi tử quay lại Dương Châu, cho nên muốn đại ca và đại tẩu giúp đỡ." Toàn bộ Tam gia mà nói, tốt nhất thực chỉ có Dịch Vân Xuân, hiếu thuận, nghe lời lại tôn kính huynh trưởng, nếu so với những thứ tử bình thường khác thật xứng làm người tốt nhất, nhưng hắn không may khi gặp phải Tam gia cùng Dịch Vân Thanh, những người ích kỉ này, từ nhỏ đến lớn đều bị khi dễ. Duy nhất một lần vi phạm ý nguyện của Tam gia chỉ sợ cũng chính là việc thú thê, mà việc này sau lưng cũng vẫn là Dịch Vân Khanh ra chủ ý.

"… Việc này là do tức phụ ngươi đề nghị?" Dịch Vân Xuân hiếu thảo, tuyệt đối sẽ không để cha mẹ ở lại kinh thành, mang gia đình nhỏ của hắn quay lại Dương Châu, ngọn nguồn của chuyện này ngoài tức phụ hắn thật không thể nghĩ tới ai khác. Mà tức phụ hắn, Đông Dương cũng đã gặp qua một lần, là một người dịu ngoan hiền thục lại thông minh, không thể nói rõ là người xấu hay người tốt nhưng so với Dịch Vân Xuân thì có tâm mắt hơn, bằng không, sẽ không đưa ra đề nghị quay lại Dương Châu.

Dịch Vân Xuân do dự gật đầu: "Là mẹ đứa nhỏ đề nghị, nhưng ta cũng đồng ý với việc này. Lúc đầu vốn dĩ đã phân gia, nhưng vì đợt chiến hỏa vừa rồi, lo lắng cho an nguy của cha mẹ nên ở lại cùng nhau, hiện tại thì tốt rồi, có ca ca có tẩu tử chiếu cố, ta cũng có thể an tâm mang đứa nhỏ cùng thê tử quay lại Dương Châu." Nói xong, bàn tay thô ráp có nhiều vết chai sờ sờ cái gáy, cười mỉa nói: "Nói thật, kinh thành là nơi phồn hoa phú quý, nhưng ta cùng mẹ đứa nhỏ đều cảm thấy vẫn là thôn cũ ở Dương Châu kia được tự tại hơn."

Người khác nghe xong nhất định sẽ cười, trên đời có bao nhiêu người muốn ở kinh thành hưởng vinh hoa, nhưng bọn họ đã tới được đây, lại có

https://thuviensach.vn

sẵn vinh hoa phú quý lại không muốn, còn muốn quay lại Dương Châu, thâm sơn cùng cốc kia? Nhưng, đây là suy nghĩ của người thành thật, cũng chính là lý tưởng chân thực nhất.

Loại suy tính này, đôi khi Đông Dương cũng sẽ tán thành.

“Việc này ta sẽ nói lại với đại thiếu gia.”Về phần Dịch Vân Khanh có đáp ứng hay không, y cũng không thể cam đoan.

Dịch Vân Xuân tạ ơn rồi đứng dậy, nhưng không ngờ lại đụng phải Dịch Vân Khanh xốc mành tiến vào.

“Đại ca.”Dịch Vân Xuân vội chào.

Đông Dương đứng dậy đón hai bước, Dịch Vân Khanh kéo Đông Dương ngồi xuống nhìn Dịch Vân Xuân: ” Không có việc gì thì ngồi thêm một lát, người trong nhà không cần câu nệ tiểu tiết.”

Dịch Vân Xuân ứng thanh, trò chuyện đôi câu rồi liền tìm lý do rời đi.

Dịch Vân Khanh cũng không ở lâu, thấy hắn rời đi liền nói với đại nha hoàn: “Thu dọn đồ đạc, ta mang thiếu phu nhân đi lên núi ngắm tuyết.” Việc Đông Dương thích ngắm tuyết mọi người trong phủ đều biết, hai năm nay ở Phúc Châu, cảnh tuyết đều không có nhiều nên vẫn còn chút tiếc nuối.

Lão phu nhân nghe xong cùng Dư thị nhìn nhau cười: “Vân Khanh đứa nhỏ này cũng thật là, vì mang Đông Dương đi ngắm tuyết chỉ sợ trời tối cũng cố đi.”

“Còn không phải sao ạ,” Dư thị nói xong, vừa cười vừa nói: “Cũng may Đông Dương cũng đã hồi phục,ổn định, bằng không tuyết lớn như vậy, nhi nữ cũng không cho phép y xuất môn.” Nói xong liền sai quản gia tới truyền lời nàng, nhắc nhở những người đi theo phải hầu hạ cẩn thận.

https://thuviensach.vn

Lão phu nhân nghe thấy chuyện này cũng chợt nhớ lại khi còn trẻ cũng thường đi ngắm tuyết, nhàn rỗi nghĩ tới vài chuyện thú vị liền có hứng thú, đối Dư thị nói: “Đám người trẻ tuổi bọn chúng đi ngắm tuyết, chúng ta tuy lão nhưng cũng không nên quá nhàn rồi. Lão đại tức phụ, đi, đi chuẩn bị, chúng ta nha, ngày mai cũng đi ngắm tuyết.”

Dư thị cười, đáp ứng.

Lão phu nhân hào hứng định ngày mai lên đường, nhưng Dịch Vân Khanh bên này lại không nghĩ tới sẽ gặp phải phiền toái, Tam gia Tam nương mang theo Dịch Vân Thanh cùng tức phụ hắn chạy tới, nói là cũng muốn đi cùng.

Dịch Vân Khanh trong lòng thấy buồn cười, phu phu bọn họ hai người đi ngắm tuyết, thế nào thúc thúc lại hảo ý tứ tới mức mang theo cả nhà đòi đi theo? Nói dễ nghe là khó hiểu phong tình, nói khó nghe chút chính là bụng dạ khó lường nha. Dịch Vân Khanh có thể cho bọn họ đi theo hay không? Xét về tình về lý đều không thể. “Tam thúc muốn đi ngắm tuyết vậy nương ta sẽ an bài người, về phần chất nhi, có lẽ nên đi trước.” Nói xong liền dẫn Đông Dương theo đại môn đi ra, mặc kệ phía sau Tam gia buồn bực thế nào, giúp đỡ Đông Dương lên ngựa, rồi tự mình lên ngựa, đem áo choàng bao kín lấy Đông Dương, nói “ngồi vững” liền giục khoái mã chạy đi.

Chờ một nhà Tam gia từ cửa hông đi ra, chỉ thấy được mỗi bóng người mơ hồ.

Tiểu tư bên người Dịch Vân Khanh nhìn thấy, thông minh đánh cái ngáp nói với đám nha hoàn: “Đi một chút rồi trở về phòng nghỉ ngơi thôi, dù sao đại thiếu gia mang thiếu phu nhân đi trước một vòng, chúng ta không vội mà đuổi theo.”

Tam gia nghe xong trừng mắt: “Các ngươi, đám cẩu nô tài còn muốn nhàn hạ? Mau cho xe ngựa đuổi theo, băng thiên tuyết địa mà chất tử cùng

https://thuviensach.vn

tức phụ nó lại không cần người hầu hạ bên cạnh sao?”

Tiền quản gia từ cửa hông chạy đến, cũng không quản Tam gia đang tức giận cái gì, bắt lấy tiểu tư cùng đại nha hoàn nói: “Nhóm nô tài các ngươi, việc trong phủ còn chưa làm xong đâu?! Đã nghĩ đại thiếu gia ra ngoài liền lười nhác sao?!Nào có đạo lý đó?! Mau trở lại giải quyết xong việc trong phủ rồi lại đuổi theo cũng không muộn.” Nói xong đối Tam gia nói một tràng “xin lỗi” rồi cũng lười nghĩ mà có lệ hai câu đem người một lần nữa hồi phủ.

Nhất thời một đại đội ngũ lớn đi theo liền tản ra, đem Tam gia ở ngoài tuyết lạnh, cái sắc mặt kia a, một chữ ‘hắc’ cũng không lột tả được nha!

Dịch Vân Thanh tiến lên, nói một tiếng: “Cha. Đại bá cũng quá không để chúng ta vào mắt.Ngay cả chút nha hoàn tiểu tư mà chúng ta cũng phải xem sắc mặt sao, chuyện này mà cũng phải nuốt xuống thì sao được?!”

Tam gia tức giận trừng mắt: “Ngươi im miệng! Phàm là ngươi có thể làm được bằng một nửa đại ca ngươi, vậy tình huống hôm nay sẽ khác!”

Tam nương ở bên cạnh hừ hừ: “Lão gia, chính ngài nếu có bản lĩnh thì cũng không cần tới phiên Thanh nhi, chính mình cũng có thể tranh phân thể diện.”

Tam gia trong lòng buồn phiền, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo hồi phủ. Tam nương cùng Dịch Vân Thanh đều cho là tam gia đi tới chỗ lão thái gia cáo trạng Đại gia, lại không nghĩ rằng Tam gia thế nhưng lại trực tiếp trở về viện tử, đối với hai người còn chưa hiểu rõ câu chuyện nói: “Các ngươi thì biết cái gì? Ở trong mắt phụ thân, chúng ta dù có tốt thế nào cũng chỉ là thứ tử, Đại ca chính là đích tử, hơn nữa, với tình huống trong nhà hiện nay, cho dù Đại ca có làm sai, phụ thân cũng sẽ ở phe Đại ca, sẽ không giúp chúng ta.”

“Vậy, chúng ta liền như vậy mà cho qua sao?”

https://thuviensach.vn

“Cái gì mà cho qua?!” Tam gia nghĩ tới tình huống mấy ngày nay trong lòng liền căm tức, Dư thị chính là thiết đãi rất chu đáo, cái gì cũng không làm cho bọn họ có thể bắt được điểm nào để chê trách. Còn chưa kịp mở miệng nói đã bị bọn họ chặn đứng lại, vậy hắn phải làm sao để tìm được cớ gây phiền toái nhằm trục lợi chứ? “Ta đang đợi. Chờ tứ thúc của ngươi tìm tới cửa, tứ thúc ngươi là một người khôn khéo lại còn là một thương nhân đầy mưu kế, làm thế nào để được lợi nhất, hắn là người rõ ràng nhất, đến lúc đó, chúng ta sẽ thừa đục nước béo cò, hắn là cũng không thiếu phần ưu đãi. Cùng lắm thì kết minh với Tứ gia, đến lúc đó có Tứ thúc ngươi tính kế, chúng ta hợp tác, Đại gia kiểu gì cũng phải phân ra chút thịt thôi. Vả lại đại cô của ngươi, giống như cũng có chút bất mãn, ha ha…”

Không thể không nói kế sách của Tam gia cũng thực vang, đáng tiếc rằng “người tính không bằng trời tính”, Tứ gia còn chưa có kịp đuổi tới kinh thành, chỉ sau có bốn ngày, đại lão gia đã tìm được một tòa nhà tốt, Dư thị cũng tay chân lanh lẹ cho người thu thập chỉnh tề, một nhà Tam gia liền trở tay không kịp, lão thái gia cũng đã mở miệng muốn bọn họ dọn ra ngoài đó ở.

Tam gia lúc ấy liền ngẩn ra, sau liền tại chỗ mà xuất ra một phen nước mắt nước mũi, bộ dáng kia thiếu chút nữa khiến lão phu nhân đem cơm chiều phun ra.

Lão thái gia quyết tâm, dù một nhà Tam gia có khóc cầu như thế nào thì nửa điểm cũng không mềm lòng.

Tam gia thấy không thuyết phục được lão thái gia liền đem họng súng hướng tới đại lão gia cùng Dư thị, cái gì mà Đại gia khinh thường Tam gia bọn họ, vì họ là đích tử trong khi bọn hắn chỉ là thứ tử, cái gì mà Vân Khanh phát đạt làm quan liền ngại nhận thân thích với bọn hắn, sau đó lại lừa gạt một đoạn nói chuyện bọn hắn ở đây đối với Đại gia mới là tốt nhát, cái gì mà nói Vân Khanh quyền cao chức trọng, chỉ sợ bị người có tâm nhàn thoại rằng hắn không để ý tới sống chết của thúc hắn, vân vân và vân

https://thuviensach.vn

vân, kể ra một đống lớn, lão phu nhân nghe tới phiền còn không tính, ngay cả lão thái gia mi mắt đều đã phải nhướn lên.

Tam gia khóc tới giống như một kẻ đáng thương, đem tay áo lau nước mắt nước mũi, bộ dáng kia làm gì có phong phạm của người có xuất thân thư hương thế gia, ngay cả bộ dáng của dân chúng bình thường cũng không giống. Giận giữ liền hướng đại lão gia nói: " Đại ca, không phải ta nói, nhưng Vân Khanh cũng quá không để ý tới quy củ quan gia, hắn là quan tam phẩm, là cận thần của thiên tử, mỗi tiếng nói, hành vi đều mệnh danh triều đình, nhưng hắn thì sao chứ? Việc gần đây không nói tới, ngay chỉ việc đại môn thôi, làm gì có nhà nào đại quan tam phẩm lại để một tên nam thê ra vào bằng cửa chính chứ? Làm gì có quan tam phẩm nào chỉ có một tên nam thê, ngay cả tiểu thiếp cũng không có? Đại ca, phụ thân, các ngươi ở nhà nên không có nghe được, nhưng bên ngoài đã truyền đi nhiều lời khó nghe về Vân Khanh, cái gì mà…" Tam gia vừa nói tới, lão thái gia liền đập mạnh lên bàn, khiến Tam gia sợ tới cấm khẩu.

"Câm mồm!" Lão thái gia nhìn Tam gia, ánh mắt kia là hận không thể đá hắn vài cái. "Đông Dương ra vào bằng cửa chính là được ta chấp thuận, Vân Khanh cũng đồng ý, đây là chuyện Dịch gia ngầm danh chính ngôn thuận thông cáo chuyện trong nhà cho thiên hạ! Đông Dương làm sao?Ai quy định rằng Vân Khanh làm quan thì phải có nữ thê nữ thiếp? Hoàng thượng là người đứng đầu thiên hạ cũng chưa nói gì, ngươi lại nghĩ lời ngươi là lời của quan trong triều sao?Muốn có phân thể diện này, vậy cũng đi thi lấy cái chức quan, lấy cái thể diện này thử xem!" Nhắm mắt lại mở ra, lạnh giọng: "Nếu như không, liền không cần khẩu xuất cuồng ngôn!"

Tam gia dù sao cũng không phải là một người hiểu chuyện, hiện tại liền một cỗ uất ức tràn lên tới tận cổ: "Trước kia, khi ta còn nhỏ, không phải cũng được tiên sinh khen ngợi sao, khi đó nếu phụ thân không phải là nhìn trúng nhị ca mà xem nhẹ các huynh đệ khác, nếu lúc ấy cổ vũ nhi tử học hành chăm chỉ, thì cũng chưa chắc là không thể có được cái thể diện này."

https://thuviensach.vn

Lão thái gia tức giận tới ngã ngửa, chuyện của Dịch nhị gia có thể nói là vết thương trong lòng lão thái gia, không chỉ là nỗi đau mất con mà còn là hổ thẹn với Dịch Vân Khanh, trong nhà người thông minh sẽ không ai nhắc tới chuyện này trước mặt lão thái gia, nhưng Tam gia thật tốt nha, nói ra rồi lại còn mang theo khẩu khí như vậy thật giống như đang cố tình khiến lão thái gia tức giận tới phát bệnh.

Đại lão gia trầm giọng: "Lão tam, ngươi im miệng!"

Tam nương cũng không phải người biết giữ thể diện, hiện tại liền chơi xấu vỗ tay thật lớn rồi khóc thét lên, cái gì mà Dịch gia liệt tổ liệt tông, cái gì mà đích tử khi dễ thứ tử, khi dễ Tam gia.

Lão thái gia lại càng phát giận, một phen làm đổ chén trà, cả giận nói: "Lão nhân ta còn chưa chết! Ngươi kêu ai là liệt tổ liệt tông?!"

Lão phu nhân bị một màn khôi hài này khiến cho đầu đau mà tâm cũng đau.Nàng cũng từng là đương gia chủ mẫu, cũng đã từng gặp phải những người dây dưa không chịu nói lý lẽ.Nay lão thái gia tức giận, âm thanh liền lạnh lùng nói: "Lão tam, không nói tới lúc trước Dịch gia đã phân gia, cho dù không phân gia cũng không có cái đạo lý chơi xấu gia đình huynh trưởng. Tòa nhà này là Hoàng thượng thưởng cho Vân Khanh, không hề có quan hệ nào với ta cùng cha các ngươi, để chúng ta ở lại nơi này là do Vân Khanh hiếu thuận muốn chiếu cố hai người chúng ta, nói tới chuyện này lại nhớ ra, lúc trước phân gia cũng có thể nói là đích thứ không khác biệt lắm, cũng có nói qua chuyện mỗi người đều phải cung cấp nuôi dưỡng phụ mẫu, nhiều năm qua đều là Đại gia chiếu cố chi phí ăn mặc, các ngươi Tam gia ngay cả một ly trà cũng chưa thấy đâu."

Tam gia cấm khẩu, Tam nương cũng mặc kệ phân gia hay không phân gia, nàng chỉ biết là nàng không muốn rời khỏi tòa nhà lớn xa hoa phú quý này, nếu có thể, nàng còn muốn nếm thử những ưu đãi của quản sự phu nhân. "Cái gì phân gia với không phân gia, cái gì mà đích tử với thứ tử, dù

https://thuviensach.vn

sao cũng là lão thái gia cùng lão phu nhân khinh thường tam gia chúng ta!Nếu chúng ta có được thế này sẽ để lão thái gia cùng lão phu nhân bị đói sao?Không ra một cắc không có một ly trà, tam gia chúng ta cũng muốn làm, nhưng có thể sao? Lại nói tiếp, nhi tức cũng từng hoài nghi, Vân Khanh làm quan lớn như vậy, sao lại không tìm được chút tin tức nào về chúng ta? Này rõ ràng không phải tìm không được mà là căn bản chưa từng tìm, thậm chí có khi còn tìm người ngăn cản chúng ta tìm lão thái gia cùng lão phu nhân, là vì sao chứ? Chính là vì chê Tam phòng chúng ta, chê chúng ta không có bổn sự gì!"

Lão phu nhân tức giận tới đen mặt. Lão thái gia tức giận chỉ vào Tam nương, nếu có thể, ngài thật muốn bắt Tam gia hưu nàng! Đại lão gia cũng tức giận, Dư thị căn bản là không nghĩ tới chuyện nói phải trái với bọn họ.

Tam gia cùng Tam nương nhìn thấy thái độ này, trong lòng liền ảm đạm. Còn tưởng rằng bọn họ sẽ thắng, lại không nghĩ tới, bọn họ càng làm quá lại càng nhanh chết, phải biết rằng, trong phủ người chân chính có thể diện không phải là lão thái gia hay đại lão gia, mà chính là Dịch Vân Khanh.

Dịch Vân Khanh biết lão thái gia đêm nay sẽ thông báo, để Tam gia bọn họ dọn ra ngoài, cho nên lúc trước đã đem Đông Dương trở về phòng, chính là không muốn cùng bọn họ nói mấy chuyện thượng vàng hạ cám này, cũng không nghĩ rằng Tam gia bọn họ lại cố tình gây họa như vậy, lại còn khiến bốn vị lão nhân tức giận. Vậy, hắn liền không thể không quản. Đi tới cửa thì vừa vặn nghe được lời Tam nương, nhóm nha hoàn nhất mành lên liền đi vào, nói: "Tam thẩm, ta cũng muốn biết là ta đã làm như thế nào để ngăn cản các ngươi tìm kiếm lão thái gia lão phu nhân. Nếu không nói được vậy ngươi chính là đang nói xấu mệnh quan triều đình, cầm danh thiếp của ta, quan phủ cũng mặt kệ ngươi có phải là tam thẩm của ta hay không, ra công đường cũng chính là phải chịu mười đại bàn tử. Ở kinh thành nha dịch đánh bằng roi cũng không phải là do nhóm gia phó làm, hậu quả mười đại bản tử bảo đảm ngươi vĩnh viễn đều không thể quên được."

https://thuviensach.vn

Tam nương rụt bả vai, tầm mắt né tránh, rõ ràng là đang sợ.

Dịch Vân Khanh cũng không cố nháo với nàng, tầm mắt chuyển tới Tam gia, sau lại dừng ở Dịch Vân Thanh cùng tức phụ hắn vẫn cúi đầu đứng chờ ở phía sau, cùng Dịch Vân Xuân nãy giờ vẫn không lên tiếng, nói: “Phủ trạch này là do hoàng thượng ban thưởng, muốn lưu lại sao? Có thể. Thuyết phục ta, chỉ cần thuyết phục ta liền muốn ở lại bao lâu liền ở. Còn nếu không được? Hừ. Tiền quản gia, thu dọn đồ đạc của Tam gia, đến có bao nhiêu đồ đều thu thập hết lại, không cho phép thiếu một thứ cũng không thừa một thứ, hơn hoặc thiếu, ta sẽ hỏi tội ngươi!” Với người như Tam gia, nói lí lẽ hay hiếu đạo luân lý đều không được, muốn áp đảo hắn, ép hắn tới không còn có thể phản kháng phải động tới nắm tay! Nắm tay lớn, rơi xuống trên người sẽ đau, vậy mới biết thành thật.

Tiền quản gia vội hành lễ đi làm ngay, hai cái quản sự đắc lực đứng ở đó nhìn chằm chằm Tam gia, bày bộ dáng giống như sẽ đem Tam gia đuổi ra khỏi nhà.

Tam gia nghĩ tái ngoan cố bày ra bộ dạng được ăn cả ngã về không, nhưng dưới tầm mắt lạnh nhạt của Dịch Vân Khanh, cố thế nào cũng không thể cứng rắn đứng dậy được.

Tam gia mềm nhũn, Tam nương cũng sợ, hai người làm quân chủ lực tiên phong không dùng được, Dịch Vân Thanh vốn chỉ dám đứng đằng sau phất cờ hò reo lại càng không có can đảm đứng lên, vì thế, một nhà tam gia làm cho tứ lão đau đầu chỉ vì vài câu của Dịch Vân Khanh liền bị đuổi ra ngoài.

Cho tới trưa ngày hôm sau, một đám người ngoan ngoãn leo lên xe rời đi. Lão thái gia cùng lão phu nhân thương lượng muốn để Dư thị cầm một ngàn lượng bạc đưa cho Tam gia, coi như còn chút tình thân, vốn dĩ muốn đưa cho Tam gia, lão thái gia lại để Dư thị giữ lại chưa cho Tam gia.

https://thuviensach.vn

Lão thái gia muốn để tam gia thức tỉnh, nói cho bọn hắn biết phòng ở bây giờ chính là do Đại gia cấp, nếu không an phận thủ thường tái gây sự với Đại gia, vậy phòng ở sẽ tùy thời mà thu hồi.

Bất quá Tam gia có thể hay không nhớ kĩ lời cảnh tỉnh này thì không ai dám chắc. Tiền quản gia xem như tận chức tận trách đem người đưa tới nhà mới, đối với tam phòng tòa nhà này xem như là hợp lý. Gia cụ đồ dùng linh tinh, Dư thị thấy thu thập cũng đã ổn thỏa, hơn nữa, Tam phòng dùng đều là đồ tế nhuyễn, cũng không có kém.

Tiền quản gia đem người đưa tới tận cửa, nhìn đám nha hoàn đem đồ đạc vào trong rồi trở ra, liền đứng đối điện cửa đối Tam gia cười cười nói: “Đại thiếu gia muốn ta truyền lời, người nói ‘ tam thúc phải cẩn thận mỗi lời ăn tiếng nói hành vi, nếu truyền ra lời gì không tốt, bị người có tâm nghe được, tái lại truyền tới tai Hoàng thượng, Hoàng thượng truy cứu phát hiện không phải là sự thật, vậy hoàng thượng sẽ truy cứu xem ai là người đã loan tin, đến lúc đó, chuyện này có nên quản hay không?” Tiền quản gia cười cười, không nhìn Tam gia đang nhăn lại, tiếp lời: “Tuy rằng đại thiếu gia cũng chưa nói, nhưng nô tài cảm thấy đại thiếu gia hẳn là sẽ không quản. Dù sao, đại thiếu gia vẫn thường xuyên nói ‘con người nha, nên vì việc mình làm mà chịu lấy trách nhiệm’, Tam gia, gieo gì gặt nấy, người nói có phải hay không?”

Nói xong, Tiền quản liền dẫn một đám nha hoàn hồi phủ.Về phần tòa nhà trống trơn tự nhiên này, cũng không phải bọn họ quản.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 71: Đào Thục

Không ngoài sở liệu của Tam gia, vào ngày thứ năm bọn họ phải ra khỏi phủ trạch thì Tứ gia đã chạy tới kinh thành, lúc này chuyện cũng đã thành, cho dù bọn họ có ý kiến cũng đành phải ngoan ngoãn nuốt lại vào bụng, dưới sự an bài của Dư thị, liền mua thêm tòa nhà bên cạnh Tam gia, để cho cả nhà vào đó ở. Điều đáng giá để nhắc tới là, Tứ gia so với Tam gia thì tình hình tốt hơn nhiều, dù vẫn là một xe ngựa hành lý nhưng nói tới việc thê thiếp, trừ bỏ Tứ nương là chính thê, Tứ gia còn có thêm ba vị thiếp thất đứng đắn, thứ tử thứ nữ đều có bốn người. Dịch Vân Tùng cũng đã lập gia thất, là đích nữ của một gia đình thương nhân, cũng đã có một đứa con được sáu tháng tuổi.

Tam gia cùng Tứ gia ở tại kinh thành hiển nhiên luôn có tính toán của bọn họ, nhưng Dịch Vân Khanh cũng lười quản. Lúc trước hắn cũng đã sỗ sàng nói rõ, làm việc gì thì tự mình phải chịu hậu quả, hắn không có tâm mà thay bọn họ thu thập tàn cục.

Dịch Vân Thanh không tin Dịch Vân Khanh thật sẽ không quan tâm tới bọn họ, cho nên hai tháng sau liền đi gây chuyện, kết quả đụng tới quan phủ bị người đánh gãy chân, Tam gia nâng Dịch Vân Thanh tìm tới Dịch Vân Khanh thay hắn làm chủ để xả giận, kết quả mặt còn chưa thấy, đã bị lời hắn truyền lại cấp Tam gia cái gì cũng không thể nói được.

“Hoàng thành là nơi dưới chân thiên tử, là hắn muốn đi ức hiếp lương dân nên giờ phải lĩnh hậu quả, cùng ta có quan hệ gì?”

https://thuviensach.vn

Thái độ của Dịch Vân Khanh thể hiện hắn đối với hai nhà bọn họ đều không có coi trọng, cũng khiến cho những người muốn thông qua hai nhà này để tạo ra mối quan hệ với Dịch gia thông suốt mà thu lại tâm tư.

Đảo mắt lại hai năm trôi qua.

Dịch Khiêm năm nay đã mười ba tuổi, đã có danh tú tài, tính toán muốn sang nước bạn học hai năm rồi trở về lấy danh cử nhân. Lão thái gia cùng đại lão gia mặc dù có chút không muốn, nhưng cũng biết, đi ra nước bạn, đi chung quanh một chút cũng học được thêm rất nhiều điều, đối với Dịch Khiêm là rất tốt, cổ nhân vẫn thường nói "đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường', ở kinh thành suốt ngày đọc sách sẽ chỉ làm tầm mắt của bản thân bị giới hạn, đi ra ngoài một chút lại có thể tôi luyện tâm tính.

Dịch Vân Khanh đương nhiên đồng ý, Đông Dương cũng không ý kiến, cho nên đầu xuân thì Dịch Khiêm mang theo hai thư đồng ly khai kinh thành.

Dịch Khiêm rời đi, Đông Dương lại càng nhàn, đưa mắt liếc về phía hậu viện có tám cây đào quả. Tám cây đào này nhờ nhiều năm tỉ mỉ chăm sóc, thân cây đã to hơn nhiều so với những cây đào bình thường khác, hàng năm đều nở hoa phủ kín cả một khoảng sân, nhưng Đông Dương vẫn chưa lần nào để cây kết trái, không phải đem hoa hái được nhưỡng rượu, thì chính là đem những quả đào đã thành hình được một nửa đánh rụng, này chính là muốn thêm chút phân bón cho cây đào.Mà năm nay, nhìn chúng, Đông Dương tính toán để cho chúng kết quả.

Tới tháng tư, có lẽ là trưởng thành qua ngần ấy năm, lần đầu tiên kết quả này thực làm cho cây đào muốn chết luôn vậy, nhìn đến liền khiến cho người ta lo lắng liệu mấy cành đào khẳng khiu đó có chịu nổi sức nặng hay không.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm đó, Dịch Vân Khanh từ nha môn trở về liền tới thẳng hậu viện, không có gì bất ngờ khi thấy Đông Dương lại đang canh giữ trong viện.Lúc đó, Đông Dương đang chỉ huy đem những cành mọc không tốt hoặc hái bớt những quả đào xuống, quả còn chưa chín, vỏ ngoài đều là màu xanh.

Dịch Vân Khanh đi tới nhìn quả đào còn xanh to bằng nắm tay của trẻ con, hỏi Đông Dương: “Sao vậy? Sao lại đem mấy quả đào này hái xuống?” Tám cây đào quả này, qua quá trình trưởng thành, Dịch Vân Khanh đã nhìn ra rồi, khẳng định là so với đào cống phẩm, hương vị khẳng định không thua.

Đông Dương đi tới trả lời: “Đào kết trái nhiều quá, nếu tiếp tục để sẽ khiến cành bị gãy, đối với những quả chưa mọc cũng không tốt. Hái xuống, sẽ bảo trụ được cành cây cũng có thể đảm bảo số quả còn lại mọc được.”

Dịch Vân Khanh gật đầu tỏ vẻ hiểu được, kéo Đông Dương ngồi xuống bàn ghế nha hoàn vừa thu dọn, nói: “Đào này chỉ sợ lớn lên so với đào cống phẩm còn ngon hơn, đến lúc đó muốn lựa những quả tốt nhất đưa vào trong cung.”

Đông Dương đối với việc này không có ý kiến, nhưng đối với Dịch Vân Khanh, đều đã là lão phu phu, lại thích nắm tay y vô cùng thân thiết thế này lại có chút điểm ý kiến, tránh tránh, nhưng Dịch Vân Khanh lại không chịu buông, Đông Dương cũng không dám động mạnh, sợ khiến đám nha hoàn chú ý tới.

Dịch Vân Khanh trong lòng cười thầm.Đích thật đã là lão phu phu, nhưng đối với chuyện Đông Dương vẫn ngượng ngùng khi hai người có hành động vô cùng thân thiết thế này thật rất thú vị, cho nên mỗi lần hắn cũng nhịn không được mà làm ra mấy hành động thân mật này, khiến y ngượng ngùng.

https://thuviensach.vn

Tám cây đào này mọc lên cũng chiếm hết toàn bộ sân, mấy hòn non bộ tiểu cảnh trước được bày trí tốt cũng đã bị những tán cây che lấp. “Đào này chỉ sợ còn phải chăm sóc, chờ lần này thu hoạch xong, đến mùa đông liền đem viện này sửa lại một lượt.” Nói tới đây, Dịch Vân Khanh xoa bóp tay Đông Dương. “Cũng may lúc trước Đông Dương trồng cũng để chúng có đủ khoảng cách, không thì chỉ sợ còn chưa sửa lại phong thủy, ngay cả cây cũng phải dời đi.”

Đông Dương có chút ngượng ngùng, bởi vì y không có lo được nhiều như vậy, lúc đó y cũng không nghĩ nhiều, đơn giản là vì chỉ có thể trồng như vậy, bằng không, cũng không thể vì đem cây trồng chung một chỗ mà đem hết giả sơn tiểu thạch vân vân này rời đi.

“Nhìn như vậy, lúc nào mới là thời điểm thu hoạch đào được ngon nhất?”Dịch Vân Khanh không phải không biết lúc nào là mùa đào, nhưng hắn có dự cảm, rằng đào nhà hắn không có giống.

Đông Dương nghĩ nghĩ: “Hắn là tháng sáu.” Tháng sáu, ở nhà khác đào đã được hái không biết bao nhiêu lâu, chỉ có đào nhà hắn trồng, lúc đó may mới vừa chín.Đông Dương cũng không biết vì sao lại như vậy, nhưng nghe nhóm tôi tớ nói, phương pháp trồng nhà bọn họ so với nhà khác không giống nhau, chính xác nha, làm gì có nhà nào trông đào năm sáu năm lại không kết quả? Đào nhà ai lại giống đào nhà bọn họ được tỉ mỉ chăm sóc như vậy? Vì muốn bón phân cho cây, Đông Dương còn yêu cầu quản gia dùng phần bã thuốc bổ còn lại bón cho cây, cũng may tám cây này cũng không chịu thua kém, một hơi lớn lên liền so với cây mười mấy năm của nhà khác còn to hơn nhiều, trái kết được trông cũng khác biệt.

Dịch Vân Khanh gật đầu, sai Tiền quản gia phái thêm hai tôi tới trung thành tới canh giữ ở sân, đừng để chuyện gì phá hư, cũng cần phải đề phòng dã điểu. Đợi hai mươi ngày trôi qua, trái đã dần chín, sáng nay, Đông Dương chọn hai mươi trái mà mình tự hái được đưa tới viện tử của lão phu nhân.

https://thuviensach.vn

Vừa vặn đại lão gia bọn họ đều đang ở đó, vừa nghe là đào từ trong viện của Đông Dương liền vô cùng hứng thú. Lão phu nhân cố ý chọn một quả đem so, nhìn cười nói: “Đào này thật đúng là được trồng tốt, so với nắm tay của ta còn lớn hơn một nửa, da mỏng, thịt quả lại trắng đẹp, nhìn thật đẹp mắt.” Nói xong liền đem quả đào để sát vào mũi ngửi, kinh ngạc nói: “Lão đại tức phụ, ngươi ngửi thử xem, có phải có mùi hương thơm ngát hay không?”

Dư thị nghe vậy làm theo, cũng nói: “Còn không phải sao, thật sự là so với nhà khác, trái có mùi hương thơm ngát vậy.”

Lão thái gia nở nụ cười: “Hai người các ngươi thật là, có qủa đào cũng khen đến khen đi. Ta nghĩ nha, mặc kệ là da mỏng hay thịt trắng hoặc có mùi thơm ngát, tóm lại vẫn là trăm lần vạn lần ăn ngon.”

Đại lão gia cũng có chung nhận xét, cười sai nhóm nha hoàn lấy dao cắt. Một quả đào chia thành tám cánh hoa, nha hoàn khéo tay nên tám cánh đều như nhau, đặt lên đĩa giống hình một đóa hoa, nhìn vô cùng tinh xảo đem tới đặt trước mặt tứ lão nhân, ngay cả Đông Dương bên cạnh cũng như vậy.

Lão thái gia thử trước, về sau liền ăn thêm hai ba miếng, lão phu nhân nhìn thấy liền biết hương vị quả thực không tồi, mà thực sự còn hơn cả tưởng tượng. Ăn vào miệng, giòn giòn, ngọt lại mọng nước, hậu vị vô cùng ngọt lành thơm ngát, so với đào cống phẩm thật không hề thua kém.

Dư thị cũng thích, liên tiếp há mồm, bất tri bất giác đã đem cả quả đào bự ăn hết, so với sức ăn bình thường căn bản là không thể tin được.

Đông Dương nhìn tứ lão đều thích, trong lòng cũng thật cao hứng, cùng ăn rồi nói chút nhàn thoại, quay lại viện hái xuống đến trăm quả đào chín. Mỗi cây đào kết cũng được trên dưới một trăm quả, tám quả liền có được gần chín trăm quả.

https://thuviensach.vn

Hai người chăm vườn đào này chăm lâu cũng liền có cảm tình, thấy một lần hái xuống liền chọn tới trăm quả tốt nhất, khiến cho cả hai người đều thấy trong lòng có chút buồn.Nhưng vừa nghe thấy Đông Dương nói là đưa vào trong cung, lập tức mấy cảm xúc vừa rồi liền mất sạch.

Dịch Vân Khanh bớt thời giờ từ hộ bộ trở về phủ, nhìn được ba sọt đào, liền ngồi xổm xuống hỏi Đông Dương: “Sao rồi? Chỗ này có đủ một trăm quả không?”

Đông Dương gật đầu: “Đủ, hẳn là có thể có nhiều hơn một chút.”

Tiểu tư bên người liền lấy hai trái vừa hái rửa sạch mang tới. Dịch Vân Khanh đón lấy, liền cầm lên cắn một miếng, vị ngọt giòn mọng nước thật vượt qua dự đoán của hắn.“Gia gia bọn họ hẳn là vui mừng lắm?”

Đếm được một trăm quả, Đông Dương đứng lên, cười nói: “Lão thái gia rất thích, lão phu nhân cũng bất tri bất giác mà ăn hơn phân nửa trái.”

“Thích là tốt, nhưng tiên đào này không thể ăn nhiều, đặc biệt là lão nhân, gây thượng hỏa lại còn không tốt cho tiêu hóa, nhắc nhở đám nha hoàn chú ý chút, đừng để tứ lão tham ăn mà ăn nhiều quá.” Nói là muốn ngăn tứ lão ăn nhiều, nhưng Dịch Vân Khanh cũng chưa thấy đủ, chưa ăn hết trái trên tay đã từ trong sọt chọn một trái lớn nhất để nha hoàn rửa sạch, ăn tiếp.

Đông Dương đối hắn thật hết cách, chỉ đành sai nha hoàn đi hái thêm để bù cho quả vừa bị Dịch Vân Khanh lấy đi.

Dịch Vân Khanh ăn đào ăn tới nghiện, nhìn Đông Dương dùng cỏ khô mềm mại đem từng đám đắp lên chỗ đào, đáy cũng dùng cỏ khô lót dầy, chỉ sợ quả bị trầy vỏ hoặc bị đè tới hỏng. Chờ Đông Dương đem chỗ đào thu thập ổn thỏa, quả đào kia trên tay Dịch Vân Khanh cũng đã bị ăn tới không sai biệt lắm, mắt thấy hắn lại đang ngắm mục tiêu trong sọt.

https://thuviensach.vn

Đông Dương trừng mắt: “Ăn hai trái là đủ rồi, ăn nữa dạ dày sẽ trướng.”

Dịch Vân Khanh phẫn nộ thu hồi cái tay đang hướng tới mục tiêu kia.

“Đem trà sơn tra tiêu thực tới.” Đông Dương sai nha hoàn đi pha chén trà sơn tra, nhìn chằm chằm Dịch Vân Khanh uống hết hơn nửa chén mới cho người đem ba sọt đào này đưa vào trong cung.

Thái giám tổng quản vừa nghe là Dịch Vân Khanh tự mình đem tới ba sọt tiên đào, liền không dám chậm trễ sai người đi chọn, rửa sạch ba trái mang tới ngự thư phòng.

Lúc này Chu Lễ đang xem tấu chương.

“Dịch khanh đưa tới ba sọt tiên đào?Nói là từ viện nhà hắn trồng?”Chu Lễ cảm thấy thú vị, từ trước tới nay chỉ có hắn phân đồ cho các đại thần, không nghĩ tới hôm nay lại được thu lễ.Đã vậy đưa tới cũng không phải là mỹ nhân, mà lại là ba sọt tiên đào? Hắn là nên nói ái khanh của hắn thật hào phóng hay là keo kiệt đây?

“Mang lên.”Ba trái tiên đào da mỏng mọng nước được mang lên, Chu Lễ cũng không sai nô tỳ dùng dao bổ ra, chọn trái trên cùng cắn một miếng.Cắn một miếng, Chu Lễ cảm thấy ái khanh của hắn rất keo kiệt, như thế nào lại chỉ mang vào có trăm trái? Cắn miếng thứ hai, Chu Lễ cảm thấy trăm trái này khẳng định không đủ cho hắn ăn vài ngày, cắn xong miếng thứ ba, Chu Lễ một bên vừa ăn một bên hỏi: “Dịch đại nhân đâu? Sai người đem hắn bắt về đây cho ta.” Nói xong lại tiếp tục cắn một miếng, một trái đào lớn liền ăn hết vào bụng, về sau tay lại với tới trái thứ hai.

Đợi tới khi Dịch Vân Khanh bị người mời quay lại, Chu Lễ đã bắt đầu ăn tới trái thứ ba. Trước khi Dịch Vân Khanh bước vào, Chu Lễ sai nha hoàn mang tới ba trái cùng điểm tâm nước trà đặt trên bàn.Sau chờ Dịch Vân Khanh vừa vào cửa, cố ý ban thưởng cho ngồi.

https://thuviensach.vn

Chu Lễ vẫn như cũ cầm trên tay quả đào cắn: “Ái khanh nha, cũng chỉ có ngươi hiểu được tâm ý của trẫm, năm rồi trẫm được nhiều thứ tốt cũng không quên thưởng cho các ngươi, nhưng các ngươi cũng chỉ có dập đầu nói hai câu tạ ơn, nhưng ngay cả một chút điểm đáp lễ thực tế cũng chưa thấy. Cũng chỉ có ái khanh còn nhớ rõ trẫm, nhà mình trồng đào, dù không phải là đồ hiếm lạ gì, nhưng quan trọng ở đây lại chính là tâm ý.”

Dịch Vân Khanh bị Chu Lễ ảnh hưởng, thấy hắn cắn quả đào cắn tới vui vẻ như vậy, tay liền hướng mấy quả tiên đào bên cạnh. Nói thật, vừa rồi ở nhà ăn hai trái, hắn thật là ăn vẫn chưa đủ.

Chu Lễ cười trong lòng, mặt ngoài vẫn là biểu tình vô tội nói: “Bất quá, ái khanh nha, liền như vậy một trăm trái, ngươi không thấy có chút thiếu sao? Cho thêm ba trăm trái tới đi.”

Động tác cắn đào của Dịch Vân Khanh khựng lại, trong lòng buồn bực vì biết mình vừa bị Chu Lễ thiết bẫy rập. Quả đào đã muốn ăn vào miệng, hắn lại không thể nhổ ra. “…. Hoàng thượng, vi thần nhiều nhất cũng chỉ có thể dâng thêm một trăm trái.”

Chu Lễ sờ sờ cằm: “Một trăm quá ít, ái khanh cũng biết trẫm có thái hậu phải hiếu kính, còn có Hoàng hậu, tứ phi, ái khanh ngươi cũng không thể làm cho trẫm bạc đãi người nào đi?”

Dịch Vân Khanh há mồm ăn đào.

Chu Lễ ho khan: “Như thế nào cũng phải thêm hơn một trăm nữa.”

“Năm mươi cái.” Dịch Vân Khanh tiếp tục ăn đào

Chu Lễ trầm ngâm: “… Thành.”

Chính là vì ăn một trái đào, lại phải mệt thêm một trăm năm mươi trái nữa, Dịch Vân Khanh cảm thấy hắn mệt quá.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh thấy thật mệt, hoàng đế Chu Lễ lại vẫn cảm thấy một trăm năm mươi trái cũng vẫn không đủ cho hắn ăn. "… Chọn hai mươi trái đưa tới chỗ Thái hậu, hoàng hậu mười, tứ phi năm, còn lại ghi chép lại cẩn thận rồi cho vào hầm chứa đá cất kĩ, chờ trẫm từ từ ăn."

Chu Lễ bàn tính vô cùng tốt, nhưng thái hậu ăn cũng rất thích, vừa nghe chỉ có hai mươi trái lập tức liền ngồi không yên. Được Hoàng hậu nâng hạ, chậm rì rì tiến vào ngự thư phòng, cười tủm tỉm nói: "Hoàng thượng hôm nay đưa tới tiên đào, ai gia cùng Hoàng hậu đều ăn tới nghiện, cho nên ai gia hậu trứ kiểm bì đến cùng hoàng thường lấy thêm mấy chục trái. Không biết Hoàng thượng có thể cấp cho không?"

Hoàng đế Chu Lễ có thể nói không sao?Đương nhiên không thể. Cho nên, mắt thấy số đào hắn tính để ăn trong mười ngày liền lập tức bị ngâm nước. Tiễn bước thái hậu, hoàng đế Chu Lễ nghĩ, hắn có nên giả truyền ý chỉ của thái hậu, bắt Dịch khanh mang thêm năm mươi trái tới không.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 72: Dịch Khiêm Trở Về

Tiên đào dù thế nào cũng chỉ có từng đó, trừ đưa vào cung, Dịch Vân Khanh còn cho người chọn lựa thật kĩ đưa tới những quý gia quen biết. Những quý gia đã từng tới cửa cầu, hay như những nhà cố đi cửa sau đưa lễ vật hiển nhiên là không có, tuy rằng làm như này chính là đắc tội bọn họ, nhưng trong kinh thành, nhiều quý gia như vậy, sao có thể giao hảo với tất cả được?

Thời gian trôi qua thật mau, đảo mắt đã lại hai năm nữa qua đi. Ngày hôm đó, trời vừa mới sáng, ba chiếc xe ngựa thật lớn tiến đến cửa phủ, thủ vệ vừa thấy, là ba thanh niên xa lạ, liền hồ nghi tiến tới hỏi: “Xin hỏi, ba vị công tử là người phương nào?”

Thiếu niên công tử đi đầu một thân thanh sam, tóc phía sau được tùy ý buộc lên, mặt mày tuấn lãng, thần thái trầm ổn, nghe xong lời của người gác cổng liền nhíu nhíu mày.

Thanh niên cao lớn trông có vẻ nhiều tuổi hơn đứng bên trêu tức nói: “Ngươi là người gác cổng mới đi?” Nhìn một chút liền cười nói: “Ngươi là đồ ngốc! Đây là tiểu thiếu gia, còn không mở cổng nghênh đón?”

Tiểu thiếu gia?Người gác cổng vừa làm được ba tháng liền choáng váng.

Một người gác cổng khác vừa đi tiểu trở về trông thấy liền nhận ra, vội vui mừng tiến lên chào hỏi: “Cung nghênh tiểu thiếu gia hồi phủ.”

Dịch Khiêm trở về sau hai năm sang xứ người học tập, dầm mưa dãi nắng bên ngoái liền làm tan đi vài phần non nớt ngày xưa lại càng tăng

https://thuviensach.vn

thêm vẻ thành thục. Thẳng thân mình đi vào từ cửa chính, tới trước sân viện của mình liền rửa mặt chải đầu rồi tới thỉnh an tứ lão.

Lão phu nhân đương nhiên là vui mừng, Dư thị cũng cười cười toe tóet, lão thái gia cùng đại lão gia tuy rằng không thể hiện ra mặt, nhưng thần tình vui mừng vẫn không giấu được.

“Tiểu phụ thân.”

Đông Dương hai năm nay vẫn luôn lo lắng, hiện giờ rốt cuộc người cũng đã an toàn trở về, nỗi lo canh cánh trong lòng cũng đã có thể buông xuống: “Ân, trở về là tốt rồi.”

Tiểu thiếu gia đi xa học tập nay đã hồi phủ, Dịch trạch liền náo nhiệt tới vài ngày. Dịch Khiêm cũng vội vã mấy ngày, luôn phải xuất môn bái phỏng những bằng hữu trước đây, còn phải tới thỉnh an các trưởng bối trong nhà, đương nhiên cũng có nhiều nhà có tin tức cũng muốn xã giao một phen, ngay cả Tam gia cùng Tứ gia cũng tới cửa hỏi han vài lần, ngoài mặt thì quan tâm hỏi han cái gì gầy rồi phải chịu khổ, trong lòng không phải là muốn tạo ra chút giao tình sao? Buồn cười nhất chính là nhi tử của Lý Dịch thị, còn lôi kéo hắn tới hoa lâu nói chuyện phiếm. Dịch Khiêm liền không chút suy nghĩ nghiêm khắc cự tuyệt.Lý Dịch thị cùng đại lão gia cũng là cùng thế hệ, Dịch Khiêm gặp con trai nàng cũng phải gọi một tiếng biểu cữu, nào có chuyện biểu cữu cùng cháu mình đi hoa lâu nói chuyện?Truyền ra ngoài thật không còn thể thống nào.

Việc này không biết thế nào mà lão phu nhân biết được, liền gọi Lý Dịch thị tới khiển trách một chút.

Lý Dịch thị tươi cười lấy lòng, không còn dám gây chuyện từ lão phu nhân. Phải biết rằng mặc dù trong triều Dịch Vân Khanh không có ra mặt trợ giúp Lý gia, nhưng chỉ cần phần thân thích này cũng khiến Lý gia được tôn trọng không ít, ngay cả địa vị của nàng tại phu gia cũng được nâng lên,

https://thuviensach.vn

mặc kệ mấy nhà còn lại làm ầm ĩ, quyền quản lý của nàng thủy chung vẫn không bị ảnh hưởng.

Lão phu nhân cũng biết mối quan hệ bên trong các thế gia, chỉ cần Lý gia cùng Lý Dịch thị không làm lớn chuyện, lão phu nhân và lão thái gia cũng coi như nhắm một mắt mở một mắt cho qua, dù sao cũng là thân thích, hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ chỉ sợ sẽ tạo ra chuyện. “Biểu cữu mang ngoại chất tử đi hoa lâu, truyền ra ngoài thì còn mặt mũi nào?”

Lý Dịch thị cười: “Nương, đứa nhỏ cũng là nhất thời cao hứng, nhi nữ đã giáo huấn hắn.”

“Về sau không có sự chấp thuận của ta, không cho phép hắn mang Khiêm nhi ra ngoài.”

Lý Dịch thị nghẹn lời, cười bồi nuốt xuống cục tức này, sửa lại miệng nói: “Nhưng mà nương, Khiêm nhi cũng đã không còn nhỏ, chuyện hôn sự cũng nên nghĩ tới. Nhi nữ thường qua lại với các phu nhân trong kinh thành, thiên kim tiểu thư cũng thấy không ít, nếu muốn chọn người, nhi nữ có thể giới thiệu vài người.”

Lão phu nhân đang xoay chuỗi hạt trên tay liền khựng lại một chút, Lý Dịch thị vẫn đang diễn, lão phu nhân dù không muốn nhưng vẫn phải trực tiếp đánh vỡ mộng đẹp của nàng. “Hôn sự của Khiêm nhi có cha hắn tác chủ, nếu không nhớ thì còn có gia gia nãi nãi của hắn, có gì nãi nãi hắn cũng có thể tìm giúp, ta nha, chỉ có chờ được tằng tôn tức phụ phụng trà thôi.”

Lý Dịch thị nóng nảy, phải biết rằng nàng đã ở trước mặt vị phu nhân quyền quý mà cam đoan, hôn sự của Dịch Vân Khanh thì thôi, nhưng hôn sự của Dịch Khiêm cũng có rất nhiều người đang ngắm tới. “Nương,”

Lão phu nhân đưa tay, nhấc lên mí mắt nhìn nàng: “Thôi đi. Ngươi là từ trong bụng ta mà đi ra, trong lòng có chủ ý gì chẳng lẽ ta lại không biết?

https://thuviensach.vn

Khuyên ngươi nên chết tâm.”

“Nương, người nói vậy thì nhi nữ khác gì người có bụng dạ khó lường, nữ nhân chỉ nói là cùng một ít tiểu thư trong kinh thành có quen biết, có thể hỏi thăm tuyển người từ những người này. Còn cuối cùng là ai, không phải là do đại ca, tẩu tử bọn họ quyết định sao?”

“Không cần.Tẩu tử ngươi hiện giờ là tam phẩm thục nhân cáo mệnh, chắc chắn sẽ có phu nhân nguyện ý tới cùng nàng nói chuyện, ngươi cũng không cần phí phạm phần tâm tư này.” Do năm trước Dịch Vân Khanh được thăng lên làm quan nhị phẩm nên Dư thị liền bị hoàng thượng cho tam phẩm thục nhân cáo mệnh, nguyên bản phải là tứ phẩm, nhưng Đông Dương lại là nam thê, trước kia chưa từng có thông lệ nên Hoàng thượng liền đặt mệnh này lên người Dư thị. Phần vinh quang này lúc đó đã giết không ít người, trong đó cũng có cả Lý Dịch thị.

“Nương ~” Lý Dịch thị chưa từ bỏ ý định còn muốn dây dưa.

Lão phu nhân liền lấy lý do không được khỏe mà trực tiếp đuổi người.

Lý Dịch thị khẽ cắn môi đi tìm Dư thị hiện giờ thân phận đã khác với ngày xưa, nhưng quanh co lòng vòng nửa ngày cũng bị đối phương lòng vòng quanh co cản lại. Tóm lại, nàng nghĩ muốn nhúng tay vào chuyện hôn sự của Dịch Khiêm là điều không thể! Lý Dịch thị tính khí vốn đã không tốt liền phất tay áo mà đi.

Dư thị cũng không để tâm chuyện này, trầm tư suy nghĩ một lát vẫn là đi tìm lão phu nhân thương lượng một chút.Hai người thương lượng tốt liền đi tìm lão thái gia thông báo một chút, sau Dư thị liền gọi Đông Dương tới, đem ý định đã thương lượng tốt nói cho y.

“Thành thân?” Dịch Khiêm giật mình, thật ra mà nói, hai năm nay hắn ra ngoài đi học, chưa từng nghĩ tới chuyện thành thân, trở về cũng chưa từng

https://thuviensach.vn

đem chuyện này để trong lòng. “Tiểu phụ thân, nhi tử còn nhỏ, tạm thời không có ý định muốn thành thân.”

Đông Dương cười nói: “Chưa nói tới chuyện thành thân, chỉ nói tới nếu có vừa lòng ai đó thì nói ra trước, chuyện thành thân chờ sang năm nói cũng không muộn.” Khuôn mặt Đông Dương vẫn mang nét ôn hòa, không, mà phải nói rằng phần ôn hòa này theo tuổi tác mà càng thêm sâu sắc. Bởi vì điều dưỡng thích hợp mà làn da căng bóng không thấy nếp nhăn, mặt mày thư lãng càng giống một nam nhân trưởng thành vững vàng, trong phần vững vàng này càng làm cho người ta nhận thấy chất phong tình, phần phong tình cũng không phải dễ dàng nhận ra, nhưng một khi đã phát hiện thì sẽ bất tri bất giác bị hấp dẫn.

Dịch Vân Khanh chính là bị phần phong tình này hấp dẫn, mấy năm qua tình cảm không có dấu hiệu thuyên giảm mà ngược lại càng sâu dậm hơn, trình độ dính người so với mấy năm trước còn muốn dính hơn.

Còn không phải sao, vừa hồi phủ, ngay cả thỉnh an cũng chưa làm, việc đầu tiên đã vội chạy về chỗ Đông Dương: “Đông Dương.”

Dịch Khiêm một bên âm thầm xem thường, một bên hành lễ.

Đông Dương vài năm này bị Dịch Vân Khanh da mặt dày tôi luyện không ít, bằng không, có vãn bối ở đây nhìn sẽ bị một tiếng ‘Đông Dương’ này làm cho đỏ mặt’ “Đã về rồi sao? Ta đi lấy y phục cho ngươi.”

“Không vội.” Dịch Vân Khanh để Đông Dương ngồi xuống bên cạnh, hỏi Dịch Khiêm: “Hôm nay chuyện học hành như thế nào?”

Dịch Khiêm cung kính đáp lời: “Hoàn hảo. Không hiểu ta hỏi phu tử, phu tử sẽ giảng lại.”

“Ân. Không hiểu chính là không hiểu, không quan trọng là nhờ ai mà hiểu được, nếu không cuối cùng vẫn là hại mình.”

https://thuviensach.vn

“Vâng, nhi tử đã biết.”

Dịch Vân Khanh đối với biểu hiện của Dịch Khiêm tỏ vẻ vừa lòng, chỉ ghế dựa: “Ngồi đi.” Chờ Dịch Khiêm ngồi xuống, mới hỏi Đông Dương bên cạnh: “Vừa rồi các ngươi đang nói nhỏ chuyện gì? Ngay cả nha hoàn cũng phải ra ngoài?”

Đông Dương nhìn Dịch Khiêm.

Dịch Khiêm đáp: “Đang nói chuyện hôn sự của nhi tử.”

“Hôn sự?”

Đông Dương tiếp lời, đem điều mà lão phu nhân các nàng thương lượng nói lại.

“Vậy ý tứ của ngươi thì sao?”Nghĩ nghĩ, Dịch Vân Khanh hỏi chính Dịch Khiêm.

“Chuyện thành thân lúc này vẫn còn sớm. Năm nay nhi tử mới mười sáu tuổi, sang năm cũng chỉ mười bảy, nhi tử muốn mùa xuân sang năm sẽ đi thi khảo công danh, sau lại bàn chuyện hôn sự cũng chưa muộn.” Có chút công danh, chuyện hôn sự cũng sẽ có nhiều lựa chọn hơn.

“Ân, suy nghĩ vậy là tốt.” Dịch Vân Khanh cũng thấy như vậy rất hợp lý, gật đầu nói: “Nếu muốn thi lấy danh tú tài rồi lại nói tới chuyện hôn sự, vậy từ giờ tới mùa thi sang năm cũng chỉ còn nửa năm, không thể phân tâm mà chểnh mảng chuyện ôn tập. Bằng không, sang xuân tới thi lại không được danh tú tài, ngươi lại lấy lý do này chối từ.”

“Nhi tử sẽ không phụ sở vọng của phụ thân.” Ra ngoài học hai năm, hắn cũng không chỉ đi xem phong cảnh.Ngaycả việc thi danh tú tài cũng không làm được, vậy thân là nhi tử của quan nhị phẩm trẻ tuổi nhất thật không biết giấu mặt vào đâu.

https://thuviensach.vn

“Chỉ hy vọng như thế.”

Không nói Dịch Khiêm trở về ôn tập như nào, hai người vào trong thay y phục, Đông Dương oán giận nói: “Ngươi sao lại tạo thêm áp lực cho Khiêm nhi? Ra ngoài đi học hai năm, bao nhiêu công khóa đều bỏ qua, giờ chỉ có nửa năm ôn tập thì sao đủ?”

“Không có áp lực, con người sao có thể vùng lên được?Năm đó, áp lực của ta so với hắn cũng không thua kém, hiện giờ không phải là đang làm quan trong triều sao?”Thay quan phục phức tạp ra, mặc bộ y phục thanh thoát ở nhà, Dịch Vân Khanh lập tức cảm giác thoải mái không ít.

Lời tuy nói như vậy, nhưng Đông Dương vẫn có điểm lo lắng.

Dịch Vân Khanh cười nhẹ, đem người kéo vào trong lòng, rồi ngồi xuống: “Khiêm nhi đã lớn rồi, đã đến tuổi cưới vợ, ngươi nha, về sau cũng bớt chăm hắn đi, không thể đem hắn thành tiểu hài tử mà chăm bẵm được.”

“… Dù có lớn, nhưng vẫn gọi ta một tiếng ‘tiểu phụ thân’.” Trong lòng phụ mẫu, đứa nhỏ dù có lớn tới đâu thủy chung vẫn là đứa nhỏ của họ, không thể vì đã lớn mà không quan tâm tới. Ngược lại, lại càng phải để tâm nhiều hơn, bởi vì theo đứa nhỏ lớn lên, thế giới nhận thức của chúng cũng trở nên phức tạp hơn nhiều.

“… Đứa nhỏ lớn rồi chúng cũng tự có suy nghĩ của riêng mình.” Dịch Vân Khanh trong lòng không yên, hắn phát hiện, từ khi Dịch Khiêm trở về, tầm mắt của Đông Dương đã bị phân ra một nửa. “Có tâm để ý những chuyện không đâu đó, không bằng dành để quan tâm ta đi.”

Đông Dương trừng hắn: “Ta đang nói chính sự.”

“Ta cũng đang nói chuyện chính sự.” Dịch Vân Khanh khoanh tay, đúng tình hợp lý nói: “Ngươi nghĩ xem, ta về đã được một lúc, mà ngươi cũng

https://thuviensach.vn

chưa hỏi ta được một câu, không có hỏi ta xem hôm nay có chuyện gì vất vả không, cũng không quan tâm xem ta có đói bụng hay không.”

Đông Dương cứng lưỡi, chẳng lẽ y ngày thường có hỏi qua mấy cái này sao? Hắn là không có đi?

Dịch Vân Khanh hôm nay phát tính, vô cùng quấn lấy Đông Dương khiến y không thể không để ý tới hắn.

Đông Dương bị phiền tới không có biện pháp, dùng thanh âm mà thị vệ cũng như nha hoàn đang ở ngoài cửa không nghe thấy được mà gọi một tiếng ‘ Vân Khanh’, sau có bớt đi một số chuyện, cuối cùng hỏi ‘Đói sao?’

Dịch Vân Khanh nháy mắt hăng hái lên: “Bụng không đói, chính là nó đói.” Đỉnh đỉnh thắt lưng, khiến Đông Dương đang ngồi trên đùi hắn dần dần cảm nhận sâu sắc độ ấm đó.

Mặt Đông Dương lập tức đỏ bừng.

Dịch Vân Khanh tay chân lưu loát đem người đẩy ngã lột hết ra ăn.

Ngoài cửa, nha hoàn nghe động tĩnh trong phòng, đỏ mặt làm hết trọng trách gác cửa, làm hết phận sự canh giữ ở ngoài cửa chờ chủ tử trong phòng gây sức ép xong.

Trong phòng, Dịch Vân Khanh một hơi đem Đông Dương lăn qua lăn lại, qua hai hồi mới cảm thấy mĩ mãn mà đem người ôm vào trong ngực, hưởng thụ dư âm ngọt ngào này. “Đông Dương.”

Đông Dương biếng nhác nằm ở đó, động động nắm lấy ngón tay hắn, xem như đáp lại.

Dục vọng đã được thỏa mãn liền tới cái bụng, Dịch Vân Khanh nói: “Buổi tối ta muốn ăn món thịt nồi ngươi làm.”

https://thuviensach.vn

“… Thượng hoả…”

“Không quan hệ, hai chúng ta cùng ăn.Tứ lão nhân thì để trù phòng làm món khác.” Tứ lão hiện tại ăn món này chỉ sợ sẽ bị nóng trong người, đó là do họ đã có tuổi, bọn họ còn trẻ thì không cần phải lo điểm nhỏ nhặt này.

“… Được…” Cũng may thân thể Đông Dương sau vài năm đã được điều dưỡng tốt lắm, bằng không đừng nói là sau khi vận động kịch liệt như vậy vẫn còn sức đứng lên làm thịt nồi, như trước kia thì thật đứng dậy cũng không nổi.

Buổi tối Đông Dương theo lời làm thịt nồi, tứ lão tuy rằng không thể ăn nhưng y cũng làm chút đồ thanh đạm đem qua. Dịch Khiêm muốn tới đây ăn ké, kết quả bị miệng lưỡi sắc bén cùng ánh mắt như con dao nhỏ của Dịch Vân Khanh đuổi trở về.

Dịch Khiêm thần tình run rẩy ra sân, đối với dục vọng độc chiếm cực độ của phụ thân hắn thật không còn gì để nói.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 73

Phiên ngoại không cần xem (tên chương là tác giả tự đặt a) – phiên ngoại viết về cuộc sống của Đông Dương trước khi gả cho Dịch gia.

Đông Dương là một hài tử mà mười dặm tám phương ai cũng đều khen là một hài tử tốt, thành thật, lương thiện, lại có trách nhiệm, từ nhỏ đã không còn nương, cùng phụ thân sống nương tựa lẫn nhau. Tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã cùng phụ thân lên núi săn thú việc mà ngay cả người lớn cũng phải chịu không ít vất vả, vậy mà đứa nhỏ Đông Dương lại không khóc không nháo, quả thực rất thành thật, thuận theo người khác khiến ai cũng không thể kìm lòng yêu quý.

Người xưa cũng đã nói người tốt thường không thọ, tai họa di ngàn năm, lão thợ săn nổi tiếng ấy liền như vậy mà ra đi, lưu lại đứa con trai độc nhất mới mười hai tuổi. Tuy nói, Vệ gia còn trưởng bối, nhưng những vị trưởng bối này, ai, có hay không cũng không quan trọng.

Mất đi người thân duy nhất, Đông Dương vô cùng đau khổ, chính là y nhớ rõ những lời phụ thân đã dạy, nam nhân phải kiên cường.Chonên y đem đau đớn kịch liệt giấu ở trong lòng, y phải là đứa nhỏ có trách nhiệm như lời phụ thân dạy. Cho nên y bất kể thế nào cũng đồng ý cho đại bá đến ở nhà y, cũng không so đo chuyện đại bá thu tiền săn thú mà y kiếm được, y nghĩ bị đại bá chiếm chút tiện nghi này thì cũng có là gì? Y cũng không thiếu chút tiền đó.

Thế giới của y đơn thuần chính là sự hàm hậu, y cho rằng, bất kể đại bá của y có chiếm tiện nghi này nọ thì đại bá cũng sẽ không có lợi, tiện nghi

https://thuviensach.vn

lớn hơn sẽ ở lại với y, sau này, khi y trưởng thành, trở thành người quản lý gia đình, y sẽ thú một nữ tử hiền thục, hai phu thê cứ vậy sống bên nhau giống như phụ thân mẫu thân y cả đời ân ái, sinh một nam một nử hài tử. Chờ nhi tử lớn lên, y sẽ dạy nó săn thú, nữ tử thì để thê tử dạy nàng tài nghệ may vá thêu thùa. Y không cầu quá nhiều phú quý hay thể diện,cũng không giống mọi người có thê thiếp thành đàn, chỉ cần thú một vị thê tử thục nữ hiền hậu, y liền hài lòng.

Đây là cuộc sống bình thường nhất của dân chúng, cũng là niềm hạnh phúc giản đơn của họ, chỉ là có chút khả năng lo lắng được tiền bạc trong nhà, nhưng Đông Dương lại không hiểu vì sao, tại sao niềm hạnh phúc đơn giản đó lại quá khó với y như vậy?

Y chưa từng nghe thấy phụ thân nói tới chuyện hôn sự của y, càng không có cái gì mà chỉ phúc vi hôn, cho dù có chuyện như vậy, nhưng y là nam nhân, sao lại thành y đi gả cho người, làm vợ người ta? Tuy rằng không có lệ cấm nam thê, nhưng đó chính là điều khiến con người ta không thể sống nổi.

Từ đại bá cùng các lão nhân trong tộc nghe được tin này, Đông Dương cơ hồ cho rằng y nghe nhầm, y không thể tin rằng mấy vị đại bá lại đem y gả cho cái gì Bình Dương Dịch gia, làm nam thê ở nhà đó! Hơn nữa mọi người lại cho rằng đây là một hôn sự vô cùng tốt.

Y không muốn làm nam thê, cũng không muốn cái gì phú quý, y có tay có chân, nghĩ tới chuyện này, chỉ muốn tìm cách trốn đi.

Y cho là sẽ có người thay y nói vài lời công đạo, y cho rằng những người bình thường vẫn giao hảo sẽ vì y mà cầu tình với tộc trưởng, nhưng họ bình thường đối xử với y tốt như vậy cũng chỉ là vì y vẫn luôn hiếu kính với họ sao? Khi lợi ích cá nhân được đặt ở phía trước, mấy đoạn giao tình nông cạn đó còn được bao nhiêu.

https://thuviensach.vn

Y lần đầu tiên nhận ra lòng người thật đáng sợ.

Những người quen cũ trong tộc lần lượt kéo tới, tất cả trưởng bối, nam đinh của Vệ gia cũng tới, một đám nhân danh tổ tiên Vệ gia mắng y bất hiếu, nghịch tử, mắng y hại Vệ gia, cũng chỉ vì y không muốn trở thành nam thê.

Đông Dương quỳ trên mặt đất, trong lòng như đang rỉ máu, nhìn bài vị phụ thân y mà trong lòng như có lửa đốt. Tộc lão dùng quải trưởng giáng lên lưng y từng đợt, lưng y vẫn thẳng nhận lấy từng đợt, nhưng khi đại bá giơ lên bài vị của cha mẹ y, dọa sẽ xóa tên họ ra khỏi gia phả thì Đông Dương liền không dám tin mà nhìn người đại bá của y.

Mọi chuyện đều xem ở trong mắt, phụ thân y chưa từng bạc đãi qua vị đại bá này, hàng năm luôn lấy đủ mọi lý do để mượn mấy chục lượng bạc nhưng phụ thân y cũng chưa từng đòi lại, mỗi lần bắt được con mồi trân quý, phụ thân y còn cố ý dặn dò sai y mang qua cho, còn có quà tặng lễ tiết hàng năm, đều khiến cho những người xung quanh phải ghen tị. Có người còn từng nói, vị đại bá này của y đều là do nhà y nuôi sống, phụ thân y cũng chỉ cười cười cho qua, chưa từng để trong lòng, khi phụ thân y qua đời cũng dặn dò y phải chiếu cố đại bá, y cũng đáp ứng. Là người thân, nói cái gì chính là cái đó, cho dù đường ca đường tỷ của y chưa từng cho y một cái sắc mặt hòa nhã, hậu bối cũng từng mắng y ngốc y cũng nhận, y chỉ cầu đại bá vì chút điểm ân tình này mà cầu tình cho y. Chút yêu cầu này cũng quá mức sao?

Súc sinh còn biết cảm ơn, nhưng vị đại bá này chiếm hết tiện nghi lại còn dám nói sẽ xóa tên phụ thân mẫu thân y ra khỏi gia phả sao?Đây chính là heo chó cũng không bằng.

Đông Dương lần đầu tiên biết hối hận, phải sớm biết rằng vị đại bá của y ngay cả heo chó cũng không bằng, lúc trước thật không nên cho hắn vào nhà!

https://thuviensach.vn

Mặc kệ y phản kháng thế nào, kháng cự ra làm sao, nhưng đối mặt với chuyện phụ mẫu trở thành cô hồn dã quỷ không có nhà, y không thể không khuất phục.Đại bá y có thể không cần, nhưng y không thể không quan tâm tới phụ mẫu y.

Y phục cưới đỏ tươi, kiệu hoa đỏ rực, trong tai nghe thấy âm nhạc báo hỉ, Đông Dương ngồi trong kiệu hoa, che khăn uyên ương, cúi đầu nhìn chằm chằm trái táo tinh thần đang nắm trong tay, lập gia đình, làm nam thê…? Đông Dương cười khổ, y thật chưa từng nghĩ tới.

Hỉ nhạc thật khiến cho người ta thấy đau đầu, Đông Dương nhấc lên hỉ khăn, vén sa liêm lên một chút, liếc mắt một cái liền trông thấy thiếu niên đang cưỡi ngựa đi đằng trước, thiếu niên mặc phục sắc đỏ rực của tân lang càng phát ra tướng mạo anh tuấn bất phàm, ánh mắt kiên định cùng vẻ mặt ác liệt ai cũng có thể nhìn ra rằng hắn đang không vui, nhưng trong khung cảnh này lại có chút chìm liễm phong nhã, khiến cho người ta nhìn thấy thật khó quên.

Đây là khí độ của quý công tử thế gia sao? Đây chính là… tân lang của y sao?

p/s: (M là beta lười đây) Xin lỗi mọi người vì lâu lắm lắm mới up chương mới. Dạo này m bận làm bài tốt nghiệp nên ko thể kịp thời beta truyện nên dẫn đến là mấy tháng ko có truyện up lên ạ. M thành thật xin lỗi mọi người. M sẽ cố gắng đẩy nhanh tiến độ để bù cho thời gian vừa qua, xin mọi người thông cảm cho m. >.<|||

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 74: Quá Độ Chương

Chuyện hôn sự của Dịch Khiêm cũng đã thành tiếng gió truyền ra ngoài, nhiều phu nhân kiếm cớ ngụy trang tới cửa thám thính tin tức, chỉ có Dư thi là còn nhẫn nhịn được, lấy lý do Dịch Khiêm phải thi cử khảo công danh nên chuyện hôn sự dời lại tới đầu xuân sang năm.

Dịch Khiêm khổ học nửa năm, có lẽ ai cũng cho rằng hắn có vị phụ thân trẻ tuổi nhất làm quan nhị phẩm trong triều làm chỗ dựa vững chắc, dù thế nào cũng có thể dành được bảng nhãn thám hoa, bất quá lại không giống như người ta nghĩ, hắn cố gắng giành được tam nhãn cùng với chức quan so với tứ nhãn cũng không lớn hơn là mấy.

Kết quả này khiến cho hình tượng ‘chàng rể quý’ của các quý phu nhân trong kinh thành vỡ tan, Dịch gia là một môn hộ tốt, nếu đời sau không nhanh có, thì trăm năm sau lại thua Dịch Vân Khanh thì coi như ván đã đóng thuyền! Vậy việc thành thân còn có cái ý nghĩa gì chứ? Nhiều phu nhân liền vội lui về, không hề nhắc lại chuyện thành thân.

Dư thị cũng không giận, khách khách khí khí đem những vị phu nhân này tống khỏi cửa, lại khách khách khí khí bảo trì giao tình bên ngoài. Tuy nói phu nhân trong kinh đều chỉ biết tới thế lực, nhưng cũng có cá biệt, trọng tình nghĩa, tỏ vẻ vẫn nguyện ý như cũ. Một trong số đó có phủ Khang quận hầu.

Phủ Khang quận hầu là một vương hầu nhị đẳng, tước vị còn có thể kế tục tam đời, Khang quận hầu hiện giờ đúng là thời kì cường thịnh, ở trong triều giữ vị trí quan trọng, theo lý mà nói, nếu Dịch Khiêm đỗ bảng nhãn

https://thuviensach.vn

hoặc thám hoa, vậy đích nữ Hậu phủ gả cho Dịch Khiêm thì sẽ vô cùng xứng, nhưng hôm nay, Dịch Khiêm lại chỉ dành được chút công danh nho nhỏ này, tính ra thì thật không xứng chút nào.

Dư thị cũng thấy việc này kì quái, cho nên liền sai người hỏi thăm tin tức. Nguyên lai là thân mẫu của đích nữ Hầu phủ đã qua đời, hiện nay là kế mẫu làm chủ, nhưng vị Hầu phu nhân kế mẫu này không phải là người hiền thục, từ trước tới giờ đều đối với nữ tử không phải là thân sinh này tương đối hà khắc, cũng may là Hầu phủ lão phu nhân đối với nữ nhân này lại vô cùng sủng ái, cũng là thật tình muốn cho đích tiểu thư một cuộc sống tốt, nghe nói việc thành thân cùng Dịch gia chính là do Hầu lão phu nhân kiên trì.

Dư thị nghe xong, liền hỏi thăm về Hầu phủ đích tiểu thư là người thế nào, tin thu về cũng khiến Dư thị có chút động tâm, cùng lão phu nhân thương lượng liền đưa thiếp mời Hầu gia phu nhân cùng đích tiểu thư đến làm khách ngắm hoa.

Đông Dương nghe được tin, khó mà có được dịp ra mặt tiếp khách. Ngày hôm đó, cũng vì Khang Uyển Nhi, Hầu phủ đích tiểu thư mà để ý quan sát hơn, sau lại cùng lão phu nhân cùng Dư thị cũng đang quan sát nàng mà khẽ gật đầu.

Lão phu nhân bất động thanh sắc cười cười, đối Hầu phu nhân cười nói: “Nhà của chúng ta cái gì cũng tốt, nếu không có gì thì cùng nhau ngồi nói chuyện đi.” Nói xong liền cười ngồi đối diện Khang Uyển Nhi, mỉm cười nói: “Uyển Nhi sẽ không thấy buồn chán chứ?”

Khang Uyển Nhi ngẩn ra, lập tức cười trả lời: “Sẽ không. Uyển nhi nãi nãi nói, nên để Uyển Nhi nghe nhiều một chút chuyện của các thế hệ trước, bởi vì trong những câu chuyện bình thường đó sẽ hàm chứa rất nhiều lời hay chân thật.” Nói xong liền thể hiện phong thái của nữ nhân có gia giáo,

https://thuviensach.vn

nói: “Uyển nhi nghe cũng rất thoải mái, lão phu nhân cũng không nên đuổi Uyển Nhi đi.”

Lão phu nhân đối Dư thị cười nói: “Nghe một chút, nghe một chút, thật khéo mồm khéo miệng.”

Dư thị cũng cười nói: “Cũng không phải đâu ạ, chính là một cô gái thông minh.”

Hầu phu nhân cứng ngắc cười theo, bởi vì nàng từ ánh mắt của lão phu nhân cùng Dư thị, còn có Đông Dương là thấy ai cũng đều rất vừa lòng với Khang Uyển Nhi. Chuyện hôn sự này, hẳn là đã thành được một nửa. Dùng khăn che ý cười nơi khóe miệng, nói: “Lão phu nhân cùng phu nhân không trách móc, đều là do ta dạy,”

Dư thị đón lời: “Còn không phải sao, từ trước tới nay đều nghe nói Hầu phu nhân đối xử với đích nữ không phải là thân sinh này so với thân sinh nữ tử còn thân hơn, người khác nói còn không tin, nhưng hôm nay xem ra, Hầu phu nhân quả thật là một người già dặn.”

Hầu phu nhân cười gượng, câu nói kế tiếp liền nghẹn ở cổ họng rồi nuốt trở lại trong bụng.

Khang Uyển Nhi cúi đầu dùng khăn che miệng, nhìn không rõ cảm xúc trong mắt.

Vài ba câu nói đùa, lão phu nhân sai nha hoàn luôn bên người bồi Khang Uyển Nhi đi ngao du trong viện. Khang Uyển Nhi cười cảm tạ, đi theo nha hoàn tới cuối vườn thì gặp Dịch Khiêm, hai người liền hàn huyên hai câu, Dịch Khiêm mang Khang Uyển Nhi tới hậu viện nhìn tám cây đào vô cùng tươi tốt. Xong còn tự tay hái xuống tám quả cho Khang Uyển Nhi mang về phủ.

https://thuviensach.vn

Khang Uyển Nhi còn đang cảm thấy chuyện tám quả đào này thật mạc danh kì diệu, cầm về đưa cho Hầu lão phu nhân, Hầu lão phu nhân liền cười nói: “Tiên đào ở trong viện của Dịch đại nhân chính là ngàn kim khó cầu, trước giờ trừ bỏ trong cung cùng một số thế gia cá biệt có giao tình với Dịch đại nhân mới được thưởng qua, không nghĩ tới hôm nay nhờ phúc của con mà có được, ha ha… Thật đáng mừng, thật đáng mừng nha…”

Tiên đào ngàn vàng khó cầu, lại được tự tay người hái xuống, lại là con số “Tám”, thái độ của Dịch Khiêm cũng đã rõ ràng.

Hầu lão phu nhân cười xua tay, cho Khang Uyển Nhi trở về nghỉ ngơi, quay đầu lại sai người mời Khang quận hầu đến. Hai mẫu tử đóng cửa lại bàn bạc, ngày thứ hai, Hầu lão phu nhân liền tự mình tới cửa bái kiến Dư thị cùng lão phu nhân. Hai nhà cùng thương lượng, nhanh chóng đem hôn sự định đoạt khiến cho quý huân trong kinh kinh ngạc không thôi, ngày lành cũng đã chọn xong, ngay tại cuối thu.

Từ giờ tới cuối thu còn vài tháng, nhưng Dư thị cùng lão phu nhân lại vội vã không nghỉ, cái gì mà sân viện phải sửa sang lại, gia cụ phải mua mới, người hầu hạ cũng phải chọn lại, tóm lại một đống lớn việc chồng chất, mà Đông Dương vốn là ‘nhạc mẫu’ lại nhàn vô cùng. Đương nhiên, y cũng vui vẻ mà rảnh rỗi.

Hỉ nhạc vui vẻ nổi lên, ở ngày cuối thu năm nay, Dịch gia nghênh đón Thiếu phu nhân Dịch gia.

Khang Uyển Nhi lấy thân phận là đích tiểu thư Hầu phủ gả vào Dịch gia là vô cùng tốt, nhưng người nàng gả cho lại khiến người ta xem nhẹ không ít. Bởi vì Dịch Khiêm chỉ làm chức quan vô cùng nhỏ, đặt ngang hàng với thiên kim tiểu thư mà nói, nàng đã gả cho người có thân phận tính ra là có chút thấp hơn. Nhưng đối với Khang Uyển Nhi mà nói, trong mắt người khác tốt thì với nàng chưa chắc đã tốt, người ta thấy không tốt, biết đâu lại chính là tốt cho nàng. Dịch gia không có chuyện thê thiếp tranh thủ tình

https://thuviensach.vn

cảm mà gây náo loạn, Dư thị cùng lão phu nhân lại một phần nào đó bớt việc phải lo, Đông Dương, 'nhạc mẫu' chính thức của nàng lại càng không quản mấy chuyện vặt vãnh phu thê trong nhà, cho nên hôn sự của Khang Uyển Nhi trong mắt người ngoài thì không tốt, nhưng chỉ có chính nàng biết là nàng đã may mắn thế nào.

Ba ngày lại mặt, Hầu lão phu nhân nghe xong, tâm lo lắng rốt cục cũng có thể buông xuống. Kéo tay Khang Uyển Nhi vui vẻ nói: "Đứa nhỏ, phúc khí của ngươi ở phía sau, ta nha, trăm năm sau gặp lại mẫu thân đã mất của ngươi, cũng có chuyện để nói rồi."

Khang Uyển Nhi nhớ tới mẫu thân đã sớm ra đi của nàng cũng nghẹn ngào.

Lời của Hầu lão phu nhân không sai, phúc khí của Khang Uyển Nhi đích xác là ở phía sau. Sau khi gả vào Dịch gia được ba tháng, Dư thị liền cho nàng lo chuyện trong nhà, chờ nàng quen việc rồi liền chia một nửa quyền cho nàng, đợi tới năm sau liền có thể đem toàn quyền quản lý nhà cửa cho Khang Uyển Nhi.

Thường nhân đều nói ' tức phụ ngao thành bà1' nhưng Khang Uyển Nhi chỉ sau ba tháng đã thành Thiếu phu nhân chấp quản một phần, năm sau trực tiếp quản lý mọi chuyện, phần vinh hạnh này so với những tức phụ khác thật không có nhiều người có được. Hơn nữa, vừa nghe nói trong viện của đôi tiểu phu thê này không an bài nha đầu, khiến nhiều tân thiếu phụ hâm mộ không ít.

1."tức phụ ngao thành bà"(trích từ: 多年的路走成河，多年的媳妇熬成婆 – ĐA NIÊN ĐÍCH LỘ TẨU THÀNH HÀ,ĐA NIÊN ĐÍCH TỨC PHỤ NGAO (NGẠO) THÀNH BÀ.)

Con đường do người đi nhiều, lâu làm cho mòn đi có thể thành sông, người con dâu sống lâu năm, được rèn luyện nhiều rồi cũng thành mẹ

https://thuviensach.vn

chồng. Sống lâu lên lão làng.

Được phu gia kính trọng như vậy, Khang Uyển Nhi cũng không tư lợi nhiều, quản lý nhà cửa tận lực chu đáo cẩn thận không nói, quan tâm tới các trưởng bối cũng không có chút sơ xuất nào.

Chuyện trong nhà vốn nên như thế, trưởng bối từ ái, vãn bối hiếu thuận, chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà đều êm đẹp thì mọi chuyện mới phát.

Xuân về hoa nở. Ngày hôm đó hoàng đế Chu Lễ xử lý chính sự tới trưa, sau giờ ngọ thấy thế nào cũng không đúng, phái người truyền Dịch Vân Khanh, kết quả đối phương đã rời đi.

“Thân là ái khanh của trẫm, rời đi mà sao lại không báo lại cho trẫm?”Chu Lễ ở trên long ỷ treo ánh mắt hỏi tiểu thái giám truyền lời.Tiểu thái giám hoảng sợ, nhuyễn chân quỳ trên mặt đất không biết là nên tiếp lời hay không.

May mà Chu Lễ cũng không kỳ vọng tiểu thái giám sẽ trả lời, trầm tư suy nghĩ, cho lui tiểu thái giám, phái người truyền Thường Đông cùng Ngô Bình Sinh tới, nhìn toàn thân trên dưới hai vị hộ pháp này rồi nói: “Ái khanh của trẫm rời đi mà không nói với trẫm một tiếng, trẫm thực sinh khí. Đi, cùng trẫm đi khởi binh vấn tội.”

Thương Đông trừng lớn mắt.

Ngô Bình Sinh yên lặng nhặt cằm đã rụng tới tận đất lên. Theo kinh nghiệm đi theo thái tử từ khi còn nhỏ, hắn đã hiểu chủ tử của hắn là một vị “bất bình thường” như thế nào, sự thật chứng minh so với dự kiến của hắn còn muốn “bất bình thường’ hơn ~~~ Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng trong lòng Ngô Bình Sinh vẫn yên lặng gào thét ~~~ Hoàng thượng, ngài biết, ngài tự dưng tâm huyết dâng trào như này thật kinh động biết bao nhiêu người hay không không không?!!!!

https://thuviensach.vn

Ngô Bình Sinh yên lặng gào thét trong lòng, lại yên lặng đi an bài thị vệ đi theo…

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 75: Tiểu Bàn Đào Yến (Thượng)

Từ trong tối Ngô Bình Sinh sai thống lĩnh cấm vệ an bài không ít thị vệ, ngoài mặt thì chỉ có Chu Lễ, Thường Đông, Ngô Bình Sinh. Ba người cưỡi ngựa tới trước đại môn Dịch gia, Ngô Bình Sinh đảm nhiệm vai tùy tùng bên người tiến đến gõ cửa.

Thủ vệ không biết Ngô Bình Sinh nhưng thống lĩnh cấm vệ Thường Đông đang đứng phía sau thì biết nha, cung kính trả lời: "Vị đại nhân này, không phải tiểu nhân không để ngài thông truyền, mà đại nhân nhà ta hiện không ở quý phủ."

Ngô Bình Sinh nhíu mày: "Vậy Dịch đại nhân đi nơi nào?"

Tiểu tư nhìn nhìn Thường Đông đang ở phía sau, Thường Đông vốn đã không kiên nhẫn, một phen đẩy Ngô Bình Sinh ra hỏi tiểu tư: "Vậy đại nhân nhà ngươi đi đâu rồi?"

Tiểu tư do dự.

Thường Đông hết kiên nhẫn tóm áo hắn: "Còn dám cùng gia làm bộ giấu diếm sao? Có tin ta bắt tiểu tử Dịch Vân Khanh kia lột da của ngươi không?" Hắn, Thường Đông đến Dịch phủ là điều quen thuộc, bình thường tới đây cũng không thèm thông truyền mà trực tiếp lủi vào trong.

Tiền quản gia nghe thấy tin liền vội chạy đến, đi tới cười bồi: "Tướng quân bớt giận, tướng quân bớt giận, chúng nô tài không hiểu chuyện, ngài đừng cùng bọn họ chấp nhặt."

https://thuviensach.vn

Thường Đông cũng không tái làm khó thủ vệ, một phen đẩy ra rồi túm lấy Tiền quản gia: “Vậy quản gia ngài nói xem, tiểu tử Dịch Vân Khanh đi đâu rồi?”

Tiền quản gia khổ mặt: “Tướng quân, đại nhân nhà ta mang theo phu nhân đi tới khu săn bắn ở thành đông.”

“Săn thú?!” Thường Đông trợn to mắt, tức tới nghiến răng: “Săn thú sao lại không gọi ta?!”

Ngô Bình Sinh đen mặt liếc Thường Đông, hỏi: “Đi được bao lâu rồi?”

“Chưa tới nửa canh giờ.”

Chu Lễ nghe xong không nói hai lời lên ngựa, Thường Đông theo sau, Ngô Bình Sinh yên lặng đi theo. Ra roi thúc ngựa đuổi tới khu săn bắn tại thành đông, đem ngựa để lại dịch trạm, theo người ở dịch trạm chỉ phương hướng vào núi, không bao lâu thì tìm thấy Dịch Vân Khanh đang câu cá bên suối.

“Dịch đại nhân thật sự có nhã hứng nha ~~” Ngô Bình Sinh ngoài cười nhưng trong không cười nghiến răng.

Thường Đông một quyền vỗ tay hoan nghênh, ánh mắt trách cứ tại sao không mang theo hắn đi chơi.

Chu Lễ cười cười: “Ái khanh, chính mình đi ra ngoài chơi lại không nói với trẫm một tiếng, thật không phúc hậu nha.”

Dịch Vân Khanh thần tình kinh ngạc, Đông Dương vừa đi nhặt củi về thấy ba người, liền hướng Thường Đông nói: “Thường tướng quân.”

Thường Đông chắp tay, xem như chào hỏi.

https://thuviensach.vn

Chu Lễ lắc lắc chiết phiến trên tay, khẽ cười nói: “Gọi ta là lão gia đi.” Chỉ Ngô Bình Sinh: “Đây là Ngô lão gia.” Thu lại chiết phiến thấy hai người một đi nhặt củi, một đương câu cá, nói: “Các ngươi đang định nướng cá sao? Vừa hay, lão gia ta giữa trưa cũng chưa có ăn no.”

Dịch Vân Khanh nghe xong một đầu hắc tuyến, thân là hoàng đế lại nói chưa ăn no? Ngự trù không muốn sống sao?

Đông Dương nhìn Dịch Vân Khanh một cái, ý là để hắn quyết định.Bá chủ một vùng hay là vua đất này, Dịch Vân Khanh vẫn là thần tử của Chu Lễ, hoàng đế nói đói bụng hắn có thể nói không sao? “Chỉ cần lão gia không chê, vi thần liền chuẩn bị.”

Đông Dương trừng mắt nhìn, thấy Chu Lễ liếc mắt một cái liền yên lặng xoay người đi nhặt củi.

Thường Đông cũng tới câu cá, Ngô Bình Sinh thì lại theo Đông Dương đi làm cá, đánh vảy, bỏ đi nội tạng, xong lại thêm gia vị, cuối cùng dùng nhánh cây xuyên qua con cá, nhóm lửa rồi cho lên nướng. Cảm thấy cá còn chưa đủ, Dịch Vân Thanh nhặt lấy cục đá rồi đi vào trong rừng biểu diễn cho cả đám một màn dùng đá bắt gà rừng.

Thường Đông từng nhìn qua, liền ghen tị.Chu Lễ cùng Ngô Bình Sinh chưa từng thấy, liền trưng bộ dáng ngạc nhiên, muốn học hỏi.

Dịch Vân Khanh ẩn ý cười cười: “Lão gia, sư phụ ở đây, ta là đồ đệ thật không dám lỗ mãng.” Nói xong thì huých nhẹ Đông Dương đang tẩm ướp gia vị gà rừng.

“Nga? Tuyệt chiêu dùng cục đá săn thú cũng là ngươi dạy sao?” Chu Lễ tò mò nhìn Đông Dương. Kì thật Chu Lễ đối với vị nam thê nổi tiếng trong kinh thành này của Dịch Vân Khanh rất là tò mò, chính là vẫn chưa có cơ hội gặp mặt, hôm nay vừa thấy, phát hiện ra, y thật không có điểm gì độc đáo đặc biệt. Thật ra mà nói, tính tình y có phần thu liễm giản dị, không có

https://thuviensach.vn

lòng tranh hơn thua, rõ ràng đã biết hắn là hoàng đế, nhưng trên mặt cũng không hiện ra ý nịnh hót a dua như người khác, tâm tính cũng không tệ lắm.

"… Đây là phụ thân ta dạy ta. Đại thiếu gia ngộ tính tốt lắm, chỉ mất mấy tháng đã học được." Đông Dương chính là nói thật, tay cũng không ngừng, đem gà rừng tẩm ướp thật tốt rồi lại cho vào trong bụng gà một chút rau dại, dùng lá lớn bọc lại rồi vùi xuống bùn đất, phía trên nhóm lửa.

"Buổi chiều dạy ta."

Đông Dương chần chờ, gật đầu.

Con cá lớn bằng bàn tay bị nướng tới giòn giòn thơm nức, bới ra bùn đất, mùi thơm của món gà rừng liền bao tỏa nơi này, câu dẫn mọi người nhịn không được mà ăn no tới bảy tám phần. Cơm xong, Đông Dương thu dọn đồ đạc, Dịch Vân Khanh dùng trúc đem nước dập tắt lửa, sau lại cầm cung tiễn vào rừng săn mồi.

Một nhóm năm người bao gồm Chu Lễ đều là người chuyên dùng tiễn, vào trong được một canh giờ liền bắn chết hai con lộc, ba con hoẵng con, thỏ hoang, gà rừng, có thể nói thu hoạch vô cùng tốt.

Trên đường về, Thường Đông nhìn hai con lộc béo mà chảy cả nước miếng, há mồm ra là nói ăn thịt lộc như thế nào thì ngon, về sau lại nói tới Đông Dương làm thịt lộc như thế nào lại thêm một phen nước miếng giàn giụa.

Dịch Vân Khanh ở phía sau mãnh liệt nháy mắt ra dấu cho hắn, kết quả Thường Đông mạnh bạo không có phát hiện ra, càng bày ra bộ dáng thuyết phục Chu Lễ lưu lại ăn cơm: "… Lão gia ngươi không biết, món thịt nồi của tẩu tử thật sự rất ngon, hơn nữa, hôm nay có nguyên liệu tốt thế này, chỉ nghĩ thôi đã chảy nước miếng rồi." Nói xong còn làm bộ dáng tham ăn chảy nước miếng.

https://thuviensach.vn

“Ngươi cho là lão gia ta liền tham ăn giống ngươi sao?” Chu Lễ không có hảo ý xem thường Thường Đông.

Thường Đông miệng cứng đờ, cười gượng: “ …Vi thần lỡ lời.”

“Mà cũng phải, lão gia cũng không phải là người tham ăn,” Chu Lễ ánh mắt trêu tức nhìn về phía Dịch Vân Khanh: “Bất quá, Dịch khanh nha, những lời này của Thường tướng quân cũng làm lão gia ta đột nhiên thèm ăn, nếu không, có thể được thưởng thức qua một chút được không? Dịch khanh sẽ không keo kiệt luyến tiến điểm dầu muối này chứ?”

Dịch Vân Khanh rất muốn gật đầu, nói: vi thần thật không nỡ mất điểm dầu muối này. Nhưng có thể nói sao? Trừ khi hắn bị người đánh tráo rồi. “Lão gia quang lâm đó là vinh hạnh của vi thần, chỉ sợ Đông Dương nấu nướng lại không hợp khẩu vị, lão gia ăn không quen.”

“Không sao, thích thì liền ăn nhiều một chút, không thích thì ăn ít đi. Chưa ăn no thì cùng lắm trở về ăn thêm, lão gia ta cũng không phải là tiểu hài tử ba tuổi để chính mình bị đói.” Chu Lễ nói thoải mái, cũng không nghĩ tới hắn ở lại ăn cơm Dịch Vân Khanh phải chuẩn bị không ít, Ngô Bình Sinh vì an toàn cũng phải bỏ ra không ít tâm tư.

Dịch Vân Khanh trong lòng không ngừng trách tên đầu sỏ Thường Đông, trên mặt vẫn là mỉm cười chắp tay lễ ngộ một phen. Khi nói chuyện thì đại môn Dịch trạch đã ở trước mắt, Dịch Vân Khanh xuống ngựa trước, dẫn mọi người theo cửa chính đi vào, bất quá cũng không dám lướt qua Chu Lễ.

Đây là đối hoàng đế kính sợ, nhưng vừa mới vào cửa, ngay lập tức có một tiểu tư chạy tới, chưa nhìn rõ đã quỳ trên mặt đất hành đại lễ, miệng vui vẻ nói: “Nô tài kiến quá chủ tử!”

Nếu như thường lui tới, Dịch Vân Khanh thân là chủ nhân hiển nhiên là đi ở đằng trước, nhưng hôm nay tình huống có chút đặc thù nên tiểu tư quỳ

https://thuviensach.vn

xuống vừa vặn liền quỳ trước mặt Chu Lễ.

Chu Lễ sợ run lên, ngửa đầu cười ha ha.

Tiểu tư lúc này mới ngẩng đầu, phát hiện mình quỳ sai người, lập tức ngơ ngẩn.

Chu Lễ cũng không giận, cười nhìn Dịch Vân Khanh nói: “Dịch khanh, hôm nay lão gia ta tới thực đúng lúc nha. Vừa vào cửa đã có chuyện vui, nếu hỏi ra đúng là chuyện vui vậy lão gia ta phải đối ngươi đòi cái tiền mừng.” Nói xong, quay đầu hỏi tiểu tư: “ Ngươi nói một chút, có chuyện gì vui sao?”

Tiểu tư trong nháy mắt nhìn thấy Tiền quản gia ở phía sau ra thủ thế liền trả lời: “Hồi vị quý nhân của lão gia, là Thiếu phu nhân nhà ta có hỉ.”

“Thiếu phu nhân?” Chu Lễ nghĩ nghĩ, nhìn Dịch Vân Khanh: “Là nhi tức của ngươi?”

Dịch Vân Khanh chắp tay trả lời phải.

“Dịch gia đời thứ năm, lão gia ta cần phải cùng Dịch khanh chúc mừng nha! Đây chính là chuyện vui!” Chuyện vui nhất của mọi quý gia chính là sinh con trai, có con thừa tự, kế chuyện hương khói. Chu Lễ cười cười, chỉ chỉ Dịch Vân Khanh: “Đứa nhỏ này, thời điểm trăng tròn, Dịch khanh cũng không thể quên tiền mừng của lão gia ta, bằng không lão gia ta sẽ đánh tới tận cửa.”

Dịch Vân Khanh vội nói không dám: “Đứa nhỏ được lão gia chiếu cố chính là phúc khí của đứa nhỏ, cũng không dám quên.”

Chu Lễ cười, Thường Đông cùng Ngô Bình Sinh cũng chắp tay chúc mừng, ước định khi đứa nhỏ ra đời phải được chén rượu uống. Dịch Vân Khanh đều cười đáp ứng. Thừa dịp khách phòng còn chưa thu thập xong,

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh dẫn Chu Lễ bọn họ tới hậu viện xem tám cây đào. Lúc này chính là lúc kết quả, từng điểm quả nhỏ nhỏ đang bắt đầu nhú ra, nhớ tới hương vị ấy, Chu Lễ cũng nhịn không được mà nuốt nuốt nước miếng.

Dịch Vân Khanh chắp tay: "Hoàng thượng," trong viện, người tạp vụ chăm sóc đào thụ năm ấy cũng đã ra ngoài, cho nên cũng không sợ người nghe được. "Vi thần trước hết xin thỉnh tội."

"Nói xem?" Chu Lễ lắc lắc cây quạt, nhìn ngắm cây đào tâm tinh thực tốt, cho nên đối với những lời sắp nói của Dịch Vân Khanh chính là không có chút chuẩn bị tâm lý nào cả.

"Lượng đào năm nay đưa vào trong cung chỉ sợ so với năm trước sẽ ít hơn." Không đợi Chu Lễ hỏi liền tiếp lời: "Hoàng thượng, thỉnh xem lượng đào quả, tuy rằng to nhưng so với năm trước số liệu thực thiếu hơn một nửa. Năm ngoái có thể kết thành chín trăm quả, nhưng năm nay có thể thành quả thật không quá bốn trăm quả." Năm trước chín trăm quả mang vào cung tới hai trăm quả coi như là có thể đi, nhưng năm nay chỉ có bốn trăm, đưa vào cung gần ba trăm quả thì không thể.

Vừa nghe năm nay số đào so với năm trước ít hơn, Chu Lễ liền thấy không vui, dù sao đào của tám cái cây này so với đào cống phẩm thật có hương vị bất đồng.

Dịch Vân Khanh cũng không sợ đắc tội người nói: "Hoàng thượng, không phải vi thần keo kiệt, chính là hoàng thượng cũng biết, quý huân trong kinh cũng có rất nhiều người nhìn chằm chằm tám cái cây này." Nói xong, liếc về phía Thường Đông. Mỗi lần đứng mũi chịu sào này đều chính là Thường tướng quân nha!

Ngô Bình Sinh nhìn lên trời, phát hiện thời tiết thật tốt nha, bầu trời thật trong xanh. Hắn là người thứ hai vẫn luôn lấy giao tình để tới hái quả.

https://thuviensach.vn

Chu Lễ tâm tình không tốt, phi thường không tốt. Kỳ quái liếc mắt nói: “Dịch khanh nha, ngươi biết rõ quý huân trong kinh đều nhìn chằm chằm tám cái cây này, vậy sao ngươi không chịu trồng thêm mấy cây đi? Còn có, tại sao lại để cho nó kết ít quả hơn năm trước chứ?”

Dịch Vân Khanh có chút dở khóc dở cười: “Hoàng Thượng, phương pháp gieo trồng vi thần chưa từng giấu giếm, mặc kệ là ai tới cửa đòi vi thần đều cho. Nhưng thời gian chưa đủ, tạm thời còn chưa kết quả. Về phần năm nay, kết ít quả hơn so với năm ngoái, vi thần thật cũng không biết. Thời tiết, độ ấm, lương mưa cùng ánh nắng đều có thể ảnh hưởng tới lượng quả, việc này vi thần cũng không có biện pháp.” Mắt thấy Chu Lễ vẫn có chút khó chịu, Dịch Vân Khanh dẫn ba người đến cây đào đang kết trái lớn nhất kia, nói: “Cây này năm ngoái là kết quả nhiều nhất, nhưng năm nay chỉ có mười ba quả. Nhưng ít kết quả hơn, lại kết thành quả lớn nhất.” Từ trong cành lá đã nhú lên được trái đào to bằng nắm tay của nữ tử, theo thời gian, hẳn có thể lớn hơn gấp đối bây giờ. “Năm nay số trái tuy rằng ít hơn, nhưng quả hẳn sẽ lớn hơn không ít, hơn nữa thời gian trái chín so với năm trước sẽ sớm hơn hai mươi ngày hoặc một tháng.”

“Sớm vậy sao?”

Dịch Vân Khanh gật đầu: “Đại khái là bởi vì ánh nắng đầu xuân năm nay nhiều hơn đi.”

Nói tới chuyện có thể có đào sớm hơn hai mươi ngày hoặc một tháng, trong lòng hoàng đế Chu Lễ liền động.ThườngĐông cùng Ngô Bình Sinh cũng nhíu mày.

Trong lúc Dịch Vân Khanh dẫn ba người xem cây đào thì Đông Dương cùng Dư thị đang ở phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, thân phận của Chu Lễ, Đông Dương đã muốn ám chỉ qua cho lão thái gia cùng lão phu nhân, toàn gia đều mừng rỡ không thôi, trong lòng sáng tỏ nhưng không nói ra, đều làm bộ như không biết, chỉ cho lui những trù tử cùng người làm bình thường

https://thuviensach.vn

khác, mọi việc đều có Đông Dương cùng Dư thị dẫn dắt ba bốn người tâm phúc chuẩn bị.

Đang bề bộn khí thế ngất trời, Khang Uyển Nhi dẫn theo hai đại a đầu tâm phúc của mình tới. “Phu nhân, tiểu phụ thân. Uyển Nhi được tin hôm nay trong nhà có khách quý, không thể giúp được việc gì, Uyển nhi cùng hai đại a đầu chỉ làm được vài món điểm tâm tinh xảo.” Nàng làm điểm tâm hiển nhiên không thể sánh bằng ngự trù trong hoàng cung, nhưng trong đám phu nhân trong kinh mà nói thì cũng tốt hơn, thắng ở hình thức mới mẻ độc đáo khéo léo tinh xảo, hương vị so với bình thường thì cũng khá hơn chút đỉnh.

Dư thị cũng đang đau đầu với chuyện điểm tâm, không nghĩ Khang Uyển Nhi lại giúp nàng giải quyết chuyện đau đầu này. Hiện tại liền kéo tay nàng, từ ái nói: “Hảo hài tử, ta với tiểu phụ thân của ngươi còn chưa kịp nghĩ tới việc này đâu.” Nói xong lại nhìn nhìn cái bụng nàng, vừa nghĩ tới nơi đó có tôn tử của nàng, Dư thị lại nhịn không được mà cao hứng.“Nơi này mùi dầu mỡ, ngươi không chịu được thì cũng không được phép cố chống đỡ.”

Khang Uyển Nhi xoa xoa bụng, mang ý xấu hổ nói: “Không sao ạ, nhi tức đã ghi nhớ ạ.” Nói xong hướng Đông Dương nhận lấy tờ thức ăn, nghĩ nghĩ liền quyết định kiểu dáng cùng khẩu vị của món, sau liền mang theo hai đại nha hoàn vội quay trở về.

Món thịt lộc thơm nức làm món chính, thịt thỏ hoang xào qua cùng canh thịt gà rừng, thịt cá hấp trơn cùng hai món xào nhẹ, ngoài ra còn bốn món điểm tâm ngon mắt, lại được nha hoàn khéo léo bày biện, có thể nói sắc và vị đều câu dẫn người.

Lúc sau Dịch Vân Khanh còn mang hảo tửu tới, một chén rượu chúc nhau tạm bỏ qua đạo quân thần, coi nhau như hảo bằng hữu mà dùng bữa uống rượu nói chuyện phiếm. Trong cuộc trò chuyện này, những kí ức ngày xưa khi Dịch Vân Khanh còn đang bị lưu đày ở Dương Châu là được hoan

https://thuviensach.vn

nghênh nhiều nhất, không có công việc vội vã, không có công văn phải xem, cũng không có những thay đổi bất ngờ trong triều, chỉ nói tới những điều nhàn tản trong cuộc sống mà cả ba người họ không thể không hâm mộ. Ngoài ra, Đông Dương cũng được nhắc tới nhiều lần, trong lời nói chứa nhiều phân tình cảm khiến cho ba người vốn hờ hững với lòng người cũng cảm nhận được phân tình cảm ấy đang lớn dần lên.

Trong đó có Chu Lễ, bởi vì hắn chợt nhớ tới Hoàng hậu lúc còn trẻ vẫn luôn đi theo hắn, hoàng hậu của hắn cũng là một người hiền lương thục nữ, có gia giáo chính thống, là thê tử, nàng cũng ôn như săn sóc, là hoàng hậu, nàng cũng vô cùng khoan dung, hai người khi còn trẻ, lúc thành thân cũng nhu tình mật ý, nhưng hiện tại thì sao? Khiến hắn ngẫm lại, đã bao lâu rồi hắn chưa tới tẩm cung của hoàng hậu? Một tháng? Hay hai tháng?

Cơm nước xong xuôi, Chu Lễ dưới sự hộ tống của ba người hồi cung, vẫy lui thái giám mang ngọc bài tới, nói: “Khởi giá, tới tẩm cung của hoàng hậu.”

Hoàng hậu đang chuẩn bị đi ngủ, vừa nghe hoàng thượng muốn tới, liền vội mặc lại y phục, chỉ huy thái giám cung nữ chuẩn bị chu đáo. Cung nữ muốn tới trang điểm, đeo trang sức cho nàng, hoàng hậu lại cho lui nói: “Đều đã muộn rồi, không cần quá cầu kì như vậy, bổn cung chỉ cần nhẹ nhàng đơn giản là được rồi.” Một thân nhẹ nhàng khoan khoái hướng mặt lên ngắm bầu trời, như vậy lại làm hiện ra nhu tình mật ý trong trẻo trong mắt cười, khiến Chu Lễ lập tức bị hãm sâu vào.

Không nói tới chuyện giữa hai người thế nào, mấy ngày sau Chu Lễ nhận được những chiết tử thỉnh cầu lo liệu sinh thần cho thái hậu, trong đó có vài cái chiết tử khá đặc biệt.

“Tiểu hội bàn đào?” Thái hậu buông chén trà trên tay, nhìn hoàng đế Chu Lễ: “Ai gia đã là lão thái bà, tổ chức sinh thần liền đại biểu ai gia đã già thêm một tuổi, còn không bằng để ai gia tự lừa mình dối người một phen có

https://thuviensach.vn

phải hơn không. Hơn nữa, ‘hội bàn đào’ chỉ có Vương mẫu nương nương mới có thể tổ chức được, hoàng nhi không nên khoa trương vô lễ với thần tiên được.”

Chu Lễ cười, đem chiết tử đưa tới cho thái hậu, cười nói: “Cho nên mới là ‘tiểu’ hội bàn đào, Vương mẫu nương nương là thiên giới chi mẫu, mà mẫu hậu là phàm trần chi mẫu thiên tử, tổ chức một tiểu hội bàn đào cũng thực xứng. Mượn viện tiên đào của Dịch khanh để tổ chức đại thọ cho mẫu hậu, đây là một mảnh tâm ý của nhi tử cũng như của chúng ái khanh, cho nên mẫu hậu cũng không nên từ chối.”

“Hoàng nhi…”

Thái hậu còn muốn từ chỗi, Chu Lễ lại quơ quơ chiết tử trên tay, cười nói: “Mẫu hậu, cho dù người từ chối thì cũng đã chậm, bởi vì nhi tử đã phê chuẩn rồi. Hắn là ý chỉ cũng đã tới tay Dịch khanh rồi.”

Thái hậu thật dở khóc dở cười, bất quá trong lòng cũng thấy vui, dù sao chủ ý này cũng là Chu Lễ cố tình làm ra.

Tác giả có lời muốn nói: đã tiến tới các chương đếm ngược, cho nên rất nhiều tình tiết đều chỉ viết sơ lược ~~~(cười ~~)

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 76: Tiểu Hội Bàn Đào (Trung)

Tin tức Thái hậu tổ chức tiểu hội bàn đào đã vang vọng toàn bộ kinh thành trước mười lăm ngày. Truyền ra một trăm tám mươi tấm thiệp phượng thiếp vàng, hoàng thân quốc thích, công huân quý tộc trong lúc nhất thời nhận được tấm phượng thiếp này đều vô cùng vinh hạnh.

Đích thân quản sự công công bên người Thái hậu mang phượng thiếp tới Dịch trạch.

Dịch Vân Khanh tự mình tiếp đãi, vừa hàn huyên vừa dẫn người vào. “Thỉnh công công.”

“Dịch đại nhân khách khí.” Thái giám đi theo đỡ lấy lão công công, cười tủm tỉm khiêm tốn đáp lời hai câu rồi ngồi xuống. Ngoắc tay sai tiểu thái giám đưa lên phượng thiếp vàng, khẽ mỉm cười, uống trà nói: “Tuân lệnh Thái hậu mang thiếp tới cho Dịch đại nhân, không biết Dịch đại nhân xem xong có gì nghi vấn? Nếu có, vừa lúc chúng ta tại đây, Dịch đại nhân cũng có thể hỏi cho rõ ràng.”

Dịch Vân Khanh mở ra phượng thiếp, vẻ mặt có chút ngạc nhiên, xong cất kĩ phượng thiếp, áp chế vui sướng xong chắp tay: “Đa tạ công công.” Hàm nghĩa bên trong tấm phượng thiếp, hai người trong lòng đều rõ ràng nhưng không nói ra, việc này không nên để lộ tiếng gió.

Tiền quản gia nhìn thấy, nhanh như chớp chạy đi lần nữa chuẩn bị tạ lễ.

Khuôn mặt được bảo dưỡng thích hợp của lão công công đáp lễ cười nói: “Chúng ta chỉ làm theo lệnh của Thái hậu tới đưa phượng thiếp, thật không

https://thuviensach.vn

dám nhận lễ của Dịch đại nhân.”

Dịch Vân Khanh mang vẻ mặt bất mãn nói: “Công công nói vậy chính là đối với Dịch mỗ có điểm không hài lòng sao?”

“Nào dám nào dám, Dịch đại nhân là trụ cột của triều đình, chúng ta nào dám…”

“Công công nói vậy chính là tự coi nhẹ bản thân, xem thường Dịch mỗ, trong lòng Dịch mỗ, công công vừa là trưởng bối, vừa là người tài ba, vãn bối hướng trưởng bối nói lời tạ ơn có gì mà không dám?”

Lão công có chút dở khóc dở cười, nhưng trong lòng cũng có chút vui mừng. Hắn đã tiến cung làm thái giám từ thuở nhỏ, lăn qua lộn lại cũng đã được vài thập niên, dù có làm lớn tới đâu, ra ngoài được người ta xem trọng cũng vì mặt mũi của chủ tử hắn, nịnh hót nịnh bợ cũng không phải hắn, nói không chừng lúc sau lại chính là cười nhạt khinh bỉ cùng phỉ nhổ. Người như bọn hắn ăn ở tại trong cung không thiếu thứ gì, vàng bạc châu báu dù có nhiều hơn nữa cũng không có nơi để trưng, điều hắn cầu bất quá cũng chỉ là hai chữ ‘tôn trọng’, hai chữ này nói khó thì không khó, nói không khó thì lại khó, dù sao bọn họ cũng không thể được coi là ‘nam nhân’, nhưng điều này, lão công công hắn lại nhìn thấy từ trong ánh mắt của Dịch Vân Khanh. “… Dịch đại nhân quá khen.” Lấy lý do không thể ra khỏi cung quá lâu, đứng dậy cáo từ.

Tiền quản gia vội chạy tới đưa tạ lễ. Lão công công vốn không muốn nhận, nhưng nghe Dịch Vân Khanh nói là chút đặc sản địa phương cùng chút rượu thuốc liền cười nhận.

Dịch Vân Khanh nhận được phượng thiếp còn chưa có nóng tay, Lý Dịch thị cùng phu quân nàng đã chạy tới, theo sau còn có hai nhà Tam gia cùng Tứ gia.

https://thuviensach.vn

Lúc đó, lão thái gia đang cùng toàn gia chia sẻ niềm vui khi Dịch gia nhận được phượng thiếp, ngay cả Khang Uyển Nhi đang mang thai cũng được nha hoàn giúp đỡ mà tới dự.

Quản sự bà tử tự mình tới báo, lão phu nhân cùng lão thái gia phất tay áo: “Cho bọn họ vào đi.”

Đông Dương muốn tránh, Dịch Vân Khanh vỗ vỗ tay y, để y ngồi xuống, đối Dịch Khiêm nói: “Khiêm nhi, ngươi đi nghênh đón đi.” Ba nhà đồng thời tới, dù thế nào cũng không giống như hẹn nhau tới cửa uống trà.

Khang Uyển Nhi nghĩ bản thân cũng phải ra tiếp đón, lão phu nhân lại xua tay, để cho nàng ngồi xuống, cười nói: “Uyển Nhi ngươi cứ ngồi đi, cũng chỉ có vài bước chân đường đi, không cần phải mệt nhọc như vậy.”

Dư thị cũng cười, để nàng ngồi xuống bên cạnh, Khang Uyển Nhi ra hiệu cho nha hoàn đỡ nàng ngồi xuống phía sau Dư thị cùng Đông Dương. Không vượt quá Đông Dương, cũng không xem nhẹ Dư thị, thật sự rất tinh tế chu đáo.

Lão phu nhân nhìn thấy, âm thầm gật đầu.

Không bao lâu, một hàng sáu người vào cửa, thay nhau chào hỏi.

Lý Dịch thị cùng Lý lão gia ngồi bên cạnh lão phu nhân, sau là hai đôi phu thê Tam gia cùng Tứ gia. Phía đối diện, ngay bên cạnh lão thái gia chính là đại lão gia cùng Dư thị, sau là Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương, Dịch Khiêm thấy Khang Uyển Nhi đã đổi vị trí, cũng qua đó ngồi xuống.

“Cha, nương, nhi nữ hôm nay tới, thứ nhất là muốn gửi lễ tiết đoan ngọ tới cha, nương cùng đại ca đại tẩu, sau là muốn chúc mừng Vân Khanh.” Lý Dịch thị cười nói.

https://thuviensach.vn

Lý lão gia cũng cười tiếp lời: “Còn không phải sao, Thái hậu tổ chức tiểu hội bàn đào để mừng thọ, thiếp mời phát ra cũng chỉ có một trăm tám mươi chiếc, được mời cũng chỉ có hoàng thân quốc thích, công huân quý tộc. Thu được thiệp mời, cho dù là gần cuối ngày, nhưng vẫn là rất có thể diện. Bất quá,…”

Dịch Vân Khanh nhấp nhấp chén trà, giương mắt chờ câu sau của hắn.

“Trong phượng thiếp, thái hậu mời chính là phu thê hai người, Vân Khanh vẫn còn đang thiếu một người đi.”

Lý Dịch thị lấy khăn che miệng cười, đối lão phu nhân nói: “Nương, người cũng biết rồi đó, phượng thiếp này hiện giờ chính là mong muốn của tất cả các quý huân trong kinh. Khi tin tức truyền ra, lập tức có rất nhiều hoàng thân quốc thích đều muốn tạo quan hệ để nhận phượng thiếp, đáng tiếc, lần này đích thân Thái hậu chọn người, không được Thái hậu để mắt tới thì cho dù là hoàng thân quốc thích cũng chưa được nhận. Vân Khanh nhà chúng ta được Thái hậu để ý tới chính là việc vui lớn, nhưng tức phụ Vân Khanh lại không thích hợp để tham dự, đối với các quý huân trong kinh mà nói, vị trí này bỏ trống cũng thật là quá lãng phí.”

Đông Dương mím môi, nhíu mày.

Lão phu nhân nhíu mày, dù muốn giúp Đông Dương nhưng điều này cũng là sự thật, từ trước tới nay chưa từng có chuyện nam thê trong nhà quan viên có thể tham dự cung yến.

Khang Uyển Nhi nhấc nhấc mi cười, đối Đông Dương nói: “Tiểu phụ thân, không phải người vừa mới nói muốn đi hậu viện xem đào thụ sao? Nhi tức bồi người cùng đi.” Khang Uyển Nhi nói vậy cũng là bởi vì nàng biết Đông Dương không thích gặp Lý Dịch thị, thứ hai chuyện này cũng là chuyện thực, Thái hậu tổ chức tiểu hội bàn đào, cũng chính là dựa vào tám

https://thuviensach.vn

cây đào mà Đông Dương chăm sóc. Không có tám cây đào này, Thái hậu đào đâu ra cái tiểu hội bàn đào chứ?

Đông Dương nghĩ nghĩ chuẩn bị đứng dậy. Dịch Vân Khanh lại vỗ vỗ tay y, để y ngồi xuống, ánh mắt ý nói an tâm, đừng vội. Quay đầu nhìn Lý Dịch thị, khẽ nhếch môi: “Phượng thiếp của Thái hậu cũng đã được đưa tới, có đi hay không đều là do mình, tại sao lại nói là lãng phí.” Ngữ điệu có chút hạ xuống, mí mắt hơi nhếch lên: “Vả lại, ai nói Đông Dương không đi?”

Mọi người đều cả kinh, ngay cả Đông Dương cũng kinh ngạc mà nhìn Dịch Vân Khanh.

Tam nương ngồi im được một lúc lâu, nghe xong lời này nhịn không được mà bát quái nói: “Vân Khanh a, cơm có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói lung tung a, bị người có tâm nghe thấy, không cẩn thận lại đi cáo ngươi tội ngỗ nghịch.”

Lý Dịch thị cũng khuyên nhủ: “Còn không phải sao, Vân Khanh. Từ trước tới nay, chưa từng có tiền lệ nam thê có thể đi dự cung yến, chuyện này bị Thái hậu biết được, cho dù Hoàng thượng có nhìn trúng ngươi cũng không thể tránh được liên lụy.”

Lý lão gia ánh mắt bất thiện hướng tới Dịch Vân Khanh, trong lòng đang nghĩ, có nên hay không mang lời này tới báo quan, nói thật hắn rất không vừa lòng với vị chất tử này, rõ ràng có khả năng lại không chịu giúp đỡ hắn, dù thùng rỗng kêu to cũng không được, lại vô duyên vô cớ bị người ta ở sau lưng trào phúng.

“Triều đình ta mặc dù chưa từng có tiền lệ nam thê có thể tham dự cung yến, nhưng cũng không nói rõ hay quy định là không thể. Chỉ cần Thái hậu chấp thuận, Hoàng thượng đồng ý, có gì không thể chứ?” Dịch Vân Khanh từ trong ống tay áo lấy ra thiếp vàng đưa cho lão thái gia. “Gia gia, đây là

https://thuviensach.vn

phượng thiếp từ chỗ Thái hậu. Phía trên rõ ràng đề tên Đông Dương, cũng không có ai có gan làm giả."

Lão thái gia nhận lấy, lão phu nhân cũng nhịn không được mà nhoái người sang xem. Chính xác mà nói, ở dưới tên Dịch Vân Khanh, kia rõ ràng chính là danh hiệu "Dịch Vệ thị" của Đông Dương, so với tự thể của phượng thiếp, thật không thể nói là giả được.

Dự thị nhịn không được mà nở nụ cười, đối Đông Dương nói: "Thái hậu nương nương đích thân hạ thiếp mời, Đông Dương ngươi cũng không thể cự tuyệt."

Đông Dương sửng sốt, tựa hồ còn đang hoài nghi xem bản thân có phải đã nghe lầm rồi không.

Khang Uyển Nhi cười cười, nói: "Tiểu phụ thân, người cũng không thể cứ thế mà ngẩn người a. Tham gia tiểu hội bàn đào của Thái hậu nương nương, đầu tiên, người cần phải chuẩn bị một bộ y phục mới, giầy vải đai lưng cũng không thể qua loa, còn có trang sức cũng cần phải chuẩn bị."

Dư thị vỗ tay: "Đúng là tất cả đều phải được làm theo yêu cầu." Nói xong vẻ mặt vừa lòng nhìn Khang Uyển Nhi. "May là Uyển Nhi còn nhớ tới, bằng không, tới lúc đó lại vội quá không chuẩn bị được. Đi, Đông Dương, chúng ta mang ngươi đi may bộ y phục mới, còn có Lưu gia," quay đầu nói với quản sự bà tử "Đi tới Giác Tú phường, đem thợ giỏi nhất mời tới, sau đó tới Trân Bảo các bọn họ mang chút đồ tới, phải nói bọn họ chọn hàng tốt nhất, nếu dám mang hàng nhái, hàng tứ phẩm tới, bản phu nhân nhất định sẽ không tha cho bọn họ!"

Quản sự bà tử cười lĩnh mệnh đi.

Lý Dịch thị, Lý lão gia cùng hai đôi phu thê Tam gia, Tứ gia nghe xong cũng nhịn không được mà ghen tị. Giác Tú phường, Trân Bảo các chính là thanh y tú lâu tốt nhất kinh thành, cũng là bảo lâu có vật phẩm trang sức tốt

https://thuviensach.vn

nhất, hình thức mới mẻ độc đáo, chế tác tinh xảo, quan viên đại trạch bình thường cũng không thường xuyên dám lui tới. Nơi đó chỉ làm sinh ý với hoàng thân quốc thích, công huân thế gia, tương truyền nơi đó đều lấy nguyên liệu chế tác từ trong cung ban cho, được người trong kinh xứng danh 'tiểu ngự chế phường'. Nhưng từ trong miệng Dư thị nói ra lại tùy ý như vậy, có thể nói là đại kích thích những người này, chứng tỏ Lý Dịch thị bọn họ không có cùng cấp độ.

Dư thị cũng không để ý tới những người này đang hâm mộ ghen tị thế nào, sai nha hoàn cẩn thận giúp đỡ Khang Uyển Nhi, sau hướng lão thái gia lão phu nhân cáo lui, đem Đông Dương đi may y phục cùng lo chuyện phục sức.

Tức phụ mang theo cái bụng lớn, Dịch Khiêm cũng lo lắng đi theo. Dịch Vân Khanh uống ngụm trà lấy cớ đi thư phòng.

Lão phu nhân cười tủm tỉm nhìn theo bọn họ rời đi, về sau cũng ra nhuyễn tháp nằm chợp mắt.

Lão thái gia lớn tuổi, cũng không muốn nói chuyện, đại lão gia cũng không ham hàn huyên. Nha hoan quản sự hầu hạ nghiêm chỉnh đứng đó nín thờ chờ chủ tử sai khiến.

Trong lúc nhất thời, không khí có phần ngưng đọng, người đầu tiên đứng ngồi không yên chính là Tam gia cùng Tam nương, sau là đôi phu thê Tứ gia, Lý Dịch thị cùng Lý lão gia tuy rằng cực lực làm hòa hoãn không khí, nhưng tính ra bọn họ chạy tới cửa lại bị huých trúng mũi mạnh nhất, hơn nữa chuyện Đông Dương được đích thân Thái hậu điểm tên mời tới tiểu hội bàn đào làm kinh ngạc không thôi. Nghĩ tới hàm ý của việc này, ngồi không nổi được chốc lát cũng nhanh cáo từ.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 77: Tiểu Hội Bàn Đào (Hạ)

Không nói tới việc Đông Dương được Thái hậu mời tới tham gia tiểu hội bàn đào có liên hệ gì tới Lý Dịch thị các nàng, chỉ nói tới bản thân Đông Dương thôi, nói không khẩn trương là giả.

Tiểu hội bàn đào hôm đó diễn ra vào buổi chiều.

Thường Đông từ sáng sớm đã tới canh giữ ở Dịch trạch, ăn uống no say, ngủ một giấc ngủ trưa xong lúc này mới theo thái giám đi tới hậu viện.

Dịch Vân Khanh cùng Dịch Khiêm sớm đã có mặt.

Từng cây đào lớn phát chi tán diệp, xen giữa những chiếc là xanh, từng nụ hoa đào bích, từng trái tiên đào cực đại như những viên ngọc, bởi vì trái đào quá nặng khiến cành không chịu nổi, mỗi trái đào lại có từng sa võng cố định trong suốt đỡ lấy.

Thường Đông đi tới, thở dài: “Mỗi lần ăn xong liền phải chờ tới một năm. Năm trước nghĩ năm nay nhất định phải hái nhiều hơn hai mươi trái, kết quả thì, ai, so với năm trước còn không bằng.”

Dịch Khiêm nghe xong âm thầm trợn trắng mắt, mạnh mẽ xoay người đi dặn dò hạ nhân cẩn thận đừng có đè gẫy cành đào.

Dịch Vân Khanh cũng mặc kệ hắn, tiến tới cây ở giữa kết ít trái nhất nhưng trái lại to nhất kia, dùng cây gậy kéo cành đem ba quả đào tiên hái xuống. Trái vừa hái xuống đã được các nha hoàn vội vàng dùng hộp gỗ được lót vải mềm đỡ lấy.

https://thuviensach.vn

Mười ba trái tiên đào lớn nhất này tuy vẫn chưa chín hẳn nhưng cũng đã có chủ, ngay cả một sứt sẹo cũng không được.

Ba trăm tám mươi bảy trái không hỏng trái nào được hái xuống, cẩn thận đóng gói lại, Thường Đông tự mình hộ tống vào cung.

Dịch Khiêm đưa ra tận cửa rồi nhẹ nhàng thở ra.

Dịch Vân Khanh trở về viện, Đông Dương dưới sự đồng lòng hỗ trợ của Dư thị cùng Khang Uyển Nhi mà phục sức đã khác xưa rất nhiều, khiến Dịch Vân Khanh trước mắt cảm thấy sáng ngời.

Ngọc khấu tinh xảo phức tạp được sơn một nước sơn đen nhánh cài ở sau đầu, trước trán để lại hai hàng tóc mai, khuôn mặt trong sáng không chút tô điểm gì thêm, trên môi cũng chỉ thoa chút dầu cao vô sắc, y phục gấm lụa phú quý xa hoa hiện đang tối thịnh hành tại kinh thành mặc trên người, nhưng ở bên hông cũng có chút cải biến, đai lưng bằng ngọc được chế tác thủ công được vòng quanh vòng eo thon gầy của Đông Dương, giúp y so với Dịch Vân Khanh thân mình cao lớn cũng không thua kém chút nào, còn có trường bào kia khiến Dịch Vân Khanh thường xuyên muốn ngừng mà không ngừng được nhớ đôi chân thon dài ấy.

Đông Dương có chút ngượng ngùng, bởi vì lần đầu tiên mặc y phục phức tạp như vậy, còn có ánh mắt Dịch Vân Khanh hận không thể dính lên người y khiến y có điểm thẹn thùng.

Khang Uyển Nhi thân là nhi tức không nên cười, chỉ đành cúi thật thấp đầu mà cười trộm.

Dư thị thì không có gì ngượng ngùng, hai người cảm tình tốt, nàng làm nương lại càng thấy cao hứng, thoải mái cười cười, lúc này mới ngoắc tay, cho nha hoàn đem ngọc bài đính vào đai lưng của Đông Dương.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh nhanh tay tháo xuống. “Không cần khối ngọc này.” Quay lại nội thất, vòng vo vài vòng liền đem khối bạch ngọc khác đeo lên cho Đông Dương. “Dùng khối này.” Này nhìn kĩ, còn không phải khối ngọc khi hắn còn ở Dương Châu đã tặng Đông Dương để tạ lễ cây quạt kia sao?

Đông Dương đưa tay muốn tháo xuống. Bởi vì y cũng biết huyền cơ của đồ án phức tạp bên mặt trái của ngọc bài này, nên lén lút cất đi làm bí mật riêng, không muốn đem ra cho người khác biết.

“Không được. Phải dùng khối ngọc này.” Dịch Vân Khanh kiên trì, Đông Dương liền thẹn thùng.

Dư thị nhìn có chút khó hiểu, Khang Uyển Nhi lúc sau cười giải thích lúc này mới hiểu ra. Cười cười đưa tay để nha hoàn đem khối ngọc kia cất đi, để lại trong phòng của hai người, để họ tự thương lượng.

Đông Dương từ trước cũng chưa có thắng được Dịch Vân Khanh, cho nên khi hai người thu thập xong lên xe ngựa tiến cung thì trên đai lưng của Đông Dương chính là khối ngọc khiến y thẹn thùng kia.

Tiết trời tháng năm chính là thời điểm trăm hoa đua nở, nhóm hạ nhân chuẩn bị tiểu hội bàn đào tại ngự hoa viên cũng tỉ mỉ trang hoàng, coi như cũng giống tiên cảnh như trên thiên giới, phú quý tú lệ tựa như ảo mộng.

Dịch Vân Khanh là thần tử, cho nên liền an bài ngồi phía dưới hoàng thượng. Ở phía đối diện chính là hoàng thân quốc thích, có quan hệ với hoàng quyền, đương nhiên cũng có các quyền thần chiếm vị trí cao trong triều.

Trời chuyển tối, đèn được thắp sáng, Thái hậu được Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đỡ ra, phía trước có các cung nữ cùng thái giám chấp đèn đi trước dẫn đường.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế!”

https://thuviensach.vn

“Thái hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế!”

“Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế!”

Ba tiếng tề hô quỳ lạy. Hoàng thượng, Thái hậu, Hoàng hậu theo thứ tự hô ‘các khanh bình thân ‘.

Thái hậu ngồi ở chính giữa, Hoàng thượng ngồi bên phía tay phải của thái hậu, tay trái là Hoàng hậu, phía sau chính là các quý phi trong cung.

Thái hậu chăm sóc tốt, sắc mặt hồng hào, mũ phượng lấp lánh trên đầu trông vô cùng lộng lẫy, phượng phục đẹp đẽ quý giá, thần thái ung dung quý phái, nhất cử nhất động đều mang nét quyền quý, quý tộc. “Ai gia lớn tuổi, vốn không nghĩ tới chuyện sinh thần, nhưng Hoàng thượng lại chu đáo quá, ước không thể làm thật náo nhiệt để nhắc nhở ai gia đã già rồi, còn khiến các khanh phải vất vả một phen, phế tận tâm tư tìm lễ vật lại còn phải chuẩn bị phục sức, thật sự phiền hà lại hoang phí.”

Hoàng đế Chu Lễ ai oán chắp tay: “Mẫu hậu, hoàng nhi hôm qua không phải chỉ là thắng ngài có chút đỉnh thôi sao? Không nhất thiết phải vì điểm nho nhỏ đó mà nói hoàng nhi như vậy đi? Truyền ra lại khiến người ta tin rằng hoàng nhi mượn lễ mừng thọ của mẫu hậu để thu lễ vật từ chúng ái khanh.”

Hoàng đế cùng Thái hậu trêu ghẹo như vậy, chúng đại thần chỉ dám cười bồi, có tư cách để tiếp lời này thật chỉ có vài ba mống người. Một trong số đó là vị trưởng công chúa được tiên hoàng sủng ái nhất.

Trưởng công chúa cùng phò mã an vị ở phía Thái hậu, nghe vậy, dùng khăn che miệng, ha ha cười nói: “Thái hậu, tẩu tử cùng Hoàng đế, chất tử nói như vậy, cho dù chúng ái khanh nghĩ muốn bớt chút tiền bạc chi cho thọ lễ đều sợ là không được. Bất quá lúc này cũng đã quá muộn.” Cười xong, tầm mắt đảo qua chúng đại thần, cười nói: “Nhưng các ái khanh, Thái hậu nương nương cùng Hoàng thượng nói cũng đã nói rồi, lúc này dù

https://thuviensach.vn

muốn nhưng cũng không còn kịp nhưng lần sau có thể bổ sung. Không bổ sung, cẩn thận hoàng thượng sai cấm vệ tới chém giết!”

Trưởng công chúa mỉm cười, khiến cho tất cả đại thần cười vang, trong đó có một lão Vương gia khá xa lạ đứng dậy chắp tay xin lỗi, nói: “Thái hậu nương nương xin thứ tội, sau yến hội, vi thần sẽ bổ sung thêm thọ lễ.”

Lời của lão vương gia khiến thái hậu sẵng giọng: “Lão vương gia đừng nghe lời của trưởng công chúa, vị này chỉ thích gây chuyện thôi.” Cười trừng mắt nhìn trưởng công chúa: “Lão vương gia có thể tới là vinh hạnh của ai gia, không nên nói tới cái gì thọ lễ hay không thọ lễ.” Thái hậu đối vài lão quốc thân nở nụ cười, hoàng đế Chu Lễ đón câu chuyện rồi nở nụ cười lớn. Lúc sau đề tài chuyển tới yến hội.

“Tiểu hội bàn đào này, nhi tử cũng không dám kể công, muốn nói tới công sức thì phải nhắc tới nội thê của Dịch khanh, người đã gieo trồng những trái tiên đào này. Không có tiên đào thì sao có thể có tiểu hội bàn đào được?”

Nghe vậy, Thái hậu nở nụ cười. “Chuyện về những trái tiên đào này, ai gia cũng biết, nhưng vẫn chưa có duyên được gặp người, lần này, nhân tiểu hội bàn đào, ai gia đã cố ý hạ thiếp mời, mời người tới, chính là muốn gặp mặt. Vậy đâu? Dịch khanh còn không cho ai gia trông thấy công thần lớn nhất sao?”

Dịch Vân Khanh mang Đông Dương tiến lên thỉnh an. Ánh mắt ôn hòa của Thái hậu giúp cho Đông Dương bớt khẩn trương đi không ít, hành lễ xong đứng ở đó nhận lấy những ánh mắt đánh giá.

Trưởng công chúa cười nói: “Ta cũng vẫn luôn muốn gặp. Nhưng Dịch khanh lại không chịu mang theo người tới, hại ta mỗi ngày đều phải tự đoán. Dịch khanh, đây chính là ngươi không đúng nha. Bổn cung nói lời này, ngươi nếu tiếp tục giấu người đi, bổn cung có thể đánh tới tận cửa đó!”

https://thuviensach.vn

Nói xong, hướng Đông Dương vẫy tay, gọi y tới gần, cầm khối ngọc bài trang trí nhỏ đặt lên tay, cười nói: “Hàng năm, hầu nhi nhà ta thường hay tới cửa lải nhải hắn cũng làm phiền ngươi không ít, đừng lo sợ đắc tội ai, về sau nếu như bị phiền nhiễu tới quá mức liền có thể đuổi ra. Trở về bổn cung sẽ thu thập hắn sau.”

Đông Dương thụ sủng nhược kinh, ngay cả Dịch Vân Khanh cũng không hiểu được lời của trưởng công chúa có ý gì.

Hoàng hậu nhìn, cười nói: “Dịch thiếu phu nhân nên nhận đi, hoàng cô cô của ta từ trước là một người keo kiệt, thường lui tới, chúc tết hành đều chỉ lấy chút điểm tiểu ngoạn ý rồi đem bổn cung đuổi đi rồi, hôm nay lại được dịp hào phóng như vậy, không thể làm mất mặt hoàng cô cô được.”

Hoàng hậu trêu ghẹo như vậy cũng chính là giải vây cho Đông Dương, Dịch Vân Khanh trong lòng nhảy lên gật đầu ý bảo Đông Dương nhận khối ngọc của Trưởng công chúa. Trưởng công chúa ban cho một khối ngọc giá trị, Hoàng hậu lại giúp y giải vậy, ý tứ che chở Đông Dương rõ ràng như vậy, nếu không phải Dịch Vân Khanh phi thường chắc chắn là Đông Dương không hề biết hai người này thì thật cũng cho là ba người đã từng gặp mặt.

Phượng thiếp cũng là được đích thân Thái hậu đề tên, Trưởng công chúa ban thưởng, Hoàng hậu trêu ghẹo giải vây, từng chuyện này chỉ cần truyền ra ngoài, Đông Dương thân là nam thê vốn vẫn bị xem nhẹ hơn nữ thê sẽ được xóa bỏ.

Toàn bộ chúng đại thần có mặt đều cho rằng đây là chuyện mà Hoàng thượng cùng Dịch Vân Khanh thương lượng nhằm nâng thân phận cho Đông Dương, để xóa đi điểm yếu duy nhất này của Dịch Vân Khanh, nhưng Hoàng đế Chu Lễ cùng Dịch Vân Khanh thề. Việc này hai người bọn họ thật chưa từng có thương lượng qua.

https://thuviensach.vn

Chân tướng có lẽ là không ai có thể tin được. Trưởng công chúa, Phúc Hân quận chúa sau khi được Đông Dương một phen khuyên bảo đã cùng phò mã trở lại ân ái như xưa; tình cảm phu thê giữa Hoàng thượng cùng Hoàng hậu một lần nữa được trở về thời niên thiếu lại có phần sâu đậm hơn, Thái hậu đơn thuần lại thật thưởng thức y.

Giờ lành tới, nhạc nổi lên, một dàn cung nữ mặc một loại cung trang thống nhất thướt tha đi vào mang theo từng khay tiên đào. Ba vị cung nữ có phẩm cấp cao nhất mang theo ba trái đào tiên so với những trái còn lại thật to hơn nhiều. Trái lớn nhất kia đã đuổi kịp thậm chí còn to hơn nắm tay của nam tử trưởng thành.

Chúng đại thần trừng lớn mắt, ngay cả thái hậu và hoàng hậu cũng kinh ngạc không thôi.

Cung nữ đem trái lớn nhất đặt trước mặt Hoàng đế, trái lớn thứ hai đưa tới chỗ Thái hậu, cuối cùng mới là Hoàng hậu.

Chu Lễ gọi là cung nữ, đem trái lớn nhất mang tới chỗ Thái hậu, nói: “Mẫu hậu là thân mẫu của nhi tử, theo lý phải hưởng trái lớn nhất này.”

Thái hậu nở nụ cười: “Quân quân thần thần, phụ phụ tử tử. Phận quân thần vẫn phải đặt lên trước, gia đình luân lý phải đặt thứ hai. Quả lớn nhất này theo lý phải là của hoàng đế.” Xua tay sai cung nữ đem trở về.

“Mẫu hậu, hôm nay là sinh thần của người, đạo hiếu còn lớn hơn trời, trẫm mặc dù là Hoàng đế nhưng vẫn là con của người, là nhi tử hiếu thuận với mẫu thân, không phải là điều thiên kinh địa nghĩa sao?” Nói xong, lại sai cung nữ mang trái đào tới chỗ Thái hậu.

Không nghĩ tới Thái hậu vừa cười vừa sai cung nữ bưng trở về: “Ai gia là mẫu thân của Hoàng đế, đồng dạng Hoàng đế cũng là nhi tử của ai gia. Mẫu thân yêu thương nhi tử không phải cũng là điều đương nhiên sao?”

https://thuviensach.vn

Chu Lễ thi lễ: “Mẫu hậu là lớn nhất, không có mẫu hậu nào có nhi tử ngày hôm nay? Cho nên trái lớn nhất này xin mời mẫu hậu, không nên chối từ.” Nói xong đứng dậy tự mang khay đựng trái đào lớn nhất tới trước mặt Thái hậu, sau lại tự mang trái lớn thứ hai cầm trở về.

Quần thần sợ hãi hành lễ, khen ngợi Chu Lễ hiếu thuận với Thái hậu như vậy thật là có phúc khí.

Thái hậu đỏ hạ ánh mắt, cái mũi ê ẩm. Đưa tay dùng khăn ấn ấn, cười, đối Chu Lễ nói: “Con ta hiếu thuận, là phúc khí của ai gia. Có các ái khanh chúc thọ ai gia, ai gia cũng thật cao hứng.” Nói xong sai cung nữ đem tiên đào chia đều ra. Tiên đào trong suốt như một viên ngọc được chia thành tám miếng tản ra trông giống như một đóa hoa, để trên khay tinh tế nhìn thế nào cũng khiến người ta yêu thích.

Nhưng Hoàng hậu lại chần chờ, cho cung nữ lui ra.

Thái hậu nhìn, hỏi: “Sao vậy? Hoàng hậu không thích sao?”

Hoàng hậu đỏ mặt, phiêu ánh mắt về phía Hoàng đế Chu Lễ nói: “Hồi mẫu hậu, nhi tức hiện tại không thích hợp ăn đào. Cho nên muốn đem khối tiên đào này tặng cho mẫu thân nhi tức, mong được mẫu hậu ân chuẩn.”

Chu Lễ chút không hiểu, nhíu nhíu mày.

Thái hậu cũng bắt được trọng điểm bên trong. “Hoàng hậu không thích hợp để ăn đào?” Chân mày cau lại, trên mặt hiện lên tia vui mừng như điên, nhìn chằm chằm hoàng hậu hỏi: “Chính là?!”

Hoàng hậu đỏ mặt gật đầu: “Thái y hôm nay mới xác định.”

Chu Lễ bị làm cho mạc danh kỳ diệu, hỏi: “Hoàng hậu cùng mẫu hậu đang nói chuyện gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, Thái hậu tức giận trừng Chu Lễ: “Hoàng thượng thật không quan tâm Hoàng hậu, Hoàng hậu vẫn là người đứng đầu hậu viện, cũng là thê tử của ngươi, ngày thường quản lý hậu cung lớn như vậy vất vả thì thôi không nói, nhưng Hoàng hậu mang long thai, chuyện lớn như vậy sao hoàng thượng lại không biết, thật đáng bị khiển trách!”

‘Mang long thai ‘?!

Tay Chu Lễ bưng chén rượu run lên, bất chấp rượu tràn ra như những giọt nước mưa rơi trên long bào, vội hỏi: “Việc này thật sao?!”

Hoàng hậu hành lễ: “Nô tì không dám lừa gạt Hoàng Thượng, hôm nay thái y mới xác định là đã có một tháng.”

Hoàng hậu cùng Hoàng thượng tuy là đã là phu thê từ thời niên thiếu, lúc còn trẻ đã từng có một nhi nữ nhưng lại chết non, nhiều năm như vậy, Hoàng hậu cũng chưa có thai lại, Hoàng thượng cũng chưa ôm hi vọng. Mà nay Hoàng hậu rốt cục lại mang thai, chưa nói đây chính là đích tự, với tình hình hiện giờ, Hoàng thượng chưa có một vị hoàng tử nào, nếu long thai của Hoàng hậu là nam hài, vậy đó chính là trưởng tử của Hoàng thượng! Thân phận chính là không thể tôn quý hơn~!

Quần thần nghe được tin này cũng kích động dị thường, một đám thay phiên nhau chúc mừng.

Chu Lễ nghe xong uống hai chén rượu lớn, đặt chén rượu xuống cũng cười lớn nói: “Ái khanh chúc mừng trẫm, trẫm thật sự rất cao hứng. Đáng tiếc, chúng ái khanh đã không còn là người đầu tiên chúc mừng trẫm.” Cười nhìn về phía Dịch Vân Khanh, nói: “Dịch ái khanh có còn nhớ không lâu trước đây trẫm tới nhà ngươi không? Tôi tớ nhà ngươi đã ngay lập tức bổ nhào tới bên chân trẫm chúc mừng, mặc dù là hiểu lầm, nhưng lời đó nói cũng đúng nha! Thật quá ảo diệu! Ha ha ha…”

Thái hậu tò mò hỏi, vừa nghe xong cũng là nở nụ cười.

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu hé miệng cười khẽ. Lại được ân chuẩn, đem tiên đào đưa tới gia tộc của Hoàng hậu, cấp cho thân mẫu của Hoàng hậu cáo bệnh không thể tham dự.

Một tiểu bàn đào có Hoàng đế, Thái hậu tạo nên một giai thoại tiên đào, có tin vui Hoàng hậu hoài long thai, có hai kiện chuyện vui này khiến người ta có thể nói chuyện say sưa, chuyện Đông Dương lấy thân phận nam thê dự cung yến cũng không mấy ai nói tới. Nhưng, có Thái hậu, Trưởng công chúa, Hoàng hậu lúc trước tỏ thái độ như vậy, có ai còn dám khinh thường thân phận nam thê của y?!

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 78: Thái Hậu Nhận Nghĩa Tử

(*Nghĩa tử: Con nuôi)

Tiểu hội bàn đào thành công chưa từng có khiến hoàng quyền có thể tiến thêm một bước thu được lòng người, danh hào của Đông Dương cũng theo thành công của tiểu hội bàn đào mà truyền ra toàn bộ kinh thành. Được Thái hậu thưởng thức, được Trưởng công chúa ban ngọc, được Hoàng hậu để mắt tới, phân lượng của từng người thôi cũng đủ để khiến ai đó muốn nói tới Đông Dương cũng phải châm chước dùng từ. Bởi vì y có được tâm của Thái hậu, Trưởng công chúa, thậm chí còn có Thái hậu tương lai – đương kim Hoàng hậu hiện nay, ba vị quý nữ, tôn quý nhất trên đời này đều đã nhận thức hắn, ai còn dám phản đối?

Chuyện của Đông Dương cũng giúp cho những nam thê bất đắc dĩ hoặc cam tâm tình nguyện làm nam thê trong kinh thành, thắt lưng có thể thẳng hơn được không ít. Khi phải chịu những đãi ngộ bất công, ít nhất cũng có tấm gương để phản bác.

Đông Dương từ trước tới nay không có tâm tư chú ý nghe lời đồn đãi trong kinh về y, mỗi ngày không phải chiếu cố ăn, mặc, ở, đi lại cho Dịch Vân Khanh thì cũng là bón phân chăm sóc tám gốc đào thụ, nay còn có thường thường hỏi thăm một chút về Khang Uyển Nhi có khỏe hay không.

Thời gia qua mau, đảo mắt lại đã tới cuối năm. Hôm nay là đêm trừ tịch, Khanh Uyển Nhi mang theo cái bụng tám tháng đang được nha hoàn nâng tới nghỉ tạm trong đống gia cụ, Dư thị nhìn thấy vội bảo nàng quay trở về phòng.

https://thuviensach.vn

“Ngươi, đứa nhỏ này, lời ta nói sao ngươi lại không chịu nghe? Trong phủ có nhiều người hầu như vậy, có thiếu ngươi thì có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

Khang Uyển Nhi có chút ngượng ngùng: “Nãi nãi, vậy đại trạch lớn như vậy, sao lại chỉ có mình người vội lại đây? Vả lại đại phu cũng nói nội tức hoài thai, nên chăm đi đi lại lại.”

Dư thị nói: “Đi lại cũng phải đi như bây giờ, ngoài phòng lại lạnh, cũng không hợp để ngươi hồ nháo nữa.” Ngoắc tay sai nha hoàn giám sát chặt chẽ, xoay người vội đi tới chỗ khác.

Chờ Đông Dương chuẩn bị xong một bữa cơm đoàn viên phong phú, Dư thị cũng dẫn nha hoàn tâm phúc đi cấp tiền thưởng cho đám tôi tớ trong nhà. Phòng khách ấm áp, bày lên một bàn ăn lớn, một nhà tám người vừa vặn vây quanh bàn tròn.

Lão phu nhân nhìn một vòng, miễn bàn là có bao nhiêu phần cao hứng. Lão thái gia cũng cao hứng mà uống ngay mấy chung rượu, cuối cùng phải để người hầu dìu trở về.

Đêm trừ tịch vừa qua thì về sau lại tới màn chúc tết càng náo nhiệt, kéo dài tới qua cả tiết nguyên tiêu. Nguyên bản Dịch trạch có thể thư thái chút, nhưng lại bởi vì Khang Uyển Nhi gần tới ngày sinh mà lại khẩn trương lên.

Cách ngày sinh mấy ngày, toàn bộ người làm trong Dịch trạch ngay cả thở lớn cũng không dám, rất sợ sẽ làm Khang Uyển Nhi kinh hãi. Mới qua tiết nguyên tiêu vài ngày, Khang Uyển Nhi lúc nửa đêm liền trở dạ, cũng may Dịch Khiêm coi như là ổn trọng không hoang mang rối loạn thêm phiền, vội đánh thức nha hoàn gác đêm bên ngoài đi mời bà mụ.

Dư thị cùng lão phu nhân tới chỉ huy đám nha hoàn, Đông Dương cùng lão thái gia với các nam nhân liên can bị lão phu nhân đuổi tới buồng sưởi ngồi ngốc, Dịch Khiêm canh giữ ở trước cửa phòng sinh đi đi lại lại. May

https://thuviensach.vn

mắn, Khang Uyển Nhi thân thể khỏe mạnh, ở thời điểm gà chuẩn bị gáy liền sinh hạ được một nam hài, mẫu tử bình an.

Lão thái gia lúc ấy liền kích động cười ha ha, lôi kéo tay đại lão gia đem Dịch gia đời thứ năm quyết định chuyện đặt tên. Đai danh Dịch Ninh Hi, nhũ danh là tiểu Hi, ý tứ chính là đại biểu cho tia nắng ban mai yên tĩnh cũng chính là lúc tiểu Hi chào đời.

Tin tức Khang Uyển Nhi bình an sinh hạ truyền ra, Hậu lão phu nhân là người đầu tiên tới thăm, một nhà Lý Dịch thị cũng giả mù sa mưa mà tiến tới chúc mừng, lúc sau là các gia tộc trong kinh có giao thiệp với Dịch Vân Khanh, còn có bằng hữu của đôi phu thê Dịch Khiêm Khang Uyển Nhi tới, cuối cùng kinh động tới cả Hoàng hậu. Lúc ấy liền ban thưởng rất nhiều đồ.

Nếu như nói việc Khang Uyển Nhi bình an sinh hạ chính là một tin tức kinh động nho nhỏ, thì một tháng sau Hoàng hậu bình an hạ sinh đích trưởng tử của hoàng tộc sẽ đem toàn bộ kinh thành chấn động một phen.

Thái hậu lúc ấy liền cười vui, Hoàng đế Chu Lễ lại vui vẻ sung sướng, ban thưởng danh tự ‘Diên’. Cũng không có gì bất ngờ xảy ra, vị ‘Diên’ đích trưởng tử này về sau chính là thái tử, thậm chí còn là một đời Hoàng đế.

Chu Lễ thực hưng phấn, mỗi ngày thấy quần thần đều cười tủm tỉm, một bộ dáng có con mọi chuyện chẳng màng. Thường Đông xem không nổi, đám quần thần đối Chu Lễ cũng trợn trắng mắt.

Chu Lễ cũng không phận ý, mỗi ngày vẫn như cũ vui tươi hớn hở. Ngày hôm đó, thích ý nổi lên, nói muốn dẫn quần thần đến Dịch trạch ngắm hoa đào.

Ngô Bình Sinh liều chết đem chuyện lùi lại ba ngày, cũng không nghĩ rằng lùi lại ba ngày còn dẫn tới thêm Thái hậu cùng Trưởng công chúa. Đối mặt với kết quả này, Ngô Bình Sinh thật sự không biết nên khóc hay nên cười.

https://thuviensach.vn

Chu Lễ đối với khuôn mặt khóc không ra nước mắt của Ngô Bình Sinh làm như không thấy, Thái hậu được đỡ ở phía trước chỉ vào cảnh sắc Dịch trạch đưa ra vài lời bình phẩm, Trưởng công chúa đi phía bên trái Thái hậu cũng nhẹ giọng tiếp lời, khiến Thái hậu liên tiếp cười không ngừng.

Dịch Vân Khanh là chủ gia ở bên dẫn đường, một đường đi thẳng tới đào viên.

Đông Dương ôm lấy một nắm đào cành, từng cành lại có những cánh hoa đào nở rộ vô cùng tươi tốt, sau lưng lại có tám cây đào ra hoa tràn đầy, lúc đó một trận gió thổi qua, cánh hoa đào bay đầy trời, cùng ống tay áo, y phục Đông Dương đang mặc bay lên nhập thành cảnh, tạo nên vẻ tao nhã thoát tục.

Thái hậu cười thán: “Thật xinh đẹp.”

Trưởng công chúa cười cười, hỏi: “Hoàng tẩy, người đây là đang khen người hay là khen đào viên này?”

“Khen người thì sao? Khen đào viên thì lại thế nào?” Thái hậu cười hỏi lại.

Trưởng công chúa bị hỏi ngẩn ra, cười nói: “Đều là muội hỏi sai rồi. Đào viên này cũng là do Dịch thiếu phu nhân gieo trồng, khen hoa đào còn không phải là khen người sao? Mà khen người cũng không phải là khen đào viên này sao?”

Đông Dương lại đây hành lễ, Trưởng công chúa tự mình giúp đỡ, đối Thái hậu nói: “Hoàng tẩu nếu đã khen người lại khen hoa thì cũng không thể khen không được.” Nói xong lại cười, nói: “Hôm nay ta có cái chủ ý, Thái hậu khen người lại khen đào, không bằng thu Đông Dương đứa nhỏ này làm nghĩa tử đi. Đương nhiên, Thái hậu nếu không muốn thì ta đây liền không khách khí mà tiên hạ thủ vi cường a, có danh nghĩa mẫu này, dù thế

https://thuviensach.vn

nào hàng năm cũng đều phải trích chút tiên đào mang tới.” Nói xong trực tiếp cười khan, khiến Thái hậu không nhịn được oán trách.

“Ai gia thấy ngươi thu nghĩa tử là giả, hàng năm được trích thêm chút tiên đào mới là thật đi!”

Trưởng công chúa bị đánh vỡ tâm tư, chột dạ nói: “Ai nha, bị hoàng tẩu nhìn thấu rồi.”

Trưởng công chúa đều đã cả bó tuổi rồi nhưng vẫn hay làm nũng đáng yêu, Thái hậu lại càng cao hứng. Chu Lễ nhìn, cười trêu ghẹo nói: “Hoàng cô cô, năm rồi, Thường Đông vì vài miếng thịt nồi liền nháo ra nhiều chuyện chê cười, ngài còn mắng hắn tham ăn. Nhưng hôm nay, người vì vài quả tiên đào, chậc chậc, nguyên lai Thường Đông tham ăn, căn nguyên cũng là ở người a. Trách không được.”

Thái hậu cười đau bụng: “Còn không phải là nàng sao, nhớ năm đó, nàng cũng không ít lần nháo mấy chuyện đồ ăn vặt a.”

Trưởng công chúa bị cười thẹn quá thành giận, quyết miệng.”Hoàng tẩu, chuyện xưa cũng không nên nhắc tới a. Hôm nay nói chuyện hôm nay a, Đông Dương đứa nhỏ này, ngài thu làm nghĩa tử đi, nếu ngài không thu, ta cũng thật ước gì có một nghĩa tử hiếu thuận như vậy.”

Thái hậu cười liếc mắt nhìn Đông Dương nói.”Nói thu nghĩa tử, ngươi đã hỏi qua chính chủ chưa?”

Trưởng công chúa cười, đánh hạ chính mình: “Trách ta lanh mồm lanh miệng, thật đúng là chưa có hỏi qua. Hoàng tẩu đừng vội nha, để muội hỏi một chút.” Nói xong, nhìn Đông Dương hỏi: “Đông Dương. Thái hậu muốn thu ngươi làm nghĩa tử, ngươi có bằng lòng hay không?”

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 79: Rượu Hoa Đào

Đông Dương nghe xong liền ngơ ngẩn, tầm mắt không tự chủ mà liếc về phía Dịch Vân Khanh.

Dịch Vân Khanh nhìn lén Chu Lễ. Thái hậu thu nghĩa tử không phải là chuyện nhỏ, theo lý thì từ nay có thể xưng huynh gọi đệ với Hoàng đế Chu Lễ.

Chu Lễ ánh mắt chợt lóe, lúc này nếu không tỏ thái độ thì chính là ngầm đồng ý.

Quần thần cũng không phải là không có mắt mà tiến lên ngăn cản, có lẽ cũng muốn lên ngăn cản Thái hậu thu nghĩa tử, hoặc chuyện Thái hậu thu nghĩa tử, hậu chiêu của Hoàng đế bọn họ cũng nghĩ tới rồi. Bọn họ chính là bất động thanh sắc, mà không, chính xác hơn là bất lực rồi. Bởi vì mấy năm trước, hoàng thượng ngay cả bổng lộc của quan viên còn thiếu chút nữa phát không không nổi, nay có hải thị chống đỡ, quốc khố cũng dần dần đầy rồi, Hoàng hậu lại hạ sinh trưởng tử, uy danh của hoàng tộc đã gần đạt tới cực điểm, ai còn dám xúc phạm?

Trưởng công chúa đánh mắt lơ đãng nhìn chúng đại thần, kì thật đã muốn chạm tới phong vân triều đình. Mặt ngoài nhìn như bình tĩnh, nhưng bên trong, phong vân đã bắt đầu nổi lên.

Dịch Vân Khanh kì thật không muốn để Đông Dương trở thành nghĩa tử của Thái hậu, tuy rằng chuyện này đối với y rất có lợi, nhưng về sau cũng mang hậu hoạn vô cùng. Bởi vì hắn là sủng thần tâm phúc của Chu Lễ, càng cùng hoàng gia xích lại mối quan hệ càng dễ khiến Chu Lễ nghi ngờ.

https://thuviensach.vn

Lòng đế vương thâm sâu khó dò, hắn tuyệt không khờ dại mà cho rằng Chu Lễ và hắn sẽ không bao giờ có ngày chĩa mũi nhọn vào nhau. Thiên tử tức giận, mười dặm cũng khó tránh khỏi. Không ai có thể đoán trước tương lai.

Trưởng công chúa nhất định cũng không có quá hiểu chuyện triều chính cũng không phải nữ nhân có tâm cơ nhiều như vậy, nàng nghĩ rất đơn giản. Dịch Vân Khanh thân là quan nhị phẩm, Đông Dương lại là chính thê duy nhất của hắn, nhưng lại không có phẩm cấp gì, không phải là đang ủy khuất y sao? Cấp nam thê chút danh hào có lẽ từ trước tới nay chưa có, nhưng không hắn là không thể. Nghĩa tử của Thái hậu, so với không có gì? Cho dù chỉ là chút phong hào thùng rỗng kêu to, nhưng vẫn tốt hơn là không có danh hào gì, vả lại, quý huân trong kinh cũng quá nhiều, trong đó lại không ít những cái thùng rỗng? Cũng không có quá nhiều nhiễu loạn đi?

Này có lẽ chính là điểm khác nhau giữa người tham và người không tham đi, Dịch Vân Khanh thì lại nghĩ tới chuyện về sau, mà trưởng công chúa chỉ nghĩ tới chuyện trước mắt, nhưng Dịch Vân Khanh nghĩ sau này cũng không phải quá lo sợ đâu.

“Đông Dương, ngươi còn thất thần làm gì? Còn không mau tới thỉnh an nghĩa mẫu?” Trưởng công chúa cười gọi.

Dịch Vân Khanh hướng Đông Dương gật đầu. Lúc này y mới dám tiến lên quỳ lạy đại lễ.

“Bái kiến nghĩa mẫu.”

Thái hậu cười nâng Đông Dương dậy: “Hảo hài tử, về sau là người một nhà, không cần phải đa lễ như vậy.”

Quần thần tiến lên chúc mừng, Thái hậu cười tủm tỉm trả lời.

Nhân tiện lần này thiết yến tại đào viên, trong viện cũng toàn là quần thần văn nhân thi sĩ, đều xuất khẩu thành thơ. Dịch Vân Khanh thân là một

https://thuviensach.vn

văn nhân, hiện tại liền cùng các quan trong triều có nhã hứng so thi văn với mọi người, không hề nghi ngờ gì Chu Lễ đương nhiên là trọng tài. Nhưng Chu Lễ, xưa nay là một hoàng thượng luôn mê nháo loạn, một chuyện nho nhỏ cũng nổi gió châm lửa, thêm mắm thêm muối, đem cái không khí thiếu chút nữa làm hỏng cả đào viên.

Nói đến rượu, Dịch Vân Khanh cũng đã uống say đến năm sáu phân, hiện tại cao hứng, từ hương rượu thanh đạm mà càng cao hứng hơn, chỉ vào một sân hoa đào nói: “Ta đời này uống không ít rượu, từ rượu thấp phẩm tới các loại thượng hạng có thể nói đủ để lập một quyển danh tửu, nếu nói tới các loại rượu ngon, những cái khác đều giống nhau không có gì nổi bật, rượu mà Đông Dương nhà ta dùng hoa đào từ tám cây đào này nhưỡng thành mới là thượng hạng.”

Thường Đông ánh mắt lập tức sáng lên, Chu Lễ cũng không kém, lập tức đánh mắt với các quần thần.

Quần thần đều lăn lội trong quan trưởng, đã tu luyện thành cáo già, lại không thể không hiểu ý Hoàng đế sao, lập tức một đám tiến lên khích tướng, xoa dịu, lấy lòng, vừa đấm vừa xoa để từ miệng Dịch Vân Khanh biết được chỗ cất mấy bình rượu đào đó, khi biết được,Thường Đông không cần hoàng thượng đánh mắt ra dấu, bảo các quần thần giữ lấy Dịch Vân Khanh, bản thân cùng hai người khác rời đi, lúc sau, dưới ánh mắt đau lòng không thôi của Dịch Vân Khanh bưng tới bốn vò rượu lớn.

Vì cái gì đi ba người lại có bốn vò? Bởi vì Thường Đông khí lực lớn, một người liền ôm hai vò.

Gỡ bỏ niêm phong, hương rượu đạm nhạt mang theo hương hoa đào xông vào mũi. Thường Đông ngửi được, lập tực hung hăng run một cái, ánh mắt giống như đang ngắm mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần vậy.

Chu Lễ ở chủ tọa, uống một chén lớn.

https://thuviensach.vn

Thường Đông lập tức mang vò rượu tới, cầm cái chén mới đổ cho Chu Lễ thêm một chén đầy.

Rượu đào mang màu hồng nhạt nhìn qua thật mát lạnh tinh khiết, Chu Lễ uống ngay một hơi, lại kìm lòng không được mà uống thêm ngụm nữa. Về sau vỗ vỗ vò rượu. “Vò này để lại chỗ này đi.”

Vò này? Thường Đông ánh mắt thiếu chút nữa trừng tới rơi ra ngoài, vò rượu mười cân, mở miệng lại nói uống hết? Hoàng thượng, ngài cũng không sợ say tới bất tỉnh sao!

Chu Lễ liếc nhìn: “Trẫm uống không hết thì không thể mang về sao?”

“… Không, người khác không thể, nhưng Hoàng Thượng ngài hiển nhiên là có thể.” Hoàng đế chính là không phải người thường, ăn uống no đủ còn có thể đóng túi mang về!

Một mình hoàng thượng đã chiếm mất một vò, còn lại ba vò, dưới tốc độ ngươi tranh ta đoạt của đám quần thần cũng đã gần hết. Dịch Vân Khanh khóc không ra nước mắt, nhìn từng vò rượu mà ngày thường bản thân còn không dám uống nay lại bị người ta điên cuồng hưởng dụng, cái loại tâm tình này miễn bàn là có bao nhiêu đau đớn.

Dịch Khiêm thân là thiếu gia chủ, dưới trường hợp đặc biệt bị kéo tới tiếp khách, tuy rằng ở đây, quan nhỏ nhất cũng bỏ xa hắn vài con phố, mà ngay cả quan trên của quan trên của quan trên hắn cũng ở đây, nhưng trên bàn rượu, không phân lớn nhỏ hay phẩm cấp, một đám đều điên cuồng tiếp rượu. Ánh mắt chuyển tới cánh tay đang ôm lấy quan trên hắn, vươn tay chỉ qua chỉ lại mấy người, nói: “… Rượu đào này là rượu ba năm… Nhưng đại nhân biết đào viên này của chúng ta đã trồng được bao nhiêu năm không?..” Ánh mắt đảo một vòng, xòe ra bàn tay, nói: “Là bảy năm.”

Bảy năm?! Lại dám cho bọn họ uống rượu ba năm?!

https://thuviensach.vn

Chu Lễ vừa nghe, quả thực là rất buồn cười! Xốc lên long bào, một chân đặt trên ghế, tay đập xuống bàn: “Người đâu! Hành hình cho trẫm! Nhất định phải moi ra bằng được!”

Dịch Khiêm che miệng, trợn to mắt phát hiện mình vừa gây ra đại họa!

Dịch Vân Khanh còn chưa có đau lòng xong mười vò rượu ba năm này, nay rượu hơn chín năm, mắt nhìn cũng sẽ không giữ được. Song một mình không thể địch lại tất cả, dưới sự hợp lực của hoàng thượng cùng đám quần thần, Dịch Vân Khanh run rẩy chỉ về một gốc cây trong số tám cây đào kia.

Không cần Hoàng đế mở miệng, quần thần đã muốn cùng nhóm tôi tới dùng cuốc xẻng đào lên.

Ở sân bên cạnh, bị một đám cáo mệnh, vị quan vẫn đang bồi Thái hậu liền chạy đến, nhìn quần thần đang đào, lập tức rống lên một tiếng: “Dừng tay!”

Dịch Vân Khanh trong lòng vui vẻ, lòng tràn đầy hi vọng cho rằng rượu đào của mình sẽ được bảo vệ.

Nhưng Thái hậu sau khi hỏi rõ nguyên nhân, lập tức quay lại nói: “Dịch khanh nha, Đông Dương là nghĩa tử của ai gia, sau này đều là người một nhà. Dịch khanh sẽ không keo kiệt mà tặng cho ta mấy bình chứ?”

Dịch Vân Khanh mang vẻ mặt cầu xin, hoàn toàn bất đồng với bộ dáng quý huân xưa nay. Cuối cùng cắn răng một cái, nói: “Thái hậu, ngài lão nhân gia cũng không sợ loạn a. Rượu đào rất khó nhưỡng, không thể hái khi hoa chưa nở mà hoa đã nở rồi cũng chưa chắc đã lấy được. Thái hậu người cũng biết, đào viên này cũng là khó có được, nên không thể liên tục lấy hoa, cách vài năm mới có thể lấy một lần. Trong bảy năm qua, trừ bỏ rượu đào ba năm vừa rồi mới uống, tổng cộng cũng chỉ còn năm vò rượu được nhưỡng lâu hơn. Không còn nhiều hơn.”

https://thuviensach.vn

Chu Lễ liếm liếm môi: “Vậy ái khanh liền cho trẫm hai vò đi. Dù thế nào trẫm cũng là Hoàng đế, tới cửa đòi rượu lại chỉ được một vò, nửa vò, nói ra đều thật mất mặt.”

Thái hậu cũng không chịu thua kém: “Vậy cũng cấp ai gia một vò đi. Ai gia lớn tuổi, liền có ngày vui cũng chỉ uống hai chén.”

Trưởng công chúa che miệng cười: “Tổng cộng có năm vò, Thái hậu muốn một vò, hoàng thượng lại hai vò, ta cũng không thể mặt dày mà lấy một vò được, Dịch đại nhân khẳng định sẽ trở mặt. Cho nên nha, hôm nay ta liền không lấy, ngày khác, nếu muốn uống liền tới chỗ Thái hậu và hoàng thượng cọ vài chén vậy.”

Thái hậu cười mắng: “Ngươi nha, vai người tốt đều là ngươi làm, danh người xấu liền để ai gia đảm đương a.”

Thường Đông nghĩ muốn mở miệng, liền bị biểu tình hung ác của Dịch Vân Khanh dọa cho ngậm miệng. Sờ sờ cái mũi, đành tự mình hiểu lấy chút tâm tư nho nhỏ này vậy.

Năm vò rượu bị đào lên, hai vò bị hoàng thượng lấy đi trong chớp mắt, một vò thì cung nữ bên người Thái hậu bưng đi, còn lại hai vò.

Quần thần ngươi xem ta ta xem ngươi. Dịch Vân Khanh ôm lấy một vò, rất có bộ dáng ai dám đến lấy hắn sẽ liều mạng.

Cuối cùng còn lại một vò, không hề nghi ngờ lúc này liền phân ra.

Thái hậu vô giúp vui lúc này đang cùng Hoàng đế uống ngay hai chén, lập tức yêu lấy cái loại hương vị này.

Trưởng công chúa cũng uống một chén, lúc này hối hận: “Hôm nay bị thiệt.” Ánh mắt liếc về phía Dịch Vân Khanh, nghĩ biện pháp lấy được một vò kia.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh hiện tại cảnh giác, ôm vò rượu rời đi cất giấu.

Thái hậu cười nói: “Ngươi này, giờ đã biết hậu quả của lanh mồm lanh miệng đi?”

Trưởng công chúa cũng không giận, che miệng cười. Dù sao nàng cũng đã hạ quyết tâm, sau sẽ chuyên đến chỗ Thái hậu đòi uống rượu, dù thế nào cũng có thể uống được vài lần.

Rượu đào lúc mới uống thì thật nhẹ, nhưng tác dụng về sau lại thực lớn. Sau một hồi tiệc rượu, khi ra về, không có một ai là thanh tỉnh, ngay cả Thái hậu cùng trưởng công chúa cũng là được cung nữ nâng ra ngoài. Hoàng thượng cùng quần thần lại càng không cần phải nói, không một ai có thể đứng thẳng mà đi.

Dịch Vân Khanh là gia chủ, tốt xấu gì cũng để ba phần thanh tỉnh, xoa bóp cái trán, hỏi tùy tùng: “Phu nhân, tiểu thiếu gia đâu?”

“Tiểu thiếu gia đã được người đưa trở về. Phu nhân, để nô tài đi hỏi.” Tùy tùng cho rằng Đông Dương uống rượu xong liền trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng hỏi nha hoàn tôi tớ đều nói không thấy, liền hoảng hốt.

“Không thấy?” Dịch Vân Khanh cảm thấy đầu càng ngày càng mơ hồ, đầu không đau, ngay cả một điểm trì độn cũng không có. “Kia còn không đi tìm?”

Tin Đông Dương mất tích đem toàn bộ phủ trạch náo loạn, đám nha hoàn tôi tớ được phái đi thu dọn tàn cục cũng lập tức bị ra lệnh buông bỏ mọi thứ mà bắt đầu đi tìm người. Toàn bộ phủ trạch thiếu chút nữa bị xới tung lên, lúc này đám người mới tới bên vách tường mới xây, bao vây lấy đào viên kia tìm người.

Trên cự thạch xung quanh vách tường, là Đông Dương đang vắt chân lên đấy mà nằm, tay khoát lên trán, từ từ nhắm hai mắt, hô hấp đều đều, môi

https://thuviensach.vn

khẽ nhếch, vài cành đào bên kia vách tường đã vươn sang tới đây, từng cánh hoa rụng xuống như làn mưa, từng đợt từng đợt hạ xuống. Đông Dương tựa như đang ngủ dưới từng làn mưa hoa, ống tay áo, y bào đều rơi xuống thật cánh hoa đào.

Dịch Vân Khanh đi tới, vốn đã vựng huyễn liền tệ hơn. Xoa xoa thái dương đi tới bên người Đông Dương, đến phía sau Đông Dương rồi bất động.

Tiền gia quản cũng bó tay không biện pháp.

Nhận được tin tức, Dư thị cũng dở khóc dở cười, đối đám nha hoàn nói: "Còn thất thần đứng đó làm gì, còn không mang hai người bọn họ trở về phòng đi?"

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 80: Phong Hầu

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết…"

Toàn bộ người Dịch gia, nô bộc nha hoàn người hầu, Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương quỳ gối phía trước, toàn bộ người trong viện lúc này đều yên lặng nghe thái giám tuyên đọc thánh chỉ.

"… Ban thưởng cho An Nhạc hầu một tòa đại trạch… Ban thưởng trăm mẫu ruộng tốt… Ban thưởng bạch ngọc… Ban thưởng gấm vóc…" Thanh âm sắc nhọn của thái giám còn đang vang lên.

Đông Dương quỳ trên mặt đất lại thấy như mình đang nằm mộng.

"An Nhạc Hầu, An Nhạc Hầu!?"

Đông Dương hoàn hồn."Thảo… Vi thần tiếp chỉ." Hai tay đưa lên, cung kính tiếp nhận thánh chỉ, cúi rạp người: "Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Dịch Vân Khanh sau khi Đông Dương đứng dậy mới đứng dậy theo, sau đó là lão thái gia bọn họ, cuối cùng mới tới người hầu.

Tiền quản gia bước lên phía trước, đưa cho thái giám cùng cung tỳ đi theo ngân phiếu.

Riêng vị thái giám tuyên đọc thánh chỉ thì tự Đông Dương tiến tới đưa ngân phiếu.

https://thuviensach.vn

Thái giám nọ liếc mắt nhìn giá trị tờ ngân phiếu, ý cười trên mặt càng lộ rõ: “Hầu gia khách khí.”

Đông Dương chắp tay: “Làm phiền công công.” Dịch Vân Khanh đoán được Chu Lễ sẽ hạ chỉ ban thưởng tước vị cho Đông Dương, cho nên sáng sớm đã cố ý thỉnh mộc hưu, về nhà dạy cho Đông Dương chút quy củ khi nhận thánh chỉ. Nhưng không đoán được chính là, Hoàng đế Chu Lễ lại phong Hầu gia chứ không phải bá tước. An Nhạc Hầu, mặc dù là hầu gia tam đẳng cũng chỉ là cái danh rỗng, nhưng ngoài mặt so với bá tước nhất đẳng cũng cao hơn phân nửa.

Thái giám tuyên chỉ cười tủm tỉm nhìn, ý vị thâm trường nói: “Hầu gia có thể không vội mà chờ…”

Đông Dương có điểm không rõ, Dịch Vân Khanh hiểu được.

Thái giám tuyên đọc thánh chỉ chân trước mới đi, phía sau Thái hậu đã ban thưởng tới. Nguyên một cái danh sách ban thưởng, mọi người nghe xong chết lặng. Đáng tiếc, này vẫn chưa xong, công công tuyên đọc Thái hậu ban thưởng vừa mới đi, Hoàng hậu ban thưởng cũng vừa tới.

Lão thái gia cùng lão phu nhân quỳ tới hai mắt vựng hoa, nhưng cũng cao hứng vô cùng.

Tiễn bước công công tuyên chỉ, lão phu nhân kéo tay Đông Dương kích động không thôi. “… Tốt! Tốt! Tốt!”

Dư thị ấn ấn đôi mắt ướt.

Lão thái gia miễn cưỡng nhịn xuống kích động trong lòng, đối Đông Dương nói: “Mau, nhanh đi thay bào phục Hầu gia rồi vào trong cung tạ ơn.”

https://thuviensach.vn

Khang Uyển Nhi vội sai người đem tước phục Hầu gia tới, Dịch Khiêm giúp đỡ Đông Dương đội mũ quan.

Cẩm giày đen, tước phục hầu gia, mũ quan trên đầu rũ xuống hai cái chuỗi ngọc, trên đầu mỗi chuỗi ngọc có đính hai đại minh châu. Nếu như là người khác mạo muội mặc bộ tước phục đại biểu cho uy nghiêm hoàng gia này có lẽ sẽ chẳng ra cái gì, nhưng mặc trên người Đông Dương không hề có nửa điểm sai lệch.

Dịch Vân Khanh cũng thay đổi quan phục, tiến lên dựa vào vai Đông Dương, ánh mắt trêu tức, cười nói: “Hầu gia, ta phát hiện, ngươi mặc cái gì cũng đều xinh đẹp.”

Đông Dương giật mình, tựa hồ chưa thích ứng được với thân phận mới của mình.

Khang Uyển Nhi hé miệng cười thầm, dẫn theo một nhóm nha hoàn, tiểu tư cúi đầu hành lễ nói: “Nhi tức tham kiến Hầu gia.”

“Nô tỳ(nô tài), tham kiến Hầu gia!”

Một đám người, cúi rạp nửa người thật lâu không có đứng lên.

Đông Dương có điểm mơ hồ, ánh mắt xin giúp đỡ hướng về phía Dịch Vân Khanh.

Dịch Vân Khanh xoa xoa lòng bàn tay y, cổ vũ nhìn lại y. Hắn sáng nay đã dạy y, khi người khác hành lễ, y phải ứng đối như nào, hắn không thể tùy thời đều bồi ở bên cạnh y, một bước này dù thế nào y cũng phải tự mình đi.

Đông Dương bình tĩnh lại, quyết tâm, mở miệng: “… Miễn lễ.”

https://thuviensach.vn

Khang Uyển Nhi thấp cúi đầu: “Nhi tức tạ ơn Hầu gia.” Nói đến đây mới đem đầu gối khuỵu một nửa đứng thẳng lên.

“Nô tỳ (nô tài) tạ ơn Hầu gia!”

Tước vị của Đông Dương mặc dù là Hầu gia tam đẳng An Nhạc Hầu, nhưng y còn có một tầng thân phận khác, đó là nghĩa tử của Thái hậu. Theo lý mà nói, y có thể cùng Hoàng đế xưng huynh gọi đệ. Cho dù so ra, tước vị An Nhạc Hầu là một công tước rất cao quý, nhưng cũng chỉ chắp tay chào mà thi lễ, trừ phi thấy những bậc cha chú hoàng gia hoặc trưởng bối dòng họ như trưởng công chúa, mới phải thi toàn lễ.

Ở khách phòng chờ lão thái gia bọn họ, hai người liền vào cung tạ ơn, trước tạ ơn Hoàng thượng sau tới Thái hậu, cuối cùng là Hoàng hậu. Sau ba lần tạ đại ân, hai người ra khỏi cung, thì trời cũng đã bắt đầu tối, nhưng vẫn chưa có xong, trưởng công chúa cùng một đoàn hoàng thân quốc thích cũng có hạ lễ đưa tới cửa, hai người không thể không vội mà ăn tạm bữa trưa muộn rồi lại tự mình tới cửa tạ lễ.

Cũng may, Dư thị cùng Khang Uyển Nhi đều là người thông minh, quà đáp lễ cũng không khiến hai người phải bận tâm, Dịch Khiêm cũng thỉnh vài ngày mộc hưu, mang theo một đám nô bộc có năng lực trong hai ngày đem đồ đạc của An Nhạc Hầu chuyển ra.

Sau là tới ngày cả nước chảy yến hội.

Buổi chiều Đông Dương ngủ ở An Nhạc Hầu phủ, nói chuyện với Dịch Vân Khanh đang ở bên cạnh: “Hầu phủ hẳn là rất khi ở lại, không cần thiết phải chuẩn bị nhiều thế này.” Y mặc dù là An Nhạc Hầu, nhưng vẫn là nam thê của Dịch Vân Khanh, ngụ ở Dịch phủ cũng là thiên kinh địa nghĩa.

“Đây là Hoàng thượng cùng Thái hậu ban thưởng, đương nhiên là phải nhận. Vả lại ai nói là không hay ngụ lại? Về sau nếu ở trong phủ ngốc đến chán ngấy có thể tới đây ngụ, có nha hoàn bọn họ quét tước, ở lại cũng sẽ

https://thuviensach.vn

không thấy không thoải mái.” Ban ngày xã giao phải uống rượu, Dịch Vân Khanh thấy đầu thật nặng.

Đông Dương nhìn thấy, không tái làm phiền hắn, giúp hắn nhu nhu thái dương, để hắn nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai, Dịch Vân Khanh đứng lên vào triều, Đông Dương cũng dậy vào trong cung thỉnh an Thái hậu, sau liền trực tiếp quay về Dịch phủ.

Thủ vệ tiểu tư trông thấy, vội chạy tới đón: “Tham kiến Hầu gia.”

Một tiểu tư khác cũng vội chào: “Hầu gia hồi phủ!”

Tiền quản gia nghe thấy, tiến đến đón, hành lễ: “Hầu gia.”

Đông Dương gật đầu, hỏi: “Lão thái gia, lão phu nhân đâu? Hôm nay có để người bắt mạch không? Ngự y nói thế nào?” Lão thái gia cùng lão phu nhân đã lớn tuổi, dù có được chăm sóc kĩ lưỡng thế nào cũng không ngăn được tuổi già, mỗi ngày ngự y bắt mạch cũng chỉ là có lệ, ai cũng biết, hai vị lão nhân gia này cũng chỉ còn hai năm thời gian.

“Trương ngự y mới vừa đi, phương thuốc kê cho lão phu nhân có sửa lại hai vị, của lão thái gia thì không có gì thay đổi. Nha hoàn đang hầu hạ uống thuốc, nói là vừa mới ngủ.”

“Dặn dò nhóm nha hoàn hầu hạ cẩn thận. Cần dược liệu gì thì cho người tới Hầu phủ lấy.” Hoàng thượng, Thái hậu, Hoàng hậu, trưởng công chúa ban cho y rất nhiều dược liệu trân quý, bởi vì là ban cho An Nhạc Hầu nên Dịch Vân Khanh đều cho người làm mang tới Hầu phủ, muốn dùng thì tới lấy, tuy có chút phiền toái nhưng tổng cũng tránh người dèm pha. “Đại lão gia cùng đại phu nhân đâu?”

Khang Uyển Nhi nghe tin lại đây đón, thấy Đông Dương hỏi vậy, cúi người trả lời: “Có bốn vị cáo mệnh phu nhân tiến tới bái phỏng, nãi nãi

https://thuviensach.vn

cùng đi. Gia gia có hẹn cùng hai vị bằng hữu vừa ra ngoài, nói là đi xem đại họa sĩ trổ tài.” Khang Uyển Nhi mặc dù năm trước vừa sinh, nhưng toàn gia đều phải ngưỡng mộ nàng tự chăm sóc bản thân, thân hình cùng khí sắc so với lúc trước khi mang thai còn tốt hơn, khiến một đám lớn nữ tử phải hâm mộ.

“Tiểu Hi đâu?”

Khang Uyển Nhi nhắc tới thân sinh nhi tử nàng hoài thai chín tháng mười ngày trên mặt liền hiện lên vẻ tươi cười mà chỉ có những người đã là mẫu thân mới có được. “Mới vừa ăn xong, vú mẫu vừa mang đi ngủ.”

“Việc trong nhà để cho quản gia lo liệu, dành nhiều thời gian bồi đứa nhỏ.”

“Vâng, nhi tức nhớ kỹ.”

Nói xong thì tới khách phòng Dư thị đang tiếp khách, thỉnh an cùng bái phỏng bốn vị cáo mệnh phu nhân, sau liền quay về viện nghỉ ngơi. Đối với y mà nói, phong hầu liền phong hầu đi, khác nhau chính là ngày đầu, mười lăm hàng tháng vào cung thỉnh an Thái hậu mà thôi, nhưng đối quý huân trong kinh mà nói, chuyện về y cơ bản vẫn là một truyền kì.

Trên sử sách có người nào làm nam thê của quan viên lại có thể được Thái hậu thu làm nghĩa tử? Lại có ai làm nam thê lại được Hoàng thượng phong làm hầu gia? Không biết sau này có ai không, nhưng trước đây tuyệt đối là chưa từng có!

Đông Dương nổi danh kinh thành được phong làm An Nhạc Hầu, chuyện này bị người ta bàn tán say sưa đến hơn nửa tháng, nói rằng Đông Dương lọt vào mắt của Thái hậu là nhờ vào tám cây đào, khiến toàn bộ kinh thành, dù là quý huân hay dân chúng bình thường đều rộ lên trồng đào. Biến thành chắc chắn về sau, hàng năm đều có ba bốn tháng hoa đào nở ngập toàn bộ

https://thuviensach.vn

kinh thành, tạo nên một cảnh tượng phồn hoa. Chuyện này nói sau, tạm không đề cập tới.

Ngày hôm đó, lão thái gia trưng cầu ý kiến toàn gia, bao gồm cả ý tứ của Khang Uyển Nhi, muốn đích tử thứ hai của Dịch Khiêm mang họ Vệ, thừa hưởng huyết mạch Vệ gia. Cuối cùng, đối Dịch Vân Khanh nói: “Vân Khanh nha, ngươi cùng Hoàng thượng thỉnh vài ngày mộc hưu, cùng Đông Dương tới Vệ gia trưởng lão, đem chuyện này nhắc tới. Dù sao thừa tự cũng là đại sự, cũng cần cùng bọn họ nói một tiếng.”

Đông Dương còn chưa mở miệng, Dịch Vân Khanh đã ứng lời. “Ta đã cùng Hoàng thượng thỉnh vài ngày mộc hưu, ngày mai sẽ lên đường.” Tay nhéo nhéo tay Đông Dương, dùng ánh mắt trấn an y. Mấy người Vệ gia kia, hắn kì thật sớm đã muốn giáo huấn rồi, vẫn luôn không động thủ là chờ cơ hội, một cơ hội khiến bọn họ từ nơi cao đó ngã xuống khiến vĩnh viễn không thể quay lại.

Cơ hội này, hiện tại tới rồi.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 81: Thiện Ác Tất Báo (Thượng)

Đông Dương xốc lên màn xe, nhìn ngắm khung cảnh ngã tư đường quen thuộc lại dường như xa lạ, trong lòng cực kì phức tạp. Nói không rõ là vui mừng hay là bi thương, hay là tức giận lúc ngồi trên kiệu hoa rời khỏi nơi này, cảm giác hoảng hốt lại dường như không thực.

Dịch Vân Khanh ngồi chung xe ngựa, theo tầm mắt Đông Dương nhìn qua, hỏi: “Đang nhìn gì vậy?”

“… Lúc trước kiệu hoa rời đi cũng là đi qua con phố này. Ta nhớ, hôm đó thời tiết tốt lắm, rất nhiều người vây quanh xem náo nhiệt, ta ngồi yên trên kiệu hoa, che khăn voan, giống như không màng tới chuyện gì, lại cũng giống như có rất nhiều điều muốn làm.” Thu lại tay, tựa vào khung xe trầm tư. Lúc ấy hẳn là có phẫn nộ đi, dù sao y đường đường là một nam nhân, lại phải gả đi làm thê tử của một nam nhân khác, mặc dù có tiền lệ, nhưng hai người một chút cũng không có cái gì mà tình đầu ý hợp, hơn nữa còn không phải là cam tâm tình nguyện, cuối cùng ngay cả người nọ là ai, tính cách ra sao cũng không biết, lại còn là một thế gia hiển hách như vậy.

Dịch Vân Khanh nắm lấy tay y, mười ngón giao triền. “Thời điểm rước dâu, ta cũng có nhiều điều muốn làm. Khi đó, ta đã tỉnh táo lại, so với việc tức giận vô ích, ta lại càng muốn làm thế nào để đòi lại, làm thế nào để không bị nhị thúc tính kế dồn ép, làm thế nào để hắn buông lỏng cảnh giác, để có thể chuyển bại thành thắng. Điều duy nhất mà ta không nghĩ tới chính là ngươi.”

https://thuviensach.vn

Đông Dương cười nói: “ Khi đó, ta đối với ngươi chẳng là cái gì, không có tư cách để ngươi ghi nhớ trong lòng.”

“Hầu gia, đây là muốn tính toán với ta sao?” Dịch Vân Khanh nhìn Đông Dương, nháy mắt mấy cái.

Đông Dương trừng mắt. Y nếu ghi hận chuyện này, lúc trước rời đi sẽ không cùng hắn trở về.

“Lúc đó không tính, nhưng hiện tại, ngươi là trân bảo của ta, cùng nhau tới răng long đầu bạc.” Dịch Vân Khanh nói lời này không chút ngượng ngùng, Đông Dương nghe xong cũng không thể không biết xấu hổ.

Tay rút ra, tức giận trừng hắn.

Dịch Vân Khanh cũng không giận, nhìn y cười, nhanh tay rót một chén trà đưa qua.

Đông Dương nhận lấy, chén trà nho nhỏ đặt trong lòng bàn tay cũng không chiếm mấy phân lượng. Lúc trước, mới tới Dịch gia, dùng loại chén con con này uống trà thật không quen nổi, luôn có cảm giác thực phiền toái, không có cảm giác sảng khoái khi uống cả một chén lớn, nhưng hiện tại, đã tập mãi thành quen. “… Kì thật, ta đối với đại bá cùng những người trong tộc đã không còn ghi hận. Dù sao cha mẹ ta cũng đã mồ yên mả đẹp, sau này liền coi như không có những người thân này.” Cho nên, qua nhiều năm như vậy, y cũng không quan tâm. “Nói ra, nếu như không có sự bức bách của đại bá cùng các tộc lão, ta sẽ không gả cho Dịch gia, cũng không được như hiện tại.”

“Đông Dương,…” Dịch Vân Khanh lại nắm lấy tay Đông Dương, thưởng thức những ngón tay y, trước kia bởi vì cuộc sống mà nhiều vết chai, nay qua nhiều năm sống trong an nhàn sung sướng, vết chai sạm cũng đã mất dần. Dưới sự theo dõi của đám nha hoàn, mỗi ngày đều dùng kem dưỡng, làn da giờ đã non mịn. “Không có nếu như.” Dịch Vân Khanh

https://thuviensach.vn

ngẩng đầu nhìn y: “Không có trước kia, hiển nhiên sẽ không có hiện tại, nhưng Đông Dương, không có nếu.” Có lẽ không có áp bức từ Dịch nhị gia cùng ép buộc từ đại bá Vệ gia, hắn cùng Đông Dương, có lẽ, vĩnh viễn sẽ không bao giờ quen biết nhau, nhưng sự thật vẫn là sự thật, không có nếu như. Không thể bởi vì chữ ‘nếu’ này mà gạt bỏ hết những thương tổn, dù sao, một khắc đau đớn kia vẫn là thật.

“Cũng có lẽ, nếu không có ‘nếu’, ta đây dưới sự an bài của tộc lão cùng đại bá mà thành thân với nữ tử nào đó,” Đông Dương còn chưa nói xong, Dịch Vân Khanh đã mị mắt, tiếp lời.

“Sinh hai cái nữ nhi, sau đó con cháu đầy nhà?”

Ở cùng Dịch Vân Khanh ngần ấy năm, Đông Dương liền chỉnh lại lời còn lại. “ … Chính là có cái kết cục khác.”

“Kết cục này ta không muốn nghe. Cũng không cho phép ngươi nghĩ tới.” Chỉ cần ngẫm lại hình ảnh đó, trong lòng hắn liền thấy đau. Dịch Vân Khanh tự nhận bản thân không phải người keo kiệt hay ghen tị, cũng rất hào phóng, bao dung với những kẻ thù của Dịch gia, cũng từng tha thứ cho những sai lầm của các quan viên trong triều, cũng bỏ qua cho những đối thủ từng hạ độc thủ đối với hắn, nhưng lòng dạ hẹp hòi đố kị luôn có khi liên quan tới người này. Hỏi lý do, lại không nói ra được, không bằng nói là có rất nhiều lý do. Theo người ngoài mà nói, Đông Dương ở cùng hắn hắn phải là Đông Dương mới là người nên lo sợ, hắn luôn phải ăn dấm chua, nhưng trời đất chứng giám, người thường hay ghen lại chính là hắn, Dịch Vân Khanh, chứ không phải Đông Dương.

Nhìn sắc mặt không tốt của Dịch Vân Khanh, Đông Dương liền vui vẻ, cười tới da đầu run lên. Cũng may quản sự ở ngoài xe, không phải đối mặt với sự tức giận của Dịch Vân Khanh.

https://thuviensach.vn

Rừng cây xanh mát, một đoạn đường nhỏ được rải đá hiện ra trước mắt. Đông Dương nhìn Dịch Vân Khanh. “Kế tiếp còn một đoạn đường dài phải đi.”

“Đi thôi.” Dịch Vân Khanh nói xong, nhanh chân đi vào con đường đá.

Đông Dương đuổi theo. Bên đường là từng bãi tha ma. Tất cả đều là các tộc nhân của các thế gia trong thị trấn, mà Vệ gia ở phía cuối đường. Đó là một mảnh triền núi, cây cỏ đã được dọn sạch sẽ, những tấm bia đá san sát, không dưới năm sáu chục tấm.

Đông Dương mang theo Dịch Vân Khanh đi vào trong. Mộ phần đã được chỉnh chu lại, đều có cẩm thạch điêu khắc trông rất phú quý, trước bia đá còn có dấu vết có người cúng bái, Đông Dương cứ nghĩ là người trong tộc, nhưng sự thật thì không phải.

Dịch Vân Khanh nhìn thần sắc Đông Dương, nói: “Thanh minh năm nay, Khiêm nhi đã tới đây.”

“Khiêm nhi?”

“Không chỉ có năm nay, Khiêm nhi du học từng ấy năm đã bắt đầu hàng năm dành chút thời gian tới đây tế bái, chủ trì sửa chữa mộ phần. Lúc trước cũng có Tiền quả gia giúp đỡ chăm lo việc sửa chữa.” Nha hoàn mở ra từng thực hạp, lấy ra đồ lễ, Dịch Vân Khanh nhận lấy từng cái, bầy trước tấm bia. “Biết ngươi không thích nhắc tới chuyện bên này, cho nên mấy năm nay chúng ta vẫn luôn giấu ngươi.” Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương quỳ xuống, nha hoàn châm hương đưa cho hai người. “Trước khi tế bài, muốn nói cho ngươi biết.”

Đông Dương hoàn hồn, cung kính cúi lạy ba vái, sau liền tế rượu hóa vàng. Nha hoàn thức thời ly khai, Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương quỳ gối trước bia đá nói rất nhiều, chuyện trước đây, chuyện bây giờ và cả

https://thuviensach.vn

chuyện sau này, có áy náy, có phẫn nộ, rồi hạnh phúc, nói rất nhiều khác hẳn với sự ít lời ngày thường.

“Cha, nương, là hài nhi bất hiếu,” Đông Dương trong mắt hiện lên ảm đạm cùng bi thương, y không phải chưa từng nghĩ tới chuyện tới đây, nhưng trước kia, các tộc nhân đã thương tổn y quá nhiều, khiến y không có dũng khí quay lại đây.

“Đông Dương,” Dịch Vân Khanh nắm tay y, nâng y dậy. “Nhạc phụ, nhạc mẫu, nhất định sẽ hiểu tâm ý của ngươi, sẽ không trách ngươi. Sau này, hàng năm, ta sẽ cùng ngươi tới, được không?”

Đông Dương há miệng thở dốc, sau một lúc lâu: “… Được.”

Dịch Vân Khanh cười, cùng tấm bia đá nói không ngừng, sau khuyên Đông Dương trở về. Nha hoàn rất có nhãn lực tiến lên đem mọi thứ thu dọn, quản sự đang định lên đường, không nghĩ lại gặp lão nhân trông coi nơi này.

Một lão nhân gỡ xuống cái mũ, cái mũi đỏ bừng, mùi rượu nồng nặc giống như tối qua đã uống say nay lại uống, đầu đau muốn vỡ, tâm tình không tốt mà hùng hùng hổ hổ kiêu ngạo đến cực điểm nói: “Các ngươi đang làm gì? Không biết đây là nơi nào sao? Địa phương nào cũng dám đi, các ngươi có mấy cái đầu chứ?”

Quản gia mới ba mươi tuổi, cố nhẫn nhịn, nói: “Là chủ tử nhà ta tới tế bái,”

Không đợi quản sự nói xong, lão nhân mị mắt nhìn quản sự: “Các ngươi là người Vệ gia?”

Quản sự lắc đầu: “Không phải.”

https://thuviensach.vn

“Không phải người Vệ gia thì sao các ngươi lại tới đây tế bái?” Bởi vì bị quản gia ngăn cản, cho nên lão nhân này không thấy dấu vết đã cúng bái xong ở trước tấm bia, đầu thật đau, trực tiếp chỉ vào quản gia mắng: “Tế bái? Ngươi có tư cách để tế bái sao? Không phải lão nhân ta hù dọa ngươi, ngươi có biết, nơi này là phần mộ của ai không? Có biết Dịch đại nhân ở trong kinh thành không? Là sủng thần của hoàng thượng, ngay cả Dịch đại nhân tới đây cũng phải cung kính! Biết tại sao không? Bởi vì hoàng thượng đã phong An Nhạc Hầu, thân sinh phụ mẫu của nghĩa tử của Thái hậu chính là được táng tại chỗ này! Mạo phạm quý nhân, ta xem đầu của các ngươi cũng không đủ để xử trảm!

Đông Dương nghe xong, từng đầu ngón tay lạnh lẽo, Dịch Vân Khanh đau lòng nắm lấy, nhưng Đông Dương lạnh chính là trong tâm. “Năm đó, ở từ đường, tộc lão cùng đại bá lấy việc gạch bỏ tên phụ mẫu ta ra khỏi gia phả mà bức ta lên kiệu hoa, ta đồng ý. Chỉ có duy nhất hai yêu cầu, thứ nhất, chuyện tế bái phụ mẫu ta, người trong tộc phải luôn chu đáo; hai, sau khi lên kiệu hoa, ta cùng Vệ gia coi như không còn quan hệ, mặc kệ là bần cùng hay phú quý, sinh lão bệnh tử.” Một khắc đội khăn voan đó, y đã nghĩ không còn thân thích, coi như bản thân đã bị đuổi đi. “… Nhưng ta, đã quá ngây thơ rồi.”

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 82: Thiện Ác Tất Báo (Hạ)

"Không trách ngươi." Đông Dương của hắn vẫn luôn đơn thuần, không nghĩ rằng, con người vì lợi ích, chuyện gì cũng làm được, cho nên khi bị Vệ gia ép buộc làm nam thê thì y mới bị kinh ngạc tới không thể tin nổi như vậy, cũng vì vậy mà bị tổn thương như thế. "Đông Dương, về sau có ta, không ai có thể bức ngươi, người thân của ngươi cũng không được."

"Thời khắc bước lên kiệu hoa, ta đã không còn thân thích." Đông Dương cũng không phải đồ ngốc, từ lão nhân trông coi phần mộ này mà nói, y đã nhìn thấy chuyện Vệ gia không có tuân theo ước định lúc trước. Chuyện về Dịch Vân Khanh đã truyền khắp nơi, chuyện y được Thái hậu thu làm nghĩa tử rồi được phong hầu cũng là một truyền kì, có một thân thích hiển hách như vậy, đám thân thích tham vinh hoa phú quý kia sao có thể bỏ qua được?!

Suy nghĩ của Đông Dương cũng không sai, người Vệ gia sau chuyện Đông Dương đã thành người phú quý nhất toàn bộ thị trấn này, chuyện phong hầu lần này lại càng làm danh hào Vệ gia trở thành đại gia tộc ở phủ thành. Không nói có làm chuyện ác nào hay không, nhưng chuyện lấy thế đè người lại không thiếu.

"Đông Dương, dù ta có làm gì, người cũng phải tin tưởng ta." Chuyện Vệ gia, Dịch Vân Khanh vẫn luôn để mắt tới, nhưng vẫn chưa động thủ.

Đông Dương giật mình, theo lời gật đầu.

Dịch Vân Khanh mang theo Đông Dương đi vào từ đường Vệ gia, trải qua ba lượt sửa chữa lại, từ đường Vệ gia thoạt nhìn so với tòa nhà của

https://thuviensach.vn

người đứng đắn ngụ ở, đều phải xa hoa hơn nhiều, Đông Dương nhìn, trong lòng lại phát hoảng.

Ngày xưa ở từ đường rất thưa thớt bóng người, hôm nay lại xuất hiện nhiều người, trước cửa tốp năm tốp ba nam tử nữ phụ tụm lại. Cẩn thận nhìn lại, nữ tử ai cũng đầu đội châu quan, y phục lụa là, nam tử lại đai lưng mỗi người đều có khối ngọc, một thân phú quý. Mặt mày vui vẻ nói chuyện phiếm, thật sự rất phồn hoa.

Đông Dương nhìn, rất nhiều người y biết, đều là thân thích của y.

Dịch Vân Khanh nắm tay Đông Dương, trấn an nói: “Yên tâm, có ta ở đây.”

Đông Dương hít một hơi, trấn tĩnh nhìn về phía thân tộc.

Dịch Vân Khanh một thân khí phách cùng một đoàn tùy tùng đã sớm khiến người Vệ gia chú ý, đợi khi tới gần, lướt qua mặt Đông Dương, lập tức có người nhận ra, run rẩy chỉ vào Đông Dương: “… Ngươi… ngươi là Đông Dương?!”

Dịch Vân Khanh nhíu mày, Đông Dương thân là Hầu gia, bên người luôn có nha hoàn, thị vệ, hơn nữa, thân là nghĩa tử của Thái hậu, Đông Dương liền có thân phận nửa quốc thích, nha hoàn thị vệ cũng không phải tùy tiện đi theo. Thị vệ bên người thì không nói tới, nhưng bốn nha hoàn này đều là được Thái hậu cùng Hoàng hậu ban cho, được giáo dục quy củ trong cung, đều có cấp bậc nghiêm chỉnh. Ngày thường ở Dịch phủ cùng Hầu phủ bởi vì hoàn cảnh cho phép nên cũng không khoe khoang này nọ, nhưng đến nơi này, lại từ thái độ của Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương nên cũng biết ý tứ của hai người, đều là cung tỳ xuất thân từ trong cung, nào có ai không phải là quỷ tinh ranh? Liền có một người đi lên, giáng một cái bạt tai vào nữ nhân vừa nói, khiến nàng ta phải bưng lấy quai hàm sưng đỏ, muốn khóc cũng không khóc được.

https://thuviensach.vn

Cung nữ mắt lạnh như băng chăm chú nhìn nữ nhân kia, lạnh giọng: “Làm càn! Tục danh của Hầu gia một thường dân như ngươi có thể gọi ra sao?”

Một cái tát này khiến mọi người trong lòng khiếp sợ, lại nhìn khuôn mặt lạnh tanh của Đông Dương, không ai dám tiến lên làm quen.

Hai thị vệ đi phía trước, dắt bên hông hai cây đao lớn, nói lớn: “Thấy Hầu gia cùng Dịch đại nhân còn không hành lễ? Thật lớn mật!”

Hai đòn ra oai phủ đầu này làm cho cả đám cúi người, không ai dám lên tiếng, Dịch Vân Khanh đảo mắt, thấy người có giận như không dám nói, trong lòng cười lạnh không thôi.

Người Vệ gia đang ở trong từ đường tế bái nghe vậy chạy tới, trong đó có thân đại bá, đại thẩm mà Đông Dương vô cùng quen thuộc, còn có tộc lão lúc trước chủ trì ép buộc y đi làm nam thê. Nhớ tới lúc trước, thân thể theo bản năng cứng đờ.

Dịch Vân Khanh vỗ vỗ thắt lưng Đông Dương, ý bảo hết thảy có hắn.

Đi theo người Vệ gia còn có Bình Dương tri phủ cùng tri huyện và vài lão gia của các gia tộc trong trấn.

Tri phủ Bình Dương gần bốn mươi tuổi vội bước nhanh tới, đi theo phía sau là tri huyện, hai người đều hành lễ: “Hạ quan tham kiến Dịch đại nhân, tham kiến Hầu gia.” Đông Dương tuy là Hầu gia nhưng không có chức quan gì, mà Dịch Vân Khanh lại là trọng thần trong triều, đây không phải là coi rẻ thân phận nghĩa tử của Thái hậu của Đông Dương, mà theo lý là đúng cấp bậc. Dù sao hai người bọn họ đều là quan viên triều đình, không thể không có đạo lý mà bái kiến nghĩa tử Thái hậu trước cả quan viên trong triều, truyền ra hai người không yên mà Đông Dương cũng không tốt.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh xua tay, để hai người đứng lên, hỏi: “Lương tri phủ cùng La tri huyện sao lại ở chỗ này?”

Lương tri phủ là một người láu cá, chắp tay nói: “Nói ra thì rất dài, lúc sau hạ quan sẽ giải thích với đại nhân.”

Hai vị đại nhân hành lễ, lão gia của các gia tộc cũng nghiêm mặt tiến lên bái kiến, sau tới lượt đại bá cùng các trưởng bối Vệ gia. Không nói tới những người còn lại, chỉ nói tới Vệ đại bá, hắn cho chỉ cần khom người một tý, Đông Dương sẽ tới dìu hắn, dù sao thì hắn cũng là đại bá, nào có chuyện đại bá lại quỳ trước chất tử? Cũng không chỉ có mình hắn nghĩ vậy, rất nhiều lão nhân Vệ gia cũng cho là vậy.

Đáng tiếc, Đông Dương nay đã khác xưa, không nhu nhược như lúc trước, có thể hôm nay cho dù y có phú quý hiển hách thế nào cũng sẽ qua nâng dậy, nhưng sai liền sai ở lúc trước. Lạnh mắt nhìn đám người quỳ xuống hành lễ, lạnh mắt nhìn một đám cười gượng cứng ngắc.

Dịch Vân Khanh nói: “Đứng lên đi.” Cười thầm cùng Đông Dương đi vào từ đường, từ đường được người quét dọn sạch sẽ, lại có người nhanh nhẹn bày lễ, người Vệ gia cũng vui vẻ ra mặt, cho rằng Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương sẽ quỳ xuống hành lễ. Đáng tiếc hai người không có làm vậy, Dịch Vân Khanh trực tiếp kéo Đông Dương ngồi xuống ghế trong đại sảnh.

Ý cười trên mặt tộc trưởng cứng đờ, lại chưa từ bỏ ý định, tự tay châm ba nén hương, đối Đông Dương cười nói: “Đông Dương đến, thắp hương cho tổ tiên.”

Đông Dương liếc mắt, không nói một lời.

Dịch Vân Khanh tiếp lời: “Vệ tộc trưởng khách khí, ta cùng Đông Dương đã tới mộ phần tế bái.” Có người cung kính dâng trà, vốn nghĩ bản

https://thuviensach.vn

thân sẽ đưa tới tận tay Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương, nhưng hai người cũng không nhận lấy, đành cười ngượng đặt lên bàn.

Thần thái hai người khiến Vệ gia có điểm không dám mở miệng, Vệ tộc trưởng cùng Vệ đại bá trao đổi ánh mắt, đều nghiêm mặt đối hai người lấy lòng, những người còn lại cũng toàn lời hay ý đẹp, cái gì tổ tiên phù hội, cái gì hương khói tổ tiên, cái gì Đông Dương hôm nay, Đông Dương ngày xưa, cái gì vinh quang, Đông Dương nghe thấy nhíu mày, Dịch Vân Khanh cũng rất không thích.

Vệ tộc trưởng tuy rằng bảy tám mươi tuổi, cũng không phải là người hồ đồ, nhìn thần sắc hai người liền đình chỉ câu chuyện, kéo người trong tộc tới nhận thức. Ai đây, kia là ai, lúc trước thế nào, cười hỏi Đông Dương có còn nhớ hay không, Vệ đại bá lại lôi kéo ba nhi tử của mình tiến lên nhận thức.

“Đông Dương, ngươi còn nhớ đại ca ngươi không, lúc trước ngươi cũng không ít lần nhờ hắn mua đường cho, đây là bốn nhi tử của đại ca ngươi, đây là nhị ca, hai nhi tử của nó, đây là tam đệ, năm nay mới mười bảy mười tám, đang muốn thú thê. Tứ đệ, ngũ đệ, lục đệ còn nhỏ, không thể tới được. Ngươi còn có bốn muội muội, hai đứa lớn đã lập gia đình, vừa rồi ở ngoài từ đường, ngươi hẳn đã gặp qua, hai đứa nhỏ vẫn còn là khuê nữ.” Vệ đại bá là một nam nhân hơn năm mươi tuổi, một thân phú quý, nhìn qua chính là người chưa từng phải chịu khổ, mặt mũi so với Đông Dương, một nét cũng không giống, mặt mày gian xảo không có trong sáng như Đông Dương, là kiểu tràn đầy mưu kế, tuy rằng mưu kế cũng không phải nhỏ, nhưng ở trong mắt Dịch Vân Khanh, một hồ ly trà trộn trong triều đình mà nói, cái loại này chỉ kém khắc hai chữ ‘mưu kế’ ở trên mặt.

Dịch Vân Khanh nhấc nhấc mí mắt, cười nói: “Vệ đại bá thật sự là con cháu đầy đàn,” Dịch Vân Khanh dung mạo tuấn dật, khí độ bất phàm, nắm giữ địa vị cao liền dưỡng ra cái khí thế dù có ngồi ở nơi thấp hơn người ta cũng khiến người ta không thể bỏ qua, cái cảm giác áp bách này làm Vệ đại

https://thuviensach.vn

bá hoảng sợ, nhưng nụ cười của Dịch Vân Khanh, mang nét khoan dung thân cận khiến Vệ đại bá buông lỏng cảnh giác không ít.

Hiện tại liền thở dài, ngoắc tay để một nam hài mười ba, mười bốn tuổi, mi thanh mục tú tiến lên, đối hai người nói: “Lúc trước có đệ thiếp bái phỏng, kết quả không nhận được hồi đáp, cho nên việc này, đại bá ta liền tự mình làm chủ. Hôm nay các ngươi tới đây, việc này cũng nên nói ra.” Để nam hài quỳ tới bên chân Đông Dương, dùng tay áo xoa xoa khóe mắt, ánh mắt đỏ hồng, nói: “Đông Dương, năm đó thực sự là đại bá không đúng, tình huống năm đó ngươi cũng biết, đại bá cũng không muốn nói lại. Hiện giờ người có vinh hoa phú quý, lại được Thái hậuthu làm nghĩa tử, còn được phong hầu, đại bá may mắn đã không có làm sai. Chính là nhị đệ đáng thương của ta, đương lúc tráng niên mà lại bị bệnh qua đời,” Nói xong liền lấy tay áo lau khóe mắt, nức nở nói: “Chỉ để lại ngươi một mình lo hương khói, nhị đệ ngay cả người kế thừa cũng không có. Đại bá cùng tộc trưởng và mọi người đã thương lượng qua, nếu chọn người tới thừa tự cha ngươi cũng không có người thích hợp, nên từ trong tộc chọn ra một nam hài tới thừa tự ngươi. Chính là đứa nhỏ này, là đích tử của nhị ca ngươi, tên là Vệ Thừa Ân, về sau hắn chính là hài tử của ngươi.”

Đông Dương nháy mắt. Y là nam thê gả ra ngoài, chọn người thừa tự như thế nào lại có thể chọn người thừa tự y?

Dịch Vân Khanh nghe xong cười nhẹ, trong lòng là cười lạnh. Hắn bất quá chỉ là phái người đi châm ngòi hai cái, không nghĩ tới vì lợi ích lại thật dám làm như vậy, thật sự là ý trời!

Vệ đại bá vừa nghĩ tới, đích tôn của mình được thừa tự danh nghĩa của Đông Dương, sau đó bản thân hắn cũng giành được không ít lợi ích, trong lòng liền nhiệt huyết. Phóng mắt nhìn những người còn lại đang hâm mộ ghen tị, trong lòng càng không thể kiềm chế niềm vui.

https://thuviensach.vn

Nhi tử thứ hai của Vệ đại bá cùng tức phụ, cũng chính là thân sinh phụ mẫu của Vệ Thừa Ân, tuy rằng bên ngoài không có phản ứng gì, nhưng khóe mắt lại hưng phấn cũng đã hoàn toàn bán đứng hai người. Liếc về phía các nhi tử cùng tức phụ còn lại của Vệ đại bá, ánh mắt thực khoa trương nha, lúc trước ai khiến bọn họ cố sống cố chết tranh đoạt với bọn họ, muốn tranh để được là con thừa tự sao? A, trước sinh ra một nhi tử mi thanh mục tú đi rồi tranh cãi nữa cũng chưa muộn!

Dịch Vân Khanh liếc nhìn Đông Dương một cái, nhẹ giọng hỏi: “Chủ ý này là của Vệ đại bá? Hay là chủ ý của các tộc lão?”

Vệ đại bá đã cao hứng hồ đồ, ngay cả tộc trưởng cùng tộc lão cũng cao hứng tới hồ đồ, lập tức tận dụng mọi điều, nói: “Chủ ý này là do mọi người thương nghị ra, Thừa Ân là con thừa tự sau ở lại thị trấn hoặc theo Đông Dương tới kinh thành đều được. Chủ yếu chính là cấp nhị đệ người chăm lo hương khói, đương nhiên, nếu Đông Dương không vừa lòng đứa nhỏ này, cũng có thể chọn người khác.”

Dịch Vân Khanh nghe xong nhướn mi, ‘chọn ‘? Bọn họ cho rằng là đang chọn rau chọn cá sao?! “Nói cách khác, chủ ý này là của Vệ đại bá, Vệ tộc trưởng cùng các tộc nhân sao?”

Vệ đại bá vui mừng gật đầu, tộc lão cùng một đám người Vệ gia phía sau đều hiện lên ánh mắt đố kị.

Dịch Vân Khanh nâng chung trà lên, biểu tình đột nhiên lạnh băng, hất đi nước trà trên tay, trà dù đã rót ra một lúc nên cũng không quá nóng, nhưng một đám Vệ gia bị hắt tới liền giống như bị bỏng mà đồng loạt lui về phía sau, ánh mắt ngạc nhiên nhìn khuôn mặt lạnh băng của Dịch Vân Khanh.

Dịch Vân Khanh cũng mặc kệ đám người Vệ gia như đang gặp phải quỷ, quay đầu, lạnh nhạt nói với Lương tri phủ: “Lương tri phủ, đây là dân chúng do ngươi trị an sao? Nghi lễ quân thần không biết, uy nghiêm hoàng

https://thuviensach.vn

gia không hiểu, quy tắc quân thần cùng phụ tử lễ độ cũng không biết, có bao nhiêu cái đầu mới đủ tính răn đe đây?!”

La tri huyện đã bị dọa sợ, xẹt một tiếng, từ trên ghế đứng lên. Lương tri phụ coi như trấn định, dùng ánh mắt nhìn La tri huyện, đứng dậy chắp tay nói: “Là hạ quan làm việc không nghiêm, mong đại nhân thứ tội.” Nói xong, bản thân lúc này mới quỳ xuống, La tri huyện không hiểu lắm, thấy quan trên quỳ lập tức cũng quỳ theo.

Người Vệ gia nhìn thấy cũng kinh nghi đồng thời cũng không hiểu ra sao. Vệ đại bá nghiêm mặt gọi Đông Dương vẫn chưa lên tiếng: “Đông Dương…!”

Còn chưa nói xong, Dịch Vân Khanh một tiếng quát lớn: “Làm càn! Tục danh của Hầu gia, điêu dân như ngươi có thể gọi sao? Người đâu?”

Hai thị vệ cao lớn lập tức tiến lên vài bước, lạnh mắt trừng Vệ đại bá.

“Vả miệng!”

Lập tức hai cái bạt tai khiến Vệ đại bá phân không rõ phương hướng.

Một màn này, những người nhát gan liền sợ tới nhuyễn chân.

Tộc trưởng gắt gao run rẩy ngón tay, nhìn chằm chằm Dịch Vân Khanh lại nhìn về phía Đông Dương, há mồm muốn gọi nhưng vòng vo một lát mới nói ra: “Đông… Hầu gia, thảo dân không hiểu đã làm ra chuyện gì lại khiến Dịch đại nhân nổi giận?” Tộc trưởng là muốn cầu tình từ Đông Dương, cũng muốn nhắc nhỏ Dịch Vân Khanh rằng Đông Dương chính là người Vệ gia.

Đông Dương không cần mở miệng, Dịch Vân Khanh ngay lập tức tiếp lời, lạnh giọng: “Vệ tộc trưởng, lá gan của các người thật lớn nha. Trước mặt hầu gia cùng bản quan, lại muốn cho người thừa Hầu gia tự? Các ngươi

https://thuviensach.vn

đã hỏi qua Hầu gia sao? Hỏi qua Thái hậu sao? Hay đã hỏi Hoàng thượng? Đông Dương là An Nhạc Hầu do chính Hoàng thượng phong tặng, là nghĩa tử của Thái hậu, cũng là nửa quốc thích! Nhưng các ngươi lại mở miệng ngậm miệng đều gọi thẳng tục danh của Hầu gia còn chưa nói, lại dám tự chủ chọn người kế thừa tử tự của Hầu gia?! Này chính là loạn nhận thức người trong hoàng tộc, làm loạn triều đình, là tội lớn, chu di cửu tộc! Chính là tội bất trung!”

Một phen này nói ra khiến người Vệ gia đổ một trận mồ hôi lạnh, có người chân nhuyễn tới mức ngồi hẳn xuống sàn.

Dịch Vân Khanh lạnh mắt nhìn, cũng không phải chỉ dọa suông bọn họ, quay đầu để Lương tri phủ đứng dậy, nói: “Lương tri phủ, đây là con dân của ngươi, tạo ra tội lớn như vậy, ngươi định xử trí thế nào?”

Lương tri phủ cũng là người lăn lộn trên chốn quan trường, biết ý, chắp tay nói: “Bẩm đại nhân. Việc này tuy rằng không liên can tới hạ quan, nhưng rốt cuộc vẫn là do hạ quan trị dân không nghiêm, cho nên hạ quan tự mình thỉnh phạt bổng lộc một năm. Về phần Vệ gia, đích thật là hạ quan không có dạy bọn họ thật tốt mới phạm phải lỗi lớn như vậy, cái gọi là người không biết thì không có tội, vả lại Vệ gia cũng chính là thân tộc của Hầu gia, tội chết cũng nên tha. Đại nhân, ngài xem hạ quan phán như này có được không? Loạn nhận tử tự hoàng gia, ấn theo luật phán nam mỗi người một trăm côn, nữ mỗi người một trăm tiên. Nếu có tộc nhân nguyện ý chia sẻ, vậy mỗi người nhận thay sẽ thêm năm côn năm tiên.”

Vệ gia hoảng sợ, Dịch Vân Khanh cũng không làm quá, chắp tay nói: “Đây là phạm vi quản hạt của Lương tri phủ, bản quan cũng không nên can thiệp thêm. Nói đến việc này cũng là bản quan đốc thúc không nghiêm, nên mới xảy ra chuyện này, hồi kinh bản quan sẽ tự trình lên chiết tử, bồi tội với Hoàng thượng. Về phần ở đây, mong rằng đại nhân sẽ để tâm nhiều hơn.”

https://thuviensach.vn

Hai người tính toán cái gì, người khác không rõ ràng lắm, chỉ cần hai người họ rõ ràng là được rồi. Khi nói chuyện, đều có nha dịch tới kéo người Vệ gia ra ngoài thượng hình.

Vừa rồi, ở từ đường, trừ bỏ vài đứa nhỏ, những người còn lại, mặt kệ là bảy tám mươi tuổi hay nhi tử, nhi tứ tuổi trẻ tráng niên cùng Vệ đại bá đều bị phạt. Vệ đại bá cùng vài lão nhân bởi vì đã lớn tuổi, hình phạt hiển nhiên chia xuống cho các đích tử, sau đó liền thêm mỗi người năm côn năm tiên, cho tới cuối cùng, toàn bộ từ đường đều không đủ người. Tri phủ cũng không mang nhiều nha dịch như vậy bên người, cuối cùng vẫn là tới phủ tri huyện tạm thời sai người tới.

Từ đường Vệ gia náo loạn như vậy, lập tức có người chạy tới xem náo nhiệt, vây quanh thành ba bốn vòng, túm năm tụm ba hỏi han, hỏi được nguyên nhân liền có người tán đồng. Nên! Nên! Nên!

Vệ gia vì có thân thích hiển hách mà ngần ấy năm qua chèn ép khi dễ biết bao nhiêu người? Ngày thường ánh mắt cũng ở trên đỉnh đầu, ba câu bốn câu cũng không rời vị thân thích tôn quý trong kinh kia.

Phú hộ nơi đây nhìn thấy cảnh này cũng không nói nhiều, cũng hiểu được liên can tới Vệ gia sợ là cũng bị liên lụy. Có người nhanh nhẹn, vội vàng phái người về nhà đưa tin, mặc kệ là quan hệ thông gia, hay quan hệ mua bán, đều lập tức xóa bỏ sạch sẽ!

Có người biết được chuyện thành thân lúc trước nghe xong, lắc đầu thở dài. Thực sự là thành cũng nhờ Đông Dương, bại cũng là Đông Dương, thành cũng nhờ Hầu gia, bại cũng do Hầu gia!

Bên ngoài từ đường đều là một mảnh kêu rên, còn có tiếng vang từ côn bổng cùng roi rơi trên người, nghe vào trong tai, tay Đông Dương liền nắm chặt lại. Cha, nương, người có nghe thấy không? Ngày đó, oan ức của hài nhi nay đã được báo.

https://thuviensach.vn

Nói không hận? Sao có thể không hận. Ngày đó, ở trong này, bị ép buộc quyết tuyệt cùng tuyệt vọng như vậy, cho dù hiện nay có thể nào cũng không thể quên được. Vết thương đã có, sao có thể làm như không tồn tại?

Dịch Vân Khanh gỡ bàn tay đang nắm chặt của Đông Dương, nhìn lòng bàn tay bị móng tay cào tới rỉ máu. Trừng mắt, bất mãn nói: "Ngươi đây là đang cố tình khiến ta đau lòng sao?"

"Đại thiếu gia…"

Từ sau ước định rời bến trước kia, Đông Dương đã không còn gọi Dịch Vân Khanh là 'đại thiếu gia', hiện tại vừa nghe thấy, trong lòng liền nhịn không được mà rung động. "… Ngươi nha, không biết nhìn người."

Đông Dương nháy mắt, y không biết nhìn người sao?

Dịch Vân Khanh chỉ nắm tay y, cười.

Gần một canh giờ hành hình, tri phủ nắm giữ tốt lắm, không có ai ngất cũng không có ai được nhẹ tay, chỉ có không đứng dậy được, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, nữ tử bị phạt ai cũng nước mắt nước mũi một phen, đau muốn ngất đi cũng vì đau mà tỉnh lại, cuối cùng không một ai dám ngất nữa.

Vệ đại bá được nâng vào từ đường, cúi đầu, trong nhát mắt đó hiện lên oán hận khiến Đông Dương hơi kinh sợ. Nắm thật chặt bàn tay Dịch Vân Khanh trộm nắm lấy, nói: "Bản hầu hôm nay tới là muốn nhìn một chút quê quán cùng thân tộc, ngoài ra còn muốn cấp bài vị cho phần mộ phụ mẫu."

Dịch Vân Khanh nhìn Đông Dương, bởi vì chuyện bài vị mộ phần này trước đó chưa có thương lượng qua, nhưng nhìn thấy ý oán hận trong mắt Vệ gia, cũng hoàn toàn đồng ý.

https://thuviensach.vn

Vệ tộc trưởng chỉ bị năm gậy, kì thật đều để các đích tử nhận thay, nhưng nhìn nhi tử, tôn tử bị đánh tới như vậy, người làm trưởng bối như hắn sao có thể không hận? Giận quá nhưng cũng tỉnh táo lại nghĩ, việc hôm nay chỉ sợ không phải trùng hợp. Sớm không về, muộn không về, cố tình về đúng ngày bọn họ vừa quyết xong chuyện con thừa tự? Còn có tri phủ cùng tri huyện không mời mà tới, hiện tại ngẫm lại, nơi chốn đều là sơ hở. Trận gậy gộc này, đáng cũng đã đánh rồi, nhưng tuyệt đối không thể để cho Đông Dương đem phần mộ phụ mẫu mang đi. Vệ tộc trưởng hơn nửa đời người tính kế xem như đã nhìn thấu, việc làm lúc trước của bọn họ đã chọc giận Đông Dương, nghĩ từ trên người Đông Dương giành lại chút ích lợi sợ là không có khả năng, chuyện thừa tự không cần nhắc lại, nhưng chỉ cần mộ phần phụ mẫu Đông Dương vẫn còn ở tại bãi tha ma Vệ gia, vậy thanh danh vẫn còn. Cho dù Đông Dương không có phần tình nghĩa nào với bọn họ, nhưng người khác cũng không dám đắc tội Vệ gia, dù sao bọn họ vẫn là thân tộc, không phải sao? Nhưng nếu mộ phần bị Đông Dương mang đi, chuyện ngày hôm nay sẽ bị truyền ra, khẳng định sẽ biết được chuyện Đông Dương phân đoạn tình cảm cùng Vệ gia bọn họ, lúc đó ai còn có giao hảo với Vệ gia? "… Không..được, người chết phải được an bình, nào có đạo lý động thổ? Đông… Hầu gia, thảo dân biết, chuyện lúc trước Hầu gia còn ghi hận trong lòng, nhưng hôm nay Hầu gia cũng trút được nỗi hận rồi, Hầu gia đại lượng từ bị buông tha cho một nhà thảo dân đi."

Vệ tộc trưởng kéo thân thể đau đớn lại gần cầu tình, nguyên tưởng rằng hình dạng của hắn bây giờ có thể khiến Đông Dương mềm lòng, nhưng Đông Dương đã quyết tâm. Lại có Dịch Vân Khanh hát đệm, Lương tri phủ tạo áp lực, chuyện mộ phần liền nhanh được quyết định.

Tại một khắc kia, Vệ tộc trưởng bị tức giận mà hôn mê, ngay cả Vệ đại bá cũng bị một màn này kích thích tới ngất theo.

Dịch Vân Khanh cũng không hứng thútheo dõi màn diễn thê lương kế tiếp, kéo Đông Dương trở về dịch trạm. Bất quá, ba ngày sau sẽ đem việc di

https://thuviensach.vn

chuyển mộ phần thực hiện, lúc sau hồi kinh liền tìm nơi, một lần nữa tu bổ mộ phần cho phụ mẫu Đông Dương.

Về phần Vệ gia về sau, Dịch Vân Khanh không đoán cũng biết, hẳn là vô cùng thê thảm. Nhưng chuyện này thì trách ai đây? Nếu lúc trước có người vì Đông Dương mà bất bình, hôm nay người đó hẳn cũng sẽ không rơi vào cảnh không có lối thoát như bây giờ.

Cho nên nói thiện ác tất báo, không phải không báo chính là thời điểm chưa tới!

Tác giả có lời muốn nói: thật nhớ thì chương rồi ~~~~

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 83: Chương Gần Cuối :))

Đảo mắt lại qua hai tháng, Khang Uyển Nhi vốn không còn hi vọng lại mang thai, ba tháng sau ngự y xem mạch, đoán là nam hài, lão thái gia cùng lão phu nhân vô cùng cao hứng, tháng năm năm sau liền sinh hạ một nam hài, lão thái gia lão phu nhân chủ trì đem làm con thừa tự của Vệ gia, cuối năm hai vị lão nhân đều qua đời.

Đại lão gia cùng Dư thị chịu tang sáu năm, Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương chịu tang ba tháng, Dịch Khiêm thỉnh mộc hưu hơn một tháng ở nhà chiếu cố hai người. Đột ngột mất đi hai người thân, đại lão gia bi thương quá độ liền ngã bệnh, trong thời gian chịu tang sáu năm dù mỗi ngày đều có ngự y xem mạch, uống thuốc, nhưng bệnh vẫn như cũ, có có biến chuyển, sau một năm chịu tang, liền nhiễm phong hàn mà qua đời.

Khang Uyển Nhi cùng Dịch Khiêm toàn quyền tiếp nhận tang sự, Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương mỗi ngày đều không rời Dư thị.

Dư thị xoa xoa hai mắt đỏ hồng, vỗ vỗ tay Dịch Vân Khanh, lại kéo tay Đông Dương, nói: “Các ngươi không cần lo lắng, ta đã nghĩ thông suốt. Ta và phụ thân các ngươi thành thân đã được vài thập niên, chuyện gì còn chưa trải qua, còn có cái gì không đáng giá đâu? Lúc trước ở Bình Dương, tuy rằng phụ thân ngươi có vài thiếp thất, nhưng lại càng kính trọng ta. Sau lại có hơn mười, hai mươi năm toàn tâm toàn ý với ta, so với các cặp phu thê gần nhau lâu hơn nhưng lại bằng mặt mà không bằng lòng mà nói, ta đã thỏa lòng rồi.”

https://thuviensach.vn

“Nương,” Dịch Vân Khanh nghe Dư thị nói như vậy, trong lòng cũng yên tâm được một chút. “Chỉ cần người không có việc gì, vãn bối chúng con cái gì cũng tốt.”

Dư thị chụp lấy tay Dịch Vân Khanh, nhớ tới hỏi: “Hiếu kì Hoàng thượng ân chuẩn bao lâu?”

Gật đầu: “Ân chuẩn một năm.”

“Một năm là tốt rồi. Vân Khanh a, ngươi hiện tại, mặc dù là trọng thần của triều đình, Hoàng thượng tín nhiệm, nhưng người cũng không thể chủ quan, có biết hay không? Quyền lực lớn trách nhiệm càng nặng, nhớ phải nghiêm khắc, kiềm chế bản thân, lấy đức phục người. Nhưng cũng không được để bản thân mệt mỏi, công vụ xử lý không xong.” Nói xong, lại nhìn về phía Đông Dương, ấn ấn mắt, nói: “Bất quá có Đông Dương chiếu cố ngươi, ta cũng yên tâm.”

Khang Uyển Nhi được nha hoàn nâng tới. Ngoại trừ nhi tử lớn nhất cùng nhi tử thứ hai cho làm con thừa tự Vệ gia, trong bảy năm qua, Khang Uyển Nhi lại cấp thêm cho Dịch gia hai nam tôn, có lẽ ở trong kinh, thân phận phu nhân của nàng không phải cao nhất, nhưng lại sinh được bốn nhi tử còn được phu quân kính trọng, trong nhà cũng chỉ có mình nàng là thê tử, coi như cũng chỉ có mình nàng. Bảo dưỡng khéo, thân hình cân xứng, dung nhan dù chưa được trang điểm nhưng vẫn rất xinh đẹp, còn có phong thái đoan trang hiền thục, đều là điều mà Khang Uyển Nhi khác biệt hẳn với các nữ tử khác. Tiến lên, khom người hành lễ: “Lão phu nhân.”

Sau khi lão phu nhân qua đời, Dư thị liền thăng một bậc lên thành lão phu nhân. Từ ái đưa tay nâng người lên, đợi Khang Uyển Nhi hướng Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương hành lễ xong, đứng lên mới hỏi: “Tiểu Hi cùng Thừa nhi đâu? Còn có hai tiểu tằng tôn nữa?”

https://thuviensach.vn

Khang Uyển Nhi trả lời: “Tiểu Hi mang Thừa nhi tới thư phòng học chữ, hai đứa nhỏ còn lại đang được vú mẫu đem tới tiểu thư phòng chơi.”

Vệ Thừa Hi tuy rằng là con thừa tự Vệ gia, nhưng ở Dịch gia vẫn là Nhị thiếu gia, hơn nữa khác với lão đại Dịch Ninh Hi lão luyện, Vệ Thừa Hi hoạt bát nghịch ngợm, lại biết nói ngọt, khiến cả một nhà già trẻ yêu quý, phàm là có cái gì tốt đều không thể thiếu hắn một phần.

Nhớ tới tằng tôn, trên mặt Dư thị cuối cùng cũng có ý cười: “Tiểu Hi cùng Thừa Hi nếu đang học chữ, vậy đem hai đứa nhỏ kia tới chỗ ta, đừng quản bọn chúng.” Lão tam cùng lão tứ lần lượt tên là Dịch Văn Hi cùng Dịch Dương Hi, một đứa bốn tuổi, một đứa mới hai tuổi, đúng là tuổi không an phận chạy loạn xung quanh.

Khang Uyển Nhi sợ làm ồn Dư thị, Dịch Vân Khanh lại tiếp lời: “Nếu lão phu nhân muốn gặp, vậy đem hai đứa nhỏ tới đây.”

“Vâng.” Khang Uyển Nhi nghe lời, đi đón hai đứa nhỏ tới.

Có tằng tôn phụng bồi, trên mặt Dư thị dần dần có ý cười, ôm lấy, yêu chiều hai tâm can bảo bối.

Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương trao đổi ánh mắt, đều nhẹ nhàng thở ra.

Linh cữu đại lão gia được Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương hộ tống đưa về Bình Dương hạ táng, bài vị để vào từ đường Dịch gia. Chịu tang bảy bảy bốn chín ngày rồi hồi kinh, Dư thị nghĩ muốn quay lại thôn nhỏ ở Dương Châu kia xem.

Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương thỉnh Hoàng thượng, Thái hậu cho phép, hộ tống Dư thị quay lại Dương Châu.

https://thuviensach.vn

Khang Uyển Nhi lo lắng muốn đi theo, Dư thị ngăn cản. Dịch Khiêm có công vụ, không thể ly khai kinh thành, bốn đứa nhỏ cũng muốn theo nàng, không chịu để nàng rời đi.

Trước khi ra cửa, Dư thị kéo tay Khang Uyển Nhi, từ ái nói: "Mọi người trong kinh thành đều nói, ngươi gả cho Khiêm nhi là phúc khí cho ngươi, nhưng để nãi nãi nói cho ngươi, Khiêm nhi có thể lấy được ngươi mới là phúc khí cho nó. Hiếu thuận, hiểu chuyện, hiền thục, chính là tức phụ dù có đốt đèn lồng tìm khắp nơi cũng khó tìm thấy."

Khang Uyển Nhi được khen tới đỏ mặt.

Dư thị cười nhẹ.

Dịch Vân Khanh dặn dò Dịch Khiêm một ít chuyện cần chú ý, Đông Dương dặn dò quản gia Hầu phủ, Vệ Thừa Hi tuy là tiểu thiếu gia đứng đầu Hầu phủ nhưng cũng là tiểu nhị thiếu gia của Dịch phủ, có Khang Uyển Nhi cùng Khiêm nhi ở lại chiếu cố, Đông Dương cũng yên tâm.

Bốn đứa nhỏ đều luyến tiếc, đặc biệt là tiểu Thừa Hi đối Đông Dương, ngay cả Khang Uyển Nhi cùng Dịch Khiêm thân là phụ mẫu thân sinh cũng bị gạt qua một bên. Kì thật trong bốn đứa nhỏ, đứa không giống tính cách Đông Dương tý nào nhất chính là tiểu Thừa Hi, hoạt bát hiếu động lại còn nghịch ngợm, miệng lại ngọt, hai ba câu đã hống được người khác rồi lại tái nghịch ngợm, ngay cả Thái hậu thấy cũng đều thích ôm vào lòng sủng nịch, Hoàng thượng cũng thường xuyên ban thưởng, Hoàng hậu cùng Trưởng công chúa càng không cần phải nói, nhưng cố tình chính là so với tính cách Đông Dương, thật đúng là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, bất quá tiểu Thừa Hi lại dính chặt tới Đông Dương. Nói ra đều thật khó giải thích.

"Tiểu gia gia…" Vệ Thừa Hi khuôn mặt nho nhỏ bày ra bộ dáng sắp khóc, vạn phần không muốn, ủy khuất xoay xoay ngón tay, cúi đầu, bộ

https://thuviensach.vn

dáng này khiến Dư thị đau lòng nha, suýt chút nữa sửa chủ ý đem tiểu Thừa Hi theo.

Dịch Vân Khanh đưa tay kéo áo nói, trách mắng: “Hay nha, dám bày mưu ma chước quỷ.”

Tiểu Thừa Hi ủy khuất nhìn về phía phụ thân thân sinh của nó.

Dịch Khiêm ho nhẹ: “Phụ thân, hay là mang theo tiểu Thừa Hi, có nha hoàn, cũng không phải lo nhiều.”

Thừa Hi vội nhìn về phía gia gia, khuôn mặt nhỏ nhắn, ai oán nhu nhu mở miệng gọi: “Gia gia…”

Dịch Vân Khanh chỉ vào trán nó: “Diễn trò với ta. Xiếc này của ngươi năm đó ta đã diễn qua rồi.”

Vệ Thừa Hi che cái trán bị đau, hốc mắt rưng rưng. Dịch Khiêm đối với màn này tỏ vẻ chính mình lực bất tòng tâm.

Đông Dương cũng luyến tiếc Vệ Thừa Hi, nhưng hiện tại khí hậu đã dần chuyện lạnh, sợ đứa nhỏ chịu không nổi, nên quyết định không mang theo.

Dư thị đau lòng không thôi, ôm lấy lại hống lại mắng Dịch Vân Khanh, qua một lúc lâu mới lưu luyến không rời mà buông ra, lên xe ngựa. Dịch Khiêm mang theo quản gia đưa tiễn tới ngoài cửa thành, lúc này mới dẹp đường hồi phủ.

Khang Uyển Nhi chờ ở môn khẩu, thấy người trở về liền nhanh chân tới đó. Vào trong phòng lại tự mình giúp Dịch Khiêm cởi áo choàng, dâng trà nóng.

Dịch Khiêm uống trà ấm người, hỏi: “Bốn đứa nhỏ đâu?”

https://thuviensach.vn

“Thừa Hi lúc các ngươi đi liền khóc nháo, Ninh Hi, Văn Hi, Dương Hi cùng nhau hống mãi mới nín, khóc một hồi, mệt mỏi liền ngủ mất. Ninh Hi tới tiểu thư phòng, Văn Hi ở cùng Dương Hi” nói xong, tiếp nhận lò sưởi từ nha hoàn đem đặt cạnh chân Dịch Khiêm.

Dịch Khiêm xua tay: “Không cần, ta còn phải ra ngoài. Ngươi cũng cần để tâm chút, việc trong nhà, bên ngoại cùng Hầu phủ đều phải để tâm nhiều hơn một chút, mỗi lần đầu tháng cùng mười lăm đều chuẩn bị vài thứ để Thừa Hi vào cung thay tiểu phụ thân thỉnh an Thái hậu. Thừa Hi là một đứa thông minh, quy củ vào cung không cần lo lắng, chỉ là lễ vật sợ phải kĩ lưỡng một phen. Còn có, nếu tam thúc, tứ thúc cùng đại cô nãi nãi bọn họ tới cửa tống tiền, ngươi châm chước xử lý, nếu cầu ngươi chuyện khác, vạn lần không được tự tiện tác chủ.” Nha hoàn đã tự động lui ra, Dịch Khiêm trầm ngâm nói: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong thời gian phụ thân túc trực bên linh cữu vừa trôi qua, chỉ sợ sẽ lại có biến động.”

Nghe vậy, Khang Uyển Nhi cả kinh. Trong bảy năm qua, Dịch Vân Khanh đã là quan nhị phẩm, nếu nhúc nhích, chẳng phải là quan nhất phẩm sao?! Đừng xem nhẹ sự khác biệt giữa quan nhất phẩm và quan nhị phẩm, có những chuyện mà nhị phẩm không thể làm được.

“Hiện giờ phụ thân cùng tiểu phụ thân đều không ở kinh thành, khó tránh khỏi sẽ chút bọn đạo chích đỏ mắt chút chủ ý, cho nên, vạn phần phải chú ý đừng để người ta tìm được chỗ hở.”

Khang Uyển Nhi đối với chính sự cũng không hẳn là không hiểu gì, biết được tầm quan trọng của việc này, liền gật đầu nói: “Thiếu gia yên tâm, ta sẽ không để trong nhà xảy ra chuyện.”

“Hầu phủ có Thái hậu ở, hẳn là không ai dám thừa dịp tiểu phụ thân không ở thì đi trêu chọc. Ngươi chỉ cần nhắc nhở Hầu gia quản sự để ý tới nhóm tôi tớ, đừng để bị người lợi dụng. Còn có,” tay nắm lấy tay Khang Uyển Nhi, nói: “Nhiều việc cũng như ít việc, nếu về thăm Hầu lão phu

https://thuviensach.vn

nhân, lễ vật chuẩn bị nhiều chút không sao, đừng sợ người ta nhàn thoại. Xuất môn xã giao muốn đi thì đi, không muốn đi liền thôi, hiện giờ nhà chúng ta cũng không sợ chút việc vặt đó ảnh hưởng. Còn có, nếu có nữ nhân tới cửa bái phỏng, muốn từ liền từ, nói trắng ra là không cần khách khí mà đuổi đi."

Khang Uyển Nhi đỏ bừng mặt, nhẹ tay tránh tránh cái nắm tay này: "… Thiếu gia yên tâm, ta đều nhớ kỹ. Thiếu gia ở bên ngoài cũng phải cẩn thận, phụ thân cùng tiểu phụ thân đều không ở kinh thành, thiếu gia vạn lần không cần đem mọi chuyện đều để mình gánh chịu. Ta mặc dù là nữ nhân, không thể giúp, cũng không thể cho cái gì chủ ý, nhưng ít ra có thể giúp thiếu gia nói ra mọi điều, không cần giấu ở trong lòng."

Dịch Khiêm cười khẽ ứng.

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 84: Không Tính Phiên Ngoại, Chính Văn Chương Cuối

Dịch Vân Khanh đến được thôn nhỏ ở Dương Châu kia cũng là tháng chạp cuối năm. Khí trời dường như tuyết bay đầy trời, trên đường, trên cây, trên nóc nhà, toàn bộ thôn tựa như bị tuyết trắng bao phủ, rất đẹp.

Đến cổng thôn, Dịch Vân Khanh đem Đông Dương đã được gói kĩ lưỡng kéo xuống xe ngựa, nói là muốn dẫn Đông Dương tới chỗ này, để quản gia hộ tống Dư thị đi trước.

Dư thị nghe xong, dặn quản sự phái người cẩn thận hầu hạ, mới quay lại nói với nha hoàn vẫn luôn hầu hạ nàng. “Vân Khanh nha, đều đã làm gia gia rồi mà còn chú ý này đó. Thật sự là,” lắc đầu thở dài, nha hoàn che miệng cười.

“Lão phu nhân, đừng trách nhóm nha hoàn nhàn thoại chút về chủ tử. Nô tì sống từng ấy năm, đi theo ngài cũng thấy không ít phu nhân trong kinh, muốn nói cảm tình hảo, lão gia cùng Hầu gia là đầu bảng,” Nói xong, giơ ngón tay cái lên. “Mặc kệ là người trong kinh hay ngoài kinh thành, làm gì có ai không hâm mộ? Đều nói nhà yên mọi sự phát, chỉ có nhà yên thì mọi việc mới phát được. Đây là chân lý không thể thay đổi được.”

Dư thị nở nụ cười, khuôn mặt được bảo dưỡng thích hợp, khóe mắt hiện lên ý cười, là thật tâm thành ý vui mừng chứ không giống như mấy vị phu nhân trong kinh giả cười. “Mới nói với ngươi một ít chuyện, ngươi thế nào đã nói tới “Chân lý không thể thay đổi’?”

Nha hoàn vẫn hầu hạ Dư thị là nha hoàn tâm phúc, ở chung như vậy nhiều năm, việc lớn việc nhỏ đã trải qua không ít, giao tình không thể so

https://thuviensach.vn

với những người khác.

Nghe vậy, nha hoàn cũng cười.

Dư thị gối đầu, xoa xoa thái dương nhớ tới mấy năm qua, nói: “Ta nha, xuất thân từ thương hộ, không hiểu đạo lý to lớn cũng không muốn biết, chỉ biết là ở nhà theo cha, xuất giá tòng phu, có nhi tử thì nhi tử là trọng yếu. Nhi tử muốn cái gì, chỉ cần là tốt cho nó, ta đây liền không màng đạo lý. Nghĩ rộng một chút, yêu ai yêu cả đường đi, cùng tốt đẹp mới là lẽ phải.”

Đại nha hoàn đưa lên trà nóng, cười nói: “Cũng may là lão phu nhân cùng lão tổ tông sáng suốt, lão gia cùng Hầu gia mới có thể đi xa như vậy, hạnh phúc như thế.” Nói tới đây, đại nha hoàn cười nói: “Lão phu nhân đừng trách nô tì chê cười, nhớ năm đó, lão gia mới vừa đến kinh thành, nhưng cũng khiến nhiều quý nữ trong kinh tốn tâm gặp mặt.”

Lão phu nhân cười mắng: “Ngươi nha, vô duyên vô cớ bố trí cho người ta nữ tử để làm gì?”

“Này cũng không phải bố trí, đây là sự thật!”

Dư thị nở nụ cười, việc này người nào so với nàng – thân mẫu còn rõ ràng hơn? Khi đó có nhiều người tới cửa thử, hướng về cũng không phải Dịch Vân Khanh tiền đồ vô lượng hay sao? “Cái gì nữ thê với không nữ thê, cái gì nam thê với không nam thê, cái gì mặt mũi, làm nương chỉ biết có một chuyện. Chính là nhi tử của mình. Vân Khanh đối Đông Dương là toàn tâm thành ý, Đông Dương đối Vân Khanh cũng vậy, ta làm nương còn có gì để cầu sao?”

“Lão phu nhân nói phải, chỉ cần nhi tử sống hảo, làm nương liền cái gì cũng không cầu. Đáng tiếc thế đạo này, có bao nhiêu người nhìn rõ bản chất, không bị giả dối che mắt? Đến cuối cùng, nhà cũng không phải là nhà, thân nhân cũng không giống thân nhân lại giống cừu nhân.” Đại nha hoàn nhớ tới chuyện nhà nhi nữ của mình, có chút chạnh lòng.

https://thuviensach.vn

Dư thị cười: “Cho nên nói ta lúc trước cự tuyệt nhà khác kết thân là đúng nha, lúc ấy nhiều người nói với ta Dịch gia chỉ có Khiêm nhi một cái tử tự đơn bạc, nhưng hiện tại tức phụ Khiêm nhi cũng phải vì Dịch gia mà khai chi tán diệp sao, ai còn dám nói với ta Dịch gia tử tự thiếu thốn?”

Đại nha hoàn cười che miệng: “Nói tới việc này, nô tì cũng biết chút chuyện chê cười, thiếu phu nhân sinh hạ bốn tiểu thiếu gia liền phi thường muốn một nữ nhi, ngay cả ngự y đều không có chuẩn được hỉ mạch, thì thiếu phu nhân đã bắt đầu chuẩn bị y phục nữ nhi rồi. Cũng không nghĩ tới lại sinh hạ một hài nhi, khiến thiếu phu nhân có chút thất vọng, nô tì thấy ý tứ của thiếu phu nhân nha, sợ là lại chuẩn bị sinh. Cho nên lão phu nhân yên tâm chờ xem, không quá một năm rưỡi nữa, ngài nha, lại sắp làm nãi nãi lần nữa ha ha…”

Dư thị cười khai: “Lời vàng ý ngọc nha.” Cười chỉ vào đại nha hoàn cười nói: “Nếu chuyện này là thật, ta nha, phải chuẩn bị cho ngươi một hồng bao đỏ thẫm.”

“Ai nha, vậy nô tì sẽ chờ lão phu nhân ban thưởng.”

Bên trong xe ngựa, Dư thị cùng nha hoàn tâm phúc nhàn thoại, truyền ra từng đợt tiếng cười, sau xe ngựa Dịch Vân Khanh nắm tay Đông Dương dẫm từng bước lên nền tuyết, giúp nhau đi từng bước một. Nhóm nha hoàn quản sự một đám mở to hai mắt đi ở phía sau nhìn chằm chằm.

“Cẩn thận chút, nơi này có điểm trơn.” Dịch Vân Khanh nắm tay Đông Dương cẩn thận vượt qua một mảnh kết băng nhỏ.

Đông Dương đánh mắt, tỏ vẻ đã biết. Tay lại không giãy ra, cẩn thận vượt qua mảng kết băng.

Hai người, một người khoác áo choàng da trắng, một người là áo choàng lớn màu xám, lỗ tai đều bao lại, đại tuyết bay tán loạn thỉnh thoảng rơi xuống bám trên áo choàng hai người, hạ nhân đi theo trong mắt liền có ảo

https://thuviensach.vn

giác chủ tử nhà mình bị động kinh rồi, nhưng Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương lại vô cùng thích thú.

“Ngươi nhìn này,” Dịch Vân Khanh chỉ vào một mảnh sơn giác nói: “Nơi ấy chính là lúc trước,vừa tới đây, buổi tối đi săn lợn rừng, còn nhớ không? Nói thật, lúc trước ta thực cho rằng biện pháp của ngươi không dùng được,”

Đông Dương nhìn hắn, yên lặng lắng nghe.

“Nhưng lúc đó ta đích xác cũng không có biện pháp, chỉ có thể theo ngươi nói mà làm. Lúc thiết lập bẫy rập, ta cũng đã nghĩ tốt nếu không thành công thì phải ăn nói với người trong thôn thế nào. Không nghĩ rằng, biện pháp tuy rằng đơn giản, nhưng lại có công dụng như vậy. Còn có, khi nhìn thấy tài bắn cung của ngươi, là ban đêm, dù có ánh trăng nhưng cũng không thể chuẩn xác mà bắn tên khiến chúng phải chạy vào bẫy rập, phần bản lĩnh này, lúc ấy thật sự khiến ta phải kính nể.”

Đông Dương nhớ lại khi đó, cười: “Đêm đó ta cũng chỉ dùng cảm giác để bắn, dù sao thật lâu rồi cũng không dùng lại.”

Dịch Vân Khanh lấy tay vỗ vỗ chút tuyết đọng lại, cười nói: “Thật lâu không dùng lại có thể chính xác như vậy, Đông Dương, ngươi không phải là khoe khang với ta đó chứ?”

Đông Dương tức giận trừng hắn.

Dịch Vân Khanh cười cười, cũng không dây dưa việc này, chỉ vào từng địa phương quen thuộc, cùng Đông Dương ôn lại chuyện cũ. Khi hai người tới được nhà cũ, trên áo choàng cũng đã dính từng mảng tuyết lớn.

Dư thị đã về phòng nghỉ ngơi trước, dặn trù phòng chuẩn bị canh nóng.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương trở về phòng thay đổi y phục, uống ngay canh nóng Dư thị sai người chuẩn bị. Vài ngày sau liền bắt đầu ấm lên, Dịch Vân Khanh nằm dài trên nhuyễn tháp được trải thảm lông, có điểm buồn ngủ.

Đông Dương nhìn, phất tay làm cho nha hoàn nhỏ giọng lui ra, rồi lẳng lặng ngồi đó bồi hắn. Thi thoảng chỉnh chỉnh tấm thảm, lại chú ý thán hỏa, ngoài phòng rét lạnh, trong phòng ấm áp, khiến người dễ thấy buồn ngủ. Ở thời điểm Đông Dương thiếu chút nữa mà nhịn không được đi ngủ, quản sự tới nói một nhà Dịch Vân Xuân tới đây.

Lúc trước, Dịch Vân Xuân nói muốn quay về đây, cuối cùng Dịch Vân Khanh cũng giúp hắn, để hắn quay về đây cũng đưa cho một phần gia nghiệp không cần trả lại, ở trong thôn, so với Vương gia lúc trước, gia cảnh cũng không kém. Đương nhiên, Dịch Vân Xuân trở về thôn nhưng cũng lên kinh thành vài lần, khi lão thái gia cùng lão phu nhân qua đời hắn cũng lên kinh thành, khi đại lão gia qua đời hắn cùng cả nhà cũng tới phúng viếng.

Đông Dương đứng dậy, không đánh thức Dịch Vân Khanh mà tự mình đi tiếp đãi.

Tới khách phòng, Dịch Vân Xuân cùng tức phụ vội đứng dậy hành lễ: “Tham kiến Hầu gia.”

Đông Dương đưa tay để hai người đứng dậy, chính mình ngồi vào chủ vị, chờ nha hoàn đưa lên trà nóng, nói: “Trên đường đi có vài ngày thời tiết tốt cho nên đi nhanh hơn, so với trên thư thì đến sớm vài ngày.”

Đông Dương đã là nửa quốc thích, hoàng thân quốc thích nha, chính là một Hầu gia, tầng thân phận này khiến đôi phu thê cả đời chỉ là dân chúng bình thường có phần nôn nóng, ngay cả lớn tiếng nói chuyện cũng không dám, chỉ dám cung kính ứng lời.

https://thuviensach.vn

Đông Dương nhìn thấy hai người bất ổn, cũng không nói chuyện với nhau nhiều, ước định ngày mai lại tới thỉnh an Dư thị, rồi sai quản gia dẫn người ra ngoài. Trở lại phòng trong, Dịch Vân Khanh đã tỉnh, liền khó chịu, nhìn thấy người tiến vào liền nằm nghiêng sang một bên, oán khí nói: “Đi ra ngoài sao không nói với ta một tiếng, hại ta tỉnh dậy lại không thấy người.” Nói xong nắm lấy tay.

Đông Dương đưa tay cho nắm, nhẹ giọng trả lời: “Đôi phu thê Vân Xuân vừa tới, thấy ngươi không tỉnh nên không gọi dậy. Giờ đã trở về, nói là ngày mai sẽ mang cả nhà tới đây bái kiến.”

“Ân, ngày mai tới cũng tốt, nương cũng mệt mỏi, vừa vặn nghỉ ngơi một ngày.” Cầm lấy tay Đông Dương thưởng thức, từ lòng bàn tay tới đầu ngón tay, lại nhớ tới các khớp ngón tay. Trước kia vì gia kế bôn ba mà tay Đông Dương trở nên thô ráp, bởi vì làm nhiều việc nặng mà khớp ngón tay cũng to ra, sau mười mấy năm Dịch Vân Khanh dành nhiều tâm tư chăm sóc, làn da trở nên non mịn không nói, ngón tay cũng có chút thịt đem các khớp xương to kia giấu đi. Tóm lại, Dịch Vân Khanh nhàn rỗi không có việc gì liền thích ngắm ngón tay Đông Dương, một chút cũng không thấy việc này thật tổn hại tới uy nghiêm của vị quan nhị phẩm như hắn.

Nha hoàn hầu hạ bên người nhìn cũng đã thành quen, cúi đầu cười trộm.

Đông Dương lúc đầu có chút ngượng ngùng, giờ cũng đã tập thành quen. Nhìn Dịch Vân Khanh miễn cưỡng không muốn động, nhân tiện nói: “Buổi tối ăn thịt nồi được chứ?”

“Ngươi làm?” Có ăn, Dịch Vân Khanh liền có tinh thần.

Đông Dương gật đầu.

Nha hoàn nghe xong, không cần hai người phân phó, tự đi trù phòng sai người chuẩn bị thịt tươi.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều Dư thị nghe thấy Đông Dương làm thịt nồi, cũng không thể không tham. Chỉ là nàng đã lớn tuổi, món này không được ăn nhiều, liền ăn được hai đũa rồi nhường lại cho bọn họ.

Ăn cơm xong một nhà nghỉ ngơi một đêm không nói chuyện, ngày thứ hai đại tuyết ngừng, Dịch Vân Xuân từ sáng sớm mang theo một nhà tới cửa bái kiến. Tặng lễ mọn ở lại ăn bữa cơm trưa, sau lại dẫn một nhà trở về.

Dịch Vân Khanh nhìn theo toàn gia, cười quay đầu nhìn Đông Dương: "Thời gian trôi qua thực mau nha, đảo mắt chúng ta đều đã là ông nội, ngay cả Vân Xuân cũng đã ẵm tôn tử. Tiếp tới mười năm sau, có phải chúng ta sẽ thành thái gia gia?"

Đông Dương nhìn hắn, khó được chủ động nắm tay hắn: "Mọi người ai cũng sẽ già."

"Đúng vậy, ai rồi cũng sẽ già." Dịch Vân Khanh ngẩng đầu nhìn bầu trời như đang muốn hạ xuống một trận tuyết, nắm tay thật chặt, quay đầu nhìn Đông Dương, nhớ lại hai mươi mấy năm mưa gió, ánh mắt dần ôn nhu: "Tối quan trọng chính là, có người cùng nhau già đi mới là hạnh phúc."

Nắm tay thật chặt, cùng nhau già đi.

Kì thật, cũng không phải là truyền thuyết.

Một năm sau, Dịch Vân Khanh bị hoàng đế Chu Lễ triệu hồi kinh, ban thưởng chức vị tể tướng nhất phẩm.

Về phần Dịch gia sau này vinh nhục hưng suy, đó là một phần cố sự xa lạ.

CHÍNH VĂN HOÀN

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 85: Phiên Ngoại 1: Liễu Thị

Tính cách Đông Dương thường không thích tham gia náo nhiệt, cho nên rất nhiều chuyện mà y không biết, y không phải là không quan tâm Dịch Vân Khanh cùng người nhà, chẳng qua là điều y quan tâm cho tới bây giờ cũng không phải là những điểm tâm tư bát nháo này. Lần này, dưới sự bảo hộ của Dư thị cùng Dịch Vân Khanh nên y không biết rằng chỉ sau khi y cùng Dịch Vân Khanh hồi kinh không lâu sau khi xây dựng xong hải cảng thì Liễu thị đã để hai người con trai tới tìm tận cửa.

Hai hài tử này cũng không có ngu xuẩn giống như một nhà Tam gia gào khóc ngoài đại môn, mà là từ cửa sau xin thông truyền.

Lúc ấy Dư thị vẫn đang quản gia đình, thân thể lão phu nhân vẫn còn cường tráng, nhận được tin tức từ quản gia, Dư thị cũng không có gạt lão thái gia, lão phu nhân mà trực tiếp tới nói với hai vị lão nhân.

“Chỉ có hai hài tử thôi sao? Liễu thị không có đi theo?” Lão phu nhân hoài nghi, cũng không thể trách nàng khi nghĩ vậy, Dịch Thao cùng Dịch Hạo cùng lắm cũng chỉ là hai hài tử mới mười hai, mười ba tuổi, nào có lá gan thượng kinh?

“Theo lời quản gia thì không nhìn thấy thị, hỏi Dịch Thao Dịch Hạo cũng chỉ nói là có hai đứa nhỏ thôi.”

Lão phu nhân cười lạnh, giờ thì đã nhìn thật rõ bộ mặt thật của Liễu thị, bộ mặt thật của hai tiểu hài tử này cũng xem được rõ! Lúc trước nghèo khó thì bỏ đi, hôm nay giàu sang lại muốn quay lại hưởng vinh hoa, trên đời làm sao có chuyện tốt như vậy được?!

https://thuviensach.vn

Lão thái gia cũng trầm ngâm.

Dư thị nhìn lão phu nhân rồi lại nhìn về phía lão thái gia, cùng Đại lão gia trao đổi ánh mắt, chần chờ nói: “Dịch Thao cùng Dịch Hạo nói muốn thỉnh an thái gia gia cùng thái nãi nãi…”

Lão phu nhân ngay cả nói cũng lười, liền lấy lý do thân thể không khỏe mà trở về phòng. Lão thái gia suy nghĩ một chút, xua tay: “Trước đem hai đứa nhỏ an bài ở thiên viện đi, chuyện này chờ Vân Khanh về rồi xem ý tứ hắn thế nào.”

Dư thị cùng Đại lão gia trao đổi ánh mắt, gật đầu.

Buổi chiều, Dịch Vân Khanh trở về, biết Đông Dương vẫn chưa biết chuyện liền dặn quản gia giấu diếm, sau liền tới thiên viện gặp hai đứa nhỏ.

Dịch Thao cùng Dịch Hạo so với Dịch Vân Khanh cũng không có nhiều điểm giống nhau lắm, bất kể là khí thế hay diện mạo, hai người trông có nhiều điểm giống Liễu thị hơn, mấy năm nay không có Dịch Vân Khanh ở bên cạnh quản giáo, ngôn hành, cử chỉ lại càng giống Liễu thị.

“Phụ thân ~~”

“Phụ thân ~~”

Hai người vừa thấy Dịch Vân Khanh liền vội quỳ xuống, một phen nước mắt nước mũi vội vàng thừa nhân bọn họ đã biết sai, nhưng hơn cả là muốn trình bày lý do rằng năm đó hai đứa vẫn chỉ là tiểu hài tử, ám chỉ rằng bọn chúng không biết nên không có tội, đây có thể xem như là lý do tốt nhất có thể sử dụng, mặc dù nếu dùng lý do này, thì tất cả mọi chuyện trước đây đều là do Liễu thị làm sai, một mình nàng phải gánh, bởi vì, nàng không phải là tiểu hài tử ba bốn tuổi, mà là một người đã trưởng thành, là mẫu thân của hai đứa nhỏ.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh châm chọc nhếch lên khóe môi, nghĩ thầm, nếu để Liễu thị nghe được những lời này, không biết nàng ta sẽ thấy thế nào?

Đặt chén trà xuống, phất phất áo bào vốn không dính chút bụi nào, mở miệng: "Đủ rồi!" thanh âm nhàn nhạt, không to cũng không giận, càng không có cái gì mà phụ tử tình thâm, thân thiết sau nhiều năm không gặp, chỉ nhàn nhạt như vậy, giống như hai người đang khóc tố tội trước mặt không phải là con ruột hắn, ngay cả làm người xa lạ cũng không muốn.

Dịch Thao, Dịch Hạo dù có chút ít tâm kế nhưng so với Dịch Vân Khanh, người đã lăn lộn trong vòng luẩn quẩn, thậm chí có thể được coi là 'cao nhân' mà nói, điểm tâm kế này của bọn họ thật không đáng để mắt tới.

Dịch Vân Khanh không nhìn tới tia sợ hãi hiện lên trên mặt hai người, nâng chén trà lên, đạm hỏi: "Nương các ngươi hắn không biết các ngươi tới tìm ta đi?". Mặc dù là hỏi nhưng ngữ khí lại như khẳng định. Nhân phẩm Liễu thị như nào hắn đều rõ ràng, mặc dù tham vinh hoa phú quý nhưng cũng không ngu xuẩn. cũng không ngây thơ tới mức cho rằng hắn sẽ tha thứ cho nàng, một tiểu thiếp mang theo con cháu Dịch gia cùng toàn bộ gia tài lúc bấy giờ bỏ đi.

Hai huynh đệ quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu. Dù không nhìn tới mặt nhưng từ thân hình cứng ngắc của bọn họ thì cũng có thể biết được câu trả lời.

"Nương ngươi đã gả cho người khác?" Dịch Vân Khanh gạt lá trà ra, uống một ngụm, thanh tuyến nhàn nhạt như thể đang nói tới một nữ nhân không quen biết đã gả cho người khác.

Nhưng hai huynh đệ cũng bị lời này dọa cho đầu đầy mồ hôi, lão đại Dịch Thao nặng nề nói: "… Nương, không phải, Liễu di nương cũng là không có biện pháp, năm đó chiến tranh, nàng, một nữ nhân mang theo hai huynh đệ chúng ta, căn bản không có biện pháp bảo đảm an toàn…."

https://thuviensach.vn

Dịch Thao trong lòng tin rằng, những lời này là đang nói tốt cho Liễu thị, nhưng lại không nghĩ rằng, lời này của hắn cũng chẳng khác nào thừa nhận Liễu thị đã tái giá. Từ một thiếp thất bỏ trốn, là một thiếp thất dám mang theo gia tài của gia phu đi trốn, nay còn thêm chuyện gạt phu gia tái giá. Liễu thị không những dám làm mà còn làm một cách triệt để như vậy, đối với Dịch Vân Khanh, lòng dạ độc ác của Liễu thị cũng như được biết thêm lần nữa.

Nhưng, nàng tự mình dạy hai đứa nhỏ thế nhưng hai đứa lại không có thừa kế được phần độc ác của nàng nha, nếu không, cũng sẽ không ngu xuẩn tới mức gạt nàng thượng kinh.

Dịch Vân Khanh sắc mặt bình tĩnh, gọi quản sự đem người dẫn đi, sau đó gọi Tiền quản gia, hé hé mí mắt, nói: “Đi tìm viên trang kín đáo an tĩnh, đưa bọn họ qua. Dịch gia đời sau chỉ có một nhà Khiêm nhi.” Ý nói chính là, Dịch gia chỉ có Khiêm nhi thừa kế, những người còn lại hắn sẽ không nhận, mà không nhận có nghĩa là, Dịch Thao, Dịch Hao đem cuộc đời còn lại của mình sống trong viên trang, áo cơm có thể không lo, cũng sẽ có người hầu hạ, cũng sẽ được thành thân, nhưng tuyệt sẽ không có con nối dõi.

Là một viên quan trà trộn trong quan trường, lại còn được thiên tử coi trọng, Dịch Vân Khanh không phải là người mềm lòng, đối với một số người mà nói, hắn cũng không thiếu phần độc ác!

Tiền quản gia nghe xong, trong bụng cả kinh, mặt ngoài thì không có biểu hiện, cúi rạp người “Dạ, nô tài đi làm ngay.”

“Đợi chút.” Dịch Vân Khanh đứng dậy, đi tới bàn đọc sách, đợi gã sai vặt nhanh nhẹn mài mực, chấm bút, đưa tới, Dịch Vân Khanh nhẹ nhàng, lưu loát viết xong một lạc khoản, đợi mực khô rồi bỏ vào phong thư, đối Tiền quản gia nói: “Đây là hưu thư của Liễu thị đã bị đưa tới trễ bảy năm,

https://thuviensach.vn

ngươi tự mình đi một chuyến, tự tay giao cho Liễu thị, chuyện còn lại, người tự biết mình phải làm gì.”

“ …. Vâng.” Tiền quản gia chính là quản gia tâm phúc của Dịch Vân Khanh, một ít chuyện này cũng không có làm khó y. Tiền quản gia trước hết sai người đi tìm lộ tuyến đi kinh thành của hai huynh đệ Dịch Thao, sau theo còn đường này mà tìm được Liễu thị, chờ chuyện này làm xong thì hai huynh đệ Dịch Thao cũng đã được bí mật tới trang viên kín đáo bí mật ngoài kinh thành. Tiền quản gia cũng mang theo hai người, cầm theo hưu thư của Liễu thị, lấy lý do Lão gia muốn rước nàng về mà theo đầu mối tìm được huyện thành mà Liễu thị sau tái giá đang ở.

Sau khi nghe ngóng, mới biết Liễu thị tái giá cho một quan ở huyện thành, vị quan này cũng đã gần bốn mươi, còn bị cấp trên là tri huyện cùng thông xử đè ép, Tiền quản gia biết được không khỏi lắc đầu. Nếu như Liễu thị chịu an phận thủ thường sống ở Dịch gia, coi như chỉ có được thân phận di nương, hay là một di nương không được cưng chiều nhưng vẫn còn tôn quý, nay đằng này, thật đáng buồn cười, dù đã tái giá, Liễu thị vẫn như cũ chỉ có danh phận thiếp thất.

Sau hai ngày dò la tình huống của Liễu thị, Tiền quản gia chọn một ngày đẹp trời, cùng hai tiểu quản sự tới cửa nhà viên quan đó.

Dù là quan nhỏ nhưng cũng có tượng đặt hai bên, gã sai vặt đứng giữ cửa nhìn thấy Tiền quản gia cùng hai tiểu quản sự, liền không dám trì hoãn, bận rộn nhận bái thiếp rồi vào trong thông truyền.

Không phải lo rằng viên quan kia không có nhà, bởi vì Tiền quản gia đã canh giờ tới hỏi tốt lắm.

Rất nhanh, viên quan kia liền chạy ra đón. Chủ nhân nhà người ta là quan tam phẩm, đối với một viên quan tại cái huyện thành nho nhỏ này mà

https://thuviensach.vn

nói, dù chỉ thấy được Tiền quản gia từ kinh thành tới cũng không còn đơn thuần là mừng rỡ, mà là hoàn toàn kinh hỉ.

“Tiền quản gia, xin mời.”

“Hồ đại nhân, xin mời.” Tiền quản gia chỉ liếc nhìn y một cái, người này dáng dấp có chút đoan chính, thân cao cũng tạm được, phẩm hạnh vậy thật đơn giản tới mức không cách nào so sánh được.

Đến phòng khách, Hồ đại nhân đối với Tiền quản gia khiêm nhường tiếp đón, lúc sau mới dám ngồi vào ghế chủ vị, Chính thất của Hồ đại nhân là Từ thị đi ra tiếp đón.

Tiền quản gia cười ha hả, uống một hớp trà, nhẹ nhàng nói: “Lần này tới cửa quầy rầy Hồ đại nhân cũng là vì đại nhân nhà ta làm một chuyện nhỏ.”

Hồ đại nhân sống lưng căng thẳng, vừa cười vừa chắp tay nói: “Chuyện nhỏ của Dịch đại nhân chính là chuyện lớn của tiểu nhân, nhưng có gì không biết còn nhờ Tiền quản gia phân phó, tiểu nhân nhất định sẽ tận tâm tận lực.”

Chuyện nhỏ? Chuyện lớn? Tiền quản gia trong lòng cười lạnh, nhưng đối với người này mà nói, hắn cũng đúng là chuyện lớn, trong lòng nghĩ vậy nhưng bên ngoài vẫn bất động thanh sắc, nói: “Không dám phiền Hồ đại nhân.”

Từ thị đoan trang thục nữ ngồi bên cạnh ứng thanh: “Tiền quản gia có chuyện phân phó xin cứ việc nói, nếu lão gia nhà ta có thể giúp được tuyệt không dám hai lời.”

Tiền quản gia cười ha hả, tiếp tục nói: “Nói thật cũng chỉ là chuyện nhỏ, trong phủ có phải hay không có một vị là Liễu di nương? Có thể để nàng ra ngoài cho ta gặp được không, đại nhân nhà ta có món đồ muốn ta giao cho nàng.”

https://thuviensach.vn

Hồ đại nhân cùng Từ thị hai mặt nhìn nhau, muốn hỏi thăm chút tin tức từ Tiền quản gia mà không được, nhất định là phải gặp được Liễu thị mới giao đồ. “Nói thật, ta cũng chỉ là nghe được chút tin tức, nếu như Liễu di nương của quý phủ không phải là người mà đại nhân nhà ta muốn tìm, vậy món đồ đại nhân nhà ta muốn ta giao tận tay người ta không phải sẽ bị giao cho sai người sao? Hồ đại nhân, đại nhân nhà ta giao phó ta làm chuyện này cũng là vì tin vào ta, nếu như làm sai, ta cũng không biết phải hướng đại nhân nhà ta ăn nói thế nào. Hồ đại nhân, Hồ phu nhân, hai người thấy ta nói có đúng không?”

Hồ đại nhân đối Tiền quản gia thật không có biện pháp, chỉ đành đối Từ thị gật đầu, để nàng vào trong đón Liễu thị ra tiếp khách.

Từ thị trên mặt cứng đờ, chỉ đành xin lỗi một tiếng rồi tự mình đi vào nội viện đem Liễu thị ăn mặc chỉnh tề đến khách phòng tiếp khách.

Liễu thị mấy năm nay tâm cơ càng thêm thâm trầm, một thân trang phục thật sự vượt quá thân phận thiếp thất của nàng, nhưng vẫn có thể khiến Từ thị cùng nàng cười nói không ngừng, hai người thật giống như hai tỷ muội tốt chứ không phải là chánh thất cùng thiếp thất.

Từ thị sắc mặt âm trầm, mỗi lần nghe Liễu thị gọi nàng là tỷ tỷ mà giống như bị ghim một đao vào ngực, nhưng khổ như vậy cũng chỉ có thể tự nuốt vào trong, bởi vì nhà thân nương của nàng đã thất thế, cũng bởi vì ả ta được phu quân chấp thuận, sợ rằng trong nhà ai cũng biết, rằng nàng là chính thất nhưng cũng chỉ là hư danh.

Bên trong khách phòng, Liễu thị tươi cười đứng bên cạnh Hồ đại nhân, quan sát Tiền quản gia một lượt, trong mắt thoáng chút nghi ngờ, nhưng nàng chưa từng thấy qua Tiền quản gia nên cũng không nhận ra.

Tiền quản gia nhìn Liễu thị, đứng dậy chắp tay: “Nô tài kiến quá Liễu di nương.”

https://thuviensach.vn

Tiếng di nương này không phải là tiếng di nương lúc nãy, Hồ đại nhân bị sặc nước trà, sắc mặt cũng trắng bệch, Từ thị mặt mũi kinh ngạc, Liễu thị sắc mặt tái nhợt, lui về sau nửa bước.

Tiền quản gia cũng mặc kệ vẻ sợ hãi của bọn họ, từ trong tay áo rút ra phong thư, đưa ra hưu thư, nói: "Liễu di nương, đây là hưu thư đại nhân đưa cho ngươi, bởi vì lúc trước ngươi đi vội vàng nên hưu thư mới bị chậm bảy năm, nhưng ý của đại nhân vẫn là muốn giao tận tay cho ngươi. Năm đó ngươi tự mình bỏ đi, còn mang theo tiền bạc cùng hai vị thiếu gia rời đi, nhưng vì hai vị thiếu gia còn an toàn cùng thân thể khỏe mạnh, đại nhân cũng không truy cứu tội của ngươi. Liễu di…. Liễu di nương," Tiền quản gia cười mỉm, vừa mới bắt đầu còn gọi Liễu di nương dưới danh là thiếp thất của Dịch Vân Khanh, nay tiếng Liễu di nương này chính là với thân phận thiếp thất của Hồ đại nhân. "Đại nhân có nói qua, sau này ngươi phải tự chăm sóc lấy mình."

Thiếp thất bỏ trốn, mang theo tiền bạc, còn thêm cả hai vị tiểu thiếu gia, cái này nếu đưa lên quan phủ, cũng khó thoát khỏi tội chết. Hơn nữa, Liễu thị bỏ đi nhưng lại không có hưu thư của Dịch Vân Khanh, như vậy, bảy năm qua, Liễu thị vẫn mang thân phận thiếp thất của Dịch Vân Khanh, mà Hồ đại nhân lại thú ả làm thiếp, đó chính là tội thêm một bậc, mà Hồ đại nhân dù không biết chuyện, nhưng cũng phải chịu trách nhiệm liên đới.

Hồ đại nhân nghĩ tới đây, chân cũng mềm nhũn.

Liễu thị sợ hãi, cứng ngắc tại chỗ, Từ thị coi như là trấn định, ra hiệu cho hai nha hoàn trông chừng Liễu thị.

Tiền quản gia tiếp tục nói: "Về phần hai vị thiếu gia, đại nhân nói nếu là con cháu Dịch gia thì tất nhiên là để Dịch gia chiếu cố, cho nên Liễu di nương yên tâm." Dứt lời, chắp tay muốn làm bộ rời đi.

https://thuviensach.vn

Hồ đại nhân muốn lưu lại Tiền quản gia nhưng chân mềm, dùng cả tay chân bám lấy chân Tiền quản gia, run giọng nói: “Tiền quản gia, cầu xin Tiền quản gia tha mạng! Liễu di….không, chuyện Liễu thị là thiếp thất của đại nhân hạ quan thật tình không biết, lúc trước, hạ quan có hỏi thì Liễu thị nói phu quân nàng đã qua đời…. hạ quan thật sự không biết.” nhớ tới ‘vị phu quân đã qua đời’ mà mình vừa nhắc tới là ai, Hồ đại nhân hận không thể chặt đứt hai bàn tay mình, nhưng hắn quả thật cũng lấy tay tự tát vào mặt mình, mạnh tới nỗi mà trên mặt lập tức sưng lên “Hạ quan ban đầu nhìn thấy nàng là một nữ nhân lại còn mang theo hai đứa nhỏ thật khổ sở, nên mới đem người dẫn vào cửa làm di nương, hạ quan thật sự không biết thân phận của nàng, hạ quan nếu biết, nếu biết được….khẳng định sẽ đem người trói lại đem người đưa tới phủ đại nhân! Không đúng, bây giờ hạ quan lập tức thượng kinh, đem Liễu thị đưa tới phủ đại nhân.”

Tiền quản gia cười, đỡ Hồ đại nhân dậy, ý vị thâm trường nói: “Đại nhân nhà ta cũng không có ý trách tội Hồ đại nhân, cho nên Hồ đại nhân cứ yên tâm, ta tới thật sự chỉ là thay đại nhân nhà ta giao hưu thư cho nàng.”

Hồ đại nhân thật sự đoán không ra ý tứ của Tiền quản gia, lăng lăng nhìn Tiền quản gia.

Liễu thị cũng chợt thức tỉnh, nàng biết hôm nay dù nàng có nói xạo tới mức nào cũng không xóa sạch được những chuyện trước đây, nàng là trốn thiếp, còn cuốn theo tiền bạc cùng nam đinh Dịch gia, từng chuyện từng chuyện khiến nàng không thể tiếp tục ngây ngô ở lại Hồ gia, trong đầu tính toán thật nhanh, một phát liền bò đến bên chân Tiền quản gia, cầu khẩn: “Tiền quản gia, cầu xin ngài cầu tình với đại nhân, thiếp biết sai rồi, nhưng Thao nhi cùng Hạo nhi dù sao cũng là máu thịt của thiếp, cầu xin đại nhân, nể tình mẫu tử giữa chúng ta mà không nên chia cách mẫu tử thiếp, cầu xin Tiền quản gia.”

“Càn rỡ!” Tiền quản giả một tiếng quát lớn, khuôn mặt bình thản lúc trước trở nên nghiêm nghị: “Liễu di nương, ta lúc trước nể ngươi là thiếp

https://thuviensach.vn

thất của đại nhân cho nên mới đối đãi lễ nghĩa với người, nhưng mới vừa rồi đại nhân nhà ta đã giao hưu thư, ngươi với Dịch phủ đã không còn chút quan hệ nào, về phần hai vị thiếu gia, người đã cùng Dịch phủ không còn quan hệ, thì tục danh của hai vị thiếu gia ngươi có thể tùy tiện mà gọi sao?" Lạnh mặt hướng Hồ đại nhân còn đang sợ hãi nói: "Hồ đại nhân, Liễu thị là thiếp thất mà ngươi đường hoàng thú về, những lễ nghi cùng quy củ cũng cần phải được dạy bảo tốt hơn, nếu không, hừ!" một cước đá văng Liễu thị, Tiền quản gia cùng hai vị quản sự bực tức rời đi.

Từ thị vội vàng sai quản gia trong nhà tiễn khách, uốn người đỡ Hồ đại nhân vẫn mềm nhũn ngồi dưới sàn dậy, Liễu thị bị nha hoàn kéo tới bên cạnh Hồ đại nhân.

Hồ đại nhân vừa mới được Từ thị trấn an được một chút, vừa thấy Liễu thị, nhớ tới những nhu tình mật ý thường ngày lại nhớ lại chuyện vừa rồi, lại nuốt không trôi, đứng dậy tát Liễu thị một cái khiến nàng mất nửa ngày cũng chưa hồi thần, tức giận, mở miệng chỉ muốn hưu Liễu thị.

Từ thị ngăn cản, nói: "Lão gia, Liễu di nương nên xử trí như thế nào còn phải thương nghị thật kĩ."

Liễu di nương không phải là người ngu xuẩn, chịu đựng thân thể đau nhức, quỳ xuống, nói: "Lão gia, do thiếp khiến lão gia phải chịu đại họa như vậy, xin lão gia cho thiếp một hưu thư, để cho thiếp rời đi." Liễu thị vốn dáng dấp thanh tú, lại khóc tới lê hoa đái vũ, đôi mắt yêu kiều đẫm lệ, khiến Hồ đại nhân muốn mềm lòng đồng ý.

Nhưng còn Từ thị ở bên cạnh nha, là một nữ nhân, nàng sao có thể không biết Liễu thị đang có chủ ý gì? Muốn rời khỏi Hồ gia, lại dựa vào tên tuổi của hai đứa con trai, trên đời này nào có chuyện tốt như vậy? "Lão gia, mới vừa rồi, lúc Tiền quản gia rời đi cũng đã nói rõ ràng, Liễu thị là người mà lão gia đường hoàng cưới về làm thiếp thất, lão gia nếu lỗ mãng mà hưu Liễu thị, nếu như việc này trái ý của vị đại nhân kia, lão gia không phải lại

https://thuviensach.vn

có lỗi với vị đại nhân kia sao? Cho nên, theo ý thiếp, phương thức xử trí Liễu thị còn phải được thương nghị thật kĩ.” Đưa cho Hồ đại nhân chén trà, Từ thị ôn nhu nói: “Nếu Tiền quản gia nói phải dạy bảo quy củ cho Liễu thị tốt hơn, vậy chúng ta trước hết dạy nàng, xong lại xem ý tứ của vị đại nhân kia.”

Liễu thị nhìn Từ thị đang cười mà như không cười, hơn nữa nụ cười lãnh ý trong mắt nàng khiến ả rùng mình một cái, bò đến bên chân Hồ đại nhân, còn chưa kịp mở miệng, Từ thị đã sai nha hoàn tới đem Liễu thị rời đi.

Từ thị cười nói: “Lão gia, thiếp là chính thất của lão gia, việc dạy dỗ thiếp thất này, lão gia liền giao cho thiếp đi, thiếp đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ.”

Hồ đại nhân suy nghĩ một lát, gật đầu.

Cái gật đầu này của Hồ đại nhân thật sự đã đem Liễu thị ném vào hố lửa,là chính thất lại bị Liễu thị thân là thiếp thất lấn áp nhiều năm như vậy, lửa giận của Từ thị có thể lớn đến mức nào chứ? Tuy không thể chơi đùa tới mức chết người, nhưng nữ nhân luôn có biện pháp chơi đùa người khác tới muốn chết cũng không được!

Không quá bốn ngày, Liễu thị bị chơi đùa tới mức thân hình gầy gò.

Ngày thứ năm, Từ thị ăn mặc giàu sang bức người, được nha hoàn đỡ đi tới trước mặt Liễu thị, dưới cái nhìn của nàng, Liễu thị nào còn có thể giả bộ hiền huệ nhu nhược thường ngày, nhào lên đòi đánh người.

Hai nha hoàn to con trên mặt run lên, nắm lấy tay chân Liễu thị, Liễu thị lập tức đau tới đầu đầy mồ hôi, muốn kêu cũng không kêu được.

Từ thị nhìn thân thể giãy dụa của Liễu thị, giờ tay lên, dùng khăn tay nhẹ lau khóe miệng, lạnh nhạt hỏi: “Nghe nói ngươi muốn gặp lão gia?”

https://thuviensach.vn

Thoát khỏi kìm cặp của hai nha hoàn, Liễu thị hé miệng, bộ dáng kia nhìn Từ thị cười một tiếng.

“Chuyện đến nước này mà ngươi còn ngây thơ tới vậy sao? Liễu thị ơi là Liễu thị, ta có nên nói ngươi ngu ngốc không? Ngươi gây họa lớn cho lão gia như vậy, nếu không có ta ngăn cản, lão gia liền mỗi ngày đều đánh ngươi một trận, ngươi có tin không?” Từ thị cúi xuống nhìn gương mặt Liễu thị, sờ sờ, da trắng mịn nói: “Thật xinh đẹp, khó trách lúc trước lão gia không thèm để ý chuyện ngươi là mẫu thân của hai đứa nhỏ mà cứng rắn đem ngươi vào cửa, nếu không phải ngươi là mẫu thân của hai đứa nhỏ, chỉ sợ lão gia sẽ không màng mà hưu ta đem ngươi làm chính thất đi? Đáng tiếc nha.” Từ thị cười đứng dậy, dùng khăn lau tay sau đó tiện tay đem miếng lụa thêu hoa lan ném tới bên cạnh Liễu thị, tỏ rõ vè khinh nàng dơ bẩn, “Phải nói ngươi thật ngu xuẩn, Liễu thị nha, ngươi ngay từ đầu” ngoắc để nha hoàn bưng tới bát thuốc đen như mực viết, cười cười “lại không chịu làm thiếp thất của quan lớn, lại chạy tới làm thiếp thất của lão gia, một quan viên nho nhỏ này, muốn làm chính thất, nhưng hết lần này tới lần khác đều không nhận ra kiếp phận thiếp thất của mình, Liễu thị ngươi nói xem, ngươi có bao nhiêu ngu xuẩn?”

Thấy chén thuốc kia, Liễu thị bắt đầu liều mạng giãy dụa, thanh âm khàn khàn kêu lên: “Từ thị, ngươi đáng chết! Đây là máu thịt của lão gia, ngươi dám làm hại đến máu thịt của ngài, nếu bị lão gia biết, lão gia nhất định sẽ không tha cho ngươi!” Hài từ trong bụng nàng là con của Hồ đại nhân, cũng chính là bùa hộ mạng của nàng!

Từ thị cũng là nữ nhân, còn không biết tính toán của Liễu thị sao, lập tức cười nói: “Hài tử? Lão gia không thiếu con cháu, có ta sinh cho hắn hai trưởng tử đứng đắn, đâu cần thứ tử còn không biết là nam hài hay nữ hài trong bụng ngươi, huống hồ, lão gia cũng không có để tâm tới.” Phất tay một cái, nha hoàn tiến tới, cứng rắn cậy miệng Liễu thị, đem chén thuốc rót hết vào miệng Liễu thị.

https://thuviensach.vn

Thân thể vốn đã bị chơi đùa đến kiệt sức, nay còn thêm chén thuốc, Liễu thị cần đau đến sắc mặt trắng bệch, nằm trên mặt đất dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Từ thị, nếu được, Từ thị không nghi ngờ rằng Liễu thị có thể cắn đứt một khối thịt trên người nàng.

Từ thị không sợ oán hận của Liễu thị, đón ánh mắt oán độc của ả, nói: "Liễu di nương, ngươi đừng hận ta, phải biết rằng, mấy năm qua, ta đây là chính thất lại bị một thiếp thất như ngươi chèn ép đủ đường" nâng tay giũ lại vạt áo "đều là do ngươi tạo nghiệt, có làm thì có chịu, khi ngươi gả cho vị đại nhân kia, cũng không chịu an phận thủ thường, từ ngày bắt đầu làm một trốn thiếp, ngươi phải nghĩ tới hậu quả như ngày hôm nay. Thật ra mà nói, nếu như lúc trước ngươi không trốn đi, thì bây giờ, hôm nay, ngươi chính là thiếp thất của vị quan được Hoàng thượng trọng dụng, đừng nói là chơi đùa ngươi, ta ngay cả tư cách gặp ngươi cũng không có, đáng tiếc, ngươi hết lần này tới lần khác đều làm ra những chuyện ngu xuẩn, Liễu thị, ngươi thử tự hỏi chính mình, có thấy hối hận hay không?"

"…hối hận?….ha ha…ha ha" Liễu thị bị chơi đùa tới điên rồi. "Hối hận?! Ta chỉ hận mấy năm vừa rồi đã không sớm giết chết ngươi!"

Từ thị giận dữ, hai nha hoàn đem tay chân Liễu thị kẹp lại, đau tới mức ả suýt ngất đi.

"….a…. ngươi cũng chỉ có bản lĩnh này….. có bản lĩnh thì ngươi giết ta đi! Nhưng ngươi không dám đâu! Từ thị….ngươi không dám….ha ha…..ngươi không dám….ha ha"

Từ thị nhìn ánh mắt của ả, cười nhạt: "Ngươi kiêu ngạo như vậy là nghỉ tới hai đứa con ngu xuẩn của ngươi? Nói đến, ta hẳn phải là phải cám ơn bọn chúng, nếu không phải bọn chúng ngu ngốc, gạt ngươi lên kinh thành tìm vị đại nhân kia, vị đại nhân cũng không phát hiện ra ngươi, Tiền quản gia cũng không tới, thân phận trốn thiếp của ngươi cũng không bị ai đoán được, vậy ngươi bây giờ địa vị trong phủ so với ta là chính thất hẳn còn

https://thuviensach.vn

phải cao hơn, chờ đến khi hài tử trong bụng ngươi được sinh ra, lão gia lại càng thương ngươi hơn, đến lúc đó hắn là phong quang vô hạn, đáng tiếc, hai đứa con ngu xuẩn của ngươi ỷ vào phần máu thịt liền đòi tìm tới cửa vị đại nhân kia đòi giàu sang, cũng không thèm nghĩ tới, mẫu thân của chúng đã làm chuyện ngu xuẩn tới mức nào." Vừa nói, vừa giả bộ kinh ngạc nói "A, nói đến, ngươi hắn là chưa biết, lão gia phải người tới kinh thành dò la tin tức, vị đại nhân kia thế nhưng vẫn chỉ có một đích tử, không có chút tin tức nào nói là còn có hai thứ tử. Chưa hết, vị đại nhân kia thật khiến cho tất cả các cô nương phải ngưỡng mộ nha, kinh tài tuyệt diễm không nói lại còn tướng mạo tuấn dật tuấn tú, nhưng lại cự tuyệt tất cả các tiểu thư danh giá trong kinh, hơn nữa nhiều năm như vậy, cũng chỉ coi trọng vị nam thê duy nhất của ngài, không chỉ cự tuyệt tiểu thư danh giá mà ngay cả Phúc Hân quận chúa, trưởng nữ của trưởng công chúa lá ngọc cành vàng cũng dám cự tuyệt, ngươi nói, nếu lúc trước ngươi không trốn đi, vậy ngươi bây giờ đường hoàng là nữ chủ nhân của toà Dịch trạch rộng trăm mẫu, hai đứa con trai của ngươi cũng đường hoàng là thứ thiếu gia, sẽ không như bây giờ, sống chết còn không rõ!…."

"Ngươi nói bậy!" Liễu thị giãy dụa, hai đứa con trai là bùa hộ mạng cuối cùng của nàng, nếu Dịch Vân Khanh không nhận bọn họ, nàng còn có cái gì? Còn có vốn liếng gì để lật ván bài đây?! "Thao nhi cùng Hạo nhi là thân sinh của hắn, hổ dữ cũng không ăn thịt con, hắn sẽ không ác tâm đến như vậy! Ngươi gạt ta! Từ thị, ngươi gạt ta!"

Từ thị đứng dậy: "Sống chết thế nào thì có hơi nghiêm trọng chút, nhưng Dịch gia không thừa nhận hai đứa con trai kia của ngươi là sự thật, bởi vì vị đại nhân kia quyền cao chức trọng, nếu như chợt có thêm hai thứ tử, nào có thể vô thanh vô thức như vậy? Ngươi trước cũng ở trong đại gia tộc như vậy, hắn cũng biết, để khiến hai người vô thanh vô thức biến mất thì phải dùng biện pháp nào đi?…..Nga, đúng rồi, còn quên nói cho ngươi biết một chuyện, thời điểm Tiền quản gia rời đi liền thông tri huyện cùng thông xử, không biết bọn họ nói cái gì, mấy ngày nay chuyện đệ đệ của ta cũng đỡ tệ

https://thuviensach.vn

hơn nhiều, ngươi nói xem, ý của Tiền quản gia là thế nào?…” Từ thị nhìn sắc mặt ngày càng tái nhợt cùng thống khổ của Liễu thị, Từ thị lại càng vui vẻ, phe phẩy cái quạt, một mạt ý cười rời đi, để Liễu thị ở lại giãy dụa thống khổ.

Chết, vĩnh viễn đều không đáng sợ, đáng sợ chính là muốn chết mà không được!

https://thuviensach.vn

NAM THÊ CỦA TỂ TƯỚNG

Mạc Tà

dtv-ebook.com

Chương 86: Phiên Ngoại 2: Chiếc Quạt

Đây là chuyện xảy ra sau khi Dịch Vân Khanh nhận chức quan nhất phẩm, là Tể tướng đương triều.

Sau giờ ngọ, bầu trời cuối thu trong mát, Đông Dương sau khi ngủ trưa liền nhàn rỗi không có chuyện gì làm, nghĩ tới sắp tới sinh nhật Dịch Vân Khanh liền muốn ra ngoài chọn một món lễ vật.

Tiền quản gia nghe vậy liền an bài bốn thị vệ đi theo, còn có hai nha hoàn đi theo hầu hạ, Đông Dương liền thấy phiền toái, chỉ chọn hai thị vệ đi theo, còn nha hoàn thì không chịu.

Đông Dương suy nghĩ xong, lấy ngân phiếu ba ngàn lượng để trong ngực, sau liền dẫn theo hai thị vệ ra phố, hai thị vệ cũng biết Đông Dương không thích bị người đi theo ngay cạnh, cho nên thức thời đi chậm ở phía sau.

Đông Dương chính là đi tới khu Nam Nhai chuyện bán vật phẩm quý giá.

Nam Nhai chính là khu phố phồn hoa nhất chốn kinh thành này, người đi đường đông như dệt cửi, ai nấy cũng đều một thân quý giá không khác Đông Dương là bao.

Đông Dương cũng không có đi tới các gian hàng nhỏ ở trong góc vì y biết, y không có nhãn lực nhìn ra giá trị của các món hàng, liền đi tới những trân bảo các lớn. Tới bảo các thứ ba, một cây quạt gỗ thanh đàn hấp dẫn ánh mắt của y, đem cây quạt nhìn cho kĩ, y liền biết đó chính là cây

https://thuviensach.vn

quạt mà khi còn trẻ Dịch Vân Khanh vẫn thường đem theo bên người. Y nhớ Dịch Vân Khanh rất thích cây quạt này, thỉnh thoảng cũng thấy hắn cầm trên tay, sau đó vì tịch biên gia tài liền bị mất, hơn nữa hắn cũng từng nói qua, cây quạt này cùng Dịch Vân Khanh cũng có chút nhân duyên.

Tới hỏi chưởng quỹ, cái giá ba ngàn lượng bạc cũng có chút đắt, may là y mang theo đủ tiền, Lúc y lấy ngân phiếu liền không thấy đôi mắt nhỏ hẹp của chưởng quỹ sáng lên, không nghi ngờ chút nào mà đưa hắn ngân phiếu, cũng không nghi ngờ gì mà để chưởng quỹ gói đồ trước mặt mình, sau đó lại càng không nghi ngờ gì mà cầm túi đồ đi ra khỏi cửa hàng. Nhưng khi ở trong trà gian gần đó, lúc mở hộp gấm ra, liền nhận ra rằng cây quạt này không phải là cây quạt mà y nhìn trúng.

Đông Dương không có ngu đến mức cho rằng chưởng quỹ cầm nhầm, chỉ đem cây quạt bỏ vào hộp gấm, quay trợ lại gian hàng, giao cho chưởng quỹ, nói: “Chưởng quỹ, ngươi đưa nhầm quạt cho ta rồi.” Đông Dương chỉ muốn đem cây quạt này đổi lại cây quạt mà y nhìn trúng, nhưng chưa từng nghĩ rằng, gian hàng này cố tình lừa khách, sao có chuyện khổ chủ quay lại liền ngoan ngoãn đem đồ đổi lại chứ?

Chưởng quỹ mở to đôi mắt nhỏ, hỏi: “Vị khách nhân này, ngài nói gì vậy, đồ ngài nhìn trúng không phải đang ở trên tay ngài sao? Lúc ấy, vật này cũng đâu ở quá xa tầm mắt của ngài.”

Đông Dương cau mày.

Hai thị vệ phát hiện có chuyện không đúng, liền tiến đến ngay sau lưng Đông Dương, hỏi: “Chủ tử, có chuyện gì sao?”

Chưởng quỹ đối với hai người đột nhiên xuất hiện này có chút giật mình, bởi vì từ trang phục tới khí thế của hai người đều không giống những gia nô của những nhà bình thường. Nhưng vừa nghĩ tới, việc đổi quạt này có

https://thuviensach.vn

thể giúp hắn kiếm được không ít, liền càng thêm xấu xa, cắn răng quả quyết cây quạt mà Đông Dương đang cầm chính là đồ mà y nhìn trúng.

Hai thị vệ cũng không giống như Đông Dương ít khi ra ngoài cũng như ít khi mua đồ vật này nọ, mấy hắc điếm như này bọn hắn đều nhất thanh nhị sở. Thị vệ liền tiến tới, túm lấy cổ áo chưởng quỹ, lạnh nhạt nói: “Chưởng quỹ, ta khuyên ngươi, tốt nhất là đem cây quạt chủ tử nhà ta nhìn trúng ra đây, bằng không, quả đấm của tiểu gia ta cũng không lưu tình đâu!”

Lá gan của chưởng quỹ hắc điếm này cũng không phải là nhỏ, lập tức cứng rắn, cố phản bác: “Cây quạt kia chỉ có một, một tay giao tiền, một tay nhận đồ, ra cửa lại nói là đồ không đúng, các ngươi mới là lừa gạt! Đây là Nam Nhai, là kinh thành, cũng không phải phố nhỏ tiểu địa phương.”

Thị vệ còn lại liền hứng thú: “Yêu, còn trả đũa nha, biết đây là kinh thành, là dưới chân thiên tử, mà còn dám mở hắc điếm, lá gan cũng thật lớn!” Vừa nói vừa quay sang phía thị vệ kia: “Lưu ca, đối với loại hắc điếm không có đạo lý gì này, trước cứ đánh một trận, đánh đau hắn liền phải nói thật thôi!”

Quả đấm của thị vệ còn chưa tới, đôi mắt nhỏ của chưởng quỹ đã muốn trợn trừng, hai điếm tiểu nhị cũng xông tới, cái gì mà giữa ban ngày ban mặt lại đi lừa đảo, rồi cái gì vô cớ đánh người, lập tức liền hấp dẫn một đám người tới xem náo nhiệt.

Hai thị vệ cũng không sợ, chẳng qua là tức giận với tên chưởng quỹ.

Đông Dương ở bên cạnh suy nghĩ, nghĩ có nên báo quan không.

Nên nói người tính không bằng trời tính, Dịch Khiêm lúc đó cũng đang mang theo người đi dạo ở Nam Nhai, Dịch Khiêm vốn cũng không có hứng thú với mấy chuyện bát quái, nhưng được cái, hai gã sai vặt lỗ tai lại cực tốt nha, vừa nghe liền thấy giọng nói quen quen, chen qua đám người, vừa nhìn liền khó hiểu?

https://thuviensach.vn

Dịch Khiêm dưới sự hộ tống của hai gã sai vặt liền tới được bên người Đông Dương, hỏi rõ mọi chuyện mặt liền tối sầm, nói một tiếng: “Lục soát!”

Chưởng quỹ liền nóng nảy, cùng hai điếm tiểu nhị ngay ở phía trước, ngân cổ họng lên nói: “Càn rỡ! Các ngươi ra ngoài lừa đảo cũng không có ra ngoài hỏi thăm xem bảo các Đông gia này là của ai sao?”

Thị vệ lùn hơn nói: “Vậy ngươi nói một chút, bảo các này là của ai?” Ở kinh thành này, quý huân có rất nhiều, nhưng với địa vị của Dịch gia bây giờ, cũng không có gì đáng ngại nha.

“Thành bắc Lý gia! Lý gia đó, các ngươi có biết không? Tể tướng nhất phẩm được chính hoàng thượng đề bạt, An Lạc hầu được đương kim thái hậu nhận làm nghĩa tử đối với chủ tử nhà ta cũng phải gọi một tiếng cô phụ, các ngươi có biết không?”

Hai thị vệ liền ngây người, ngay cả Đông Dương, một trong hai người vừa được nhắc tới cũng ngẩn ra, chưởng quỹ cho rằng bọn họ sợ rồi, lập tức nhếch cao mày, cằm cũng nâng lên, thiếu chút nữa là liền dùng lỗ mũi để nhìn người rồi.

Dịch Khiêm mặt đen như mực hỏi: “Đông gia các ngươi xác thực chính là Lý gia thành bắc, Đông gia phu nhân chính là thân cô cô của tướng gia sao?”

Chưởng quỹ gật đầu: “Sợ chưa? Thức thời thì cút nhanh lên, nếu không, chọc giận Đông gia chúng ta, Dịch tướng gia cùng An Lạc hầu trách tội xuống, đầu mấy người các ngươi cũng không đủ chém!”

Sắc mặt thị vệ cùng hai gã sai mặt cực kì cổ quái, mấy đầu cũng không đủ chém? Làm thế nào để chém? Mình tự cầm đao chém mình sao?

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, Dịch Khiêm cơ hồ là từ kẽ răng mà nhả ra một chữ: “Đánh!” Nếu như là của quý huân khác trong kinh thành, Dịch Khiêm cùng lắm cũng chỉ để cho người vào lục soát, sau thì tìm chính chủ giải quyết, nhưng vừa nghe là của Lý gia, hơn nữa còn dùng Dịch Vân Khanh cùng Đông Dương để ngụy trang, đánh coi như còn nhẹ!

Hai thị vệ sớm đã nổi giận, lập tức liền không khách khí, xông lên một bên đánh một bên lục soát, đợi đến khi từ bên trong quầy lấy ra được cây quạt kia, toàn bộ cửa hàng cũng không tìm ra được món đồ nào khác hoàn chỉnh.

Chưởng quỹ thiếu chút nữa ngất đi vì tức, chỉ thẳng vào Dịch Khiêm nói: “Ngươi….ngươi….các ngươi chờ…..Đông gia chúng ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi! Đương kim tướng gia cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi!!”

Thật cũng là đúng dịp Dịch Vân Khanh vừa vặn đi ngang qua, lúc xuyên qua đám người liền nghe được lời này, một thân thường phục cùng chiết phiến trên tay tiếp lời: “Ngươi muốn chủ tử ngươi không buông tha người nào?”

Người xui xẻo thì ngay cả uống nước cũng có thể nghẹn chết nha, hắc điếm chưởng quỹ thì đen lại càng đen, trước thì xem thường Đông Dương, sau xui xẻo gặp phải Dịch Khiêm, lại đen đủi mà ỷ thế ức hiếp chính chủ, bây giờ thì lại càng xui hơn, đồng chính chủ cũng đụng phải!

Hắc điếm chưởng quỹ trừng lớn mắt, bởi vì hắn biết người tới là ai: “… Bái kiến tướng gia!”

Dịch Khiêm thiêu mi, hành lễ: “Bài kiến phụ thân!”

Hắc điếm chưởng quỹ trừng mắt, thiếu chút nữa thì rơi cả ra ngoài.

Đông Dương tiến lên.

https://thuviensach.vn

Dịch Vân Khanh liền gọi: “Đông Dương.”

Hắc điếm chưởng quỹ nghe thấy, quả quyết ngất xỉu.

“Phụ thân, chuyện này sợ rằng không thể bỏ qua được.” Dịch Khiêm chắp tay nói.

Dịch Vân Khanh kéo lấy Đông Dương, liếc mắt nói: “Chuyện này ngươi lo liệu đi, ta cùng tiểu phụ thân ngươi trở về phủ trước.”

Dịch Vân Khanh buông tay, đều cho Dịch Khiêm toàn quyền làm chủ, Dịch Khiêm cũng không phải người lưu tình, trực tiếp để cho gã sai vặt chạy tới báo quan, chuyện này tra một chút liền rõ ràng, hắc điếm chưởng quỹ liền phải ngồi nhà lao, Đông gia Lý phủ bị xử phải bồi thường lại cho tất cả những người bị hại.

Lý Dịch thị biết được, lập tức liền hôn mê, tỉnh dậy liền tới Dịch trạch định khóc lóc tố cáo nhưng ngay cả cửa cũng không vào được, những người còn lại trong Lý phủ liền trách Lý Dịch thị nàng gây họa cho cả nhà, lão phu nhân Lý gia trực tiếp tước đoạt quyền cai quản Lý gia của Lý Dịch thi, nháy mắt, một Lý Dịch thị khiến người ta phải ngưỡng mộ, một Lý Dịch thị diễu võ giương oai, nắm trong tay quyền quản Lý gia, nay lại thành người mà ai cũng nhận định là một kẻ chỉ biết gây họa.

Có người nhìn thấy liền hả hê, có người lại nhân cơ hội mà bỏ đá xuống giếng, những điều này đều là do một tay Lý Dịch thị tạo ra, không thể trách ai được.

Tác giả có lời muốn nói: Rốt cục cũng hoàn, cảm ơn các muội tử yêu dấu….

Ta sẽ cố gắng viết chuyện mới ~~~~

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Lưu Đày Dương Châu
Chương 2: Bó Tay Không Biện Pháp
Chương 3: Đông Dương Săn Thú
Chương 4: Con Mồi
Chương 5: Dịch Khiêm
Chương 6: Sơn Dã Nói Chuyện Với Nhau
Chương 7: Chân Tướng Năm Đó
Chương 8: Săn Thú Trong Thâm Sơn – Tài Bắn Cung Của Đông Dương
Chương 9: Nhận Lời Thôn Trưởng Và Săn Lợn Rừng
Chương 10: Nói Chân Tướng
Chương 11: Lang Vương
Chương 12: Cân Nhắc
Chương 13: Thân Phận
Chương 14: Y Không Thẹn Với Lương Tâm
Chương 15: Ngủ Lại
Chương 16: Đông Dương Nhắc Tới Hòa Ly
Chương 17: Dục
Chương 18: Đông Dương Lần Thứ Hai Yêu Cầu Hòa Ly
Chương 19: Đại Hạn
Chương 20: Thiếu Nợ Y
Chương 21: Phân Gia (Thượng)
Chương 22: Phân Nhà (Hạ)
Chương 23: Liễu Thị Sợ Hãi
Chương 24: Nhân Họa Đắc Phúc
Chương 25: Rượu Hổ Cốt
Chương 26: Liễu Thị Trốn Đi
Chương 27

https://thuviensach.vn

Chương 28: Lưu Lại
Chương 29: Đường Lui Của Dịch Vân Khanh
Chương 30: Lễ Mừng Năm Mới
Chương 31: Chiết Phiến (Quạt Giấy)
Chương 32: Ngọc Bài
Chương 33: Hôn Sự Của Dịch Vân Thục
Chương 34: Vô Tình Dính Hoa Đào
Chương 35: Đồng Ý Cho Nàng Ta Làm Thiếp Sao?
Chương 36: Chúng Ta Trước Làm Chuyện Khác?
Chương 37: Tứ Gia Phải Nạp Thiếp
Chương 38: Câu Cá Ở Hồ Băng
Chương 39: Năm Mới
Chương 40: Tham Quân (Gia Nhập Quân Ngũ)
Chương 41: Có Lẽ Nên Sửa Miệng
Chương 42: Ước Định
Chương 43: Tài Năng Mới Lộ
Chương 44: Cứu Thái Tử
Chương 45: Tị Họa
Chương 46: Lang Vương, Có Còn Nhớ Rõ Ta?
Chương 47: Gặp Lại
Chương 48: Lên Kinh Thành
Chương 49: Mai Chi
Chương 50: Cô Nãi Nãi
Chương 51: Di Nương
Chương 52: Đèn Hoa Sen
Chương 53: Trồng Đào
Chương 54: Tính Kế
Chương 55: Thái Độ (Thượng)
Chương 56: Thái Độ (Hạ)
Chương 57: Dược Ngọc
Chương 58: Người Thân
Chương 59: Hanh Hanh (Thượng)

https://thuviensach.vn

Chương 60: Hanh Hanh (Hạ)
Chương 61: Thu Thập Vị Tri Huyện Hồ Đồ
Chương 62
Chương 63: Tuyệt Xử Phùng Sinh
Chương 64: Bình An
Chương 65: Hồi Kinh
Chương 66: Lại Một Đóa Hoa Đào
Chương 67: Phúc Hân Quận Chúa
Chương 68: Tam Gia Tới Cửa (Thượng)
Chương 69: Tam Gia Tới Cửa (Hạ)
Chương 70: Phiền Toái
Chương 71: Đào Thục
Chương 72: Dịch Khiêm Trở Về
Chương 73
Chương 74: Quá Độ Chương
Chương 75: Tiểu Bàn Đào Yến (Thượng)
Chương 76: Tiểu Hội Bàn Đào (Trung)
Chương 77: Tiểu Hội Bàn Đào (Hạ)
Chương 78: Thái Hậu Nhận Nghĩa Tử
Chương 79: Rượu Hoa Đào
Chương 80: Phong Hầu
Chương 81: Thiện Ác Tất Báo (Thượng)
Chương 82: Thiện Ác Tất Báo (Hạ)
Chương 83: Chương Gần Cuối :))
Chương 84: Không Tính Phiên Ngoại, Chính Văn Chương Cuối
Chương 85: Phiên Ngoại 1: Liễu Thị
Chương 86: Phiên Ngoại 2: Chiếc Quạt

https://thuviensach.vn